

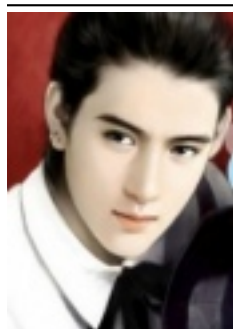
Chàng Tô Đại Chiến Bạch Cốt Tinh

Contents

Chàng Tô Đại Chiến Bạch Cốt Tinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	51
15. Chương 15	54
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	67
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	89
26. Chương 26	93
27. Chương 27	97
28. Chương 28	100
29. Chương 29	103
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110
32. Chương 32	114
33. Chương 33	117
34. Chương 34	121
35. Chương 35	125
36. Chương 36	128
37. Chương 37	132
38. Chương 38	135
39. Chương 39	139
40. Chương 40	143
41. Chương 41	147

42. Chương 42	150
43. Chương 43	152
44. Chương 44	155
45. Chương 45	159
46. Chương 46	162
47. Chương 47	166
48. Chương 48	169
49. Chương 49	173
50. Chương 50	176
51. Chương 51	180
52. Chương 52	184
53. Chương 53	187
54. Chương 54	190
55. Chương 55	194
56. Chương 56	197
57. Chương 57	201
58. Chương 58	205
59. Chương 59	208
60. Chương 60	212
61. Chương 61	215
62. Chương 62	218
63. Chương 63	222
64. Chương 64	226
65. Chương 65	229
66. Chương 66	232
67. Chương 67: Chương Cuối	236
68. Chương 68: Phiên Ngoại (18+)	241

Chàng Tô Đại Chiến Bạch Cốt Tinh

Giới thiệu

Lục Tiểu Phong: Một bà cô già lồi thối lụm thuộm nhà cửa bề bộn làm nghề viết tiểu thuyết ngôn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-to-dai-chien-bach-cot-tinh>

1. Chương 1

Đám anh em nói cho hần biết, phụ nữ sống theo lối cổ xưa là đẹp nhất, Lục Tiểu Phong đúng là một người đàn bà có lối sống cổ hủ.

Tô Trí Nhược không tin, bạch cốt tinh trong nhà hắc kìa chỉ là một mụ đàn bà ngu xuẩn thích viết tiểu thuyết ngôn tình.

Lương Thiển Thâm nói cho hắc biết, phụ nữ ba mươi tuổi còn chưa lấy chồng nhất định là người đã từng gặp phải tổn thương, Lục Tiểu Phong chắc là cô gái có một vết thương không lành.

Tô Trí Nhược cười to, trong nhà hắc kìa chỉ là một mụ đàn bà lớn tuổi lồi thối làm sao có thể lại bị tổn thương.

Có lẽ, cuộc sống bắt chúng ta trải qua đau đớn, nhưng mà người khác nhìn vào, chúng ta vĩnh viễn khỏe mạnh không có việc gì, nhưng ở những nơi người khác nhìn không tới, đau đớn hối hận tất cả được kiên cường bao phủ lại.

Lục Tiểu Phong ba mươi tuổi nghĩ rằng, có lẽ mình sẽ cô đơn cả đời, cứ như vậy mang theo tổn thương đi cùng... Tận đến một ngày, Thượng đế phái tên yêu nghiệt kia đến bên cô, nói cho cô biết đây là cơ hội yêu thứ hai cần cố gắng nỗ lực.

“Nói như vậy cậu lại muốn chuyển nhà?”

“Uhm.”

“Tôi nhỏ vào, xú tiểu tử nhà cậu có làm hay không, cậu mới dọn sạch...”

“Vâng vâng, tôi biết rồi, tôi mới chuyển nhà một tháng, lão ca anh có thể không phiền phức hay không, anh có biết hay không nhìn qua anh rất giống bà bác tuổi mãn kinh của nhà tôi?”

“Cái... Cái gì? Cậu có phải điên rồi hay không, dám mắng tôi!”

“Không dám không dám, xe của tôi đến rồi, ca, hẹn gặp lại.”

“Ê! tên tiểu tử này, mua xe cũng không nói với tôi. Xem lần sau tôi đánh cho cậu đi trồng răng giả lại từ đầu, xú tiểu tử.”

Sau khi Tô Trí Nhược thoát khỏi Thạch Đầu lão ca rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, gần đây vị lão ca này nhất định là sản sinh qua quá nhiều hooc-môn sinh dục nữ quá nhiều, sao có thể đáng ghét như vậy, hắc ta chẳng qua là muốn dọn sạch cái nhà để có thể dăng lễ cúng bái. Nói đến chuyển nhà, hắc cũng không muốn, ai bảo vừa qua hắc mới cưới “vợ” mới —— mua xe mới, kinh tế ngay lập tức căng thẳng, vất vả gom góp tiền cưới “Vợ” bằng bất cứ giá nào, cho nên, không chỉ nói tiếp tục thuê căn nhà lớn như vậy, tiền cơm tháng sau cũng phải gắng gượng.

Tuần trước, tìm tới môi giới bất động sản, hôm trước họ đã trả lời lại nói tìm được nhà theo đúng yêu cầu của hắc, hắc nhìn tài liệu, khu vực thích hợp —— gần với cục cảnh sát, giá thích hợp —— không đến một nửa căn trước kia, chính là...

Tô Trí Nhược vung vẩy bản tài liệu, hỏi: “Anh nói, không phải là chỉ một người ở?”

“Vâng, chủ cho thuê nhà nói bởi vì nhà khá lớn cho nên muốn cho thuê một gian phòng, hơn nữa nếu đồng ý có thể lập tức dọn vào ở, cũng không cần phải mua thêm đồ dùng gì trong nhà, đều rất đầy đủ.” Người môi giới rất tích cực giới thiệu. “Khu vực này rất khó tìm được nhà đầy đủ như vậy.”

Kỳ thật cũng không phải là khu vực tốt gì, chẳng qua vừa vặn là đoạn đường hắc yêu cầu. Nghe anh ta nói, Tô Trí Nhược cau mày suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, sắp xếp cho tôi một thời điểm, tôi đi xem.”

Anh chàng môi giới xoa tay nói: “Thật xin lỗi, tôi đưa cho anh số điện thoại của cô ấy, chính anh liên hệ với cô ấy nha.”

Tô Trí Nhược vỗ bàn, trên mặt chén trà chấn động mạnh, nước trà lập tức nhảy bắn ra hai ba giọt, anh chàng đối diện cũng cùng run lên, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt đang vắt chân, cầm điều thuốc này. (hút thuốc hắc ca => next khỏi dsách ứng viên của em >:P)

Chờ một lát, Tô Trí Nhược cuối cùng không nhịn được: “Điện thoại đâu, lấy ra.”

Vì thế, hiện tại, Tô Trí Nhược đứng ở trước một tòa nhà, lấy điện thoại di động ra bấm cái số đã lưu, mà đợi đến nửa ngày, trong điện thoại chỉ truyền ra một cái thanh âm làm người ta cảm tức: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Cái gì, ngày hôm qua mới nói xong, hôm nay đã quên rồi, thật sự là...”

Lại gọi thêm hai cuộc nữa, vẫn thu được kết quả giống nhau, Tô Trí Nhược bực không có chỗ xả ra, thật vất vả nhân lúc nghỉ trưa trốn tới xem phòng ở mà dám cho hắn ăn thịt thỏ. Người này nhất định là chán sống, để cho hắn bắt được xem hắn không đánh gãy xương sườn hỏi cô ta còn dám cho hắn đi tàu bay giấy hay không.

Một chuyến đi tay không, Tô Trí Nhược đành phải lái xe trở về, xe mới mới vừa lấy giấy phép, vốn là muốn đi để khoe khoang một chuyến, nhưng mà chính hắn còn chưa dùng được hai ngày đã bị tên khốn kiếp Diệp Toàn mượn đi tán gái, chờ sau này có thời gian nhất định phải bảo cậu ta chi cho mình hai tháng tiền thuê nhà mới được.

“Ah, Tiểu Cường, anh trở lại nhanh như vậy.”

Mới vừa về tới cục chợt nghe được lời nói làm cho lòng hắn buồn bực.

Một giọng Tô Trí Nhược kêu rống lại: “Tiểu Cường cái gì, cô có văn hóa hay không, là Cường ca, Cường ca!”

“Ê, anh ở đây làm xã hội đen, còn hơn Cường ca. Tôi xin anh không nên thô lỗ như vậy có được không.”

“Văn Nam, cô làm mất thời gian của tôi có phải muốn gõ đầu hay không?”

Tô Trí Nhược sờ sờ cái ót bực mình nhìn lên cô gái đeo kính đứng trước mặt.

Trác Văn Nam nhếch môi cười cười: “Được được, lần sau đánh vào mặt của anh.”

“Cô...”

“Tốt lắm, nếu đã trở lại thì tới đây hỗ trợ đi.”

Tô Trí Nhược vội vàng phanh lại, xoay người lại đối diện với đội phó: “Có vụ án gì quan trọng?”

Hà Phong Liên khinh thường cùng thờ ơ nhìn cậu ta, chỉ chỉ một cái bàn bên cạnh: “Làm ghi chép, tên tuổi đã được đăng kí rồi.”

Lại là chuyện vụn vặt.

“Phạm tội gì?”

“Không phải phạm tội, là tổ giặc, bị cướp.”

“Giữa ban ngày ban mặt, an ninh tốt như vậy, còn bị cướp...”

Tô Trí Nhược vừa nói thầm, vừa kéo cái ghế dựa qua đặt hông ngồi xuống, nhấc chân lên bắt chéo, dùng miệng cắn cái nắp bút viết, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Quá trình cụ thể nói rõ một chút.”

Đội nửa ngày phía đối diện không một tiếng động.

Tô Trí Nhược cầm cán bút gõ cái bàn, ngẩng đầu nhìn đối mặt với cô gái nói: “Này, tôi nói, cô đem tình huống nói rõ, chúng tôi mới phá án tốt được a, phối hợp công tác, hiểu không?”

“Ngài có thể hiểu được toàn bộ tâm trạng của một người vừa bị cướp túi xách sao, ngài cảnh sát, xin ngài tỏ ra có thái độ trách nhiệm một chút.” Cô gái đối diện nhún lại khuôn mặt bánh bao, hai tay vòng qua ngực, vẻ mặt rất ngu lại còn muốn bày ra bộ dạng hùng hổ (*hay, câu này hay, nguyên văn QT đó nha*), khí thế kia... Nếu như cô ta không phải giống như một con cóc đeo cặp kính cận thị này còn có chút khí thế như vậy.

Hắn làm sao mà không có trách nhiệm, Tô Trí Nhược mới vừa bị người cho leo cây, lại bị phái tới quản loại chuyện vớ vẩn này, vốn đã lửa giận đầy bụng, nào ngờ cô gái này lại không biết đều dám tranh cãi cùng Tô đại gia hắn.

“Tôi nói. . .”

Đột nhiên hắn nhớ tới lời nói hai ngày trước của Nghiêm Đội.

“Đồng chí Tô Trí Nhượng, nếu tháng này cậu tiếp tục nhận được một lời trách cứ, tháng sau cậu liền quay về học viện cảnh sát học lại một lần nữa.”

Được, hắn là một người đàn ông, hảo hán không tính thiệt trước mắt.

Hít hai hơi quyết tâm ép cơn tức xuống, Tô Trí Nhượng cố bày ra một vẻ cười cười đối với cô nữ nói: “Tiểu thư, mong cô phối hợp công tác với chúng tôi, chúng tôi không phải cũng chỉ muốn giúp cô sớm phá được án, cho nên, làm phiền cô miêu tả lại tình huống cho tôi. Ví dụ như, cô có thấy mặt kẻ phạm tội hay không...”

“Tôi không có nhìn thấy mặt kẻ phạm tội.”

“Nói một chút về thời gian cũng địa điểm vụ án xảy ra.”

“Sáng hôm nay, khoảng tầm 10 giờ, ở trạm xe lửa phía đông.”

“Còn gì nữa không?”

“Không có.”

Tô Trí Nhượng dừng bút lại, ngẩng đầu lên nhìn cô gái kia, thật sự nhìn qua là muốn cố tình gây sự, chưa gặp qua ai dùng phương pháp này cố tình gây sự, nếu muốn báo án nên cố gắng đem tình huống nói rõ ràng cho cảnh sát nghe chứ.

“Tiểu thư, cô nói như vậy chúng tôi rất khó phá án.” Tuy rằng hắn rất muốn duy trì vẻ mặt tốt đẹp, nhưng đối phương hình như không cảm kích.

Cô nữ đối diện đã muốn đứng dậy: “Tôi hôm nay chẳng qua là đến thay bạn tố giác, cô ấy hiện tại đang ở bệnh viện, hai ngày nữa tôi sẽ đưa cô ấy đến đây một chuyến.”

“Cái gì?”

Hắn còn chưa kịp phản ứng, cô gái kia đã kia đã phủi mông rời đi.

Tô Trí Nhượng vung tay đem bút kí tên ném ở trên bàn, một tay chống nạnh chỉ vào cửa lớn nửa ngày không nói nên lời: “Tôi nói, tại sao lại có thể có người như thế? Là cô ta tự báo cảnh sát, không phải tôi bảo cô ta báo cảnh sát, a, thật sự là tức chết tôi.”

“Có cần phải tức giận như vậy không, bạn của người ta vừa mới bị cướp cũng không làm cho anh tức giận đến như vậy chứ.” Văn Nam nâng kính mắt đi tới, nhân tiện đưa cho Tô Trí Nhượng một ly trà hoa cúc: “Ngoan, uống hết nó, mau hạ hỏa.”

Mãi cho đến khi tan tầm về nhà, tâm tình Tô Trí Nhượng cũng chưa cảm thấy dễ chịu.

“Tiểu tử, buổi trưa bỏ mặc tôi, như thế nào, muốn trốn? Đi, đi uống rượu cùng tôi.” Hứa Thạch ôm lấy cổ Tô Trí Nhượng không cho hắn chuẩn mất.

“Khụ khụ, lão ca, tôi không trốn, trước tiên anh buông tay ra, tôi gọi điện thoại, gọi điện thoại xong sẽ đi cùng anh.”

Trong ánh mắt hoài nghi của Hứa Thạch, Tô Trí Nhượng lại gọi điện thoại cho cái chủ cho thuê nhà kia, có thể lâu như vậy vẫn không có người nghe điện thoại.

“Thật sự là, không có một chuyện nào hài lòng.” Hắn cầm điện thoại nhét lại trong túi quần, xoay người vẫy vẫy tay, một chiếc TAXI từ từ dừng lại.

Hứa Thạch khinh khỉnh nói: “Uy, không phải cậu mới mua một cái xe mới sao, lại đi xe TAXI như vậy sao?”

“Bớt nói nhảm đi, hơn cũng không hơn, không hơn chính mình đi.” (*chả hiểu*)

“Tiểu tử nhà cậu, thật sự là càng ngày càng kỳ cục, điều đến phòng hình sự rồi sẽ không để ông anh này vào trong mắt có phải hay không?”

“Tôi nào dám. Anh chính là nòng cốt tinh anh của đội phòng chống ma túy, là thần tượng của tôi.”

“Tôi nhỏ vào, hiện tại đang nói sáo cũng không chớp mắt. Người nào mà không biết trong lòng cậu, tôi có phải là thần tượng của cậu đâu, thần tượng của cậu là ai cả ngành cảnh sát, ngay cả gã đứng quán ở ngã tư đường cũng biết...”

Tô Trí Nhược không kiên nhẫn một tay bắt lấy Hứa Thạch nhét vào trong xe, trong lòng còn buồn bực nghĩ xem ngày mai có cần phải trực tiếp vọt tới chỗ môi giới tìm phòng một lần nữa hay không.

Lục Tiểu Phong từ bệnh viện trở về nhà đã là rạng sáng.

Thời gian này đối với nàng mà nói cũng không phải là đã quá khuya, có thể nói là thời gian làm việc hoàng kim của nàng. Nhưng ngày hôm nay không giống, nàng không chỉ hý sinh thời gian ngủ ban ngày, ngay cả thời gian làm việc buổi tối cũng không có.

Lục Tiểu Phong tắm rửa qua loa, trốn vào sô pha, lấy điện thoại di động ra nhìn, mới phát hiện đã hết pin. Thay một cục pin mới, đợi một lát, thấy có ba tin nhắn mới đến.

Một cái là biên tập, nói gì cũng chỉ là, muốn kêu nàng sửa nội dung vở kịch. Nữ diễn viên bị bệnh máu trắng chết chẳng lẽ không tốt hơn chết vì tai nạn xe hơi sao?

Lục Tiểu Phong mở tin thứ hai ra, là của Khả Nham gửi, kêu nàng ngày mốt cùng ăn cơm.

Tin cuối cùng là của mẹ, hỏi nàng tiền sinh hoạt có vấn đề gì không.

“Nếu như có thể đem nhà thuê, liền không thành vấn đề. . . A! Xong đời. . .”

Lục Tiểu Phong bỗng nhiên từ trên ghế sô pha nhảy dựng lên, hôm nay có người hẹn nàng tới để xem phòng, nàng lại hoàn toàn quên mất chuyện này. Một giây sau nàng ngã về ghế sô pha, liều mạng xoa xoa móng tóc như rơm rạ, hôm nay xảy ra nhiều chuyện, cũng không biết đối phương có tức giận không, xem ra ngày mai phải giải thích tốt một chút.

Uống qua cà phê, mở máy tính lên, một lần nữa vùi đầu vào trong công việc, Lục Tiểu Phong nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ, hay là quyết định cho nữ diễn viên buồn bã bị tai nạn xe cộ chết đi.

2. Chương 2

Lục Tiểu Phong lại đem đầu bù như ỏ gà rời mặt khỏi máy tính xem giờ, đã là chín giờ sáng.

Tiểu thuyết còn thiếu hai chương cuối cùng nữa là kết thúc, nhưng hôm nay nàng có rất nhiều dự định, chỉ có thể cố chịu đựng một chút. Ngày hôm qua cô bạn thân từ thời đầu còn để chỏm đi công tác trở về bị người ta đánh cướp, cũng may mà có nàng đi đón cô ấy, ngay lập tức đem Hạ đại tiểu thư bị gãy tay tới bệnh viện, vì vậy việc đầu tiên của nàng là phải đi tới bệnh viện. Mặt khác còn phải gọi điện thoại xin lỗi người hôm qua vô duyên vô cớ bị nàng lỡ hẹn, tiếp tục hẹn lại thời gian tới xem phòng.

Nhìn xem thời gian vẫn còn sớm, trước hết gửi đi một cái tin nhắn, nhưng mà đến lúc nàng thu dọn xong cũng không thấy đối phương trả lời lại.

Lục Tiểu Phong một bên đi giày, một bên gọi điện thoại, túi xách đeo ở bên vai không cẩn thận đã trượt tới trên mặt đất, tư thế đứng chân khó có thể duy trì sự cân bằng, chỉ nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia mới “Alo” một tiếng, di động liền rơi rầm xuống đất, cục pin đáng thương cùng nắp vỏ nảy như lò xo ra ngoài.

“Thật sự là càng vội càng loạn.”

Lục Tiểu Phong ôm đầu, vội vàng nhặt di động lên, đặt pin vào lại, đẩy nắp vào, khởi động máy... Máy không khởi động được. Từ lúc nàng mua điện thoại di động Hạ Kỳ đã khuyên bảo nàng nên mua Nokia, chịu va đập, hơn nữa người như nàng mỗi ngày đều làm rơi điện thoại là điều không tránh khỏi. Có thể do hết lần này đến lần khác nàng bị giá cả và vẻ đẹp của Motorola mê hoặc, nhưng sau này cứ đến lúc quan trọng thì bị bật vỏ bung pin.

Lo không được nhiều chuyện như vậy, Lục Tiểu Phong đeo túi xách lên ra khỏi cửa, đến lúc nàng bắt xe buýt đi tới bệnh viện, không ngờ Hạ Kỳ đang ngồi ở trong đại sảnh.

“Làm sao một mình cậu lại đi ra đây?” Lục Tiểu Phong ngạc nhiên chỉ vào cánh tay đang bó bột của Hạ Kỳ, lại chỉ vào hành lý trên mặt đất.

Hạ Kỳ cũng lắp bắp kinh hãi: “Cậu thật là, không phải mình đã bảo cậu không cần đến đây sao, ba mẹ mình giúp mình lo liệu thủ tục xuất viện.”

“Lúc nào cậu bảo mình không cần phải tới?”

“Mình vừa rồi nhắn tin cho cậu nha.”

“...Tay mình làm rớt nó hỏng rồi.”

“...” Hạ Kỳ đứng lên hăng hái vỗ bả vai Lục Tiểu Phong: “Đã nói với cậu biết bao nhiêu lần, không nên tiếp tục mua Motorola!”

Lục Tiểu Phong bối rối rụt cổ lại: “...Tiện lợi mà...”

“Cậu nhìn cậu xem, mua mấy cái Motorola rồi? Số tiền đó chẳng lẽ lại không đủ mua một con Nokia?”

Lục Tiểu Phong lập tức nói lấy lòng: “Được rồi, mình đã biết, sửa không được mình sẽ đi mua Nokia, đi thôi.”

Hạ Kỳ thở dài, thật sự cô không có biện pháp với người bạn này. Muốn nói Lục Tiểu Phong là người như thế nào, không ai hiểu rõ bằng cô về cô gái có cấu tạo đại não không hoạt động này. Đã lớn tuổi còn không nói tới chuyện muốn kết hôn, cổ tình trở thành một người không động lòng, nói thế nào cũng không chịu đi xem mặt, ngồi cả ngày ở nhà nhìn một bức ảnh rồi viết tiểu thuyết ngôn tình. Gửi bản thảo đến gửi bản thảo đi cũng không biết có thể được đăng bao nhiêu, tính cách cũng tồi tệ hơn mấy năm trước, bây giờ nhìn vào có chút hơi ngốc, giống như một cục bông bị vo tròn, có thể cả ngày trong đầu cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, là điển hình của một “thằng nữ” (gái ế), “trạch nữ” (gái ru rú xó nhà) đô thị. Nhưng đôi khi tính khí lại bướng bỉnh, cô ấy đôi khi như là bị hoang tưởng, bệnh tâm thần phát tác vùng lên ai cũng không chịu nổi. Lục Tiểu Phong hiện tại phần lớn không liên lạc với các bạn bè khác, chỉ có còn giữ liên lạc với người bạn gái này, cho nên Hạ Kỳ đặc biệt bao dung tính cách Lục Tiểu Phong có đôi khi âm ỹ vang dội, có lúc mặt lại như bánh nguội.

“Ba mẹ cậu đến kìa, mình đi trước đây.”

Lục Tiểu Phong vừa mới đi hai bước vội quay ngược trở lại: “Quên. Hôm qua mình giúp cậu đi tổ giấc.”

“Tổ giấc sao? Cậu...” Sắc mặt Hạ Kỳ khẩn trương: “Không có chuyện gì chứ...”

Lục Tiểu Phong không đồng ý cười cười: “Có thể có chuyện gì, nhưng tình huống cụ thể phải đợi chính cậu tới nói qua. Hôm nay mình còn có việc, nếu không ngày mai đi cùng cậu.”

Hạ Kỳ nhìn bóng lưng Lục Tiểu Phong chạy băng băng không nhin được hô lên: “Nhớ sửa di động đó.”

Sau khi Lục Tiểu Phong về đến nhà, lập tức lấy sổ điện thoại ra, may mắn là nàng có thói quen tốt lưu những số điện thoại quan trọng riêng ra. Tìm được tên người họ Tô kia, lập tức gọi ngay một cú điện thoại, đợi nửa ngày, chỉ phát ra một câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Lục Tiểu Phong hoàn toàn im lặng, người này không phải muốn cố ý đùa giỡn nàng đấy chứ.

Nàng lại gọi điện thoại đến công ty môi giới bất động sản, chưa hỏi hai câu, đối phương ngay tức khắc đã nói cho nàng biết: “Cô nói đến Tô tiên sinh sao? Anh ta vừa lúc cũng đang ở nơi này.”

Lục Tiểu Phong mừng thầm trong chốc lát: “Vậy thì tốt quá, có thể để anh ta nghe điện thoại được hay không?”

“Được, xin chờ một chút.”

Điện thoại được chuyển ột người khác, người nọ mới mở miệng, Lục Tiểu Phong đã cảm thấy trên kia đoán chừng là giọng nói có qua huấn luyện: “Alo, Cô đùa bốn tôi có phải không? Buổi sáng một câu cũng không nói liền cúp điện thoại.”

Chính mình sai trước, Lục Tiểu Phong cũng không để ý đến thái độ của hấn, trong tình huống đối phương nhìn không thấy (vì nói qua ĐT) còn không ngừng cúi đầu khom lưng: “Ngại quá, Tô tiên sinh, ngày hôm qua tôi tạm thời có việc gấp, đi động lại hết pin, cho nên không thể đến nơi hẹn. Hôm nay, rất không đúng lúc, điện thoại di động của tôi bị rơi xuống hỏng luôn, ban nãy tôi mới dùng điện thoại bàn gọi điện di động cho anh thì nói là không liên lạc được.”

Nàng đem một hơi nói cho hết lời, không để cho đối phương có dịp nói chen vào, quả nhiên, sau khi nàng nói xong, vị Tô tiên sinh kia im lặng một chút: “ Tôi mất công đi tới chỗ hẹn, cho dù cô không đi cũng có thể bịa ra cho tôi một lời giải thích, coi người khác là tên gốc sao?”

Người này nói chuyện sao lại khó nghe như vậy?

Lục Tiểu Phong nhin xuống một hơi, tiếp tục xin lỗi: “Thật sự xin lỗi, hiện tại tôi đang ở nhà, nếu không thì bây giờ anh tới đây?”

“A, lão tử không cần đi làm có phải không?” (chữ lão tử hiểu ta tiếng việt là bố mày :-)

Bản chất của người này làm sao lại như vậy, coi như nàng có sai cũng không cần nói thô tục như vậy. Lại nói nếu anh ta phải đi làm, vậy hiện tại còn tới chỗ môi giới để làm gì. Cho nên mới nói, muốn làm được nhà văn tự sáng tác thì đặc biệt là phải biết tìm được khuyết điểm trong lời nói.

Lục Tiểu Phong vừa định nói vậy thì bỏ đi, anh tự tìm phòng lại từ đầu đi, đầu dây bên kia bỗng nhiên mở miệng: “Cô chờ chút, tôi lập tức tới ngay.”

Nói xong không đợi nàng trả lời đã cúp điện thoại

Thật sự là trong rừng lớn, mọi loại chim đều có, vì thế hình tượng Tô Trí Nhược hiện ra hết sức tươi sáng trong đầu Lục Tiểu Phong: T -shirt bốc mùi, quần bò rách, ủng dài, điển hình một tên Gangster còn đồ lưu manh.

Cứ như vậy, Lục Tiểu Phong vừa viết hai chương bản thảo cuối cùng, vừa chờ Găngster tiên sinh quang lâm, nhưng mà đợi cho đến giờ dùng cơm chiều, cũng không thấy một bóng người.

Cuối cùng, Lục Tiểu Phong cảm thấy, mình bị người khác chơi xỏ.

“Oa, sao lại có thể có người như thế, có phải bị tâm thần hay không, quá ấu trĩ đi.” Ở trong điện thoại Hạ Kỳ đang rất kích động mắng chửi.

Một bên Lục Tiểu Phong nhai sợi mì, một bên nói không hề gì: “Quên đi, ngày hôm qua mình cũng cho anh ta ăn thịt thỏ, mọi người hòa nhau. Có thể nhà người này thật sự có chuyện.”

“Tính tình cậu như thế nào lại tốt như vậy, nếu là mình...”

“Có thể như thế nào, tìm được anh ta, sau đó đánh anh ta một trận? Không cần nói đến là đánh anh ta, hiện tại muốn tìm cũng không thấy anh ta.” Lấy khăn tay quệt quệt mồm, xem như cũng tạm no bụng, Lục Tiểu Phong xoa nhẹ lên ánh mắt đau xót nói: “Mình muốn đi ngủ, nhớ rõ sáng mai cùng mình đi đến cục cảnh sát, nhân tiện đi sửa di động cùng mình đi. “

Sáng sớm hôm sau, một cuộc điện thoại của Hạ Kỳ đánh thức Lục Tiểu Phong dậy. Lục Tiểu Phong mắt còn nhắm ngủ còn không nhìn rõ bên ngoài đã bị cô ấy đẩy mạnh vào trong xe.

Lục Tiểu Phong ôm đầu bất mãn nói: “ Đại tiểu thư, bây giờ mấy giờ a?”

“Bạn thân mến, là cậu bảo mình buổi sáng tới đón cậu. Cậu xem, mình không phải nghe lời cậu nói phái xe riêng tới đón cậu sao?”

Nhà Hạ Kỳ không giống với nhà Lục Tiểu Phong, coi như người ta không phải tiểu thư khuê các, cũng là con gái rệu. Cha cô ấy mở đủ loại công ty, cô ấy cũng coi như là tiểu thư nhà có tiền, hiện tại cánh tay bị thương, trong nhà điều thêm cho cô ấy một tài xế riêng.

Lục Tiểu Phong dựa vào kính xe uể oải nói: “Xin cậu, cậu không phải không biết mình là động vật ăn đêm, ban ngày ra ngoài rất khổ sở, dù thế nào cũng phải để ỉnh ngủ đến xế chiều... mới tới gọi mình dậy.”

Chính là, tốc độ xe BMW dĩ nhiên vượt ngoài dự tính của Lục Tiểu Phong, nàng còn chưa nắm rõ tình hình, lập tức lại bị Hạ Kỳ đẩy ra khỏi xe.

“Huýt~” Hạ Kỳ rất không ý tứ nhìn lên trời huýt sáo một cái.

Lục Tiểu Phong ngáp mấy cái liền: “Làm sao vậy?”

“Cậu xem, Lamborghini. Rất đẹp đi.”

“Thôi đi, nhanh đi vào, có đẹp cũng không phải là của cậu.”

Sau khi hai người vào cửa, Lục Tiểu Phong mở to hai mắt tìm kiếm, cũng không thấy cảnh sát ngày hôm đó tiếp đón nàng. Lần này là một người cảnh sát khác tiếp đón bọn họ. Hạ Kỳ đem quá trình bị cướp ở nhà ga thuật lại tường tận một lần.

“Được, vùng phụ cận kia quả thật có nhóm phần tử phạm pháp, chúng tôi đã phái người đến đó triển khai công tác điều tra. Hai vị tiểu thư không cần lo lắng, nếu có tình huống gì chúng tôi sẽ lập tức kịp thời báo tin cho các vị.”

Chú cảnh sát này thái độ rất dễ gần, thế này mới khiến người ta cảm thấy hài lòng nha, đây mới gọi là vì nhân dân phục vụ nha, cũng không làm người nộp thuế thất vọng, nhớ tới cảnh sát hôm trước không có phẩm chất nghề nghiệp Lục Tiểu Phong lại cảm thấy buồn bực, không biết có phải mình ngày hôm đó vận khí rất xấu không.

“Cũng không biết đến bao giờ thì có thể phá được án.”

“Không phải vừa mới nói rồi sao, đã bắt đầu điều tra, cô phải tin tưởng vào khả năng phá án của cảnh sát.”

Hạ Kỳ bĩu môi không lên tiếng, muốn nói cảnh sát có cái gì tốt, cô cùng Lục Tiểu Phong thế nào cũng phải tranh luận hơn ba trăm hiệp, cô vẫn muốn tiết kiệm nước miếng đi ăn gà hấp cách thủy đi.

Hai người vừa đi ra ngoài cửa lớn, trước mặt có một người đi tới. Người nọ vừa đi đường vừa cúi đầu, căn bản không có phát hiện ra hai người đi ra. Các nàng đi bên trái, người nọ đi bên phải, các nàng đi bên phải, người nọ đi bên trái, chống lại toàn bộ. Vấn đề là các nàng còn không nói gì, người nọ đã phản công trước: “Các cô không thể nhường lối được sao?” (đoạn này ta hiểu là 2 ng cùng đi về 1 bên nhưng đối mặt nhau nên sẽ khác bên của nhau.)

Lục Tiểu Phong vừa định cãi lại, Hạ Kỳ đã nhảy ra chắn ở phía trước. “Là anh không đúng... ý là, anh đi qua trước đi.”

Hạ Kỳ làm cái quỷ gì thế, Lục Tiểu Phong ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn tới mặt người kia lập tức nhú mày. Nàng nhìn thấy tay cảnh sát kia cứ công khai đi qua trước mặt các nàng, quét qua nàng liếc mắt một cái, bỗng nhiên ngừng lại.

Cảnh sát không tốt kia còn nhớ rõ Lục Tiểu Phong: “Đến để tường trình?”

Lục Tiểu Phong là công dân tốt, khoan dung độ lượng: “Vâng.”

Anh ta nhú mày, nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, dứt tay vào túi quần sỏi bước đi vào.

Đợi cho thân ảnh hắt bóng không còn nhìn thấy nữa, Lục Tiểu Phong vừa muốn hỏi Hạ Kỳ vừa làm cái quỷ gì, Hạ Kỳ cầm lấy tay nàng hai mắt kích động tỏa sáng: “Oa, thấy không, thấy không!”

“...”

“Người kia, thật đẹp a! Tiểu Phong, mình muốn ngắt đây, uy, tại sao cậu lại biết anh ta...”

“Không phải quen biết, chẳng qua lần trước tới đây là anh ta tiếp đón mình...”

“Cậu thật tốt số.”

Lục Tiểu Phong không nói gì

“Cậu không biết anh ta là điển hình của “mỹ nhân thụ” hay sao? Trời ạ, trong thực tế làm sao mà lại có người nhìn đẹp như vậy, vừa rồi mình làm sao lại quên chụp ảnh xin chữ kí chứ...”

“Đại tiểu thư.” Lục Tiểu Phong không thể không ngắt lời nàng. “Xin hỏi ngài năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cái gì?”

“Cậu đã ba mươi tuổi!”

“Không phải cậu cũng ba mươi tuổi sao, chẳng lẽ cậu không xem tiểu thuyết đam mỹ, không viết tiểu thuyết ngôn tình?”

“Mình viết tiểu thuyết ngôn tình chỉ để đánh lừa những cô gái trẻ, cậu vẫn còn là cô gái sao?”

“... Thế nào, người ta cũng là phụ nữ chưa lập gia đình nha...” Hạ Kỳ xoay vặn thắt lưng dùng ánh mắt xinh đẹp nhìn Lục Tiểu Phong: “Vì cái gì mà đối tượng xem mắt của mình đều trông như mấy con ếch xanh, cái loại cực phẩm như thế này khi nào mới có thể gặp được đây?”

“...”

Nếu nói cho cô ấy biết tên cảnh sát ghi chép ngày đó thật ra là một người không tốt, không biết có dă kích vị đại tiểu thư này hay không, Lục Tiểu Phong nhẫn nhịn, dẫn theo Hạ Kỳ rời khỏi hiện trường để đỡ phải làm nàng mất mặt xấu hổ.

Buổi chiều Lục Tiểu Phong bị Hạ đại tiểu thư kiên quyết bắt mua một con điện thoại Nokia mới, nàng đau lòng cầm di động, số tiền nhuận bút trước đó lại bay mất, chắc thời gian dài sắp tới nàng phải trường kỳ ăn mỳ.

Hạ Kỳ đưa Lục Tiểu Phong về nhà, một chân Lục Tiểu Phong còn chưa bước vào cửa, điện thoại mới đã bắt đầu đổ chuông.

“Alo?”

“Cuối cùng cũng liên lạc được, Lục tiểu thư, tôi là Tô Trí Nhược.” Nghe ra còn có rất nhiều oán khí.

Lục Tiểu Phong dựa vào cánh cửa nhú mày: “Tô tiên sinh, có chuyện gì sao?”

“Có qua có lại, coi như chúng ta hòa nhau đi.” Thanh âm trong điện thoại lại vô sỉ như thế, Lục Tiểu Phong cảm giác được ngọn lửa bạo lực ẩn tàng trong thân thể mình lâu nay đang rục rịch sôi lên.

“Tầm chiều tối ngày mai khi tan làm xong tôi sẽ tới đó xem phòng, làm ơn có ở nhà đợi tôi. Bye~”

“Này? Này?” Lục Tiểu Phong không thể tin được nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động đen xì. “Đây là cái loại người gì thế!”

3. Chương 3

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Phong ngủ thẳng một mạch đến 16h30 chiều cuối cùng bị đánh thức vì quá nóng. Điều hòa đã tự động tắt máy, nàng lồm cồm bò ra khỏi đồng chăn bông đứng lên đánh răng rửa mặt, đầu còn chưa tỉnh ngủ, nhưng mà có cảm giác có việc gì đó đang đợi nàng.

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Sau khi Lục Tiểu Phong ăn bữa tối sớm xong, tiện tay đem hộp mì tôm quăng ra, nằm vật trên ghế sofa, sau lưng có đồ vật gì đó cộm cộm lên, lấy tay sờ sờ, lôi ra một mớ tất vo tròn... đi từ mùa đông năm ngoái. (ặc ặc)

Tiện tay ném đám tất đó trên mặt đất, gian phòng này hai ngày trước nàng hạ quyết tâm mới quét tước qua một chút, làm như thế để không dọa người đến xem phòng, nhưng không đến hai ngày lại khôi phục lại bộ dạng ban đầu như vừa bị cướp bóc qua.

Kỳ thật, đi qua nhà hàng xóm tùy tiện hỏi một chút, có thể không mấy người biết Lục Tiểu Phong làm nghề gì, nhưng không có khả năng không ai không biết Lục Tiểu Phong là một người phụ nữ triết để hoàn

toàn lôi thôi, rác một tháng dọn một lần, chỉ một lần chất đầy một loạt thùng rác ở trong khu. Bình thường đi ra ngoài đều tìm tất cả những bộ quần áo có thể mặc ra, làm như vậy ít nhất một tháng không phải giặt quần áo một lần. Lục Tiểu Phong ít khi ra ngoài, nàng là động vật hoạt động ban đêm, cho nên quần áo nàng mặc có tiêu chí là: toàn bộ quần áo từ đầu đến cuối mặc hết một lần, sau đó lại mặc ngược từ cuối lên đầu thêm một lần, mặc lại ba đến năm lần nữa, túm lại đóng gói đưa đến hiệu giặt. Ba lần bốn lượt làm cho bà chủ tiệm giặt kêu ai oán ngập trời, tuyên bố không nhận quần áo mà giặt phí mất ba lần nước (quá bần a). Cho nên, hiện tại Lục Tiểu Phong đành phải mặc từ đầu tới cuối hai lần đành phải đem đi giặt. Đến nỗi đồ lót, phải đợi tới khi thật sự phải nói là không tìm thấy một món đồ nào sạch sẽ, nếu có tiền, nàng sẽ đi mua cái mới, nếu không có tiền, nàng tất nhiên sẽ xấu hổ để bà chủ tiệm giặt đồ giặt hộ nàng, đành phải nhắm mắt ném vào trong đồng quần áo trong máy giặt, chỉ có như vậy, nàng cũng luôn cứ một tuần lại lấy Bra mặc qua kiểm tra, nếu không có mùi hôi gì, cứ mặc tiếp. (các nàng sợ chị ấy chưa =]])

Ngoại trừ lần này, nhà Lục Tiểu Phong, cũng không có nói nhiều, ngoại trừ có phòng ngủ cho những chàng trai trẻ hoặc những người đàn ông trưởng thành độc thân thuê trọ ra, cũng không có bất cứ cái gì.

Lục Tiểu Phong cắn đầu bút bắt đầu hình thành suy nghĩ về ý tưởng gần đây của nàng viết một bộ truyện ngắn về người và quỷ, không biết có thị trường hay không.

Tiếng chuông điện bất ngờ vang lên, Lục Tiểu Phong ngẩng người, Lúc này lại có người nào tìm nàng? Dễ nhận thấy người bấm chuông không có tính tình tốt gì, tiếng chuông không ngừng, Lục Tiểu Phong chạy tới bắt máy điện thoại: “Ai đó?” (mấy cái chuông nổi vs điện thoại hay nhìn thấy ở trg phim HQ và TQ ấy)

“Ô Trí Nhượng.”

“Ô Trí Nhượng nào?” Người này là ai nhỉ, nàng hoàn toàn không hề nhận ra anh ta. (sợ chị quá rồi >”)

“Lục tiểu thư, hôm nay tôi đến xem phòng.”

Một tia chớp lóe qua trước mắt nàng, sau khi ngủ dậy nàng lại đem chuyện Gangster tiên sinh muốn tới xem phòng quên sạch.

“Tôi nói, cô vẫn chưa ra mở cửa.”

“A. . .”

Sau khi định mở cửa, Lục Tiểu Phong cầm ống nghe ngầy ngốc đứng ở cửa, nhìn thấy trong phòng lộn xộn, trong lòng lập tức run lên như tuyết rơi tháng sáu.

Tiếng đập cửa lại vang lên rất nhanh, Lục Tiểu Phong cân nhắc xem có nên giả vờ bị bệnh đem người này mời trở về, sau đó chính mình quét tước lại thật tốt sẽ mời hân đến. Nhưng nghĩ đến tính tình người này, Lục Tiểu Phong lập tức tiu nghỉu.

Nói thật là, nàng cũng không muốn tiếp đón vị Ô tiên sinh này, người không lễ phép như vậy sau này ở chung sẽ rất khó khăn, nhưng mà, phòng ốc của nàng treo biển cho thuê đã hai tháng, trong hai tháng cũng không có người nào tới thuê, người muốn thuê phòng ào ào tới nhưng nhìn nàng với ánh mắt không tín nhiệm, ra sức hỏi nàng: “Thực sự chỉ cần 500 đồng?” tất cả những gì nói được nàng đều đã nói, cuối cùng những người đó vẫn mang theo ánh mắt hoài nghi rời đi, trên trời không thể có mưa bánh bao, cũng như nhà cho thuê giá rẻ lại đẹp như vậy không ai tin tưởng được.

Hơn nữa hôm qua nàng tiêu tốn hơn hai nghìn đồng chỉ để mua Nokia, túi tiền nhìn đã thấy đáy, thật sự không còn cách nào, đành phải trước cho thuê rồi nói sau, cũng không cần biết tính tình vị Ô đại gia này có được hay không.

Lục Tiểu Phong chậm rãi mở cửa ra, mới hé mở ra một đường nhỏ, đối phương đã bắt đầu oán hận nói: “Có lắm hay không, lâu như vậy.”

Không có nhìn thấy đôi dép như dự kiến, lọt vào mắt chính là một đôi giày da màu nâu nhạt sạch sẽ, sáng bóng có thể soi gương được, lại nhìn lên trên xem, quần là quần bò, không phải quần bò rách, thật là một chiếc quần bò hiệu Tide rất sạch sẽ, lại nhìn tiếp lên trên, không phải là T-shirt bốc mùi, mà là một chiếc T-shirt hiệu MiG màu trắng sạch sẽ.

Lục Tiểu Phong đối với sạch sẽ rất miễn cảm, bởi vì nhà của nàng rất ít khi nhìn thấy cái gì đó gọi là sạch sẽ.

Cuối cùng nhìn lên mặt của Găngster tiên sinh thì Lục Tiểu Phong đã có thể cuối cùng cũng cảm nhận được câu viết dưới ngòi bút của nàng: “Nàng đột nhiên hóa đá tại chỗ, hoàn toàn không có cảm giác, bởi vì quá mức khiếp sợ làm cho nàng không thể nói ra một câu...”, chính là cái loại cảm giác này. (*há há há buồn cười quá...*)

Tô Trí Nhược nhìn xuyên qua kính râm nhìn thấy sau khi mở cửa, người đàn bà bên trong kia nhìn từ chân lên đến đầu hần đánh giá hết mức, sau đó khi nhìn tới mặt hần lại bất động. Từ nhỏ đến lớn Tô Trí Nhược ghét nhất chính là bị người khác nhìn chăm chú vào mặt hần, đây quả là một hành vi vô lễ hơn nữa làm cho hần vô cùng phiền chán.

Nhưng mà, khi hần thấy rõ ràng người đang nhìn ra mặt bánh bao còn có cái thân hình gầy yếu kia thì không khỏi sửng sốt nói: “Là cô?”

Không phải là người phụ nữ trung niên lần trước dám ở trước mặt hần nói năng lỗ mãng hay sao. Không phải trí nhớ Tô Trí Nhược tốt, mà là hần là một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi hiềm thấy, tất cả những người quen biết ngoại trừ một người ra, dường như không ai bằng, đây có thể là di truyền trong gia tộc, cô em họ của hần cũng là một người lòng dạ hẹp hòi, ở nhà bọn họ cô ấy là thứ nhất, hần là thứ hai, Tô đại gia luôn tự hào ra vẻ mình là người rất thoải mái, nhưng lòng dạ hần hẹp hòi không cần chứng minh là sự thật.

Cho nên, Tô Trí Nhược nhớ rõ toàn bộ những người đã từng va chạm với hần từ việc nhỏ nhất, ngay cả những chi tiết nhỏ cũng đều khắc vào trong đầu. Có một số việc đối phương cũng đã quên không biết từ bao giờ, hần có thể kể chi tiết đến từng chữ một. Cho nên mới nói, người như hần không làm cảnh sát, ai làm cảnh sát.

Đối phương hiển nhiên cũng tương tự, sửng sốt nửa ngày không lấy lại tinh thần.

Thật sự là phiền toái, đi nửa ngày lại gặp cái cô này, Tô Trí Nhược âm thầm thấy xúi quẩy một phen, quay đầu lại hướng vào bên trong ngược cảm: “Có thể để cho tôi đi vào hay không?”

Lục Tiểu Phong từ trong trạng thái vô thức quay trở lại, bộ dạng đạo đức giả của tên Tô Trí Nhược này xem ra phải là đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

Lục Tiểu Phong quay đầu lại im lặng nhìn cảnh tượng khó coi kia, đành phải nén lòng lại, mở cửa ra: “Mời vào.”

Tô Trí Nhược còn chưa kịp cởi giày, một mùi tanh tươi nồng nặc xộc vào trong mũi hần, cái mùi hôi của rác bỏ đi đã N ngày quả thực có thể giết chết một con chuột thí nghiệm, có thể làm cho kẻ thích sạch sẽ thái quá như Tô Trí Nhược lên cơn sốc.

Lục Tiểu Phong kinh ngạc nhìn mặt Tô Trí Nhược đang trắng hồng trong nháy mắt trở nên xanh xao, màu xanh rất xấu.

Tô Trí Nhược cố gắng nhịn xuống kích động muốn ôm tường nôn mửa, một tay bịt mũi, một tay run rẩy chỉ vào phòng khách cơ hồ không nhìn ra đâu là đồ dùng trong nhà rống to: “Đây là chỗ người ở sao?” (*ôi ta đau bụng quá... *cười rống**)

Lời này vừa nói ra, Lục Tiểu Phong có chút không vui, nói thêm một câu: “Tôi không phải là người sao?” Nàng không dám lớn tiếng, bởi trong cơ thể nàng một nửa nhân cách khác đang đồng ý với Tô Trí Nhược.

Mồ hôi lạnh mồ hôi nóng cùng nhau toát ra khỏi lưng Tô Trí Nhược, đừng nói là đi xem, nhà này cho dù có đập hần vào hần cũng không muốn vào một bước.

Tô Trí Nhược xoay người muốn trốn, Lục Tiểu Phong vẫn ở phía sau kêu: “Tô tiên sinh, không đi vào xem sao?”

Tô Trí Nhược xoay người một cái, vừa định mắng con mẹ nó đây là chỗ quỷ quái nào... Chợt nhớ tới một chuyện —— Đồ đạc của hần đang để ở dưới lầu cùng Lamborghini, hần còn gọi riêng xe của công ty dọn

nhà tới dọn sạch giả bộ hẳn có hành lý khổng lồ, hẳn muốn mang sạch những thứ đồ ở căn nhà trước kia bị chủ cho thuê nhà đáng ghét đuổi ra ngoài.

Thân làm cảnh sát nhân dân, được nhân dân đối xử thế này thật làm cho hẳn cảm giận trong lòng.

Vì thế, 500 đồng tiền thuê nhà cùng ổ rác, ổ rác cùng 500 đồng tiền thuê nhà, thêm việc mấy lần hẳn cùng cô gái này va chạm, một đồng đồ đạc này nọ đang hỗn chiến hơn một trăm hiệp ở trong óc Tô Trí Nhượng, Tô Trí Nhượng chỉnh lại áo một chút, một lần nữa đi đến trước mặt Lục Tiểu Phong, từ từ nhắm hai mắt ngẩng đầu lên hỏi: “Tiền thuê nhà, một tháng 500?”

Lục Tiểu Phong kỳ quái nhìn thấy vị Tô đại gia này vẻ mặt biểu cảm như đau đớn kịch liệt hy sinh vì đại nghĩa trả lời: “Uhm, đúng vậy.”

Yết hầu Tô Trí Nhượng nuốt xuống một lần, khó khăn nói: “Được, ký hợp đồng đi.”

Không nghĩ tới đơn giản như vậy lập tức sẽ thuê, mặc dù người thuê nhà làm nàng không hài lòng lắm, nhưng nghĩ đến có tiền ăn tháng tới, nàng lập tức gật đầu đồng ý.

Lục Tiểu Phong đang muốn hỏi anh ts chừng nào thì dọn đến, lại thấy Tô Trí Nhượng đi tới thang máy, một lát sau lại thấy thang máy đi lên, bên người có thêm hai gã cừu vạ khuôn vác... năm rương hành lý.

Lục Tiểu Phong trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một người đàn ông cùng năm rương hành lý của anh ta, không chỉ thế này, Tô Trí Nhượng liên tục chạy thêm hai chuyến nữa mới đem được toàn bộ đồ của anh ta dọn sạch lên.

Lục Tiểu Phong chỉ vào hành lý dường như muốn chất đầy trước cửa nhà nàng cà lăm nửa ngày mới nói: “Đây đều là đồ của anh?”

Tô Trí Nhượng vỗ vỗ cái rương bằng da lớn nhất, nói: “Uhm, gần như thế, có nhiều thứ đã vứt bớt đi rồi.”

Thời gian trước nàng chuyển nhà cũng chỉ cùng lắm kéo hai rương hành lý, năm chiếc hòm nhỏ...

Tô Trí Nhượng tháo kính râm xuống, chỉ vào phòng Khách của Lục Tiểu Phong, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Này cô, chúng ta tổng vệ sinh thôi.”

Lục Tiểu Phong tưởng chính mình đang nghe nhầm: “Anh nói cái gì?”

“Tổng vệ sinh!” Nghễnh ngãng sao, nói rõ ràng như vậy còn không nghe thấy.

“Anh?”

Tô Trí Nhượng hai tay chống nạnh, ngửa đầu mở miệng hít một hơi, quay đầu lại hung tợn nói: “Có lý nào lại để người thuê nhà một mình quét tước sao?”

Lục Tiểu Phong khế dựa trên cửa, tay vất chéo: “Nếu anh nghĩ rằng tôi quét tước sạch sẽ được, hiện tại sẽ không đến nỗi như thế này?”

Sự thật vĩnh viễn tàn khốc, khi đó Tô Trí Nhượng không hiểu, sau này sẽ hoàn toàn hiểu được, cô gái này chính là một con Bạch cốt tinh ông trời phái tới chỉnh sửa hẳn.

Vào buổi đêm, Tô Trí Nhượng gây ra hỏa hoạn bắt buộc Lục Tiểu Phong phải gọi điện thoại cho dì giúp việc, còn lại, Lục Tiểu Phong hoàn toàn không có sức lực, không gây thêm phiền phức đã là quá tốt, vậy mà cô ta có thể cầm một đôi giày đá bóng lấy từ dưới Sô-pha ra than thở nửa ngày: Đây không phải là đôi giày đá bóng mình mới mua năm ngoái sao? Tô Trí Nhượng quả thực không thể nhịn được nữa lôi thẳng cô ta ra ngoài cửa. Lúc đầu Lục Tiểu Phong còn có chút xấu hổ, sau đó lại dứt khoát cầm laptop ngồi ở sàn bên ngoài nhà viết tiểu thuyết ngôn tình.

Sau khi Tô Trí Nhượng cuối cùng cũng lau xong hết cái chân ghế, rốt cuộc cũng hít thở nghỉ ngơi, một tay hẳn cầm khăn lau, một tay cầm chất tẩy rửa, mồ hôi trên người đã thấm ướt sũng cả áo T-shirt. Tuy rằng không phải là rất hài lòng, nhưng tốt xấu gì ổ chó này cũng trở nên có chút dạng người, còn lại ngày mai tiếp tục từ từ quét tước.

Xoay người nhìn thấy người đàn bà kia đang ôm Laptop ở nơi này thân thiết không rời, một bụng cảm tức của hẳn bốc lên thiêu đến làm cho dạ dày cũng đau đớn.

“Uy, cô kia, lúc tôi quét tước, cô đang làm gì?”

Lục Tiểu Phong ngẩng đầu, kính gọng to nổi lên tia sáng màu lam trong suốt, trong thời điểm hiện tại, thật sự là quý dị nói không nên lời, vẻ mặt nàng vô tội nói: “Không phải anh không cho tôi quét tước hay sao?”

Tô Trí Nhược vừa định mắng ngược lại, dì giúp việc đột nhiên chen vào: “Đều đã quét tước xong, tổng cộng là 150 đồng.”

“150 đồng?”

Hai người đồng thời quay lại rống lên, sau khi rống xong lại trừng mắt liếc nhau một cái, ánh mắt kia tuyệt đối đang nói: “Anh/cô trả!”

Dì giúp việc dường như cảm giác được không khí không ổn, thúc giục nói: “Đã muộn như thế này, các người nhanh trả tiền cho tôi, tôi còn phải đi về nhà.”

Lục Tiểu Phong không nhịn được hỏi: “Một giờ cô tính bao nhiêu tiền a?”

“15.”

Lục Tiểu Phong đầu óc tính toán, lập tức hỏi: “Mới làm không đến 7 giờ, làm sao lại là 150 đồng?”

Dì kia không chút vừa lòng mặt trắng bệch liếc Lục Tiểu Phong một cái: “Tiểu thư, bây giờ đã là mấy giờ rồi, không tính tiền làm tăng ca cho ta sao?”

Lục Tiểu Phong đẩy Tô Trí Nhược một phen: “Uy, trả trước đi.”

Tô Trí Nhược không tin vào mắt mình nhìn cô gái này: “Tôi trả? Tôi quét tước cực khổ như vậy, còn để tôi phải trả?”

“Anh là đàn ông, mặc đồ hiệu, chạy xe sang, nhỏ mọn như vậy làm gì?” Lục Tiểu Phong liếc mắt đánh giá cái người kia một thân toàn đồ hiệu, vừa rồi nàng đi tới trước cửa sổ thấy anh ta đi Lamborghini tới, xem anh ta còn dám nói không có tiền.

“Không được, cái gì cô cũng không làm, cô trả.” Nếu có nhiều tiền dư giả như vậy, hẳn đến nông nỗi mất mặt bị ác chủ cho thuê nhà đuổi ra khỏi nhà sao?

Dì giúp việc cảm thấy điều gì đó, tắc lưỡi hai tiếng, chỉ vào bọn họ nói: “Đem tiền thanh toán nhanh lên, bằng không, tôi báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát gì chứ.” Lục Tiểu Phong che miệng cười cười, làm mặt nghiêm túc lấy ngón cái chỉ chỉ vào Tô Trí Nhược: “Nơi này cũng có một vị.”

“Nếu là cảnh sát tại sao còn làm những chuyện như thế này, mau, đem tiền thanh toán.” Lục chú ý của dì giúp việc hoàn toàn đặt trên người Tô Trí Nhược.

Tô Trí Nhược há hốc mồm, nhìn dì giúp việc, lại nhìn Lục Tiểu Phong đang cười trộm, tức giận thiếu chút nữa bùng nổ.

“Mẹ kiếp, tại sao lại có thể có chuyện như thế này!” Hắn chán nản lấy bóp da từ trong túi quần ra, bên trong chỉ còn lại có 7 tờ màu hồng (*100 nhân dân tệ màu hồng a*), một tờ màu lục (*50 nhân dân tệ màu lục a*), còn vài tờ tiền lẻ.

Nếu không nghĩ tới chính mình cả đêm làm cực khổ như vậy, hẳn đã bỏ cửa chạy lấy người, thà ở trong xe tạm một đêm cũng không muốn ở trong này một phút đồng hồ.

Dì giúp việc cầm tiền mừng rỡ bỏ đi, Lục Tiểu Phong bê Laptop lên cũng vui sướng hài lòng trở về phòng, Tô Trí Nhược cầm khăn lau đứng ở cửa, lần đầu tiên cảm thấy hóa ra trên đời này còn có người phụ nữ so với mẹ hắn còn làm cho người ta chán ghét hơn.

Cuộc sống ở chung như vậy nhất định không tầm thường bắt đầu.

4. Chương 4

Khi Tô Trí Nhược ... tỉnh lại, mơ màng trong nháy mắt, trần nhà xa lạ, căn phòng xa lạ, dụi dụi con người mắt vài phút đồng hồ mới kịp phản ứng, đây là nhà thuê mới của hắn.

Tuy rằng không suy đồi tới mức phải ngủ trong xe mới, nhưng mà nói này hắn thật sự không dám khen tặng, ngoại trừ diện tích có lớn hơn ra, những cái khác cũng không gọi là vừa ý hắn, kể cả cái chủ nhà cho thuê kia.

Tối hôm qua giống như một cơn ác mộng dài, rốt cuộc là loại người gì mới có thể gây ra một phòng toàn rác như vậy, lại rốt cuộc là loại người gì còn có thể sống sót ở một nơi như thế này. Vải bọc sofa còn có thể gọi là vải bọc sofa sao, mặt trên còn rơi rớt lại không biết là dấu vết cà phê hay nước tương quyện vào nhau thành từng vệt nhỏ. Bên dưới sofa hắn bối ra được không biết bao nhiêu thứ, ngay cả đồ lót hắn đều có thể tìm được ở dưới bàn trà phòng khách. Trên sàn nhà kệ cao su dính chặt đã muốn biến thành màu đen, trên chân ghế dính không biết cái gì kết lại như keo, vỏ hộp mỳ tôm xếp chồng chất lẫn lộn trên mặt đất, nước canh để trong một ngăn đựng các tờ báo tỏa ra vị chua bất thường... (khổ cho Nhược ca >")

Nhớ tới liền ghê tởm làm cho người ta buồn nôn, Tô Trí Nhược thật vất vả mới làm lành không nhớ lại cảnh tượng đáng sợ này, sau khi rời khỏi giường lập tức tháo ngay ga trải giường chạy ra bên ngoài. Tối hôm qua hắn thực sự lo lắng giường phòng này không sạch sẽ, đành phải trải lên tấm thảm chính mình mang đến, mặc đồ ngủ không đắp chăn ngủ một đêm, có trời mới biết ngoại trừ so sánh với khi làm nhiệm vụ khó khăn gian khổ, Tô đại gia hắn chưa từng chịu khổ như thế này.

Năm giờ rưỡi sáng, Lục Tiểu Phong bị tiếng đập cửa làm giật mình, bị kéo ra khỏi tình tiết của cuốn tiểu thuyết, vừa quay đầu lại hí hóp mắt nhìn thấy Tô Trí Nhược ôm túi chữ nhật đứng chặn ga vọt vào phòng bếp.

"Uy, anh đang làm gì thế?" Lục Tiểu Phong chạy tới phòng bếp thấy Tô Trí Nhược đem cái chăn nàng mới mua nhét vào máy giặt.

"Làm cái gì? Cô không có mắt sao?" Tô Trí Nhược cũng không quay đầu lại, mùi nấm mốc của chăn ga trên giường này quả thực có thể xông chết người.

Lục Tiểu Phong đối với hành vi của hắn hoàn toàn không hiểu nổi: "Tôi vừa mới giặt qua, anh làm gì mà phải giặt lại?"

"Mới?" Tô Trí Nhược đẩy nắp lại, nhấn công tắc, máy giặt chuyển động, hắn quay đầu lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lục Tiểu Phong cười nhạt: "Cô gái, cái cô gọi là mới là bao lâu?"

". . ."

Nàng vì căn phòng cho thuê mua riêng một chiếc giường cũ, lại mua chăn đệm mới, chủ quán đưa nàng một bộ gồm bốn món, tính ra, tầm hai tháng đi...

Người đàn bà kia cứ đứng ở đó không trả lời, xem ra là không dám trả lời đi.

"Nhường đường một chút."

Lục Tiểu Phong dán vào cánh cửa nhường cho vị đại gia này đi qua, năm phút đồng hồ sau lại thấy vị đại gia này từ trong phòng riêng đi ra, trong tay trái cầm hai chiếc khăn tắm lớn, trên tay phải mang theo một cái rổ, đầy các vật dụng dùng để tắm gội.

"Tắm gội?" Lục Tiểu Phong rốt cuộc mở to mắt.

"Nói thừa."

"Không phải tối hôm qua anh đã tắm rồi sao?"

Nói chuyện với người đàn bà kém thông minh thật là mệt: "Tôi sớm tối đều phải tắm gội."

Cửa phòng tắm đóng lại "oành" một tiếng.

Lục Tiểu Phong bị chặn ở ngoài cửa, quả thực khó có thể dùng những từ ngữ trong trí óc phong phú của nàng hình dung tâm tình chính mình giờ phút này. Có phải nàng đã đụng phải một tên biến thái hay không?

Sau 30 phút, đúng vậy, nàng bấm đốt tính toán, sau đúng 30 phút, người đàn ông cuối cùng cũng rời khỏi phòng tắm đi ra ngoài.

“Anh tắm gội một lần cần những nửa giờ sao?”

Tô Trí Nhược cầm cái khăn tắm cực lớn lau tóc, rất không kiên nhẫn quay lại: “Bao gồm cả đánh răng rửa mặt cạo râu.”

Tuy vậy, chẳng lẽ anh ta cho rằng là rất nhanh sao?

Mặc dù đã đoán được, nhưng Lục Tiểu Phong vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Đóng khăn mặt kia dùng để làm chi vậy?”

Lúc này Tô Trí Nhược ngẩng đầu lên, sửa lại tóc một chút, nghiêng qua phía nàng liếc mắt một cái: “Chẳng lẽ cô lau đầu và lau người đều dùng một cái khăn mặt sao?”

Nàng rất muốn nói đúng vậy, nhưng nhìn đến trong mắt tên kia rõ ràng xem thường, Lục Tiểu Phong nuốt nước miếng, cố gắng đem hai chữ này nuốt vào trong bụng.

Lúc sau, chuyện gì nàng cũng không làm, cứ ngồi như vậy trên ghế sofa nhìn vị Tô địa gia kia liên tiếp có những hành vi nàng không thể tưởng tượng được, tận đến 7h20 phút, anh ta mới mặc xong xuôi quần áo của mình.

Sau đó nàng nhìn thấy anh ta giống như đang nổi trận lôi đình từ phòng bếp đi ra, hướng về phía nàng mắng: “Tại sao trong tủ lạnh cái gì ăn được cũng không có?”

Lục Tiểu Phong không chịu nổi rụt bả vai lại, nhưng nàng không thể hiểu được trong tủ lạnh không có cái gì tại sao lại khiến cho anh ta gay gắt như vậy.

“Tôi chưa bao giờ ăn bữa sáng.”

Tô Trí Nhược trợn mắt nhìn cô ta trừng trừng, cuối cùng mắng một câu TMD (*câu chửi tục của TQ*), tiếp theo chạy về phòng ngủ đeo kính râm, cầm cái chìa khóa xe ra ngoài ăn sáng.

Trước khi đi, hắn chỉ vào cái mũi Lục Tiểu Phong nói: “Cô kia, tối hôm nay chúng ta cần phải nói chuyện.”

Lục Tiểu Phong suy nghĩ nát óc, nhưng mà nghĩ mãi cũng không rõ vì sao người này có thể có cách ăn mặc như chó đội lốt người, có thể có những lời nói cử chỉ hoàn toàn trái ngược, rõ ràng là sói đội lốt cừu, thô lỗ không văn minh đạt tới cực điểm. (*đoạn này k hiểu lắm, có thể ý của chị ấy là anh đẹp zai mà thô lỗ*)

Người đàn ông như vậy có thực là cảnh sát không, rõ ràng đúng là một tên lưu manh.

Lục Tiểu Phong vỗ vỗ cái trán trở lại trên giường, nàng cần phải ngủ một giấc để ứng phó với trận chiến ác liệt buổi tối.

Tô Trí Nhược mở cửa xe thể thao ra đi tản bộ một vòng, nghĩ tới trong túi hắn cực kì khó xử, cho nên đành phải tới cửa hàng đồ ăn nhanh 24h mua một cái sandwich ăn. Cuộc sống trước mắt thật sự với hắn là bất đắc dĩ, vì cỗ xe bảo bối dưới móng đất này, hắn đem tiền bao nhiêu năm tích góp ra xài hết. Và vì không muốn mẹ già ở nhà kia bắt được nhược điểm của hắn, hắn không lấy một phần giúp đỡ từ gia đình.

Nhưng mà, cách cuối tháng lương còn hơn nửa tháng, trong túi chỉ còn lại hơn năm trăm đồng, nếu đem năm trăm đồng đưa cho người đàn bà kia, thật sự hắn sẽ nghèo rớt mùng tơi. Đừng nói là tiền xăng, tiền cơm đều không có, còn có tiền điện thoại, tiền giải trí...

Tô Trí Nhược vô cùng cảm phần lái xe đi vào trong cục, vừa vào cửa rất nhiều người đã thấy trên người hắn có mùi thuốc súng cùng vị không hay ho gì.

“Ui, lại có ai dám tìm anh chọc giận vậy, Cường ca?”

Tô Trí Nhược đem cánh tay Ma Thú khoát trên vai hắn kéo xuống: “Tôi hỏi có phải cái miếu gì đó ở trên đường Tây Sơn rất linh nghiệm không?”

Ma Thú cọt nhả chạy đến trước mặt hắn: “Nha... Như thế nào, anh muốn đi cầu xâm nhân duyên sao?” (*kiểu xin quẻ*)

“Biển, cậu mới nên đi cầu xâm nhân duyên, lão tử tuần tú lịch sự, cần cầu cái xâm kia làm gì?” Hấn muốn đến cầu cái xâm tài vận.

Văn Nam cầm ly cà phê đi tới nói: “Đừng ngồi đó chờ ra nữa, Nghiêm Đội* nói anh trực tiếp tới văn phòng của ông ấy.”

(*): *Nghiêm Đội là Nghiêm Đội trưởng, tên thật là Nghiêm Chính*

“Tôi?” Tô Trí Nhượng lập tức nhú mày, hấn không nhớ rõ hai ngày này nhận được lời trách cứ nào a.

Đi từ từ đến trước văn phòng Nghiêm Đội, gõ cửa, bên trong vang lên một âm thanh có chút nghiêm túc: “Vào đi.”

Tô Trí Nhượng điều chỉnh sắc mặt, đẩy cửa vào.

“Lão Đại, tìm tôi?”

Nghiêm Đội cũng chẳng liếc nhìn cậu ta lấy một cái, trực tiếp chỉ chỉ tới trước mắt nói: “Ngồi đi.”

Nghiêm Đội Nghiêm Đội, quả nhiên không phụ lòng cái tên của ông ấy, bộ dạng nghiêm túc, làm việc lại càng nghiêm túc.

“Lão Đại, tìm tôi có chuyện gì? Gần đây tôi rất biết điều, hoàn toàn không có nhận được một lời trách cứ nào.”

Nghiêm Đội cười khê một chút: “Cậu cứ không nghĩ tới tiền đồ như vậy, chỉ lo có bị trách cứ hay không? Bộ dáng này của cậu chỉ sợ cách thần tượng của mình ngày càng xa...”

Tô Trí Nhượng không phục nói: “Khi nào tôi lại không nghĩ tới tiền đồ, mỗi ngày tôi đều luyện bắn súng, mỗi ngày nghĩ đến phá đại án mà.”

“Vậy sao? Vậy thì thật là tốt, vụ án hai ngày trước cậu đem nó làm cho xong đi.”

Tô Trí Nhượng vui mừng một phen: “Vụ án gì thế?”

Nghiêm Đội ném cho cậu ta một tập tài liệu: “Gần đây nhà ga bên cạnh xuất hiện một ổ nhóm tội phạm, chuyên trộm cắp, hai ngày gần đây càng lúc càng ngang ngược, cướp đoạt ngay giữa ban ngày, cậu dẫn người đi bắt bọn chúng.”

Tô Trí Nhượng nhìn tập tài liệu nửa ngày không nói lời nào.

Nghiêm Đội nhìn thấy lão đại phía đối diện kia xem ra mặt mắt hứng hỏi: “Làm sao, có vấn đề gì à?”

“... Cũng không phải là vụ án lớn gì, vẫn là vụ án cái người đàn bà kia...” Vặn vẹo nửa ngày, Tô Trí Nhượng nói một câu hàm hồ.

Nghiêm Đội vỗ mạnh bàn: “Đồ khốn, bình thường cậu chỉ biết luyện súng luyện súng, kỹ thuật bắn súng lại để cho cậu có thể một cũng cũng không chú trọng tích lũy kinh nghiệm phá án thì có ích lợi gì, ngộ nhỡ gặp phải vụ án lớn tôi thấy cậu một chút cũng không có tác dụng gì.”

Tô Trí Nhượng mồm mép co giật, sắc mặt không tốt, rốt cuộc chua chát nói một câu: “Tôi đã hiểu, tôi sẽ đi làm.”

“Đề cao hiệu quả, nhưng không cần đánh rắn động cỏ.”

“Đã biết.”

Tô Trí Nhượng vừa ra khỏi cửa, Nghiêm Chính bỏ bút xuống tựa lưng vào ghế lâm vào trầm tư.

Đứa trẻ này, khi ông vẫn còn làm ở trường cảnh sát lập tức đã chú ý tới cậu ta. Lộ ra bộ mặt trắng nõn rất tuần tú, tuy rằng trong văn phòng rất nhiều nữ cảnh sát yêu thích khen ngợi cậu ta xinh đẹp, nhưng bất kể như thế nào cậu ta cũng khiến ông lấy làm kinh hãi. Gia đình phía sau vô cùng giàu có, điều kiện bản thân cũng rất tốt, chỉ là một đứa trẻ được nuông chiều từ bé như vậy rốt cuộc lại chọn ghi tên làm cảnh sát.

Ông cũng từng hỏi vì sao cậu ta lại làm cảnh sát, như vậy sẽ rất vất vả, khi đó đứa trẻ Tô Trí Nhược này đã trả lời cậu ta muốn có thể trở thành một người đàn ông nổi tiếng, còn nữa chính là không muốn vào công ty của nhà mình, thật phiền phức.

Sau khi tốt nghiệp Tô Trí Nhược nhiều lần được bố trí công tác nhưng vẫn chưa được vào đội phòng chống ma túy mà cậu ta mong ước nhất. Tại sao lại là đội Phòng chống ma túy, bởi vì nơi đó có thần tượng của cậu ta — Mông Sa. (*mông sa nghĩa là che mắt*)

Khi còn ở trường cảnh sát Tô Trí Nhược chính là tay súng thiện xạ bất bại, kỹ thuật bắn súng chính xác, nhưng như thế nào cậu ta cũng không phá được kỉ lục của một người, người đó chính là Mông Sa, là một nữ cảnh sát huyền thoại. Khi Tô Trí Nhược vẫn đang ngồi trên giảng đường, Mông Sa đã là nhân vật nòng cốt của đội phòng chống ma túy, lúc ấy Nghiêm Chính mới là đội phó đội phòng chống ma túy, có quen biết với Mông Sa, cô ấy cũng là đệ tử rất đặc ý của Nghiêm Chính. Vốn muốn giới thiệu cho Mông Sa quen biết với Tô Trí Nhược, nhưng bởi vì có một chuyện ngoài ý muốn làm cho hai người vĩnh viễn không có duyên gặp mặt. Đến nay Tô Trí Nhược vẫn rất sùng bái Mông Sa, bởi vì có thể trở thành một nữ cảnh sát có thuật bắn súng như thần đã không nói, lại còn có những sự tích phá án làm cho người ta phải kinh ngạc, đúng là không dễ. Mông Sa tách khỏi ngành tuy rằng thật sự đáng tiếc, nhưng lại có thể nhìn thấy đứa trẻ này không quá khôn ngoan, đôi khi tính tình còn tương đối tỏ ra là ông lớn, thậm chí sẽ vi phạm quy củ từ từ trưởng thành, ông vẫn thấy vô cùng vui mừng.

Cho nên, khi ông được điều đến làm đội trưởng đội hình sự thì cũng đem Tô Trí Nhược điều đến làm cấp dưới, nay đã trở thành một người đàn ông thì không nên để cho ông thất vọng.

Nhưng mà, bởi vì rất muốn làm nên chuyện lớn ngược lại đã che mắt của cậu ta, để cho cậu ta không nhìn thấy được trước mắt những chuyện có ý nghĩa một chút, tư tưởng của cậu ta đang đi lệch hướng cần phải có người giúp cậu ta sửa chữa lại. Đại án không phải là không có, nhưng mà trước mắt tâm tính Tô Trí Nhược không được, nên ông mới không cho cậu ta đụng vào đại án, cần phải mài giũa sức chịu đựng cùng kinh nghiệm thực tiễn của cậu ta thật tốt đã.

Đàn ông muốn trưởng thành cần phải trải qua thất bại cùng thử thách, nhất là người như Tô Trí Nhược từ nhỏ đã là một đại thiếu gia không phải nếm qua bất cứ mùi vị thất bại gì.

5. Chương 5

Lục Tiểu Phong gọi điện thoại cho Hạ Kỳ đã là buổi chiều, nàng nằm ở trên giường miêu tả cho Hạ Kỳ nghe đủ loại ác tính của Tô Trí Nhược, nghe thấy ở đầu dây điện thoại bên kia Hạ đại tiểu thư đang mài răng ken két.

“Tiểu Phong, nghe lời mình, nhân lúc anh ta còn chưa trở về, đem toàn bộ đồ đạc của anh ta ném ra ngoài đi. Nha, khinh người quá thể đáng, cậu là chủ cho thuê nhà hay anh ta là chủ cho thuê nhà nha.”

“Nhưng mà.” Lục Tiểu Phong nhìn lướt qua phòng khách sáng choang sạch sẽ, phòng bếp không nhiễm một hạt bụi, nhin không được nói: “Mình nghĩ rằng, anh ta ở lại cũng không tệ, người yêu thích sạch sẽ như vậy vừa khéo có thể dùng được sức lao động miễn phí, cậu không thấy được nhà mình hiện tại, cam đoan cậu sẽ kinh ngạc, sạch sẽ làm ỉn cảm động rơi nước mắt. Cậu cũng biết mình sẽ không quét tước vệ sinh, anh ta ta ngại bẩn nhất định sẽ tự mình chủ động quét tước, cũng có lợi.”

“Nhưng cậu không thể để mặc cho anh ta đề đầu cưỡi cổ, cậu mới chính là chủ cho thuê nhà.”

Nếu sau này nói cho Hạ đại tiểu thư biết tên thuê nhà tồi tệ kia là vị “mỹ nhân thụ” nọ, không biết Hạ đại tiểu thư có thể kích động muốn phát điên không, cô ấy nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế giữ “mỹ nhân thụ” lại, sau đó mỗi ngày tới nhà nàng trình diện báo danh.

Nên để tránh có những phiền toái không cần thiết, Lục Tiểu Phong quyết định không nói ra.

Ở bên kia Hạ Kỳ lại bắt đầu lải nhải: “Vậy cậu có... biết rõ người nọ làm cái gì hay không, bao nhiêu tuổi, người ở đâu, tình hình gia đình như thế nào...”

Lục Tiểu Phong thấy khó hiểu: “Đợi một chút, cũng không phải mình đi xem mắt, biết rõ hoàn cảnh gia đình nhà người ta làm gì.”

Thật sự Hạ Kỳ chỉ tiếc hận muốn tốt: “Làm sao cậu lại không có lòng cảnh giác như vậy, một gã đàn ông đến nhà cậu ở phải thăm dò chuyện tình bên trong của đối phương mới được a.”

“Hắn là cảnh sát, cài này mình biết.”

“...Cái gì?” Ở bên kia Hạ Kỳ hét lên một tiếng: “Cảnh sát?... Có thể có vấn đề gì hay không?”

“Có thể có vấn đề gì?” Lục Tiểu Phong thật ra không khẩn trương như thế: “Không có việc gì, mình cả ngày cửa lớn không ra, cổng nhỏ không bước, có thể xảy ra chuyện gì?”

“Dù sao, mình đề nghị cậu đi tìm người thuê nhà...”

“Tiểu Kỳ, không nói nhiều với cậu nữa, mình có chuông điện thoại, bye.” Lục Tiểu Phong cũng không coi ở bên kia Hạ Kỳ còn ồn ào, bắt máy cuộc điện thoại gọi tới: “Uy, xin chào.”

Thanh âm của nam giới trầm thấp nho nhã: “Lục Tiểu Phong.”

Tiểu Phong sững sốt, thẩn dò nói: “Khả Nham?”

“Là tôi.”

“Tìm em có việc gì sao?”

“Không có việc gì không thể tìm em sao?”

Lục Tiểu Phong bị sặc, cười ngây ngô hai tiếng: “Không phải có ý đó...”

“Hôm trước vì sao không tới?”

“A?” Lục Tiểu Phong mơ màng, hoàn toàn không có rõ ràng: “Hôm trước, có chuyện gì sao?”

Thanh âm của Khả Nham trong di động vừa bắt đầu đã vừa muốn cười: “Lục Tiểu Phong... chẳng lẽ em đã hoàn toàn quên cuộc hẹn dùng cơm của chúng ta sao?”

Lục Tiểu Phong ngây ngốc trong chốc lát, rốt cuộc bối trong đại não tìm ra một tia kí ức.

“Thật xin lỗi, gần đây em gặp chút việc, không cẩn thận nên quên mất, thực xin lỗi, thật sự rất xin lỗi anh. Hôm đó anh chờ có lâu không?”

Khả Nham không trực tiếp trả lời, chỉ nói là: “”Hiện tại tôi đang ở quán cà phê đối diện công ty, chính là chỗ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, em qua đây đi, tôi đang chờ em.”

Lục Tiểu Phong lấy ra tốc độ như khi bị chó đuổi, sau năm phút mang theo túi xách lao ra khỏi cửa.

Xe đi tới nơi, Lục Tiểu Phong nhìn vào di động, vừa đúng 15 phút. Hơi thở dốc một chút, nài đi tới quán cà phê có bảng hiệu màu vàng ở ven đường.

Quán cà phê này là nơi nàng cũng Liêu Khả Nham lần đầu tiên gặp mặt.

Nghĩ đến lần gặp mặt đó, Lục Tiểu Phong chỉ có thể cảm thán, có đôi khi rất nhiều chuyện chính mình không thể nắm trong tay.

Liêu Khả Nham là giám đốc công ty sinh hóa dược, Lục Tiểu Phong quen biết Liêu Khả Nham cần phải cảm ơn Hạ Kỳ. Cha của Hạ Kỳ nhất định bắt con gái của mình đi tới xem mắt Liêu gia Nhị công tử, Hạ Kỳ sống chết không chịu, Liêu Khả Nham tuy rằng anh tuấn, nhưng không phải là hình mẫu của Hạ Kỳ. Cô ấy không thích loại người như Liêu Khả Nham, không biết trên hoa dưới nguyệt, tư tưởng lãng mạn không có trong xương cốt, vì thế, đã nghĩ ra một biện pháp vụng về —— nhờ Lục Tiểu Phong đi thay thế.

Tuy rằng Hạ Kỳ không nói thẳng ra, nhưng theo như Lục Tiểu Phong hiểu, nếu công tử Liêu gia nhìn thấy đối tượng xem mắt của mình gầy như cái que, một đầu tóc tai rối bù, đeo trên mặt một bộ kính mắt to bự, ba mươi tuổi còn giả vờ như đang là học sinh, chỉ cần là một thiếu gia nhà giàu bình thường nhìn Lục Tiểu Phong như thế cũng sẽ không cảm thấy hứng thú.

Cho nên, Lục Tiểu Phong đi thay Hạ Kỳ, nàng cũng không có ý giả dạng xấu xí, nguyên nước nguyên vị (ý nói bản thân như thế nào thì cứ để thế đó) ở trước mặt Liêu Công tử bày tỏ quan điểm, ăn một bữa cơm xa xỉ lại có không khí xấu hổ, vốn tưởng rằng sau khi ăn xong có thể chạy lấy người, ai ngờ được sau khi ăn xong Liêu Khả Nham lễ độ trao đổi số điện thoại với Lục Tiểu Phong, còn đưa Lục Tiểu Phong về đến nhà, hơn nữa cùng nàng giao hẹn thời gian cuộc hẹn tới.

Vấn đề là Liêu Khả Nham rất nhanh biết được Lục Tiểu Phong không phải Hạ Kỳ, trò đùa này của các nàng thực dễ dàng bị nhìn thấu, nhưng lại là, Liêu Khả Nham vẫn tiếp tục duy trì qua lại cùng Lục Tiểu Phong. Tất cả những chuyện này làm cho Lục Tiểu Phong cùng Hạ Kỳ trầm tư suy nghĩ rất lâu vẫn không hiểu được, cuối cùng kết luận Liêu Khả Nham có thể có kết cấu não bộ khác hẳn với người bình thường.

Lục Tiểu Phong cảm thấy có lẽ Liêu Khả Nham xuất phát từ lễ phép, nhưng mà Hạ Kỳ nói cho nàng biết trước kia Liêu Khả Nham đi xem mắt không có một cô gái nào tiếp tục được anh ta mời đến lần thứ hai. Lục Tiểu Phong lại suy đoán rằng qua Liêu Khả Nham hẹn gặp nàng vài gần cũng sẽ phai nhạt liên hệ, nhưng mọi chuyện lại ngoài dự kiến của nàng mặc dù không tính là liên tục, nhưng Liêu Khả Nham cứ cách một tuần lại hẹn Lục Tiểu Phong ra ngoài, có đôi khi là ăn cơm, có đôi khi là đi xem phim, nhắn tin là phương pháp liên lạc thường xuyên nhất của bọn họ.

Hạ Kỳ sau khi vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Mình không đi xem mắt anh ta cũng tốt, cậu xem xem, không phải xem phim cũng là ăn cơm, cũng nhắn vài tin, anh ta lại không có ý gì sao, đã là thế kỷ nào rồi.”

Bất kể nói thế nào, đối với Lục Tiểu Phong nàng cũng không sao cả, đơn thuần là kết giao bạn bè, nàng cũng có hỏi qua Liêu Khả Nham vấn đề này, đối phương đơn giản chỉ nói là anh ta không muốn xem mắt, nếu có một đối tượng qua lại cố định, mẹ của anh ta tất nhiên sẽ không thúc giục anh ta đi xem mắt.

Lúc ấy Lục Tiểu Phong còn ngây ngốc chỉ vào chính mình nói: “Tôi, đối tượng qua lại cố định?” Liêu Khả Nham giúp nàng thả lỏng, việc này làm để ẹ của anh ta xem, coi như nàng giúp anh ta một việc. Sau khi nói qua cùng Liêu Khả Nham như vậy, Lục Tiểu Phong cũng an tâm. Tuy rằng Liêu Khả Nham không phải là một người nhiều lời, nhưng là một người có thể yên tâm kết giao làm bằng hữu.

Liêu Khả Nham một thân âu phục màu xám bạc ngồi ở lối rẽ lên lầu hai, nơi đó là bàn hai người. Lục Tiểu Phong còn chưa đi tới, anh ta đã phát hiện ra nàng, mỉm cười chào hỏi. Thật ra Liêu Khả Nham không hay cười, cho nên khi anh ta cười Lục Tiểu Phong cảm thấy vừa mừng vừa lo.

“Thật ngại quá.” Lục Tiểu Phong vừa tới đã giải thích với anh ta: “Gần đây vắng đầu, di động cũng bị hỏng, cho nên chuyện hôm trước mới quên mất.”

Liêu Khả Nham không nói gì, đem tập tài liệu trên bàn cất đi, gọi nhân viên phục vụ tới, hỏi Lục Tiểu Phong: “Muốn uống gì?”

“Tùy ý.” Đây là câu cửa miệng của Lục Tiểu Phong.

Liêu Khả Nham liền quay về nói với nhân viên phục vụ: “Một ly màu đá, cho nhiều đường sữa một chút.” Anh ta chỉ thích cà phê đen, nhưng Lục Tiểu Phong không thích uống cà phê đắng, Liêu Khả Nham nhớ kỹ.

Sau khi Lục Tiểu Phong ngồi xuống nhìn thấy tập tài liệu trên tay Liêu Khả Nham, không khỏi hỏi: “Công ty anh bận rộn nhiều việc sao?”

“Ah, cũng tạm.”

Mang cả tài liệu tới đây, làm sao có thể nói là cũng tạm, Lục Tiểu Phong hiểu được lòng người nói: “Nếu vội thì vẫn nên về công ty đi...”

Liêu Khả Nham hỏi: “Làm sao vậy, hiện tại em không muốn đi cùng tôi ư?”

Rõ ràng ý của nàng không phải như vậy: “Không phải, em sợ chậm trễ công việc của anh.”

“Không sao, chính mình tự biết chừng mực.” Liêu Khả Nham mở thực đơn ra, hỏi: “Hắn em còn chưa ăn cơm đi, muốn ăn chút gì đó không?” Lục Tiểu Phong là động vật sống về đêm, thường xuyên xem nhẹ bữa trưa, Liêu Khả Nham cũng nhớ kỹ.

Lục Tiểu Phong lắc đầu, cười nói: “Không cần, trước khi đi em đã ăn qua bát mì.”

“Lại ăn cái đồ không có dinh dưỡng đó?” Liêu Khả Nham lơ đãng nhíu mày, tự quyết định gọi cho Lục Tiểu Phong bò bít tết cùng gan ngỗng.

Hai người cầm dao nĩa lên liền rất ít nói chuyện, gia giáo nhà Liêu Khả Nham rất tốt, anh ta vốn cũng không phải là loại người dong dài, mà Lục Tiểu Phong cũng không phải là loại ba hoa.

Yên lặng một hồi, Liêu Khả Nham mở miệng một lần nữa: “Nghe Hạ Kỳ nói em cho thuê một gian phòng trong nhà? Cần tiền sinh hoạt sao?”

Cái đồ lảm chuyện kia, Lục Tiểu Phong cắt lấy tảng thịt bò nói: “Đừng nghe cô ấy nói bừa.”

“Tiểu Phong.” Liêu Khả Nham dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn nàng, màu đen của đôi mắt ở sau thấu kính càng thêm thâm thúy: “Nếu em có khó khăn gì có thể nói với tôi.”

“Nhưng em cũng không có khó khăn gì.” Lục Tiểu Phong cũng rất thành thực từ chối anh ta, hơn nữa bọn họ còn chưa có quen thuộc đến mức ấy.

Liêu Khả Nham cầm lấy tác cà phê nhấp một hớp nhỏ, không gò ép nữa: “Tuy rằng có thể em cảm thấy chúng ta cũng không phải rất thân quen, nhưng nếu em cần nơi giúp đỡ, không cần khách khí với tôi.”

Bị nói trúng tâm sự rồi, Lục Tiểu Phong chỉ có thể tùy ý gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Liêu Khả Nham không vội vã về công ty, ngược lại đưa ra đề nghị đi xem phim. Cũng chỉ có Lục Tiểu Phong không thay đổi hết sức duy trì phối hợp hẹn hò hình thức đối với anh ta, nếu đổi lại là Hạ Kỳ đã sớm vung tay mặc kệ.

Đợi đến khi bọn họ từ rạp chiếu phim đi ra sắc trời đã hoàn toàn đen lại, Liêu Khả Nham lái xe đưa Lục Tiểu Phong về nhà, trong xe phát ra khúc nhạc piano cổ điển. Trong lòng Lục Tiểu Phong cảm thấy thật có lỗi, bởi vì cuộc sống không có quy luật của nàng làm hại Liêu Khả Nham thường xuyên ăn cơm tối muộn cùng nàng.

Lexus vững vàng dừng lại, Lục Tiểu Phong tháo dây an toàn quay đầu lại tạm biệt Liêu Khả Nham: “Hôm nay cảm ơn anh đã mời em ăn cơm.”

Liêu Khả Nham khẽ cười, dưới bóng đêm hiện rõ vẻ dịu dàng không giống ban ngày: “Không cần sau mỗi bữa ăn xong đều nói cảm ơn với tôi.”

“Vậy em lên đi, liên lạc lại sau.”

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên Liêu Khả Nham bắt lấy cổ tay Lục Tiểu Phong: “Sắp tới có bận chuyện gì không?”

Lục Tiểu Phong hơi giật mình, nhưng không giãy, tự cười giễu nói: “Anh cũng không phải không biết công việc của em như thế nào, mỗi ngày đều ở trong nhà, có thể bận đi đâu.”

Liêu Khả Nham từ từ buông nàng ra, nói: “Ngày 23 tới có trống không?”

Thứ sáu tuần sau sao, Lục Tiểu Phong có chút cân nhắc nói: “Được, có chuyện gì không?”

“Đến lúc đó báo cho em, lên đi.” Liêu Khả Nham không muốn nói, một chữ cũng không nhiều lời.

Lục Tiểu Phong nhìn theo xe Liêu Khả Nham đi xa, cúi đầu nhìn cổ tay của mình, nghiêng đầu dừng lại, xoay người tiến lên lầu.

Vừa mới đi tới cửa lớn, một cái quỳ ảnh tử (bóng quỳ) bỗng nhiên xông đến trước mặt, nhìn thấy nàng liền như hổ rình mồi, hồn phách Lục Tiểu Phong bị dọa đến thất điên bát đảo, trái tim thiếu chút nữa dừng đập.

“Anh muốn hù chết người sao.” Lục Tiểu Phong ra sức vỗ ngực, còn Tô Trí Nhược cau mày nhìn cô ta.

“Không vào đi, đứng bên ngoài làm gì?” Lục Tiểu Phong bị anh ta nhìn làm cho trong lòng sợ hãi, cúi đầu bắt đầu tìm chìa khóa.

Giờ phút này Tô Trí Nhược vạn phần muốn đem đầu cái cô này mở ra xem bên trong rốt cuộc cấu tạo ra làm sao.

“Cô không đem chìa khóa nhà đưa cho tôi, tôi đi vào như thế nào?”

Lục Tiểu Phong di chuyển một chút, ở góc độ Tô Trí Nhược không nhìn thấy nhếch môi chán nản trong chốc lát, sau đó ra vẻ như không có việc gì ngắt đầu hỏi lại anh ta: “Là anh không nói với tôi anh cần.”

“Tôi...” Tô Trí Nhược thốt lên: “Cô là chủ cho thuê nhà, đương nhiên phải chủ động đưa chìa khóa cho tôi.”

Lục Tiểu Phong chẳng muốn tranh luận cùng anh ta: “Bây giờ nói những lời vô nghĩa này làm gì, mở cửa, đi theo tôi.”

“Còn nữa.” Lòng dạ hẹp hòi như Tô Trí Nhược làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Lục Tiểu Phong: “Không phải buổi sáng tôi đã nói buổi tối muốn nói chuyện với cô rồi sao, chẳng lẽ cô một chút khái niệm giữ lời hứa cũng không có sao?”

Hắn ở dưới lầu bị muỗi đốt, cô gái này lại chế giễu, không nói không đưa cho hắn cái chìa khóa, điện thoại gọi cũng không được, chạy đi hẹn hò với người đến bây giờ về lại một lần nữa cho hắn ăn thịt thỏ. Tô đại gia hắn từ nhỏ đến lớn còn không có người nào, đàn bà con gái càng không nói, cả gan một lần lại một lần cho hắn ăn thịt thỏ.

“Điện thoại di động của cô có được bình thường hay không, cứ tời thời điểm quan trọng lại không có tác dụng.”

Từ trong thang máy về tới trong nhà, Tô Trí Nhược trách mắng chưa từng dừng lại, Lục Tiểu Phong rất muốn lấy hai cục bông bịt lỗ tai của mình lại, hoặc là lấy băng dính che miệng người ở đằng sau này lại.

“Uy, không phải làm bộ không nghe thấy lời tôi nói chứ.”

“Tôi đâu có, không phải anh muốn thương lượng gì sao, nói đi.”

Lục Tiểu Phong nói xong thật sự muốn hướng về phía ghế sofa ngồi xuống, không ngờ móng còn chưa chạm tới đã bị Tô Trí Nhược chặn kéo lại.

Lục Tiểu Phong lão đảo hai bước, kính mắt nghiêng qua một bên, nàng nâng kính mắt lên, trừng mắt nhìn Tô Trí Nhược không thể tin nổi: “Anh làm cái gì?”

Hai tay Tô Trí Nhược vòng tay ngực, vẻ mặt lạnh lùng: “Đây là điều thứ nhất, sau khi về nhà không thay quần áo sạch sẽ không cho phép ngồi trên ghế sofa.”

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Lục Tiểu Phong vẫn ngồi nhìn năm tờ giấy thỏa thuận dày đặc chữ ngắc người, nàng bắt đầu nghĩ mãi không rõ, tối hôm qua chính mình tại sao lại ký những thứ biến thái như thế?

Sau khi cửa lớn mở ra, nàng yên lặng quay đầu lại nhìn thấy người nọ đã chạy bộ buổi sáng trở về, sau đó mang theo túi lớn túi nhỏ vọt vào phòng tắm.

Đợi đến khi bên trong phát ra tiếng nước chảy, Lục Tiểu Phong quay đầu lại một lần nữa nhìn giấy thỏa thuận ở trên tay, cảnh tượng tối qua lại tái hiện trong óc.

Một cái bàn trà con, mỗi bên một người ngồi trên sàn nhà, nam trái, nữ phải, người đàn ông vẻ mặt nghiêm túc, cô gái thần sắc bất đắc dĩ, trước mặt hai người có hai chén trà, đang bốc lên khí nóng màu trắng.

Tại tên Tô Trí Nhược biến thái kia bắt buộc, Lục Tiểu Phong không thể không tắm sạch sẽ, thay quần áo tiếp tục ngồi xuống đàm phán.

Lục Tiểu Phong thở dài, hướng về phía Tô đại gia nói: “Nói đi.”

“Hôm nay tôi muốn nói, vì sau này hai người chúng ta có thể chung sống hòa bình ở dưới mái nhà này.”

Tô Trí Nhượng vừa mới nói xong câu đó, Lục Tiểu phong liền tưởng mắt đã trợn trắng, đối với cái lý tưởng tốt đẹp này nàng đã nghĩ không ôm hi vọng gì.

“Nhân tiện trước mắt xem ra, cô và tôi cách sống cùng thái độ có khác biệt rất lớn, cho nên, tôi cảm thấy cần phải định ra một số quy tắc, để tránh ngày sau mọi người bởi vì một việc nhỏ mà cãi vã.”

Một khi đã như vậy, nàng cũng không khách khí: “Tốt, trước tiên tôi để tôi nói.”

“Cái gì?” Tô Trí Nhượng không kịp phản ứng.

“Tôi là chủ nhà, tôi có quyền phát biểu ý kiến trước.” Lục Tiểu Phong cũng không để ý đến sắc mặt Tô Trí Nhượng nói tiếp: “Tôi viết tiểu thuyết, nói chung buổi tối là thời gian tôi có cảm xúc mạnh nhất, cho nên buổi tối tôi sẽ làm việc, ban ngày là thời gian tôi nghỉ ngơi.”

“Tốt lắm.” Như vậy thời gian bọn họ chạm mặt sẽ rất ít, điểm này hẳn rất hài lòng.

“Tiếp theo, căn cứ vào lý do kể trên buổi tối phòng khách thuộc về tôi, tôi không hi vọng có bất kỳ thanh âm ầm ỹ nào ảnh hưởng đến công việc của mình, cho nên, nếu anh muốn về nhà sau 10 giờ, mong cố gắng không để phát ra tiếng động.”

Tô Trí Nhượng hơi nhíu mày một chút: “Vì sao cô phải dùng phòng khách, không thể ở tại trong phòng của chính mình sao?”

“Chỉ ở phòng khách tôi mới có cảm xúc.”

Tô Trí Nhượng mím chặt môi không lên tiếng.

“Sau đó, ban ngày là thời gian tôi ngủ, thông thường trước khi anh ra ngoài tôi sẽ tới phòng ngủ, cho nên xin nhớ rõ phải khóa cửa. Về phần tiền điện nước cùng tiền gas...”

Tô Trí Nhượng vội vàng cắt lời nàng: “Đợi một chút, điều này chẳng lẽ không bao gồm ở trong tiền thuê nhà?”

“Tô tiên sinh.” Lục Tiểu Phong cười đến lộ cả răng nanh: “Anh sẽ không ngốc như vậy đi? Mỗi ngày tôi cũng sẽ không tắm tới hai lần, chẳng lẽ muốn tôi thay anh trả thêm một lần tiền nước sao? Cho nên, những chi phí phụ khác này mỗi tháng chúng ta chia đôi, thật sự công bằng đi.”

Tô Trí Nhượng hít hai hơi dài, duy trì bình tĩnh: “Còn gì nữa không?”

“Phòng của tôi anh không được vào...”

“Đây là lời tôi nói mới đúng chứ.”

Lục Tiểu Phong cứng họng, không để ý tới anh ta: “Ngoài trừ phòng ngủ của mỗi người, các chỗ khác đều dùng chung, ví dụ có hư hao, người làm hư hao phải tự bồi thường. Tôi đã nói nhiều như vậy, anh nói đi.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy Tô Trí Nhượng bỗng nhiên ý vị không rõ âm trầm cười cười, sau đó lấy từ phía sau ra một tập giấy bày trước mặt nàng.

Năm ngón tay thon dài của hắn áp lên trên giấy, nhìn Lục Tiểu phong nói: “Yêu cầu của tôi, tất cả ở chỗ này.”

Lục Tiểu Phong ngây người hai giây mới đem tập giấy cầm lên xem, một lát sau, nàng chỉ vào một mục trong đó hỏi: “Đây là cái gì? Mỗi tuần tổng vệ sinh? Mỗi ngày tắm rửa gội đầu?” (Sặc pò tay... đúng sở đoản của Phong tỷ)

Tô Trí Nhượng thong thả uống một ngụm trà, thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, vì duy trì hoàn cảnh cuộc sống thoải mái.”

Lục Tiểu Phong cảm thấy cần phải xuất ra thể mạnh của chủ cho thuê nhà: “Anh muốn quét thì anh tự quét. Vì cái gì muốn tôi làm cùng với anh?”

Tô Trí Nhượng mắt hồ ly xinh đẹp nhìn Lục Tiểu Phong liếc mắt một cái, đột nhiên hỏi: “Lục tiểu thư, năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

Lục Tiểu Phong đen mặt: “Tô tiên sinh, hỏi tuổi phụ nữ một cách đường đột như vậy là không lịch sự.”

“Một người ba mươi tuổi tại sao ngay cả một chút cũng không chú trọng đến vệ sinh cá nhân đây?” Tô Trí Nhược không chút khách khí chỉ trích: “Người ba mươi tuổi không vệ sinh cũng không quét tước, cô nhìn xem, ngày hôm qua mới vừa quét tước phòng khách xong, đây là cái gì?” Tô Trí Nhược dùng hai ngón tay kẹp lên một túi khoai tây chiên đã ăn hết, chán ghét ném đến thùng rác.

“Tôi nghĩ, cái vị tiên sinh hôm nay đi Lexus đưa cô trở về anh ta không nhìn thấy bộ mặt này của cô đi?” Hần vô cùng kỳ quái tại sao có thể có người đàn ông nào, lại là người đi xe đẹp coi trọng cái cô gái này.

“Việc này không liên quan gì tới anh.”

Lục Tiểu Phong nhú mắt bánh bao lại thay đổi tư thế ngồi, lại tiếp tục nhìn xem, nàng nâng gọng kính lên ngẩng đầu chỉ vào một điều khác: “Đây là cái gì? Cơm nước đều phải tự lo liệu?”

“Không phải cô muốn tôi nấu cơm cho cô ăn đấy chứ?” Nhìn bộ dáng cái cô này liền biết không phải là người biết nấu ăn.

Lục Tiểu Phong nhìn cơn tức này xuống, tiếp tục xem, nàng đột nhiên nhìn thấy một điều, rốt cuộc nhìn không được uống một hớp nước lớn: “Không được hỏi đến cuộc sống riêng của đối phương? Anh nghĩ rằng tôi và anh...”

“Lục tiểu thư, điểm này tôi phải nói rõ, cô cũng biết tôi là cảnh sát, có đôi khi sẽ đột nhiên bị điều đi làm nhiệm vụ, mặt này tôi sẽ không nói rõ với cô, nếu cô thấy tôi vài ngày không trở về nhà cũng không cần cảm thấy kỳ quái.”

Lục Tiểu Phong ngăn người, đột nhiên trấn tĩnh lại, lúc sau nàng cúi đầu “Uhm” một tiếng: “Tôi biết rồi.”

Sau khi xem xong sửa sang lại vài phần bản thảo thuận, Lục Tiểu Phong nhìn Tô Trí Nhược nói: “Tôi còn muốn thêm một điều nữa, không được đưa bạn gái về nhà qua đêm.”

Tô Trí Nhược một lời đồng ý: “Điều này không thành vấn đề.”

Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm khuôn mặt tinh xảo một cách quá đáng của anh ta bỗng nhiên nghĩ đến lời Hạ Kỳ nói “mỹ nhân thụ”, lại lập tức tăng thêm một điều: “Đồng tính cũng không được.” (Ta bị sặc nước rồi... khụ khụ... buồn cười quá)

Tô Trí Nhược nghĩ một chút, cũng đồng ý: “Nhưng mà, tôi cũng muốn thêm một điều. Xin cô sau này ở nhà cũng phải ăn mặc chỉnh tề.”

Lục Tiểu Phong cúi đầu nhìn dây đeo váy ngủ của mình, đâu phải quần áo không ngay ngắn, chẳng lẽ ở trong nhà mình cũng phải giống như người đàn ông trước mặt này mặc T-shirt quần dài như vậy, bao bọc kín đáo?

Cuối cùng, hai người lại tranh luận mấy cái thỏa thuận nửa ngày, cuối cùng đi đến khâu ký tên.

“Lục Tiểu Phong... Hừ, cha mẹ cô thật sự lại đặt cái tên này, họ muốn nuôi cô trở thành Lục Tiểu Phụng(*) sao?” Tô Trí Nhược nhìn Lục Tiểu Phong ký tên không nhìn được cười nhạo nói.

(*): là một nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long, các nàng cứ GG search tìm hiểu nha ^^

Lục Tiểu Phong đầu bút dừng lại, giống như cố gắng kiềm chế chính mình, sau đó thật vất vả ký xong những ký tự cuối cùng, lúc này mới ngẩng đầu lên nói: “Tên Tô tiên sinh cũng có điểm đặc sắc.”

Tô Trí Nhược nhìn đến nghiêng răng nghiêng lợi, hần ghét nhất bị người khác nhìn chằm chằm mặt hần, hần càng chán ghét người khác lấy tên hần ra làm chuyện để nói, cô gái này còn là một ngoại lệ, cả hai việc đều làm hết.

Nghi thức ký tên qua đi, hai người đều chẳng buồn nhìn đối phương liếc mắt một cái. Tô Trí Nhược trở về phòng ngủ, Lục Tiểu Phong bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc. Chính là, một hồi làm việc bị muộn làm cho hiệu suất của nàng cực kỳ thấp.

Buổi sáng, chờ sau khi Tô Trí Nhược đi làm Lục Tiểu Phong liền chui vào trong chăn ngủ một giấc, nhưng mà ngạc nhiên chính là ngủ thẳng đến giữa trưa liền tỉnh, hạ xuống ly cà phê đã uống hết để tỉnh táo, không có việc gì nên gọi điện cho Hạ Kỳ hẹn ra ngoài.

Sau khi Hạ đại tiểu thư gãy xương liền xin nghỉ ở nhà, nhưng tinh thần lại không được tốt, vốn Lục Tiểu Phong muốn tìm cô ấy đi đâu đó tâm sự, ai ngờ bị cô ấy kéo luôn vào cửa hàng bách hóa.

“Cậu thật sự là không chịu tranh giành, cái loại thỏa thuận này cũng có thể ký tên được, đến tột cùng người đàn ông kia làm sao lòng dạ lại hẹp hòi như vậy? Lại còn là cảnh sát, mình xem anh ta nhất định là cái loại người chuyên nghiêm hình bức cung.”

“Cậu cứ mắng là được rồi, đừng xả lên quần áo.” Lục Tiểu Phong lo lắng nhìn Hạ Kỳ vẩy vò cái váy liền áo lộng lẫy, cô phục vụ đứng bên đã nhìn các nàng mấy lần.

“Con người của mình nếu không quá đáng sẽ không tức giận người khác, cũng không biết vì cái gì nhìn thấy đức hạnh của tên đàn ông nhỏ nhen kia kia... Ai, không nói nữa, phiền lòng.” Lục Tiểu Phong thở dài một hơi.

Hạ Kỳ lại ở đó nở nụ cười khanh khách: “Cậu là chị, cần phải làm cho anh ta trở thành một cậu em trai.”

“Làm gì có em trai đâu, cậu không thấy được cái bộ dạng lưu manh bá đạo của anh ta, nhìn người thật sự không thể nhìn về bề ngoài.”

“Hả? Bộ dạng anh ta rất tuần tú?” Hạ Kỳ nói đến đây thì hứng thú, cô ấy chính xác thuộc hội chuyên nhìn về bề ngoài.

Lục Tiểu Phong lập tức lắc đầu: “...Không phải... Chính là cách ăn mặc bên ngoài.”

“Kỳ thật cậu cũng không cần làm khổ chính mình, nói với Khả Nham, khẳng định anh ấy vui lòng giúp cậu.”

“Này.” Lục Tiểu Phong giữ chặt lấy hạ Kỳ một phen: “Cậu không nói đến chính mình đã quên mất, cậu đi hót lê cùng anh ta nói cái gì đó?”

Hạ Kỳ thầm kêu không tốt, ánh mắt trốn tránh nói: “Cùng không có gì, nhân tiện nói cậu gần đây giống như không có tiền nhuận bút...”

Lục Tiểu Phong đau đầu nói: “Xin đại tiểu thư nhà cậu, sau này chuyện như thế đừng nói với anh ta.”

“Vì cái gì không nói, Khả Nham thật sự quan tâm đến cậu.” Hạ Kỳ tiến đến bên cạnh Lục Tiểu Phong bắt đầu xúi giục nàng: “Tiểu Phong a, cậu và mình còn điều gì không thể nói. Đã nhiều năm như vậy, nếu hai năm nữa cậu không thể gả ra ngoài được, lợi dụng bây giờ có cơ hội tốt thì nhanh bắt lấy.”

Lục Tiểu Phong vô vọng liếc nhìn cô ấy một cái: “Tại sao cậu không để chính mình bắt lấy.”

Hạ Kỳ vội vàng nói: “Mình còn chưa có gặp được a, Khả Nham không thích hợp với mình, nhưng anh ta thích hợp với cậu. Một người chồng anh tuần nho nhã tài hoa có nhiều tiền, chuyện thật tốt, theo mình quan sát Khả Nham hẳn là rất thích cậu, cậu có hi vọng trở thành Liêu phu nhân.”

“Mình chưa từng nghĩ tới chim sẻ biến thành phượng hoàng. Hạ đại tiểu thư, cậu bớt nói hai câu lo tốt chuyện của chính mình đi.”

Vấn đề Hạ Kỳ nói, Lục Tiểu Phong không phải không rõ, ba mươi tuổi đối với một người phụ nữ mà nói, chính là một ngõ cụt.

Toàn bộ tuổi thanh xuân giống như bị gió thổi thành sương khói, tiêu tán càng lúc càng nhanh. Nàng cũng đã từng có tuổi thanh xuân, xinh đẹp, sung sướng, nàng cũng từng có được tình yêu, người yêu, thậm chí có thể đã chạm tay tới gia đình, mỗi khi nhớ tới lúc ấy cũng sẽ mỉm cười cùng đau đớn, chẳng qua những việc này bây giờ cùng với nàng không có quan hệ. Nàng bằng lòng lạc ở trong câu chuyện ngôn tình xưa của chính mình, mà không tiếp tục đi tìm kiếm một nửa khác trong cuộc sống.

Thực thích được như Lưu Nhược Anh(*) cô đơn cả đời, bởi vì đó là ý nghĩ của Lục Tiểu Phong về tương lai, không phải mong đợi, đó chỉ là một ý nghĩ.

(*): Lưu Nhược Anh: Diễn viên trung quốc trong phim “Mặt trời lặn sau Tử Cấm Thành”, 41 tuổi vẫn thông báo là mình còn “zin” (theo tt trên báo ta đọc đc nha). Vừa mới thông báo sẽ kết hôn với 1 đại gia ở tuổi 41.)

Liêu Khả Nham cũng như là người trong mộng ở trong tiểu thuyết ngôn tình của nàng, tuy rằng Hạ Kỳ phàn nàn rằng anh ta quá lặng lẽ, nhưng ở trong mắt Lục Tiểu Phong lại là người hoàn mỹ khó có thể xoi xét, anh ta cứ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của nàng, sau đó dần dần chiếm giữ. Nhưng mà, Lục Tiểu Phong không phải nữ nhân vật chính ở trong tiểu thuyết ngôn tình của chính mình, cô bé lợ lem không phải là miêu tả từ nàng, nàng chẳng qua chỉ viết lại theo chuyện xưa, ngẫu nhiên được khán giả hoan hô.

7. Chương 7

Khi về nhà cảnh tượng hiện lên trước mắt Tô Trí Nhược như thế này:

Trên bàn trà là mấy tờ giấy ăn đã dùng qua bị vo viên, một hộp bánh bích quy ăn hết nửa, một miếng sô cô la cắn hai cái, bột bánh bích quy cùng mảnh vụn sô cô la trộn lẫn cùng một chỗ vấy lên trên mặt bàn thủy tinh, một hộp sữa hãn là đã uống xong đổ trên mặt đất, miệng ống hút chảy ra vài giọt chất lỏng màu trắng ngà, một sinh vật tên là Lục Tiểu Phong đang vắt hai chân gác lên mặt bàn, Laptop đặt trên đùi, trong tay cầm mì tôm, miệng phát ra thanh âm “Oạch oạch” thô tục.

Lục Tiểu Phong đang ăn sợi mì, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của một vật nặng rơi xuống đất, nàng đem sợi mì đang ăn dở hút vào, từ từ ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện Tô Trí Nhược xanh mặt đứng ở trước cửa, con mắt hồ ly vốn dĩ hấp dẫn và quyến rũ lúc này không ngừng phun lửa ra bên ngoài.

Tô Trí Nhược hai tay chống nạnh, gân xanh trên trán hiện lên, khóe miệng lại mỉm cười nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Cô giải thích một chút cho tôi đây là chuyện gì?”

Lục Tiểu Phong chép miệng, đem chỗ nước dùng mì cuối cùng uống hết sạch, “ợ” một cái thật to, tựa vào ghế sô pha kỳ quái hỏi ngược lại Tô Trí Nhược: “Tôi đang dùng cơm nha.”

Tô Trí Nhược đi lên phía trước hai bước, ánh mắt đảo qua đồng hồ điện trên mặt bàn, nhắm mắt lại nói: “Còn nhớ rõ trên thỏa thuận đã viết như thế nào không?”

“Nhớ rõ, ăn cơm chiều xong thu dọn gọn.” Thật ra nàng đã nhìn hết thỏa thuận rồi mới dám đi ăn.

“Vậy đây là sao?” Tô Trí Nhược không thể nhìn được nữa chỉ vào đồng rác kia.

“Tôi vừa mới ăn xong.” Lục Tiểu Phong rút ra một tờ giấy ăn lau miệng.

“Tốt lắm, sau đó thì sao?” Cô gái này bị bị ngu ngốc hay sao.

Lục Tiểu Phong ôm Laptop đứng lên, cười nhìn Tô Trí Nhược nói: “Để lại cho anh.”

Tô Trí Nhược cảm thấy như bị người đánh lén một gậy: “Cô nói cái gì?”

“Hôm nay là thứ hai, anh quét tước vệ sinh.” Mặt bánh bao của Lục Tiểu Phong cười đến mức sáng rực lên.

“Là cô ăn...”

“Trên thỏa thuận không nói ăn xong phải tự mình thu dọn, chỉ nói là mỗi ngày sau bữa cơm chiều phải thu dọn hết. Hôm nay đến lượt của anh, tôi hãn là nhớ không lầm đâu.” Sau khi nói xong Lục Tiểu Phong cười híp mắt ôm Laptop cười khê trở lại bàn đọc sách, tuy rằng toán học nàng thường xuyên không đủ điểm, nhưng mà nghĩ vẫn lại có thể phân chia cao thấp.

Tô Trí Nhược nhìn theo bóng lưng gầy gò của Lục Tiểu Phong kia nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu không phải đó là phụ nữ, hãn không thể không bẽ nát xương cốt của cô ta. Mà bài học lần này dạy cho hãn biết, sau này cũng cái cô kia kị bất cứ thỏa thuận gì đều nhất định phải tìm đưa Lương Thiển Thâm đọc qua.

Lục Tiểu Phong làm như không có chuyện gì ngồi trước máy vi tính lách cách đánh chữ, vừa rồi cùng tên Tô đại gia kia giao chiến một hồi thật sự là thoải mái vô cùng, cho đến bây giờ vẫn không nghĩ tới nhìn thấy một người bị thối mặt lại là chuyện thống khoái như vậy, làm cho lập tức có nhiều cảm xúc viết bài.

Viết nửa ngày, Lục Tiểu Phong phát hiện Tô đại gia ra ra vào vào phòng bếp liên tục rồi trở lại. Rốt cuộc nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng một cái, sau đó nàng há hốc mồm ngay tại chỗ. Cho tới bây giờ trên bàn ăn đã bày lên ba món ăn một bát canh, thịt bò xào tỏi, canh sò ngào ngạt, bông cải xanh, còn có một khay lô hội, thức ăn trên bàn làm cho Lục Tiểu Phong vựng về việc nhà hoàn toàn kinh hãi. (edit đến đoạn này bụng ta sôi lọc ọc... hic đói quá >”)

Tô đại gia còn có thể mua thức ăn nấu cơm?

Lúc này, Tô Trí Nhược bỏ tạp dề xuống, cầm một chén cơm ngồi xuống, lúc này Lục Tiểu Phong dường như cảm giác quanh thân Tô Trí Nhược đều tỏa ra khí chất cao nhã, bốn món ăn trên bàn không ngừng lấp lánh ánh sáng mê hoặc người khác. Tô Trí Nhược ăn cơm không nhanh không chậm, ăn một muôi canh, lại đổi đĩa qua ăn rau. Tất nhiên, nàng không thể kỳ vọng cao ở người này, một giây sau hắn phun ra một câu nói khiến cho ánh sáng xung quang tắt lịm: “Không cần lộ ra cái ánh mắt giống như cún con vậy, cô nhìn nữa tôi cũng sẽ không cho cô ăn đâu.”

Miệng người này không thể thốt ra lời nào dễ nghe hay sao?

Lục Tiểu Phong nghiêng đầu sang chỗ khác, cố ý biểu hiện ra vẻ khinh thường, nhưng mùi vị của đồ ăn thật sự rất cảm dỗ, hơn nữa tháng nay nàng đã liên tục ăn mì tôm cho no bụng, có thể ăn một chút cơm bình thường gần như là ước vọng quá xa vời. Tình cảnh này thật sự rất kích thích... dạ dày của nàng.

Sau khi ăn xong Tô Trí Nhược cảm thấy rất thỏa mãn, phát ra một câu rõ ràng cố ý ca ngợi: “Thật sự là không sai, ăn thật ngon.”

Lục Tiểu Phong đánh chữ càng lúc càng dùng sức.

Tô Trí Nhược dương dương tự đắc nhanh nhẹn dọn dẹp xong, lại rất không bằng lòng quét tước phòng khách, tất cả lại khôi phục đến sáng choang như mới. Lục Tiểu Phong làm bộ như không để ý đứng dậy rót nước, lúc đi qua bàn ăn dù cho không muốn thừa nhận cùng không cách nào không cảm thán: “Mặt bàn thật sáng a!”

Cơm chiều qua đi, Lục Tiểu Phong tiếp tục đánh chữ, Tô Trí Nhược mặc đồ thể thao chuẩn bị ra ngoài, một bên hắn ở trước cửa đi giày một bên lăm bằm lầu bầu: “Ăn cơm xong cũng không vận động, cẩn thận tích tụ, cuộc sống đảo lộn ngày đêm, nhanh già, chóng chết.”

Lục Tiểu Phong hung hăng gõ tiếp.

Tô Trí Nhược đi tản bộ một vòng xung quanh, đi được một lúc lâu nhận được điện thoại của Hứa Thạch: “Alo, Thạch Đầu lão ca.”

“Tiểu Nhược.”

Tô Trí Nhược lập tức cúp điện thoại.

Một lát sau điện thoại lại vang lên, Tô Trí Nhược nghe, ở đầu dây bên kia Hứa Thạch giải thích: “Thật có lỗi, thật có lỗi, uống hơi quá chén, nói sai. Thế nào, qua đây uống một chén? Mấy anh em chúng ta đều ở đây.”

Tô Trí Nhược suýt buột miệng nói ra một chữ “Được”, thiếu chút nữa hắn quên mất hiện nay mình không phải là một người dư giả.

“Quên đi, tôi vừa mới cơm nước xong, không có hứng thú, mấy người chơi đi.” Tô Trí Nhược giả bộ làm ra dáng không hứng thú.

“Cậu thật sự không đến? Tôi cho cậu biết, hôm nay có một tiền bối cùng thời với Mông Sa, biết rất nhiều chuyện của Mông Sa, cậu không đến nghe chuyện xưa của đối tượng cậu thâm mến một chút?” Bên kia điện thoại một trận cười vang.

Tô Trí Nhược cắn răng nói: “Anh nói ai thâm mến Mông Sa, tôi cho anh biết đừng lấy cô ấy ra nói chuyện với tôi.” Nói xong Tô Trí Nhược lập tức cúp điện thoại, kỳ thật cũng không có chút nào thoải mái, hiện tại đám người kia đảm bảo là uống rượu nói linh tinh, rảnh rồi buồn chán gọi điện đùa giỡn hắn chơi. Nhưng

mà, nghĩ lại cũng hơi có chút buồn bực, nếu quả thật có một tiền bối như vậy ở đó, thì hẳn đã bỏ qua cơ hội.

Tô Trí Nhược vừa mới quay người, thân ảnh gầy yếu của Lục Tiểu Phong đứng ở dưới ánh đèn màu trắng, bày ra sắc mặt không tốt, khuôn mặt khó coi hợp với bộ kính mắt ếch to bự.

Tô Trí Nhược hít sâu một hơi, thất rõ ràng là Lục Tiểu Phong ở đằng sau thì là lớn: “Cô đứng ở sau lưng tôi để làm gì?”

Lục Tiểu Phong ánh mắt cổ quái tròn tròn nhìn hắn, nàng giơ ví lên nói: “Đi cửa hàng tạp hóa, anh đang cần đường của tôi.”

Tô Trí Nhược nhìn theo bóng lưng Lục Tiểu Phong nói thầm một câu: “Đồ đàn bà lập dị.”

Lục Tiểu Phong đến cửa hàng tạp hóa mua mỳ tôm, đồ tích trữ trong nhà đã muốn nhìn thấy đấy, mà biên tập bên kia nói tiền nhuận bút bộ tiểu thuyết còn chưa thanh toán được, bộ trong tay nàng bởi vì biên tập đại nhân không hài lòng bị đưa về để sửa chữa, những ngày sau này sẽ rất khó khăn, những ngày uống nước mì còn phải tiếp tục một thời gian.

Lúc Lục Tiểu Phong về đến nhà Tô Trí Nhược đang ở trong phòng tắm tắm gội, nàng ôm túi mì tôm đứng ở cửa phòng tắm ngáy ngốc, sau đó đem túi mì tôm sắp xếp vào trong tủ bát.

Qua một lúc, Tô Trí Nhược từ trong phòng tắm đi ra, sương mù nóng hôi hổi theo cửa mở tuôn ra bên trong phòng. Tô Trí Nhược vắt một chiếc khăn tắm trên cổ, mặc một cái T-shirt rộng thùng thình màu đen, một cái quần dài trắng vải bông đi đến trước mặt Lục Tiểu Phong.

Mùi hương bạc hà mát lạnh xông vào mũi, Lục Tiểu Phong khẽ giật mình mới ngẩng đầu, đã thấy Tô Trí Nhược tựa tiểu phi tiểu đứng trước mặt nàng, Hạ Kỳ nói quả là đúng, hình dáng khuôn mặt này thật xinh đẹp, rất yêu nghiệt, thế cho nên nhìn lâu nàng cũng sẽ thất thần.

Tô Trí Nhược chán ghét nhìn thấy cô gái này cứ nhìn hắn là ngáy ra, dùng sức gõ bàn một cái, cô ta mới mở trừng hai mắt, coi như đã tỉnh lại.

Khi Lục Tiểu Phong tỉnh táo lại, điều đầu tiên đập vào mắt nàng là thấy một tay Tô Trí Nhược đang cầm... đồ lót của nàng.

Lục Tiểu Phong nhanh chóng đi lên giật lại đồ lót của nàng ôm chặt vào trong ngực khẽ trách: “Anh cầm đồ lót của tôi làm cái gì?”

Tô Trí Nhược bật cười “xi” một tiếng, liền cười to trên mặt không hề xấu hổ nói: “Này cô, sau khi cô tắm xong đồ lót có thể phơi trên ban công được hay không?”

Lục Tiểu Phong phồng má tròn mắt trừng hắn, người đàn ông này ba lần bốn lượt kêu nàng là cô này, cô kia, cho dù thế nào nàng cũng lớn hơn hắn bốn tuổi, thái độ của hắn đối với người lớn tuổi hơn chính là như vậy sao?

“Tô Trí Nhược, anh có thể không cần gọi tôi là cô này, cô kia hay không? Anh có biết mình rất không lễ phép hay không, ví dụ chuyện ở cục cảnh sát kia. Một cảnh sát nhân dân sao có thể dùng cái loại thái độ này tiếp đón một người dân tới tố giác, ở trường cảnh sát anh học được những cái gì?” Lục Tiểu Phong lắc đầu nói tiếp: “Coi như là một người bình thường, nói chuyện với một người lớn tuổi hơn mình làm ơn tỏ ra lễ phép một chút đi.”

Tô Trí Nhược nhìn cô gái đang nói rõ ràng mạch lạc trước mặt mình không giận ngược lại lại cười: “Vậy còn cô, cô có phải là tấm gương tốt hay không? Một con người có lễ phép mỗi lần đều cho tôi ăn thịt thỏ, đem tôi như một đứa ngốc gặt ở trên đường sao? Còn nữa, cảnh sát chúng tôi có bao nhiêu vất vả cô có biết không, cô cả ngày viết tiểu thuyết căn bản không thể hiểu được. Chúng tôi vì nhân dân phục vụ chẳng lẽ lại chỉ ở trong phòng làm mỗi một việc bưng trà rót nước cùng các người nói chuyện phiếm hay sao, cô cho là như vậy có thể bắt tội phạm về được sao? Chúng tôi đều phải liều mạng ở bên ngoài!”

Tô Trí Nhược vừa nói vừa đi thẳng về phòng mình không quay đầu lại, lực đóng cửa mạnh đến độ làm cho cả ràn nhà cũng rung lên.

Lục Tiểu Phong cố gắng nắm chặt đồ lót ở trong tay nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể nhìn được nữa quay về cảnh cửa đang đóng chặt kia mắng một câu: “Thật sự lẽ nào lại như vậy!”

Chuyện lần này qua đi, trong nhà Lục Tiểu Phong không phát ra thêm bất kì tiếng cãi vã nào nữa, bởi vì chiến tranh lạnh chính thức bắt đầu.

Nói tiếp lại thấy nực cười, cơ hội hai người gặp mặt hẳn là không nhiều lắm, cũng không biết sao khi mà Tô Trí Nhược mở mắt rời khỏi giường thì người đàn bà kia bên ngoài vẫn còn ngồi đánh chữ, buổi tối khi về đến nhà người đàn bà kia vẫn ngồi đánh chữ, cảm giác suốt ngày đều phải chạm mặt người đàn bà kia. Tô Trí Nhược không thể hiểu được ý nghĩa cuộc sống mỗi ngày của người này ở chỗ nào, không có giải trí, không có bạn bè, cũng không biết viết những thứ gì.

Dù sao cũng không phải chuyện của hắn, hắn còn có chuyện phiền lòng phải lo.

Hai người coi đối phương như không khí, nhìn thấy nhau cũng làm bộ như không phát hiện.

Tối nay, Tô Trí Nhược vừa đi về đến nhà liền đi vào phòng tắm, nhìn qua tâm tình không được tốt. Điện thoại di động hắn đặt trên ghế sofa bắt đầu đổ chuông, vang lên nửa ngày mới ngừng lại. Vừa dừng lại, lại vang lên, bài hát tiếng Anh kia không biết tên là gì làm cho Lục Tiểu Phong một chữ cũng không đánh được.

Lục Tiểu Phong vọt tới trước cô pha cầm lấy điện thoại của hắn vừa muốn bấm tắt, thanh âm của Tô Trí Nhược sắc bén vang lên ở phía sau: “Tại sao cô lại đụng vào điện thoại của tôi?”

Câu nói đầu tiên sau chiến tranh lạnh.

Lục Tiểu Phong cắn cắn môi xoay người, tay nàng cầm điện thoại của Tô Trí Nhược giơ lên: “Thỏa thuận đã nói qua rồi, không cho phép anh quấy rầy lúc tôi làm việc.”

“Làm việc, nhìn cô như vậy thì làm việc cái gì.” Tô Trí Nhược cười cười chẳng thèm để ý: “Mau đưa điện thoại cho tôi.”

Tay Lục Tiểu Phong nắm lấy di động không ngừng dùng sức, di động trong tay nàng rung lên, cuối cùng, di động im lặng lại.

Bộ dạng của Tô Trí Nhược vẫn là du côn thêm đòn, nhưng mà nhìn qua đã thấy không còn kiên nhẫn, hắn hướng về phía Lục Tiểu Phong giơ tay lên: “Mau đưa cho tôi, nếu cục cảnh sát tìm tôi có việc, tôi...”

Hắn còn chưa nói xong, ngay lập tức Lục Tiểu Phong ném điện thoại tới.

Tô Trí Nhược cẩn thận bắt lấy điện thoại, còn chưa kịp mở miệng mắng, di động lại vang lên. Hắn bắt máy điện thoại, chỉ “alo” một tiếng, vẻ mặt bỗng nhiên đại biến, hắn quả quyết nói một câu: “Tôi lập tức tới ngay.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy hắn giày cũng không đi xong lập tức xông ra ngoài, dưới lầu tiếng Lamborghini khởi động vang lên muốn dọa người.

Đêm đó Lục Tiểu Phong ngồi trước máy tính đánh chữ cả đêm, nhưng Tô Trí Nhược không có trở về.

8. Chương 8

Lục Tiểu Phong mở mắt ra mới phát hiện mình lại nằm ngủ ở trên ghế sofa.

Trong phòng khách lại tiếp tục bữa bãi thành một đống, nhưng mà thiếu một kẻ thích sạch sẽ thái quá ở sau lưng nàng nhìn nàng chằm chằm rồi đem mấy thứ này dọn dẹp lại sạch sẽ.

Đêm hôm đó sau khi rời khỏi đây không biết có chuyện gì, Tô Trí Nhược hai ngày liền chưa về nhà.

Nghĩ đến điều này không có nghĩa là Lục Tiểu Phong quan tâm đến hắn, chỉ là, trong nhà đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Không cần đoán nhiều, nhìn vào thái độ đêm hôm đó hần hẩn trương như thế, Lục Tiểu Phong nghĩ chắc hẳn hẳn đi chấp hành nhiệm vụ đi. Chính là không biết nhiệm vụ đó nguy hiểm như thế nào, cái loại người trình độ thế kia có thể làm tốt hay không.

Đáng răng rửa mặt ăn chút bánh bao cho no bụng, sau đó nhận được điện thoại của Hạ Kỳ.

“Tiểu Phong. . .”

Lục Tiểu Phong che kín lỗ tai run lên, không biết cô bạn này lại có tin gì đặc biệt: “Làm sao vậy?”

Thanh âm của Hạ Kỳ kích động không thôi: “Cậu có xem trên báo không? TV?”

“Mình không đọc báo, TV luôn luôn tích bụi, để làm chi?”

“Vụ án kia của mình, đã được phá!”

Lục Tiểu Phong cũng thấy vui vẻ theo: “Thật vậy sao? Thật sự chuyện này quá tốt, chúc mừng cậu.”

“Cậu biết không, mình vui mừng không phải vì vậy.”

“Vậy bởi vì sao?”

“Hắc hắc...” Khó có thể nghe được Hạ đại tiểu thư phát ra tiếng cười thẹn thùng xấu hổ: “Phá án, là cái người đẹp trai kia.”

Lục Tiểu Phong đang mơ hồ: “Đẹp trai, người nào đẹp trai?”

“Ai nha, có khi cậu bị mắc bệnh dễ quên nha, chính là cái “mỹ nhân thụ” đó, không nhớ sao, lần trước chúng ta đi tới cục cảnh sát đụng phải đó.” Hạ Kỳ kích động tình cảm bộc lộ trong lời nói.

Lục Tiểu Phong bỗng nhiên trầm mặc.

“Alo? Tiểu Phong, cậu còn ở đó hay không?”

“Uhn? Mình đây.”

“Cậu đi theo mình tới cục cảnh sát đi.”

“Đi cục cảnh sát để làm chi?”

Hạ Kỳ trả lời rất thần nhiên: “Đi cảm ơn a, cảm mua thêm một bó hoa và một giỏ hoa quả chẳng hạn, cậu mau thay đổi quần áo cho mình, mình lập tức tới nhà đón cậu.”

“Uy, cậu muốn đi thì tự mình đi...” Lục Tiểu Phong chưa kịp nói xong Hạ Kỳ đã cúp điện thoại, có cần phải vội vã như vậy hay không nha.

Tuy rằng, Lục Tiểu Phong mười phần, trăm phần, vạn phần không muốn đi tới cục cảnh sát, nhưng mà, nghĩ đến mấy năm nay Hạ Kỳ giúp mình nhiều như vậy muốn từ chối như thế nào cũng đều thấy ngại, Lục Tiểu Phong đứng trước gương thay một cái áo sơ mi màu lam, mặc một chiếc quần bò, cầm lấy lược đẩy tranh với mớ tóc rối bù xù, kết thúc một cách thất bại.

Tốc độ của Hạ Kỳ luôn làm người khác ngạc nhiên, Lục Tiểu Phong mới vừa mặc xong quần áo điện thoại của nàng đã vang lên: “Mau xuống đi, mình ở dưới lầu chờ cậu.”

Lục Tiểu Phong ai oán một câu, khóa cửa lại chạy xuống.

Sau khi lên xe Hạ Kỳ lập tức lấy ra một tờ báo nhét vào trong lòng nàng: “Cậu xem, đẹp quá đi, quả là tấm gương a.”

Lục Tiểu Phong cầm tờ báo mở ra, đây là báo buổi sáng hôm nay, trang đầu giật tít: “Cảnh sát thành phố anh dũng bắt bằng đảng tội phạm.” Bên dưới lại thêm một bức hình lớn, ảnh chụp đúng lúc Tô Trí Nhược bắt phạm nhân, kỳ thật nhân vật trong tấm hình trông cũng cố gắng rất nhiều, phạm nhân bị bắt lúc ấy mặt cũng có chút dữ tợn. Lục Tiểu Phong nhìn Tô Trí Nhược thế nào cũng không thấy giống tấm gương.

Về mặt Hạ Kỳ tiếc nuối: “Không nghĩ tới vụ án của mình không ngờ lại do anh ta tiếp nhận, sớm biết thế này lần trước đã bắt chuyện cùng anh ta vài câu.”

Lục Tiểu Phong thở dài: “Bắt chuyện thì sao, cậu còn muốn trâu già gặm cỏ non chắc?”

“Cái gì mà trâu già gặm cỏ non?”

“Người ta mới 26 tuổi, còn cậu thì sao, 30 tuổi!”

“Vậy thì sao, bây giờ không phải đang phổ biến tình chị em sao?” Hạ Kỳ vén bộ tóc quăn lên, thật sự rất đắc ý nói: “Nói gì thì nói, mình nhìn qua cũng không già, đứng chung một chỗ với cậu chắc chắn mình mới có 25 tuổi.”

Lục Tiểu Phong rõ ràng không để ý đến cô bạn đang động kinh này.

“Không đúng.” Rốt cuộc Hạ Kỳ nhận thấy có chút vấn đề: “Làm sao cậu biết anh ta mới có 26 tuổi?”

Trong lòng Lục Tiểu Phong lộp bộp rơi xuống, ấp úng nói: “Nhìn là thấy, anh ta nhất định là thanh niên chỉ tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.”

Xe chạy rất nhanh đến địa điểm nơi cảnh sát làm việc, Hạ Kỳ vội vàng xuống xe, liên tục thúc giục Lục Tiểu Phong động tác chậm đất nhanh lên. Lục Tiểu Phong lèo nhèo bò từ trong xe ra, lại chậm rì rì đi đến bên người Hạ Kỳ.

“Cậu làm gì mà chậm chạp vậy.” Một tay Hạ Kỳ cầm giỏ hoa quả đưa cho Lục Tiểu Phong: “Cầm giúp mình, nhớ kỹ cậu vào nói chuyện cùng anh ta trước.”

Lục Tiểu Phong kinh ngạc chỉ vào cái mũi của mình: “Mình, vì sao?”

“Sao lại vì sao, không phải lần đầu cậu đến đâu là anh ta tiếp đón cậu sao, cậu quen anh ta hơn.”

Đây mà tính là quen, giọng điệu của Lục Tiểu Phong còn chưa cảm thán xong đã bị Hạ Kỳ giục đi vào bên trong cục.

Đi thẳng một đường, xem ra đã có người đến cảm ơn rồi nha, trước mặt còn có hai phóng viên cầm camera đi tới, Lục Tiểu Phong vô cùng không vui theo sát Hạ Kỳ đi vào bên trong, cân nhắc lên làm như thế nào để mở miệng nói chuyện cùng tên yêu nghiệt kia.

Hạ Kỳ chặn một nam cảnh sát chỉ vào ảnh chụp trên tờ báo hỏi: “Xin hỏi, vị cảnh sát này ở đâu, tôi tìm anh ta có việc.”

Người nọ mắt nhìn thấy, cười nói: “Nha, Cường ca, ở bên trong văn phòng kia, cửa không khóa, hiện ở bên trong còn có rất nhiều người.”

“Cám ơn a.” Quay người lại, Hạ Kỳ nhìn qua Lục Tiểu Phong có hơi chút thất vọng thấp giọng nói: “Cường ca, lẽ nào tên người đó như thế.”

Lục Tiểu Phong cũng cảm thấy có chút kì quái, nhưng ngoài mặt nàng nói: “Làm sao mình biết được.”

Hai Người đi đến trước gian phòng thò đầu vào, quả nhiên bên trong có rất nhiều người đứng, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền ra.

Hạ Kỳ hồi hộp gõ cửa, bên trong lập tức có người quay đầu lại: “Tìm ai vậy?”

Hạ Kỳ ngượng ngùng nói: “A... Tôi tìm... uhm... Cường ca.”

Hạ Kỳ vừa mới dứt lời, từ trong đám người phá lên một trận cười vang.

“Uy, cười cái gì mà cười, người cười phải tự phạt ba chén!” Trong đám người có người cao giọng rống lên một câu, những người khác tuy rằng không cười điên cuồng như vậy, nhưng vẫn che miệng cười trộm.

Tô Trí Nhục đáng vẻ rất búống bình, nhắc hai chân băng qua từ trong nhà đi ra: “Ai tìm tôi?”

Sau đó, đầu tiên mắt hắn nhìn thấy một mỹ nữ chân dài cánh tay bó bột, tiếp theo lại nhìn thấy bên cạnh mỹ nữ một người cầm giỏ hoa quả, sắc mặt tái nhợt ăn mặc giống như học sinh – Lục Tiểu Phong.

“Hừ.”

Phản ứng đầu tiên của Tô Trí Nhược là quay đầu từ khoảng mũi hừ lạnh một tiếng, vừa định hỏi Lục Tiểu Phong cô tới làm cái gì, cái cô kia bỗng nhiên khấn trương như vậy đi tới phía trước đưa cho hắn một cái giỏ hoa quả, lời nói trong miệng dường như sắc như dao cắt: “Vị cảnh sát tiên sinh này, cảm ơn anh đã phá vụ án này, vì dân trừ hại, giữ gìn trật tự trị an xã hội.”

Tô Trí Nhược nhú mày, không hiểu nổi ý định của cái cô này là gì, sau đó nghĩ lại hiểu được, cô ta không muốn để người khác biết bọn họ có quen biết. Có làm hay không, hắn cũng chưa từng nghĩ sợ người khác biết mình có quen biết với cô gái ngu xuẩn này, cô ta trái lại để ý trước.

Ở trong lòng Lục Tiểu Phong âm thầm truyền sóng điện đến Tô Trí Nhược: “Không được nói chúng ta có quen biết, ngàn vạn lần không được!”

“Hai vị tiểu thư có tâm, cảm ơn, chẳng qua đây là việc tôi phải làm, hết lúc cố gắng mới có thể để ọi người thấy được giá trị của cảnh sát chúng tôi.” Tô Trí Nhược mỉm cười nhận lấy giỏ quà, thái độ tốt vô cùng, tốt đến mức Lục Tiểu Phong cũng không nhận ra không biết đây có phải là cái tên sạch sẽ thái quá, yêu nghiệt nam nhân, con rùa cái kính Tô Trí Nhược.

Nhưng mà, Lục Tiểu Phong nhanh chóng hiểu được hắn nói những lời này có ý hướng chỉ một dung cuộc cãi vã đêm đó của bọn họ, thật sự không thể coi thường tên con trai lòng dạ hẹp hòi này.

Tô Trí Nhược cứ hơi cười một chút như vậy, làm cho Hạ Kỳ lại có bộ dạng muốn té xỉu.

Bên cạnh có người đi lên chọc kéo Tô Trí Nhược xuống, không có ý tốt cười nói: “Đi nha, nhanh như vậy đã có người đến tặng hoa.”

“Mới làm một vụ án nhỏ, mà đã bắt đầu lên mặt sao?”

Một thanh âm trầm ổn nghiêm túc vang lên ở phía sau Lục Tiểu Phong, lập tức cũng nhu bản năng thân thể nàng phản ứng lại, nàng đột nhiên cảm thấy lỗ tai ù đi, toàn thân máu xông thẳng lên não.

Người phía sau vẫn còn nói: “Ngại quá, tiểu thư, nhường đường một chút.”

Lục Tiểu Phong ngây ngốc hít hai ngụm khí, từ từ quay đầu, nhìn qua là khuôn mặt đã tôi luyện theo năm tháng, nếp nhăn khắc sâu vào khóe mắt vốn là khôn mặt lạnh nghiêm túc, tóc mai đã điểm chút bạc là dấu vết của tuổi tác, chỗ thái dương có một vết sẹo hình trăng lưỡi liềm lại cũng tuyên bố rõ ràng thân phận của ông —— đao tử thủ Nghiêm Chính. (đao tử thủ: tay đao găm)

Lục Tiểu Phong lùi lại hai bước, đụng vào người Hạ Kỳ, Hạ Kỳ bị đau quay đầu nhìn lại thấy Nghiêm Chính cũng sửng sốt.

Nghiêm chính mắt nhìn Hạ Kỳ, dường như có chút quen mắt, sau đó ánh mắt sắc bén đảo qua mặt Lục Tiểu Phong đang bình thường không có điểm lạ gì, chỉ một giây, không đúng, nửa giây sau, ánh mắt ông lướt nhanh như chớp lại quay trở về trên mặt Lục Tiểu Phong.

Tô Trí Nhược kỳ quái nhìn thấy Nghiêm Chính nhìn Lục Tiểu Phong chằm chằm không ngừng, Lục Tiểu Phong đứng ở đó đã sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, lực sát thương trên mặt Nghiêm Chính từ trước đến nay không ai so sánh được.

“Lão đại, đừng dọa kẻ xấu nha.”

Nghiêm Chính lấy lại tinh thần, nhưng ánh nhìn vẫn còn dừng lại trên mặt Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong theo bản năng quay mặt qua chỗ khác.

Qua một lúc, Nghiêm Chính mới đi đến bên cạnh Tô Trí Nhược, trái tim Lục Tiểu Phong ở trong lồng ngực rất nhanh đập loạn, nàng kia được thanh âm đặc trưng của Nghiêm Chính nói với Tô Trí Nhược: “Tiểu tử, phá được cái vụ án nhỏ kia cậu đã hài lòng? Cũng không được đắc ý, biết không?”

Trên mặt Tô Trí Nhược không che dấu được hưng phấn cùng vui sướng không ngừng: “Biết! Đây là người ta chủ động đến tặng hoa cho tôi, tôi cũng bọn họ nói hai câu mà thôi.”

Lúc này, hạ Kỳ chạy tới nói: “Chúng tôi không quá rầy công việc của mọi người, hẹn gặp lại.”

Tô Trí Nhượng còn chưa kịp tạm biệt, hai cô gái kia lập tức biến mất ở cửa. Nhưng mà, để cho người dân trong thành phố chủ động đến tặng hoa và cảm ơn thật sự làm cho hắn thoải mái, cũng hơi bù lại được hắn buồn bực vì hai ngày không được tắm rửa, cảm giác mình thoáng cái trở thành người có thể làm được việc lớn. Tuy rằng lần này không phải lần đầu tiên hắn phá án, nhưng xem như là lần đầu tiên hắn dẫn người độc lập phá án, tâm tình giống như đang ngồi trên tận mây xanh, phiêu du trên bầu trời. Cho dù rất muốn biểu hiện một chút khiêm tốn, nhưng vẫn không thể đè nén nội tâm đang mừng như điên.

“Buổi tối đi uống rượu, ai đi cùng tôi?”

“Cậu mời?”

Tuy rằng thật sự kích động, nhưng đầu Tô Trí Nhượng còn chưa tới nỗi choáng váng: “Chẳng lẽ mấy người không phá án sao? Mỗi người một ít chứ. Lão đại, tới hay không?”

Nghiêm Chính ngậy ra một lát. Tâm tư dường như còn để ở trên người Lục Tiểu Phong, nhưng ông lập tức cười nói: “Được rồi, đêm nay liền đi chơi cùng mọi người một lần.”

Lục Tiểu Phong cùng Hạ Kỳ đi ra khỏi cổng cục cảnh sát, Hạ Kỳ lập tức nắm lấy cánh tay Lục Tiểu Phong bắt đầu giải thích: “Thực xin lỗi a, mình không biết sẽ gặp phải ông ấy.”

“Chuyện không liên quan đến cậu.” Lục Tiểu Phong nhìn Hạ Kỳ cười cười, sắc mặt còn cuộn khăn trương.

“Cậu không sao chứ?”

Lục Tiểu Phong lắc lắc đầu, nhưng không thể phủ nhận tay nàng đã lạnh buốt, nàng mở cửa xe quay đầu hướng về vẻ mặt lo lắng của Hạ Kỳ nói: “Cậu cũng đã nói. Chuyện đã nhiều năm như vậy, sẽ không có chuyện gì.”

9. Chương 9

Khi Tô Trí Nhượng về đến nhà đã khoảng 12 giờ, hiếm khi có ngày được buông thả một lần, cho dù khả năng uống rượu của hắn có tốt lắm cũng bị đám người kia chuốc cho có chút không tìm thấy phương hướng. Khi về đến nhà nhìn thấy trong phòng khách tối đen cho rằng là mình say nên nhìn không rõ, thật lâu mới nhận ra được trong phòng khách quả thật không có người.

Tô Trí Nhượng lão đảo bật đèn lên, nghĩ thầm cái người đàn bà kia không phải nói rằng buổi tối đều ngồi làm việc suốt đêm hay sao?

Tô Trí Nhượng cởi giày đi vào trong phòng khách, Lap top đặt trên bàn đọc sách vẫn còn đang mở, bảo vệ màn hình đang thay đổi những màu sắc khác nhau (cái này tự như để máy tính mấy phút k dùng có cái hình nháy nháy ấy), cái kính mắt ech kia vẫn còn đặt trên bàn phím. Bàn học toàn chữ là chữ, bên trên là giá sách được sắp xếp nghiêm chỉnh, đủ loại sách được nhét cho đầy, giống như chủ nhân của bọn nó lung tung lộn xộn, có vài cuốn sách ở chỗ này lung lay sắp đổ.

Hắn cầm lấy một quyển sách bìa màu hồng ở trên bàn, tiêu đề là ái tình mê được , tác giả: Lục Tiểu Phong.

Tô Trí Nhượng cười khê: “Lại còn có thể xuất bản sách.”

Tiện tay lục lọi, là các cô gái thích tiểu thuyết ngôn tình, đã từ rất lâu trước kia Tô Trí Nhượng bắt đầu nghi ngờ vì cái gì mà các cô gái đề thích xem loại truyện rõ ràng là lừa gạt người khác như thế? Ví dụ như mấy người... nữ sinh vừa mới tốt nghiệp ra ở trong cục, tay cầm một quyển tiểu thuyết ngôn tình có thể khóc hơn nửa giờ, sau đó cả ngày tinh thần làm việc đều không có, cả ngày hô lên rất thích nam chủ “phúc hắc”.

Đàn ông “phúc hắc” có cái gì tốt, nói như thế nào đều phải là so sánh tương tự như hắn được hoan nghênh mới đúng chứ.

Tô Trí Nhượng ở trong phòng tắm tắm gội thật kỹ, hai ngày nay nằm vùng mai phục làm khổ hắn quá thể, dường như kì cọ lột sạch một lớp da của chính mình Tô Trí Nhượng mới rời phòng tắm đi ra ngoài. Nhưng mà chất cồn làm tê liệt thần kinh lại đứng díp làm tay hắn run lên hại hắn cầm quần lót làm rơi vào trong

bồn tắm ướt hết. Trong lúc khốn cùng hắn đành phải đem khăn tắm vẩy quanh nửa dưới thân mình, cứ như vậy đi ra khỏi phòng tắm.

Tình hình vốn là như vậy, không lâu sau khi Lục Tiểu Phong trở về nhà không có tâm trạng gì để đánh chữ, trở về phòng ngủ, nửa đêm đột nhiên muốn uống nước đi từ trong phòng ra liền nhìn thấy người nào đó thân thể trần truồng tóc tai ẩm ướt từ trong phòng tắm đi tới, đi thẳng đến phòng khách vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nàng không thể không cố ý ho khan một tiếng, cái người dễ coi kia đột nhiên giật mình tự hiểu ra trong phòng khách không chỉ có một mình hắn.

“Cô... Cô đi ra từ khi nào vậy!” Nhìn thấy Lục Tiểu Phong đang vắt tay trước ngực đứng cách chỗ mình xa không đến hai thước, Tô Trí Nhược tỉnh rượu quá nửa: “Cô nhìn cái gì vậy, quay đầu đi!”

Lục Tiểu Phong không hiểu ra làm sao cứ nhìn thấy gã đàn ông này quơ hai tay che lên mặt lại muốn che phía dưới, che được bên dưới lại cảm thấy được trên mặt không an toàn, một người cao như vậy cứ đứng khom lưng, cánh tay lắc lư từ trên xuống dưới, kích động giống như thiếu nữ bị sắc lang nhìn thấy hết sạch vậy. (khụ khụ... mắc cười quá)

“Cô còn nhìn, cô có đạo đức hay không, nhắm mắt lại!”

Tại sao có thể có chuyện dọa người như thế, Tô Trí Nhược cảm giác máu trong huyết quản muốn bùng lên. Nhưng mà người đàn bà này vẻ mặt tề đại đứng ở đằng kia bất cứ động tác gì cũng không có, cầm cốc nước thoải mái nhàn nhã uống, hai con mắt quét trên người hắn giống như tia la-de quét hình.

Cuối cùng, Lục Tiểu Phong từ từ mở miệng: “Đến mức kích động như vậy sao, chẳng có gì để nhìn cả.” Nói xong hai mắt còn tiếp tục quét qua hắn.

Tô Trí Nhược đột nhiên đứng bất động ở nơi này, há to miệng, mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Lục Tiểu Phong, ngay cả động tác che cũng đều quên mất.

Cô gái này vừa mới nói cái gì? Đem toàn thân trên dưới của hắn nhìn mấy lần còn dám đứng ở đây nói không có gì để xem!

Thật sự là nực cười, dáng người của Tô đại gia hắn không chỉ nói ở đồn cảnh sát, đi đến nơi nào cũng là hạng nhất, bao nhiêu công ty giải trí đào tạo ngôi sao đuổi theo thăm dò theo đuôi hắn nói hết nước miếng muốn để hắn làm người mẫu.

Nhìn thấy tên con trai kia trợn mắt há hốc mồm bất động, lúc bình thường miệng lập tức sẽ bắt đầu phun ra không biết bao nhiêu lời, Lục Tiểu Phong cảm thấy được có loại cảm giác làm tinh thần sảng khoái. Đường nhiên, nàng cũng không thể thái quá, ngẫu nhiên tới một lần là đủ rồi, gã đàn ông này lòng dạ rất hẹp hòi, vì sau này bình yên, Lục Tiểu Phong cố ý nheo mắt lại, hắng giọng một cái nói: “Tôi bị cận thị, nhìn cái gì cũng không thấy rõ.”

Sau đó, Lục Tiểu Phong nhìn Tô Trí Nhược chỉ chỉ vào hai mắt của mình, quay đầu yên lặng trở về phòng, để lại một mình hắn đứng ở phòng khách với tư thế quái dị.

Sau khi trở về phòng, Lục Tiểu Phong im lặng áp tai vào cửa nghe tiếng động bên ngoài, quả nhiên, một lát sau truyền đến tiếng đóng cửa đinh tai nhức óc. Giờ phút này không biết tại sao, nàng rất muốn cười, dường như cái loại áp lực cùng buồn bã vừa quấy nhiễu đến nàng trong nháy mắt được thoát hết ra ngoài.

“Có điều là, dáng người quả thật không tệ.” Lục Tiểu Phong nhớ lại khối thân thể vừa rồi kia, làn da rất trắng, cơ bắp rõ ràng, nhìn qua người quả có hơi yếu ớt thực ra thì ẩn dấu đường nét cơ thể lưu loát, không phải kẻ cơ bắp phát triển cũng rất lão luyện, còn nữa ngay cả tỉ lệ tương xứng với dáng người cũng rất hoàn mỹ.

Nếu không phải là cái loại tính cách thối rữa này, thật sự nàng muốn đem tên con trai này trở thành nam chính trong quyển sách mới của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Trí Nhược day day huyết thái dương từ trong phòng đi ra, cửa phòng Lục Tiểu Phong vẫn còn đóng chặt lại.

“Xú nữ nhân chết tiệt.”

Không biết là cảm thấy bị nhục nhiều một ít hay là tức giận nhiều một ít, tóm lại cả đêm hằn ngủ không ngon. Cô ta dám nói bị cận thị, ngay lúc đầu hấn không kịp phản ứng, rõ ràng trên mắt cô ta có đeo kính, rõ ràng đem hấn nhìn hết nhãn, còn đứng ở chỗ này trâng tráo nói mình bị cận thị.

Hình ảnh Lục Tiểu Phong là người đàn bà ngu xuẩn lại tăng thêm sắc nữ lưu lại trong ấn tượng của Tô Trí Nhược.

Cho dù phá xong một vụ án cũng không có nghĩa có thể lười biếng, sáng sớm Tô Trí Nhược uống hết một cốc cà phê lớn mà vẫn cảm thấy tinh thần không được tốt. Mà cửa phòng Lục Tiểu Phong vẫn đóng chặt lại, Tô Trí Nhược đối với phòng khách dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi thật sự không nhìn được nữa, đóng cửa lại chạy mất dạng.

“Trí Nhược, làm sao mà khí sắc không tốt lắm? Ngày hôm qua đi uống rượu mừng phá vụ án lớn cũng không mời tôi?”

Tô Trí Nhược vừa quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt Hứa Thạch lộ ra, hấn nhìn thấy người này là tháo chạy khỏi cửa, người khác nhìn hấn còn tưởng rằng hấn chẳng phải hình sự đâu. “Anh cũng không phải không biết tình trạng hiện tại của tôi, nào có nhiều tiền dư giả như vậy.”

“Không phải chứ, Tô đại thiếu gia lại không có tiền?” Hứa Thạch chỉ chỉ Lamborghini bên cạnh: “Bán đi không phải là có tiền sao?”

“Biến, chính vì nó mà tôi khuynh gia bại sản.”

Thảo nào rất nhiều người nói đàn ông yêu xe hơn yêu vợ.

“Chỗ ở hiện tại của cậu không phải rất tiện nghi hay sao?”

“Đừng nói nữa, nói tới sẽ tức giận.” Tô Trí Nhược dài chân gác ở trên bàn: “Tôi chưa gặp qua loại đàn bà nào như thế này.”

“Đàn bà?” Con người mắt Hứa Thạch lập tức tỏa sáng. “Cậu được a, cùng ở chung với đàn bà?”

“Anh im miệng đi.” Tô Trí Nhược trừng mắt liếc anh ta một cái, lập tức nhìn hai bên một chút, may mà không có ai. “Không phải cái loại đàn bà mà anh nghĩ tới đâu, tóm lại chỗ quỷ quái đó không phải chỗ của người ở, nếu không phải tình hình kinh tế của tôi khó khăn...”

“Tình hình kinh tế thực sự khó khăn sao?”

Một tiếng này thiếu chút nữa làm cho Tô Trí Nhược sợ tới mức ngã vật xuống băng ghế, hấn vừa quay đầu lại, một bà lớn lộng lẫy khoan thai liền chói lọi đứng trước mặt hấn.

Tô Trí Nhược cứng đầu kêu một tiếng: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Hứa Thạch chuồn thật nhanh, Tô Trí Nhược đành phải một mình đối phó với Tô thị đứng trước mặt được đứng thứ hai trên bảng xếp hạng những người phụ nữ đáng ghét nhất.

“Mẹ không thể tới hay sao, con mẹ phá được án mẹ còn phải nói chuyện với người khác mới được biết.” Lương Tuyết Du đối với đứa con trai này của mình không có biện pháp nào, bỏ nhà trốn đi, thi vào trường cảnh sát, bà làm âm ỹ cuối cùng đành phải thỏa hiệp, nhưng lần này: “Những thứ khác hiện tại mẹ không muốn nói con, thế nhưng cuối tuần này con phải cùng Tiểu An đi ra ngoài.”

“Cái gì?” Tô Trí Nhược cả kinh nói.

Bà Tô hung hăng: “Không nghe thấy sao, con cũng đã trưởng thành, những thứ khác mẹ không quản được, cũng không muốn quản, nhưng mà chuyện này con nhất định phải nghe lời mẹ.”

“Anh hai đến bây giờ vẫn còn chưa kết hôn cơ mà. Mẹ gấp làm cái gì nha.”

“Anh hai con không kết hôn không có nghĩa là nó không có bạn gái, con thì sao, tìm bạn gái ẹ xem!”

Tô Trí Nhược không muốn âm ỹ cùng mẹ, mỗi lần cãi nhau đều kết thúc bằng việc hấn chạy trốn chết: “Mẹ, coi như con xin người có được hay không, con của mẹ chẳng lẽ lại không có người muốn.”

Bà Tô nhìn chăm chăm gương mặt tinh tế xinh đẹp của Tô Trí Nhược lại sưng sốt, bỗng nhiên âm ỹ khóc lóc kể lể: “Tên tiểu tử này, con nói thật ẹ biết, nếu con có ý nghĩ khác hãy nói thẳng với mẹ, cũng để ẹ cắt đứt ý niệm được bằng cháu ở trong đầu.”

Tô Trí Nhược đứng ngây ra hai giây, cuối cùng luẩn quẩn đem ba chữ “ý nghĩ khác” hiểu được, trời nóng như vậy, mẹ hắn còn muốn con của bà học máu tức chết ngay tại chỗ.

“Mẹ! Con không phải là đồng tính luyến ái, con đã nói rất nhiều lần rồi!” Thật sự muốn điên rồi, ngay cả mẹ hắn cũng cho rằng hắn là đồng tính.

“Tốt lắm.” Bà Tô tốc độ kinh người khôi phục lại bình thường: “Mẹ đã hẹn gặp giúp con, cuối tuần cùng Tiểu An đi một cái party, đừng để cho con gái nhà người ta phải gọi điện cho con, nhớ kỹ!”

Bà Tô nói xong rồi đi rất nhanh, Tô Trí Nhược từ đầu đến cuối không có cơ hội từ chối. Một lát sau hắn nhận được tin nhắn của mẹ: “Nghe lời đi cùng Tiểu An, chiếc xe kia của con xem như mẹ mua cho con.”

“Một cuộc hẹn đổi một chiếc xe...” Nếu muốn nhờ vả tới trong nhà thì hắn cũng không cần phải vất vả góp tiền như vậy, Tô Trí Nhược không chút do dự gửi lại cho bà Tô hai chữ: “Không cần.”

10. Chương 10

Bị kích động chính là ma quỷ, hậu quả thực sự nghiêm trọng. Đồng tiền cuối cùng trong túi Tô Trí Nhược cũng cống vào trong quán bar, hắn hoàn toàn lâm vào nguy cơ.

Tối hôm đó, Tô Trí Nhược ngồi ở trên ghế sofa nhìn thấy Lục Tiểu Phong vừa ăn mỳ vừa xem kịch trên TV cười đến gập của người, ăn được một nửa, Lục Tiểu Phong bỗng nhiên phát hiện ra Tô Trí Nhược đang nhìn nằng, không nhịn được quay đầu lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Trí Nhược nhanh chóng bày ra bộ mặt khác, vẻ mặt không chút thay đổi nói: “Không có việc gì, ăn xong nhớ tự mình thu dọn, không cho phép cô tiếp tục quỵt nợ.”

Lục Tiểu Phong ôm miệng bát ngây ngô cười hai cái, làm bộ như không nghe thấy.

Hắn liền nói: “Uy, có nghe thấy không?”

Tuy rằng trên thỏa thuận viết rõ phân công hai người quét tước vệ sinh, nhưng mà Lục Tiểu Phong ngoài việc chỉ biết bày thêm rác sẽ không thu dọn rác. Cùng so sánh với Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong còn đang đọc tạp chí, Tô Trí Nhược đã muốn nổi điên, vấn đề ở chỗ khi thỏa thuận được ký không viết rõ “nếu trái với nội dung trong thỏa thuận thì xử lý như thế nào”, việc này làm cho không ai chịu bắt tay vào làm trước. Đối với kẻ sạch sẽ thái quá như Tô Trí Nhược mà nói, loại mức độ dơ dáy bẩn thỉu như thế này đã là tai họa, nhưng mà đối với Lục Tiểu Phong lười thôi thành tính mà nói coi như là Thiên đường. Mỗi lần Lục Tiểu Phong ngồi yên tại chỗ nhìn thấy Tô Trí Nhược cầm cây lau nhà lau sạch sàn nhà không còn một hạt bụi, nhìn thấy hắn nhặt một sợi tóc từ trên mặt đất lên vọt tới trước mặt nằng lái nhải, nếu không phải tận mắt chứng kiến nằng rất khó tưởng tượng cái người đàn ông như rùa đen trong tam tự kinh nói đến lại đến mức độ như thế này.

Lục Tiểu Phong cố gắng nói sang chuyện khác: “Hôm nay tại sao anh không có nấu cơm?”

“... Tôi không muốn ăn.”

“Anh cũng không mua thức ăn.” Lục Tiểu Phong hút lấy một sợi mì hỏi.

Tô Trí Nhược bỗng nhiên tức giận nói: “Cô có thể không không cần phát ra loại tiếng động này hay không?” (ta đoán là tiếng oạch oạch hút mì)

Hắn đã dói đến trước ngực dán ra phía sau lưng, người đàn bà này còn ăn mì rất vui vẻ.

Lục Tiểu Phong miệng ngậm sợi mì ngẩn người, Tô Trí Nhược cầm lấy tờ báo bên cạnh mở ra, không đầy hai phút lại ném trở về.

Có vẻ như bắt đầu từ sáng ngày hôm nay người này buồn bực không hiểu ra sao cả, Lục Tiểu Phong cẩn thận suy nghĩ, rốt cuộc nhện không được hỏi: “Có phải anh muốn ăn mỳ hay không?”

“Cô TM...” (Tm: tiếng chữ bậy =.=)

“Nếu anh muốn ăn tôi có thể nấu cho anh ăn.” Về mặt nàng rất chân thành.

Bỗng nhiên Tô Trí Nhược không có lên tiếng, Lục Tiểu Phong cho rằng hắn âm thầm thừa nhận, cái gì gọi là chết vì sĩ diện, chính là vị trước mặt này a.

“Ai muốn ăn mỳ...” Tô Trí Nhược lớn tiếng nói.

Lục Tiểu Phong bật chặt hai lỗ tai lại, đứng lên nói: “Anh chờ một lát.”

Tô Trí Nhược vẫn còn cãi bướng: “Tôi chưa nói muốn ăn.”

Lục Tiểu Phong nghĩ, chắc là do độ tuổi chênh lệch, một người con trai hơn hai mươi tuổi có đôi khi vẫn giống một đứa trẻ, bướng bỉnh che dấu xấu hổ cùng thẹn thùng của mình. Tuy rằng không biết vì cái gì mà một người chạy xe sang dùng đồ hiệu lại không có tiền ăn cơm, cũng có chút ác cảm với người đàn ông tình toán chi li như vậy, nhưng mà Lục Tiểu Phong nghĩ nếu đã ở chung dưới một mái nhà có việc gì nên cần phải giúp đỡ nhau.

Lục Tiểu Phong đi vào trong bếp lấy ra một gói mỳ tôm, sau đó lấy cái nồi nấu nước, chờ nước sôi sẽ ỳ vào.

“Không phải mỳ tôm chỉ cần hâm một lúc là được rồi sao?”

Không biết từ khi nào Tô Trí Nhược đã đứng ở sau lưng nàng, về mặt bộ dạng khoan dung.

Lục Tiểu Phong cầm đũa khuấy đảo lấy sợi mỳ, tiện thể trả lời hắn: “Hâm mỳ ăn không ngon.”

“Vậy tại sao khi cô ăn một mình đều hâm mỳ.”

“Để bớt việc.”

“Nấu cho tôi ăn, cô tốt như vậy sao? Tôi cho cô biết, tuy là như vậy nhưng cô cũng đừng mong trốn được tổng vệ sinh vào cuối tuần.” Tô Trí Nhược lập tức đem hành vi của Lục Tiểu Phong giải thích thành chồn cho gà ăn tét(*), thói xấu lòng dạ hẹp hòi lại bắt đầu phát tác. ((*): hiểu là có ý định khác ấy.)

Lục Tiểu Phong dừng lại, nếu Tô Trí Nhược không nhắc tới thật sự nàng đã quên mất tuần này phải tổng vệ sinh.

“Uy, không phải thật sự cô muốn trốn đấy chứ?” Về mặt ban nãy của cái cô này thật bất thường.

Lục Tiểu Phong không nhìn theo hắn, cố gắng tạo ra một nét mặt thoáng cười gượng: “Làm sao như thế được, chẳng qua, ngày mai tôi có việc.”

“Không có chuyện gì, tôi cũng có việc, chủ nhật chúng ta quét dọn.”

Tốc độ khuấy đũa của Lục Tiểu Phong càng lúc càng nhanh, do dự nói: “...Kỳ thật, trong nhà cũng tương đối sạch sẽ.”

Tô Trí Nhược tựa vào tường rõ ràng đang cười giễu cợt: “Sạch sẽ? Ở ngoài đường so với trong nhà còn sạch hơn.”

Lục Tiểu Phong cắt gói gia vị cho vào trong nồi, cố gắng đấu tranh đến cùng: “Đem rác bỏ ra ngoài lập tức sẽ sạch sẽ.”

“Nói cho cô biết, không nên khiêu chiến với giới hạn kiên nhẫn của lão tử, vấn đề này không thương lượng.”

Nói xong Tô Trí Nhược đi ra khỏi phòng bếp.

Lục Tiểu Phong bưng bát lên trong lòng có điểm căm giận, chính mình nấu mỳ cho hắn ăn, còn phải đi theo sau mông hắn quét tước vệ sinh, làm chủ thuê nhà như thế này càng làm càng uất ức.

“Còn không bưng tới?” Tô Trí Nhược một tay cầm đũa gõ gõ cái bàn, một tay vẫy Lục Tiểu Phong, tư thế kia đúng là tiêu chuẩn của ông lớn.

Lục Tiểu Phong nhìn vào trên mặt bát còn có thêm trứng trần, bỗng dưng hồi hận vạn phần.

“Hóa ra mì tôm có thể nấu thành như vậy?”

Tô Trí Nhược vẻ mặt ngạc nhiên nhìn vào bát mì, lấy đũa chọc chọc bên trên quả trứng trần: “Nhìn qua tạm được.”

Lục Tiểu Phong ngồi xuống phía đối diện, nhìn thấy Tô Trí Nhược vừa ăn vẻ mặt còn lộ ra “Ta đây cố gắng lắm mới ăn đây”, thật sự cảm thấy lương tâm mình phát ra không đúng chỗ, làm điều thừa.

Nhưng mà Tô đại gia vẫn ăn không ngừng tay, ăn mì tôm còn tỏ ra ghét bỏ mì tôm: “Mỗi ngày cô đều ăn thứ này sống sao nổi? Loại thực phẩm thứ cấp không có dinh dưỡng này, còn có chất bảo quản. Này cô, cô có biết cái cách thức ăn uống như vậy muốn giảm tuổi thọ hay không?”

Lục Tiểu Phong uống một hớp nước đá, ánh mắt chìm xuống, nàng lắc đầu nói: “Không hề gì, chết sớm cũng tốt, chết sớm sớm đầu thai.”

“Đúng là, loại người như cô là lãng phí cuộc đời...” Tô Trí Nhược lắc đầu, tiếp tục ăn.

“VẬY còn anh, sẽ không ngay cả tiền thuê phòng của tôi còn không trả được đi.”

Tô Trí Nhược lập tức buông đũa xuống, giống như con thỏ bị tóm chặt đuôi, mắt đỏ lên nhìn thợ săn vẫn chưa nỡ sủng đối với nó: “Ai nói, cô không nên coi thường người khác quá, tiền thuê nhà tháng này tôi đã thanh toán rồi nha.”

“Anh chỉ mới thanh toán 350 đồng.”

“Còn 150 đồng tiền chi phí quét tước lần trước, tôi là người ngu sao, vừa mất tiền vừa mất sức.”

Lục Tiểu Phong trợn mắt há hốc mồm, hắn vừa mới nói nàng “Lãng phí cuộc đời”, những lời nói công kích của loại người này nàng đều bỏ qua, nàng chỉ nói bữa một câu đúng sự thật mà hắn bắt đầu giờ chận múa tay.

“Không ăn nữa.” Tô Trí Nhược hung hăng đứng dậy, hai hàng lông mày dựng thẳng lên: “Thứ này không phải thứ người ăn được.”

Lục Tiểu Phong ngồi ở trên ghế, nhìn thấy trên mặt bát còn bốc lên khí nóng, kìm chế lại kích động ở trong đầu đối với Tô Trí Nhược, quay người ngồi trở lại trước mặt Laptop.

“Ừ, tôi nói tôi không ăn.”

Lục Tiểu Phong đánh được hai chữ, từ từ quay đầu lại nói: “Không ăn là chuyện của anh.”

“Ý tôi bảo cô đi rửa bát.”

Lục Tiểu Phong không thể tưởng tượng được nhìn thấy Tô Trí Nhược cứ nghênh ngang đi trở về phòng như vậy, hít một hơi ở ngực chặn lại cảm giác choáng váng của nàng, máu dồn lên não làm nàng muốn học máu.

Ai có thể nói cho nàng biết, trên thế giới tại sao lại có sinh vật như thế này tồn tại, bất kể nói thế nào nàng cũng là chủ cho thuê nhà, nàng còn lớn hơn hắn mấy tuổi, hơn nữa bọn họ mới quen biết không đến hai tuần lễ, sao hắn có thể coi như đương nhiên chỉ tay năm ngón ra lệnh đối với nàng như vậy, chẳng lẽ thật sự nhìn qua nàng rất dễ bị bắt nạt hay sao?

Loại người mê vẻ đẹp bên ngoài như Hạ Kỳ chỉ trông mặt mà bắt hình dong tuyệt đối không thể tưởng tượng được tình nhân trong mộng của cô ấy là loại đàn ông biến thái không nói lí lẽ này.

Đây là yêu nghiệt, yêu nghiệt!

Di động vang lên ở phía sau, Lục Tiểu Phong bắt máy buột miệng nói: “Ai đó?”

Đối phương ngắt người, mới nói: “Là tôi, Liêu Khả Nham.”

Cả khuôn mặt Lục Tiểu Phong đều nhú lại, điều chỉnh nhịp thở, cuối cùng trở về giọng điệu bình thường: “Xin chào.”

“... Vừa rồi em làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, một chút việc cũng không có. Anh gọi cho em vì chuyện ngày mai sao?”

“Em vẫn còn nhớ.” Giọng điệu của Khả Nham nghe có chút vui vẻ. “Là chuyện ngày mai, buổi chiều tôi tới đón em có được không?”

“Đi đâu?”

“Đi rồi sẽ biết. Bây giờ em nghỉ ngơi đi. hẹn gặp lại.”

Người này cũng là một người thích tự quyết định, Lục Tiểu Phong cúp điện thoại, quay trở lại máy tính viết ba nghìn chữ, lại xóa đi một nghìn chữ, sau đó đi ngủ.

Sáng sớm thứ bảy, một chút cũng không tốt đẹp.

Tô Trí Nhược đại gia sau khi tập thể dục buổi sáng rồi tắm gội xong liền ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng khách xem TV.

Lục Tiểu Phong quay lại nhìn hần mấy lần, hần lạnh lùng nghiêng mắt qua nhìn liếc một cái: “Trong thỏa thuận cũng không nói hần ra cả ban ngày phòng khách cũng là của cô.”

Đến buổi trưa cuối cùng Tô Trí Nhược cũng đứng dậy rời khỏi ghế sofa, mặc quần áo chỉnh tề sau đó không chào hỏi nửa câu đi ra cửa. Mỗi lần hần đi ra ngoài đều làm ỉn ăn mặc đẹp như khổng tước, Lục Tiểu Phong ít khi nhìn thấy có người đàn ông nào đi ra ngoài lại phải mất thời gian ăn mặc lâu như vậy. Nhưng mà cho dù cách ăn mặc của hần nhìn cũng được, chỉ cần hần vừa nói sẽ phá vỡ hình tượng ban đầu ngay.

Không lâu sau khi Tô Trí Nhược rời đi, Liêu Khả Nham đã tới, Lục Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức trong phòng khách, mười hai giờ năm mươi tám phút, thật sự rất đúng giờ.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Hôm nay Liêu Khả Nham không mặc âu phục, thay vào đó mặc một bộ đồ đơn giản ra ngoài, làm cho người ta cảm giác ung dung anh tuấn hơn rất nhiều.

Mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của tên Tô Trí Nhược kia tâm tình Lục Tiểu Phong cũng trở nên tồi tệ, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn vô địch của Khả Nham làm cho Lục Tiểu Phong thấy bỗng nhiên không khí đều tươi mát: “Bình thường, có thể ngủ được cũng không dễ.”

Liêu Khả Nham nở nụ cười hiếm thấy, khuôn mặt trầm tĩnh bỗng nhiên hơi lộ vẻ dịu dàng.

Dọc theo đường đi Lục Tiểu Phong trong lòng hiếu kỳ không chịu nổi nhiều lần hỏi anh ta đi đâu, nhưng mà anh ta cũng không chịu nói.

Xe rẽ vào một đoạn đường, cuối cùng dừng lại trước một ngôi nhà nhìn qua có vẻ rất xa hoa.

“Tới nơi rồi, xuống xe đi.”

Lục Tiểu Phong đứng trước cửa lớn ngửa đầu nhìn tấm biển phía trên kia, bỗng nhiên cảm thấy có chút choáng váng, nhưng mà nàng khôi phục lại bình thường rất nhanh.

“Đây là trụ sở của câu lạc bộ bắn súng, tôi là hội viên ở đây, hôm nay có một cái party nho nhỏ, em không ngại lúc trước tôi không nói cho em biết chứ?” Liêu Khả Nham đi tới, nói: “Nghe Hạ Kỳ nói cứ xem phim mãi sẽ chán, tôi nghĩ cũng nên đổi chỗ hẹn khác.”

Trong đầu Lục Tiểu Phong rối loạn một hồi, quay đầu lại nhìn Liêu Khả Nham nở một nụ cười: “Anh đừng nghe cô ấy nói bừa, đi chơi ở đâu em cũng không hề gì.”

Liêu Khả Nham còn muốn nói gì đó, có vẻ chần chừ nhưng sau đó chỉ nói: “Vào đi thôi, mấy người bạn của tôi có lẽ đã tới trước.”

Trụ sở câu lạc bộ này thoạt nhìn rất lớn, Lục Tiểu Phong đảo mắt nhìn xung quanh, hướng Liêu Khả Nham nói: “Không nghĩ tới anh cũng là người thích bắn súng.”

Liêu Khả Nham chỉ chỉ vào mắt kính của mình: “Em nghĩ rằng tôi và em bị cận thị thì không thể bắn súng được sao?”

“Không phải, em nghĩ rằng anh sẽ thích đánh golf hơn.”

“Vì sao?”

Lục Tiểu Phong ngượng ngùng nhún vai: “Phim trên truyền hình nói người có tiền đều thích đánh golf, tiểu thuyết của em cũng cho nam chính thích đánh golf.”

“Thật xin lỗi, để em thất vọng rồi.” Liêu Khả Nham lại nói: “Nhưng mà nếu như em nói muốn, tôi có thể đưa em đi, thỉnh thoảng tôi cũng đánh golf một chút.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy bộ dáng rất nghiêm túc của anh ta không khỏi cười lên tiếng: “Không cần, em đối với bộ môn đánh golf này dốt đặc cán mai.”

Vài người trong lúc đợi bọn họ đã bắt đầu chơi, sân bãi ở đây rõ ràng đã được bao bọc lại, còn cách một tấm kính lớn, bên trong còn cung cấp tiệc búp-phê, party của kẻ có tiền quả nhiên mọi thứ đều chu đáo.

Một người mặc T-shirt màu trắng hạ súng xuống đi về phía bọn họ: “Khả Nham, đã đến.”

Liêu Khả Nham khẽ gật đầu: “Giang Trạm, mấy người đến thật sớm.”

Hai người hình như rất thân quen.

“Điều đó là đương nhiên, trừ anh cùng Nhuận An ra, mọi người đều đã đến.” Cái người gọi là Giang Trạm kia đem tầm mắt đặt trên người Lục Tiểu Phong, tựa hồ khó xử suy nghĩ một chút, trong lúc nhất thời không dám xác định thân phận của cô gái dung mạo xấu xí này: “Vị này là... bạn gái?”

“Tôi không...”

“Đúng vậy, hôm nay tôi đi đón cô ấy, cho nên đi đến hơi muộn.” Liêu Khả Nham sắc mặt không đổi đưa tay ôm lấy bên eo Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong kinh ngạc nhìn anh ta, kính mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Liêu Khả Nham cầm lấy một chiếc đĩa con hỏì Lục Tiểu Phong: “Ăn cái gì? Hình như đều đã nguội, để tôi bảo bọn họ làm thêm một phần mới nữa.”

“Không cần.” Lục Tiểu Phong ngăn anh ta lại: “Đừng phiền phức như vậy, ăn một chút mỳ Ý kia cũng được.”

“Mỗi ngày em ở nhà ăn mỳ còn chưa đủ hay sao?” Liêu Khả Nham nhíu nhíu mày, sau đó lựa chọn một suất cơm cà ri bò. “Ăn chút cơm đi.”

Giang Trạm giống như phát hiện ra điều rất kinh ngạc quay về phía ngoài kêu lên: “Tôi nhìn nhầm hay sao? Liêu Khả Nham xới cơm cho bạn gái, anh em mau tới đây xem.”

Liêu Khả Nham đầu cũng không ngẩng lên. Mặt không biến sắc như trước gắp một miếng thịt bò từ trong khay ra, sau đó lấy thìa, đưa cho Lục Tiểu Phong: “Trước tiên hay ăn một chút đi, buổi tối chúng ta lại đi ăn đồ ăn Nhật mà em thích.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy anh ta ở trước mặt trần tình như nước, lại nhìn bát cơm hạt gạo màu vàng óng, nếu lúc này từ chối, sẽ làm cho lòng tự trọng của đàn ông bị tổn thương rất lớn.

“Cám ơn.”

Lục Tiểu Phong nói lời cảm ơn, nhận lấy cái đĩa, lại phát hiện Liêu Khả Nham vẫn còn đang nhìn nàng, nàng đành phải cầm lấy thìa ăn một miếng. Liêu Khả Nham mới hơi chút vừa lòng xoay người đi sang chỗ khác lựa chọn đồ ăn ỉnh.

Bỗng nhiên, cánh cửa phía sau lại mở ra, Lục Tiểu Phong mồm ngậm cơm quay đầu lại, khi nàng nhìn thấy người mới tới thì kinh hãi, làm cà ri nàng đang ăn bị nghẹn phun ra.

“Tại sai cô (anh) lại ở chỗ này?”

Hai người chỉ vào đối phương, dường như nói cùng một lúc, chẳng qua là Tô Trí Nhược chán ghét nhìn Lục Tiểu Phong vừa phun ra, còn Lục Tiểu Phong khó xử buồn bực đứng yên tại chỗ.

11. Chương 11

Thái dương Lục Tiểu Phong đập thành thạch, nàng thật sự là đáng thương, đi đến chỗ nào cũng gặp phải tên yêu nghiệt này.

Khóe miệng Tô Trí Nhược co rút, hẳn thật sự là đáng thương, đi đến đâu cũng đụng phải mặt bạch cốt tinh này.

(Moon: Quá hợp. 1 yêu nghiệt đi vs 1 bạch cốt tinh =)))

“Trí Nhược, anh quen biết với cô ấy?”

Lúc này Lục Tiểu Phong mới phát hiện ra còn có một mỹ nữ đứng bên cạnh Tô Trí Nhược, từ trong ra ngoài tỏa ra khí chất của tiểu thư khuê các, vừa nhìn liền biết cô ấy được giáo dục rất tốt, có trình độ học vấn không tệ, có bối cảnh gia đình tốt đẹp, mặc dù không phải là kiểu người thoáng nhìn đã rung động, nhưng cũng đủ làm cho người ta gặp là không bao giờ quên. Hai người bọn họ đứng chung một chỗ có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, làm cho phong cảnh xung quang đều bỗng nhiên ảm đạm.

Chỉ có điều, Lục Tiểu Phong đẩy đẩy gọng kính, người gọi là “Kim Đồng” kia chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc thôi.

Tô Trí Nhược nhíu nhíu mày, nói qua là: “Coi như có quen biết.”

Lục Tiểu Phong rất hài lòng nhìn anh ta vạch rõ ranh giới, cho nên vội vàng gật đầu theo, không phát biểu ý kiến.

“Nhuận An đã tới, hiện tại mọi người đều đến đông đủ.”

Hóa ra vị mỹ nữ kia chính là người vừa rồi bọn họ nhắc tới – Nhuận An.

Nhuận An nhìn người phía sau lưng Lục Tiểu Phong nói: “Khả Nham, không nghĩ rằng công việc của anh bận rộn như vậy còn đồng ý đến đây chơi.”

Khả Nham đi tới, trong tay còn cầm theo một ly nước trái cây, anh ta đem nước trái cây đưa cho Lục Tiểu Phong, nhìn Nhuận An cười nói: “Câu này anh phải hỏi em, không nghĩ rằng đại tiểu thư sẽ đồng ý tới bữa sủng?”

Nhuận An nghe vậy không khỏi đỏ mặt, rất nhanh nhìn về phía người bên cạnh, nói: “Trí Nhược thích bữa sủng.”

Lục Tiểu Phong nhảy cảm phát hiện thấy Tô Trí Nhược có vẻ không kiên nhẫn, đứa nhỏ này, có gái đẹp yêu thích còn sĩ diện, không thể làm được việc lớn.

“Thì ra là thế.” Khả Nham tác phong rất tốt vươn tay về phía Tô Trí Nhược: “Hân hạnh được gặp mặt, Liêu Khả Nham.”

Tô Trí Nhược nhìn nhìn anh ta, lại nhìn Lục Tiểu Phong, môi mỏng xinh đẹp gợn lên một đường cong, vẻ mặt khó đoán.

Sau khi Liêu Khả Nham để tay tại đó được một lát, Tô Trí Nhược mới vươn tay ra bắt tay anh ta: “Tô Trí Nhược.”

Tác phong của Liêu Khả Nham vẫn rất tuyệt vời: “Anh có quen biết Tiểu Phong? Tôi chưa từng nghe Tiểu Phong nhắc qua tới.”

Tiểu Phong? Khóe miệng Tô Trí Nhược lại rút rút, thuận miệng trả lời: “Điều này nói rằng anh và cô ấy còn chưa có quen thuộc đến mức ấy.”

Lời lạnh buốt này vừa thốt ra, bốn người cùng lúc lâm vào yên lặng khó xử.

Lục Tiểu Phong mắt trợn lên chớp động liên hồi nhìn Tô Trí Nhược, đối phương căn bản không để ý đến nàng. Nàng đành kiên nhẫn nhảy vào giải vây, cười gượng hai tiếng: “Ha ha, tôi cùng Tô tiên sinh tình cờ quen biết, cũng gặp qua vài lần, không nghĩ tới có thể gặp được ở trong này, thật sự là bất ngờ, ha ha.”

Tô Trí Nhược đối với lời nàng nói làm ngơ không thấy, đi đến cái giá chọn súng.

Liêu Khả Nham khẽ nhủ mi, Lục Tiểu Phong thực lo lắng anh ta sẽ tức giận, cũng may thái độ tu dưỡng của anh ta so với tên yêu nghiệt kia tốt hơn trăm ngàn lần, cho nên nhanh chóng bỏ qua chuyện này.

Trong trường bắn vài tên con trai đã nóng lòng muốn thử, Lục Tiểu Phong từ chối nói chỉ muốn ngồi một bên làm khán giả. Nhuận An đại tiểu thư vậy mà thật sự rất tích cực, cầm vài khẩu súng không ngừng hỏi han Tô Trí Nhược, chẳng qua bộ dạng của Tô Trí Nhược không phải thực sự thoải mái, cô ấy hỏi vài câu, anh ta mới trả lời qua loa. Đoán chừng điều này Nhuận An đã luyện mãi thành thói quen, cho dù bị đối đãi như vậy vẫn rất vui sướng, lại muốn để Tô Trí Nhược giúp cô ấy lựa chọn một cái, lông mày thanh tú của Tô Trí Nhược vừa mới nhăn lại, Nhuận An lập tức đổi giọng nói chính mình tự chọn. Vì thế, cặp lông mày thanh tú của Tô Trí Nhược mới giãn ra, cúi đầu bắt đầu xem xét súng của mình.

Lục Tiểu Phong càng không ngừng lắc đầu, người này thật không có phong độ đàn ông.

Bắn súng là môn thể thao rất có tiêu chuẩn, thi đấu là trò chơi mà đàn ông từ trước đến nay thích làm.

Vì thế, trận đấu chính thức bắt đầu.

Đàn ông quan tâm đến thể diện, nhất là lại ở nơi có mặt phụ nữ. Đương nhiên, Lục Tiểu Phong không được liệt kê ở đây. Người bọn họ để ý chính là mỹ nữ duy nhất ở nơi này. Chỉ sợ rằng mấy người đàn ông ở đây không nghĩ đến việc Nhuận An sẽ đưa một người khác giới tới, vẫn còn là loại phong tình vạn chủng, không chỗ nào không khéo léo, không chỗ nào không xinh đẹp, bề ngoài so với đàn ông còn kém xa tít tắp. Huống chi Nhuận An luôn ở bên cạnh hắn ta, ánh mắt dịu dàng như nước, ẩn tình thâm kín, điều này lập tức kích thích tính cách kiêu ngạo mạnh mẽ trong cơ thể đàn ông của bọn họ, sao có thể đem dâng Nhuận An ột tên thư sinh mặt trắng như vậy được?

Lục Tiểu Phong đang cầm cái chén uống nước trái cây, nhân tiện quan sát tư thế bắn súng của vài người, không cần chờ đến khi súng nổ, nàng biết Tô Trí Nhược thắng chắc, hơn nữa sẽ thắng một cách tuyệt đối, tựa như tư thế của hắn hoàn mỹ không thể soi xét.

Lúc Tô Trí Nhược cầm súng đứng ngẩng ở trước bia, Lục Tiểu Phong không nhận được đến mức quên nuốt nước trái cây trong miệng xuống, khí chất trên người người đàn ông xinh đẹp này đột nhiên biến đổi, lông mày hơi nhíu, mắt sáng, môi mỏng méch lên thành một đường, thân thể cao to phô bày đường nét đẹp đẽ, năm ngón tay thon dài vững vàng cầm lấy súng, vây quanh thân anh ta là một loại khí chất trầm ổn như băng, làm cho tầm mắt người ta không thể dời khỏi, tựa như sói tuyết kiêu ngạo tự tin, chăm chú nhìn vào con mồi của mình, tư thế bắt buộc.

Quả nhiên, qua mấy phát súng đầu có thể thấy rõ ràng, Tô Trí Nhược bắn trúng mục tiêu, không cần dùng tới ba phần lực đã thắng dễ dàng.

Lục Tiểu Phong đã từ rất lâu không thấy có người nào có thể có kỹ thuật bắn súng chuẩn xác như vậy, chính nàng cũng không nhận ra mỗi lần Tô Trí Nhược bắn một phát súng trái tim của nàng đều dồn dập nhảy lên theo. Lục Tiểu Phong không kìm lòng được đứng phắt dậy, kêu một tiếng “Tốt”, một tiếng “tốt” khác cũng đồng thời vang lên, Nhuận An khó hiểu nhìn thấy Lục Tiểu Phong có vẻ kích động không bình thường, Lục Tiểu Phong vừa kêu xong liền phì cười.

Tô Trí Nhược buông súng xuống, thời gian biến thân kết thúc (ý cái này là lúc anh cầm súng khác bình thường), lập tức khôi phục trạng thái yêu nghiệt, tự tiểu phi tiểu nhìn về phía nàng, vô cùng tự cao nói: “Xem ra cô cũng còn có chút mắt nhìn.”

Lục Tiểu Phong thực sự muốn lập tức tát ình một cái, nhưng trên thực tế nàng chỉ có thể cầm lấy cái chén làm bộ như tiếp tục uống nước trái cây.

Khả Nham mỉm cười nói: “Tiểu Phong, em muốn thử một chút không?”

Lục Tiểu Phong ngại ngần khoát tay: “Không cần, em không làm được.”

“Chưa thử sao biết không làm được, tuy rằng kỹ thuật bắn súng của tôi cũng rất bình thường, nhưng mà cũng nên thử một lần.”

Lục Tiểu Phong nhớ lại tình huống Khả Nham vừa rồi bắn súng, buột miệng nói: “Toàn thể tư thế của anh không sai, có lẽ vị trí bả vai hơi hướng vào phía trong sẽ thu được kết quả tốt hơn.”

Liêu Khả Nham sững sốt, Tô Trí Nhược cũng không khỏi nhìn về phía nàng.

“Khả Nham, vị bạn gái này của anh hình như giấu nghề a.” Giang Trạh khoác vai Khả Nham, cười mờ ám nói.

Lục Tiểu Phong vội vã ra sức phủ nhận: “Không có không có, chỉ là ngẫu nhiên nhìn thi đấu bắn súng, thích xem cảnh sát bắt cướp vân vân..., thật ra tôi đều nói lung tung.” Theo bản năng nàng bảo vệ cổ tay phải của mình.

Bạn gái? Cặp mắt hồ ly của Tô Trí Nhược nhú lại, vẻ mặt rất cân nhắc.

Tô Trí Nhược đột nhiên nhanh nhẹn đi đến trước mặt nàng, nhe răng cười: “Thật ra bắn súng cũng không phải khó như cô nghĩ, nếu Lục Tiểu thư thích kỹ thuật bắn súng của tôi, không bằng để tôi dạy cô?”

Lục Tiểu Phong bị hấn cười khó hiểu khiến cho toàn thân nổi da gà, nàng bày ra khuôn mặt tươi cười khéo léo từ chối nói: “Thật sự không cần, tôi vẫn thấy hơi sợ.”

Tô Trí Nhược càng cười lớn: “Không sao, tôi đảm bảo tuyệt đối không đáng sợ.”

Trong lòng Lục Tiểu Phong di chuyển liên hồi, có phải nàng làm cái gì chọc tới tên yêu nghiệt này hay không, làm sao hấn cứ ám lấy nàng không chịu buông tha.

“Trí Nhược, Lục tiểu thư không muốn anh cũng đừng có bắt ép, bản thân em lại rất muốn thử, hay là anh dạy cho em đi.” Nhuận An giải vây kịp lúc, Lục Tiểu Phong nhìn cô ấy với ánh mắt cảm kích, đối phương dịu dàng quay lại cười.

“Em đã không muốn, vậy quên đi.” Khả Nham nhận ra sắc mặt Lục Tiểu Phong có chút khó coi, thoát nhìn quả thật không muốn thử liền cũng mở miệng chiều theo ý nàng.

Mắt hồ ly của Tô Trí Nhược hí hí lại, cười nói: “Thật đáng tiếc.” Dứt lời, một lần nữa trở lại ghế ngồi bắt đầu dạy cho Nhuận An, lúc này Lục Tiểu Phong mới nhẹ nhàng thở ra.

Liêu Khả Nham cảm giác mình tính sai, vốn dĩ nghĩ tìm một nơi giải trí mới, không nghĩ tới Lục Tiểu Phong lại không có hứng thú, nếu không muốn nói là không có hứng thú, giống như là không vui nhiều hơn.

Chẳng qua là đến đây có nhiều bạn bè như vậy hấn cũng không thấy ngượng ngùng, vì thế sau khi đổi loại súng sử dụng, bọn họ lại chơi súng trường, tiếp tục thi đấu mấy trận nữa. Kỹ thuật của Tô Trí Nhược làm kinh ngạc tất cả mọi người, ngay cả Lục Tiểu Phong, nàng bỗng nhiên phát hiện ra tên đàn ông yêu nghiệt tội tệ bày lúc bắn súng thật đẹp không tầm thường. Hấn bắn chuẩn xác thực làm người khác giật mình, hơn nữa nói thể nào các loại súng đều sử dụng rất khá, càng hiếm thấy đó là cho dù là cây súng bị chọn cuối cùng, hấn cũng sẽ không kích động, dựa theo trình tự nhắm bắn.

Sau khi quét mắt nhìn mọi người, Tô Trí Nhược cũng đã chơi đùa thoải mái, mới lúc đầu khi đến chỗ này có điểm không hài lòng nhưng tâm trạng sau khi được bắn súng thỏa thích cũng bị quét sạch không còn gì. Trong con mắt to của Nhuận An tràn đầy khâm phục, tuy rằng đã sớm nghe nói kỹ thuật bắn súng của Tô Trí Nhược là hạng nhất, nhưng hôm nay mới tận mắt chứng kiến, cô hẹn gặp ở chỗ này thật sự là quyết định rất chính xác.

“Tiểu Tô, kỹ thuật bắn súng của cậu rất thần diệu, làm sao cậu tập luyện như thế được?” Giang Trạh đã hoàn toàn khuất phục dưới tay Tô Trí Nhược, điểm ghen tị mới đầu sớm đã bay biến.

“Trời cho.” Tô Trí Nhược không chút do dự nói.

Đáp án này làm cho Giang Trạh choáng váng một hồi, lập tức cười ha ha: “Tiểu Tô thật thú vị. Cậu muốn gia nhập vào câu lạc bộ của chúng tôi hay không, sau này chúng ta sẽ lên kế hoạch các ngày tiến hành các loại hoạt động.”

Câu lạc bộ cao cấp của bọn họ không phải người bình thường nói muốn gia nhập là có thể gia nhập, nhất là hội viên thể Bạch Kim thông thường đều có chút thân phận địa vị, nói có ý thích cái mới không phải là giả, nhưng trong lúc này cùng nhau xây dựng quan hệ tốt đẹp đối với công việc sau này cũng có trợ giúp

rất lớn, ở xã hội này, giao du bạn bè là một môn nghệ thuật, có ba bảy loại, chân tình cũng có, nhưng lợi ích cũng không thể bỏ qua.

Tô Trí Nhược tuy rằng chỉ là một cảnh sát quèn, nhưng gia môn hần sâu xa, không nói hần là con cháu nhà giàu có thật sự rất có lỗi với ông bà cha mẹ trong nhà hần, chỉ là chẳng qua từ trước đến nay hần chán ghét loại gia thế này, người khác cổ gọt đầu cho nhón chen chúc vào cửa nhà giàu, còn hần lại to đầu liều mạng sống chết trốn ra ngoài. Nhưng đó cũng không phải nói hần không biết chuyện trong những nhà giàu có, những năm ở nhà trước đây cũng mưa dầm thấm lâu nhiều, Tô thiếu gia cũng rất biết nhìn người.

Cho nên, cuộc sống của đám người bọn họ kia trong vòng luẩn quẩn là loại hần sợ nhất, vì thế, Tô Trí Nhược từ chối: “Cám ơn ý tốt của Giang đại ca, chẳng qua công việc của tôi quá bận, sợ đến lúc đó làm mất hứng của mọi người, vẫn là quên đi.”

Hiếm thấy trên mặt Tô Trí Nhược nói ra được những lời khéo léo, thật ra trong bụng đang không ngừng oán thầm đi theo bọn họ ở cùng một chỗ thật là mệt, nói chuyện đều phải “hào hoa phong nhã”, nếu gia nhập chẳng phải tự chụp mũ mình, muốn bắn súng hần luyện ở trong đội, không cần tốn công tốn sức chạy đến câu lạc bộ này.

Giang Trạ có chút thất vọng, dù sao người ta lần đầu tiên tới cũng không quen biết với mọi người, hần cũng không cố ép buộc, cho nên liền chuyển hướng sang phía Nhuận An: “Nhuận An, có cơ hội hãy mang người bạn kia đến nhé, cho dù không phải là hội viên, chúng ta cũng rất hoan nghênh.”

Hai má Nhuận An ửng đỏ, liếc trộm mắt nhìn Tô Trí Nhược, đôi mắt sáng trong suốt, cười gật gật đầu.

Lục Tiểu Phong cảm thấy thật ngạc nhiên, nàng nghĩ rằng Tô Trí Nhược sẽ không chút do dự đồng ý, nghĩ lại hần toàn dùng đồ hiệu đi, cả ngày coi thường hang ổ nhỏ của nàng, quả thật giống cái loại đàn ông có tính cách ủng hộ cuộc sống của giới thượng lưu, thế nhưng mà hần lại từ chối gia nhập hàng ngũ đàn ông cao cấp.

Thời gian không còn sớm, mọi người hỏi han nhau một vài câu rồi từ biệt, Lục Tiểu Phong đi theo phía sau Khả Nham, tầm mắt không tự giác nhìn về phía trường bắn cách đó không xa, một lát sau, ẩm đạm thu hồi, cúi đầu đi ra ngoài.

Cùng nhau ăn cơm xong, trên đường về nhà, Khả Nham bối rối mở miệng: “Thật có lỗi, ngày hôm nay làm em thấy thật nhàm chán.”

“Không có, em nhìn mọi người thi đấu thật rất thỏa mãn, chẳng qua chính tại mình nhát gan nên không dám chơi.”

“Thật ra súng không đáng sợ như vậy, em chơi vài lần sẽ biết. Chẳng qua nếu em không thích lắm sau chúng ta sẽ không đến chỗ đó nữa.”

Lục Tiểu Phong lấy làm kinh hãi, vội vàng giải thích: “Đừng, chớ bởi vì em không thích mà không đi, chỗ đó rất tốt, em ... sẽ cố gắng thích.”

Làm sao có thể không thích, tiếng súng làm cho phấn chấn, sức nặng trong tay, khoảnh khắc bóp cò, cho dù không cố ý nhớ lại, các động tác liền một mạch có thể hiện rõ lên ở trong đầu nàng, cho dù rất muốn quên đi, nhưng cũng ấn sâu vào trong xương tủy của nàng, loại bỏ không được.

Loại cảm giác thích này, liền dâng lên cảm giác đau đớn gấp bội.

Liều Khả Nham không cảm thấy được trong lúc này Lục Tiểu Phong nhất thời thất thần, nói: “Vậy lần sau có cơ hội sẽ làm em vừa lòng, có được không?”

Suy nghĩ của Lục Tiểu phong có chút phân tán, thuận miệng nói: “Được.”

12. Chương 12

Khi Lục Tiểu Phong về đến nhà, Tô Trí nhược đã tắm gội xong bê Laptop ngồi ở trên ghế sofa chơi game, thấy nàng vào cửa cũng không chào hỏi, Lục Tiểu Phong đương nhiên cũng không chờ mong Tô đại gia sẽ

niềm nở chào hỏi nàng. Vì thế cứ tự thay đổi giày, đi vào trong nhà, qua lại lấy đồ đạc quần áo đi vào phòng tắm.

Đợi đến khi nàng tắm xong, Tô Trí Nhược đã tắt máy tính, ngồi ở trên ghế sofa như có suy nghĩ gì cứ nhìn chăm chăm vào nàng mới vừa từ trong phòng tắm đi ra, ánh mắt kia, Lục Tiểu Phong không khỏi lại nổi da gà khắp toàn thân, chậm rì rì lau tóc ướt sũng.

Tô Trí Nhược hướng về phía Lục Tiểu Phong ngược cầm, vẻ mặt vô sỉ: “Liêu Khả Nham là bạn trai của cô?”

Lục Tiểu Phong đang muốn phủ nhận, suy nghĩ lại hỏi: “Anh ấy có phải bạn trai của tôi hay không mà mớ gì đến anh?”

“Đúng là chuyện này không liên quan đến tôi.” Tô Trí Nhược lười biếng nhặt cuốn tạp chí lên, tiện tay mở ra, mở mồm nói ra một câu khiến người khác rất muốn đánh hắn: “Tôi tiếc thay cho anh ta, điều kiện tốt như vậy, như thế nào ánh mắt lại không tốt lắm.”

Tô Trí Nhược lại hướng hai mắt lên bắn quét trên người Lục Tiểu Phong: “Nhất định anh ta chưa nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô, còn bộ dạng nhà của cô nữa.”

Bộ dạng này của nàng thì làm sao? Lục Tiểu Phong cúi đầu nhìn bộ áo ngủ hình gấu con ở trên người, lại nhìn phòng khách rất sạch sẽ, bĩu môi nói: “Bộ dáng của tôi có vấn đề sao?”

Tô Trí Nhược tặc lưỡi lắc đầu, khinh thường nói: “Cô nói xem anh ta coi trọng cô ở điểm nào? Cô đừng lừa bịp người ta.”

Lục Tiểu Phong không chút tức giận, phát ra khí độ của tác giả tiểu thuyết ngôn tình nói: “Tầm thường! Tình yêu chẳng phân biệt tuổi tác, tính cách, sống chết, dân tộc, thời gian! Tôi còn đang thắc mắc Diệp Nhuận An coi trọng anh ở điểm nào.”

Tô Trí Nhược hừ lạnh một tiếng: “Coi trọng tôi là điều đương nhiên, nhưng người con gái có thể lọt vào trong mắt bốn đại gia còn chưa có xuất hiện.”

Lục Tiểu Phong lấy máy sấy ra sấy tóc, nhìn chính mình trong gương, mặt rất nhỏ, cũng rất gầy, cuộc sống đảo lộn ngày đêm làm sắc mặt vô cùng tái nhợt, cả ngày nhìn không thấy da thịt hồng hào, ánh mắt sau cặp kính gọng to bao giờ cũng như có sương mù không nhận ra trạng thái, chỉ có mái tóc xem như là điểm sáng của cái đầu, vừa đen lại mềm mại như tơ lụa, nhưng không thể nào xử lý được, thường xuyên cứ vừa ngủ dậy lại biến thành ổ rơm ổ rạ, cho nên về cơ bản cũng không ai biết thật ra chất tóc của nàng tốt lắm.

Đúng vậy a, Khả Nham coi trọng cái gì chứ, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, ngay cả Lục Tiểu Phong nhìn mình bây giờ cũng không thấy có chút lực hấp dẫn nào. Chẳng qua, cần thứ lực hấp dẫn này làm cái gì, nàng cũng không thêm để ý đến.

Vì thế, Lục Tiểu Phong buông máy sấy, đi đến phòng khách nghiêm túc nhìn Tô Trí Nhược nói: “Liêu Khả Nham không phải là bạn trai của tôi.”

Tô Trí Nhược đang đọc tạp chí, đột nhiên bị nàng tuyên bố trình trọng không khỏi sửng sốt, lập tức biến sắc mặt tự nhiên nói: “Cô nói với tôi để làm chi, có phải hay không, tôi lại không biết hay sao.”

“Là tôi hi vọng anh không cần phải nói lung tung với người khác, làm cho Khả Nham khó xử.” Lục Tiểu Phong nhớ tới Diệp Nhuận An có quen biết với Liêu Khả Nham, sợ Tô Trí Nhược nói linh tinh với Diệp Nhuận An.

Tô Trí Nhược không vui nói: “Tôi đi nói với ai chứ.”

“Được được, biết rồi.” Lục Tiểu Phong ngồi vào trước bàn đọc sách của mình chuẩn bị bắt đầu sáng tác mới: “Tôi muốn làm việc, anh có thể trở về phòng.”

Tô đại gia rất không thích vẻ coi thường của bạch cốt tinh này đối với hắn, hít sâu hai hơi, ném tạp chí đứng dậy trở về phòng, đang muốn bước vào cửa phòng đột nhiên bị Lục Tiểu Phong gọi lại: “Kỹ thuật bắn súng của anh, là tốt nhất trong đội cảnh sát sao?”

Tô yêu nghiệt như hồ ly được vuốt đuôi, giấu đầu hở đuôi lập tức vênh mặt lên, vô cùng đắc ý: “Đương nhiên.”

“Anh học từ ai?”

“Nói ra cô cũng không biết.”

Tô Trí Nhược ôm Laptop vào phòng, Lục Tiểu Phong quay đầu nhìn chằm chằm màn hình máy tính khẽ cười nhẹ, bắt đầu làm việc.

Chủ nhật, là ngày tai họa của Lục Tiểu Phong, ngày lành của Tô Trí Nhược.

Nàng mới ngủ được chưa đến ba tiếng, đã bị tên yêu nghiệt đứng ngoài gõ suýt chút nữa hỏng cánh cửa, nàng mắt nhắm mắt mở đi ra cửa nhìn thấy Tô Trí Nhược tinh thần phấn chấn mang theo cái bao tay, cầm máy hút bụi, mắt hồ ly thật sự giảo hoạt: “Tổng vệ sinh.”

“Ngủ thêm một giờ, không, nửa giờ.” Lục Tiểu Phong quàng mắt thâm đen, ôm vách tường, vẻ mặt cầu xin.

“Không được.” Yêu nghiệt công chính nghiêm minh, không chút do dự đập nát chút hi vọng cuối cùng của Lục Tiểu Phong.

Vậy nên, Lục Tiểu Phong mới sáng sớm vô cùng thâm buộc tạp dề vào, cố đỡ cái đầu gật gù lên bắt đầu nghe Tô đại gia phân công quét dọn vệ sinh. Nguyên tắc của Tô đại gia đối với sạch sẽ rất cứng nhắc cố chấp, về kỹ thuật dọn dẹp mà nói, trước tiên dùng máy hút bụi hút qua một lượt, sau đó lấy khăn quỳ trên mặt đất lau tỉ mỉ, trong góc ngách lau một lần, cuối cùng lại lấy cây lau nhà chăm chỉ lau thêm một lần nữa.

Lục Tiểu Phong đáng thương nghe xong đã nghĩ muốn ngã vật xuống đất giả chết không dậy nổi, nhưng tất cả ở dưới ánh mắt sáng ngời ép buộc của Tô Trí Nhược không tự nguyện cầm lấy máy hút bụi bắt đầu thực hiện bước thứ nhất.

Tô Trí Nhược đang lau cửa sổ quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phong làm bộ làm tịch, lập tức giận dữ nói: “Cô chưa tỉnh ngủ sao, mở to hai mắt, bên dưới sofa cũng phải hút.”

Nói đúng, chính là nàng chưa tỉnh ngủ, Lục Tiểu Phong dùng răng cắn chặt môi, bịt lỗ tai lại, cúi người bắt đầu hút bụi dưới ghế sofa.

Tô Trí Nhược hài lòng quay trở lại tiếp tục lau cửa sổ.

“Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng, khi tôi đi tập thể dục buổi sáng trở về, cô còn đang ngủ, không được.”

“Chỗ đó, chỗ đó, tôi nói đúng là chỗ đó.”

“Dùng chút lực, thêm một chút, nhìn tôi làm mẫu.”

“Đúng rồi, hiện tại bộ dáng có chút giống.”

Đúng một buổi sáng sớm, ánh mặt trời vừa vắn, công bằng tiến vào ban công phòng 7 lầu 2, ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu lên trên thân một người đàn ông cực kì xinh đẹp, bởi vì anh ta quá mức chói mắt, ngay cả mặt trời cũng phải thẹn thùng một chút, chỉ có điều mỹ nam này đang vênh mặt hất hàm sai khiến một cô gái đáng thương đang quỳ trên mặt đất ra sức lau chùi.

Lục Tiểu Phong lau mồ hôi, nàng cảm giận nghĩ nếu tên Tô má má (ý chị bảo anh tính đàn bà) đó còn nói nữa, nàng ngã lăn té xỉu cho hắn xem.

Đang lúc Tô Trí Nhược lại muốn mở miệng, Lục Tiểu Phong cũng chuẩn bị xong ném khăn lau muốn nằm lăn trên mặt đất, một bài nhạc như tiếng phim kinh dị trong đêm khuya vang lên, hai người cùng lúc lâm vào ngạc nhiên.

Sau một lúc lâu, Lục tiểu Phong gơ tay: “Di động của tôi.”

Lục Tiểu Phong không để ý đến ánh mắt Tô Trí Nhược vọt vào trong phòng nghe điện thoại: “Alo, xin chào.”

Đây thật sự là một cuộc điện thoại cứu mạng.

Trong ống nghe chỉ thấy tiếng hít thở rất nhỏ của đối phương, Lục Tiểu Phong lại “alo” hai tiếng, đối phương vẫn không lên tiếng, chẳng lẽ lại là cuộc điện thoại lừa đảo? Ngay khoảng khắc Lục Tiểu Phong muốn cúp điện thoại, bên kia cuối cùng cũng mở miệng: “Mông Mông sao?”

Đầu óc giây lát trống rỗng, ngay sau đó Lục Tiểu Phong cảm thấy một trận trời đất quay cuồng mãnh liệt, suýt nữa thật sự té xuống, nàng vội bám vào mép giường ngồi xuống, nhưng mà toàn thân đã toát mồ hôi. Tuy rằng nàng vẫn luôn chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy bất ngờ.

Lục Tiểu Phong bình tĩnh cầm lấy di động, thỉnh thoảng “uhm” hai tiếng, quả thật một câu cũng chưa nói, cuối cùng khi cúp điện thoại sắc mặt khó xem tới cực điểm, nàng đi trở lại phòng khách, Tô Trí Nhược lập tức bị tình hình bộ dạng này dọa sợ.

Lục Tiểu Phong ngăn người, sững sờ nhìn hấn, giống như hồn đã trở về, quay đầu đi khoe miệng khe động: “Tôi có chút việc đi ra ngoài trước.”

Tô Trí Nhược vốn muốn nói vài lời, nhưng thấy sắc mặt của cô ta thực sự khó coi, vụng về trả lời: “Phần việc của cô sẽ không cho quỵt nợ, trở về làm tiếp.”

Lục Tiểu Phong một bên đồng ý, một bên thay đổi quần áo đi ra ngoài, Tô Trí Nhược nhìn thấy bộ dạng không bình thường của cô ta nhin không được hỏi một câu: “Đi đâu?”

“Không cần đưa, tôi tự mình đi được.”

“Tôi chưa nói đưa...” Tô trí Nhược còn chưa nói xong, Lục Tiểu Phong đã không còn bóng dáng.

Tô Trí Nhược đứng ở trên ban công nhìn thấy thân ảnh Lục Tiểu Phong biến mất ở trong khu dân cư, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện của cô gái này cùng hấn không có quan hệ, vì thế tiếp tục lau chùi cửa kính.

Lúc Lục Tiểu Phong đi tới quán trà đó, trái tim bùm bùm như là tai đang ngồi bên cạnh quạt, cuối mùa hè đầu mùa thu, thời tiết nóng bức như trước, tấm vải áo trên lưng nàng đã ướt hết một mảnh. Nhưng nàng vẫn đứng ở trước cửa tiệm hồi lâu, hơi thở đã đều đều vững vàng, nhưng vẫn bồi hồi ở bên ngoài.

Thật ra đã qua nhiều năm, nàng cũng không còn như năm đó, từ trong ra ngoài trở thành hai người khác nhau, ngay cả Hạ Kỳ cũng nói dù cho gặp ai ở trên đường lớn nhìn thoáng qua cũng sẽ không nhận ra nàng. Không có gì, tuy rằng còn miệng vết thương, nhưng đã không còn đau, cuối cùng chỉ còn lại dấu vết mà thôi.

Lục Tiểu Phong im lặng ra hiệu cho chính mình hai lần, cuối cùng nhắc chân lên đi vào.

Trong trà lâu phiêu du bay ra khúc nhạc đàn tranh, hơi lạnh (của máy điều hòa), tiếng nhạc, hương trà lập tức làm cho cả người Lục Tiểu Phong an tĩnh trở lại, thời gian này người đến quán trà vẫn còn rất ít, cô phục vụ quán dẫn nàng đi vào bên trong, mỉm cười thay nàng đẩy cửa ra.

Lục Tiểu Phong nhìn mũi giày chằm chằm, đi vào, ngồi xuống trước một chiếc bàn gỗ hình vuông màu đỏ tía mang phong cách cổ xưa. Sau khi ngồi, nàng mới từ từ ngẩng đầu nhìn về phía người đối diện.

“Tôi nghĩ rằng cô sẽ không ra ngoài gặp tôi.”

“Vì sao lại không, ông là ân sư của tôi.”

“Tôi thấy xấu hổ với cô, không đáng được gọi là ân sư.”

“Không phải, đó là lỗi của tôi... Đều đã là quá khứ.”

“Mông Mông.”

Lục Tiểu Phong mỉm cười kêu lên cách xưng hô nàng đã từng rất quen thuộc: “Nghiêm Đội.”

13. Chương 13

Nghe thấy tiếng xưng hô này của nàng, trong lòng Nghiêm Chính không chịu nổi có chút kích động, ý vị nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá. Tôi thật sự không nghĩ rằng còn có thể gặp lại cô... Cô vẫn ở lại nơi này, không rời đi sao?”

“Uhm, mấy năm nay tôi vẫn luôn ở tại T thành.” (T thành là gì mệnh chịu =.=)”

“Chúng tôi đều nghĩ rằng cô... không nghĩ tới a...” Nghiêm Chính xúc động nói, ông nhìn Lục Tiểu Phong đánh giá lại một lần nữa. “Cô thay đổi rất nhiều, khi đó thiếu chút nữa tôi không nhận ra cô, nếu không phải vì người bạn kia của cô tôi còn nhớ một chút.”

Lục Tiểu Phong phản đối cười cười: “Con người luôn thay đổi, hẳn là Nghiêm Đội hiểu được, tôi không thay đổi... thì không sống nổi.”

Nghiêm Chính im lặng gật gật đầu: “Có thể gặp lại cô là tốt rồi, tư tưởng của tôi treo lơ lửng vài năm cuối cùng cũng buông xuống.”

“Chẳng lẽ Nghiêm Đội cho rằng tôi thật sự phát điên? Không biết thương xót bản thân? Tôi sẽ không, tôi sẽ sống sót, mặc kệ như thế nào cũng đều phải sống.”

Lục Tiểu Phong nói xong, hai bên bắt đầu lâm vào một trận im lặng đầy áp lực, hai người đều đang điều chỉnh lại ý nghĩ, tổ chức lại lời nói.

Lại vẫn là Lục Tiểu Phong mở miệng trước, nàng ra vẻ thoải mái nói: “Nghiêm Đội, tôi cũng đã không việc gì, ông cũng đừng tiếp tục khổ sở, cái này không giống ông.”

Nghiêm Chính mở to miệng hít một ngụm khí, vẻ mặt vẫn ảm đạm, miễn cưỡng cười nói: “Đúng, chung quy lại con người đều phải nhìn về phía trước... Vậy hiện tại cô đang làm gì?”

Lục Tiểu Phong quay đầu đi cười nói: “Không tính là công việc gì, chỉ viết văn vẽ, gửi bản thảo, quả thật rất thoải mái.”

“Thật tốt thật tốt, cuộc sống như thế tương đối không có áp lực, thích hợp với cô.” Ở nơi này không giống như người đội trưởng nghiêm khắc cứ chỉ vào mũi Tô Trí Nhược mắng mỏ, Nghiêm Chính đối diện với Lục Tiểu Phong, đều muốn nói những lời trấn an, lại không tìm thấy từ ngữ thích hợp.

Chẳng qua Lục Tiểu Phong cũng không để ý, nàng biết tấm lòng của Nghiêm Đội, ông ấy lo lắng cho nàng, quan tâm đến nàng, cho nên nàng muốn nói cho ông ấy biết, hiện tại nàng tốt lắm, ăn ngon, ngủ tốt, có việc làm để nuôi sống chính mình, rảnh rỗi cũng có hoạt động giải trí, ngoại trừ thỉnh thoảng bị bệnh lật vật, những cái khác đều tốt.

Lục Tiểu Phong ở đây nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng lại đùa một chút, đem tình hình của mình gần đây giới thiệu qua một lần, Nghiêm Chính hơi nhú mi lại, ngồi thẳng người rất nghiêm túc nghe nàng nói xong, có lúc bị nàng chọc cười, không khí cuối cùng cũng buông lỏng xuống. Lục Tiểu Phong nói nhiều khát nước, liền nâng tách trà lên uống một ngụm, nước trà đã lạnh, nàng liền uống một ngụm lớn hết sạch.

Nghiêm Chính có chút vui vẻ, nếp nhăn thật sâu nơi khóe mắt giãn ra, ánh mắt quá mức sắc bén của ông thêm vài phần ôn hòa: “Hiện tại tôi đã chuyển đến đội hình sự, nói đến trong đội tôi cũng có một “Tay súng thiện xạ”, rất lợi hại, những vấn đề không phá được kỉ lục của cô...”

Nói được một nửa, Nghiêm Chính tự nhận ra mình nói sai, miệng đông cứng lại, Lục Tiểu Phong thấy thế vội vàng an ủi: “Không có việc gì, ông cứ nói tiếp đi.”

Nghiêm Chính vẫn do dự nhìn nàng, tầm mắt quét đến cổ tay phải của Lục Tiểu Phong, nơi đó đeo một chiếc đồng hồ thép, nếu ông nhớ không nhầm, phía dưới kia hẳn là có một vết sẹo hình lưỡi liềm.

“Nghiêm Đội, thật sự tôi không có việc gì, ông thấy bộ dạng của tôi giống như có chuyện sao? Ông còn như vậy tôi đi đây.” Lục Tiểu Phong cố ý nhấn mạnh.

“Được được, tôi nói tôi nói... Nói đến đâu rồi nhỉ, à, có một tay súng thiện xạ, là một nhân tài hiếm có, tuổi còn trẻ, rất nhiệt tình. Cô hẳn là đã thấy qua, chính là lần trước cô tới đội, nhóm người chúng tôi đang chúc mừng cậu ta phá được án, tên Tô Trí Nhược.”

Lục Tiểu Phong gật gật đầu, lại tự rót trà ỉnh.

“Cậu ta, thực sự rất sùng bái cô.”

“Tôi?” Lục Tiểu Phong nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp của Tô Trí Nhược không khỏi buồn cười.

“Cô không biết chứ, từ khi vào trường cảnh sát tiểu tử này đã lấy cô làm mục tiêu, rất hợp, thường xuyên Mông Sa Mông Sa treo ở bên miệng, ngay cả người dạy bắn của cô là Hồ Lão sư cũng không chịu nổi cậu ta, cả ngày cứ quần lấy ông ấy hỏi trước cô luyện bắn súng như thế nào. Đúng thật là một tiểu tử rất thú vị, rất muốn giới thiệu để hai người quen biết.”

Nhìn thấy Nghiêm Chính rất yêu thích Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong chần chừ một chút, nói: “Nghiêm Đội, thật ra... Tôi có quen người tên Tô Trí Nhược kia.”

Nghiêm Chính khẽ kinh ngạc nhìn nàng, Lục Tiểu Phong nói tiếp: “Chỉ có điều anh ta không biết tôi. Cái tên Mông Sa này, đã không còn tồn tại, hiện tại tôi gọi là Lục Tiểu Phong. Nói đến thật khéo, anh ta đang thuê phòng của tôi, chúng tôi coi như ở chung một chỗ. Chỉ là, Nghiêm Đội, xem như tôi nhờ ông, chuyện tôi là Mông Sa mong ông giữ bí mật với anh ta, Mông Sa ở trong lòng anh ta rất tốt đẹp, chứ không phải là tôi. Đương nhiên, cũng không cần nói cho bọn Kha Dịch, ông biết tôi không sao là được rồi.”

Nghiêm Chính nhanh chóng suy nghĩ, quả quyết đồng ý với Lục Tiểu Phong: “Được, Tôi sẽ không nói cho bất cứ ai. Nhưng cô ở chung với Tô Trí Nhược, sẽ không lộ tẩy sao?”

Lục Tiểu Phong lại uống hết một tách trà, tự cười giễu nói: “Ông cảm thấy sẽ bị thế sao? Ngay cả ông còn mất thời gian mới nhận ra tôi, hiện tại anh ta đang cho rằng tôi là một người đàn bà ngu ngốc viết tiểu thuyết ngôn tình.”

Nói thêm một chút, Lục Tiểu Phong đứng dậy tạm biệt, trước khi đi, Nghiêm Chính do dự hồi lâu, vẫn nhìn qua Lục Tiểu Phong không có việc gì mới nói: “Cô định lúc nào thì đi xem... cậu ấy?” Ông vẫn đem cái tên đó nuốt xuống, đổi lại là từ mà trong lòng bọn họ đều hiểu rõ.

Lục Tiểu Phong giật mình, ánh mắt lập tức tan ra, nàng cúi đầu im lặng, rồi tiếp tục ngẩng đầu lên, đôi mắt sau cặp kính phẳng lặng không gợn sóng: “Thêm một thời gian nữa đi, tôi còn chưa chuẩn bị tốt. Nghiêm Đội, sau này không có chuyện gì, cũng ta cũng không nên liên lạc đi.”

“Được, Lục Tiểu Phong, tự chiều cổ lấy chính mình thật tốt, hẹn gặp lại.”

Nghiêm Chính nhìn thấy Lục Tiểu Phong ngồi trên xe buýt, mày rậm vẫn luôn nhíu lại, làm cho khuôn mặt kiên cường nghiêm túc càng thêm đáng sợ.

Cô ấy nói rằng cô đã không có việc gì, nhưng mà, nếu quả thật không có việc gì, vì sao trong một giờ ngắn ngủi cô ấy lại uống hết một ấm trà, vì sao không chịu nói cho bọn Kha Dịch biết tình hình hiện tại của mình, lại vì sao không dám tới xem người kia. Cho dù ở ngoài mặt rất ung dung, nhưng động tác của cô ấy tiết lộ cô ấy bất ổn cùng khẩn trương, không muốn nói cho bạn cũ, có lẽ sợ gặp lại sẽ xé mở vết sẹo thật vất vả mới liền lại, mà không chịu đi nhìn người nọ, hẳn là vẫn còn căm hận chính mình không có mặt mũi nào đi gặp anh ta đi.

Nói là đã tiêu tan, sao có thể dễ dàng như thế, cô ấy như bây giờ đã là tốt lắm rồi, dù sao chuyện như vậy sợ là cả đời cũng khó có thể tiêu tan.

Lục Tiểu Phong về đến nhà, Tô Trí Nhược đã làm xong việc của mình. Đang thoải mái nhàn nhã bật nhạc giao hưởng, cả người tựa vào ghế nằm chơi game trên máy tính.

Tiếng nhạc lẫn át cả tiếng mở cửa của Lục Tiểu Phong, cho nên khi Lục Tiểu Phong giống như hồn ma xuất hiện ở trước mặt Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược giật mình một cái, Laptop trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Lục Tiểu Phong không đợi Tô Trí Nhược mở miệng, nói trước: “Ngoại trừ lau nhà còn muốn tôi làm gì?”

Tô Trí Nhược vốn muốn bắt đầu mắng, nhưng bị Lục Tiểu Phong làm hỏng thời cơ, nhin một chút mới nói: “Cô dọn hết rác rưởi ở trong phòng của mình, gạch men trong phòng tắm cần lau sạch sẽ, còn nữa mặt bàn trong phòng bếp lau rửa sạch sẽ, ngoài ra nha, sofa trong phòng khách phải sạch bóng, đèn treo cũng phải phủi bụi, cũng không nhiều lắm.” (Ặc... không nhiều =.)

Tô Trí Nhược nghĩ rằng Lục Tiểu Phong sẽ trợn mắt lên với hắn, sau đó cùng hắn cò kè mặc cả, bớt một thêm hai. Nhưng lần này cái cô này đặc biệt nghe lời, cái gì cũng không nói lập tức gật đầu, sau đó vén tay áo lên bắt đầu dọn dẹp.

Đôi mắt hồ ly của Tô Trí Nhược hoài nghi nhìn thân ảnh Lục Tiểu Phong vội vàng bận túi bụi, trước sau không hiểu như thế nào cô ta lại đột nhiên đổi tính, chẳng lẽ khi này ra ngoài gặp phải cái kích động gì, bộ dạng ngoan ngoãn bất ngờ của cô ta thật đúng là làm cho Tô đại gia không tiêu hóa được.

“Tôi đang nghĩ có nên đặt thêm đèn trên sàn nhà hay không.” Tô Trí Nhược thăm dò nói với Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong đang cầm cây lau nhà ra sức kéo, nhìn qua rất cẩn thận tỉ mỉ, sau khi nghe xong nàng không có phản ứng gì, chỉ cứ im lặng.

Tô Trí Nhược nhún mày: “Quên đi, bàn sau.”

Lục Tiểu Phong đi giặt cây lau nhà, im lặng như cũ.

Tô Trí Nhược nhìn thấy Lục Tiểu Phong ra sức lau sạch sẽ các góc ngách trong phòng, lại liên tục không ngừng chạy về phòng mình thu dọn ra một bao lớn đồ bỏ đi, tiếp tục cầm giẻ vọt vào phòng tắm, ngồi xổm xuống bắt đầu lau gạch men trên tường.

Tô Trí Nhược rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Lục Tiểu Phong dường như không nghe thấy gì, tỉ mỉ lau gạch men từ trên xuống dưới, đột nhiên, tay nàng bị trượt, miếng giẻ trắng văng ra rơi trên mặt đất, Lục Tiểu Phong đứng không vững đặt mông ngồi trên nền đất, cúi đầu, cánh tay vô lực buông thõng, thở hổn hển, tấm lưng kia nhìn qua, giống như đang nứt vỡ.

Tô Trí Nhược không khỏi sửng sốt, từ trước đến nay hần nhứt đầu nhất là nước mắt đàn bà, bà già nhà hần cả ngày dùng nước mắt tấn công thử độ kiên cường thần kinh của hần, làm cho thần kinh của hần có kiên cường thế nào cũng mau chóng bị suy nhược. Cô gái trước mắt này làm cho Tô Trí Nhược nhất thời không biết làm thế nào, hần bước đến cứng ngắc vô vô vai Lục Tiểu Phong: “Uy, cô làm sao vậy?”

Cô gái kia vẫn không phản ứng.

Tô Trí Nhược lại tiến đến gần một chút, không phải hần lo lắng cho cô ta, chẳng qua hần chỉ xuất phát từ lòng quan tâm của một cảnh sát nhân dân đối với một người dân thêm nữa lại là chủ thuê nhà của hần. Tô Trí Nhược ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Tiểu Phong, muốn đem bả vai của nàng lay dậy: “Uy, cô nói xem nào.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên ngẩng đầu, khuôn mặt trắng bệch u ám muốn dọa người, ngay cả môi cũng giống như bị hút cạn máu.

Lục Tiểu Phong kéo kéo khóe miệng, xem như bày ra một nụ cười, sau đó nói một câu làm cho Tô đại gia hối hận chính cái ý tưởng muốn quan tâm đến người dân của mình: “Tôi đói bụng.”

Tâm tình trong đôi mắt hồ ly của Tô Trí Nhược nhất thời phủ đầy mây đen, đôi môi xinh đẹp mím lại thành một đường, ở bên trong đang hung hăng mài răng, làm một hần vừa rồi còn lo lắng cho cô ta. Đầu của bạch cốt tinh này cũng không giống với người bình thường, còn tưởng rằng cô ta đã xảy ra chuyện gì, hóa ra nguyên nhân chính là đói bụng. Tuy rằng Tô Trí Nhược rất muốn bằng như vậy đem Lục Tiểu Phong ném vào bồn cầu, nhưng hần nghĩ quả thật cô gái này từ buổi sáng dậy tới giờ vẫn chưa ăn sáng cùng không uống nước, vì thế hần trầm mặt đi vào phòng bếp mở tủ lạnh, có thể hần đã quên, hần không mua đồ ăn.

Làm thế nào bây giờ?

“Cô kia, ra ngoài ăn cơm.”

Trong thỏa thuận ban đầu viết rõ cơm nước của hai người bọn họ tự mình lo, nhưng thấy rằng cái cô này hôm nay tình trạng không bình thường, lương tâm của Tô Trí Nhược hơi trỗi dậy.

Lục Tiểu Phong ngồi ở trong chiếc xe ô tô thể thao bắt mắt của Tô Trí Nhược, vẻ mặt trầm mặc, nhìn qua quả thật là người đã đói rã rời, bằng không bất kì ai ngồi trên loại xe đẳng cấp này ít nhiều cũng đều kinh ngạc một phen.

Tô Trí Nhược nhìn qua thực sự rất bình tĩnh, trên thực tế hần đang ở vào trong cảm xúc hối hận như mang tảng đá đè vào chân mình. Vừa rồi hần vì đại nghĩa, lại sơ ý quên hiện giờ hần không phải là có thể làm chủ đại nghĩa, người trong túi khó xử là hần. (ý nói lương tâm anh nổi lên nhưng “tiên có không”)

Đang lúc Tô Trí Nhược bối rối nghĩ xem nên đi đâu ăn cơm, Lục Tiểu Phong mở miệng: “Đi siêu thị đi.”

“Không đi ăn cơm trước?”

“Mua thức ăn mang về làm đi.”

Loại phương pháp kinh tế hiện tại này đương nhiên Tô Trí Nhược sẽ không từ chối, chỉ có điều hẳn lại không chú ý đến vấn đề quan trọng nhất, đồ ăn này mua về ai nấu? (Moon: chết anh chưa, cho anh chưa)

14. Chương 14

Đối với tiêu chuẩn sinh hoạt Tô Trí Nhược theo đuổi tiêu chuẩn gần như rất cao, cho nên mua thức ăn cũng không thể tùy tiện, hẳn bỏ siêu thị ở gần đi đến một cái siêu thị rõ xa, Lục Tiểu Phong là trạch nữ (gái ru rú xó nhà), không có nhiều yêu cầu như vậy, nên tự giác đẩy xe chở đồ đi theo Tô đại gia.

Thật ra khi hai người bọn họ vừa xuống xe, đã bị vô số ánh mắt nhìn theo. Siêu xe thể thao hơn nữa bản thân khuôn mặt Tô Trí Nhược xinh đẹp đến chói mắt, phong độ hơn người, mọi người không hề nghi ngờ lại chắc như đinh đóng cột đem hẳn xác định ở vị thế đại thiếu gia. Còn về Lục Tiểu Phong, nàng lập tức bị ánh mắt sáng như tuyết của mọi người xung quanh đánh giá từ cách ăn mặc quần áo ngủ đi phía sau thiếu gia kia chỉ có thể là ô sin.

Chẳng qua, người trong cuộc đối với việc này cũng không có nhiều phản ứng. Ở phương diện nào đó trong đầu Tô Trí Nhược chỉ so sánh qua loa, còn Lục Tiểu Phong hoàn toàn, ngay từ đầu, đã không thêm để ý.

“Tôi chỉ ăn thực phẩm hữu cơ.”

Đúng lúc Lục Tiểu Phong cầm lên một bó cải xanh, Tô Trí Nhược ở bên cạnh lạnh lùng thối đến một câu, nàng than nhẹ, lập tức buông tay, chuyển hướng qua quầy rau dưa hữu cơ.

Tô Trí Nhược kén chọn thực phẩm rất cẩn thận, cầm hàng hóa so sánh nhiều lần, tiếp tục tuyển chọn cẩn thận, cuối cùng mới lựa chọn một bó cải thìa để vào trong xe chở hàng, xoay người lại bắt đầu chọn củ cải. Nhìn thấy hình ảnh một mỹ nam đứng ở quầy rau dưa chọn đồ ăn dù sao vẫn không hài hòa, nhưng lại là một chuyện đặc biệt thú vị, Lục Tiểu Phong dần dần bị lực hấp dẫn của anh ta làm chú ý, không nín nổi cùng anh ta so sánh đồ ăn.

“Hai cái này có gì khác nhau sao?” Lục Tiểu Phong khó hiểu nhìn Tô Trí Nhược buông cây củ cải trong tay trái ra.

“Cái này.” Tô Trí Nhược chỉ vào cây củ cải kia nói: “Lỗ khí trên người nó rõ ràng không bằng cây ở trên tay tôi, vì vậy không ngon nên tôi không chọn.”

“Ah, thì ra là thế.”

Đã biết qua, Lục Tiểu Phong lại hỏi: “Vì sao anh không mua con cá kia, nhìn qua nó rất to nha.”

“Này cô, ăn cá phải ăn tươi, không phải ăn vì to.” Tô Trí Nhược tặng cho nàng một cái ánh mắt chịu không nổi.

Lại qua một lúc lâu sau, Lục Tiểu Phong thử lấy một củ khoai tây chạy tới hỏi Tô Trí Nhược: “Anh xem củ này thế nào?”

Tô Trí Nhược soi xét nhìn một lúc lâu, nói: “Không được.”

“Vì sao?”

“Hình dáng xấu.” Tô Trí Nhược tự mình chọn lấy một củ, vừa lòng nói: “Củ này tương đối đều đặn.”

Lục Tiểu Phong không chịu nổi run lên, đây là cái lí do biến thái gì.

Nhưng mà, trải qua thời gian lâu như vậy Lục Tiểu Phong phát hiện bản lĩnh việc nhà của Tô Trí Nhược thực làm nàng chấn động một phen. Mặc dù biết anh ta biết nấu bếp, nhưng cũng không nghĩ rằng ở phương diện này cũng có nghiên cứu cẩn thận, cái này xem như anh ta cũng có một số ưu điểm đi. Có một số người

thì ưa thích đuối theo khéo léo cùng tinh tế, mà cũng có một số người thì lại được chẳng hay chớ không cần đòi hỏi, loại người trước ví dụ như Tô Trí Nhượng, loại người sau chính như Lục Tiểu Phong.

Nếu anh ta có thể suy nghĩ trước khi nói, có lẽ sẽ là mẫu người đàn ông trên lo phòng lớn, dưới lo phòng bếp tốt, Lục Tiểu Phong nhìn chăm chăm khuôn mặt tinh xảo của Tô Trí Nhượng đang quay sang một bên nghĩ như thế.

Lục Tiểu Phong khen ngợi một câu: “Nhìn anh đối với mặt này cũng thật có sở trường.”

Tô Trí Nhượng không cảm kích, hừ lạnh nói: “Cái gì tôi không phải là sở trường?”

Nhìn xem, nàng mới nói, hần há mồm ra là toàn bộ hình tượng tốt đẹp đều bị phá hủy hết.

Lục Tiểu Phong khôn khéo đánh vào điểm yếu lời nói của anh ta: “Thực sự anh rất thích mua thức ăn xuống bếp, dọn dẹp vệ sinh?” Đàn ông, có rất ít người thích làm việc nhà, chắc chỉ có người này là trường hợp đặc biệt.

“Không phải. Một người ra ở riêng lâu ngày dần dần sẽ gặp phải, thành thói quen tự nhiên, thói quen tốt cần phải phát huy.” Tô Trí Nhượng dùng khóe mắt nhìn quét Lục Tiểu Phong: “Những thói quen xấu của cô nên sớm sửa lại, bằng không sau này thai nhi của cô sớm hay muộn cũng sẽ bị dọa chạy mất.”

Nửa câu đầu bình thường hiếm thấy, Lục Tiểu Phong còn đang kinh ngạc, nửa câu sau yêu nghiệt này liền lộ rõ bản tính chuyên nói lời ác độc tồi tệ.

Ít nhiều cũng đụng đến tính cách nóng nảy của anh ta, Lục Tiểu Phong chẳng muốn tranh cãi, thấy đã chọn xong, nhưng mà hàng mua trong xe chở cũng không nhiều, vì thế nói: “Mua nhiều hơn một chút đi.”

Tô Trí Nhượng kìm nén tức giận, hần nghĩ cái cô này làm sao lại dài dòng như thế, riêng từng này đã đủ để ví của hần nhìn thấy đấy, cô ta còn dám có ý đồ để cho hần bị xấu mặt. (lòng dạ hẹp hòi quá anh ơi)

Nhưng mà Lục Tiểu Phong không phát hiện ra sắc mặt hần đen lại một nửa, thản nhiên nói: “Hôm nay tôi trả tiền, mua nhiều một chút để ở trong nhà. Tôi là chủ cho thuê nhà, sau khi anh chuyển tới còn chưa có bữa cơm chào mừng thì phải, lần này coi như tôi mời khách đi.”

Lục Tiểu Phong không phải người không có năng lực phân biệt, nàng đã sớm nhận ra Tô Trí Nhượng đang bị khủng hoảng kinh tế, nhưng người đàn ông này bầy bầy bốn mươi chín lần cố chấp, vì bảo vệ tự ái của anh ta, nàng đành bịa ra một lí do hợp lí.

Tô Trí Nhượng nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch của Lục Tiểu Phong giống như nhìn thấy quái vật, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Rốt cuộc, Tô Trí Nhượng hết sức nghe theo chỉ thị của chủ cho thuê nhà, chất đống đầy một xe thực phẩm cộng thêm vật dụng hàng ngày, Lục Tiểu Phong ngăn lại không kịp, đành phải ngậm đau lòng đưa thẻ tín dụng ra.

Hai người nang theo bốn túi lớn đi ra cửa bên của siêu thị, Tô Trí Nhượng đi lấy xe, Lục Tiểu Phong đứng yên tại chỗ chờ anh ta, tay trái nàng cầm hai chiếc túi to, tay phải đang đem ví tiền để vào trong túi liền bị người phía sau đụng phải rơi xuống.

“Thực xin lỗi.” Người nọ hé cười xin lỗi.

Nhưng mà, trong nháy mắt đó sự nhạy cảm trời sinh của Lục Tiểu Phong truyền đến đầu dây thần kinh, sau đó bản năng thân thể xuất ra một cú quét chân, quá trình ra tay rất nhanh không thấy rõ, nhưng mà ngay ngay lúc tay phải của nàng tóm lấy bả vai người nọ thì dây thần kinh bên tay phải nháy mắt nhói đau.

Nàng sửng sốt, động tác trên người ngừng lại, nàng quên, cánh tay kia đã không phải là cánh tay phải vốn có của nàng.

Chỉ một khe hở như vậy, người nọ xoay người nhảy lên, đẩy tay phải của Lục Tiểu Phong ra, nhắc chân bỏ chạy.

Tô Trí Nhượng lấy xe đi đến, vừa lúc bắt gặp Lục Tiểu Phong ngã trên mặt đất, nàng nhìn thấy hần lập tức chỉ vào đường nhỏ phía trước, trong miệng hô: “Ví, ví tiền của tôi!”

Cảnh sát không phải vô dụng, lúc này Tô Trí Nhược phán đoán, nhân ga xông tới, Lamborghini phát ra tiếng vang gào rít thông thường, tên trộm kia một bên chạy một bên hoảng sợ quay đầu nhìn lại chiếc xe thể thao đang đuổi theo hắn. Tô Trí Nhược tránh hai chiếc xe trước mặt như gió vượt qua tên trộm kia, quay vô lăng lại, chiếc xe tuyệt đẹp chắn quá nửa đường phanh mạnh trước mặt tên trộm kia.

Tên trộm kia bị sợ choáng váng, ngay người hai giây sau mới kịp phản ứng, vội vàng chạy ngược trở lại.

“Còn dám chạy?”

Tô đại gia nổi giận, xuống xe, chạy đuổi theo tên trộm kia vài bước. Tên trộm này còn muốn chống cự, vung một quyền về phía khuôn mặt xinh đẹp của Tô Trí Nhược. Năm tay yếu đuối này làm sao có thể gây mấy may thương tổn nào cho Tô đại gia, Tô Trí Nhược chặn đứng nắm đấm kia ở giữa không trung, dùng sức xoay một cái, tên trộm kia gần như khóc la trời la đất kêu đau.

Đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, đừng nhìn bộ dạng Tô Trí Nhược trắng nõn nà, giữa cái đẹp mang chút yếu đuối, người ta thật ra đã tập luyện rất nhiều, nếu không thì làm sao lại không phụ lòng danh hiệu siêu sao sấm sét vô địch trong giới cảnh sát.

“Anh làm gì thế!” Tên trộm kia vẫn còn cãi bướng.

“Làm gì?” Tô Trí Nhược nở nụ cười, cười đến mức mặt tươi như hoa, lại càng thêm xinh đẹp, nhưng càng làm cho tên trộm kia sợ mất mật: “Mày có dũng cảm, dám cả gan ở trước mặt lão tử giờ trò láo toét, chán sống!”

“Tôi... Tôi không có ăn trộm đồ!” Giấu đầu lòi đuôi.

Tô Trí Nhược hừ lạnh: “Mày cho Tô đại gia tao là người mù?” Tô Trí Nhược thò tay vào lấy cái ví trong túi tên trộm, quơ quơ trước mặt hắn: “Còn lời nào để nói?”

“Tôi... Tôi... Tôi nhất được, ah dựa vào cái gì để bắt tôi?” Tên trộm kia run rẩy cố gắng vùng vẫy đến cùng.

“Dựa vào cái gì? Chỉ dựa vào đại gia là cảnh sát!”

Lời này vừa nói ra, tên trộm kia đột nhiên xem thường lườm một cái.

Xem ra là lính mới, Tô Trí Nhược khinh thường xoay cánh tay hắn lại, đấm móc hắn một cái lặn quay, anh tuấn nhũu mày chạy tới chỗ Lục Tiểu Phong đứng ở ven đường. Người đi hai bên đường chứng kiến toàn bộ sự việc không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, càng làm cho Tô đại gia cười đến vô cùng yêu nghiệt.

Lục Tiểu Phong đứng cách chỗ hắn vài bước, nhìn thấy tên yêu nghiệt kia giơ ví tiền của nàng lên có chút đắc ý nói: “Ví tiền của cô, trả lại cho cô.”

Lục Tiểu Phong bắt lấy ví hắn ném tới, loại cảm xúc áp lực trong thân thể nàng vào lúc này bị hút ra sạch sẽ, thay vào đó là một loại cảm giác thực thích thú khoái trá hả hê.

Mà Tô Trí Nhược không hiểu tại sao cô gái đứng đối diện nhìn thấy gần vốn dĩ mặt đang mờ trắng bệch, đột nhiên lập tức cười ha hả, vẫn cứ ôm bụng cười thật to, rất vất vả mới dừng lại được, nhìn hai mắt hắn, lại bắt đầu cười.

Tô Trí Nhược mím chặt môi, trên trán đập thành thịch, cái cô này cơ bản không biết cái gì gọi là biết ơn.

Một bên Lục Tiểu Phong vừa cười vừa đi tới, lấy khăn tay ra, ở trong ánh mắt hoài nghi cùng tức giận của Tô Trí Nhược đem vết nhọ ở trên cằm anh ta lau đi. Tô Trí Nhược bị hành động bất thành linh này của cô ấy làm cho nửa ngày không lấy lại được tinh thần, ngay cả phải tức giận cũng đều quên mất.

Nhiều năm như vậy, nàng đã thông suốt hơn rất nhiều, cũng không còn cứ nghĩ tới một lần lại đau khổ một lần, nhưng vẫn không thể hoàn toàn khống chế miệng vết thương ở đáy lòng đang bắt đầu viêm tấy, nhưng hôm nay bởi vì người này, lần đầu tiên làm cho nàng trị chứng viêm nhanh như vậy, thật tốt.

15. Chương 15

Ngày đó sau khi bắt được tên trộm, Tô Trí Nhược để cho đồng nghiệp ở cục cảnh sát đến bắt kẻ trộm về, tiện thể tự mình làm ghi chép. Lục Tiểu Phong hỏi anh ta vì sao không trực tiếp lái xe đưa tên trộm đó đến cục cảnh sát, nhưng Tô Trí Nhược lại nói xe bảo bối của anh ta như thế nào lại có thể để tên trộm vật kia ngồi được.

Ý nói, Lục Tiểu Phong có thể ngồi trên xe của anh ta là vinh dự và may mắn đến thế nào.

Sau khi về nhà, Tô Trí Nhược chế biến một bàn thức ăn ngon, lại khiến cho Lục Tiểu Phong một phen thay đổi cách nhìn, trên bàn cơm kia yêu nghiệt cũng không khoe khoang khả năng của mình như thế nào, nhưng ngược lại càng làm Lục Tiểu Phong nhìn với con mắt khác. Nàng hỏi đầy nghi hoặc, tên yêu nghiệt này hết sức xem thường nói việc loại chuyện nhỏ như thế này Tô đại gia hẳn không coi vào đâu. Lúc sau, miễn cưỡng bị tên yêu nghiệt này châm chọc một chút, nhưng mà Lục Tiểu Phong ăn vẫn thật vui sướng. Tuy rằng không có ý soi mói, nhưng Tô Trí Nhược vẫn phát hiện ra tay phải của cô ấy khi gấp rau hơi hơi phát run, hỏi tại sao lại thế, Lục Tiểu Phong thản nhiên trả lời nói bị tên trộm kia làm sái tay, không việc gì. Tô đại gia cũng không phải người đa nghi, chỉ bổ thêm một câu, không phải tôi quan tâm đến cô. Lục Tiểu Phong liên tục gật đầu đồng ý.

Cuộc sống bắt đầu từ lúc này, trong khoảng thời gian này hai người cũng sống yên ổn với nhau, dựa theo tiêu chí trong thỏa thuận rành mạch phân minh tiếp tục cuộc sống ở chung.

Trải qua bữa cơm chung lần trước, Lục Tiểu Phong ném thử tay nghề của Tô Trí Nhược liền lưu lại ấn tượng bắt đầu chú ý đến phương diện này. Chỉ có điều, công việc của Tô Trí Nhược thật sự bận rộn, mấy ngày nay đã không về qua nhà, cho nên cho dù hẳn chỉ bỗng nhiên ghé qua nhà một hai lần, Lục Tiểu Phong cũng không thể bỏ qua. Nàng phát hiện ra tên yêu nghiệt này chỉ thích ăn mềm không thích ăn cứng (Thích nịnh), vì thế thường nói một vài lời hay, liền thỉnh thoảng được ăn một bữa cơm ngon.

Tuy rằng trong quá trình luôn phải chịu ỨC HIẾP của yêu nghiệt, nhưng không có cách nào khác, ai kêu nàng chỉ biết nấu mỗi mì tôm đây?

Tối hôm đó, Tô Trí Nhược thi hành xong nhiệm vụ trở về, trên mặt coi như sạch sẽ, nhưng quần áo trên người trông rất thê thảm, hẳn dùng tốc độ nhanh chực chớp cầm quần áo khăn mặt vọt vào phòng tắm hùng hổ tắm gội một trận.

Lục Tiểu Phong ngấm ngấm tính thời gian, sau một giờ mười phút, cuối cùng hẳn cũng mò ra. Sau đó, Lục Tiểu Phong mở ra một quyển sổ bí mật, mang kỉ lục hoàn toàn mới này ghi lại.

Tô Trí Nhược nhắc chân trở về phòng, nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Này cô, tôi đi ngủ, không cho phép dùng bất cứ lí do gì đánh thức tôi.”

“Đã biết.”

Lục Tiểu Phong tiếp tục đánh chữ, thời gian vẫn còn sớm, nàng tính toán đêm nay viết xong nốt nửa quyển cuối cùng của bộ tiểu thuyết về cảnh sát. Đang lúc nàng đặc biệt tập trung, chuông cửa vang lên, Lục Tiểu Phong khẽ buồn bực bắt máy điện thoại: “Uy, ai vậy?”

“Xin hỏi có phải Tô Trí Nhược ở đây không?” Là tiếng của con gái, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mang chút lười biếng.

Lục Tiểu Phong không khỏi kinh ngạc, ở trong đầu hiện lên bộ dạng của một con mèo quý tộc, nhưng bằng thánh giác nhạy cảm của mình, nàng biết cô gái này không phải là Diệp Nhuận An.

“Xin chờ một chút.” Lục Tiểu Phong mở cửa cho cô gái kia.

Tiếp đó tiếng gõ cửa vang lên.

Lục Tiểu Phong mở cửa, theo thói quen nàng nhìn từ chân dần lên trên, đôi giày bột tinh xảo bằng da cừu màu đỏ, tất chân màu đen, váy ngắn đến gối màu đỏ, áo sơ mi bằng lụa bóng màu trắng, bên hông thắt dây lưng nhỏ màu đen, trên vai đeo một chiếc túi xách màu đen dài đến ngang thắt lưng, trước ngực đeo một chuỗi vòng vàng khảm đá quý cân xứng, lại hướng lên nhìn tiếp... Lục Tiểu Phong âm thầm hít vào một

hơi, nàng nhận lấy thị giác mạnh mẽ đập vào, trong đầu nàng nhanh chóng lật lại những tiểu thuyết ngôn tình mình đã từng viết qua, nhưng không có lần nào miêu tả được vẻ đẹp như cô gái đang đứng trước mặt này, cô ấy giống như kim cương vụn tỏa sáng trong đêm tối vậy.

Có cô gái gọi là tao nhã, nhưng cũng không đủ xinh đẹp, có cô gái gọi là xinh đẹp, nhưng không đủ tao nhã, mà cô gái này lại xinh đẹp đồng thời tao nhã. Trang phục của cô ấy theo một mới, tăng một chút thì dung tục, bớt một chút thì bình thường, vừa đúng mức tôn lên khí chất không giống người thường của cô ấy.

Cô gái kia thật sự cũng không vội, giống như thói quen nhận sự chăm chú si mê của người khác nhìn vào, đợi đến khi Lục Tiểu Phong kịp nhận ra là mình thất lễ, sau đó vội vàng vàng vàng mời cô ấy vào nhà.

“Cám ơn.” Mỹ nữ ung dung thay dép đi vào nhà.

Tuy rằng cô ấy lễ phép nói cảm ơn, nhưng giữa lông mày vẫn toát ra một ít ngạo khí, chỉ có điều là ngạo khí, không phải ngạo mạn. (Ngạo khí là bản thân đã có nét kiêu kì, còn ngạo mạn thì là thái độ kiêu căng.)

Mỹ nữ bao giờ cũng có chút ngạo khí, Lục Tiểu Phong có thể hiểu được, huống chi là một mỹ nữ bậc nhất như thế này, ngạo khí là trời sinh. Chỉ dựa vào khí chất khi cô ấy giơ tay nhắc chân và trong lời nói, Lục Tiểu Phong đoán vị này chắc hẳn cũng là một tiểu thư khuê các.

“Mời ngồi.”

Mỹ nữ khẽ cười ngồi xuống, tiện tay xoay xoay lọn tóc xoắn dài tới eo, nhất thời vô cùng xinh đẹp.

Lục Tiểu Phong vội vàng đi pha trà, sau đó cẩn thận đặt trà trên bàn trước mặt mỹ nữ.

“Cám ơn.” Mỹ nữ nhìn bốn phía hơi hơi đánh giá, nói: “Rất có phong cách của Tô Trí Nhược.”

“Cái gì?”

“Không có một hạt bụi.”

“Ah, đúng vậy, sạch sẽ đã ăn vào trong máu của anh ta.” Sau khi nói xong Lục Tiểu Phong có chút hối hận, nàng còn không biết rõ quan hệ của cô gái đẹp này cũng Tô Trí Nhược, không nên nói xấu sau lưng người ta.

Mỹ nữ không trả lời, đôi mi thanh tú khẽ động, ánh mắt như có suy nghĩ gì thần nhiên đảo qua trên mặt Lục Tiểu Phong, lại thu hồi không để lại dấu vết: “Cô là chủ cho thuê nhà của anh ta?”

“Đúng, Tôi là chủ cho thuê nhà của anh ta tên là Lục Tiểu Phong.”

Đôi mắt đẹp của mỹ nữ hí lên, tươi cười lóa cả mắt: “Tôi là Lương Thiển Thâm. Hiện tại anh ta đang ở đâu?”

Lục Tiểu Phong chỉ về hướng phòng Tô Trí Nhược: “Ah, anh ta ngủ ở bên trong, hôm nay mới thi hành xong nhiệm vụ trở về, đêm nay cô có thể không gặp được anh ta. Cô có chuyện gì có thể nhắn lại với tôi, tôi chuyển lời thay cô, hoặc là hai ngày nữa cô lại tới.”

“Không sao, tôi ngồi được.” Lương Thiển Thâm trả lời lấp lửng.

Chẳng biết tại sao, nói chuyện cùng đại mỹ nữ này nàng đúng là khẩn trương không nhịn được, có thể do đối phương quá mức lóa mắt, Lục Tiểu Phong tự nhận không phải là loại phụ nữ mê gái đẹp như Hạ Kỳ, nhưng vẫn nhịn không được lưu ý nhìn mỗi một hành động của mỹ nữ, sau đó nhịn không được nghĩ tới Tô Trí Nhược thật tốt số, bên người đều là mỹ nữ. Chỉ có điều, tuy rằng Diệp Nhuận An cũng rất được, nhưng không cùng đẳng cấp với vị đang ở trước mặt này. Lúc này tưởng tượng để cô ấy đứng cùng một chỗ với Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong ân thần cảm thấy như vậy nhất định là một đợt nổ tung, đi đến nơi nào, nơi đó sáng lên.

Nghĩ đi nghĩ lại, tầm mắt Lục Tiểu Phong lướt qua ngón tay Lương Thiển Thâm, sưng sốt, ngạc nhiên rất nhiều: “Cô đã kết hôn?”

Lương Thiển Thâm đưa mắt nhìn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út: “Có gì không hợp lí sao?”

“Không phải cô...” Lục Tiểu Phong tạm dừng về dưới lại.

“Lục tiểu thư, sức tướng tượng của cô thật phong phú.” Lương Thiển Thâm nhích lùi về phía sau, một tay khẽ chống cằm, tùy tiện nói một câu rất có khí thế: “Tiểu Quai không phải là “gu” của tôi, mà chồng của tôi không ai có thể so sánh được.” (Quai là thông minh, lém lỉnh)

Tiểu Quai? Lục Tiểu Phong tiếp tục liên tưởng, cuối cùng chấp nối với tên yêu nghiệt, cách gọi này rất thân mật.

“Không phải tôi là người thích chõ mõm vào việc của người khác, chỉ có điều Tiểu Quai là người thân nhất của tôi, tính cách của anh ta rất giống tôi, có chút tự do phóng khoáng, cũng có chút lòng dạ hẹp hòi, cô nhất định bị bức tức không ít.”

“Không không không, so với anh ta cô tốt hơn nhiều.” Lục Tiểu Phong thành thật nói.

Lương mỹ nữ cười cười: “Cám ơn. Chỉ có điều anh ta cũng chỉ là khẩu xà tâm phật, thật ra... Vẫn rất đơn giản, mong cô tha thứ nhiều hơn.” Cô ấy lấy từ trong túi xách ra một cái phong thư. “Làm phiền cô đưa thứ này lại cho anh ta, nói anh ta giúp tôi thu xếp, tôi trả lại anh ta, nếu anh ta tức giận, cô cứ nói không nhận lấy chính là đối địch với Lương Thiển Thâm. Như vậy, tôi xin phép về trước, đã quấy rầy.”

Lương Thiển Thâm đi tới cửa đột nhiên xoay người: “Đúng rồi, cái tên Tiểu Quai này tốt nhất cô không cần gọi, người ngoài gọi anh ta như vậy, anh ta sẽ rất tức giận. Nhưng mà, anh ta cũng có nhược điểm.”

Lương Thiển Thâm đi đến bên tai Lục Tiểu Phong nói khẽ một câu, Lục Tiểu Phong lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Thật vậy sao?”

“Nếu anh ta bắt nạt cô quá đáng, cô có thể làm như vậy.”

Lương đại mỹ nữ đi rồi lưu lại trong mắt nàng ấn tượng tốt đẹp, cảm hứng của Lục Tiểu Phong trào dâng mãnh liệt, đột nhiên có khái niệm hình tượng nữ chính trong cuốn tiểu thuyết tiếp theo.

Ngày hôm sau, Tô Trí Nhược cũng không ý lại, thói quen làm việc và nghỉ ngơi của anh ta tốt lắm, sau khi tập thể dục buổi sáng xong đi tắm qua một cái, lúc này Lục Tiểu Phong còn dính mặt vào trước máy vi tính, đầu gật gù như gà mổ thóc, đeo kính mắt, tiếng bàn phím vang lên hết đợt này lại đợt khác.

“Trên bàn trà là phong thư đưa cho anh, tối hôm qua có một cô gái tên là Lương Thiển Thâm tới tìm anh.” Mảnh hình máy tính chiếu sáng khuôn mặt có chút ý xấu của Lục Tiểu Phong, nhìn qua thực quỷ dị.

Tô Trí Nhược cầm lấy phong thư kia nghĩ nghĩ, trong giọng nói có chút vui vẻ: “Nữ Vương tìm tôi, sao cô không gọi tôi dậy?”

Nữ Vương? Đây là kiểu xưng hô gì vậy, có kinh nghiệm từ lần trước, Lục Tiểu Phong lập tức xác nhận Nữ Vương này là Lương Thiển Thâm. Trong khi đang viết tiểu thuyết ngôn tình, Lục Tiểu Phong hình như nghe thấy được gì đó.

“Chính anh nói không cho phép đánh thức anh, tôi cũng không dám làm trái, anh để ý như vậy, hay cô ấy là bạn gái cũ của anh.” Tối hôm qua nàng gặp cô ấy liền cả gan phỏng đoán, Lương Thiển Thâm là bạn gái cũ của Tô Trí Nhược, hai bên tranh chấp nhất định có tổn thương, Lương mỹ nữ cuối rừng không chịu nổi anh ta, đá bay anh ta, lấy một người chồng thật tốt, nhưng nhớ nhung tình cũ nên lại tới đây tìm anh ta, ví dụ như thế.

“Nói bậy nói bạ gì đó, quan hệ của chúng tôi không phải như vậy.” Tô Trí Nhược lập tức nhướng mày.

“Vậy là quan hệ như thế nào?”

“Chúng tôi là...” Tô Trí Nhược đột nhiên dừng lại, mắt hồ ly liếc xéo qua Lục Tiểu Phong: “Không liên quan gì tới cô đi.”

Lục Tiểu Phong không quan tâm quay đầu, tiếp tục đánh chữ.

“Lương tiểu thư kia còn nhờ tôi nhắc lại, nói anh giúp cô ấy thu xếp, đây là cô ấy trả cho anh, nếu anh không nhận, chính là đối địch với cô ấy.”

Quả nhiên, những lời này vừa nói ra làm cho Tô Trí Nhược bùng lên tức giận, hẩn tùm chặt phong thư trở về phòng, ăn mặc quần áo chỉnh tề đi làm.

Xem ra quan hệ quả thật không tầm thường, mặc gì không biết trong phong thư kia là cái gì, nhưng một câu nói của cô ấy liền chặn lại dáng vẻ kiêu căng của tên yêu nghiệt kia, Tô Trí Nhược rất sợ cô gái tên là Lương Thiển Thâm này, thái độ của anh ta đối với Lương Thiển Thâm khác hẳn với đối với Diệp Nhuận An, Lục Tiểu Phong cắn cắn đầu bút rút ra kết luận.

16. Chương 16

Tâm trạng Tô Trí Nhược không tốt, người lạ chớ tới gần, kẻ khó coi cũng chớ gần, người có oán thù càng đừng nên tới gần, tóm lại không nên tới gần thì không nên tới gần.

Ma Thú khó hiểu nhìn về phía cô em Văn Nam xin chỉ giáo: “Cường Ca làm sao vậy?”

Văn Nam nâng kính mắt lên, không lạ khi thấy chuyện quái dị nói: “Thỉnh thoảng bệnh tâm thần nổi lên. Anh ta không phải luôn như vậy sao?” Dứt lời, tiếp tục đọc tiểu thuyết ngôn tình đang cầm trong tay.

Góc cầu thang, Tô Trí Nhược cầm lấy di động, cố gắng hạ giọng duy trì giọng điệu tốt đẹp nhất: “Nữ Vương, cái phong bì kia em mau đến lấy về đi.”

“Đồ em đã đưa đi sẽ không lấy trở lại.” Muốn cùng Lương Thiển Thâm mặc cả ư, miễn bàn.

Cho tới bây giờ Tô Trí Nhược vẫn không có cách nào với cô em gái này, không phải hấn sợ cô ấy, mà là hấn không thể trêu vào cô ấy, lòng dạ hẹp hòi của cô ấy nếu bộc phát sẽ tra tấn bằng cách ghi thù, châm chọc, nói móc, chiến tranh lạnh... tất cả đều là cao thủ số một. Hấn có thể đối địch với bất cứ kẻ nào, nhưng không thể đối địch với cô em gái này, người đứng sau cô ấy quá mạnh, hấn sợ chính mình bị mẹ hấn, bà ngoại hấn, bác trai còn thêm em rể mang phiền phức muốn chết.

Tô Trí Nhược nghiêm mặt hiếm thấy nói: “Nữ Vương, anh sẽ không lấy tiền của em.”

Đầu dây bên kia lại im lặng, nói: “Tiểu Quai, ở trong nhà em chỉ coi anh là người thân nhất, chuyện của em cũng đều nhờ sự giúp đỡ của anh. Anh cũng biết con người của em, thẳng tính, không thích giấu giếm điều gì, nói đưa tiền thật sự rất tầm thường, nhưng em nghe nói gần đây kinh tế của anh có vấn đề, chỗ này chỉ để anh dùng khi cấp bách, coi như em giúp anh chuyện nhỏ, đợi anh có tiền trả lại em. Hai người chúng ta cũng đừng tính toán chi li như vậy, nếu không em sẽ tức giận thật sự đấy.”

Với cá tính của Lương Thiển Thâm có thể giải thích nhiều như vậy với hấn, lại còn ôn hòa nhã nhặn như vậy, Tô Trí Nhược cảm thấy nếu hấn còn tiếp tục từ chối không theo ý tốt của cô ấy, sẽ phá hoại tình nghĩa giữa hai người bọn họ, đành phải miễn cưỡng đồng ý: “Được rồi, làm sao em tìm được anh?”

Vấn đề đã ổn thỏa, bên kia cũng không hề tỏ thái độ, Lương Thiển Thâm không trả lời trực tiếp, mà chuyển đề tài, thần bí nói: “Cuối tuần em cùng Tân Tử đi dạo qua siêu thị, anh đoán xem em nhìn thấy gì?”

“Cái gì?” Tô Trí Nhược nhắc chân bước hai bước về phía văn phòng.

“Em nhìn thấy anh cùng một cô gái xấu xí dáng vẻ thân mật đi mua đồ cùng nhau, mà lại là thức ăn, đây không phải là căn cứ xác thực đang ở chung sao? Em rất tò mò, tại sao anh lại cùng một cô gái ở chung một chỗ, lại còn nấu cơm cho cô ấy... Cuối cùng khi tính tiền lại là cô gái kia trả, cho nên lập tức điều tra qua một chút.”

Tô Trí Nhược ngây người hai giây mới kịp phản ứng, vội vàng giải thích: “Em đừng tự nghĩ lung tung, cô ấy chỉ là chủ cho thuê nhà của anh.”

“Em biết, anh vội cái gì.” Ở đầu dây bên kia Lương Thiển Thâm cười hai tiếng: “Em chỉ nhắc nhở anh, đừng tưởng người ta dễ bắt nạt mà nổi nóng lung tung.”

“Như thế nào như thế, dường như anh toàn chịu khổ, em chưa thấy cái cô kia...”

Lương Thiển Thâm không nhanh không chậm cất lời hấn: “Tiểu Quai, cô gái này không đơn giản.”

Tô Trí Nhược sững sờ: “Em có ý gì?”

“Ánh mắt, một người bên ngoài cho dù rất đơn giản, nhưng ánh mắt của người đó lại không lừa được người khác, vị Lục tiểu thư kia chính là như thế, ánh mắt của cô ấy rất trầm, là người từng trải mới có được.”

Huống hồ cô ấy lại là một cô gái quá ba mươi vẫn chưa lập gia đình, trong lòng nhất định có một vết thương.” Ánh mắt của Lương Thiển Thâm từ trước đến nay rất sắc bén.

“Làm sao em biết.” Tô Trí Nhược không tin chút nào, bạch cốt tinh ở nhà hắn kia, chính là một cô gái có bề ngoài ngu ngốc gầy guộc mắc bệnh tâm thần, nhìn thế nào cũng là một trạch nữ lớn tuổi không nghề nghiệp hết thuốc chữa.

Lương Thiển Thâm chỉ thản nhiên nói: “Bởi vì em và cô ấy là cùng một loại người.”

Tô Trí Nhược không đáp, chuyện của Thiển Thâm hắn biết rất rõ, cô ấy đã từng trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể có ngày hôm nay chính xác không dễ dàng.

“Tốt lắm, em chỉ nhắc nhở anh một chút, quan điểm của anh quá cao trong chuyện tình yêu, cho nên đối với phụ nữ một chút cũng không biết. Chỉ có điều, cô gái này em rất thích, anh thông thả một chút đưa cô ấy cưới vào cửa đi.”

Lương Thiển Thâm cũng không chờ hắn đáp lời đã tự cúp điện thoại, ở cửa phòng làm việc Tô Trí Nhược vẫn còn cầm điện thoại trong tay đứng ngây một lúc lâu, đợi đến khi bên trong có người mở cửa đi ra hắn mới có phản ứng. Ma Thú kì quái nhìn thấy vẻ mặt dè dặt của Cường Ca, thật vất vả mới tức tối mắng một câu chữ thề.

Hôm nay, Lục Tiểu Phong kì lạ nhận thấy ánh mắt của Tô Trí Nhược nhìn nàng so với trước kia càng thêm như đi đòi nợ, giống như nàng không chỉ thiếu nợ anh ta, còn thiếu nợ cả tổ tiên ba đời nhà anh ta vậy. Lúc ăn cơm tối, anh ta bưng đồ ăn trở về phòng ăn một mình, phải biết rằng tiền đồ ăn vẫn là nàng trả đó chứ!

Đương nhiên Tô Trí Nhược không đem lời nói của Lương Thiển Thâm để ở trong lòng, cho dù hắn có để ý đến lời nói đó một chút, nhưng nhìn thấy cô gái kia ôm mỳ tôm quay mặt vào máy tính xem phim hoạt hình, trên mặt còn cười ngây ngô ngu xuẩn, hắn lập tức đem toàn bộ lời nói của Lương Thiển Thâm ném vào thùng rác. Nói đùa chứ, cô gái này rõ ràng chính là không muốn phát triển, không biết tại vì sao đã ba mươi tuổi còn chưa đem mình gả ra ngoài.

Hai ngày qua, Tô Trí Nhược lại đi thi hành nhiệm vụ, trong lúc vô ý Lục Tiểu Phong nghe thấy khi anh ta nói chuyện điện thoại có nhắc tới án mạng gì đó, chỉ có điều nàng rất có đạo đức chỉ đem lời nói này nghe tai trái truyền qua tai phải.

Nhưng mà, ngày thứ ba khi Tô Trí Nhược không trở về, khi nàng đang định ngủ có người gọi điện thoại tới, là Nghiêm Đội. Lục Tiểu Phong hơi do dự, vẫn nghe máy.

“Tiểu Phong, là tôi, tôi muốn nói cho cô biết khi Tô Trí Nhược đi thi hành nhiệm vụ bị thương, hiện đang ở bệnh viện, cô có thể giúp hắn mang ít quần áo và đồ dùng cá nhân hay không.” Hình như Nghiêm Đội cũng rất khó xử: “Đã làm phiền cô, cô cũng biết... tiểu tử đó không chịu nổi bẩn.”

Hóa ra Nghiêm Đội cũng có hiểu biết về thói xấu của tên yêu nghiệt này, hình ảnh sạch sẽ thái quá của anh ta đã ăn sâu trong lòng người khác.

Lục Tiểu Phong cúp điện thoại ngồi trên giường đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng nàng liền thở dài ba tiếng bỏ xuống giường. Nàng không giống tên yêu nghiệt kia, thực sự nàng có tình người, biết giúp đỡ người khác làm niềm vui.

Lục Tiểu Phong đứng trước cửa phòng Tô Trí Nhược vái mấy vái, trong miệng thì thào: “Ông trời làm chứng, tôi bị bắt buộc phải đi vào phòng của anh, không thể trách tôi!”

Lục Tiểu Phong vừa vào phòng liền không nhịn được thở dài, nàng nghĩ rằng phòng khách đã đạt tới mức sạch sẽ, nhưng căn phòng trước mắt thiếu chút nữa nàng sẽ nghĩ là phòng vô khuẩn mất. Căn phòng của Tô Trí Nhược hoàn toàn bị anh ta sửa sang lại, thay đổi đồ dùng mới, cùng một màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, gọn gàng ngăn nắp, người khác nhìn mà than thở. Thậm chí nàng còn tưởng tượng anh ta cầm kính lúp chiếu xuống sàn nhà không buông tha một hạt bụi nào.

Lục Tiểu Phong tìm thấy túi hành lý của Tô Trí Nhược, nhắm mắt lại lấy hai cái quần lót, lại cầm tạm tạm mấy bộ quần áo, vội vàng chạy ra khỏi căn phòng này. Nơi này rất sạch sẽ, nàng sợ trên người mình có chút gì đó bẩn rơi xuống sẽ bị tên yêu nghiệt kia đem ăn sống nuốt tươi mất.

Lục Tiểu Phong dựa theo địa chỉ Nghiêm Đội đưa cho tìm đến bệnh viện. Thật ra nàng không cần hỏi phòng bệnh của Tô Trí Nhược ở đâu, chỉ cần tìm phòng nào náo nhiệt nhất là được. Cái gọi là náo nhiệt, một là có đặc biệt nhiều các đồng chí cảnh sát, hai là các y tá ra ra vào vào đặc biệt thường xuyên. Lục Tiểu Phong tránh ở hành lang bên ngoài chờ người bên trong tản đi, ngẫu nhiên thấy vài cô y tá đi từ phòng bệnh ra ánh mắt tỏa sáng sau đó nói với bạn đồng nghiệp: “Thật sự rất xinh đẹp.”

Nói về ai, đương nhiên Lục Tiểu Phong hiểu được, nhớ ngày đó nàng cũng bị vẽ bên ngoài của tên yêu nghiệt đó hết sức công kích lừa gạt, nói gì thì nói anh ta cũng chỉ là một tên yêu nghiệt với vẻ mặt như bị người thiếu nợ, bây giờ nghĩ lại cũng đã thông suốt, yêu nghiệt hiển nhiên là biến thái, cho nên xinh đẹp cũng được so sánh với biến thái.

Lục Tiểu Phong ngồi ngáp ở trên ghế chờ đợi, cuối cùng đợi được đến khi đám cảnh sát đi thành hàng từ trong phòng bệnh ra, Nghiêm Chính đi sau cùng. Lục Tiểu Phong cúi đầu ngồi xuống, một đám cảnh sát kia đi qua trước mặt nàng, nàng không khỏi hồi hộp. Khi Nghiêm Chính đi qua trước mặt nàng, nàng nhìn thấy chân ông ấy hơi khê dừng lại, nhưng một lát sau lại tiếp tục đi lên phía trước. Lúc này Lục Tiểu Phong mới đứng lên đi vào phòng bệnh của Tô Trí Nhược.

Lục Tiểu Phong cũng không biết Tô Trí Nhược bị thương ra làm sao, nhưng nàng nghe giọng điệu của Nghiêm Đội trong điện thoại cũng không phải thực sự cấp bách, liền phán đoán anh ta cũng không đáng lo ngại gì. Nhưng ai mà ngờ được khi nàng vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Trí Nhược ở giường bên trong cùng đang tựa vào tường, tay phải bó bột, tay trái ung dung cầm quả táo há miệng cắn một miếng.

Nhưng tầm mắt của nàng chỉ chăm chú nhìn vào cánh tay bị bó bột kia, lòng mày không khỏi nhăn lại.

“Sao cô lại tới đây?” Lúc này Tô Trí Nhược phát hiện ra Lục Tiểu Phong đứng ở cửa, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Lục Tiểu Phong giãn lông mày ra, đi đến bên cạnh anh ta, nhắc túi hành lý lên, cười híp mắt nói: “Nghe nói anh cũng bị thương, biết “ngài” chịu ầm ỹ không được, cho nên mang quần áo đến cho “ngài”.”

Tô Trí Nhược lập tức túm lấy điểm yếu trong lời nói của nàng: “Cô vào phòng tôi sao? Làm sao cô dám...”

Phản ứng trong dự tính, Lục Tiểu Phong đầu đầu ngắt lời anh ta: “Trường hợp đặc biệt, ngoại lệ một lần, anh nghĩ rằng tôi muốn đi vào hay sao...” Người này đã không nói cảm ơn, trái lại còn bật lại.

Tô Trí Nhược phồng má trợn mắt, mắt hồ ly chớp chớp, bộ dạng này làm khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của anh ta lộ ra một ít tính trẻ con, một lúc lâu, anh ta mới cắn tiếp quả táo, xem như chấp nhận hành vi của Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong mở túi hành lý ra, đem vật dụng hàng ngày của Tô Trí Nhược lấy ra: “Bàn chải, ca đánh răng, khăn mặt dùng để rửa mặt.”

“Khăn lau mặt và khăn tắm của tôi riêng biệt.” Tô Trí Nhược lập tức nói.

Lục Tiểu Phong cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên nói: “Biết rồi, mấy cái khăn lông của anh tôi cũng đều mang đến. Còn có quần lót, tất đi ngủ cùng tất ra ngoài, áo khoác là cái áo màu đen anh mặc ở nhà cũng như đi tập thể dục, nếu anh phải ra ngoài sẽ mặc áo phục màu bạc này, còn Mp3 của anh, PSP, thật xin lỗi Laptop quá nặng tôi không mang được, uh... Ngoài ra còn chậu của anh, dép lê, chén uống nước, ah, còn có cà phê Nam Phi cùng đường phèn của anh, chỗ này cũng tương đối rồi, còn thiếu cái gì anh nói với tôi, tôi trở về lấy.”

Lục Tiểu Phong nói xong đợi một lúc, lại không thấy Tô Trí Nhược trả lời, nghi ngờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Trí Nhược há hốc mồm, mắt hồ ly mở lớn, như là nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ.

Lúc này, ở giường người bệnh bên cạnh, vợ ông ấy cười xúc động nói: “Vợ của cậu đối với cậu thật là tốt, nghĩ rất chu đáo, mọi chuyện đều thay cậu lo lắng chu toàn, quả là thân thiết.”

Những lời này giống như sét đánh, Tô yêu nghiệt kinh hãi mặt đỏ tai hồng, Lục Tiểu Phong chấn động trợn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Tô Trí Nhược rất đỏ, theo thói quen hẩn mím chặt môi, màu da vốn dĩ nõn nà nay lại đỏ lên, lộ ra mặt tựa hoa đào trông rất đẹp mắt, đương nhiên, không có khả năng hẩn xấu hổ, mà là có chút tức giận,

nhưng mà chẳng biết tại sao lại không nói lên lời muốn phản bác.

Trái lại Lục Tiểu Phong lập tức bình tĩnh hơn, sau lúc mới đầu ngây ra, rất nhanh nàng hướng về phía bác gái kia giải thích: “Bác hiểu lầm rồi, chúng cháu không phải là vợ chồng.”

Bác gái kia nghi ngờ, nhìn Tô Trí Nhược, lại nhìn Lục Tiểu Phong, cuối cùng giống như đã hiểu ra điều gì, trêu ghẹo nhìn về phía Lục Tiểu Phong, kéo tay nàng qua thấp giọng nói: “Tôi hiểu, tôi hiểu, cô gái không có gì phải xấu hổ, cô thích người ta đương nhiên tốn tâm tư chăm sóc người ta, nắm cơ hội cho chắc, chàng trai này không tệ, cô thừa dịp trong khoảng thời gian này vun đắp tình cảm thật tốt.”

Khóe miệng Lục Tiểu Phong đang nhếch lên bỗng hóa đá, Tô Trí Nhược vênh tai lên nghe thấy hết toàn bộ những lời nói kia, thiếu chút nữa phì cười.

Đợi đến khi Lục Tiểu Phong quay người lại, nhìn thấy Tô Trí Nhược cười tươi roi rói, khóe mắt hơi nhú hình như có ẩn tình, khóe miệng gợi lên một đường cong mê người, môi hồng răng trắng, xinh đẹp hợp hồn, hoàn hảo phát huy hết bản chất khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, hắn rướn người nói: “Không nghĩ rằng cô thâm mến bổn đại gia lâu như vậy.”

Lục Tiểu Phong không nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, tự nói với mình, nhin, nhin nữa, cuối cùng sau khi đem mặt mũi của mình vụn vụn một lúc, cắn răng, ra vẻ bình tĩnh nói: “Anh suy nghĩ quá nhiều.”

17. Chương 17

Rốt cuộc Tô đại gia biết được hóa ra là Nghiêm Đội thăm dò được nhà chủ cho thuê nhà hiện tại của hắn, nhờ chủ cho thuê nhà giúp đỡ mang ít đồ dùng hàng ngày cho hắn.

Nhưng mà, Tô đại gia chưa bao giờ biết mặt dày là như thế nào, sau khi bị thương càng tỏ ra mặt dày hơn, đương nhiên là chỉ như thế đối với Lục Tiểu Phong, trong mắt hắn cô ta liền chẳng phải là chủ cho thuê nhà. Có thể là do bộ dạng của cô ta rất muốn được người khác bắt nạt, nếu không bắt nạt cô ấy trái lại là có lỗi với cô ấy.

Mới đầu, Lục Tiểu Phong vẫn tương đối đủ bình tĩnh, đối diện với Tô đại gia càng ngày càng hung hăng cần quấy kiêu ngạo nhắm một mắt mở một mắt, ai bảo người bệnh nằm trên giường là lớn nhất. Lục Tiểu Phong thỉnh thoảng quét mắt một vòng qua cánh tay phải của Tô Trí Nhược, tuy rằng đã biết vết thương của anh ta cũng không nghiêm trọng như mắt nhìn thấy vậy, nhưng đây là vấn đề liên quan đến chuyện sau này cầm súng, cũng bởi vì như vậy Lục Tiểu Phong đối với anh ta mới cực kỳ nhẫn nhịn.

Tay phải của Tô Trí Nhược hiện tại bị bó thành trạng thái tàn phế, nhưng tay trái lại không việc gì, chẳng qua độ linh hoạt không tốt, rất nhiều việc còn phải dựa vào Lục Tiểu Phong, nhưng chỉ là, ở trong tiềm thức của Tô đại gia, sự chăm sóc giúp đỡ của Lục Tiểu Phong kia hoàn toàn là đương nhiên, cho nên anh ta hô đến gọi đi cực kỳ thuận miệng, thật không biết loại ý nghĩ này của anh ta hình thành như thế nào.

“Tôi muốn uống nước.”

Lục Tiểu Phong đang cầm Laptop viết tiểu thuyết, Tô đại gia đã từng lấy đây làm cớ để tức giận, vì cái gì đem laptop của chính cô ta đến, không mang theo laptop của hắn đến. Lục Tiểu Phong bình tĩnh nói nàng chỉ có thể mang được một cái máy tính đến, máy tính của nàng đương nhiên cùng nàng dường như rất thân thiết, hơn nữa nàng còn phải chuyển địa điểm làm việc tới phòng bệnh. Tô đại gia muốn dùng ánh mắt giết người ngay lập tức, chỉ tiếc nàng khôn nhìn thấy. Thế nhưng chỗ này rốt cuộc có nhiều người qua lại, cơ bản không thích hợp để làm việc, thỉnh thoảng cố lắm một ngày mới viết được một ngàn chữ, cái này còn chưa tính đến Tô đại gia thường mang phiền toái đến cho nàng.

Chỉ có điều, trải qua ngày hôm qua cuối cùng nàng không thể nhịn được nữa, sau đó, hiện tại Tô đại gia đã bớt quá đáng đi rất nhiều.

Lục Tiểu Phong thở dài, đem máy tính đặt ở trên giường, đi đến trước ngăn tủ rót hộ anh ta chén nước, đương nhiên nước nóng quá cũng không được, lạnh quá cũng không được, ấm ấm vừa đủ. Sau đó, Lục Tiểu Phong cầm ống hút vào trong chén đưa đến trước mặt Tô Trí Nhược, đây tuyệt đối là phục vụ quá năm sao.

Khó trách bác gái kia mỗi ngày đều có ý khen ngợi Lục Tiểu Phong hiền lành tài giỏi, ân cần chăm sóc, cẩn thận chu đáo, một cô gái tốt như thế bây giờ không nhiều.

Tô Trí Nhược ngậm ống hút, ánh mắt từ từ chuyển tới trên khuôn mặt trắng nhợt của Lục Tiểu Phong, trong lòng không khỏi khẽ động. Đương nhiên hắn biết gần đây cô ấy rất vất vả, từ nhà đến bệnh viện không gần, mỗi sáng sớm cô ấy đều phải đưa đồ ăn sáng tới bệnh viện, làm như vậy là để cho hắn ăn sáng đúng giờ, buổi trưa, hắn không ăn quen đồ ăn trong bệnh viện, cô ấy lại chạy ra bên ngoài mua đồ ăn mang về. Mấy ngày đầu buổi tối tuy rằng không có gì đáng ngại, nhưng Lục Tiểu Phong vẫn ở lại trông cả đêm, cả đêm không ngủ, thấy hắn trở mình liền tiến đến xem cánh tay bị thương của hắn có bị dè lên không. Vài ngày sau cô ấy cũng chờ đến khi Tô đại gia hắn nằm ngủ mới rời đi.

Vốn dĩ cô ấy chính là một con cú sinh hoạt đảo lộn ngày đêm, cuộc sống bây giờ có thể nói làm rối loạn thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô, làm cho nhìn qua cô ta thực sự rất tiêu tụy, chỉ có điều, đối với lần này cái gì cô ấy cũng không kêu ca, chủ yếu hắn nói cái gì thì làm theo cái đó, nghe lời không thể tin được, lúc đầu hắn cảm thấy rất kỳ quái, cố ý có ý nghĩ muốn sai bảo cô ta chạy đông chạy tây, quả nhiên sắc mặt Lục Tiểu Phong từ trắng thành hồng lại từ hồng thành trắng, thay đổi mấy lần, cuối cùng thở dài, có chút bất đắc dĩ làm theo từng việc. Thực sự hắn muốn nhìn xem cô ta còn có thể chịu được đến mức nào, sự thật chứng minh, sức chịu đựng của cô ấy vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Chẳng biết tại sao, tâm tình Tô đại gia bỗng trở nên thực sự vui vẻ, buồn bực vì bị thương từ từ ở trong sự chăm sóc của Lục Tiểu Phong trở nên sung sướng. (còn sao nữa, anh trúng tên của cupid rồi :>)

Hắn cố tình hỏi cô ấy, làm sao cô lại tốt với tôi như vậy, có chút kì lạ. Lúc này, cuối cùng Lục Tiểu Phong cũng cất giọng the thé, tức giận nói, nếu không phải vì thấy hắn đang bị thương, cô ấy cũng chẳng muốn quản nhiều như vậy. Cuối cùng, cứ nhắc nhở hắn mãi về chuyện vết thương của hắn không được di chuyển gân cốt trong một trăm ngày, tuyệt đối không được coi thường, bằng không sau này xem hắn muốn làm tay súng thiện xạ như thế nào được.

Quả thật nàng thực sự để ý đến cái tay bị thương của anh ta, xem như tấm lòng yêu mến nhân tài đang gây chuyện, chính là bởi vì nàng hiểu rõ nỗi khổ khi bị thương, cho nên không mong muốn vết thương này để lại ảnh hưởng gì cho anh ta.

Tô Trí Nhược thì ngược lại, nói tâm lý hắn biến thái cũng tốt, tính cách khác thường cũng được, đúng là hắn thích nhìn thấy cô ta bận đến chống bốn vú lên trời, chạy tới chạy lui ở trước mặt hắn, kỳ thật rất bực bội nhưng lại chịu đựng không nổi giận, bộ dạng cam chịu thay hắn làm mấy chuyện này nọ. Thế nhưng, Lục Tiểu Phong cũng không phải hoàn toàn không phản kháng, sự phản kháng của nàng thực sự làm cho Tô đại gia một phen kinh hoàng.

Nhớ rõ buổi tối ngày hôm sau khi nằm viện, Tô đại gia vì không tắm rửa, người khó chịu muốn chết, tính tình buồn bực nên cơm chiều ăn không vào. Lục Tiểu Phong sớm nhìn ra mấu chốt của anh ta, im lặng đi pha nước ấm, sau đó vén tay áo lên hùng hổ nói: “Đến đây, đem quần áo cởi ra, tôi lau người cho anh.”

Tô Trí Nhược choáng váng ngay tại chỗ, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, lông mày đan chặt lại, lập tức từ chối: “Không cần... Cô chuẩn bị sẵn đồ đặc đi, tôi tự mình làm.”

Làm sao Lục Tiểu Phong có thể buông tha anh ta dễ dàng như thế, chính nàng nhớ rất rõ ràng đêm hôm đó không cẩn thận nàng nhìn thấy bộ dạng không mặc quần áo của anh ta, tên yêu nghiệt này sợ tới mức chân tay luống cuống, rất đơn thuần. Trong lòng Lục Tiểu Phong cười lạnh ba tiếng, ở ngoài mặt bày ra một bộ dạng ân cần chăm sóc tới gần anh ta: “Anh bị thương ở tay phải, ngay cả uống nước cũng đều có vấn đề, làm sao có thể tự lau người ỉn, vẫn nên để tôi làm đi.” Nhìn thấy Tô Trí Nhược bỗng dưng đỏ mặt, Lục Tiểu Phong không nhịn được cười rất ôn hòa: “Anh là bệnh nhân, lúc này cũng đừng có suy nghĩ nhiều như vậy.” Nụ cười của nàng ở trong mắt Tô Trí Nhược có vẻ càng rợn người.

Cái cơ lúc trước hắn dùng để sai bảo cô ta vừa mới bị cô ta đáp trả lại nguyên xi.

Bác gái bên cạnh cũng thỉnh thoảng vào giúp vui: “Đúng đó đúng đó, chàng trai, có gì phải xấu hổ, ông lão nhà chúng ta mỗi ngày cũng đều là tôi lau người giúp cho đấy.”

Lục Tiểu Phong cũng xem như có chút hiểu Tô Trí nhược, nàng biết ở mặt ngoài yêu nghiệt này làm ra vẻ ông lớn, nhưng thật ra giống như lời Lương Thiển Thâm nói, trong lòng đơn thuần hiếm thấy, cái gọi là đơn

thuần chính là làm việc dựa theo ý thích của mình, thoải mái tự nhiên, kiên trì theo nguyên tắc của chính mình, nhìn không vừa mắt là nói, nhìn không được thì mắng, tuy rằng tính tình có chút tồi tệ, nhưng mà đơn giản là một chút bản chất tệ hại của anh cũng thú vị, ví dụ như gây sự với nàng. Hơn nữa, chuyện nam nữ đối với anh ta Lục Tiểu Phong xem như cũng đã hiểu rõ rồi, tên yêu nghiệt này đoán chừng cũng không xem trọng chuyện chơi bởi trăng hoa, nếu không vì sao vừa bị nàng trêu chọc một chút liền hoảng sợ đến như vậy.

Đừng tưởng rằng nàng không biết anh ta gọi nàng là bạch cốt tinh, hôm nay nàng muốn để cho anh ta mở rộng tầm mắt nhìn bạch cốt tinh ăn tươi nuốt sống là như thế nào.

Tô Trí nhược thật sự đỏ mặt, màu da anh ta rất trắng, cũng rất mịn màng, đỏ lên như vậy càng làm nổi bật đến cực điểm lên khuôn mặt yêu nghiệt tươi đẹp như hoa đào, đường viền lông mi thật dài hạ xuống, thỉnh thoảng rung rung, hiển nhiên đang ở thời điểm nội tâm giao chiến, vô cùng đấu tranh.

Lục Tiểu Phong âm thầm cười trộm, khép màn hình bốn phía lại, sau đó đứng chờ anh ta ra quyết định cuối cùng. Cuối cùng Tô đại gia thở dài một hơi, oai phong lẫm liệt giật giật yết hầu, vô cùng không tình nguyện phun ra một chữ: “Lau.” Nhưng ánh mắt nhìn về phía Lục Tiểu Phong quả thực như nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Lục Tiểu Phong buồn cười giúp anh ta cởi áo khoác, toàn thân anh ta cứng ngắc giống như tảng đá. Lục Tiểu Phong không nhịn được nói: “Thả lỏng một chút, tôi không có ăn thịt anh.”

Ánh mắt Tô Trí nhược ngay lập tức giống như lưỡi dao bắn quét lại, vô cùng cảnh giác, giống như cô ấy thật sự là Bạch Cốt Tinh ham muốn ăn thịt Đường Tăng từ rất lâu.

Lục Tiểu Phong cầm khăn mặt ướt nhẹp, vắt khô, thời điểm khăn nóng lau đến trên người, Tô Trí Nhược cuối cùng hơi thả lỏng một chút, nhưng nàng nhìn thấy tai của anh ta đã hồng rực lên có thể trích được máu, tỏa sáng lên như một khối mã não đỏ. Tuy rằng Lục Tiểu Phong cố ý chinh anh ta, nhưng lúc lau người cũng thật cẩn thận tỉ mỉ, lau xong phía sau lưng lại lau đến trước ngực. Tô Trí Nhược không được tự nhiên, lại thấy vẻ mặt Lục Tiểu Phong vẫn như bình thường, thay đổi chậu nước ấm, cẩn thận vắt khô khăn lông.

“Hay là để tôi tự mình làm đi, phía trước tự tôi có thể làm.” Tô Trí Nhược thật sự chịu không nổi, rụt về phía đầu giường, kéo chăn lên, cứng ngắc nói.

Lục Tiểu Phong theo thói quen đẩy kính mắt lên, cười như không cười nhìn anh ta một lát, đến tận khi thấy anh ta sợ hãi, sau đó mới đem khăn mặt đưa lại: “Lau xong gọi tôi vào.”

Lòng dạ nàng vẫn còn yếu đuối, rốt cuộc vẫn quyết định không làm khó dễ anh ta. Nàng lại đợi ở bên ngoài, lúc này động tác của Tô yêu nghiệt vô cùng mau lẹ, sau khi nghe thấy anh ta nói xong, Lục Tiểu Phong đi vài bước giúp anh ta mặc lại quần áo, hết sức cẩn thận với cánh tay bị thương của anh ta, sau đó bưng chậu nước đi ra ngoài, trước khi đi, Lục Tiểu Phong quay đầu lại như có suy nghĩ gì đó nói: “Nhìn thấy mặt anh như vậy thật sự không thể tưởng tượng được thân hình của anh kỳ thật rất khá.”

Dứt lời, lại giống như sấm sét bên tai Tô Trí Nhược, nàng cười híp mắt đi ra.

Có lẽ là lần này trêu chọc Tô đại gia phát cáu, hẳn mới thay đổi hẳn với cô ấy. Cô ta muốn lau người hộ hẳn phải không, được lắm. Qua một ngày, sau khi lau người xong thì Tô Trí Nhược làm bộ như đang đi đòi nợ nói: “Tôi muốn rửa chân.”

Lục Tiểu Phong lại sững sốt, lập tức hiểu được yêu nghiệt này bắt đầu trả thù rồi. Nàng cũng dò xét một chút, tên con trai này muốn nhìn thấy vẻ mặt không thể nhịn được nhưng vẫn phải đè nén của nàng. Nhưng nàng cũng không để cho anh ta dễ dàng thực hiện được, rất lạnh nhạt nhưng đáp ứng những yêu cầu vô lý của anh ta. Tô Trí nhược không nghĩ tới cô ấy sẽ thật sự đồng ý, ngay người một lát sau đã nhìn thấy Lục Tiểu Phong bưng chậu nước vào. Lúc này Tô Trí nhược mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thật sự hẳn không muốn người khác giúp rửa chân, hẳn không phải loại thích biến thái như thế.

Lục Tiểu Phong ngồi xổm người xuống, thấy anh ta chậm chạp không động tĩnh gì, ngừng đầu ánh mắt bình tĩnh thông suốt, cũng không thúc giục, cứ dè dặt nhìn anh ta như vậy, nhìn đến khi cả người anh ta khó chịu. Nàng hiểu rằng anh ta đang hối hận, anh ta cũng không phải là loại người giỏi giấu giếm tâm

tư của mình, tính cách khó chịu hết lần này đến lần khác, con vịt con bướng bình, sau khi nói ra những lời thiếu suy nghĩ không biết hối cải, cho dù có sai hay đúng Tô đại gia hẳn đều đúng. Nhiều khi, Lục Tiểu Phong cho rằng anh ta thật giống một đứa trẻ lớn, cũng không thật sự tính toán với anh ta.

Tô Trí Nhược chậm chạp ngồi tới bên giường, ánh mắt xấu hổ nhìn chằm chằm cái chậu nước, lại chậm chạp đem chân ngâm vào trong chậu, Lục Tiểu Phong đành chịu cười cười, cầm khăn mặt đưa cho anh ta: “Có đôi khi không phải chuyện gì cũng có thể nói như vậy, anh cần suy nghĩ kĩ trước khi muốn nói một câu nào đó.”

Tô Trí Nhược kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Tiểu Phong, đã thấy cô ấy trầm mặt không giống bình thường, ánh mắt phía sau thấu kính trông giống như trận sương mù trong mùa đông đi khắp nơi không thể nhìn thấy gì, chỉ có điều nháy mắt lúc sau, Lục Tiểu Phong cười nói: “Ý của tôi là với tôi thì không sao, nhưng tính cách của anh như vậy, sẽ chịu thiệt thòi.”

Tô Trí Nhược còn chưa kịp phản ứng, Lục Tiểu Phong đã đi tới bên cạnh gạt tảo hộ anh ta.

Trong nháy mắt đó cô ấy trầm tĩnh như vậy làm chỉ hấn một thoáng giật mình.

Từ đó về sau, quả nhiên Tô Trí Nhược thu liễm rất nhiều.

Bây giờ, Lục Tiểu Phong đã thành thạo giúp anh ta uống nước, nàng sụp mắt xuống, suy nghĩ có chút vô thức, đã vài ngày nàng không được ngủ một giấc thật thỏa thích, sau này bị Tô Trí Nhược hô đến gọi đi đã biến thành phản xạ có điều kiện. Sắc mặt của nàng rất khó nhìn, càng giống bệnh nhân hơn, con mắt vô thần sau kính mắt nhìn chằm chằm mép giường, cái chén cầm trong tay. Đợi nửa ngày, làm sao mà tiểu tử này uống lâu hết như vậy, Lục Tiểu Phong nhịn không được ngẩng đầu, vừa mới đụng đến đôi mắt trong sáng của Tô Trí Nhược, mắt hồ ly của anh ta rất đẹp, khéo mắt hơi nhíu, cười rộ lên đúng là vô cùng xinh đẹp, lúc không cười cũng mặt mày như vẽ. Tuy rằng nói anh ta như vậy anh ta nhất định sẽ tức giận, nhưng Lục Tiểu Phong nghĩ, quả thật anh ta rất đẹp, xinh đẹp không phân giới tính, có rất ít người có loại dung mạo làm lòng người kinh hãi như vậy.

“Làm sao vậy?” Thấy Tô Trí Nhược nhìn mình như có suy nghĩ gì, Lục Tiểu Phong không nhịn được hỏi: “Nhìn tôi như vậy là sao?”

Tô Trí Nhược từ từ thu hồi tầm mắt, tác phong rất vui vẻ dựa trở lại giường, sau đó hình như còn thật sự suy tư về vấn đề quan trọng gì đó, tiếp theo lấy từ trong ngăn kéo ra một trùm chìa khóa, giống như đang ban ơn nói: “Ngày mai lái xe tới.”

Lục Tiểu Phong tròn tròn tròn mắt, lái chiếc xe bảo bối kia, nàng cũng không ăn gan báo, dám đụng tới “vợ” của anh ta.

“Không cần, tôi ngồi xe buýt sẽ tốt hơn.” Lục Tiểu Phong đẩy tay anh ta lại, hoảng hốt nói.

Tô Trí Nhược hung hăng trừng mắt liếc xéo nhìn cô ấy một cái: “Tôi cho cô lái cô liền lái, tại sao nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

“Thật sự không cần...” Lục Tiểu Phong dở khóc dở cười, tên yêu nghiệt này lại nghĩ ra cái quái gì để trên chọc tra tấn nàng đây.

Ngay trong lúc hai người đẩy qua đẩy lại, ở cửa vang lên một giọng nữ rất sắc bén: “Tiểu Quai, bây giờ con đang làm cái gì vậy?”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một quý bà lộng lẫy đoan trang, ánh mắt hình như không tốt nhìn nàng chằm chằm, còn nhìn tới tay nàng cùng Tô Trí Nhược đang bám chặt cùng một chỗ, đứng bên cạnh bà ấy chính là Diệp Nhuận An, cô ấy cũng đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Lục Tiểu Phong. Lục Tiểu Phong đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lập tức hiểu được người tới là ai.

Nàng thật đáng thương bị tên yêu nghiệt này tra tấn nửa ngày, bây giờ còn sắp bị mẹ yêu nghiệt tra tấn.

18. Chương 18

Lục Tiểu Phong rất thức thời, nếu Tô Trí Nhược có đồng nghiệp hoặc bạn bè đến thăm, nàng liền lập tức tìm một chỗ biến mất, chờ bọn họ đi rồi nàng tiếp tục lặng lẽ trở về, tuy rằng không biết Tô Trí Nhược giới thiệu nàng như thế nào, chẳng qua nàng cũng không thêm để ý.

Nhưng mà, lần này nàng muốn rời đi cũng không kịp nữa rồi, quý bà lộng lẫy kia đi đến trước mặt nàng, dùng ánh mắt soi mói của bề trên, chăm chú nghiêm túc, so với tia X còn nhìn thấu từ đầu đến chân nàng, từ chân lên đầu quét qua một lần, cuối cùng có chút kiêu căng mở miệng: “Cô là ai?”

Đương nhiên Diệp Nhuận An biết Lục Tiểu Phong, nhưng ấn tượng trong cô thì Lục Tiểu Phong chẳng qua chỉ là một người quen biết sơ sơ với Tô Trí Nhược, chẳng biết tại sao ngay cả chính mình không biết tình hình Tô Trí Nhược bị thương mà cô ta lại ở bên cạnh anh ấy, còn cùng anh ấy có hành động... quán quýt không rõ ràng như vậy. Tốt xấu gì Diệp đại tiểu thư cũng xuất thân từ một gia đình lớn, được giáo dục tốt, cúi đầu ngoan ngoãn theo sát bên người bà Tô, duy trì im lặng.

Bây giờ Lục Tiểu Phong đã biết mặt mũi Tô Trí Nhược lấy từ nơi nào, nhưng mà nàng vẫn tương đối thích ánh mắt của Tô Trí Nhược hơn, ánh mắt của mẹ anh ta có quá nhiều điều tự tình là đúng, nàng chịu không nổi. Còn nữa, chắc chắn thân phận của Tô Trí Nhược là con nhà giàu có, xem cách ăn mặc của mẹ anh ta, khái niệm của Lục Tiểu Phong đối với đồ xa xỉ không nhiều lắm, nhưng cũng nhìn ra được đồ trên người bà Tô đều rất có giá trị.

Lục Tiểu Phong ngoan ngoãn nói: “Tôi là...”

Bà Tô quét mắt nhìn cách ăn mặc của cô ấy giản dị đến cực điểm, lại nhìn quả táo được gọt xong trên bàn, tự mình cho rằng: “Cô là người Tiểu Nhược thuê để làm hộ lý?”

Lục Tiểu Phong há hốc mồm, nghĩ đến lời nói ác độc của tên yêu nghiệt kia cũng kế thừa của quý bà lộng lẫy này, chỉ có điều nàng cũng không bác bỏ, giật giật khóe miệng đừng không nhúc nhích.

Bà Tô đương nhiên nghĩ rằng Lục Tiểu Phong đồng ý, gật gật đầu nói: “Tôi muốn nói chuyện cùng con mình, cô đi ra bên ngoài chờ đi.”

Lục Tiểu Phong chỉ cười cười, đang muốn đi ra bên ngoài, không ngờ cổ tay bị người nào đó gắt gao bắt lấy, nhìn lại, Tô đại gia đang mặt đen lên trợn trừng mắt nhìn nàng.

Nàng không có trêu chọc gì anh ta đi, Lục Tiểu Phong đưa mắt ra hiệu cho anh ta, ai ngờ mặt Tô đại gia càng đen thêm.

“Ai nói cô ấy là hộ lý?” Tô Trí Nhược ngồi thẳng người, một tay kéo Lục Tiểu Phong ra phía sau, không mặn không nhạt nói với mẹ của hắn: “Cô ấy là bạn của con.”

Bà Tô nhìn theo cánh tay Tô Trí Nhược kéo Lục Tiểu Phong, sắc mặt không dễ nhìn, chỉ có điều dù sao bà cũng xuất thân từ Tăng gia, đặt tại địa vị quý bà nhà giàu có, không thể tự mình đánh mất giá trị con người, cho dù trong lòng vẫn không thoải mái, cũng sẽ không biểu hiện rõ ràng ra ngoài, nhưng ánh mắt sắc bén đã muốn bắn vào trên người Lục Tiểu Phong. Hôm nay bà chỉ dẫn theo Nhuận An đi cùng, vốn dĩ nghĩ làm cho vị con dâu tương lai này cùng con mình vun đắp tình cảm thật tốt, như thế nào giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, cho dù mình không so đo, nhưng cũng không thể để Nhuận An tủi thân.

Không phải bà Tô muốn nịnh hót, lấy từ xuất thân của bà xưa nay coi thường tiền tài địa vị, chứ đừng nói đến leo lên địa vị thông gia tốt như này, Tăng gia bọn họ nói đến không ai không biết không ai không hiểu, tài lực nhân lực vật lực đều một tay che trời, ngay cả phó chủ tịch tỉnh cũng phải kính sợ đối với bọn họ ba phần, chỉ sợ người khác muốn trèo cao. Cho nên, bà đối với con dâu tương lai của mình đặc biệt để ý, con của mình ưu tú như vậy, tuy rằng nó đi trên một con đường ở trong mắt bà không sáng sủa lắm, nhưng nó cũng không phải là con cái nhà giàu bình thường, nó đường đường chính chính là con cháu nhà giàu có quyền thế, đối với chuyện gì của nó bà cũng có thể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng cũng không thể để ột ít đàn bà con gái có tâm địa khác dùng thuật dụ dỗ quyến rũ con trai bảo bối của bà. Trước mắt, trong lòng bà đã chọn được vị Diệp đại tiểu thư đang đứng bên cạnh này, coi như là thanh mai trúc mã cùng Tô Trí Nhược.

Chỉ có điều, phẩm hạnh của cô gái trước mắt này, không phải bà khinh thường, nhưng thật sự bà nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt. Mặc kệ như thế nào bà vẫn hiểu rõ con mình, tiêu chuẩn của Tô Trí Nhược rất cao, cũng rất kén chọn, nó độc thân nhiều năm như vậy, trừ khi nó là đồng tính luyến ái, nhưng không có một người nào, không có một bà mẹ nào mong muốn con mình trở thành đồng tính luyến ái. Cho nên, bà Tô liên tục đánh giá Lục Tiểu Phong một lúc, tạm thời cảm thấy cô gái này so với Nhuận An, đúng là khác nhau một trời một vực, không thể so sánh, nghĩ đến cũng thấy an toàn, con mình sẽ không phải hồ đồ như vậy bị một cô gái chẳng có thứ gì quyến rũ đi, chỉ là bà lại quay đầu tiếp tục điều tra cô ấy. Lúc này nếu mình khinh thường bạn của tên tiểu tử này, chắc chắn nó sẽ tức giận.

Sau khi đem sự việc trước sau phải trái suy nghĩ một vòng, bà Tô cũng bình tĩnh lại, bày ra khuôn mặt tươi cười an ủi con trai bảo bối bị chính mình trêu chọc: “Tiểu Quai, đúng đúng, mẹ nghĩ sai rồi, mong vị tiểu thư này không lấy làm phiền lòng.”

Thật ra Lục Tiểu Phong cũng không nghĩ gì, bà Tô nói xin lỗi, trong ánh mắt lộ ra cũng không có xin lỗi bao nhiêu, nhưng mà nàng vẫn nhìn Tô mụ mụ cười cười.

Tô Trí Nhược thực không thích mẹ mình dùng loại ánh mắt khinh thường soi mói Lục Tiểu Phong, tuy rằng bản thân hắn thích bắt nạt Lục Tiểu Phong, nhưng mặc kệ hắn đối với cô ấy như thế nào, không thích khi người khác cũng làm như vậy, càng đừng nói làm trò chế giễu cô ấy trước mặt hắn, cho dù là mẹ hắn cũng không được, đối với người của mình Tô đại gia rất bênh vực. (người của anh từ bh vậy)

Bà Tô đè nén tức giận trong lòng, hướng mắt nhìn bốn phía, nơi này tám người bệnh ở cùng một gian phòng, bà không vừa lòng nói: “Làm sao con có thể ở nơi như thế này, nơi này không có phòng bệnh một người sao?”

“Chỉ ở vài ngày, không quan tâm nhiều như vậy.” Tuy rằng Tô Trí Nhược coi trọng chất lượng cuộc sống, nhưng hắn không thích nghĩ mình yếu ớt, hắn sẽ không bởi vì xuất thân của chính mình mà làm bộ làm tịch.

Bà Tô đầu đầu cũng thấy đau lòng, giống như con mình ở nơi này là bồi nhọ Tăng gia bọn họ biết bao nhiêu, nó chịu bao nhiêu tủi thân, lại nhìn đến cánh tay kia, bà Tô lời nói thành khẩn mở miệng: “Con trai, con nhìn xem, đi làm nhiệm vụ là bị thương, con làm cảnh sát chịu được bao nhiêu lần bị thương, con không được làm mẹ con cùng bà ngoại đau lòng muốn chết. Aizzz, con trai, nghe lời, con hãy suy nghĩ một chút, đừng làm cảnh sát, ba của con có một người bạn...”

Lục Tiểu Phong cẩn thận liếc mắt nhìn bà Tô một cái, trong lòng cuối cùng hiểu được vì sao Tô Trí Nhược bị thương cũng không muốn để người trong nhà biết.

Về trước Tô Trí Nhược còn nhần nhịn nghe lấy, nhưng mà nghe được về cuối sắc mặt hắn trầm xuống, mắt hồ ly xẹt qua ý lạnh, lời nói ra nghiêm túc hơn rất nhiều: “Mẹ, chuyện này con đã nói bao nhiêu lần rồi, mẹ không cần khuyên con, con sẽ không đổi nghề.”

Bà Tô hơi lo âu nhíu mi lại, bà biết nếu nói thêm gì đi nữa Tô Trí Nhược nhất định sẽ trở mặt, mỗi lần nói đến đề tài này con trai bà vốn lẩn như trạch gặ phải liền lập tức biến sắc mặt, bà nghĩ mãi không ra, làm sao nó lại mê công việc chẳng ra gì này như vậy.

Nhưng mà bà chưa từ bỏ ý định: “Tiểu Quai...”

“Dì Lương, Trí Nhược bị thương cần nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều hơn, hay là chúng ta đừng làm phiền anh ấy.” Diệp Nhuận An lập tức nhận ra Tô Trí Nhược không thích, cô nhẹ nhàng ngắt lời của bà mẹ, giúp giải vây cho Tô Trí Nhược, bởi vì cô hiểu được Tô Trí Nhược cực ghét người khác coi thường công việc này của anh ta.

Bà Tô biết hôm nay nên tới đây thôi, nhưng phần sự nghiệp này bà sẽ kiên trì không lơ là, sớm hay muộn cũng khiến con trai cải tà quy chính.

Bà để lại một chồng thuốc bổ, lại quan tâm cực kỳ lâu, sau đó nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Theo tôi đi ra ngoài.”

Lục Tiểu Phong gật gật đầu, nhưng mà tay nàng vẫn bị Tô Trí Nhược nắm, lúc này Tô Trí Nhược cũng không có ý định sẽ buông ra.

Tô Trí Nhược chần trước mặt Lục Tiểu Phong: “Có điều gì không thể nói trước mặt con?”

“Con nhìn con xem cái đứa nhỏ này, lại suy nghĩ nhiều rồi.” Bà Tô lúng túng cười, nhưng khí thế nói chuyện không giảm: “Mẹ muốn cảm ơn vị tiểu thư này, đúng rồi, cô tên là gì?”

“Lục Tiểu Phong.”

“Ah, Lục Tiểu thư, cảm ơn cô trong thời gian chúng tôi không có ở đây đã giúp đỡ chăm sóc cho Tiểu Nhược, hẳn rất hay bắt bẻ, người bình thường cũng khó có thể chịu đựng được nó. Nhắc mới nhớ, làm sao cô biết Tiểu Nhược bị thương? Đến hôm qua tôi mới biết?” Lời này bà nói không mềm không cứng, nghe bình thường, nhưng mà thật ra đang trách Tô Trí Nhược tại sao mà bị thương ngay cả mẹ cũng không biết, ngược lại người ngoài lại biết trước.

“Tôi cũng là nghe đồng nghiệp của anh ta nói.” Lục Tiểu Phong giống như tảng đá, đối với những gai nhọn trong lời nói kia cũng không có phản ứng gì.

Vốn dĩ Tô Trí Nhược không nói ẹ của hắn, vì sợ mẹ hắn đến sẽ cho hắn nghe ca cải lương, hơn nữa mỗi khi nghe bà gọi lớn Tiểu Nhược Tiểu Quai, hắn đã muốn phát điên.

Tô Trí Nhược bắt đầu nhức đầu đuổi người: “Mẹ, mẹ có thể đi được rồi, con không sao. Còn nữa, đừng nói cho bọn các bác các cậu, cũng đừng nói cho bà ngoại. Đây chỉ là chút vết thương nhỏ, không cần phải quấy rầy đến nhiều người như vậy.”

Hắn cũng không phải vì nghĩ rằng địa vị ở nhà của mình được nhiều thương yêu, sẽ khiến bác trai và anh lớn bận trăm công nghìn việc phải tới thăm, mà hắn rất khó chịu khi những người đó chỉ tới để xem khí thế bị suy giảm của hắn, hắn nghĩ lại cũng thấy bực bội.

Bà Tô thấy việc này không còn cách nào khác ngoài nghe lời con trai, gật đầu đồng ý, tương lai còn dài, trước mắt bà cứ lùi từng bước đã. Diệp Nhuận An đi theo bà Tô trở về, từ điểm này cũng có thể thấy được vì sao cô ấy có thể duy trì quan hệ tốt đẹp cùng Tô Trí Nhược cũng không phải không có lý do —— cô ấy rất biết đoán ý người khác qua sắc mặt, cũng sẽ không để tình hình gây náo loạn, rất biết vì đại cục, cho dù có nghi hoặc đối với Lục Tiểu Phong, lúc đi cũng không liếc nhìn nàng lấy một cái.

Bọn họ đi rồi, Lục Tiểu Phong mới kéo kéo cổ tay, nói: “Có thể buông ra được rồi.”

Tô Trí Nhược sưng sốt, lúc này mới phát hiện ra mình còn đang nắm chặt tay Lục Tiểu Phong, nhưng hắn không những không buông ra, còn càng nắm chặt hơn.

“Vừa rồi cô bị làm sao thế?” Trước mặt Tô Trí nhược lại bắt đầu chỉ trích.

Lục Tiểu Phong bị thái độ của anh ta làm cho không hiểu ra sao cả: “Cái gì bị làm sao?”

Tô Trí Nhược lạnh mặt, lông mày thanh tú nhăn tít lại, tức giận nói không nên lời: “Ai nói cô là hộ lý, mẹ của tôi nói như vậy cô liền đồng ý?”

Hóa ra anh ta tức giận vì chuyện này, quái lạ, nàng còn chưa có tức giận, anh ta tức giận cái gì.

Chỉ là Tô Trí Nhược không muốn nhìn thấy bộ dạng như bị bông của cô ta, còn nói: “Cái cô này tại sao lại không biết phản kháng là như thế nào, cứ không nóng không lạnh, nhìn thấy bộ dáng này của cô tôi sẽ khó chịu.”

Lục Tiểu Phong hai mắt đã muốn trợn trắng, tên yêu nghiệt này đơn giản chính là chỉ cho phép quan đốt đèn, không cho phép dân chúng đốt đèn. (ý nói anh bắt nạt chị thì được, người khác thì không được.)

Cô ấy cũng không tức giận, rất nghiêm túc nói: “Thật ra tôi cảm thấy tôi rất xứng với chức hộ lý, làm gì có hộ lý nào ngoan ngoãn nghe lời anh không có phản kháng như vậy chứ.” Chủ yếu là nàng không thu tiền, sức lao động miễn phí.

Quả nhiên, nàng vừa thốt ra lời này xong, sắc mặt Tô Trí Nhược liền thay đổi, theo thói quen anh ta nheo mắt lại, mím chặt môi, trong mắt có chút mưa bão nổi lên rất nguy hiểm, thế nhưng trái lại làm cho anh ta nhìn qua xinh đẹp càng tỏa ra chấn động lòng người.

“Được rồi, nói hai câu là anh lập tức tức giận.” Lục Tiểu Phong bắt đầu dĩ cười nói, “Tôi nói đùa với anh thôi.”

Tô Trí Nhược nghi ngờ nhìn cô ấy, sức lực trên tay vẫn chưa giảm bớt đi.

Lục Tiểu Phong thật sự không còn gì để nói với tên yêu nghiệt này rồi: “Thật sự chỉ là nói đùa, chẳng qua tôi không muốn cãi nhau với mẹ anh, bà ấy là mẹ của anh, lo lắng cho anh cũng là chuyện bình thường.”

Sắc mặt Tô Trí nhược có chút dịu đi, từ từ buông tay đang nắm Lục Tiểu Phong ra, nói: “Sau này lúc nào nên phản kháng thì cô nên phản kháng, đừng để cho người khác nghĩ rằng cô rất dễ bắt nạt. Hôm nay mẹ của tôi có chút quá đáng, cô không cần để ở trong lòng.”

Thật ra một chút nàng cũng không để ở trong lòng, cho dù coi như người ta có đứng ở trước mặt nàng mắng đi mắng lại xối xả, nàng cũng không để bụng, sức lực con người có hạn, nàng chỉ để ý đến bản thân mình.

Chỉ có điều, ngược lại Lục Tiểu Phong thuận miệng nói tiếp: “Có phải ngày mai tôi không cần phải đến đây?” (ý là chỉ dựa theo ý anh bảo phản kháng đi nên phản kháng với anh luôn)

Tô Trí Nhược ngây người, lập tức buồn bực cười nói: “Cô dám.”

Nàng hiểu rõ rồi, phản kháng có hiệu quả với người khác, đối với yêu nghiệt không có hiệu quả.

19. Chương 19

Ngày hôm sau, bị Tô Trí Nhược ép buộc hối thúc, Lục Tiểu Phong run sợ trong lòng khởi động cái cỗ xe còn đắt tiền hơn cả căn hộ của nàng, siêu xe thể thao, run lắc bầy thật vất vả mới chạy đến được bệnh viện. Sau khi tới phòng bệnh, toàn thân nàng đã căng thẳng thoát mồ hôi, Tô Trí Nhược khó hiểu nhìn về phía nàng: “Hôm nay rất nóng sao?”

Lục Tiểu Phong uống cạn hai cốc nước, chẳng để ý đến anh ta: “Tôi thấy nóng.”

Lục Tiểu Phong phục vụ Tô đại gia ăn bữa sáng xong, liền bắt đầu công việc của mình, nàng đã nợ bản thảo nhiều ngày, biên tập chỉ thiếu chút nữa chém tan nhà nàng, bất kể như thế nào cũng phải viết xong dàn ý cốt truyện.

Nhưng mà đang viết, nàng nhớ tới một vấn đề, liền hỏi Tô Trí Nhược: “Vì sao anh lại làm cảnh sát? Mẹ của anh hình như rất phản đối chuyện này.”

Theo nàng quan sát, nhà Tô Trí nhược rất giàu có, không thể gặp trở ngại về chuyện tìm việc, hơn nữa người thân trong nhà như mẹ anh ta cũng phản đối công việc đường như rất nguy hiểm này. Thật ra nhìn qua anh ta cũng không giống cảnh sát, có cảnh sát nào lớn lên lại xinh đẹp như hoa giống anh ta vậy, nhưng cách cư xử lại lưu manh.

“Cô coi thường nghề cảnh sát?”

Tô Trí Nhược giống như phản xạ có điều kiện hỏi ngược lại, thật sự qua nhiều năm như vậy hắn không muốn đi tìm một người bạn gái, là có nguyên nhân, đầu tiên hắn không thích vẻ mặt ngây dại của con gái khi nhìn thấy hắn, tiếp theo hắn chán ghét những cô gái bao giờ cũng muốn hắn mua cho đồ này đồ nọ, cuối cùng hắn cảm ghét nhất những cô gái đó cứ hỏi hắn vì sao không kế thừa tài sản, trái lại lại đi làm cảnh sát quèn, giống như làm cảnh sát rất đánh mất giá trị con người của hắn, hắn biết rõ rất nhiều cô gái đều không thoát khỏi ba cái loại trên, cho nên đối với chuyện tìm bạn gái Tô Trí Nhược tương đối bác bỏ. Chỉ có điều hắn không nghĩ tới Lục Tiểu Phong cũng là loại con gái như vậy.

Lục Tiểu Phong nghi ngờ nhắc đầu lên khỏi máy vi tính, nhìn thấy Tô Trí Nhược lạnh lùng nhìn nàng, nàng không ngờ Tô Trí Nhược sẽ phản ứng như vậy, hình như nàng hoàn toàn, từ đầu tới giờ chưa nói nàng coi thường nghề cảnh sát của anh ta đi.

Lục Tiểu Phong suy nghĩ, cân nhắc chọn từ ngữ: “Tôi chưa từng coi thường nghề cảnh sát, nghề nghiệp này tốt lắm, tôi cũng hiểu được, anh thích hợp với công việc này. Chỉ là, cha mẹ luôn lo lắng cho con cái, anh hẳn là con trai độc nhất trong nhà, nếu như trong nhà không ai đặt chân vào nghề này, có rất ít cha mẹ mong muốn đưa con mình vào trong đội cảnh sát.”

Vốn dĩ ánh mắt Tô Trí Nhược đang âm thầm nghe thấy những lời này của Lục Tiểu Phong bỗng nhiên sáng lên, như là muốn xác nhận lời nàng nói thật hay giả, Tô Trí Nhược nắm lấy trọng điểm, lại hỏi lần nữa: “Cô cảm thấy tôi thích hợp làm cảnh sát?”

“Kỹ thuật bắn súng của anh tốt như vậy, không làm cảnh sát. Có chút lãng phí nhân tài.” Lục Tiểu Phong vẫn né tránh đi, nói về việc không nói về người.

Tô Trí Nhược giống như lần đầu tiên mới quen biết với Lục Tiểu Phong, hắn nhìn cô ta nửa ngày, hơi nghiêng mặt qua chỗ khác, cười khẽ nói: “Lần đầu tiên tôi nghe có người nói như vậy. Người khác nói tôi không thích hợp làm nghề này, tôi nhất định không tin.”

Hắn quay mặt lại lộ ra đường cong đẹp đẽ, bờ môi cong lên cười khẽ, thần thái trên mặt đều sáng bừng lên.

Tô Trí Nhược đem tay trái gối sau đầu, nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Cô cũng thấy đấy, ở trong mắt mẹ của tôi đây đúng là nghề nghiệp không có tiền đồ, không bằng giúp đỡ kinh doanh trong nhà, bọn họ đều nghĩ rằng có thể trải một con đường sáng sủa rộng rãi cho tôi, tôi không lạ gì, nhà của tôi thiếu tôi cũng vẫn buôn bán được. Nhưng mà, tôi rất hài lòng trạng thái bây giờ, đây mới là điều đàn ông nên làm.” Lúc anh ta cười ngồi dậy bên môi có một cái lúm đồng tiền nho nhỏ, ở trên khuôn mặt trắng nõn đó làm cho lòng người ngứa ngứa. (ực ực, nuốt nước miếng >”)

Đột nhiên Lục Tiểu Phong cảm thấy tên yêu nghiệt này rất chói mắt, dời tầm mắt đi không để lại dấu vết nói: “Tôi đoán, có phải có người nói khuôn mặt của anh rất ...Âm nhu, không thích hợp làm cảnh sát hay không?” Biết rằng nếu nói xinh đẹp người này sẽ trở mặt, nàng lập tức sửa lại lời.

“Hừ.” Tô Trí Nhược cười lạnh một tiếng: “Tô đại gia đây âm nhu? Ai dám nói như vậy, xem tôi có cho nó tàn phế không.” Chỉ có điều, quả thật hắn vì thế mà phiền muộn hai năm, lúc đó liên liệu mạng luyện võ thuật, quyết không thể để cho người khác cười nhạo hắn thân thể yếu ớt.

Bộ dạng hắn xinh đẹp thì đành chịu, điều này đối với một người con trai mà nói cũng không phải chuyện tốt gì, cho dù hiện tại đang lưu hành vẻ đẹp trung tính. Nhưng Tô Trí Nhược thực sự chán ghét khuôn mặt mình xinh đẹp quá thể, hắn thích ăn mặc để mình trở nên anh tuấn, nhưng hắn cần chính là anh tuấn, là có phong cách, không phải xinh đẹp, cho nên hắn cố hết sức làm ra các loại vẻ mặt hung ác, cử chỉ cũng hết sức thô lỗ, chỉ có như vậy, các cô gái nhìn thấy hắn mới không còn yêu thích phần khởi mà khen hắn xinh đẹp nữa. (anh đáng yêu quá a... tộp tộp)

Lục Tiểu Phong nhìn thấy bộ dạng thờ phì phì của anh ta, trong lòng không nhận được mềm xuống, có lẽ lòng dạ anh ta thật sự hẹp hòi, cũng thật sự tính toán, càng thật sự rất yêu nghiệt, nhưng nàng thích luồng khí phách đàn ông toát ra từ anh ta.

Đều nói người không thể chỉ nhìn tướng mạo, cái này đúng, ai có thể tin được một người đàn ông mặt như minh tinh thật ra là một cảnh sát chuyên giết súng bên người đi khắp nơi gây chuyện.

“Tôi làm cảnh sát ngoại trừ thích ra, còn có một lý do.” Ánh mắt Tô Trí Nhược lập tức phóng tới một nơi xa xăm, như là người trong trí nhớ đang hiện lên một điều gì đó tốt đẹp. “Bởi vì một người, cô ấy đã thay đổi cuộc đời tôi.”

Lục Tiểu Phong nheo mắt, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Đang lúc Tô Trí Nhược muốn mở miệng nói tiếp thì có hai người từ ngoài cửa tiến vào, người đi trước cười lớn nhìn Tô Trí Nhược nói: “Tiểu tử, nhìn cái cánh tay yếu ớt của cậu kìa, lại bị thương rồi.”

Lông mày Tô Trí Nhược lập tức thất lại, hắn tự nhận cùng tên lưu manh vật lộn sảy chân ngã từ trên sân thượng xuống bị thương vốn là một sự kiện vô cùng dọa người, nhưng mà anh em bạn bè của hắn không nên hết lần này tới lần khác đổ thêm dầu vào lửa, hết lần này tới lần khác nhìn hắn lại vui sướng như khi thấy người khác gặp họa, thấy tính khí nóng nảy của hắn càng ngày càng mạnh lên, Nghiêm lão đại cố tình không cho hắn xuất viện, kiên quyết bắt hắn nghỉ ngơi điều dưỡng.

Hứa Thạch cầm giỏ hoa quả đi đến, Nghiêm Chính đi theo phía sau, khi mắt ông ta nhìn thấy Lục Tiểu Phong thì hiện lên kinh ngạc, dường như không dự đoán được cô vẫn còn ở đây, lại nhanh chóng chuyển qua, hướng về phía Tô Trí Nhược bắt chuyện, nói là vừa lúc gặp Hứa Thạch ở dưới lầu. Lục Tiểu Phong nhanh chóng đứng dậy, yên lặng dựa sát vào một bên, nhường chỗ ngồi, sau đó muốn nhân lúc rảnh rồi biến mất, ai ngờ ánh mắt của Thạch Đầu đại ca có thể so với con báo, bước đến từng bước, ngăn ở trước người Lục Tiểu Phong.

Hứa Thạch cảm thấy cô gái này có chút thú vị. Vì sao lại thú vị đây? Bởi vì cô ấy xuất hiện ở bên người Tô Trí Nhược, ai mà không biết Tô Trí Nhược chính là một khối cầu sắt không có kẽ hở, ruồi bọ ong mật cũng chưa có tìm được cách chui vào. Nếu không phải anh ta biết rõ tên tiểu tử này không thể nào cùng chí hướng với mình, anh ta còn thấy rất kì quái một người cần tướng mạo có tướng mạo, cần tài năng có tài năng, mặc dù có chút tính xấu làm cho người khác khó chịu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện y muốn tìm bạn gái. Mấy năm nay, anh ta chưa thấy qua có cô gái nào có thể thân thiết với Tô đại gia, ngay cả cái cô Diệp đại tiểu thư kia nghe nói cũng đang quanh co không tiến lên được chỉ là giai đoạn bạn bè sơ sơ. Nhưng hiện tại cô gái này là sao?

Có ý tứ, rất biết điều, đôi mắt của Hứa Thạch so với bà Tô chỉ có hơn chứ không có kém, giống như đèn pha đánh giá thoải mái, lập tức mở miệng nói: “Cô là...?”

Lục Tiểu Phong không dám ngắt đầu, nhỏ giọng nói: “Tôi là... bạn... Tô Trí Nhược.”

“Ha ha, tiểu tử, tại sao tôi không có nghe cậu nhắc qua tới cô ... bạn gái này?” Hứa Thạch trêu chọc cười một tiếng, tập trung nhìn Tô đại gia trên giường bệnh chớp chớp mắt.

Tô Trí Nhược biết người này muốn xem vở kịch hay của hắn, cố ý đẩy sang người Lục Tiểu Phong, vì thế thân nhiên mở miệng: “Cô ấy có phải bạn gái của tôi hay không, liên quan gì đến anh?”

Hắn không khẳng định, cũng không phủ định, cứ như vậy cố ý treo hứng thú của Hứa Thạch lên, xem anh ta còn dám xem vở kịch hay của hắn hay không. Lục Tiểu Phong đứng ở một bên giường mắt nhìn về mặt giống như địa gia của anh ta kia, than thở số nàng thật sự là khổ, lại bị người này lôi kéo vào trở thành diễn viên quần chúng, hi vọng vị đại ca kia không nên tưởng thật là tốt nhất.

Hứa Thạch càng kinh ngạc, ánh mắt xoay xoay đôi mắt tròn tròn, hướng hai mắt nhìn cô gái có thể để người ta lướt nhìn là quên kia, cô gái này là người như thế nào. Không để cho Tô đại gia vội vàng phải sạch quan hệ, còn nói một cái đáp án mập mờ như vậy.

Chỉ có điều, Thạch Đầu đại ca cũng không phải vô dụng, Hứa Thạch khê khịt khịt mũi, đem lẵng hoa đặt trên mặt đất, nói: “Đi, cậu có bạn gái rất hài lòng a, có người quan tâm chăm sóc cho cánh tay bị thương kia rất thoải mái nhỉ... Xem tôi mới thi hành xong nhiệm vụ trở về liền gấp tới thăm cậu, muốn kể cho cậu một tin tốt lành, thôi, nếu cậu an nhàn như vậy, có biết hay không cũng không quan trọng, có điều về Mông Sa... được, coi như tôi chưa nói.”

Lời này vừa nói ra, ngay tại chỗ ba người sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Nghiêm Chính cực kỳ nhanh hướng nhìn Lục Tiểu Phong, thấy cô ấy cùng đang cảnh giác nhìn về phía mình. Hai người đều mờ mịt, lại lập tức tự mình trấn tĩnh khôi phục trạng thái ban đầu. Chỉ có Tô Trí Nhược nghe xong đầu tiên mắt nhú lại phân biệt thật giả, sau đó mắt hồ ly do dự một lát, mang theo ý cười vỗ vai Hứa Thạch ha hả: “Lão ca, anh xem tôi bị thương đã đủ oan uổng, lão đại cùng cái bệnh viện tôi tàn này đều không cho tôi xuất viện, anh nhẫn tâm làm cho trong lòng tôi còn chịu buồn tủi nữa ư?”

Hứa Thạch đắc ý cười hắc hắc hai tiếng: “Xem cậu gọi tôi là Thanh ca, tôi sẽ nói cho cậu biết.” Hứa Thạch lại đổi giọng, chỉ hơi do dự nhìn về phía Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong hiểu được lòng người nên đi ra ngoài.

“Xin lỗi a.” Hứa Thạch hướng về phía Lục Tiểu Phong phất phất tay, đợi cho cô ấy vừa đi ra ngoài, lập tức ghé vào tai Tô Trí Nhược, có ý giảm thấp tiếng nói thần thần bí bí: “Kha Dịch trở lại đội.”

“Nghiêm Đội cũng không biết.” Hứa Thạch quay đầu nhìn Nghiêm Chính nói: “Kha Dịch vừa mới được gọi lại không tới hai ngày, ước chừng hai ngày nữa sẽ đến tìm ông.”

Trên mặt Nghiêm Đội vẫn như đá hoa cương không nhìn ra cảm xúc gì, ông trầm ngâm hỏi: “Tại sai cậu ấy lại được điều trở lại đội, làm việc bên kia không tốt sao?”

“Không phải, tôi nghe nói tự cậu ta chủ động xin. Tôi vừa mới trở về đội thì gặp cậu ta, cũng chưa kịp hỏi kỹ, chỉ có điều.” Hứa Thạch ngược cầm nhìn về phía Tô Trí Nhược: “Đừng nói anh không nhớ đến chú, tôi vừa gặp cậu ta hỏi han được vài câu liền hỏi cậu ta có tin tức của Mông Sa không, cậu đoán xem thế nào?”

Tô Trí Nhược ngấm ngầm chịu đựng cái miệng không nhân hậu của xú Thạch Đầu này, nghiêng người lên trước hỏi: “Làm sao vậy?”

Hứa Thạch xấu xa nói lầm bầm hai tiếng, treo lơ lửng lòng ham muốn của ba người, mới chậm chạp nói: “Chắc là không chết.”

Tô Trí Nhược giật mình, nhắc gối đầu lên liền ném tới mặt Thạch Đầu: “Mẹ nó chứ, chết hay chưa còn cần anh nói sao.” (*Nguyên văn là Đ** mẹ mày >*)

“Tên tiểu tử này.” Hứa Thạch phản ứng nhanh nhạy chặn ám khí lại. “Cô ấy còn sống hay đã chết ngay cả Nghiêm Đội cũng không biết, đây chính là tin tức rất quan trọng. Đúng không, Nghiêm Đội.”

“Uhm.” Nghiêm Chính trả lời ậm ờ, suy nghĩ một chút, nói: “Làm sao Kha Dịch biết được?”

“Nói là đi làm nhiệm vụ, đúng lúc gặp được bà Mông, tự mình nói chuyện, vốn dĩ bác gái một chút cũng không muốn lộ ra, nhưng mà dù sao Kha Dịch cũng là bạn đồng nghiệp cũ của con gái bà ấy, đành phải hơi mơ hồ nói qua, nói con gái bà ấy vẫn còn sống, chẳng qua bây giờ đang sống ở hang cùng ngõ hẻm nào, bà ấy cũng không biết. Nhưng rốt cuộc biết người vẫn còn sống, đúng là chuyện tốt, ông nói xem có đúng hay không.”

“Cậu ta quá liều lĩnh.” Nghiêm Đội nghiêm mặt, nhìn qua thực sự tức giận, lại hạ giọng nói: “Mẹ của Mông Sa còn đang trong thời kỳ được bảo vệ, việc này quá nguy hiểm.”

Nói đến đây, Hứa Thạch cũng thay đổi sắc mặt, nhưng mà nghĩ lại cảm thấy đã qua lâu như vậy rồi còn không có vấn đề gì: “Lấy tính cách của Kha Dịch mà nói chắc hẳn rất cẩn thận, hơn nữa... Đã qua lâu như vậy, tên kia nếu muốn có động tĩnh sẽ không chờ tới bây giờ.”

“Thằng cha đó chuyện gì không làm được, nguyên khí bị tổn thương hơn phân nửa, hiện tại còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức...” Nghiêm Đội nói được một nửa thì dừng lại, đáy mắt trầm xuống, khuôn mặt nghiêm túc càng tỏa ra vẻ cứng rắn: “Chủ đề này dừng lại ở đây, cấp trên từng có chỉ thị, không được tự ý bàn tán.”

Ba người im lặng một lúc, Tô Trí Nhược dựa lại trên giường, mày nhíu lại, chỉ có điều hẳn không nói thêm gì nữa, có một số việc có thể nói, có một số việc không thể nói, hẳn hiểu được. Nhớ ngày đó lúc đi cùng Nghiêm Đội, hẳn đã thử qua không biết bao nhiêu lần hết mềm lại cứng muốn từ miệng sắt lấy ra được chút ít thông tin gì đó, nhưng Nghiêm Đội dứt khoát cho hẳn một cái quy định: Chuyện Mông Sa, miễn đề cập đến!

Vụ án của Mông Sa kia rất đặc biệt, cấp trên quả thực đã hạ lệnh tất cả ngậm miệng, cũng chỉ có một số ít người trải qua thời điểm đó mới biết đã xảy ra chuyện gì, đa số người khác cũng chỉ nghe bóng nghe gió, nhưng cũng không thể hiểu được tận cùng vì sao lại như vậy. Thái độ cứng rắn của Nghiêm Đội khi đó làm cho người khác sợ hãi, giống như người nào nói thì trở mặt với người đó, cho dù lá gan Tô Trí Nhược có lớn cũng không còn dám nói về đề tài này ở trước mặt ông ấy. Chỉ có điều, hai năm qua, thái độ của Nghiêm Đội có chút nới lỏng ra, có đôi khi trong lúc vô ý nhắc tới, mặc dù cái gì Nghiêm Đội cũng chưa nói, nhưng mà nhìn thấy trong mắt ông ấy tràn đầy tiếc nuối cùng hối hận, Tô Trí Nhược đoán nhất định Nghiêm Đội biết rất nhiều, cũng nhất định đã làm gì đó, nhưng Tô Trí Nhược nhần nhẹn không dám hỏi.

Qua một lúc, một lần nữa Lục Tiểu Phong trở vào trong phòng, đã thấy ba người vùi đầu vào suy nghĩ của mình ở ba mức độ khác nhau, nghĩ nghĩ, nằng nằng Tô Trí Nhược nói: “Tôi đi mua cơm trưa cho anh.”

Tô Trí Nhược ừ một tiếng, tâm tình không tốt lắm. Thạch Đầu đại ca ngược lại rất hâm mộ kẻ sát bên tai Tô Trí Nhược nói nhỏ: “Không tệ a, rất quan tâm nha.” Tô Trí Nhược hung hăng trừng mắt.

“Tôi đi cùng với cô.” Nghiên Chính rất tự nhiên đề nghị.

Lục Tiểu Phong gật gù đầu, cầm túi xách đi ra ngoài, Nghiên Chính đi ở sau lưng nàng.

Hai người một trước một sau im lặng bước đi, vào trong thang máy, ra khỏi cổng, đến tận khi băng qua đường, cách xa bệnh viện, Nghiêm Chính mới mở miệng: “Tôi không nghĩ rằng cô vẫn còn ở đó chăm sóc cậu ta, bằng không... nhất định tôi sẽ giữ chân Hứa Thạch lại.”

Khi Lục Tiểu Phong còn ở trong đội thì Hứa Thạch chưa được điều đến, cho nên hai người chưa từng gặp mặt nhau, Hứa Thạch cũng không biết lai lịch của nàng. Nhưng cho dù như thế nào, anh ta cũng ở trong đội phòng chống ma túy, cái này giống như một quả bom hẹn giờ, nói không chắc không biết đến lúc nào sẽ đem nàng phát nổ. Bất luận trên mặt Lục Tiểu Phong bình tĩnh như thế nào, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy được ẩn dấu tai họa ngầm.

Nghiêm Chính thấy Lục Tiểu Phong không nói gì, liền nói tiếp: “Anh ta vừa mới nói Kha Dịch đã trở lại, nói là gặp được mẹ của cô.”

Trong đầu Lục Tiểu Phong kinh hãi, cắn môi nói không lên lời, nàng cùng mẹ mình đã có quy định nghiêm ngặt, bình thường đều là nàng liên lạc với bà, đến tận năm nay nàng mới tiết lộ phương thức liên lạc ẹ, thỉnh thoảng mẹ của nàng cũng sẽ chủ động liên lạc với nàng.

Nghiêm Chính thấy Lục Tiểu Phong cúi đầu không nói, nhẹ giọng một chút nói: “Cho dù đã qua bao nhiêu năm, cô vẫn nên cảnh giác, cái người kia... nói không chừng...”

“Nghiêm Đội, chúng ta đi mua cơm thôi.” Lục Tiểu Phong dừng bước lại ngẩng đầu, ánh mắt sau gọng kính thần nhiên bình tĩnh: “Tôi và chuyện đó đã không còn quan hệ, ông cũng không nên nói những việc này với một người lạ như tôi.” Nàng không muốn nói đi nói lại chuyện này, nàng chỉ muốn có một cuộc sống thật yên bình.

Nghiêm Chính sững sốt, trên khuôn mặt cứng rắn lộ ra thần sắc phức tạp, nhưng cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống.

Đúng vậy a, cô ấy thật vất vả mới vượt qua được để sống cuộc sống của người bình thường, nếu ông quan tâm đến sẽ bị loạn, nói những việc này trái lại sẽ mang đến phiền toái cho cô ấy.

20. Chương 20

Hứa Thạch thấy tin tức mình đưa đến không những không làm cho Tô Trí Nhược vui vẻ một chút, trái lại làm cho cảm xúc của tiểu tử này tụt xuống, tự biết đuối lý, chấp nhận chờ cậu ta ra viện sẽ đãi một bữa cơm, xem như lấy công chuộc tội. Anh ta cùng Nghiêm Chính rời đi, sau khi Lục Tiểu Phong ở lại giúp Tô Trí Nhược ăn cơm xong, hiếm khi thấy Tô đại gia lên tiếng: “Cô trở về đi.”

“Không sao, lát nữa tôi sẽ đi.”

Một bên Lục Tiểu Phong rửa bát xong, một bên quan sát sắc mặt anh ta. Hôm nay Tô yêu nghiệt đặc biệt yên phận, buổi chiều luôn nghe MP3, cũng không có sai khiến gây sức ép gì cho nàng. Trước kia nàng vẫn cho rằng anh ta đối với Mông Sa, chỉ là sự ngưỡng mộ của một đàn em đối với đàn chị, khâm phục, dẫn đến học tập, trong lòng muốn đua tranh vượt qua cái bóng lưng mơ hồ kia. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, vẫn là nàng đánh giá đơn giản, trọng lượng của Mông Sa ở trong lòng Tô Trí Nhược không nhẹ. Nành càng lúc càng cảm thấy để Nghiêm Đội tiếp tục giữ bí mật là một quyết định quá chính xác, nếu để cho người này biết thần tượng của anh ta thật ra... Đại khái anh ta sẽ cảm thất vô cùng thất vọng.

Thật sự nàng cảm thấy có chút tò mò, vì sao thái độ của người này đối với Mông Sa lại khẳng khái như vậy, anh ta thậm chí còn chưa có gặp qua cô ấy, cũng không có tiếp xúc với cô ấy, chẳng lẽ đơn giản bởi vì cô ấy được người ta gọi là “Thần súng”, mà anh ta chỉ là “tay súng thiện xạ”? Không đến mức đó đi. Chỉ có điều, trong lúc nàng nghe nói có người thực sự sùng bái nàng như vậy, coi nàng là mục tiêu phấn đấu, mấu chốt vẫn là vị đại gia ở trước mắt này, đối với chuyện gì cũng tự có ý kiến của bản thân, đối với người nào cũng không chịu thua kém, tự sướng tự tin rằng mình mạnh đến nỗi không chê vào đâu được, nói không cảm thấy vui vẻ, đó là nói dối, đã là con người, đều có lòng hư vinh. Chỉ là, nếu gặp anh sớm vài năm, nàng sẽ càng vui vẻ. Hiện tại thì sao, nàng chỉ là là một kẻ thờ ơ, rời xa khỏi cái thân phận đã bị nàng cho bám bụi kia, viết một mớ tiểu thuyết bình thường rồi rằm, trải qua cuộc sống bình thường.

Cho nên, nàng vô ý đi tìm tòi nghiên cứu tâm tư Tô Trí Nhược, nếu cần phải quẳng hết lời thôi, sẽ làm một cách thẳng thừng.

Đêm đến, đèn đường bên ngoài đã bật sáng lên, Lục Tiểu Phong đợi cho sau giờ tan tầm qua đi, dọn dẹp lại đồ đạc lên đường về nhà. Lúc gần đi, nàng nói: “Ngày mai anh xuất viện, có muốn mang gì đến không?”

“Không cần. Ngày mai không cần phải đếm sớm, làm xong thủ tục xuất viện là có thể rời đi.”

“Được, vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Sau khi Lục Tiểu Phong rời đi, Tô Trí Nhược trừng to mắt nhìn trần nhà, khi Lục Tiểu Phong đi rồi bác gái ở bên cạnh lại bắt đầu nhồi vào đầu hắn tư tưởng đây là một cô gái tốt, các cô gái bây giờ có bao nhiêu cô không phải là mắt cao hơn đầu, vô cùng kiêu căng? Có chút bằng cấp liền lạm dụng, có chút nhan sắc liền nhìn ai cũng chướng mắt, có chút gia thế lại càng tự phụ tưởng mình to nhất, mình là công chúa, người khác là kẻ hầu người hạ. Tuy rằng Lục Tiểu Phong bình thường, nhưng cô ấy thật thà, tính tình tốt, đối với người chân thành, không so đo, thật lòng giúp đỡ người khác.

Ngày thường Lục Tiểu Phong cũng từng giúp bác gái vài lần, bác gái này cũng vì lòng nhiệt tình, cho rằng Lục Tiểu Phong thích Tô Trí nhược, tuy rằng cũng từng gặp qua mẹ của chàng trai này, ở trước mặt cô ấy duy trì im lặng, có thể thấy bà lớn kia đem Lục Tiểu Phong bốn cột coi không đáng một đồng, nhin không được nhéo vào bên sườn Tô Trí Nhược, đừng có mắt bò mới lo làm chuồng, kết hôn là chung sống, không phải chọn vật trang trí, tìm người hợp ý để có thể duy trì dài lâu mới phải.

Dần dất dần dất lại đi đến chuyện kết hôn, có chút quá đáng rồi, tuy rằng hôm nay Tô Trí Nhược không có tâm tình gì phản bác lại, cho nên nhìn qua lần này đặc biệt chịu nghe lời chỉ bảo, nhưng mà nghe đến đó hắn nhin không được chặn lời bác gái lại: “Được rồi, được rồi, ý của bác cháu hiểu được.” Lúc này bác gái mới vui mừng trong lòng ngừng câu chuyện lại.

Kỳ thật không cần phải bác gái kia nói hắn cũng biết, có lẽ hắn cũng đã sớm biết, lòng dạ Lục Tiểu Phong rất tốt, chỉ là trong khoảng thời gian này hắn phải chịu tra tấn không phải người thường nào cũng chịu được. Nhưng có đôi khi hắn cũng thấy bức bối tại sao thái độ của cô ta đối với hắn lúc nào cũng luôn không sao cả thể, giống như hắn tung cú đấm, người ta lại hóa thành một viên bột mì, có đánh thế nào cũng đều là hắn bị nội thương, thỉnh thoảng cô ta có nhe nanh gươm vuốt chống cự lại, nhưng mà nói cho cùng cũng không để ở trong lòng. Điều này cũng làm cho tại sao hắn lại càng biến thái muốn bắt nạt cô ta hơn nữa, loại cảm giác này giống như đứa trẻ không được người lớn coi trọng. Tô Trí Nhược cũng không có phát hiện ra có vị gì đó không đúng, hắn chỉ dựa vào cảm giác cho rằng cô gái này luôn luôn cứ làm cho có lệ với hắn, mặc dù cô ta đối với hắn nói gì nghe vậy.

Ngày hôm sau, Lục Tiểu Phong vẫn đi từ rất sớm, đại khái là do thói quen, đồng hồ báo thức vang lên nàng liền vọt dậy khỏi giường, ngay khi nhớ ra Tô đại gia nói có thể đến muộn một chút, thì nàng đã lái chiếc xe “Bò chiến”(*) có phong hoàn toàn không cân xứng với mình bon bon trên đường tới bệnh viện.

(*): Biểu tượng của Lamborghini là bò chiến (ta thích xe hãng này :>)

Chờ làm xong thủ tục, sau khi đưa Tô đại gia lên xe, Lục Tiểu Phong thật muốn khóc rống lên, ngày cuối cùng cô bị bắt làm nô lệ cũng đã đến. Tô đại gia vừa ngồi xuống bên kia xe, phong cách từ trong ra ngoài đều hết sức nhịp nhàng, Lục Tiểu Phong nhìn thế nào cũng đều mặt xám mày tro lái xe. Lục Tiểu Phong khởi động xe, Tô đại gia ngồi ở ghế sau, công khai nói: “Tôi không tin vào khả năng lái xe của cô.”

Lục Tiểu Phong cắn chặt răng, thầm nghĩ, không tin tôi còn đưa “vợ” anh cho tôi, thật sự có đôi khi người này mâu thuẫn quá thế.

Đi được không bao lâu, nhạc chuông điện thoại kinh dị reo lên, từng có một lần nghe được. Tô Trí Nhược gãi gãi cằm nhìn di động của Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong tuân thủ quy tắc giao thông, bình tĩnh đeo tai nghe nhận điện thoại: “Alo, Ai đó.”

“Là tôi.” Thanh âm của đối phương nghe rất tự tin về việc người khác có thể nhận ra được mình.

“Khả Nham.” Lục Tiểu Phong cũng không phụ sự tự tin của đối phương. “Có chuyện gì sao?”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, thấp giọng nói: “Mỗi lần nhất định phải có việc mới được gọi điện thoại cho em?”

“Không phải không phải, đây là câu cửa miệng của em.” Lục Tiểu Phong vội vàng cười nói.

Tô Trí Nhược nhìn thấy qua kính chiếu hậu của xe nhìn thấy Lục Tiểu Phong cười có chút chướng mắt, thỉnh linh thốt ra một câu: “Lái xe nghe điện thoại không an toàn.”

“Bên cạnh em có người?” Độ nhạy bén của Liêu Khả Nham cũng rất cao.

“Không có gì, anh cứ nói đi.” Lục Tiểu Phong đã rất bận rồi, cô cũng không đếm xỉa tới Tô Trí Nhược.

“Tuần này hình như em bận nhiều việc lắm.” Tin nhắn anh gửi cho cô như đá chìm đáy biển, thỉnh thoảng cũng chỉ nhận lại một hai tin nói ngắn ngủn mấy câu.

“Đúng là rất bận, sao thế?”

“Ngày mai có rảnh không? Cuối tuần này tôi phải đi công tác.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên nhớ ra tuần này là thời gian hẹn gặp cố định của bọn họ, bị chuyện của Tô Trí Nhược quấy nhiễu làm thiếu chút nữa nàng đã quên mất, Lục Tiểu Phong vội vàng nói: “Không thành vấn đề, làm sao gặp được?”

“Tôi tới đón em đi.”

“Được.”

Không cần hỏi chúng ta đi đâu, cũng không cần nói mấy giờ, bọn họ là người rất ăn ý trong việc không cần nói nhiều, một giờ chiều anh ta rất đúng giờ tới đón nàng, rạp chiếu phim, quán cà phê, hiệu sách, công viên, chọn lấy một nơi, lần trước là trường hợp đặc biệt, đã đi câu lạc bộ bắn súng, cứ theo thứ tự như vậy, tuần này chắc là hiệu sách.

Chẳng trách Hạ Kỳ nói chỉ có Lục Tiểu Phong mới chịu hẹn hò hình thức ngọt ngào như vậy với Liêu Khả Nham, nhưng thực sự nàng cảm thấy không có gì không tốt, nàng thích yên ổn như vậy, tuy nói không phải yêu đương thật sự, nhưng nàng đã không còn hơi sức đâu mà đi đến tình cảm nam nữ, như thế này là đủ rồi.

Về đến nhà, chuyện khẩn cấp hàng đầu của Tô đại gia chính là tắm gội! Lục Tiểu Phong còn chưa kịp nhắc nhở anh ta để ý đến cánh tay, anh ta đã đen mặt lên lao vào phòng tắm chuẩn bị một cuộc đại chiến.

Lắc đầu đành chịu, Lục Tiểu Phong mang đồ từ bệnh viện về thu dọn lại, ném hết đồ vào trong máy giặt, thay đổi lại bộ quần áo của chính mình, mở Laptop lên chờ Tô Trí Nhược tắm xong đi ra. Nhưng mà lần này Tô đại gia bị hết sức ghé tởm, vào trong đó hơn một giờ rồi mà chưa thấy đi ra. Lục Tiểu Phong âm thầm nghĩ đến cái công tơ nước đáng thương của nàng, ngón tay đánh chữ đều run rẩy.

Rốt cuộc, cửa phòng tắm cũng mở, một đám hơi nước hầm hập bốc lên, Tô Trí Nhược xuất hiện sau đám sương mù, vẻ mặt diễn cảm như vừa “sống lại”.

Tô Trí Nhược một tay cầm khăn mặt lau lau tóc, duỗi chân gác lên mặt bàn trà, lại cũng chẳng thèm nhìn Lục Tiểu Phong liếc mắt lấy một cái. Lục Tiểu Phong nhìn ngó trong phòng tắm, cam chịu số phận đứng dậy đi tới quét tước. Sau khi thu dọn sạch sẽ đi ra đã nhìn thấy Tô đại gia đang vật lộn cùng mấy sấy tóc. Lục Tiểu Phong đứng ở phía sau lưng anh ta nhìn lại, mặc dù biết mình làm như vậy người này chưa chắc đã cảm kích, nhưng mà nàng vẫn không nhịn được nói: “Muốn tôi giúp anh không?”

Đầu lông mày Tô đại gia không ngẩng lên chút nào, mặt vẫn đen lại, nhe răng cười, nụ cười này làm cho Lục Tiểu Phong cảm thấy gió lạnh đang lùa từng trận sau ót: “Không làm phiền.”

Lục Tiểu Phong bị hấn đột nhiên không đầu không đuôi trở mặt khiến cho hơi khó chịu một chút, cũng may sau khi ở chung cùng người này hệ thống thần kinh của nàng trở nên mạnh mẽ dị thường, hệ thống radar của nàng nói cho nàng biết đại gia này không biết phải gỡ dây điện như thế nào, tính rằng cứ rút ra rút vào là được rồi. *(tại anh đang chỉ dùng 1 tay a)*

Nếu không cần nàng, nàng liền ngoan ngoãn viết tiểu thuyết của mình.

Ai ngờ nàng vừa mới ngồi xuống, ánh mắt giết người cũng đuổi tới sau lưng. Lục Tiểu Phong rất muốn không để ý đến ánh mắt cực nóng như diệt khuẩn này, nhưng thực sự nàng bị thiêu đến không chịu được nữa, nghiêng rằng thở sâu thần nghĩ, tên yêu nghiệt này có thể không cần khó chịu như vậy có được hay không, nghĩ một đằng nói một nẻo, trong ngoài không đồng nhất, hành hạ chính mình cùng hành hạ người khác, nàng thật muốn học máu cho anh ta xem.

Lục Tiểu Phong “ba” một tiếng gập máy tính lại, đứng lên bước đến phía sau Tô Trí Nhược, một tay đem anh ta ấn xuống ghế sofa, một tay cầm điện, trực tiếp bật nấc gió mạnh không cần dùng lược.

“Ừ, cô làm gì thế!”

Lục Tiểu Phong cố ý vò rối tóc của anh ta, không để ý đến anh ta đang tức giận mắng chửi, từng chút từng chút một vuốt tóc cho anh ta. Qua một lúc, người ngồi đây dần dần yên phận, động tác tay của Lục Tiểu Phong cũng chậm chậm buông ra, ngón tay của nàng xuyên qua mái tóc ngắn của anh ta, đầu ngón tay chạm vào sợi tóc lạnh lạnh ẩm ướt cùng mềm mại, phối hợp với hơi gió âm ẩm, lại có loại ý hài lòng nói không nên lời.

Tô đại gia rất không thích loại tóc mềm oặt này của mình, cảm giác mỗi ngày nếu không xử lý nó sẽ không tạo dáng, càng làm cho người ta cảm thấy hắn rất “Nhu”. Lục Tiểu Phong lại cho rằng ở ngoài mặt anh ta tiếp tục hung ác, tiếp tục như đi đòi nợ, tiếp tục nói lời độc ác, nhưng đáy lòng anh ta cũng giống như mái tóc, thật ra rất mềm, bởi vì mềm, cho nên cần tỏ vẻ ta đây, khiến cho tất cả mọi người nghĩ rằng Tô đại gia rất hung hăng cần quấy ương ngạnh.

Có loại người ngoài mềm trong cứng, có loại người trong mềm ngoài cứng, nhưng Tô Trí Nhược pha lẫn trong sự dẻo dai là kiên cường, phối hợp bổ sung, làm cho người ta nhìn không ra thuộc tính bản chất của anh ta.

Thật ra, ở trong xã hội này người giống như anh ta đã rất ít, rất đơn thuần, rất cứng nhắc, rất kiên trì, điều kiện tốt đến rõ ràng làm cho người ta ghen ghét, nhưng căn bản hắn không để ý, ở trong lòng hắn có một thể giới đen trắng rõ ràng, hắn là chúa tể, chỉ cần là chuyện hắn cho là đúng, cũng sẽ không lo lắng do dự vì ánh mắt của người khác.

Tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng vẫn còn tốt.

Lục Tiểu Phong hạ tầm mắt xuống, nhìn thấy tai Tô Trí Nhược hơi hơi hồng đến bốc khói, thản nhiên nở nụ cười.

21. Chương 21

Trên thế giới này, có một loại sinh vật, tên là Tô Trí Nhược.

Cái sinh vật tên tục là yêu nghiệt đó, có thể tự mình biến thái, càng có thể làm cho người ta biến thái theo, có thể tự mình phát điên, càng có thể làm cho người ta phát điên theo, lợi hại nhất chính là anh ta có thể dùng lời nói ác độc vô nguyên tắc mang tính chất mặt dày đáng ghét, đẩy cả chính mình cùng người khác vào tình thế tiến thoái lưỡng nan mệt mỏi.

Cuối cùng Lục Tiểu Phong cũng có thể quay về cuộc sống tốt đẹp trước kia của chính mình, nàng tính rằng sẽ ngủ đến tận giữa trưa, sau đó chờ Khả Nham đến đón nàng đi ra ngoài, nhưng nàng vẫn chưa an toàn đi đến Tô Châu (ý nói chị chưa ngủ đủ giấc), đã bị người nào đó đánh thức.

Lục Tiểu Phong đeo kính mắt lên dè xuống lửa giận trong lòng mở cửa phòng, Tô Trí Nhược ăn mặc chỉnh tề đứng ở ngoài cửa mặt không chút thay đổi nói: “Tôi phải đi làm.”

Lục Tiểu Phong sững sốt, đầu óc rất không linh hoạt: “Ah, vậy anh đi đi, nhớ khóa cửa cẩn thận.” Nàng đang muốn đóng cửa, một cái chân đã tiến đến chặn lại.

“Đưa tôi đi làm.”

Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm cái bàn chân kia cố sức nghĩ một lát, nhưng vẫn không thể hiểu được tình hình.

“Nhanh lên không tôi đi muộn.” Tô Trí Nhược không quá bình tĩnh đối với cô gái luôn luôn ngớ ngẩn kia nói: “Thay quần áo, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài cùng tôi.”

“Vì sao tôi phải đưa anh đi làm?” Hơn nửa ngày, hệ thống suy nghĩ của Lục Tiểu Phong cuối cùng cũng bắt đầu hoạt động, vì thế nàng nghi ngờ.

Tô Trí Nhược cầm lấy chìa khóa xe vứt cho nàng, nàng đưa tay bắt được, chỉ nghe anh ta nói như đây là việc cần phải làm: “Tôi bị thương, tôi thích ngồi xe của mình, không thích đi Taxi.”

Bị thương, hẳn cảm thấy rất mất mặt, nhưng mà thời gian này cũng rất có ích.

Bên trong Lục Tiểu Phong đang hỗn độn bỗng cảm thấy thái dương vô cùng đau đớn, nàng quyết định thu hồi tất cả đánh giá của mình tới qua về tên yêu nghiệt này, anh ta nhất định là do ông trời phái tới đùa bỡn nàng, không phải là thấy nàng bị báo ứng vẫn chưa đủ, lại cho rằng thấy nàng mấy năm nay sống thật thoải mái.

Như thế, Lục Tiểu Phong có tức giận hay không? Có! Lục Tiểu Phong có tức giận, còn không nhỏ. Chẳng qua mấy năm trước cũng đã bay biến hết, hiện tại chỉ còn lại tức, nhưng không có sức lực phát ra.

Tô Trí Nhược có chút bất ngờ nhìn thấy Lục Tiểu Phong nghiêm mặt đóng cửa lại, hẳn dường như lập tức không kịp phản ứng, đây không phải là bộ dạng mà hắn đã dự đoán, cái này không nằm trong kế hoạch của hắn, cho nên, hiếm thấy Tô đại gia trông mất trợn trừng đứng nguyên tại chỗ, sững sờ.

Đợi đến khi hắn cuối cùng cũng hoàn hồn lại, một ngọn lửa không biết tên bùng bùng bốc lên từ trong lòng, đúng lúc này cánh cửa kia lại đột nhiên mở ra, Lục Tiểu Phong một bên mặc áo khoác, một bên đi từ trong ra, trong tay còn mang theo một chiếc túi to. Cô ta đi đến trước bàn ăn, tự rót ỉnh một cốc nước lạnh, uống hết một hơi, thở phào một cái thật dài, lấy lại tinh thần nói: “Được rồi, đi thôi.”

Lục Tiểu Phong khởi động xe, Tô Trí Nhược ngồi ở ghế sau, tay trái gãi gãi cằm, nhìn cái bóng của mình trên cửa sổ, không ý thức... khẽ cong khóe môi.

Giờ cao điểm đi làm thật hết chỗ nói, xếp một hàng dài từ đầu nhìn không thấy đuôi, Lục Tiểu Phong không thường xuyên ra ngoài vào giờ này, xe chạy điện chen chúc với xe taxi, xe taxi chen chúc với xe buýt, xe buýt chen chúc với xe ô tô tư nhân, loạn thành một đoàn, kỹ thuật lái xe của Lục Tiểu Phong khó khăn lắm mới qua được cuộc thi bằng lái xe, lúc này nàng nhất định phải xóc lên mười hai phần tinh thần, bằng không để “Vợ” của yêu nghiệt này chịu một chút xây xước, nàng đều gánh không nổi.

Lục Tiểu Phong làm hết khả năng, những vẫn khiến cho Tô đại gia đến muộn năm phút đồng hồ.

Lục Tiểu Phong nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tô Trí Nhược nhú lông mày lại, truyền mệnh lệnh đến: “Hôm nay tôi chỉ giao ban buổi sáng, buổi trưa qua đây đón tôi.”

“Hôm nay tôi đi ra ngoài cùng Khả Nham, anh không thể tự mình đi về sao?” Một người khi bị thiếu ngủ tính tình sẽ không tốt, tuy rằng Lục Tiểu Phong luôn đè nén tức giận, đè nén tức giận, nhưng nàng cảm thấy mình sắp đến cực hạn.

Đợi một lúc lâu, người ngồi ở ghế đằng sau cuối cùng phát ra câu trả lời chắc chắn: “Không thể.”

Thời tiết tốt, hương vị mùa thu mặc dù nồng đậm, nhưng ánh mắt trời sáng lạnh, Lục Tiểu Phong nhìn thấy trên tấm kính trước mặt có một điểm sáng màu vàng, rất chói mắt, từ vòng mạc đàm thẳng đến dây thần kinh ở não, ngay lập tức thần kinh toàn thân cũng bắt đầu co rút đau đớn.

“Có phải anh không muốn tôi đi hẹn hò với Khả Nham hay không?” Thời gian lạnh lẽo một lúc lâu, Lục Tiểu Phong đột nhiên thốt ra một câu như vậy, một chút cũng không phải do nàng tự nghĩ ra, mà là trực giác của nàng với thái độ kỳ lạ của tên yêu nghiệt này.

Tô Trí Nhược rõ ràng hơi ngớ ra, lập tức bộc phát ra tức giận tương đối: ‘Cô nói bậy bạ gì đó, tôi mới gọi là chẳng muốn quần cô hẹn hò cùng với ai.’ Hắn gắng hết sức bác bỏ, nhưng mặt lại nén đến đỏ bừng lên, màu sắc đỏ hồng đến mức làm cho người ta muốn hung hăng cắn một cái.

Tô Trí Nhược nhìn thấy Lục Tiểu Phong không lập tức trả lời, mà lại giữ im lặng lấy từ trong túi ra một cái gì đó, sau đó cô ta dùng sức hít vào một hơi, xoay người, trên tấm kính phản chiếu màu vàng, đúng lúc

có thể để hân nhìn thấy mặt của mình.

Lục Tiểu Phong cười quỷ dị nói: “Lúc Lương đại mỹ nữ đi có nói cho tôi biết một chuyện rất thú vị. Không sợ trời không sợ đất, tài năng bỏ chiến mới của giới cảnh sát Tô Trí Nhược tiên sinh có thể một mình một ngựa tiến vào hang ổ của bọn cướp, nhưng lại không dám nhìn một vật rất đáng yêu... Con gián!” (Con gián tiếng trung quốc gọi là Tiểu Cường!)

Tấm kính phản quang lại chợt hiện lên ánh mắt bỗng nhiên sợ hãi trộn to của Tô Trí Nhược, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra trắng bệch rồi lại chuyển sang tím tái, anh ta bịt chặt miệng của mình ép buộc không chế chính mình không kêu lên thành tiếng, tư thế không lẽ độ giống như đang chạy chối chết đẩy cửa xe đi ra.

Lục Tiểu Phong hạ cửa kính xe xuống, nhìn anh ta mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Nhớ rõ, tự bắt xe trở về. Tôi còn có rất nhiều bạn bè như vậy, chúng nó rất vui mừng được đón tiếp anh.”

Tô Trí Nhược vừa tức giận muốn nói gì đó, Lục Tiểu Phong đã vung tay, đem cái lọ có... năm con gián kia ném ra ngoài, phản ứng của Tô Trí Nhược như nhìn thấy lựu đạn cực nhanh lùi về phía sau, không ngờ đụng đến người phía sau, nhìn lại thấy khuôn mặt có chút quen thuộc lại có chút xa lạ.

Ánh mắt Lục Tiểu Phong cũng rất nhanh, nhanh chóng nhận ra khuôn mặt của người này, hít thở chậm lại, khi lực chú ý của đối phương còn đang ở trên người Tô Trí Nhược đã lập tức đóng kính cửa xe lại, chân nhún ga chạy không quay đầu lại.

Lục Tiểu Phong cũng không dám nhìn kính chiếu hậu, chỉ cảm thấy tim đập nhanh, nàng có chút không thở nổi, không nhận được đường rẽ ngoặt mấy lần, cuối cùng ngừng lại ở trước một cái đầu ngõ. Trong lòng bàn tay gầy nhỏ của Lục Tiểu Phong đầy mồ hôi, huyết thái dương giật giật phát đau, nàng có chút hốt hoảng, bình tĩnh lại một chút mới nhớ tới vừa rồi có phải nàng đã chạy thoát hay không? Lục Tiểu Phong gỡ kính mắt xuống dùng sức day day cái trán, giảm bớt đau đớn, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, quên được, quả nhiên không phải là một chuyện đơn giản như vậy.

Tô Trí Nhược khó thở nhìn thấy Lục Tiểu Phong khởi động xe bảo bối của mình nghênh ngang rời đi, nhưng thấy rằng vì loại sinh vật là điểm yếu chết người của hắn đang ở ngay bên chân, hắn chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh chạy rất nhanh vào trong cục, mất đi một lượng lớn sức lực mới làm cho mình bình phục lại từ trong hoảng sợ.

Một người tự xưng mình là Cường ca (anh của gián) lại sợ con gián, nói ra không chỉ người khác chê cười, chỉ có điều trên đời này chuyện quái gì mà không có, nghĩ như vậy cũng không ngạc nhiên.

“Cái kia là con gián?”

Tô Trí Nhược vừa nghe thấy con gián mặt mới hơi hồng lên lại trắng bệch, tức giận trừng mắt nhìn người hắn vừa đụng phải kia.

Người nọ thấy thế tuy rằng cảm thấy buồn cười, nhưng rất nhanh chóng thay đổi đề tài: “Cậu là... Tô Trí Nhược?” Nếu đoán không sai, vị này nhất định là đệ nhất mỹ nam ngành cảnh sát tiếng tăm lừng lẫy, cũng là một người trẻ tuổi khá kiên trì với bạn cũ của anh ta.

Tô đại gia vẫn chưa hết hồn, gật đầu qua loa: “Anh là?”

Người nọ thân thiện cười, vẻ mặt vừa nãy còn sắc bén hơi chút mềm ra: “Kha Dịch.”

Tô Trí Nhược vừa mới hoàn hồn, sau khi nghe người kia giới thiệu xong, hồn lại sợ hãi bay mất một nửa.

“Anh là... Kha Dịch?” Tô Trí Nhược đi qua đi lại người anh ta quét mắt nửa ngày, sau khi người nọ liên tục gật đầu xác nhận, kích động đến mức đem chuyện con gián lúc nãy quên mất: “Tôi là Tô Trí Nhược, xin chào.”

Khó trách Tô Trí Nhược ngạc nhiên, rất nhiều người ở đội phòng chống ma túy năm đó sau vụ án kia bị chuyển công tác, bộ mặt thật của bọn họ lập tức trở nên thần bí mơ hồ. Hôm nay vừa thấy, thật sự lại có cảm giác như nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết.

Lục Tiểu Phong về đến nhà cũng không ngủ được, pha cho mình một ly cà phê để tỉnh táo, nhưng thái dương vẫn đau không chịu được. Tô đại gia này, trời sinh ra để đến đây khắc nàng, đã rất lâu nàng không

muốn tức giận, hoặc là nói đã thật lâu không có ai khơi mào cái cảm giác đã tích bụi trong lòng nàng kia.

Nàng đứng ở trong phòng khách, tự lẩm nhẩm với mình năm mươi lần bình tĩnh, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không lâu sau Khả Nham gọi điện thoại tới.

Liêu Khả Nham nháy mắt nhìn Lục Tiểu Phong cảm thấy có gì đó không bình thường, đầu tiên là vẻ mặt không bình thường, tiếp theo là cảm xúc không bình thường.

Trong quá khứ cho dù có bao nhiêu mệt mỏi, Lục Tiểu Phong luôn luôn tươi cười đón khách, nhưng hôm nay những điều cô ấy muốn che giấu đều không che giấu được. Sau khi lên xe liền quay đầu dựa vào ghế không nói một câu, sau đó đôi mắt đen có hình dáng độc đáo vô tình bán đứng cô ấy.

“Nhìn qua em rất mệt mỏi.” Cuối cùng, anh ta cũng rút ra kết luận.

Lục Tiểu Phong sờ sờ mặt mình, tái nhợt cười cười: “Gần đây có chút việc, vội quá, ngủ không ngon.”

“Có phải tôi nên quay đầu xe lại hay không?” Liêu Khả Nham cân nhắc hỏi.

Lục Tiểu Phong cố lên tinh thần: “Không cần, em đang muốn đến hiệu sách mua ít đồ.”

Liêu Khả Nham theo khoeo mắt dò xét tới thần sắc của cô ấy, quyết định đánh nhanh thắng nhanh. Thật ra anh cũng không muốn đem cuộc hẹn biến thành một công việc theo lệ, giống như có văn bản quy định rõ ràng: nhất định ngày này giờ này đến chỗ này cùng người này tiến hành các hoạt động này. Ý kiến chủ quan của anh không muốn, nhưng dường như khách quan lại biến thành như vậy, đối phương cũng hiển nhiên tuân theo quy luật khách quan này, đây không phải dấu hiệu tốt lắm. Anh trai của anh cho rằng anh sẽ không cầu xin niềm vui của một cô bé, anh nói anh thực sự nghiêm túc, anh trai anh cười, nói em đúng là quá nghiêm túc, bây giờ cái gì cũng có thể nghiêm túc, chỉ là tình cảm thì không thể nghiêm túc, chơi đùa sẽ tốt hơn.

Mặc dù anh không đồng ý, nhưng không phản đối, bởi vì anh biết anh trai anh thật sự không nghĩ như vậy, chỉ là có một số chuyện không giống với bị đứt tay đã bình phục và không để lại sẹo, con dao xuyên sâu qua các tế bào, để lại nhiều thứ không chỉ là vết sẹo.

Điều kiện của anh tốt lắm, không đến mức hơn ba mươi tuổi còn không tìm được bạn gái, nhưng anh muốn tìm một người có thể cùng mình bước tiếp, người chân thành cùng anh chung sống. Nữ sinh bây giờ đều rất nông nổi, phù phiếm chỉ thích bề ngoài xinh đẹp gì đó, theo đuổi những thứ mới mẻ, sùng bái nhất là tiền tài. Thậm chí anh còn cho rằng nữ sinh bây giờ xấp xỉ chỉ có vậy, bề ngoài xinh đẹp cao ngạo nhưng bên trong chỉ là một khối tâm tư sơ sài ích kỷ.

Mãi cho đến khi ma xui quỷ khiến thế nào lại quen biết cô gái đang ngồi bên cạnh anh, khi cô ấy ngồi trước mặt anh, anh liếc mắt trên tờ thực đơn có thể nhìn thấu được khuôn mặt tươi cười, dung mạo bình thường không thể bình thường hơn, cách ăn mặc giống như học sinh, bộ dạng dường như rất đơn giản thuần túy, nhưng mà, khi anh nhìn vào trong đôi mắt của cô ấy thì đột nhiên có một loại cảm giác rung động khó hiểu.

Rất trầm, sự trầm lặng ở trong đó không chỉ là trải qua năm tháng, mà là trải qua rèn luyện, anh không biết một cô gái có quá khứ như thế nào mới có thể rửa sạch phù phiếm dối lấy vẻ trầm tĩnh như biển sâu này, nhưng mà, anh may mắn vì mình không để vuột mất cô gái này.

Đi đến hiệu sách năng suất của nàng rất cao, Lục Tiểu Phong vợ vét một đồng sách nấu ăn, xin người khác giúp đỡ không bằng tự giúp chính mình, không phải trời không cho nàng khả năng xử lý, chính là nàng không muốn mình có mà thôi. Nàng đoán rằng Tô Trí Nhược kia sẽ nổi khùng lên, dùng công lực hành hạ mình và hành hạ người khác của anh ta cùng nàng đấu ba trăm hiệp, nàng không muốn vướng víu, nàng chịu thua, nhưng mà nàng giờ chờ trắng đầu hàng cũng không nhất định có thể tránh khỏi chiến tranh lạnh, cho nên, phòng trước để tránh tai họa.

Đợi nàng vợ vét xong, đã thấy Liêu Khả Nham không thích hợp lắm đứng ở trước quầy tiểu thuyết ngôn tình dành cho giới trẻ, đang hết sức tập trung cầm một quyển sách bìa màu xanh phấn nhạt chăm chú đọc. Nhiều nữ sinh trung học đi bên cạnh nàng nhìn không được cười hì hì ngoái lại nhìn anh ấy.

Lục Tiểu Phong mặt dày bống dưng thấy có chút nóng, tuy rằng đây không phải là điều gì mờ ám, Liêu Khả Nham cũng biết rằng nàng là tác giả, nhưng mà anh ta lại ngấm ngấm ở sau lưng làm trò ỉn xem,

nhưng trong lòng đón nhận cũng chưa đến mức như vậy.

Nàng ra vẻ bình tĩnh nói: “Em đã chọn xong rồi.”

Liêu Khả Nham đang tập trung tinh thần, bị nàng đột nhiên lên tiếng làm giật mình, trong lòng Lục Tiểu Phong chẳng hiểu sao vừa mừng vừa lo, sách của nàng hấp dẫn như vậy sao?

“Được, chúng ta đi tính tiền thôi.”

Lục Tiểu Phong thấy tay anh ấy cầm quyển tiểu thuyết của mình đi đến quầy thu ngân, khoe miệng khê co rút, mơ hồ hỏi: “Anh muốn mua?”

“Uhm.” Liêu Khả Nham lại tiện thể lật xem, có vẻ như thực cảm thấy hứng thú nói: “Hình như rất thú vị.”

“Nếu anh muốn đọc thì em sẽ tặng anh một quyển, ở nhà em có hai bản biên tập tặng, không cần phải mua.”

Liêu Khả Nham lại lắc đầu nói: “Thích đọc sách nên dùng tiền mua, đây là tổ chức thành ý.”

Thích đọc... đây là ngôn tình tiểu thuyết không có bổ béo gì, thật sự nàng không biết sách của nàng tại sao lại lọt được vào trong mắt của vị MBA này. (MBA: thạc sĩ quản trị kinh doanh ^^)

Sau khi mua xong sách đi ra cửa, Liêu Khả Nham hài hước hiềm thấy một chút: “Có thể để tác giả kí tên được không?”

Lục Tiểu Phong tròn mắt choáng váng một lát, mới nhả mặt cười nói: “Đại ca, anh đừng trêu chọc em.”

Tinh thần Lục Tiểu Phong có chút tốt lên, nàng không có ý muốn đem cuộc hẹn biến thành giống như vội đuổi theo xe lửa (ý nói quá nhanh), chắc là đối với việc anh ta thích sách của mình cảm thấy mặc cảm tội lỗi cùng với lòng biết ơn, nàng đề nghị mời anh đi ăn tối.

Trong bữa cơm, Liêu Khả Nham lại nhằm vào quyển sách kia của nàng nói: “Cốt truyện viết về cảnh sát?”

“Đúng vậy.”

Liêu Khả Nham vui lòng khen ngợi nói: “Bắt đầu rất cuốn hút.”

Nàng đối với phong cách viết của chính mình từ trước tới nay không phải thực sự tự tin: “Cảm ơn.”

“Đây là quyển đầu, khi nào quyển cuối xuất bản?”

“Em đã viết xong, còn lại đều phải xem năng suất của nhà xuất bản.”

“Có thể tiết lộ có phải kết thúc là đại đoàn viên không? Cảnh sát cùng kẻ cướp?”

Lục Tiểu Phong sững sốt, trong lúc nhất thời không lập tức trả lời.

Liêu Khả Nham không quá mức để ý tự hỏi tự trả lời: “Nghe trước không hay, chính mình đọc sẽ biết rõ hơn.”

Mỗi cuộc hẹn Liêu Khả Nham luôn tự mình đưa Lục Tiểu Phong về đến dưới lầu, lại mở cửa xe thay nàng, lễ phép nói tạm biệt, tiện thể dự tính thời gian cuộc hẹn tiếp theo.

Hôm nay, trình tự vẫn giống như vậy, chỉ là thời điểm sau cùng Liêu Khả Nham hỏi: “Khách thuê phòng mới đã tìm được rồi?”

Lục Tiểu Phong hơi ngạc nhiên, lập tức quay đầu nhìn thấy đèn sáng trưng ở trong phòng, liền nói: “Đúng, gần đây mới vừa tìm được xong.”

“Là người như thế nào?”

Trong đầu Lục Tiểu Phong hiện lên khuôn mặt yêu nghiệt đáng ghét của Tô Trí Nhược, thái dương lập tức thấy đau, nàng nhăn nhó, tìm cách nói: “Tạm được.”

Liêu Khả Nham không tiếp tục hỏi tiếp, gật gật đầu nói: “Chú ý an toàn, hẹn gặp lại.”

Lục Tiểu Phong cầm chìa khóa mở cửa lớn ra, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, Tô đại gia ngهنh ngang ngời ở chính giữa ghế sofa, khuôn mặt trắng nõn có chút âm trầm, khí chất yêu nghiệt có chút tà môn, nàng mới vừa thò đầu vào, đại gia kia liền nhanh chóng bắn tới một ánh mắt sắc như đao đem nàng đóng đinh ngay tại chỗ.

22. Chương 22

Hệ thống ra đa thần kinh đặc biệt miễn cưỡng nói cho nàng biết, tâm tình Tô đại gia hôm nay rất không tốt. Nhưng nguyên nhân dù sao cũng thuộc về mình, Lục Tiểu Phong rất tự giác cho rằng mình không thể trốn tránh trách nhiệm. Lục Tiểu Phong đứng khó xử tại chỗ, chậm chạp thay giày, đóng cửa lại.

Sau khi Tô Trí Nhược hung hăng nhìn lướt qua Lục Tiểu Phong xong, lại bực tức rời tầm mắt đi.

Nàng chạy về phòng thay đồ mặc ở nhà, chạy ra sau phòng bếp nhìn qua, lạnh tanh, xem ra không có nấu nướng qua. Lục Tiểu Phong rón rén ngồi xuống trước bàn đọc sách mở máy tính lên, Tô Trí Nhược ngồi trên ghế sofa mặt đen giống như pho tượng phật. Trong phòng khách yên tĩnh, tiếng gõ bàn phím vang lên vô cùng rõ nét, Lục Tiểu Phong càng đánh chữ càng chột dạ, càng đánh chữ càng áp lực, cuối cùng chịu thua xoay người hướng về phía cái bóng lưng vẫn không hề nhúc nhích kia nói: “Anh ăn cơm chiều chưa?”

Pho tượng phật kia không lên tiếng.

Lục Tiểu Phong đi đến ngồi xuống bên cạnh anh ta, tuy rằng ban ngày nàng rất tức giận, nhưng sau khi hết giận lại mềm lòng, bày ra bộ mặt tươi cười thăm dò nói: “Ừm... Chuyện ban ngày tôi có hơi quá đáng, nhưng mà nếu anh đứng ở trên góc độ của tôi mà suy nghĩ lại cũng sẽ thấy có chỗ khó. Chúng ta cùng ở chung một nhà, mọi người nên giúp đỡ nhau, thông cảm cho nhau, như vậy cuộc sống mới có thể trôi qua êm ả.”

“Uống rượu không?” Tô đại gia quay sang, hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lục Tiểu Phong ngẩn người, vẫn còn chưa trả lời, Tô Trí Nhược đã bước vào trong phòng bếp, khi đi ra trong tay đã cầm theo một túi bia lạnh. Anh ta tự lấy ỉnh một lon, ngón trỏ kéo cái móc mở bia, ngửa đầu uống một ngụm, thở dài một hơi nhẹ nhõm, sắc mặt từ từ trở lại. Anh ta cầm một lon ném cho Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong bắt được do dự nói: “Anh làm sao vậy?”

Tô Trí Nhược không trả lời, mở máy tính lên, lấy tay chơi game ra, đây là một trong những trò chơi anh ta thích nhất, Lục Tiểu Phong không hiểu lắm, chỉ là hình như là trò bắn nhau gì đó.

“Chơi chứ?”

Tô Trí Nhược đem một cái tay chơi game đưa cho nàng, trên mặt không tỏ vẻ gì.

Lục Tiểu Phong vừa định nói không, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt Tô đại gia đang đen lại, nàng đành phải nhận lấy. Tô Trí Nhược lại cầm lấy lon bia kia uống một ngụm, ngồi xếp bằng ở trên sofa bắt đầu chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, cũng không để ý xem Lục Tiểu Phong có chơi hay không. Lục Tiểu Phong ngồi bên cạnh nhìn anh ta chơi, đại khái hiểu được một chút, chỉ cần nhắm chuẩn, nổ súng, hoàn thành nhiệm vụ. Lục Tiểu Phong nhìn Tô Trí Nhược đang cầm tay chơi game, chỉ dùng một bàn tay nhưng thao tác cực kỳ nhanh, nàng nghiêng cứu một lúc, tay do dự nắm lấy cái tay chơi game.

Trò chơi điện tử có một lợi ích, đó là thời gian bạn càng đắm chìm vào trong đó càng lâu, thì có thể từ từ quên hết chuyện phiền lòng, đi vào trong thế giới ảo mà ở nơi đó bạn giống như vua chúa.

“Cô trông chừng bên trái, tôi trông chừng bên phải.” Ánh mắt Tô Trí Nhược phản chiếu trên màn hình toàn hình ảnh bắn nhau trong lòng đất, cả tinh thần và thể xác đều nhập vào bên trong. “Mau lên, một mình tôi không xử lý hết được, cô đừng ngốc nghếch ở đó nữa.”

Lục Tiểu Phong thử di chuyển, hòng súng trên màn ảnh lập tức nhắm trúng ngay vào một người mặc áo đen đứng nấp sau cột đá cách đó không xa, ổng ngắm chữ thập dừng lại trên màn hình, Lục Tiểu Phong mơ màng nhìn chăm chăm cái hình chữ thập kia, ánh mắt có chút đáng sợ. Súng vừa mới nháo giơ lên, đối phương đột nhiên chui ra, hướng về phía Lục Tiểu Phong bắn mấy phát, Lục Tiểu Phong hoảng sợ, tay cầm run lên, bắn trượt ra ngoài, chỉ có điều hình ảnh biểu hiện viên đạn của nàng bắn trượt qua cột đá.

“Không sao chứ?” Tô Trí Nhược lại tiêu diệt mấy tên, mắt chăm chú không rời khỏi màn hình, đồng thời bỏ bớt một chút chú ý hỏi: “Bắn bừa là được rồi.”

Tô Trí Nhược còn chưa nói xong, liền dùng tầm nhìn bên ngoài thấy Lục Tiểu Phong cầm tay chơi game đặt xuống một bên.

“Cô làm gì thế?” Tô Trí Nhược nhú mày không hài lòng nói.

“Tôi... không, tôi không chơi được trò này.” Lục Tiểu Phong né tránh tầm mắt, cúi đầu nói.

“Cô không phải như vậy chứ. Lần trước ở trường bắn cô nói không cũng đành vậy, nhưng đây chỉ là trò chơi, chơi hai lần liền lên tay.” Tô Trí Nhược đồng thời vừa xông qua mưa bom bão đạn, vừa nhìn Lục Tiểu Phong có chút tức giận nói: “Nhanh lên, đừng làm tôi mất hứng.”

“Có thể chơi cái khác được không?” Lục Tiểu Phong đan hai tay vào nhau làm động tác dò hỏi.

Tô Trí Nhược đột nhiên bất động, ngay sau đó liền ném tay chơi game, im lặng cầm lon bia uống mạnh một hớp. Lục Tiểu Phong có chút lo lắng nhìn anh ta, nàng thật sự không muốn phá hỏng sự thích thú của anh ta, chỉ có điều có chút chuyện làm cho nàng không làm được, ít nhất đến bây giờ vẫn còn chưa được. Thật sự nàng thấy khổ không nói được nên lời, thái độ ngày hôm nay của Tô Trí Nhược rất không bình thường, nếu anh ta cứ giống như ngày thường nhìn thấy nàng trừng mắt xì mũi, dù sao đi chăng nữa cũng chỉ cùng anh ta âm ỹ một trận, nhưng mà không hiểu cổ tình hay thế nào mà anh ta lại cứ ngồi ở đó, cũng không lên tiếng, tự làm mình bức bối, muốn trút hết ra nhưng nàng lại không có cách nào giúp anh ta, Lục Tiểu Phong gương mặt nhìn anh ta im lặng đã mở đến lon bia thứ ba, trong lòng không khỏi sốt ruột.

Lục Tiểu Phong đang ngẫm nghĩ xem nên mở miệng như thế nào để tách tinh thần anh ta khỏi sự buồn bực, Tô Trí Nhược đã mở miệng trước: “Cô nói, trên thế giới này có trắng đen phải trái, chính nghĩa cùng gian ác hay không? Có phải thật sự, tà không thể thắng chính?”

Hai ngón tay Tô Trí Nhược lại nắm lấy lon bia, hơi hơi nghiêng mặt, khuôn mặt không chút tí vết nhìn như một khối băng đang không ngừng tỏa khí lạnh, ánh mắt xinh đẹp trĩu nặng tâm sự, đã không còn ngang ngược của ngày xưa. Tiếng nhạc nền trò chơi trong máy tính lại vang lên, phối hợp với tiếng súng, không khí đã tràn ngập khẩn trương cùng kích thích.

Lục Tiểu Phong không biết vì sao đột nhiên anh ta lại hỏi như vậy, nhưng nhìn thấy vẻ mặt anh ta có chút kìm nén, bản năng của nàng lại bắt đầu nghiêm túc.

“Chính nghĩa cùng gian ác, có đôi khi không được phân chia rõ ràng công khai như vậy. Trên thế giới này không phải đen chính là đen, trắng chính là trắng.” Suy nghĩ tìm tòi một lát, nàng vẫn quyết định định trả lời anh ta như vậy.

“Vì sao?” Tô Trí Nhược sững sốt, hẳn nghĩ đến một người thích ở nhà an phận như cô ta, thường xuyên ôm lấy ảo tưởng khờ khạo ngây thơ viết tiểu thuyết nhất định sẽ nói: “Đương nhiên có trắng đen phải trái, đương nhiên tà không thể thắng chính!”

“Anh đã gặp chuyện gì sao?” Lục Tiểu Phong không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại, trực giác nói cho nàng biết chắc hẳn anh ta gặp phải chuyện gì đó không vừa ý.

Tô Trí Nhược cười có chút tự chế giễu, lại nhấp một hớp bia, sau khi cười xong lại im lặng. Lục Tiểu Phong không thúc giục anh ta, lặng lẽ ngồi bên cạnh anh ta, nhìn anh ta uống hết một lon lại một lon, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, trên nét mặt thoáng hiện chút quật cường, như là có gì đó không cam lòng.

Đến khi uống tới lon thứ sáu, Lục Tiểu Phong rốt cuộc không nhịn được ngăn tay anh ta lại: “Đừng uống nữa, đối với thân thể của anh không tốt. Có chuyện gì anh cứ nói ra, nói ra sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Tô Trí Nhược quay đầu lại, trong tròng mắt che phủ một tầng sương mù màu bạc, yếu ớt đến mức làm cho người ta không đành lòng nhìn lâu, anh ta im lặng nhìn Lục Tiểu Phong, nửa ngày sau mới từ từ nói: “Nếu không thể bắt được kẻ xấu, tôi làm cảnh sát để làm gì?”

Nàng không biết chuyện này xấu hay tốt, thế giới của anh ta nhìn qua rất đơn giản, đen chính là đen, trắng chính là trắng, sạch sẽ đến không thể tưởng tượng nổi, nàng đành phải nói: “Kẻ xấu có rất nhiều, anh không thể bắt hết được.”

Tô Trí Nhượng lắc đầu: “Nhưng mà, biết rõ y chắc chắn là đồ khốn nạn, rõ ràng là một tên súc sinh đã phạm vào rất nhiều tội ác, rõ ràng là tìm người khác gánh hết mọi tội lỗi thay cho chính mình, nhưng tôi lại không có cách nào, nhìn thấy y cứ nhờn nhờn ngoài lòng pháp luật, không những tôi không có cách nào, ngay cả kinh nghiệm tôi cũng không có. Cô nói, tại sao thế giới này lại hỗn loạn như vậy? Chẳng lẽ không có cách nào khắc chế được y sao?”

Nói xong anh ta có chút kích động, trên khuôn mặt trắng nõn từ từ lộ vẻ đỏ ửng mắt tự nhiên, giống như một đứa trẻ bị sự thật làm cho vỡ mộng, Lục Tiểu Phong lần đầu tiên nhìn thấy rõ được sự không cam lòng cùng phần hận ở trong mắt anh ta, không có chỗ trút hết phần hận, đè nén lại không cam lòng.

“Tôi sẽ không hối hận khi đi trên con đường này, cũng sẽ không buông tay. Chỉ có điều, tôi cố gắng nhiều như vậy, làm trái ý của mọi người trong nhà, bỏ nhà trốn đi, cũng vì xuất thân và diện mạo, khi còn ở trường cảnh sát bị bạn bè xa lánh, bị thầy giáo coi thường, tôi cũng đều mặc kệ kiên trì tới cùng. Nhưng mà cho tới bây giờ, tôi lại bị người khác nói không thể gánh vác việc này, không đủ kinh nghiệm, tôi còn không có đủ điều kiện để trở thành một cảnh sát vĩ đại. Tôi cũng không biết, đến tận bây giờ cuối cùng tôi cố gắng vì cái gì.” Tô Trí Nhượng ngẩng đầu lên, không ngừng chớp mắt, hàm dưới mím chặt lại, cuối cùng không thể nói lên lời.

Lục Tiểu Phong rất chặt vật, nàng không hình dung được đây là loại cảm giác gì, có chút giống như máu thịt mềm mại bị trộn lẫn vào một hạt cát nhỏ, không đau, nhưng lại rất khó chịu. Trong lúc nhất thời nàng không biết an ủi anh ta như thế nào, vừa có thể không tổn thương lòng tự trọng của anh ta, lại có khả năng giúp anh ta khôi phục lại tinh thần. Chính anh ta còn không nhận ra được, nhưng nàng hiểu được một chút, điều anh ta thiếu không phải là kỹ thuật, cũng không phải ước vọng, mà là kinh nghiệm và rèn luyện. Anh ta giống như một viên kim cương chưa được mài giũa, tuy rằng bắt đầu tỏa chút hào quang, nhưng chỗ nào cũng thô ráp, vẫn còn đầy góc cạnh, không đủ trầm, không đủ cặn kẽ, không đủ ổn định. Chắc hẳn anh ta cho rằng chỉ cần có khát vọng, có nhiệt huyết, không sợ khó không sợ khổ là có thể thực hiện được mục tiêu, chỉ có điều, thế giới làm sao có thể để cho người ta sống thuận lợi như vậy.

Tổng hợp lại trong mỗi người đều là một viên ngọc bích bị lãng quên, thực tế là người nào cũng phải tự mài giũa, bắt kể đau đớn về thể xác máu thịt, từng chút một đem người mài giũa bằng phẳng. Có một số người trong quá trình này nhanh chóng cắn răng đối diện, tự mình kiên trì cuối cùng biến thành một viên bảo thạch rực rỡ, nhưng lại có một số người rụt rè trốn tránh thậm chí bỏ quên chính mình, cuối cùng phai tàn theo thời gian.

Giống như trên thế giới này không chỉ có màu trắng, màu đen, vẫn còn có một vùng đất tên là màu xám. Ở trong đó chính nghĩa cùng gian ác khó phân biệt được đâu là chính đâu là tà. Người đáng thương cũng có chỗ đáng giận, rất đáng giận cũng sẽ có chỗ đáng thương. (dịch đoạn đạo lý này điền cái đầu >”)

Anh ta chỉ còn thiếu một chút, cánh chim còn chưa đầy đặn, nhưng chỉ chờ tới một ngày kia, anh ta trưởng thành học được tất cả, nhất định anh ta sẽ trở thành một viên kim cương rất chói mắt.

Lục Tiểu Phong đứng dậy, đứng trước mặt Tô Trí Nhượng, nâng đầu của anh ta lên, vô cùng nghiêm túc nhìn anh ta nói: “Cố gắng vì cái gì? Anh hãy nhớ ngày đó vì sao anh lại lựa chọn con đường này. Anh nói chính vì anh yêu thích nghề nghiệp này, rất vất vả anh mới đến được cuộc sống mình thích. Bây giờ có rất nhiều người chỉ vì miếng cơm, hoặc là vì người nhà có đầu ra mới học trường cảnh sát, nhưng mà anh không giống bọn họ. Anh có một lý tưởng trong tim, hơn nữa cho đến bây giờ anh vẫn đang cố gắng, anh đã làm rất khá. Chỉ có điều, anh còn trẻ, anh còn cần rèn luyện, nhưng anh cũng còn có rất nhiều cơ hội, chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó còn có người nói anh không gánh vác được, không có kinh nghiệm. Tôi tin vào anh có tư chất trời cho, cũng có năng lực này. Tôi coi trọng anh.”

Lục Tiểu Phong nhìn Tô Trí Nhượng cười cười cổ vũ, còn dùng lực vỗ vỗ bờ vai của anh ta, Tô Trí Nhượng tròn mắt ngây ngốc nhìn Lục Tiểu Phong, giống như không phải là cô gái anh vẫn biết. Qua một lúc lâu sau, hần đột nhiên lui về phía sau, ánh mắt khê đảo loạn xung quanh một chút, cúi đầu rối loạn dùng tay trái xoa xoa mặt, không để ý đụng đổ một lon bia, hốt ha hốt hoảng muốn nhấc lên, không ngờ cùng lúc chạm vào tay của Lục Tiểu Phong. Tô Trí Nhượng bật cả người dậy, phản ứng rất không bình thường, hần lùi tránh xa Lục Tiểu Phong hai thước như nhìn thấy ôn dịch, tròn mắt nhìn chăm chăm vào vẻ mặt đang khó hiểu của cô ta, nói: “Tôi sẽ không từ bỏ, tôi muốn làm cho những người dám coi thường tôi phải câm miệng lại. Ai bảo cô làm những việc này, xen vào chuyện của người khác.”

Hắn đi rất nhanh, không cẩn thận đụng đầu vào cửa phòng, nghe răng nhếch miệng bưng lấy cái trán, ở trong lòng hung hăng nguyên rửa, lại khẳng khẳng không quay đầu lại, giọng hung ác nói với người đứng phía sau: “Thu dọn phòng khách sạch sẽ lại, tôi đi ngủ.”

Lục Tiểu Phong nhìn theo anh ta vội vàng vàng trốn vào trong phòng, lại nhìn thấy vỏ lon bia bày đầy đất, còn có máy tính, tay chơi game, thở một hơi thật dài, thôi, xem ra cuối cùng tên yêu nghiệt này cũng khôi phục lại bình thường, nàng cố chịu một chút đi.

Tô Trí Nhược trở về phòng, ngơ ngẩn ngồi trên giường, một lát sau bắt đầu liều mạng nện xuống giường, giống như muốn nện xuyên thủng cái giường vậy.

Nhất định là hắn điên rồi, nhất định điên rồi, ngàn vạn lần điên rồi. Tại sao hắn lại nói những lời đó với cái cô gái kia, còn để cho cô ta an ủi hắn. Tô Trí Nhược vò đầu bứt tóc, hận không thể đâm đầu vào giường chết luôn đi, thật quá mất mặt.

Hắn chỉ vào khuôn mặt đỏ hồng trong gương vẻ mặt vẫn chưa bình tĩnh lại được nói: “Mày hết thuốc chữa rồi!”

Hết thuốc chữa, thế nhưng hắn, thế nhưng ở một phút đó... cảm thấy bộ dạng cô ấy cười rộ lên, nhìn dễ coi như vậy....

Tô Trí Nhược rối rắm ngã vật xuống giường, trong đầu buồn bực kêu rên. Quá quỷ quái, cả ngày hôm nay đều rất quỷ quái.

Vì thế, vốn dĩ vấn đề rối rắm cả ngày nay của Tô đại gia lại bị một vấn đề khác lặng lẽ thay thế.

23. Chương 23

Cảm giác sau khi được ngủ một giấc của Lục Tiểu Phong tốt hơn nhiều, cũng không biết có phải trong tiềm thức đã bị Tô đại gia nô dịch đã thành thói quen rồi hay không, tự nhiên tỉnh dậy từ rất sớm. Nàng là kẻ thích được hành hạ điên cuồng hay sao, vì sao trước kia không phát hiện ra thể chất mình thuộc loại này?

Lục Tiểu Phong ra ngoài cửa phòng, Tô Trí Nhược đang ngồi ở bàn ăn ăn đồ ăn sáng, lúc anh ta nhìn thấy Lục Tiểu Phong thiếu chút nữa bị nghẹn bánh mì đang nhai trong miệng, thở không ra hơi ho sặc sụa một trận, uống hết một cốc nước mới áp chế xuống được.

“Cảm lạnh sao?” Lục Tiểu Phong kỳ quặc nhìn thấy anh ta bị nghẹn mặt đỏ bừng nói.

“Chuyện không liên quan đến cô.” Tô Trí Nhược hung dữ nói, sau đó mất tự nhiên lấy khăn tay ra lau miệng, đứng lên cầm áo khoác đi ra cửa.

“Chờ một chút.” Lục Tiểu Phong vội vàng vàng cản hai miếng bánh mì, hấp tấp theo sát phía sau Tô Trí Nhược: “Tôi đưa anh đi.”

Tô Trí Nhược đứng ở cửa vẻ mặt thay đổi liên tục, dường như bị sợ hãi trừng mắt nhìn Lục Tiểu Phong. Lục Tiểu Phong bị anh ta trừng mắt trong lòng thấy sợ hãi, lúc này hắn là anh ta đã phải cầm cái chìa khóa xe ném cho nàng, sau đó theo lẽ thường nên đi ra ngoài sao? Phản ứng này là như thế nào?

Đột nhiên nàng nghĩ tới gì đó, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười nói: “Không cần sợ, tạm thời tôi không có giận. Ngày hôm qua là trường hợp ngoại lệ, tôi ngủ không đủ giấc, tinh thần không tốt, anh không cần để ở trong lòng.”

Nàng không đề cập tới thì thôi, sau khi nhắc tới, mặt Tô đại gia lập tức đen như nhọ nồi, sắc mặt của anh ta lại trải qua một phen thay đổi liên tục, cuối cùng dừng lại ở vẻ mặt âm trầm trong đó kèm theo nhần nhin: “Chuyện này không thể cứ quên đi như vậy, cô dám dùng thủ đoạn dè tiện hạ lưu như thế, cô cứ chờ xem.”

Tô Trí Nhược nổi giận dưng dưng đi ra cửa, Lục Tiểu Phong còn chạy theo sau hỏi: “Thật sự không cần tôi đưa đi?”

Tô đại gia mặc kệ nàng, trầm mặt đi vào thang máy.

“Hôm nay thật là kì quái.” Lục Tiểu Phong nhìn mặt trời đang treo lơ lửng trên bầu trời, ông mặt trời không có việc gì làm, chẳng lẽ muốn hạ hồng vũ sao? (ai hiểu Hạ hồng vũ là gì bảo mình với >”)

Chỉ có điều, đứng ở trong phòng khách suy nghĩ một lát, Lục Tiểu Phong lấy điện thoại di động ra do dự trong chốc lát, tối hôm qua sau khi lên giường nằm ngủ, nàng đem những lời Tô Trí Nhược nói từ đầu tới cuối suy nghĩ lại một lần, sau khi thức dậy trước sau xoay chuỗi lại, nàng mơ hồ biết điều anh ta nói là gì, chỉ là nàng không muốn có quan hệ gì tới việc này, nhưng vừa nghĩ tới Tô Trí Nhược nàng lại không có cách nào giả bộ không quan tâm, sau khi cân nhắc kĩ cuối cùng cũng bấm vào cái dãy số kia.

“Alo.” Sau ba tiếng chuông, đầu dây bên kia nghe máy.

“Là tôi.”

“...Tiểu Phong? Tôi có chút bất ngờ.” Thanh âm trầm thấp của Nghiêm Đội lộ ra kinh ngạc.

“Sớm như vậy đã làm phiền ông, chỉ là, tôi có một số việc muốn hỏi Nghiêm Đội.”

“Không sao, chỗ này của tôi không có người khác, cô cứ nói đi.”

“...Uhm...Ngày hôm qua, ông đã nói với Tô Trí Nhược những gì?”

“Tiểu tử đó nói mê sảng cái gì với cô sao?” Giọng của Nghiêm Đội trầm xuống.

“Không phải như vậy.” Lục Tiểu Phong bước đi lại giẫm lên chân mình, gãi gãi đầu nói: “Ngày hôm qua tâm tình anh ta không tốt lắm, có phải ông đã giáo huấn anh ta điều gì hay không?”

Nghiêm Đội im lặng chút, lại nói: “Đúng là có nói cậu ta vài câu.”

“Tôi không muốn hỏi có liên quan tới chuyện gì.” Trước tiên Lục Tiểu Phong né tránh cái vấn đề nhạy cảm này. “Tôi chỉ muốn nói, thời gian thích hợp Nghiêm Đội có thể khích lệ cho anh ta, chẳng qua anh ta chỉ cảm thấy nóng lòng mà thôi.”

Bên kia lập tức lại trở nên im lặng, Nghiêm Chính thở dài nói: “Tôi biết, nhưng mà cô cũng biết... Có một số chuyện không phải cậu ta không có khả năng gánh vác, chỉ là tôi sợ cậu ta quan tâm tới sẽ bị loạn, cậu ta vẫn không thể khống chế chính mình đủ tốt được.”

“Uhm, tôi hiểu, thật ra Nghiêm Đội rất coi trọng anh ta.”

“Cũng giống như cô thật sự quan tâm tới anh ta, vì chuyện của cậu ta mà chủ động gọi điện cho tôi.”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, lập tức cười xòa nói: “Cũng không phải như vậy, nhìn thấy người trong nhà tâm tình không tốt, trong lòng tôi cũng thấy không thoải mái. Chuyện kia cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút... Có thể, tôi chỉ nói có thể, Tôn Đầu sẽ liên hệ với cô, không có gì, hẹn gặp lại.”

Cúp điện thoại, Lục Tiểu Phong tựa người vào ghế sofa tháo kính mắt xuống day nhẹ thái dương, tuy rằng Nghiêm Đội không nói gì, nhưng câu sau ông ấy nói cũng ám chỉ... Chẳng lẽ vấn đề đã trở nên nghiêm trọng như vậy sao?

Tô Trí Nhược bắt xe buýt đi, vừa vào cửa hần đã bày ra bộ mặt sừng xia cộng thêm toàn thân đầy áp lực khiến ọi người lui tránh ra.

Nghiêm Chính đứng đối mặt với cậu ta, tiểu tử bảo thủ này ngày người chống thẳng lưng mắt nhìn không chớp đi lướt qua sát bên người ông, miệng mím chặt lại. Trong lòng Nghiêm Chính bật cười, tính tình của anh chàng này thật giống như ông, ông gờ tay lên ngoắc Tô Trí Nhược đi đến văn phòng của mình.

“Làm sao thế, phát cáu với tôi?” Nghiêm Chính đẩy Tô Trí Nhược ngồi trên ghế, tự ngồi vào ghế của mình. “Lòng dạ của tên tiểu tử nhà cậu thật là hẹp hòi.”

“Chỗ nào tôi lòng dạ hẹp hòi sao?” Tô Trí Nhược nhảy dựng lên, tuần mi giương lên cao.

Nghiêm Đội không lên tiếng, một tay sờ sờ cằm đánh giá cậu ta, loại ánh mắt trường giả thâm trầm này, đáng về bề bề của Tô Trí Nhược lập tức xiu xuống, nói thẳm một câu: “Rõ ràng là coi thường người ta.”

Âm lượng lời này của cậu ta không đến mức nhỏ không nghe được, Nghiêm Đội thấy thế nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Lục Tiểu Phong, vô tư thẳng thắn nói: “Những lời ngày hôm qua đúng là tôi đã nói, chỉ là, bất luận tôi có nói gì đó, tôi đều vì muốn tốt cho cậu.”

Thật ra ngày hôm qua cả hai bên đều sai, Tô Trí Nhược sai vì không nên nghe lén ông ấy nói chuyện cùng Kha Dịch, lại càng không nên xúc động xông tới đặt câu hỏi, còn ông sai vì không nên giận sôi gan lên mà mắng cậu ta không ra một cái gì, đợi đến khi ông tỉnh táo lại thì những gì không nên nói cũng đã nói ra rồi, Tô Trí Nhược bị mắng đến mức mặt trắng bệch, không nói tiếng nào viết kiểm điểm, lại không nói tiếng nào giao ban.

Cũng may tiểu tử này tuy rằng lòng dạ có chút hẹp hòi, nhưng mà vẫn còn nói để hiểu được, ông vừa nói xong, sắc mặt của cậu ta cũng hoãn chậm lại hơn phân nửa.

“Một ngày nào đó tôi sẽ để cho sếp nhìn thẳng vào tôi!” Giống như một lời thề, Tô Trí Nhược đứng dậy ánh mắt không dao động nhìn thẳng Nghiêm Chính.

“Tôi không có không nhìn thẳng vào cậu.” Nghiêm Chính cảm thấy ông cần phải cởi bỏ khúc mắc này cho cậu ta. “Cậu tốt lắm, nhưng không phải tốt nhất, tôi hi vọng cậu ngày càng tiến bộ, tật xấu của cậu ở đâu cậu tự mình biết chứ?”

Tô Trí Nhược cắn cắn môi, ghen lại phun ra hai chữ: “Xúc động.”

Trẻ nhỏ dễ dạy, còn biết mình chưa được ở đâu.

Nghiêm Chính đi đến bên người Tô Trí Nhược, khoát tay lên vai cậu ta, ghé vào lỗ tai cậu ta nói chân thành: “Mông Sa, cô ấy là một người khi gặp chuyện rất tinh táo. Bình thường cô ấy có thể rất mạnh mẽ ồn ào, cũng rất nóng nảy, thật sự khi gặp chuyện cũng không ai có thể khống chế tâm tình của mình đúng chỗ như cô ấy. Những người bình tĩnh như cô ấy cũng có thời điểm không bình tĩnh được, cho nên, cậu cần phải học hỏi thêm.”

Đây là lần đầu tiên Tô Trí nhược nghe Nghiêm Đội chủ động nhắc tới Mông Sa, tư duy thoáng cái không theo kịp, đợi đến khi nghe xong mới sững sốt hiểu ra, trong ánh mắt từ từ tỏa sáng, nhin không được hỏi: “Khi cô ấy không bình tĩnh được, có phải lập tức xảy ra chuyện hay không?”

Nhưng mà Nghiêm Chính chỉ lắc đầu cười: “Đều đã là quá khứ, chúng tôi đều muốn lật sang trang mới, cậu cũng đừng hỏi nhiều. Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết cô ấy còn sống, yên tâm đi.”

Về mặt Tô Trí Nhược đau khổ, có chút phiền muộn nói: “Tôi có cơ hội gặp cô ấy hay không?”

Nghiêm Chính vỗ vỗ lưng của cậu ta, rất muốn ca thán một câu tiểu tử nhà cậu đang ở trong phúc mà không biết, chỉ là trong thực tế ông chỉ nói: “Cái này thuộc về duyên phận, nghĩ nhiều không có tác dụng.”

Tô Trí Nhược nghĩ đến tin tức ngày hôm qua nghe được, nhin không được hỏi: “Sếp, nhưng bây giờ tên Tiêu Duy kia muốn Đông Sơn tái khởi (ý nói bất dậy), Mông Sa không có nguy hiểm chứ?”

Nghiêm Chính vừa nghĩ tới người kia, ánh mắt chợt lạnh lẽo, khô cứng nói: “Bên ngoài, tung tích của Mông Sa đã không rõ, không phải điên cũng đã chết rồi, y muốn bắt một người điên hoặc đã chết rồi có ích lợi gì.”

Nghe được hai từ điên và chết này, Tô Trí Nhược cũng có chút hoảng sợ, hấn lại xác nhận lại: “Cô ấy thật sự còn sống chứ?”

“Không cần lo lắng, Tôi không phải người liên hệ của cô ấy, nhưng tôi tin tưởng trong tâm lý của cấp trên, sẽ tìm người bảo vệ cho cô ấy. Chuyện này ta cũng chỉ với vai trò người đứng xem, chúng ta không thể nhúng tay vào, vì an toàn của Mông Sa, tốt nhất cậu nên ít nói đến, cho dù đó là Kha Dịch.”

“Hình như Kha Dịch có thành kiến với cô ấy?” Nói đến Kha Dịch, Tô Trí Nhược nhớ đến ngày hôm qua khi nhắc tới Mông Sa thì mặt Kha Dịch Không hề vui, nhưng mà trong giọng nói lại lộ ra quan tâm, cảm giác rất phức tạp.

Nghiêm Chính cẩn thận nói: “Giữa bạn cũ có một ít chuyện xưa, bọn họ là bạn bè rất tốt, đừng nói tới thành kiến. Hôm nay tôi nói với cậu những lời này là để xem cậu như người một nhà, cũng biết cậu là xuất

phát từ quan tâm, chỉ có điều tôi hi vọng sau này khi làm việc cậu có thể suy nghĩ kĩ một chút. Hiện tại cậu nên dưỡng thương cho tốt, trong đội không thiếu việc cho cậu đâu.”

Tô Trí Nhược lại hỏi han cùng Nghiêm Chính mấy câu, khi ra khỏi cửa sắc mặt đã khôi phục lại bình thường, lại qua nửa ngày cơ bản đã trở về phong cách Tô đại gia “duy ngã độc tôn.” (*ý nói chỉ có một mình ta là nhất*)

Gần đây Lục Tiểu Phong cần ngủ bù, một mình ngủ đến tận xế chiều, đúng lúc cần tỉnh lại thì chuông điện thoại di động reo lên.

“Alo?” Lục Tiểu Phong nằm lỳ ở trên giường mơ mơ màng màng bắt máy điện thoại.

“Mở cửa ỳnh.”

Lục Tiểu Phong bắt đầu tỉnh táo: “Hạ Kỳ? Sao cậu lại tới đây, tại sao không bấm chuông điện.”

“Hừ hừ, đại tiểu thư đây đặc biệt đến xem xét, nhìn khách thuê phòng mới của cậu một chút nha ~”

Lục Tiểu Phong tỉnh táo hoàn toàn.

24. Chương 24

Lục Tiểu Phong rất im lặng nhìn Hạ Kỳ nhanh chóng xông vào cửa, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó nhìn nàng sờ sờ cằm, nhướn mi lên cười lên lút như tên trộm, nhưng vẫn không nói lời nào, Lục Tiểu Phong lắc đầu, một mội ngồi trên ghế sofa nói: “Cậu làm cái gì vậy?”

Hạ Kỳ lập tức xông lên bịt miệng của nàng lại: “Xuyt, đừng nói lớn tiếng như vậy.” Cô ấy hướng về phía cánh cửa đang đóng chặt kia liếc mắt một cái: “Người nọ ở bên trong đó?”

Lục Tiểu Phong liếc mắt, gỡ tay cô bạn xuống nói: “Đi vắng, còn chưa tới giờ tan tầm, cậu khẩn trương như vậy để làm gì?”

Vừa nghe người kia đi vắng, Hạ đại tiểu thư lập tức buông Lục Tiểu Phong ra, đặt túi xách xuống bên cạnh như đây chính là nhà mình, bày ra tư thế, nghiêm trang nói: “Cậu như vậy là không tốt.”

“Cái gì?”

“Cậu không có chủ động nói với Khả Nham rằng cậu ở chung với người khác đúng không?”

Lục Tiểu Phong chau mày, nhảy cảm nói: “Không phải ở chung, mình chỉ cho thuê phòng trống thôi.”

Bộ dáng Hạ Kỳ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*), cô bạn này thật là càng sống càng tiến hóa ngược, cái gì mà thông minh lanh lợi, giỏi giang, tài năng, khí thế, toàn bộ đều bị vứt hết không còn một mảnh, suốt ngày vui đầu trong đồng tiểu thuyết mà thôi, cũng không nghĩ đến tuổi của mình đã như thế đó, tuy rằng chính cô cũng còn không có thu xếp chuyện cả đời, nhưng mà cô còn có chút để ý đến, Lục Tiểu Phong không có khái niệm này, cô ấy không hề gì! Thân là chị em tốt nhất có thêm những sự ủng hộ mạnh mẽ, làm sao cô có thể để cô ấy mắc phải những sai lầm trong chuyện “Hôn nhân đại sự” được, làm khó cô vừa đi công tác về liền gọi cho Liêu Khả Nham hỏi tiến độ của bọn họ, nhưng mà không nghĩ tới lại nghe anh ta nói bình thản một câu: “Hình như cô ấy có một khách nam thuê phòng, cô có biết không?” Cô sợ tới mức suýt nữa đầu đập mạch, quả thật cô biết có chuyện như vậy, nhưng nghe giọng Khả Nham hình như Lục Tiểu Phong không chủ động nói thẳng, tội danh “bị phát hiện” này có thể to lắm. Cô không dám nói nhiều lắm, đành phải nói rằng gần đây cô đi công tác công việc bận rộn, không rõ chuyện này lắm, nhưng khi cúp điện thoại Hạ đại tiểu thư dứt khoát cho rằng vấn đề này cần phải giải quyết cho tốt, hơn nữa cần gọn gàng, không thể để lộ chút sơ hở, chính Lục Tiểu Phong còn mơ hồ, cô cũng không thể mơ hồ giống cô ấy như vậy được.

(*): câu này ý chỉ sự tiếc nuối không hài lòng khi ai đó không chịu tiến bộ, hi vọng người đó tốt hơn.

Vì thế, Hạ Kỳ dẫn dắt từng bước: “Được được, nhưng mà tại sao cậu không tự nói với Khả Nham đi?”

“Có cái gì đâu chứ?” Lục Tiểu Phong tròn mắt kỳ quái nói.

“Quan hệ của cậu cùng Khả Nham là như thế nào, tuy rằng Khả Nham này sẽ không đem loại chuyện như vậy làm khó dễ cậu, nhưng mà chính cậu cần chú ý a. Còn nữa, mình nghe lần trước cậu nói anh ta là cảnh sát gì gì đó, thói đời đều nói một người cảnh sát đi kèm một gã lưu manh, không nói đến thân phận của anh ta có vấn đề, anh ta còn là một người đàn ông không nói lí lẽ, làm sao cậu có thể...”

Lục Tiểu Phong bình tĩnh đi đến phòng bếp pha một cốc bột ca cao nóng cho vị tiểu thư đang chìm trong cảm xúc kích động này, sau đó lấy chiếc thìa màu bạc quấy đều đưa đến trước mặt Hạ Kỳ, Hạ đại tiểu thư bỗng nhiên im bật.

Hạ Kỳ bưng cốc ca cao lên, dùng hai ngón tay kẹp chiếc thìa bạc lên xem xét thật kỹ, không dám khẳng định hỏi: “Đây là đồ cậu mới mua?”

“Coi như thế đi, lần trước đi siêu thị gặp được, người kia nói mấy bộ đồ dùng trong nhà trước kia quá khó coi, liền mua mới.”

“Người kia?”

“Chính là khách mới thuê không của mình.”

Hạ Kỳ há to miệng, mắt chớp liên tục không nói nên lời, qua một lúc lại chỉ vào cái chén hỏi: “Có phải vừa rồi cậu đem những thứ này tráng qua nước ấm một lần hay không?”

Lục Tiểu Phong gật gật đầu: “Đúng a, anh ta nói như vậy càng vệ sinh, đồ ăn trong nhà bây giờ cũng đều đặt ở trong tủ khử trùng.”

Hạ Kỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Tiểu Phong đang thì thào tự nói, thật ra từ một khắc bước vào cửa cô đã thấy có loại cảm giác là lạ, chính xác là gì, cô cũng không thể nói được. Đúng rồi, phòng rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức dường như trong không khí đều có mùi của nước khử trùng, đã không còn mùi mì tôm, bước đi cũng không phải thật cẩn thận sợ đạp phải “mìn” nữa, trên ghế sofa cũng không cần phải tự mình lau sạch một đám mới có thể ngồi xuống... Nhưng điều này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là, Lục Tiểu Phong thay đổi, cuối cùng cô cũng có thể hiểu được cái loại cảm giác cổ quái này từ đâu mà đến, vấn đề là ở trên người Lục Tiểu Phong. Nhớ ngày đó trong một đêm Lục Tiểu Phong tự thay đổi hoàn toàn tính cách của mình, thiếu chút nữa ngay cả bọn họ cũng nghĩ cô ấy điên rồi, sợ tới mức cô không dám cảm nhận, nhưng hiện tại có cái gì đó không giống với lúc trước, cảm giác của cô không sai đâu —— Lục Tiểu Phong, cô ấy đang khôi phục lại bình thường!

Lục Tiểu Phong rụt rụt cổ, tại sao nàng lại cảm nhận được ánh mắt của Hạ Kỳ nhìn mình là lạ, có chút giống như cô ấy đang theo dõi sản phẩm mới ra của một hãng túi xách nổi tiếng nào đó, giữa mình rõ ràng lại mang chút khấn trương cùng bất an.

Hạ Kỳ vỗ tay một cái, đặt lên bả vai Lục Tiểu Phong, hốc mắt hơi nóng, vô cùng xúc động: “Cuối cùng, cuối cùng mình cũng đợi được đến ngày này, từ từ trở lại, từ từ trở lại, một ngày nào đó lại quay trở về đi.”

“Cậu đang nói gì đấy?” Lục Tiểu Phong một phen đẩy Hạ Kỳ ra.

“A!”

Sức lực vừa đủ, tay Hạ Kỳ nhoáng lên một cái, ca cao bắn tung tóe ra, Hạ Kỳ theo bản năng thấy hơi nóng là buông tay, cái cốc rơi theo cái đĩa xuống thảm sàn nhà dưới bàn trà.

“Thật xin lỗi, mình không cẩn thận...” Hạ Kỳ luống cuống tay chân đứng lên, lại không biết phải làm sao tìm khăn mặt khắp nơi.

Lục Tiểu Phong liền vọt tới phòng bếp lấy cái giẻ lau, nhưng mà đã không kịp rồi, chất lỏng màu nâu thẫm xuống chiếc thảm màu trắng, lưu lại một đám vết tích xấu xí.

Xong rồi.

Đây là từ duy nhất trong óc Lục Tiểu Phong nặn ra được, ngay sau đó là câu nói ác độc của Tô đại gia phun ra mấy ngày trước: “Tầm thâm lốt sần này là do chính tôi tốn nhiều công sức mới đặt mua được, cô cẩn thận một chút cho tôi, tuyệt đối không được vấy bẩn!”

Hạ Kỳ lo lắng nhìn thấy sắc mặt Lục Tiểu Phong nháy mắt thay đổi, cô xấu hổ cúi đầu xuống, lần này lại vang lên một tiếng thét chói tai: “A! Váy của mình! Xong rồi xong rồi, vậy phải làm sao bây giờ, giặt không sạch được a.”

Lục Tiểu Phong lập tức hoàn hồn, nhìn thấy cái khăn tay trên tay Hạ Kỳ đang liêu mạng chà sát chiếc váy ngắn màu hồng nhạt không biết của nhãn hiệu nổi tiếng nào của cô ấy, vội vàng đẩy cô ấy đi vào trong phòng của mình, lấy ra một cái quần bò nói: “Mau, trước tiên cậu thay qua mặc quần bò của mình. Cởi ra đưa đi giặt, chắc là không có vấn đề gì.”

Hạ Kỳ nhìn tình huống trong phòng khách, hỏi: “Váy thảm của cậu... có nên đi giặt một chút hay không?”
“Mình thu dọn lại đã, trước hết cậu thay đồ đi.”

Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, lập tức gãi gãi đầu, thật sự xong rồi, lúc này Tô đại gia khẳng định đã đang trên đường trở về nhà, tốc độ của nàng cần phải nhanh lên! Lục Tiểu Phong xắn tay áo lên, rất nhanh dọn dẹp hiện trường, rửa sạch cái chén đĩa, cất kỹ đi, sau đó kéo bàn trà lui ra, đem thảm lót sàn rút ra!

“Cô đang làm gì đó?” Một thanh âm trống rỗng hàm chứa tức giận của một người xuất hiện.

“Hả!”

Lục Tiểu Phong sợ tới mức hít sâu một ngụm khí lạnh, đang nửa quỳ lên chân thiếu chút nữa ngã xuống đất như vậy, nàng nhắm mắt lại vẽ mặt khổ sở, khó chịu xoay người vừa muốn mở miệng giải thích, nhưng mà vừa nhìn thấy vẻ mặt Tô Trí Nhược so với buổi sáng càng đen hơn, lí do giải thích trong óc nàng lập tức bay mất sạch.

Tô Trí Nhược đương nhiên nhìn thấy rõ ràng tình huống trước mắt, thị lực của hắn thực sự vượt qua 15/10 cho nên, khi hắn nhìn thấy tấm thảm dệt màu trắng yêu thích của mình bị người khác chà đạp thành lấm tấm bẩn bụi thế kia thì quả thực là sôi gan lên, lửa bốc lên ba tầng không cần cho thêm củi.

Vốn đây không phải là một món đồ đặc biệt quan trọng, bị bẩn chỉ cần cầm đi giặt một chút là được, tuy rằng Tô Trí Nhược sạch sẽ thái quá nhưng không đến mức ngang ngược không nói lí lẽ, mua đồ về là để người sử dụng, làm gì có chuyện người dùng qua mà không bị bẩn, khi hắn nói lời độc ác kia chẳng qua cũng chỉ để nhắc nhở. Chỉ là, hôm nay không giống, vốn dĩ hắn đã đứng bồi hồi ở trước cửa nhà một hồi lâu, rồi rầm nghĩ xem nên dùng cái dạng biểu cảm gì để đối mặt với Lục Tiểu Phong. Ngày hôm qua hắn tuyệt đối không bình thường mới có thể nói ra những lời đó, nhất định trong lòng cô gái kia âm thầm cười chế nhạo hắn, chết tiệt, hình tượng Tô đại gia hắn cứ bị hủy hoại trong chốc lát như vậy. Nhưng mà chắc hẳn rõ ràng phải cảm thấy rất chán ghét mới đúng, vì sao hắn hết lần này tới lần khác lại cảm thấy buồn bực, buồn bực khó hiểu? Nghĩ đến vẻ mặt người cô gái kia còn có loại tức giận đang nén ở trong lòng, nhưng mà hình dáng như vậy vẫn không nhìn được ở trong đầu hiện ra bộ dạng ngày hôm qua cô ta mỉm cười. Bởi vì là một người phụ nữ vô vị, không tu dưỡng, không tương mạo, cuộc sống buồn chán như một đồng bùn lầy, nói ra cũng phải cười đến rụng răng, Tô Trí Nhược cảm giác đại khái là mình bị trúng tà, ngày mai nhất định phải đi mua chút ngải cứu về tắm một lần.

Ở loại tình huống không bình thường này, Tô Trí Nhược cảm thấy vốn dĩ sẽ không để cho hắn phát điên, nhưng bây giờ hắn không chịu nổi một chút kích thích, nhất thời bùng nổ.

Lục Tiểu Phong nuốt nước miếng, “sợ hãi” thăm dò nói: “Trước hết anh hãy nghe tôi giải thích...”

“Giải thích?” Tô Trí Nhược cười cười, đem cặp ném trên mặt đất, đi đến trước mặt Lục Tiểu Phong, đèn treo màu trắng trên đỉnh đầu anh ta lướt qua ánh sáng kỳ dị làm tăng hình dáng rõ ràng, mặt mày tinh xảo, tươi cười bén nhọn, anh ta bày ra một bộ mặt trắng đơn thuần bình thản nói: “Tôi để cô không cần phải đưa đón, cô ở nhà thôi cũng không yên ổn, phải muốn gây ra chút chuyện, cơm cũng không nấu, quét dọn cũng không quét dọn, ngoại trừ cầm con gián đe dọa tôi, cô còn biết làm cái gì?”

“Tôi...”

Lục Tiểu Phong mới vừa muốn nói, Tô Trí Nhược lại cắt lời nàng: “Vì sao cô phải có cái bộ dáng này? Cô nhìn lại chính mình xem, tóc của cô, mặt của cô, quần áo của cô, còn có công việc của cô, cô có thể sống có chút mục tiêu, có chút động lực hay không, cuộc sống không nên hỗn độn như trước đây. Cô nói tôi không

nên vứt bỏ, kiên trì với lí tưởng của chính mình, chính cô thì sao, lí tưởng của cô là cái gì, cô có thể sống tích cực một chút được hay không?”

“Đủ rồi!”

Lục Tiểu Phong sững sốt, Tô Trí Nhược cũng sững sờ, tiếng gầm lên giận dữ này vọng lại từ phía sau, Hạ Kỳ thật sự không nhận được nữa, cô sắp bị những lời nói của người đàn ông này làm cho tức điên. Vốn dĩ cô nghĩ rằng chút thay đổi nho nhỏ này của Lục Tiểu Phong có thể là bởi vì khách thuê phòng mới đưa đến, nghĩ như vậy nên cô cũng không có ý định khuyên Lục Tiểu Phong đuổi người kia đi, nhưng mà nghe thấy một những điều người này nói thì...

“Anh nghĩ anh là ai mà dám nói những lời này với Tiểu Phong.” Hạ Kỳ tức giận đến mức hai tay chống nạnh, trong ánh mắt bắn ra lửa.

Trước mặt Lục Tiểu Phong hiện lên cảnh tượng sao chổi đâm trái đất oanh liệt, vội vàng chạy tới giữ chặt cô bạn, thấp giọng nói: “Tiểu Kỳ, không có chuyện gì, cậu về trước đi.”

“Cậu muốn để mình tức chết sao?” Hạ Kỳ đẩy Lục Tiểu Phong ra, hung hăng vỗ vào trên trán mình, chỉ vào bóng lưng Tô Trí Nhược nói: “Cậu thật sự đang sống cùng với người lạm dụng uy quyền này? Trời ơi, thật đáng sợ, Lục Tiểu Phong, đầu óc của cậu có phải bị phá hủy rồi hay không, làm sao cậu có thể nén giận như vậy? Cậu có biết nếu như cậu không lên tiếng, người khác sẽ cười lên đầu cậu hay không!”

“Vị tiểu thư này.” Tô Trí Nhược xoay người lại, cực kỳ lãnh đạm nói: “Đây là chuyện nhà tôi, cô không cần nhúng tay vào.”

“Chuyện trong nhà anh...”

Hạ Kỳ trừng mắt nhìn thấy mặt Tô Trí Nhược lập tức không kịp phản ứng, cô chết đứng trừng mắt nhìn, không nhìn lầm, đây là khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, đây còn là khuôn mặt cô đã từng nghĩ tới một lần, đúng là khuôn mặt của vị cảnh sát “Cường ca” kia. Nhưng tại sao người này lại ở chỗ này, anh ta chính là người cảnh sát mà Lục Tiểu Phong nói đến thuê nhà? Khó trách cô nàng kia sống chết không chịu nói cho cô biết đối phương cụ thể là người như thế nào, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, người xưa đã nói “Người không thể nhìn qua tướng mạo” thật quá chính xác, vẫn nói phụ nữ càng đẹp tâm địa càng độc, đàn ông cũng không ngoại lệ, thực sự cô nhìn không nhầm, người đàn ông này chính là hạng nhất.

Hạ Kỳ đã bị Tô Trí Nhược làm cho tức giận đến sôi máu, đem bong bóng ảo tưởng mỹ nam trong mộng một chưởng bóp vỡ, người đàn ông này đầu óc khẳng định cũng hỏng rồi, chẳng lẽ anh ta không hiểu rõ thân phận của mình sao? Bộ mặt Hạ Kỳ dữ tợn muốn xông tới trước, nhìn qua là muốn ăn tươi nuốt sống Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong nhanh tay lẹ mắt gắt gao giữ chặt cô bạn đang liều mạng trấn an nói: “Gần đây anh ta có chút không vừa ý, mình có thể đối phó, cậu trở về đi.”

“Lục Tiểu Phong!” Hạ Kỳ hét một tiếng thật lớn, hai con mắt đỏ vằn muốn đốt trụi người Lục Tiểu Phong: “Anh ta biết cái gì? Một người cái gì cũng không biết cứ khoa chân múa tay với cậu như vậy, cậu không thấy là không công bằng sao? Còn anh nữa.”

Hạ Kỳ nhìn bóng lưng Tô Trí Nhược nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vị tiên sinh này, phong độ đàn ông của anh ở nơi nào, anh cũng tính như là đàn ông sao, vì sao anh phải đối với một người phụ nữ tự dùng khả năng của mình viết sách kiếm miếng cơm nói tiêu chuẩn này nọ? Vì sao Tiểu Phong có cuộc sống như vậy, đó là chuyện của cô ấy, cô ấy có lý do của mình, anh dựa vào cái gì mà tham gia chỉ trích. Anh cho rằng một cô gái ba mươi tuổi tự nguyện ở lại một căn phòng trống rỗng, không có bạn bè, không có tình yêu của chính mình, không có công việc ổn định, không có...”

“Hạ Kỳ!”

Người bị gọi thẳng tên lập tức ngẩn ra, lời nói vô ý thức trong cổ họng nuốt xuống, cô quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Lục Tiểu Phong, đầu óc Hạ Kỳ choáng váng, lập tức luống cuống, thật lâu rồi cô không nhìn thấy vẻ mặt như thế này của Tiểu Phong.

Hạ Kỳ lập tức lộ ra vẻ mặt đáng thương như của cô dâu nhỏ tiến đến gần: “Tiểu Phong, mình đã sai rồi...”

Bộ dạng Lục Tiểu Phong hôm nay không chịu bỏ qua, mặt nghiêm lại mở cửa tiễn khách: “Đây là chuyện của mình, mình sẽ xử lý, cậu về trước đi, hai ngày nữa mình sẽ liên lạc với cậu.”

Hạ Kỳ đã trút hết giận ra rồi, cầm lấy túi xách, xách túi đứng vẫy, trước khi đi hung dữ liếc mắt nhìn Tô Trí Nhược, đi đến bên cạnh Lục Tiểu Phong lại ai oán nhìn cô ấy, Lục Tiểu Phong hạ mắt xuống, dặn dò một câu: “Không cần nói nhiều với Khả Nham.”

Hạ Kỳ đi rồi, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Lục Tiểu Phong im lặng ngồi xổm xuống nhắc chiếc thảm bẩn lên, nhìn về phía Tô Trí Nhược còn đứng ở một bên bình tĩnh nói: “Tôi sẽ mang đi giặt, nếu còn chưa có ăn cơm chiều thì chờ một chút, tôi đi mua cho anh bát sủi cảo, anh về phòng trước...”

Lục Tiểu Phong đột nhiên bị người kéo đứng thẳng dậy, mặt Tô Trí Nhược gần trong gang tấc, hấn phụng phịu, ánh mắt có chút đáng sợ: “Tôi sẽ không xin lỗi.”

Lục Tiểu Phong đẩy đẩy kính mắt, bày ra một bộ dạng tươi cười thường thấy, nói: “Không sao, những lời bạn của tôi nói không cần để ý, con người cô ấy chính là như vậy, tức giận lên thì cái gì cũng sẽ nói lung tung.”

“Tôi sẽ không xin lỗi bởi vì những lời tôi nói đều là thật tâm.”

Ở mỗi một khắc vừa rồi, bỗng nhiên Tô Trí Nhược buồn bực chính mình bắt đầu có chút ý thức mơ hồ, đúng vậy, chính là hấn chán nhìn thấy cô ta cứ làm ra vẻ không sao hết cả, cái gì cũng đều nghe theo hấn, đối với ai cũng tốt, thật ra chính là sợ hãi phiền toái, muốn dần xếp ổn thỏa, đem nhốt mình lại ở trong phòng hàng ngày làm bộ dạng giả ngu.

Không phải cô ấy sẽ không cười thật tình, chẳng qua là cô ấy không muốn, nếu cô ấy tự nguyện, cũng có thể cười rất dễ nhìn.

25. Chương 25

Nếu như có thể nói được, Lục Tiểu Phong không muốn chiến tranh lạnh một chút nào, nhưng chiến tranh là từ hai phía, một mình nàng giờ cờ trắng đầu hàng là chưa đủ, cần phải đối phương đồng ý mới được. Liền giống như lần trước, giống như một mình anh ta khơi mào chiến tranh, còn nàng cũng không muốn giảng hòa.

Nhưng mà, trong đầu Tô Trí Nhược nghĩ những thứ gì, không ai có thể hiểu được, nhưng quả thật anh ta tương đối khác thường. Mỗi ngày một mình im lặng tập thể dục buổi sáng, tắm gội, ăn sáng xong không còn bắt Lục Tiểu Phong đưa anh ta đi làm, làm thêm giờ là chuyện thường xảy ra, có đôi khi vài ngày liên Lục Tiểu Phong cũng không nhìn thấy anh ta, mà lúc trở về khuôn mặt luôn có vẻ lạnh nhạt thờ ơ mắt nhìn thẳng tiến vào phòng tắm, bình thường sau hai giờ sẽ ra ngoài, sau đó một câu cũng không nói cúi đầu đi ngủ.

Lục Tiểu Phong đối với tình trạng như vậy thật sự không biết phải làm sao, nàng thử đi theo Tô Trí Nhược khai thông thể bế tắc thì bị anh ta lãnh đạm cản lại, bộ dạng hoàn toàn không muốn nhiều lời cùng nàng, cùng ở chung một nhà nhưng hoàn toàn không đếm xỉa tới, ngay cả các hoạt động giải trí phong phú mà anh ta thích nhất như “làm tổn thương người khác”, “đâm chọc”, “lời nói ác độc công kích” đều một loạt không tái xuất hiện. Quan hệ hai người bọn họ xuất hiện sự không cân bằng Lục Tiểu Phong khó có thể giải thích được, trước đây mỗi lần như thế nàng chỉ cần tự hạ mình là có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có, nhưng lần này cũng không hiệu quả.

Lục Tiểu Phong đem tình huống ở trên báo cáo lại cho Hạ Kỳ, Hạ Kỳ nghe xong im lặng một lúc lâu, mang theo giọng điệu hờ hững kết luận cho nàng: “Hay là anh ta bị mình mắng tỉnh ngộ? Đây là chuyện tốt nha, Tiểu Phong.”

“Chuyện tốt?”

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, cảm giác man mát của mùa thu đã vô tình bị hương vị điều hiu thay thế, nhưng Lục Tiểu Phong vẫn mặc một chiếc áo mỏng nằm ở trên ghế sofa, mắt nhìn lên xà nhà, phía trên

còn có một mảnh giấy dán tường sắp bong ra, giống như cảm giác nội tâm nàng đang rối rắm mơ hồ, như là đã hiểu được rõ ràng, nhưng thực tế lại chậm trễ không cách nào biết được đáp án, vẫn giữ nguyên trạng thái hiện tại?

“Đương nhiên là chuyện tốt. Quan hệ của cậu cùng anh ta vốn cũng chỉ là của chủ cho thuê nhà với người thuê nhà, mọi người chung sống hòa bình là được, tốt nhất không cần can thiệp đến cuộc sống của đối phương, cậu đừng quên anh ta là cảnh sát, sự tồn tại của anh ta đối cậu mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt, đương nhiên cũng không hẳn là chuyện xấu... Tóm lại trạng thái trước mắt của hai người là trạng thái tốt nhất.”

Thanh âm của Hạ Kỳ lại đem nàng kéo về thế giới hiện thực, ánh mắt Lục Tiểu Phong sáng thêm một ít: “Chỉ là, mình không thích loại cảm giác này.”

“Cái gì?”

“Không thích.”

“Không thích cái gì.”

Lục Tiểu Phong trở mình, mặt hướng ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy tạp chí tạp chí xe hơi, xe và cuộc sống của Tô Trí Nhược ở trên bàn trà, ngoại trừ súng, truy bắt, nghề nghiệp, sợ rằng xe là một bộ phận rất quan trọng trong cuộc sống của anh ta, ví dụ như cái cổ xe thể thao bảo bối của anh ta kia là “Vợ cả”, đồng tạp chí này của anh ta là “Vợ bé”, mỗi một số báo anh ta đều mua, sau khi xem xong sẽ sắp xếp ngăn nắp, trên bàn trà nhất định là để ba số gần nhất, còn lại đều thu dọn về phòng. Vẫn nhớ rõ có một lần nàng không cẩn thận vẩy nước trà vào bìa tờ tạp chí, bởi vì như thế anh ta tức giận ba ngày với nàng, cứ đuổi theo sau lưng nàng mãi mãi đến khi nàng phải mua đèn một quyển giống y như đúc anh ta “khoan hồng độ lượng” buông tha nàng. (ha ha =)))

Nàng giơ mu bàn tay lên che ngọn đèn trước mắt, nhưng như vậy cũng không thể che đi nghi ngờ của nàng. Rất kỳ quái, nhưng ngày gần đây quá mức yên tĩnh thoải mái, không có người bởi vì vấn đề dơ dáy bẩn thỉu suốt đêm phê phán nàng, cũng không có người ý vào chính mình cơ chế thất thường hết sai bảo lại sai bảo, bọn họ vẫn đối diện với nhau, nhưng giống như hai người hai không gian, nhưng nàng phảng phất thấy cuộc sống u ám của hai người bỗng đột nhiên quay trở về thời gian của một mình mình, bình yên, lười nhác, chìm trong cô độc, không có cảm giác tồn tại, không phải quan tâm đến người khác, cũng không thèm để ý người khác quan tâm.

Chắc hẳn nàng phải thích cuộc sống như thế, nhưng tại sao ngược lại cảm thấy toàn thân không được thoải mái, giống như cảm thấy chỗ nào đó có vấn đề, thế nhưng nàng rất không thích loại cảm giác chỉ có một mình này.

“Alo, Tiểu Phong, cậu còn nghe không đó? Cậu không thích cái gì?”

Ánh mắt Lục Tiểu Phong từ trên mu bàn tay hạ xuống, đứng dậy tìm kính mắt đeo vào: “Ồ, không có gì, chỉ là rất không thích tình huống hiện tại, quên đi, không nói chuyện này nữa... Mình gọi điện tới chỉ muốn nói là hôm đó thái độ của mình đối với cậu không tốt, cậu đừng để ở trong lòng.”

“Không đâu, là mình không tốt, chỉ có điều, mình thật sự rất lo lắng cho cậu.”

“Không có chuyện gì, yên tâm, thời gian không còn sớm, mình muốn đi ra ngoài ăn cơm, khi khác nói chuyện tiếp nhé.”

Lục Tiểu Phong thay áo khoác, tiện tay buộc mớ tóc thật dài lại, đi ra cửa, hình như cửa đã đóng liên tục ba ngày không mở ra, như vậy nàng nên đi ra ngoài hít thở không khí một chút, cố gắng có thể tìm được chút cảm hứng sáng tác.

Nàng nhớ rõ đi qua hai còn đường có một nhà hàng Trung Hoa bán đồ ăn nhanh cũng không tệ lắm, có món tương cà cùng tôm hấp nàng rất thích, thỉnh thoảng nàng cũng đến đó mua, nhưng vì túi tiền nên phần lớn đều ăn mì hoặc nấu bát sủi cảo để giải quyết cơn nước. Lúc này đã qua giờ cao điểm, đường xá không còn hỗn loạn làm người khác ngạt thở, nhưng cũng làm cho gió lạnh không có gì ngăn cản thổi mạnh hơn, trên đường các cô gái trẻ đã vội vã quàng các loại khăn thật đẹp, dưới chân lại giày một đôi, dép một đôi, Lục

Tiểu Phong đứng ở ven đường trong một lát đã quên cái bụng rỗng của mình đang đói, chỉ là cứ đứng tán thưởng các cô gái xinh đẹp khuôn mặt tươi cười, trang phục nhiều màu sắc, còn có vẻ tự tin bước đi.

Có lẽ mười lăm năm trước, hoặc là mười năm trước, nàng cũng giống các cô ấy, tinh thần tuổi xuân phơi phới, tự tin vững bước, thích ngắm nhìn mình xinh đẹp ở trong gương, cho dù sau này vào trường cảnh sát, tham gia công tác, cắt đi mái tóc dài, vì thi hành nhiệm vụ không thể mang giày cao gót, nhưng vẫn như xưa thích theo dõi các mối mới đang thịnh hành gì đó không muốn rời mắt, nhận được danh hiệu “Thần súng” cũng đồng thời nhận được lời khen ngợi “Mười năm khó gặp, hoa khôi cảnh sát tài mao song toàn” như vậy. Nàng cũng giống như các cô ấy, khỏe mỗi nhếch lên nụ cười tự tin, không có quan hệ với bất kỳ người nào, cho dù bị hiện thực chèn ép, vẫn sẽ phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt trong đám người cùng thời như cũ, làm cho không ai có thể không chú ý tới. Đương nhiên, nàng lại càng giống như các cô ấy, thích kéo tay của một người, cho dù công việc nhiều và cấp bách, cũng phải đem thời gian nghỉ của hai người điều chỉnh chung một lúc, sau đó lái xe du lịch tới ngoại ô chơi đùa tràn đầy vui vẻ đến khi không còn xu nào trong túi mới chịu trở về, hoặc là cái gì cũng không làm, đều ở trong nhà, nhưng mà phần lớn thời gian đều là anh ấy bày bữa rác, nàng đi theo sau quét dọn sạch sẽ từng chút rác một, anh ấy đem phòng bếp thành phòng thí nghiệm cho nổ bùng lên, bất đắc dĩ nàng đành thu dọn tàn cuộc, cuối cùng anh ấy không có kiên nhẫn kéo nàng đi tới tiệm ăn.

Chỉ là, tự tin của nàng, kiên trì của nàng, không gì nàng không làm được, đều tan biến chỉ sau một đêm.

Đột nhiên, Lục Tiểu Phong đỡ lấy cái trán, cảm thấy một cơn chóng mặt buồn nôn, chẳng qua là ánh sáng chói mắt của đèn đường làm cho nàng không thể không nhắm mắt lại, nàng cố gắng đứng vững, hết sức điều chỉnh hô hấp, lắc đầu, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại.

“Nghĩ hơi nhiều.” Lục Tiểu Phong tháo kính mắt xuống khẽ day nhẹ ấn đường (điểm giữa hai lông mày), khỏe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

“Đây không phải là Lục tiểu thư sao?”

Là một giọng nói quen thuộc, Lục Tiểu Phong nhanh chóng phán đoán, đeo kính mắt ngẩng đầu, trong nháy mắt ngẩng đầu, nàng đã hoàn hảo thay đổi về vẻ mặt có chút mơ màng, sau đó vài giây, bộ dạng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn người trong xe nói: “Diệp tiểu thư.” Tầm mắt lại nhìn sang bên, người đứng ngoài cửa xe không phải là Tô Trí Nhược đang giận dữ với nàng sao, nhìn thấy nàng, anh ta hình như cũng có chút kinh ngạc, nhưng đây chẳng qua là cảm xúc chợt lóe lên, Tô đại gia rất nhanh lại theo thói quen nhún mày khó chịu nhìn nàng.

Diệp Nhuận An mỉm cười nói: “Lục tiểu thư muốn đi đâu, tôi đưa cô đi?”

“Không cần, tôi...” Vốn dĩ muốn nói đi ăn cơm, nhưng theo bản năng suy xét một chút, Lục Tiểu Phong sửa lại lời nói: “Gặp người bạn, đang ở phía trước, đi một chút là tới.”

“Như vậy, được rồi.” Diệp Nhuận An quay đầu nhìn Tô Trí Nhược nói: “Thật sự không cần em đưa về nhà sao?”

“Không cần.”

“Vậy em đi trước, sẽ liên lạc sau. Lục tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Diệp Nhuận An khởi động xe BMW của cô ấy lập tức quẹo phải ở ngã tư đường không thấy gì nữa, Lục Tiểu Phong nghiêng đầu nhìn thấy Tô Trí Nhược còn đứng ở chỗ đó, áo gió màu trắng rất tiêu sái, cánh tay anh ta đã khỏi hằn, bàn tay đút trong túi áo, chỉ có điều cứ đứng như vậy sẽ dễ dàng thu hút ánh mắt mọi người dõi theo. Mặt của anh ta bình tĩnh, màu sắc con người cũng sẫm hơn một ít, môi mím thành một đường, dấu hiệu cho thấy tâm tình anh ta bây giờ không tốt, vì thế, Lục Tiểu Phong định mở miệng chào hỏi muốn rời đi cũng lưỡng lự trong lúc này.

“Gặp người bạn?” Không ngờ là Tô Trí Nhược mở miệng trước.

Bởi vì bọn họ đã vài ngày không có nói chuyện bình thường, cho nên Lục Tiểu Phong trả lời theo thói quen: “Đúng...” Nhìn thấy đột nhiên lông mày anh ta giương lên, nàng nhanh chóng thay đổi lại nói: “Là ăn cơm.”

“Không phải gặp người bạn?” Tô Trí Nhược oai quá chừng, thần nhiên đánh giá mặt Lục Tiểu Phong, xem cô ta có phải đang nói trong lúc hoảng sợ hay không.

“Là ăn cơm.”

“Rất tốt nha, bây giờ còn học được cách nói dối.” Mắt hồ ly xinh đẹp bắn ra một ít tia sáng nguy hiểm.

Lục Tiểu Phong nghĩ thầm đây còn không phải là suy nghĩ hộ anh sao, nếu như nói là đi ăn cơm tất nhiên sẽ lộ ngay nhà nàng ở gần đây, rất có thể Diệp tiểu thư sẽ hoài nghi điều gì, vì giúp anh ta tránh khỏi phiền toái không cần thiết nàng mới đành phải nói dối như thế. Chỉ có điều, Lục Tiểu Phong còn chưa kịp giải thích, Tô Trí Nhược liền để lại một nụ cười lạnh, đi về phía trước.

“Việc kia, thậm chí giặt sạch sẽ đem về.”

Lục Tiểu Phong hướng về phía bóng lưng Tô Trí Nhược nói, Tô Trí Nhược cũng không có dừng lại, cũng không có trả lời, ngược lại bước chân càng lúc càng nhanh hơn. Lục Tiểu Phong cũng xoay người tiếp tục bước về phía tiệm ăn nhanh của nàng, chỉ là nửa sau giai đoạn này trong óc nàng tất cả đều xuất hiện hình ảnh Tô Trí Nhược cùng Diệp Nhuận An, lúc anh ta cúi người vuốt trần xe nghe cô ấy nói chuyện, bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp, xe sang, gái xinh, trai đẹp, một chút cũng không thể phá hỏng.

Cho dù là người soi mói cũng thừa nhận họ quả là một cặp xứng đôi.

Lục Tiểu Phong bụng đói đến mức có chút tức ngực, nắm lấy tờ thực đơn, chỉ vào vài món thức ăn nói: “Chính là đây.”

Tô Trí Nhược càng chạy càng tức giận, càng nghĩ càng phát hỏa, hần nhanh chóng xù lông lên, thế nhưng cô gái kia một chút ánh mắt cũng không thèm nhìn, gặp người bạn, cô ta có thể có bạn bè gì chứ, đếm tới đếm lui chỉ có biên tập, Hạ Kỳ, còn có cái tên Liêu Khả Nham kia. Lừa hần nói là đi ăn cơm, còn mặt không đổi sắc tim không đập loạn, Lục Tiểu Phong... Chờ một chút, Tô Trí Nhược dừng lại, hần khiếp sợ đứng ngậy tại chỗ, có phải hay không hần lại đang nghĩ đến chuyện của cái cô kia? Đáng giận, rõ ràng đã nghĩ cố gắng nhiều ngày như vậy, đem cô ta coi như bụi trong không khí, không nhìn tới, không thèm nghĩ nữa, không quan tâm, thế nhưng tối nay lại lặp lại vết xe cũ.

Loại trạng thái này hần không thể quay về, Tô Trí Nhược cuống quýt cầm di động ra gọi cho Ma Thú: “Alo, Gọi mọi người tới đây, đêm nay tụ tập.”

Cái gọi là tụ tập, là hoạt động không chuyên truyền thống hàng đầu của đội bọn họ, làm cảnh sát thực sự rất vất vả, có rất nhiều chỗ khổ nói không nên lời, nhiều nghị lực hơn người, nhân dân có lẽ chỉ nhìn thấy bọn họ làm việc bất lợi, lúc phá án không tốt, lại coi thường không để ý tới bọn họ, thời điểm cùng kẻ xấu liều mạng. Vì giảm bớt áp lực, sau khi tan làm nếu không có nhiệm vụ trọng yếu, bọn họ sẽ tụ tập cùng một chỗ uống hai chén.

Ở trên phương diện này Tô Trí Nhược cũng rất soi mói, cái loại quán bar dơ dáy bẩn thỉu hần cũng không thèm nhìn liếc mắt một cái, hần thích đẳng cấp phải đạt cao nhất, nơi tao nhã một chút, cho nên quán bar dưới quyền của Lương Thiển Thâm chính là lựa chọn số một của hần.

Sau khi hần đến đã có người tới trước, trong đội bọn họ ngoại trừ Nghiêm lão đại, Văn Nam, những người bạn thân quen biết với hần cũng gần như đều đến đây, nhìn thấy hần lập tức vung tay lên chào. Quan Nhân Đình trong đội phụ trách công tác trinh sát được người ta gọi là “Kính mắt đẹp zai” cười híp mắt quàng qua cổ Tô Trí Nhược nói: “Sớm nói sẽ mở cuộc liên hoan giải xui cho cậu, lại không muốn, bây giờ đột nhiên kêu chúng tôi đến đây.”

“Hôm nay bỗng nhiên tôi mời còn không được sao?”

“Đương nhiên là cậu mời.” Mắt kính Quan Nhân Đình phản quang một mảng màu trắng, tính toán nói: “Đây là chỗ em gái cậu mở ra.” Dứt lời một tay kéo Tô Trí Nhược ngồi xuống.

Bởi vì bọn họ là khách quen, Tô Trí Nhược cùng Lương Thiển Thâm lại là quan hệ đặc biệt, quản lý đã sắp xếp cho bọn họ cố định một căn phòng VIP, ngọn đèn sáng tối vừa đủ, trong căn phòng màu đỏ sậm là sofa bằng da mềm xếp thành nửa vòng tròn, ngọn đèn trên đỉnh đầu cùng lòng bàn chân độ sáng vừa đủ,

phong cách đặc biệt hơn người, có thể làm cho tinh thần là thể xác người khác lập tức trấn tĩnh lại, vùi đầu vào trong sự thanh thoi mãn nguyện.

Tô Trí Nhượng nhìn Hứa Thạch ngồi bên tay phải, không thoải mái nói: “Thạch Đầu lão ca, sao anh lại tới đây?”

“Không cần vô tình như vậy, tất cả mọi người là người một nhà.”

“Cái gì mà người một nhà, anh không phải cùng một đội với chúng tôi.” Tuy trên miệng nói như vậy, nhưng khi cần chén rượu vẫn cộng ly một cái với Hứa Thạch.

Hứa Thạch uống một ngụm, sau khi khen câu “rượu ngon”, nói: “Nghe nói tâm tình chú không tốt, anh đến hỏi thăm chút.”

Vốn cho rằng Tô Trí Nhượng sẽ lớn tiếng nói: “Làm sao anh lại nhìn thấy tâm tình đại gia ta không tốt?”

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, Tô Trí Nhượng chẳng những không có phản bác, còn ngậm thừa nhận, hẳn không có khoe khoang rót rượu, chỉ uống một chút, cần cái chén vô thức quay quay.

Hứa Thạch nhìn chằm chằm tay phải của cậu ta, dĩnh đạc hỏi: “Thiếu chính xác?”

“Hừ.” Tô Trí Nhượng lập tức nghiêng người hừ lạnh lướt qua nói: “Anh nghe ai nói như thế, làm gì có chuyện đó.”

“Hôm trước vừa mới kiểm tra qua, hoàn toàn không thành vấn đề.” Ma Thú đến gần giơ ngón tay cái lên bội phục nói: “Cường ca thật sự rất mạnh mẽ.”

“Kỳ vậy, thế cậu còn có thể phiền não vì cái gì.” Hứa Thạch quét mắt một vòng nhìn bốn phía, mọi người ào ào quàng tới ánh mắt “Đừng hỏi tôi, tôi không biết.”

“Vì sao tôi không thể có phiền não?”

“Hầu hết đàn ông chúng ta, phiền não chia làm ba loại, một: vụ án, hai: ví tiền, ba: đàn bà. Cậu không gặp phải vụ án nào đau đầu, tiền trong ví cũng không thiếu, chẳng lẽ là đàn bà?” Nói xong Hứa Thạch tự mình nở một nụ cười, không phải anh ta nói đùa, vẻ mặt của Tô Trí Nhượng nhìn qua rất giống một công tử chơi bời, nhất định là nam nữ đều ăn sạch, nhưng trên thực tế tuyệt đối là một đứa trẻ ngây thơ từ trong ra ngoài của đội cảnh sát, sạch sẽ vô cùng, đừng nói chơi đùa với phụ nữ, vấn đề của phụ nữ từ đầu đến chân cậu ta hoàn toàn không dính dáng.

Không ngờ, Tô Trí Nhượng lại im lặng, ánh mắt u buồn có thể giết người.

“Thật sự... là đàn bà?” Hứa Thạch thấp giọng lại xác nhận một lần nữa.

Tô Trí Nhượng kìm nén buồn bực, mặt không chút thay đổi nói: “Muốn cười thì cứ việc cười đi.”

Miệng Hứa Thạch mở rộng ngoác ra giống như có thể nhét vừa một quả trứng đà điểu, ai ya, cuộc đời không ai có thể nói trước được, yêu nghiệt sẽ nghĩ tới tình yêu, cây vạn tuế có thể nở hoa.

26. Chương 26

Trên một phương diện định hướng hoàn toàn bình thường về tiền đề nào đó, Tô Trí Nhượng không hề thích phụ nữ. Phụ nữ là một loại động vật rất phiền toái, thích làm phiền đến hắn, càng ưa thích không có việc gì cũng làm phiền, khi còn nhỏ các bà các cô ấy thích ôm hắn vừa hôn vừa sờ mó (.=” mình cũng thích), hắn chán ghét người khác chẳng biết tại sao cứ đụng chạm vào thân thể hắn, đến khi lớn lên các bà các cô đó lại yêu thích tán thưởng hắn đáng yêu xinh đẹp, hắn chán ghét bị nói đẹp như các cô bé, không đợi hắn học hết cấp ba các bà các cô ấy đã bắt đầu tính toán chuyện hôn nhân cho hắn, hắn chán ghét những người đó coi hắn như miếng thịt béo cứ nhìn chằm chằm, rồi sau khi hắn thi vào trường cảnh sát thì mẹ hắn lại càng giống âm hồn không tan dùng mọi hình thức truy đuổi quấy rầy hắn, hắn chán ghét cho dù là ai cứ đem ý chí của mình áp đặt lên trên lí tưởng của hắn, cho nên, từ khi hắn hiểu chuyện thì đại khái chỉ có cô em họ là hợp với hắn.

Từ khi hấn rời khỏi nhà của tổ tiên tự mình sinh sống sau đó gặp phụ nữ ít lại càng ít, đồng nghiệp bên cạnh phần lớn là động vật giống đực, thỉnh thoảng gặp được phụ nữ không phải kẻ bị tình nghi cũng là nữ cảnh sát, kẻ bị tình nghi thì tuyệt đối không có khả năng, còn nữ cảnh sát thì hấn lại không thích tình yêu cùng cơ quan, một người phụ nữ duy nhất cũng hấn giữ quan hệ không tồi chính là Diệp Nhuận An, xem như vì tình cảm giữa hai gia đình bọn họ, sợ dĩ hấn cùng cô ta giữ tình cảm qua lại không tệ bởi vì nguyên nhân rất lớn là cô ta không phiền phức, biết nguyên tắc, sẽ không đuổi theo vấn đề hấn không thích mãi không buông ra. Mẹ hấn thực sự thích cô bé này, từng tưởng là hấn không biết mẹ hấn quyết định nội bộ để cho cô ấy làm con dâu, chỉ có điều công việc của hấn bận rộn lại nhiều nên không có liên hệ chặt chẽ cùng Diệp Nhuận An, cho nên không có cảm giác nhiều lắm. Đối với hôn nhân, gia đình trong tương lai chẳng hạn, một chút khái niệm Tô Trí Nhược cũng chưa có, hấn cho rằng việc này cách hấn vẫn còn rất xa, sự nghiệp của hấn chỉ mới bắt đầu, hấn còn rất nhiều chuyện phải làm, thậm chí hấn không tưởng tượng được vợ của hấn sẽ là một cô gái như thế nào, có lẽ rất đẹp, có lẽ rất tài giỏi, nhưng từ đầu đến cuối chỉ là một tiêu chuẩn mơ hồ. Nhưng có điều là sau khi chứng kiến Lương Thiển Thâm lấy chồng Tô Trí Nhược cho rằng cái gọi là tiêu chuẩn này đều là phù phiếm, Nữ Vương còn có thể gả ột người bình thường làm vợ, cho nên nói chính xác thời điểm gặp được hoàn toàn không có cách dùng mấy thứ đó để so sánh.

Nguyên nhân chính là như thế, lúc trước Tô Trí Nhược hoài nghi mình bị trúng tà sau đó hấn lại cho rằng loại trạng thái không bình thường này rất có thể là bởi vì hấn đi lại với phụ nữ không nhiều lắm, cho nên khi hấn và Lục Tiểu Phong ở chung sau đó hấn không cẩn thận rơi vào vòng lẩn quẩn không quen thuộc. Nhất định là như vậy, Tô Trí Nhược sau khi nghĩ như vậy cho rằng mình không nên thân cận quá cùng Lục Tiểu Phong, vì thế hấn thử bỏ qua sự tồn tại của Lục Tiểu Phong, năm lần bảy lượt tự nói với mình một chút hấn cũng không muốn biết vì sao hiện tại cô ta lại có cuộc sống như thế, cô ta là cô ta, hấn là hấn, cô ta thích làm gì thì làm, thích đi ra ngoài hẹn hò với ai cũng không phải là chuyện của hấn, khi hấn nấu cơm sẽ không tính cả phần của cô ta, cũng sẽ không giúp cô ta đem quần áo bẩn để quên trong phòng tắm đi giặt, càng sẽ không để ý đến chuyện cô ta có thật tâm nói chuyện cùng hấn hay không.

Hấn thử hẹn hò vài lần cùng Diệp Nhuận An, thật ra không cần phải so sánh cũng biết hai cô gái này hoàn toàn là hai thái cực, so sánh không có tác dụng, chỉ có điều liên tiếp mấy cuộc hẹn mỗi khi hấn nhìn thấy cách ăn mặc của Diệp Nhuận An tinh tế cùng khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, nghe được giọng nói nhẹ nhàng đều cảm thấy thực sự rất nhàm chán, không muốn nói nhiều, thậm chí xem nhanh hết phim, ăn cơm thật nhanh, sau đó về nhà ngủ. (cuối cùng cũng xong 1 đoạn dài ngoằng toàn chữ >")

Diệp Nhuận An là một cô gái tốt, hấn là một người soi mói như vậy cũng không tìm ra cái tật xấu gì của cô ấy, đáng tiếc chính là không khơi dậy được hứng thú của hấn.

Đúng lúc đó cô gái kia lại lật bật đến trước mặt hấn, còn đứng ở đó lộ vẻ luống cuống, hấn vừa nghe liền xù lông lên, kích động đến mức chính mình cũng cảm thấy không bình thường.

“Tiểu tử, nói cho anh biết xem vừa ý người nào nào?” Hứa Thạch ôm lấy cổ Tô Trí Nhược ra vẻ thần bí cười nói.

Tô Trí Nhược lấy lại tinh thần, bĩu môi, mắt tự nhiên nói: “Ai nói tôi vừa ý.”

Hứa Thạch che miệng cười hắc hắc hai tiếng, tiểu tử này lượng khí hô hấp không đủ (*ý nói lo lắng nên thở gấp*), tuyệt đối không tầm thường: “Được, ở trước mặt anh chú cũng đừng giả bộ nữa, nói xem, người ta như thế nào lại làm chú chướng mắt?”

“Tôi không thích cô ấy...” Tô Trí Nhược lại chân chừ ở miệng, chán nản vuốt vuốt tóc.

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, Hứa Thạch phỏng đoán đã chắc chắn, anh ta giật mình trừng mắt nhìn Tô Trí Nhược: “Thật hay giả vậy?”

“Có thể đây không tính là thích đi... Tôi không biết có tính không...” Tô Trí Nhược có chút nói năng lộn xộn, lĩnh vực này không phải là chuyện hấn hiểu rõ, không giống súng, cũng không giống xe, hấn có thể nắm trong tay, có thể nắm chắc, hấn có thể hiểu được rõ ràng hấn thích loại súng gì, loại xe nào.

Cái này không giống, hấn không biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy đại mỹ nhân đệ nhất giới cảnh sát, tay súng thiện xạ siêu cấp tự yêu mình, tên đứng đầu danh sách muốn ăn đòn Tô đại gia có biểu tình mờ mịt, Hứa Thạch vô cùng khiếp sợ, là người

từng trải anh ta cho rằng mình cần có trách nhiệm dẫn đường tên tiểu tử đặc biệt chậm chạp về mặt này thật tốt: “Khụ khụ, nói như thế, có phải chú không tự chủ được không có việc gì liên nghĩ đến người đó hay không, nếu không nhìn thấy người đó liên nghĩ thời gian trôi qua quả thật rất nhàm chán, nhìn thấy lại có cảm giác rất khẩn trương nhưng sau đó liền trở nên không thể dễ dàng nói chuyện được?”

“Khi trước anh theo đuổi chị dâu như vậy sao? Thật buồn nôn a.” Tô Trí Nhược nhíu mày, không nghĩ được thẳng cha thần kinh thô ráp này lại có một mặt này nữa.

Hứa Thạch không khách sáo vỗ cậu ta một phát: “Đừng đánh trống lảng.”

“Khụ.” Tô Trí Nhược cầm lấy chén rượu dừng ở trước mặt: “Tôi không biết...”

Hứa Thạch thấy thế dừng cười, tiếp tục giảng giải: “Việc này có gì mà phải ngại, anh là người từng trải có kinh nghiệm, như vậy đi, chú đem tình huống của chú nói cho anh biết một chút, anh phân tích cho.”

Thật ra lúc này Tô Trí Nhược hiếm khi nghiêm túc suy nghĩ một lát, hẳn vẫn còn cảm thấy loại chuyện này dường như rất khó mở miệng, nhưng mà rất rõ ràng với năng lực của hẳn không thể giải đáp được phạm trù vấn đề vượt quá khả năng này, hẳn cần quay đầu một cái, trên khuôn mặt trắng nõn nén đến mức hồng lên, ánh mắt lóe ra vài tia, ấp úng nói: “Chỉ là tôi không thích nhìn cô ấy, mặc kệ tôi đối với cô ấy như thế nào, cô ấy đều giống như không có chuyện gì cả, nhưng là khi cô ấy chống lại tôi lại cảm thấy mất hứng, nhưng vấn đề là cô ấy đối với tôi cũng giống như đối với người khác, cô ấy giúp tôi rất nhiều, cũng chưa bao giờ tức giận, nhưng nếu người khác bảo cô ấy làm như vậy cô ấy nhất định cũng làm thế, tôi chán ghét cái bộ dáng đó của cô ấy, tôi nhìn thấy cô ấy liền tức giận, tôi không muốn để ý đến cô ấy, nhưng là lúc cô ấy lật bạt đi đến trước mặt tôi, rất phiền phức, anh nói đây là thích sao, không có khả năng...”

Đối với trạng thái tâm lý kỳ quái mâu thuẫn khó chịu của Tô Trí Nhược Hứa Thạch thở dài không thôi, sau khi nghe xong trong lòng anh ta đã có tính toán một phen, đại khái đoán ra thân phận của “cô ấy” là ai: “Em trai, không phải anh nói chú, anh cũng rất thông cảm với cô gái kia.”

“Cái gì?” Ánh mắt Tô Trí Nhược trợn lên thật lớn.

“Gặp phải cậu, cô ấy thật không dễ dàng. Đấu tranh đi, cậu mất hứng, không đấu tranh đi, cậu cũng không vui vẻ, người ta đối tốt với cậu, cậu lại cảm thấy chưa đủ tốt, nếu người ta không đối tốt với cậu, nhất định cậu sẽ nổi giận với cô ấy, tiếp theo chính là chiến tranh lạnh, cậu nhìn thấy cô ấy liền tức giận, có lẽ người ta nhìn thấy cậu lại phải nín thở đấy? Ai chịu nổi “đức hạnh” kia của cậu.”

Tô Trí Nhược trợn mắt há hốc mồm, trong mắt hồ ly tràn đầy vẻ không thể tin được.

Hứa Thạch vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của cậu ta, lời nói chân thành: “Cho nên, theo lời tôi nói, nếu cậu thực sự thích người ta hãy thu liễm tính tình của mình lại, hiện tại Lục tiểu thư không tính toán với cậu, không có nghĩa là vĩnh viễn người ta tùy theo tính khí của cậu.” Hứa Thạch nhớ rõ Lục Tiểu Phong này, lúc Tô Trí Nhược nằm viện có gặp qua, sau đó hỏi thăm ra lại chính là chủ cho thuê nhà hiện tại của cậu ta, cũng là người chịu ức hiếp nhất.

Tô Trí Nhược kinh hãi, tức giận nói: “Tôi đều nói là không có thích, còn nữa, tôi chưa nói là cô ta.”

Hứa Thạch không đếm xỉa đến sự phản kháng của Tô Trí Nhược: “Cậu không thích vậy cậu để tâm làm cái gì, tự mình làm khó mình, có bệnh a. Nói ra khuyết điểm của hoàng tử nhà cậu lại còn không tin, chán ghét chính là ưa thích, khẳng định cậu đã thích người ta, bằng không đi để ý xem người ta đối xử với cậu có đặc biệt hay không để làm chi.”

Tô Trí Nhược bị một chuỗi lời nói liên tục của Hứa Thạch kích thích tinh thần gõ thẳng vào đầu có chút đau, trong một lúc không thể nói rõ được, cứ ở đó nói “Tôi, tôi” tôi cả nửa ngày cũng không thấy nói tiếp đoạn dưới.

Hứa Thạch thở dài: “Diệp Nhuận An không tồi, chỉ là cảm giác có chút giả tạo, nói chuyện với cô ta đều phải nhỏ giọng, tôi chịu không nổi. Lục tiểu thư không có bộ dạng giống như vậy, tuy rằng điều kiện kém một chút so với cậu, nhưng mà hiếm thấy có người chịu được cậu, lấy vợ phải lấy người như cô ấy, cậu không được bắt nạt người ta, thích người ta phải biểu hiện thật tốt, đừng giống như một cậu học sinh nổi giận vô cớ nữa.”

“Tôi không có!” Mắt hồ ly của Tô Trí Nhược lập tức lên cấp thành mắt thỏ con. (chắc là mắt đỏ, ta đoán ^^)

“Tôi lại còn không biết cậu!”

Hứa Thạch lại đập một nhát chụp xuống đáng vẻ bề vệ của Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược buồn bực rót rượu, quai hàm bạnh ra.

“Có phải thích người ta hay không chính cậu tiếp tục tự suy nghĩ cho kĩ, chỉ là tôi có thể khuyên cậu, cũng đừng có do dự, nhớ ngày đó tôi theo đuổi chị dâu cậu thiếu chút nữa bị người khác nhanh chân đến trước, bây giờ ngẫm lại đều cảm thấy nghĩ mà sợ, cậu đừng có bỏ qua, nếu không cậu sẽ hối hận.”

Đột nhiên, trong óc Tô Trí Nhược hiện lên hình tượng Liêu Khả Nham thư sinh chừng chạc, lập tức trên trán nổi gân xanh. (hớ hớ)

“Uy, các người thì thăm to nhỏ gì đó, cạn chén.” Quan Quân Đình đối diện gơ chén rượu lên.

“Không có gì, ha ha, mẹ nó chứ.” Một bên Hứa Thạch âm thầm cười trộm, không nghĩ tới a không nghĩ tới a, Tô đại gia cũng có một ngày rơi vào tay giặc, ông trời có mắt, lại có trò để xem.

Sau khi Lục Tiểu Phong ăn uống no đủ trở về nhà, lại bất ngờ không thấy có người, nàng mở máy tính lên tiếp tục viết tiểu thuyết, sau khi tiếp tục ngẩng đầu lên đã là 12 giờ, nhưng mà Tô Trí Nhược vẫn chưa trở về. Xem bộ dạng của anh ta vừa rồi không giống như đang có nhiệm vụ, chỉ có điều có thể đột nhiên nhận được nhiệm vụ cũng không biết chừng. Quả nhiên, cả đêm Tô Trí Nhược cũng không trở về.

Buổi tối ngày hôm sau, Tô đại gia cuối cùng cũng xuất hiện, sắc mặt nhìn qua không tốt lắm, chỉ có điều mấy ngày nay sắc mặt của anh ta cũng chẳng đẹp gì.

“Đã về rồi.” Lục Tiểu Phong tiến lên trước: “Ăn gì chưa? Hay là đi tắm rửa trước?”

Tô Trí Nhược nhìn chằm chằm Lục Tiểu Phong vẫn không nhúc nhích, Lục Tiểu Phong đang tươi cười nhìn thấy bắt đầu cứng lại, nàng không có làm chuyện gì sai đi, quần áo đều sạch sẽ, phòng cũng đã dọn dẹp sạch, nàng nghĩ như vậy nên lại bình tĩnh.

Nhưng mà, Lục Tiểu Phong không biết Tô đại gia đang đứng trước mặt nàng nhìn qua mặt không chút thay đổi nhưng nội tâm đang giao chiến ngày càng mãnh liệt, khói đặc cuồn cuộn, tiếng pháo rầm rầm, hấn đấu tranh nhiều lần, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng mặt căng cứng đột nhiên đi trở về phòng.

Hắn thật bề mặt, vẫn là hắn thấy thật bề mặt.

Lục Tiểu Phong nghĩ thầm đại khái tức giận còn chưa nguôi, xem ra tên yêu nghiệt này tức giận cũng đủ lâu.

Qua hai ngày, trạng thái vẫn như thế không thay đổi, chỉ có điều Lục Tiểu Phong cảm thấy hình như Tô Trí Nhược muốn tìm cơ hội mở miệng nói chuyện cùng nàng, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thể thành công, nhìn thấy bộ dạng anh ta mỗi lần như vậy đều đến mức bị nội thương, Lục Tiểu Phong cũng không nói thẳng ra trước, từ từ chờ đợi, vị đại gia này coi trọng sĩ diện, nàng vẫn nên không mở miệng, chẳng may nói bậy điều gì không chuẩn lập tức sẽ trở về nguyên dạng.

Hôm nay, Lục Tiểu Phong muốn đi đến ban biên tập nộp bản thảo, hiếm khi thấy giữa ban ngày ban mặt quần áo nghiêm chỉnh đi ra khỏi nhà. Sau khi vượt qua nửa thành phố đem bản thảo nộp xong, nàng đi ra khỏi tòa cao ốc của biên tập, không nhìn được run cầm cập. Thời tiết đã càng ngày càng lạnh, lá cây hai bên ngã tư đường tiêu điều nhìn không thấy bóng dáng màu xanh biếc, phản phật lác lác trong gió lạnh mặc dù so ra còn kém trời đông giá rét lạnh thấu xương, nhưng cũng có hương vị lạnh buốt.

Lục Tiểu Phong ăn mặc phong phanh, không mang khăn quàng cổ, túm chặt áo bành tô bước nhanh hơn hướng về điểm chờ xe buýt, nhưng đột nhiên trên đường cái tiếng còi xe cảnh sát hú lớn, ba cỗ xe cảnh sát gào thét đi qua, nhiều người bên cạnh chạy tới phía trước.

Lục Tiểu Phong mơ hồ nghe được có người nói phía trước cái gì đó liên quan đến mạng người, cảnh sát đều được điều động đầy đủ vô trang.

27. Chương 27

Ở thế kỷ 21 hôm nay, tỷ lệ tội phạm của thành phố này cũng không cao, chính quyền quản lý cũng tốt, an ninh trật tự không tệ, ngoại trừ những tên trộm cắp vặt diệt tận gốc vẫn không hết, thỉnh thoảng đám đua xe gây tai nạn, vận mệnh không tốt gặp phải kẻ lừa đảo, bình thường căn bản mọi người sẽ không nhìn thấy cái băng đảng chạy xe giữa ban ngày cướp giật, hoặc là có người vì khổ sở tìm kẻ bạc tình đòi tự tử, cho nên lần này có tên biến thái đánh mất lí trí muốn giết người trả thù như trên TV mới có thể gây ra một sự náo động thật lớn.

Lục Tiểu Phong đơn giản là nhìn thời gian vẫn còn sớm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đưa bản thảo nàng cũng không phải vội vàng, nhưng có khả năng là do một yếu tố tiềm ẩn trong máu, trong xương tủy bị nhốt lại quá lâu đang cuộn cuộn nhân lên, nàng theo đám đông đi đến nơi xảy ra sự cố muốn xem nào nhiệt. Nhưng mà nàng vừa đến hiện trường mới ý thức được tình hình hóa ra đã phát triển thật sự nghiêm trọng, đường dây vây lại màu vàng của cảnh sát đã mở rộng một khoảng lớn, nhiều cảnh sát duy trì trật tự không ọi người tới gần, thậm chí ở xung quanh vỉa hè đều đã xếp chướng ngại vật, cảnh sát giao thông phối hợp phong tỏa đoạn đường, giao thông bỗng chốc trở nên có chút hỗn loạn. Vị trí quần chúng đứng vây xem cách hiện trường vụ án quá xa, căn bản không thấy rõ bên kia xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mờ mờ nhìn thấy mấy cỗ xe cảnh sát đứng ở trước một tòa nhà lầu kiểu Địa Trung Hải, nhiều cảnh sát đứng ở dưới lầu. Khu bất động sản này là khu nhà vô cùng đắt tiền ở thành thị, sống ở đó đều là nhà giàu có, cảnh sát đặc biệt cẩn thận sơ tán các hộ gia đình khác, trong cả tòa nhà chỉ còn lại hộ gia đình bọn họ đang vây quanh kia.

Đem nội dung thảo luận của xung quanh gộp nhặt lại, đại khái Lục Tiểu Phong hiểu được tình huống, không có gì ngoài nghi phạm làm ăn bị người nhà kia hãm hại, nhà tan cửa nát, tài sản không còn, còn thiếu nợ một khoản lớn, trong lúc tối tăm tuyệt vọng đã sinh ra ý muốn báo thù, nhằm lúc đối phương không ở nhà bắt trói vợ và đứa con mới mười tuổi của người ta lại, bảo là muốn để cho người đó cũng nếm thử mùi vị đau đớn không muốn sống, làm cho cùng chết với y.

Chủ yếu loại vụ án như thế này đều được mưu tính trước, có các bước thực hiện, nhưng hiện nay người này đặc biệt ở chỗ y căn bản không cần tính mạng của mình, tuy rằng kế hoạch của y hoàn hảo lén vào được trong gia đình kẻ thù, nhưng căn bản đã không nghĩ tới còn sống đi vào nhưng cũng không còn sống đi ra, y cũng không cần tiền, không có cái gọi là điều kiện trao đổi. Loại côn đồ liều mạng này là đáng sợ nhất, có lẽ hẳn đang giải tỏa nỗi thống khổ của mình một cách sung sướng méo mó bằng cách tra tấn những con tin đang bị bắt trói ở trên kia, đợi đến khi hẳn giải tỏa xong rồi thì cũng là lúc người ta đã chết mất.

Chuyên gia tâm lí để đi đàm phán cũng được đưa tới hiện trường, đang tiến hành bố trí chiến lược chặt chẽ, bởi vì không biết được trong tay đối phương lúc này có những loại vũ khí nào, có vài loại vũ khí, trước mắt cảnh sát không dám liều lĩnh tiến vào cao ốc, chỉ có thông qua chuyên gia đàm phán đi trước cùng tiến hành giao tiếp với nghi phạm. Chỉ là nhìn qua tình hình không được khả quan, nghi phạm kia căn bản không nghe chuyên gia nói cái gì, tâm lý nóng nảy tàn bạo đã đem tinh thần không bình thường của y sụp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể gây nên bi kịch.

Lúc này sắc trời đã tối, Gió mùa đông bắc khê thổi vù vù làm cho không khí khu vực này càng thêm kinh sợ, nhiệt độ trong không khí nhanh chóng giảm xuống, quần chúng vây xem trong bầu không khí cũng dần dần khẩn trương lên, rất nhiều người nhao nhao rời khỏi hiện trường, ai biết tên biến thái đó trong tay có bom hay không, nếu không cẩn thận đến khi bị tổn thương tới chính mình lúc ấy mới kêu không đáng. Nhưng vẫn còn có một ít người lớn gan, càng thấy cảnh sát không biết phải làm sao bây giờ càng ôm lấy vẻ tò mò hiếu kì, càng không ngừng kiễng chân thò đầu hỏi thăm tình hình phát triển như thế nào.

Lục Tiểu Phong chen chúc ở trong đám người cảm thấy không còn sớm lắm, nhưng mà vừa muốn nhắc chân đi ra ngoài, không biết có phải thị giác nàng rất tốt không, cũng coi như ở góc độ này cũng không tồi, khoảng cách xa như vậy mà vẫn nhận ra được Tô Trí Nhược đã được võ trang đầy đủ, mặc dù ở khoảng cách này không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng Lục Tiểu Phong có thể tưởng tượng ra hiện tại khuôn mặt của anh ta nhất định bày ra vẻ lạnh lùng nghiêm túc hoàn toàn khác với bình thường. Bên cạnh anh ta còn có mấy người đứng cùng có cách ăn mặc giống vậy, đang đứng ở đó nghe chỉ huy trước mặt truyền đạt mệnh lệnh, nhìn theo bóng dáng hình như là Nghiêm Đội. Xem ra đã không còn nhiều thời gian, tuy rằng chuyên gia đàm phán cố gắng kéo dài thời gian, thật không nghĩ đến chủ phòng mới vừa được thông báo khẩn cấp đi đến đã kêu la khóc lóc thật to đến mức “kinh thiên địa, quỷ thần khiếp” (ý nói vang trời vang đất) làm

kích động tội phạm, toàn bộ dây thần kinh mọi người đều bị rút lên, không khí khẩn trương nhìn một người đặt bộc phá, kể cả quần chúng vây xem cũng trong nháy mắt im lặng trở lại, nhiều người bịt chặt miệng, ánh mắt mở rất lớn nhìn chằm chằm những bóng người ở hiện trường kia.

Căn cứ vào kinh nghiệm, Lục Tiểu Phong cho rằng lúc này Nghiêm Đội hẳn là cần đám người Tô Trí Nhượng xông vào chờ cơ hội chế ngự tội phạm, giải cứu con tin, thật sự nếu không lựa chọn hành động hữu hiệu liên không còn kịp nữa.

Lục Tiểu Phong nhắc chân lên lại đặt xuống, nàng ngẩng đầu nhìn cái cửa sổ tối đen kia, không khỏi có chút khẩn trương, không khí cực kỳ ngưng đọng lại, nhìn lại quần chúng xung quanh cùng mấy người cảnh sát đang đang ngăn lại ở phía trước, mọi người không dám thở mạnh thở gấp, mà tòa nhà kia tĩnh mịch đến đáng sợ, giống như một giây sau liền sẽ nghe thấy tiếng kêu bi thương thảm thiết từ bên trong bộc phát ra.

“Tiểu Phong.”

Ở lúc tinh thần đang tập trung cao độ nghe thấy có người gọi tên mình, Lục Tiểu Phong không kiên nhẫn quay đầu lại, vậy mà nhìn thấy Liêu Khả Nham đang đứng ở phía sau mình.

Lục Tiểu Phong giật mình hỏi: “Khả Nham? Làm sao anh lại ở đây?”

Liêu Khả Nham cười cười: “Điều này tôi phải hỏi em mới đúng.”

Lục Tiểu Phong cười giả bộ: “Em đi ngang qua, nhìn thấy ở đây có vụ án liền đến xem.”

“Tôi cũng vậy, nghe nói ở đây đã xảy ra một vụ bắt cóc, anh của tôi ở gần đây nên tôi đến xem anh ấy có sao không. Thế nên tôi đến đây, không bằng em đợi tôi một chút, tôi sẽ đưa em trở về.” Liêu Khả Nham nhìn xe cảnh sát đứng ở xa xa cẩn thận nói: “Ở đây quá nguy hiểm.”

“Không cần, em không sao, sẽ đi luôn, hay là anh cứ đi gặp anh của anh đi, chúng ta liên lạc qua điện thoại.”

Liêu Khả Nham lưỡng lự một chút, cuối cùng đồng ý.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy anh ta vội vàng đi đến một chiếc xe màu đen có rèm che phía trước cách đó không xa, sau khi gõ cửa kính xe, chỉ trong chốc lát cửa kính xe được kéo xuống, Lục Tiểu Phong đang muốn quay đầu, lại thoáng nhìn khuôn mặt bên trong xe hé ra không rõ.

Sau đó có một cái gì đó chọt lóe lên trong đầu, Lục Tiểu Phong giật mình, máu nhanh chóng đông lại, dây thần kinh trong nháy mắt bị chặt đứt, gió lạnh bên ngoài như có linh hồn từ lỗ chân lông trên ngón tay chạy thẳng vào trái tim ấm áp, biến thành vô số cây kim chuẩn bị xâm nhập vào khối máu thịt kia.

Nhưng vào lúc này, hai tiếng súng vang lên không khoan nhượng kéo lực chú ý của Lục Tiểu Phong lại.

Trong đám người đột nhiên hoảng loạn lên, nhiều người dân không rõ tình hình liền chạy trốn ra bên ngoài, mấy cảnh sát mặc đồng phục lập tức tiến lên duy trì trật tự. Một lát sau, vài người cảnh sát tiến đến giúp đỡ một người phụ nữ đầu tóc bù xù cùng với một đứa bé trai nước mắt nước mũi rùng rùng từ bên trong đi ra, con tin được cứu thoát thành công, người một nhà đoàn tụ khóc rống trong nước mắt. Tất cả xảy ra quá nhanh, ngay khi tin tức từ hiện trường truyền tới, trong đám người nhất thời bộc phát tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay vang dội, người mới chạy được một nửa lại lập tức quay trở về cũng vui mừng hò reo.

Lục Tiểu Phong cố gắng nhận biết, nhìn thấy đi theo phía sau chính là cánh khiêng tội phạm ra, nhưng vấn đề là phía sau lại đi cùng với một cái cang nữa, phía trên nằm hình như là một người cảnh sát, sau đó Tô Trí Nhượng là người ra cuối cùng, Lục Tiểu Phong nheo mắt lại, nhận ra bộ dáng của anh ta không thích hợp lắm.

Sau khi vụ án được giải quyết xong, nhóm cảnh sát bắt đầu thưa dần đi, Lục Tiểu Phong suy nghĩ một chút cho rằng nên đợi đến khi về nhà chờ anh ta khá hơn, nhưng mà nàng đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó nên vội vàng quay đầu lại, trong tầm nhìn đã sớm không thấy bóng dáng cái cỗ xe màu đen có rèm che kia đâu.

Là ảo giác đi, vừa rồi chắc hẳn là nhìn lầm rồi.

Nàng nâng tay phải lên, ngón tay lạnh như băng bắt đầu ấm lại, nhưng mà tay nàng vẫn phát run lên như cũ, thậm chí sinh ra ảo giác, giống như cổ tay lại phát đau.

Lục Tiểu Phong tự cười giễu, chẳng qua là không cẩn thận nhìn lầm rồi lại khiến cho nàng không biết phải làm sao, thật sự nàng không khá lên được. Nàng nắm tay lại đút vào túi áo, dán chặt lấy thân thể hấp thu hơi ấm, đứng ở trong gió lạnh, quyết định bắt xe về nhà.

Sau khi về đến nhà Lục Tiểu Phong đi tắm qua một cái, sau đó pha bình cốc sữa nóng cầm trong tay cho tan lạnh. Nàng ngồi trên ghế sofa buồn chán xem TV, quả nhiên, trong phần tin tức buổi tối đã đưa tin vụ án buổi chiều, lại càng khen ngợi năng lực phá án của cảnh sát, bảo vệ sinh mạng và tài sản của nhân dân an toàn, Nghiêm Đội trả lời phỏng vấn.

Chẳng qua khó hiểu chính là trong tin tức cũng không có đề cập đến chuyện cảnh sát bị thương.

Lục Tiểu Phong ngồi chờ cả đêm, Tô Trí Nhược vẫn chưa thấy trở về, nàng cảm thấy có chút khó hiểu, trong lòng bất an như bột xà phòng càng biến đổi càng nhiều, có một tầng sương mù mờ mờ ảo ảo màu đen như bột nước vây bốn phía, sau đó từng chút một nhuộm dần thành màu bột trắng tinh.

Nàng có loại cảm giác xấu.

Lục Tiểu Phong không chút do dự bấm số điện thoại, Tô Trí Nhược tắt máy, nàng đành phải gửi cho anh ta một cái tin nhắn để lúc anh ta mở máy đọc được.

Ngày hôm sau Lục Tiểu Phong tỉnh lại ở trên ghế sofa, đồng thời nàng lập tức chạy đến gõ cửa phòng Tô Trí Nhược, sau đó mở cửa ra nhìn thấy trên giường gọn gàng sạch sẽ, lạnh như băng không có hơi người ngủ qua. Trở lại phòng khách, trong điện thoại không có một cái tin nhắn đến nào, cũng không có cuộc gọi nhỡ. Lục Tiểu Phong thử bấm lại một lần nữa, vẫn thấy tiếng báo là đối phương tắt máy.

Cứ như vậy chẳng biết tại sao Tô Trí Nhược mất tích ba ngày.

Trong ba ngày đó nàng không nhớ nổi mình đã gọi bao nhiêu cuộc, gửi đi bao nhiêu tin nhắn, nhưng tất cả đều như đá chìm đáy biển, sau đó loại cảm giác bất an càng lúc càng tăng thêm. Nàng rất muốn hỏi thăm một chút tin tức từ Nghiêm Đội, nhưng vẫn còn nhịn được.

Thời tiết càng ngày càng lạnh hơn, nhiệt độ chênh lệch ngày và đêm rất lớn, buổi chiều gió thật to, Lục Tiểu Phong khoác áo choàng len đứng ở trên ban công nhìn xuống đèn đường trong khu, có một số gia đình sau khi ăn cơm tối xong đi tản bộ trong vườn hoa ở dưới lầu, cũng không ít người không chịu được gió lạnh nhanh chóng chạy về nhà, chỉ có mấy đứa trẻ còn ở đằng kia hứng thú hét vang vây đuổi cùng một chỗ với chú chó Labardor chơi đùa âm ỹ. Sau đó trong tầm mắt xuất hiện một cái thân ảnh cao to, đồng phục đã được thay ra, như mọi khi chiếc áo khoác màu đen phù hợp với phong cách kiêu ngạo của anh ta, khóa kéo mở ra, anh ta mặc cực ít, bên trong chỉ là một chiếc T-shirt màu trắng, gió lạnh cứ vù vù thổi vào trong lồng ngực anh ta, thổi chiếc cổ áo khoác phồng lên như áo choàng. Anh ta cúi đầu, lê bước, dừng lại dưới một chiếc đèn đường, chú chó chạy qua bên cạnh anh ta, lại quay về phía anh ta sủa hai tiếng, thấy anh ta không phản ứng lại thấy không thú vị chạy qua, đám trẻ phía sau hi hi ha ha đuổi theo cũng đi sát qua bên người anh ta.

Lục Tiểu Phong đứng ở trên lầu nhìn anh ta một lúc lâu, anh ta vẫn giữ nguyên cái bộ dạng đó đứng yên lặng, qua một lúc mới tiếp tục nhấc chân lên đi vào trong lầu.

Lục Tiểu Phong nhảy bén cảm giác được Tô Trí Nhược không bình thường, rất nhanh nàng quay lại mở cửa phòng khách, điều chỉnh cảm xúc, đứng chờ cánh cửa kia được mở ra.

Một thời gian dài sau, cuối cùng Lục Tiểu Phong cũng nghe được tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa xoay tròn, sau đó, chốt cửa cũng mở ra.

Nàng lập tức giống như ban này nhìn kĩ cái bộ dạng kia cười nói: “Đã về rồi, hôm nay bên ngoài hình như rất lạnh...”

Nháy mắt Tô Trí Nhược ngẩng đầu lên, Lục Tiểu Phong đột nhiên im miệng, nàng có chút không dám tin nhìn vào cái khuôn mặt không nói năng gì kia, rõ ràng cũng không phải tại trời giá rét, toàn thân anh ta từ trên xuống dưới lại tản ra hơi thở lạnh lẽo của mùa đông khô mụi.

Rất nhanh Lục Tiểu Phong khôi phục lại bình tĩnh, nói tiếp: “Tối nay tôi nấu canh, muốn uống một chút hay không, rất ấm.”

Nàng đứng không nhúc nhích, nhìn thấy anh ta cúi đầu từ từ thay giày, đi đến trước mặt mình. Lục Tiểu Phong ngẩng đầu, nhìn gần như vậy mới xác định được trên mặt anh ta thật sự không có chút huyết sắc nào, khuôn mặt nhỏ trông lại càng đáng thương hơn, mặt môi đều lạnh tím lại, tóc mái trên trán đã chạm tới mắt, trong ánh mắt đã tràn ngập tơ máu đáng sợ.

Đây là loại ánh mắt quái gì vậy?

Trong cặp mắt hồ ly xinh đẹp kia không còn tự tin màu mè, chỉ có ảm đạm cùng chối bỏ sợ hãi của chính mình không nói nên lời.

Sao lại thế này? Lục Tiểu Phong vừa mới muốn nói gì đó, đột nhiên phát hiện trong ánh mắt Tô Trí Nhược hơi khê dao động, ngay sau đó anh ta lập tức gục đầu vào vai nàng, sức nặng đột nhiên xuất hiện làm cho Lục Tiểu Phong không khỏi lui về phía sau vài bước, nhưng mà bên hông có một đôi tay kịp thời ổn định thân thể của nàng, ngay sau đó nàng cảm thấy vô số hơi lạnh từ trên người anh ta truyền từ tay xuyên qua quần áo truyền đến người nàng.

Nàng không đẩy anh ta ra, chỉ do dự hỏi: “Anh làm sao thế?”

Tô Trí Nhược từ từ lắc đầu.

Lục Tiểu Phong nhẹ nhàng hạ giọng hỏi: “Không thoải mái sao?”

Vẫn là lắc đầu, nàng nghe được tiếng khê khịt khịt mũi, anh ta vẫn còn cúi đầu nói: “Chỉ một lát, để cho tôi ôm một lát.”

28. Chương 28

Đều nói con người một khi bị tổn thương hoặc gặp phải đả kích phản ứng đầu tiên sẽ là trốn tránh, sau đó tìm đến một bến bờ nào đó làm yên lòng bản thân mình, mà bến bờ đó có thể là một chỗ, cũng có thể là một người, chỗ kia, người kia thường thường tồn tại ẩn dấu trong lòng làm ỉn yên tâm nhất, ở thời điểm khó khăn nhất, không biết phải làm sao, sợ hãi nhất, sẽ là người đầu tiên nghĩ đến.

Sau khi sự việc xảy ra, Tô Trí Nhược hoàn toàn lâm vào trong một vũng lầy không thể tự thoát khỏi, trước mắt là một khoảng tối che thể giới của hắn không thấy chút ánh sáng, để lại một mình hắn đứng giữa đồng hỗn độn không cách gì đón nhận sự thật trước mắt. Tất cả mọi người đều vây ở bên cạnh hắn, vỗ bờ vai của hắn, ánh mắt bọn họ thương tiếc lại không biết phải làm thế nào, nhưng lại né tránh ánh mắt của hắn, nói với hắn không cần để ý, không cần tự trách, sau đó lo lắng ngồi ở bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi.

Tô Trí Nhược hoảng sợ chắc rằng trong bọn họ không ai có thể biết được, điều mà hắn vẫn lấy làm kiêu hãnh trong nháy mắt đó, đã sụp đổ ầm ầm theo Ma Thú ngã xuống. Hắn hoàn toàn không tin được là do mình làm, cũng như hắn tin tưởng vào bàn tay và cây súng của mình. Đây là một tình huống không ai có thể đoán trước được, tuy rằng sau khi chuyện phát sinh cảnh sát đã cố gắng hết sức đè áp vấn đề xuống, bản tin thời sự cũng không có đã động gì đến, nhưng mà điều này cũng không thể làm cho trong lòng hắn dễ chịu một chút, đối với hắn, đây là một vết nhơ trong đời không thể tẩy sạch.

Hắn ngồi ở trên hành lang bệnh viện, nhìn thấy tấm bảng ghi chữ đang phẫu thuật, ánh mắt chua xót, vẻ mặt chết lặng, không nghe được Nghiêm Đội ghé vào tai hắn nói những điều gì, trong óc như có vô số con muỗi bay vo ve tranh cãi nhau ầm ỹ, thỉnh thoảng nghe thấy xuyên qua tiếng khóc của mẹ Ma Thú.

Ca phẫu thuật còn chưa kết thúc, hắn đã chạy trốn.

Nghiêm Đội muốn để cho hắn lập tức được nhận can thiệp tâm lý, nhưng mà hắn không có làm như vậy, một mình hắn đi lang thang giữa cái thành phố ồn ào náo nhiệt này, lại mất đi phương hướng về phía trước. Sau 72 giờ đồng hồ, hình ảnh về cơn ác mộng kia cứ đeo bám chặt lấy hắn, như dây leo hắn càng vùng vẫy càng chặt. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng thấy sợ như vậy, giống như tay của hắn không cách nào cầm nâng lên phần trọng lượng kia (chắc ý nói khẩu súng), ánh mắt của hắn cũng tiếp tục không cách nào tiến lên nhắm chuẩn nữa.

Suốt ba ngày, hắn giống như một du hồn cứ đi mãi không chút ngừng lại, chính là một người trên thế giới này làm nghị lực liên tiếp để trước khi hắn sụp đổ, khi đang ở trạng thái này, Tô Trí Nhược giật mình không tin được chính mình lại trở về nhà.

Hắn không biết vì sao hắn lại trở về, đây là một loại bản năng xuất phát từ trong thân thể, nơi mà tiềm thức của hắn tìm kiếm được có thể an tâm. Loại cảm giác này khi nhìn thấy Lục Tiểu Phong trong chớp mắt đã lên tới đỉnh điểm, sau đó, cũng như rơi vào biển khơi vô tận, mệt mỏi dầy vò ba ngày ba đêm cuối cùng cũng hạ xuống.

Trong lúc bình thường Lục Tiểu Phong gặp phải ức hiếp thỉnh thoảng nghĩ đến khi nào có thể trông thấy tên yêu nghiệt này có bộ dáng kinh ngạc, khi đó nhất định sẽ vô cùng khoái chí. Nhưng mà, khi anh ta thật sự đáng thương xuất hiện ở trước mặt nàng, giống như một đứa trẻ mất hồn bất lực tìm kiếm cái ôm thì Lục Tiểu Phong phát hiện dường như nói là cười, ngay cả nói nàng cũng không nên lời.

Tô Trí Nhược ngồi ở cạnh bàn ăn, đang cầm bát im lặng uống canh, Lục Tiểu Phong ngồi ở đối diện quan sát sắc mặt của anh ta, thoát nhìn cảm xúc đã từ từ trở lại, nhưng tâm tình vẫn nặng nề như trước, cả khuôn mặt u ám muốn dọa người, một chút sức sống cũng không có.

Lục Tiểu Phong thử mở miệng: “Uống được chứ, có muốn nữa hay không, trong nồi vẫn còn.”

Tô Trí Nhược cúi đầu, giữa lông mày có một chữ “xuyên” nho nhỏ (), thìa ở trong tay anh ta vô thức quấy mạnh đáy bát, anh ta ấp úng nói: “Cô không hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh sẵn lòng nói với tôi sao?”

Lục Tiểu Phong cho rằng nàng sẽ không nhận được câu trả lời, không nghĩ tới một lát sau, Tô Trí Nhược từ từ gạt đầu.

“Là về vụ án ba ngày trước kia?”

Đột nhiên Tô Trí Nhược ngẩng đầu, vẻ mặt kia tựa như đang nói “làm sao cô biết.”

“Hôm đó tôi đúng lúc đang ở đây, lúc anh đi ra tôi phát hiện thấy bộ dáng của anh không bình thường, có phải ở hiện trường đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Ngón tay cầm thìa của Tô Trí Nhược bỗng nhiên gắt gao dùng sức, khớp xương trắng bệch, giống như đang muốn nắm gãy nó vậy.

“Tôi... trượt tay.”

Giọng nói của anh ta rất thấp, như là có cái gì đó đang chẹn lại trong cổ họng, không phát ra tiếng, không lưu loát khó khăn nói ra bốn chữ này giống như anh ta đã dùng hết sức lực.

Lục Tiểu Phong cố gắng nhận biết một lúc mới hiểu được anh ta vừa nói gì, tiếp theo, dường như trong nháy mắt, trong đầu nàng hiện lên mấy hình ảnh, lập tức nàng cảm thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề,

“Anh bắn bị thương người của mình?” Vẻ mặt Lục Tiểu Phong có chút hốt hoảng, nhưng nàng làm ình tĩnh táo lại rất nhanh.

Ba từ “Bắn bị thương” này như kim châm sắc bén đâm vào phòng tuyến tâm lý của Tô Trí Nhược, hắn sợ hãi ôm lấy đầu lắc lắc: “Không phải tôi cố ý, không phải tôi cố ý! Quá nhanh, tôi không thể nhớ được lúc ấy tại sao lại như thế, nhưng đợi đến lúc tôi tỉnh táo lại thì chuyện đó đã xảy ra.”

“Bắn vào bộ phận nào?” Thanh âm của Lục Tiểu Phong bình tĩnh đáng sợ.

“Vai... không, cánh tay... tôi không biết,” Ánh mắt Tô Trí Nhược bắt đầu hỗn loạn, hắn dùng sức vỗ vỗ mặt, tự giễu cợt: “Hóa ra tôi cũng chỉ như thế, tay súng thiện xạ cái gì, lão đại nói không sai, tôi vẫn còn kém xa lắm. Nếu là Mông Sa, tuyệt đối cô ấy sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh.”

“Mông... Sa?” Lục Tiểu Phong giống như vô thức nhớ tới cái tên đã lâu không nghe này.

“Có phải cô cảm thấy kỹ thuật bắn súng của tôi rất lợi hại hay không? Thật ra có người so với tôi còn lợi hại hơn, cô ấy là đàn chị của tôi, đã rời khỏi ngành cảnh sát, cho dù tôi có gắng như thế nào cũng không có

cách nào vượt qua được cô ấy, cô ấy chính là “thần súng”, nếu như là cô ấy nhất định sẽ không phạm sai lầm như thế này.” Nói xong lời cuối cùng đôi mắt Tô Trí Nhược có chút hồng lên.

Lục Tiểu Phong có vẻ hơi lãnh đạm hỏi lại: “Làm sao anh biết?”

“Cái gì?” Tô Trí Nhược lập tức không kịp phản ứng.

“Tôi nói làm sao anh biết cô ấy nhất định sẽ không phạm phải sai lầm như thế này?”

“Cô ấy sẽ không, tôi biết cô ấy sẽ không. Nhưng mà tôi lại...” Tay Tô Trí

Nhược nắm thành quyền, lại không có sức phóng ra.

“Anh quá muốn đuổi theo bóng lưng của cô ấy, trên thế giới này không có con người toàn vẹn không biết phạm sai lầm, kể cả Mông Sa mà anh nói. Anh đặt cô ấy lên cao như vậy, vô hình trung tự tạo ình một bức tường cao không thể vượt qua, không có lúc nào anh không tự nói với mình rằng cần phải vượt qua cô ấy, nhưng càng như vậy anh càng không cách nào làm được. Đây là áp lực, là nguyên nhân dẫn đến sai lầm của anh. Chỉ có điều Mông Sa mà anh nói căn bản không có lợi hại như anh tưởng tượng, bây giờ cô ấy ở đâu, mong muốn điều gì, rất có thể cô ấy sớm đã không phải là loại cảnh sát nói chính nghĩa nói nghiêm tình như anh tưởng.”

Trên mặt Tô Trí Nhược đóng băng: “Cô nói cái gì, cô dám lặp lại lần nữa...”

“Tôi có nói mấy lần cũng như vậy. Còn anh, bởi vì một sai lầm như thế này liền bỏ chạy, chạy trốn ba ngày, tắt máy điện thoại, nhà cũng không trở về, ngay cả đồng nghiệp bị thương thế nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không cũng không biết, nhưng lại nghĩ nếu như là Mông Sa sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, chuyện này có phải hơi buồn cười hay không.”

“Câm mồm.” Tô Trí Nhược đứng phắt dậy, dùng sức đập mạnh lên bàn, bát trên bàn chấn động theo, thìa lập tức nảy khỏi miệng bát rơi trên mặt đất.

Lục Tiểu Phong bình tĩnh ngồi ở trên ghế nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt sau thấu kính trâm giống như một cái giếng sâu không thấy đáy.

“Vốn dĩ cái gì cô cũng không hiểu, cô không biết Mông Sa, cũng không biết công việc tôi làm phải đối mặt với những gì, cô không có tư cách nói những lời như vậy.”

Hắn quá thất vọng rồi, những lời hắn không muốn nói với ai lại đi chọn nói với cô ta, lại đối lấy loại chỉ trích không có căn cứ của cô ta, cũng tại hắn ngu xuẩn, vốn dĩ hắn không nên tìm cô ta nói chuyện.

“Vậy anh nói vì sao cô ấy lại rời khỏi ngành, vì sao không làm cảnh sát, anh dám khẳng định không phải cô ấy phạm sai lầm gì nên mất đi tư cách sao?”

Trên trán Tô Trí Nhược nổi gân xanh, lại há to miệng mãi không thể nói lên một lời nào phản bác, cuối cùng chỉ lớn tiếng nói: “Không thể nào.”

“Anh không dám.” Đối diện với Tô Trí Nhược đang kích động Lục Tiểu Phong khẽ thở dài: “Được rồi, là tôi không hiểu, nhưng tôi cùng mọi người đều hiểu trốn tránh là vô ích, tự trách cũng vô ích, hối hận lại càng là điều vô ích trên thế giới này. Lỡ tay bắn bị thương người của mình, trời liền sụp xuống hay sao, so với chuyện này còn có nhiều người gặp phải chuyện đáng thương hơn. Cho nên, cho dù anh có thể ở đây tìm kiếm bình yên một lát, nhưng mà ngày mai, ngày mốt, ngày kia, một ngày nào đó anh cũng phải đối mặt. Hay là anh nghĩ cả đời đều vì sai lầm này không bao giờ cầm súng nữa, có thể không làm cảnh sát, trở về làm Quai Bảo Bảo của mẹ anh?” (ha ha, Quai bảo bảo J)

Tô Trí Nhược kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phong, chỉ là lập tức khuôn mặt trắng bệch của anh ta trở nên xanh mét, đương nhiên giận tới cực điểm: “Lục Tiểu Phong cô câm miệng lại cho tôi! Cô nói nghe nhẹ nhàng như vậy, bởi vì cô không có cách nào hiểu được cảm giác của tôi, những người cả ngày chỉ ở trong nhà ảo tưởng về chuyện tình yêu như cô không có tư cách nói ra những lời như vậy. Tôi nghĩ rằng cô có thể hiểu được, không nghĩ rằng...” Tô Trí Nhược chậm chạp lắc đầu, không che dấu tức giận cùng mất mát của mình chút nào.

“Bởi vì tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng này của anh!” Lần đầu tiên Lục Tiểu Phong gay gắt bắt bẻ lại Tô Trí Nhược, nàng ngẩng đầu lên nhìn vào trong mắt của anh ta, bước tới dắt tay anh ta đi vào trong phòng tắm chỉ vào gương lớn tiếng nói: “Nhìn bộ dạng hiện tại của anh xem, đây là anh sao? Nếu anh hi vọng tôi có thể an ủi anh, đương nhiên tôi có thể làm như vậy, nhưng mà như vậy thì có tác dụng gì sao, anh tỉnh lại được sao? Anh không thể cố tình che mắt lại không nhìn tới thế giới này, được rồi, có lẽ bây giờ sẽ rất thống khổ, nhưng anh nhất định vượt qua được, nếu không anh không có cách nào tiến lên được, anh sẽ chết tại đây, rốt cuộc không đứng dậy được.”

Trên gương phản chiếu hai người, một khuôn mặt đàn ông có vẻ suy sụp u ám cùng một vẻ mặt kiên quyết bất ngờ cùng cảm xúc kích động của phụ nữ.

Tô Trí Nhược nhìn thấy chính mình trong gương lâm vào trầm mặc.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy cặp mắt màu đen trong gương của Tô Trí Nhược nói: “Không chỉ nói giả thuyết nếu như là Mông Sa nhất định sẽ không phạm phải sai lầm này là vô dụng, điều này sẽ chỉ làm anh lâm vào một cái vòng luẩn quẩn không thể thoát ra được.”

Tô Trí Nhược mím chặt môi, giống một khối băng cứng, lạnh lùng nói: “Nói đủ rồi, nếu đây là cách cô cười nhạo tôi, như vậy, cô đã thành công, chúc mừng cô trả thù được tôi.”

Anh ta cực kỳ nhanh đi trở về phòng, cửa phòng không chút do dự đóng rầm lại.

Anh ta vừa rời đi, Lục Tiểu Phong dường như tê liệt bên bồn rửa tay. Tay phải của nàng từ lúc này cứ liên tục run rẩy, cho dù có lấy tay trái đè nặng xuống cũng không có cách nào khống chế, trái tim của nàng nhảy lên đến cực hạn, tiếp theo là đau đớn không cách nào đè nén được.

Vì sao lại nói ra những lời đó, rõ ràng nghĩ rằng tốt hơn nên an ủi anh ta, nhưng thời điểm lời nói ra khỏi miệng lại giống như mất kiểm soát, đến khi lấy lại tinh thần, tất cả không nên nói đều nói.

Nhớ lại vẻ mặt có chút không chịu nổi của anh ta, Lục Tiểu Phong nhắm mắt lại, chẳng qua nàng đã từng rất khó khăn, rất sợ hãi, trong lúc nàng nghe thấy anh ta nói làm bị thương người của mình, linh hồn của nàng rất nhanh bay vọt ra ngoài, nàng lo rằng anh ta sẽ trở nên giống như nàng. Thật sự anh ta nói không sai, nàng không có tư cách nói vậy, bởi vì nàng cũng chỉ chọn cách trốn tránh, tự giam mình ở sau cánh cửa, không bao giờ ...tự nguyện đón nhận ánh sáng bên ngoài nữa, thu thập những mảnh vụn đau đớn. Nàng hiểu được sự tự tôn cùng niềm kiêu hãnh của anh ta, bởi vì ở một mức độ nào đó bọn họ là cũng một loại người, không cho phép chính mình phạm một chút sai lầm, một khi gặp sai lầm sẽ không thể đón nhận, nàng biết loại thống khổ này, cho nên muốn nói anh ta, nàng không muốn anh ta nếm trải mùi vị này.

Không thể cầm súng, chỉ một mình nàng là đủ rồi, mất đi tự tin, cũng chỉ một mình nàng là đủ rồi.

29. Chương 29

Trận bùng nổ tối hôm qua kia không thua gì sao hỏa va vào địa cầu, có lẽ kịch bản ban đầu vốn không viết như vậy, nhưng cuối cùng lại phát triển thành hai bên không ai nhường ai, ra về không vui vẻ. Lúc Lục Tiểu Phong từ trên giường thức dậy đầu đau như muốn nứt ra, nàng vỗ vỗ cái trán từ từ xuống giường, đi ra khỏi cửa phòng lập tức nhìn về phía đối diện, cửa phòng Tô Trí Nhược đã đóng chặt.

Trong phòng khách vẫn giống tối hôm qua, tạp chí trên bàn trà không nhúc nhích, gối tựa trên ghế sofa nằm ngang dọc không theo quy tắc, nhưng cái bát ở trong phòng ăn tối hôm qua không thấy, Lục Tiểu Phong đi vào phòng bếp nhìn thấy thìa cùng bát và nồi canh đều được rửa sạch sẽ. Bây giờ mới là bảy giờ sáng, Tô Trí Nhược đã đi ra ngoài.

Lục Tiểu Phong bưng một ly bột ngũ cốc ngồi trên ghế sofa ngẩn người, trong lòng mất mát buồn vô cớ, nghĩ đến lời cuối cùng tối hôm qua nói với Tô Trí Nhược, nét mặt lạnh lùng nhưng lại yếu ớt như vậy, Lục Tiểu Phong ngửa mặt lên trời thở dài, thật sự là ma chướng, làm sao nàng lại có cảm giác như mình đang bắt nạt tiểu bạch thỏ vậy? (Tiểu bạch thỏ: chỉ người ngây thơ, dễ dụ ^^)

Tô Trí Nhược dường như là một đêm không ngủ, trần trọc, trải qua tức giận lúc đầu, càng về sau cảm xúc càng từ từ bình tĩnh, lần thứ hai nhớ lại cảnh tượng khi hai người đối thoại lại sôi gan lên, sau đó ép buộc

chính mình tỉnh táo nghiêm túc suy nghĩ.

Tô Trí Nhược cũng không phải là gỗ mục, khi trời hửng sáng, hắn đột nhiên nghĩ thông suốt.

Thất bại, cho tới bây giờ hắn đều có thể nở nụ cười, trước kia là như vậy, vì sao lần này lại không thể, ngẫm lại thể mà hắn lại giống như lính đào ngũ trốn tránh ba ngày, cùng loại người yếu đuối không có chí khí có gì khác nhau, khó trách ngay cả Lục Tiểu Phong cũng phải khinh bỉ hắn, chính hắn cũng muốn đâm ỉnh hai cái. Cho nên, nếu bởi vì một sai lầm này muốn phủ định toàn bộ giá trị cuộc đời của hắn, bảo hắn tiếp tục cũng không cách nào cầm súng lên được, làm sao hắn có thể chịu đựng như vậy. Nhưng hắn là Tô Trí Nhược, trời sinh ra làm cảnh sát.

Lúc Tô Trí Nhược đi tới bệnh viện mới biết được Ma Thú đã chuyển vào phòng bệnh bình thường, ba ngày trước hắn trốn khỏi nơi này, bởi vì nhìn thấy Ma Thú trên giường bệnh, chẳng khác nào nhìn thấy chính mình không cẩn thận, chính mình luôn luôn hối hận việc ấy, cảm giác sự nặng nề ấy sẽ đè bẹp hắn trên mặt đất. Chỉ có điều, thời điểm hôm nay khi hắn lại bước vào phòng bệnh, tuy rằng thống khổ, nhưng ở trong sự đau khổ này còn kèm theo dũng khí cùng cương quyết.

Chỉ có kẻ có can đảm đối mặt với thất bại mới có thể trở thành kẻ mạnh.

Ma Thú suy yếu nằm ở trên giường, mẹ cậu ấy đang ăn sáng, nhìn thấy hắn đến cũng không có biểu hiện vẻ mặt thù hận, chỉ yên lặng đứng lên. Vị trí bị thương lần này của Ma Thú rất nguy hiểm, nhưng thật may mắn, không có tổn thương đến bộ phận quan trọng, chỉ bị thương phần mềm. Cậu ta đã tỉnh táo, mặt nạ dưỡng khí còn chưa tháo xuống, khi nhìn thấy Tô Trí Nhược, ánh mắt lại đang cười.

Tô Trí Nhược ngồi xuống bên giường, vẻ mặt có chút nặng nề, nhìn thấy cậu nhóc này cười yếu ớt, trong lòng lại cay cay một hồi: “Lần này anh rất xin lỗi cậu.”

Hắn nhìn thấy Ma Thú cực kỳ chậm chạp lắc lắc đầu, khó khăn hé miệng nói gì đó, Tô Trí Nhược lại gần để nghe, hắn nghe được cậu ta nói: “Em không sao, Cường Ca không cần buồn phiền.”

Tô Trí Nhược giả vờ tức giận, lại hô hấp không đủ không khí, giọng nói có chút bị đè nén: “Đừng nói ngốc thế... tôi là anh của cậu... Tôi là là loại người này sao, cậu yên tâm dưỡng thương, sau khi trở về chúng ta tiếp tục cộng tác.”

Khuôn mặt tươi cười tái nhợt của Ma Thú đọng vào trong mắt Tô Trí Nhược, trong khoảnh khắc này tâm Tô Trí Nhược như thủy triều, chấn động không ngừng, bình thường Ma Thú đặc biệt kính trọng hắn, cậu ấy rất thích làm việc cùng hắn, thế nhưng vậy mà hắn lại hại cậu ấy nằm ở trên giường không thể cử động. Hắn đã từng vẫn cho rằng sứ mạng của hắn chính là xông lên phía trước, nhưng bây giờ hắn đột nhiên nhận ra hắn vẫn còn có đồng nghiệp bên cạnh, bảo vệ đồng nghiệp không bị tổn thương cũng là trách nhiệm của hắn. Nếu chỉ chính bản thân hắn bị thương thì không sao cả, nhưng hắn không thể nhìn thấy người khác vì hắn mà bị thương tổn. Nếu không muốn tiếp tục hối hận, cần phải trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến khi không tiếp tục làm cho người bên cạnh hắn bị thương, không lần nào chịu sự đau khổ một mình nữa, Tô Trí Nhược nắm chặt nắm tay, trong lòng lặng lẽ thề.

Thế giới trước mắt dần dần trở nên trong sáng, đám sương mù giống như vĩnh viễn không tìm thấy lối thoát dần dần tản ra, hắn không hề ở trong trung tâm hỗn độn, hắn trở lại với thế giới của hắn, một lần nữa đã lấy lại can đảm.

Nhưng mà, hắn cũng hiểu được người kéo hắn ra khỏi bóng tối, là Lục Tiểu Phong. Mọi người đều chọn cách an ủi hắn, nhưng mà càng như vậy hắn càng muốn chạy trốn, chỉ có cô ấy ngăn chặn đường rút lui không cho hắn tiếp tục chạy trốn nữa, để cho hắn nhận rõ sự yếu đuối của mình, tìm lại chính mình.

Về đến Cục, người ta nhìn thấy hắn đều rất ngạc nhiên, Tô Trí Nhược sớm đã chuẩn bị tốt tâm lý nhận tất cả trách phạt, cho nên khi nhìn thấy Nghiêm Đội lại càng lộ ra vẻ mặt thấy chết không sờn, lấy tính tình của Nghiêm lão đại lần này không mắng hắn thừa sống thiếu chết nhất định sẽ không bỏ qua. Nhưng không nghĩ tới Nghiêm lão đại hoàn toàn không phê bình hắn cái gì, bởi vì Ma Thú bị thương nên công việc nhiệm vụ cần bố trí lại một lần nữa, sau khi Nghiêm Đội bàn giao một lúc mới nói đến chuyện này, kết quả chỉ là để hắn nộp một bản tự kiểm điểm, đồng thời chịu kiểm tra của bác sĩ tâm lý.

Tô Trí Nhượng mang theo vẻ mặt không thể tin được nhận mệnh lệnh đi ra khỏi cửa, Nghiêm Đội ngồi ở trên ghế nhìn theo bóng lưng của cậu ta, tảng đá lớn treo trong lòng ba ngày kia cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Lòng tự trọng của tiểu tử này quá mạnh, cũng rất kiêu ngạo, nhưng chuyện xảy ra lần này kéo cậu ta từ trên trời thẳng xuống trên mặt đất, đả kích thật sự quá lớn. Ngày đó vốn dĩ ông không có truyền đạt chỉ thị đánh úp, nhưng lúc lên nào hiện trường không ngờ bị tội phạm phát hiện, càng không nghĩ rằng bên trong một mảnh tối đen, trong tay y còn có súng ống, vì bảo đảm chắc chắn an toàn cho con tin, trong lúc hỗn loạn Tô Trí Nhượng liền tiếp bắn ra hai phát, ở phát súng thứ hai xuất hiện sơ sẩy.

Thực tế chiến đấu cùng diễn tập có khác biệt rất nhỏ như vậy, ngoài ra trên khách quan càng không thể đoán trước, nội tâm con người biến hóa cũng rất nhỏ, huyết áp khi người thực sự gặp phải khủng hoảng sẽ tăng lên, hô hấp dồn dập, ý nghĩ trống rỗng, tuy rằng anh ta đã làm rất tốt, tiếc rằng vẫn phạm phải sai lầm.

Người quá mức tự tin thật ra lại càng dễ bị hiện thực quật ngã, bởi vì lúc tự tin của họ không có ở đây, đó là lúc sự tàn phá đến. Khi ông biết tình hình ở hiện trường, thời gian trước ông cũng chìm trong mộng, loại cảm giác này giống như đã từng quen biết làm cho ông không thể hệ thống lại ngôn ngữ an ủi thật tốt theo Tô Trí Nhượng như đã đánh mất nửa linh hồn đi ra từ trong lâu. Cũng may Tô Trí Nhượng kiên cường hơn so với tưởng tượng của ông, cậu ta đã ngã xuống, nhưng cậu ấy lấy tốc độ nhanh nhất để điều chỉnh lại, cậu ta không có vì vậy mà thất bại hoàn toàn, ngày hôm nay nhìn thấy cậu ta giống như một cây thương đứng ở trước mặt mình Nghiêm Chính biết ông không cần phải nói thêm gì nữa.

Đương nhiên, nói như vậy còn cần cảm ơn một người.

Mấy ngày tiếp theo, Tô Trí Nhượng gây ra sự bùng nổ một vũ trụ nhỏ đáng chú ý, rất nhiều người cho rằng anh ta sẽ vì chuyện trượt tay mà chán nản một thời gian, rất có thể không có cách nào lập tức cầm súng, giống như người lái xe khi đâm phải người sẽ có “dóp” tâm lý, có thể Tô Trí Nhượng cũng sẽ để lại một “dóp” không phai nhạt. Trạng thái của Tô Trí Nhượng quả thật không phải tốt nhất, nhưng ít ra thời điểm hấn cầm súng đứng trước bia không để lộ ra chút khiếm khuyết nào. Ở phía sau phần bình tĩnh này, những người đó không nhìn thấy trong lúc cầm súng trong đầu Tô Trí Nhượng không ngừng lóe lên những hình ảnh chạy qua, nhưng tay cầm súng của hấn không run rẩy, bắn ra viên đạn bay theo quỹ đạo hoàn mỹ nhất nằm trúng giữa tám bia. Chẳng qua, thời điểm buông súng, sau lưng hấn đã bao phủ một tầng mờ hôi.

Bất luận như thế nào, hấn còn có thể cầm súng, linh hồn trong thân thể hấn không có lùi bước.

Thời gian nghỉ trưa, Tô Trí Nhượng lái xe đi tìm một người, Lương Thiển Thâm.

Lương đại mỹ nữ là luật sư rất bận rộn, hấn đặc biệt hẹn trước một chút, Lương Thiển Thâm nhắc từng bước chân tao nhã, đúng giờ đi vào cửa lớn của KFC, sau đó nhìn thấy Tô Trí Nhượng ngồi ở một bàn gần cửa sổ.

Lúc này Lương Thiển Thâm đã có bầu bốn tháng, nhưng bởi vì vốn dĩ dáng người cô ấy rất gầy, hơn nữa bây giờ trời lạnh quần áo mặc nhiều nên thoáng cái thật nhìn không ra thân hình. Dù nói phụ nữ mang thai có một tình cảm rất khác, lời này không sai, khuôn mặt Lương Thiển Thâm so với trước kia hồng nhuận hơn không ít, càng tỏa ra xinh đẹp động lòng người.

Nàng nhìn trên bàn một cái khay đựng Hamburg, cánh gà, cười nói: “Hẹn ở chỗ này, xem ra tâm tình không tốt.” Tiểu Quai từ nhỏ có một đặc tính kỳ quặc, hễ tâm tình khó chịu liền điên cuồng ăn những thực phẩm bỏ đi này, cho nên chỉ cần anh ta xuất hiện ở KFC hoặc là Mc'Donald, tám chín phần mười là trong lòng có gút mắc mở không ra, khi anh ta đọc sách là làm bài thi không tốt, buồn bực không gỡ được liền một mình đi vào KFC ăn điên cuồng, suýt nữa gây thành đại họa.

“Không nói trước cho anh, bộ dạng của em như vậy, biết là con trai hay con gái chưa? Thai vị có ổn định không?” Tô Trí Nhượng cắn một lần hết nửa cái Hamburg, ngược cầm nhìn Lương Thiển Thâm

Nhắc tới cục cưng trong bụng, ánh mắt Lương Thiển Thâm càng lộ vẻ dịu dàng, cười càng thêm tươi rói: “Vẫn chưa rõ là nam hay nữ, chẳng qua em không quan trọng, Tân Tử cũng nói đều thích hết, hiện tại thai vị đã ổn định, cho nên, bà ngoại nói mấy ngày nữa muốn mở cuộc họp gia đình, mời vài bạn bè đến chúc mừng, em thấy việc này thật phiền phức, nhưng bà lại cứ khẳng khẳng, sau đó nghĩ lại có rất nhiều chuyện em đều không nghe lời bà, lần này đồng ý, anh nhớ rõ đó.”

Tô Trí Nhược khẽ nhíu mày, trong óc đang bật đèn đỏ, về nhà có nghĩa là mẹ sẽ lải nhải không ngừng, nhưng nhìn cô em gái ngồi đối diện khuôn mặt tươi cười, còn có một chuyện lát nữa cần nhờ cô ấy chỉ bảo, Tô Trí Nhược đành bắt đầu dĩ gật đầu.

Một tay Lương Thiển Thâm gãi gãi cằm, nháy tròng mắt to hơi cảm thấy hứng thú hỏi: “Tốt lắm, tìm em có chuyện gì, nếu không có việc anh không có khả năng tìm em gặp mặt nói chuyện.”

Tô Trí Nhược cầm miếng khoai tây chiên, chấm sốt cà chua, giống như không chút để ý nói: “Hôm nay anh tìm em là muốn hỏi em... Nếu, ý anh là... Chỉ là nếu em cùng Tân Tử cãi nhau, cậu ấy... sẽ xin lỗi em như thế nào?”

Lần này kẻ lảm mồm như Lương Thiển Thâm cũng nhíu mày, chung quy hiểu ngắn gọn nói: “Anh muốn xin lỗi phụ nữ, không biết phải xin lỗi thế nào, đúng hay không?”

Tô Trí Nhược há hốc mồm, đang muốn giải thích, bên kia đã cứ tiếp tục nói: “Là anh làm cho tiểu thư chủ nhà của anh tức giận sao?”

“Cô ấy cũng không có tức giận, chính là anh cảm thấy cần phải làm điều gì đó chẳng hạn...” Tô Trí Nhược nhún vai, ánh mắt mơ màng, mất tự nhiên nói.

“Ah~” Lương Thiển Thâm phát ra một thứ giọng quái dị: “Ngạc nhiên nha, Tiểu Quai của chúng ta thế mà cũng để ý đến một cô gái? Rốt cuộc anh đã làm ra chuyện trời giận người oán gì với cô ấy, hay là... Anh có cái gì hả?”

“Cái gì cái gì?” Tô Trí Nhược hung dữ trừng mắt, nhưng không biết hấn tức giận đến đỏ mặt hay là gấp gáp đến đỏ mặt, tóm lại thật sự không có chút khí thế nào.

“Hóa ra là như vậy... đại khái em đã hiểu rõ rồi.” Lương Thiển Thâm khẽ kinh ngạc, rất nhanh bày ra một nụ cười hiểu rõ, dựa vào mặt trước vấn đề nói: “Không cần rắc rối như vậy, xin lỗi thẳng là được, nếu là em sẽ thích nói trực tiếp.”

Tô Trí Nhược đang uống CoCa, nghe thấy một câu nói thừa như vậy thiếu chút nữa bị sặc, hấn vỗ vỗ ngực, sắc mặt rối rắm: “Không có cách nào khéo léo một chút?”

Ngón trở mảnh dài của Lương Thiển Thâm lắc lắc: “Em đã sớm nói qua bảo anh thu liễm một chút, anh không nghe, bây giờ chịu khổ rồi.”

“Tình huống cụ thể rất khó nói rõ, dù sao em cũng nói em có cách nào hay không đi.” Tô Trí Nhược cũng không tiếp tục không thừa nhận, thẳng thắn nhận mình vô vọng và hành động không cần thận nói: “Nếu em vẫn là em gái của anh, hãy mau nghĩ cho anh một cách để giúp anh thu phục... cô gái kia.”

Lương Thiển Thâm khẽ suy nghĩ một lát, ngoắc ngón tay hướng về phía Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược có chút khẩn trương đến gần, Lương Thiển Thâm ghé vào lỗ tai anh ta nói vài câu.

Tô Trí Nhược sau khi nghe xong không quá tin tưởng hỏi: “Chỉ có vậy? Có thể làm được sao?”

“Đúng vậy, được hay không thử thì biết.” Lương Thiển Thâm rất chắc chắn.

Tô Trí Nhược cắn răng, cảm thấy đây là một cách có thể chấp nhận được: “Được, anh thử xem.”

Tô Trí Nhược đưa Lương Thiển Thâm về trước văn phòng luật sư, trước khi xuống xe Thiển Thâm quyết định nhắc nhở anh trai của mình một chút: “Tiểu Quai, nếu quả thật anh thích người ta liền tìm một cơ hội nói cho rõ ràng, điều này đối với anh mà nói có thể rất khó khăn, nhưng tự để mình buồn bực, không bằng thẳng thắn một chút.”

Tô Trí Nhược xấu hổ nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói qua loa: “Anh... biết rồi.”

Thiển Thâm mở cửa xe, Tô Trí Nhược gọi cô ấy lại: “Lần trước em nói trong lòng cô ấy có một vết thương, phải không?”

“Đúng, làm sao vậy?” Lương Thiển Thâm quay đầu lại.

Tô Trí Nhược từ từ nắm chặt lấy vô lăng: “Không có gì.”

30. Chương 30

Khi Lục Tiểu Phong nhận được điện thoại của Nghiêm Chính liền đoán được ông ấy muốn nói gì, giọng điệu của Nghiêm Chính nghe thấy thực sự không bình thường: “Chuyện của Tô Trí Nhược là cô khuyên bảo giúp đỡ cậu ta a.”

“Không tính là khuyên bảo, chỉ là nói vài câu.”

“Cám ơn, bây giờ cậu ta đã khôi phục lại bình thường, cho dù là tôi cũng không biết dùng cách gì khuyên bảo cậu ta mới tốt.” Nghiêm Chính nói nghe vô cùng ân cần.

Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm con trỏ trên màn hình máy tính, thấp giọng nói: “Vậy là tốt rồi, Nghiêm Chính không cần phải khách khí như vậy với tôi, chẳng qua tôi chỉ không muốn nhìn thấy phiên bản hai của mình thôi.”

Đầu kia hơi im lặng một lúc, nói: “Chuyện của tiểu tử đó để cô phải lo lắng, nếu cô thấy ở cùng chung một chỗ với cậu ta không thoải mái, hay là tìm một cơ hội để cho cậu ta dọn ra ngoài đi. Dù sao ở cùng một chỗ với cậu ta sẽ có nhiều khi nhớ tới chuyện cũ không vui, không cần phải... làm cho mình khó chịu.”

“Không sao, tôi không cảm thấy có gì bất tiện, tôi chắc chắn sẽ có chừng mực...” Lục Tiểu Phong nghiêng tai, nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức nói: “Anh ta đã về, tôi cúp máy đây.”

Di động vừa mới cúp, cửa đã mở ra, Tô Trí Nhược trong tay cầm theo hai cái gói to đi vào.

Mặc dù biết anh ta đã tỉnh lại một lần nữa, nhưng Lục Tiểu Phong không xác định được thái độ của vị đại gia này đối với nàng có khôi phục bình thường hay không, cho nên không dám liều lĩnh chào hỏi cũng anh ta, chẳng may lòng dạ hẹp hòi của anh ta còn tưởng nàng “châm chọc” anh ta ấy chứ, thật sự nàng rất oan uổng, nàng không cho rằng một câu nàng nói có chút ý khinh thường gì anh ta, chẳng qua loại tình huống của anh ta bình thường nếu ở vị trí người nghe cái gì cũng rất nhạy cảm, cho dù là khích lệ cũng có thể nghe thành nói xấu.

Vì thế, Lục Tiểu Phong bình tĩnh tiếp tục gõ lên bàn phím, căn cứ theo suy đoán của nàng, kế tiếp người nào đó sẽ coi nàng giống như không khí đi xuyên qua phòng khách trở về phòng.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, trên đỉnh đầu Lục Tiểu Phong đột nhiên đổ xuống một cái bóng, tiếp theo hai chiếc túi to đặt ở bên cạnh tay phải của nàng, cảm giác khá nặng.

Nàng ngạc nhiên quay đầu nhìn thấy mặt Tô Trí Nhược căng cứng, ánh mắt mơ hồ bất định dừng ở bên cạnh bàn đọc sách, nàng nhìn anh ta chằm chằm, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh ta, nhưng mà anh ta vẫn đưa ánh mắt lướt qua nàng nhìn về phía máy điều hòa sau lưng nàng, trên mặt có màu đỏ khả nghi, Lục Tiểu Phong cho rằng anh ta sẽ muốn nói gì, không nghĩ tới anh ta cứ đứng như vậy đến khi anh ta quay đầu rời đi.

Lục Tiểu Phong cảm thấy có chút không hiểu, nếu không nghĩ nhầm, hai chiếc túi to này là tặng cho nàng đi. Tặng đồ cho nàng? Lục Tiểu Phong rung mình một cái, quả nhiên rất quái dị. Nàng cẩn thận xé mở nơi dán băng dính, thò đầu vào trong nhìn liếc mắt một cái, nhất thời sững sờ.

Đây, đây... Đây... là năm bộ truyện tranh quý giá nàng thích nhất?

Chỉ có điều nàng hiển nhiên nhớ rõ anh ta từng dùng ánh mắt có bao nhiêu điều kinh thường cười nhạo nàng mấy tuổi đầu rồi còn thích đồ của trẻ con này, cho dù nàng có phản bác, cũng bị anh ta một mực cười nhạo đi.

Lục Tiểu Phong mở một quyển trong đó ra, lập tức phát hiện bên trong có kẹp một tấm thiệp nhỏ. Nàng vừa mở ra nhìn, bên trên dùng bút bi màu đen viết một hàng chữ sống động: “Tôi tha thứ cho cô, không được tiếp tục chiến tranh lạnh.” (để thương quá aaaaaaaaaaaaaaaaaa)

Trên đỉnh đầu Lục Tiểu Phong rơi xuống một dây hắc tuyến (hắc tuyến là gì?), lại muốn cười không nhịn được, nàng rút ra mấy quyển khác, trong mỗi một quyển đều kẹp một cái thiệp như vậy, chữ viết giống như vậy. Rõ ràng viết là tha thứ cho nàng, lại tặng quà cho nàng, rõ ràng là anh ta muốn chiến tranh lạnh, lại nói là nàng không nên chiến tranh lạnh, nếu không phải nàng hiểu rõ cái loại tính tình kì quái kia, đúng là

không nhìn ra đây thật ra là anh ta cảm ơn hoặc xin lỗi, thậm chí nàng có thể tưởng tượng anh ta mím chặt môi, vẻ mặt khó chịu cố sức viết mấy chữ này. Như vậy tạm thời nàng xem đây như là thư giảng hòa đi.

Lục Tiểu Phong gõ gõ cửa phòng Tô Trí Nhược, bên trong rất nhanh mở ra một kẽ hở, chỉ lộ ra một con mắt cảnh giác nhìn nàng.

Nàng giơ tấm thiệp nhỏ lên nhẹ nhàng lắc lắc, phe phẩy, hắng giọng một cái, vô cùng vui mừng nói: “Tôi tha thứ cho anh, không được tiếp tục chiến tranh lạnh.”

Con mắt kia tròn to, Tô Trí Nhược rất nhanh kéo cửa phòng ra, vẻ mặt phần uất nói: “Cô...” (ha ha ha, ôi ta sóc bụng quá rồi)

“Là tôi hiểu sai ý của anh?” Tay kia của Lục Tiểu Phong lật qua một quyển truyện tranh quý giá mới tinh, giữa lông mày nhíu lại buồn rầu.

Tô Trí Nhược nàng theo tức giận, quay đầu đi: “Tùy cô. Chẳng qua, về phần Mông Sa mà cô nói, tôi sẽ không tha thứ cho cô, ai cũng không được nói về cô ấy, ở trong lòng tôi cô ấy rất quan trọng, cho dù là cô, cũng không thể nói như vậy được.”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, nàng suy nghĩ trả lời: “Được rồi, chúng ta không nói về chuyện của người tên Mông Sa nữa.”

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Tiểu Phong có vẻ hơi lạnh nhạt, Tô Trí Nhược đột nhiên cảm thấy có gì đó: “Vì sao cô lại không thích Mông Sa như vậy?”

Lục Tiểu Phong ngạc nhiên: “Không thích Mông Sa? Không có, tôi không có.”

Tô Trí Nhược thấy phản ứng của cô ta quá nhanh, trong lòng hơi động nột chút: “Là bởi vì tôi luôn nói chuyện về cô ấy? Chỉ là quả thật cô ấy đối với tôi rất quan trọng, tôi không hi vọng có người nói cô ấy không tốt, nhưng tôi cũng không phải là...”

“Được rồi được rồi.” Lục Tiểu Phong giơ tay làm ra vẻ muốn dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không nói về cô ấy nữa được không, không cãi nhau.”

Tô Trí Nhược miễn cưỡng tiếp nhận đề nghị này, nhưng mà biểu tình trên mặt có chút buông lỏng, trong lòng của hắn đã muốn gieo xuống một hạt giống vui mừng nho nhỏ: “Cô gái này có phải ghen tị với Mông Sa hay không?”

Lục Tiểu Phong hài lòng cười nói: “Ok. Nếu vấn đề đã giải quyết xong, để ăn mừng chúng ta hòa thuận, tiếp theo là chúc mừng anh trở về chính mình, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Lục Tiểu Phong cứ ở đó tính toán nhà hàng nào ăn tương đối được, nàng không phải loại người thường xuyên ra ngoài ăn cơm, cho nên nếu có cơ hội ra ngoài ăn sẽ nghĩ muốn ăn thật thoải mái, nhưng mà Tô Trí Nhược lại ngắt lời nàng nói: “Tôi đưa cô đến một nơi, cô thay quần áo đi.”

Cũng tốt, không cần nàng phải khổ não chọn địa điểm. Lục Tiểu Phong thay quần áo rất nhanh, Tô Trí Nhược quét mắt liếc nàng một cái, hơi chê bai nói: “Không có ít quần áo cẩn thận nào hay sao?” Hắn không hi vọng rằng sẽ theo một, nhưng ngoại trừ quần bò và áo sơ mi, cô ta có chút quần áo của phụ nữ nào khác hay không?

Không ngoài dự đoán, Lục Tiểu Phong lắc đầu, Tô Trí Nhược dùng ánh mắt vô phương cứu chữa nhìn nàng: “Quên đi, sau này tôi đưa cô đi mua vài món đồ.”

“Anh nói cái gì? “Lục Tiểu Phong đang đi giày, không có nghe rõ.

“Khụ khụ. Không có gì, động tác của cô nhanh một chút đi.” Tô Trí Nhược ho khan che giấu tiếng nói. (ôi đau bụng quá trời ơi, sắc cười mất)

Trong xe tản ra mùi bạc hà thơm mát nhàn nhạt, Tô Trí Nhược rất thích loại hương vị sạch sẽ mát lạnh này, cho nên trong xe của anh ta sẽ có một lọ nước hoa như vậy.

Thật ra, người của anh ta cũng giống như bạc hà, quá mức mát lạnh cho nên đôi khi sẽ làm người khác bị sắc, lại không lộ ra nên tuyệt đối sạch sẽ cùng đơn giản.

Nhưng nếu so với bề ngoài nàng hiểu anh ta mạnh mẽ hơn nhiều, một người mạnh mẽ không phải chỉ bề ngoài, thân thể, mà là tâm hồn. Đứng lên sau khi ngã, nói thì dễ, nhưng không phải ai cũng làm được. Hiện tại anh ta đã khôi phục lại trạng thái bình thường như bị thiếu nợ thế này, miệng nói những lời không dễ nghe, vẻ mặt khó coi trước sau như một, mắt hồ ly xinh đẹp phát sáng, làm sao còn có một chút bộ dạng sống không bằng chết mấy hôm trước. Riêng về điểm này, nàng thừa nhận nàng không làm được, cho nên lúc trước nàng mới lựa chọn trốn tránh.

Đúng rồi, chính là nàng thích nhìn thấy sức chịu đựng cứng cỏi này của anh ta, nghị lực không chịu thua, có can đảm đối diện nỗi đau, cho dù từng có một lúc mê man, nhưng có thể hoàn toàn tỉnh táo lại. Tuy rằng nàng từng trách móc anh ta, nhưng đây đều là những điều nàng không sở hữu, vậy mà anh ta lại có được. Anh ta giống như một vật phát sáng, chiếu sáng âm u của nàng, nàng khát khao cái loại ánh sáng này, rồi lại cũng sợ hãi bị tổn thương.

Đang lúc Lục Tiểu Phong lâm vào suy nghĩ miên man, xe đã dừng lại, nàng hướng mắt ra ngoài nhìn nhìn, là một quán bar trang hoàng cực kì lộng lẫy tao nhã. Nàng so sánh một chút, khoảng cách số năm mà nàng đi vào quán bar lần cuối, có lẽ đã nhiều năm.

“Tới rồi, xuống xe đi.”

“Anh nói chính là nơi này?” Lục Tiểu Phong đẩy kính mắt khó xử nói. “Hình như không thích hợp với tôi.”

“Không cần lo lắng, nơi này rất tuyệt, là em gái của tôi mở.”

“Em gái của anh?” Lục Tiểu Phong ngạc nhiên.

Tô Trí Nhược thản nhiên nói tiếp: “Cô đã gặp qua, Lương Thiển Thâm.”

“Đại mỹ nữ!”

Lương đại mỹ nữ từng bị Lục Tiểu Phong áp đặt là tình nhân số một của Tô Trí Nhược hóa ra lại là em gái của anh ta, bong bóng màu hồng trong óc Lục Tiểu Phong nhất thời tan biến, nhưng mà lập tức nàng bùi ngùi vô hạn, đây chẳng phải chính là gien di truyền thần kỳ trong truyền thuyết hay sao, bộ dạng của anh hay em cũng đều làm cho người khác ghen tị muốn chết.

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lục Tiểu Phong, tâm tình Tô Trí Nhược thật tốt: “Rất ngạc nhiên như vậy sao, tôi và cô ấy không giống nhau sao?”

“Giống, đều rất xinh đẹp.”

“Cái gì?” Tô Trí Nhược nhạy cảm nheo mắt lại, hình như hắn vừa nghe được một từ không dễ nghe.

Lục Tiểu Phong lập tức kịp phản ứng, sửa lại: “Tôi nói hai người rất giống nhau, nhưng mà tính cách không quá giống, cô ấy rất tao nhã, rất khéo léo, người cũng tương đối dịu dàng.”

Tô Trí Nhược như nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, cười ha hả: “Lương Thiển Thâm dịu dàng tao nhã? Mắt của cô để đi đâu vậy, tôi cho cô biết, trên thế giới này không có cô gái nào khó chịu như cô ấy, cũng chỉ có chồng cô ấy là chịu được.”

Lục Tiểu Phong duy trì im miệng không nói, ở trong ấn tượng của nàng Lương đại mỹ nữ rất hoàn mỹ, lời nói của Tô Trí Nhược nàng cảm thấy không thể tin, nếu Lương Thiển Thâm là cô gái khó chịu nhất thế giới như vậy, như vậy người đàn ông khó chịu nhất thế giới kia nhất định là anh ta.

Lục Tiểu Phong đi theo Tô Trí Nhược vào trong quán bar, nơi này vô cùng phù hợp với phong cách của Lương Thiển Thâm, lộng lẫy khiêm nhường, phong cách tao nhã, thời gian vẫn còn sớm, nhưng mà số người trong quán đã khá đông, dễ nhận thấy Tô Trí Nhược là khách quen, nhân viên phục vụ nhìn thấy anh ta lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón: “Ô tiên sinh, bạn của ngài đã ở trên lầu.”

“Bạn?” Tô Trí Nhược ngỡ ngàng, hôm nay hắn không có hẹn gặp ai.

“Không phải mấy người đi cùng nhau sao? Hứa tiên sinh bọn họ ở phòng số 5.”

“Hôm nay bọn họ cũng đến đây?”

Một khi đã như vậy, Tô Trí Nhược quay đầu nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Không ngại ở cùng một chỗ với bạn của tôi chứ?”

“A... Điều này.” Lục Tiểu Phong có chút do dự, nàng cũng không muốn có chút dính dáng đến bạn bè cảnh sát của anh ta, tuy rằng theo nàng biết người xung quanh anh ta chắc hẳn cũng không nhận ra nàng.

“Đừng ngại, mấy người bọn họ rất tốt.” Tô Trí Nhược nghĩ rằng Lục Tiểu Phong xấu hổ, hiếm khi trấn an cô ấy hai câu.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy trong đáy mắt anh ta chẳng biết tại sao lại có vẻ mong đợi, mềm lòng, gật đầu đồng ý.

Hai người lên lầu đi tới phòng số 5, Lục Tiểu Phong đi theo phía sau Tô Trí Nhược ngoảnh mặt về hướng kia nhìn lại, cái nhìn này lập tức khiến máu toàn thân nàng đều đông lại,

Nàng hồi hận biết bao phút mềm lòng vừa rồi kia, nhưng mà không còn kịp nữa, người bên kia hình như cũng đã nhìn thấy bọn họ, cái người kêu Hứa Thạch đại ca đã ngoắc về phía Tô Trí Nhược.

Cùng lúc đó, ánh mắt Kha Định nhìn về phía bọn họ ở bên này.

31. Chương 31

Khoảnh khắc ánh mắt tiếp xúc với nhau Lục Tiểu Phong cảm thấy gió lửa vào ngực, không khỏi lạnh buốt. Đó là loại chợt dạ, có chút lo lắng muốn gạt bỏ ánh mắt đối diện. Nhưng ánh mắt kia rất nhanh liền lướt qua trên người nàng.

Bước chân Lục Tiểu Phong không khỏi ngừng nửa nhịp, nhưng nàng biết bây giờ không thể kiếm cớ rời đi, càng không thể xoay người muốn đi, nàng cúi đầu tiếp tục đi theo Tô Trí Nhược đến trước mặt đồng nghiệp của anh ta. Nếu nói vận khí tốt, Kha Định sẽ không lập tức nhận ta nàng, dù sao bộ dạng hiện tại của nàng so với trước kia khác nhiều lắm.

“Tiểu tử, hôm nay tại sao cậu lại tới đây?” Hứa Thạch nhìn thấy Tô Trí Nhược thực sự rất kích động, vò vò đầu của chính mình.

Một người đàn ông khác ngồi bên cạnh Hứa Thạch cũng rất ngạc nhiên nhìn Tô Trí Nhược: “Cậu đi làm rồi ư?”

Tô Trí Nhược lùi lại một bước nói: “Làm sao chứ, mấy người có thể đến tôi lại không thể đến?”

Hứa Thạch cùng người đàn ông kia liếc mắt nhìn nhau, anh ta đánh giá Tô Trí Nhược từ đầu tới chân, cười híp mắt: “Không phải, nếu tới đây hãy cùng uống một chén với chúng tôi.”

“Đợi một chút.”

Tô Trí Nhược xoay người kéo Lục Tiểu Phong lên: “Cô trốn sau lưng tôi làm cái gì, lại đây ngồi đi.”

Lúc này Hứa Thạch mới phát hiện hóa ra phía sau Tô Trí Nhược còn có một người, lại tập trung nhìn tới, đây không phải là vị Lục tiểu thư kia hay sao. Ánh mắt anh ta thăm nhanh chóng biến thành cái loại ánh mắt gian tà kiểu như “U, không tệ nha” nhìn chằm chằm Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược làm ra vẻ mặt mẹ kế khó chịu, làm bộ như không phát hiện.

“Lục tiểu thư, còn nhận ra tôi không? Lần trước khi tay cậu ta bị thương đã gặp qua.” Thạch Đầu đại ca bày ra khuôn mặt “anh lớn” tươi cười “nhiệt tình” chào hỏi Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong thấy được yêu quý mà lo sợ gật đầu: “Xin chào, tôi vẫn nhớ.”

“Tôi là Hứa Thạch, mau ngồi đi.” Hứa Thạch chỉ vào phía hai người đối diện nói: “Thật là khéo, tôi cũng đồng nghiệp đến đây uống rượu, có lẽ đây là lần đầu tiên cô tới đây.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy người đàn ông mặt trắng nõn ngồi đối diện nàng hướng anh ta cười cười ngại ngùng, Kha Định bên cạnh cũng gật gật đầu với nàng, tiếp đó nhìn chằm chằm nghiêng cứu chén rượu vang

đỏ của mình, xem ra không có nhận ra nàng, gánh nặng trong lòng Lục Tiểu Phong cuối cùng cũng được buông lỏng.

“Lần đầu tiên tôi đến.”

Cho dù Kha Dịch không nhận ra nàng, Lục Tiểu Phong vẫn tìm một góc tương đối tối, như vậy Kha Dịch ngồi chếch đối diện với nàng cũng có thể không nhìn rõ mặt của nàng.

Hứa Thạch lập tức nói: “Đừng xem nơi này là quán bar, nhưng phong cách rất tốt, một điểm cũng không loạn, là em gái của tiểu tử này mở ra, cho nên cô yên tâm.”

Tuy rằng không biết rõ nàng cần yên tâm cái gì, Lục Tiểu Phong vẫn cười gật gật đầu.

Tô Trí Nhược đang nói chuyện cùng Kha Dịch, nhưng mà lỗ tai của anh ta luôn luôn dựng thẳng lên, vừa nghe thấy những lời này của Hứa Thạch đã rống lên như phản xạ có điều kiện: “Tại sao anh lại nói nhầm nhiều như vậy.”

“Ha ha, không phải tôi suy nghĩ cho cậu sao.” Hứa Thạch cười hắc hắc đi đến bên cạnh Tô Trí Nhược thì thầm.

Tô Trí Nhược ngoài cười nhưng trong không cười lườm anh ta: “Không cần anh phải lo.”

“Uy, Tiểu Nhược, cậu không giới thiệu một chút cho chúng tôi vị tiểu thư này là...? Oh, tôi là Diệp Toàn, lần trước khi cánh tay Tô Trí Nhược bị thương đúng lúc tôi phải đi làm nhiệm vụ.” Người đàn ông đối diện ngưỡng ngừng vươn tay về phía Lục Tiểu Phong.

“Lục Tiểu Phong.”

Lục Tiểu Phong vội vươn tay ra, nhưng lại bị Tô Trí Nhược không chút dấu vết đưa qua một ly rượu: “Hay là đừng uống rượu, uống chút đồ uống là được. Phía dưới có tiệc búp-phê, muốn ăn cái gì thì xuống đó lấy.” Ngay sau đó hung tợn nói với Diệp Toàn: “Không cho phép gọi tôi là Tiểu Nhược.”

Vốn dĩ Diệp Toàn không chú ý đến phản ứng của cậu ta, bởi vậy nên con mắt của anh suýt nữa rớt ra ngoài, anh lập tức nhìn về phía Hứa Thạch, dùng ánh mắt hỏi: “Chuyện gì thế này?”, Hứa Thạch cười rất gian xảo, dùng ánh mắt trả lời: “Đúng là có chuyện như cậu đã thấy đó.”

Cả cục cảnh sát đều biết đệ nhất mỹ nhân giới cảnh sát yêu thích nhất là súng và xe, đúng là không thích phụ nữ, từ khi còn học trường cảnh sát tới nay không thấy bằng chứng về tai tiếng tình cảm, Diệp Toàn là bạn học của cậu ta, tuy rằng bây giờ không cùng một đội, nhưng trước kia là anh em trên bến dưới thuyền, quan hệ tốt đến mức Tô Trí Nhược mua xe mới sau hai tháng anh cũng có thể mượn đi, nhưng mà tại sao anh không nghe cậu ta nói có bạn gái vậy?

Hơn nữa, cô gái này có quan hệ như vậy với cậu ta thật sao? Về chuyện này, anh cảm thấy còn chờ kiểm tra đã.

Nếu Hứa Thạch cố tình úp mở, vậy chính anh phải điều tra: “Tại sao Lục tiểu thư lại quen biết với Tiểu Nhược của chúng tôi? Xem ra hai người rất thân quen.”

“Ồ chung.”

“Báo án.”

Lục Tiểu Phong giật mình nhìn Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược trừng mắt liếc Lục Tiểu Phong một cái.

“Báo án.”

“Ồ chung.” (lúc này là 2 anh chị đối lại, người này nói theo kiểu người kia, hahahahaha)

...

Hai người ăn ý nhưng ngược lại làm cho người nghe dở khóc dở cười, Diệp Toàn có ý nghĩ sâu xa nắm được trọng điểm: “Ồ chung?” Lí do này cũng đủ mạnh.

Chén rượu Kha Dịch cầm trong tay cũng dừng lại nửa nhịp, ánh mắt vừa thông thả vừa bén nhọn bắn quét ở trên người Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong có chút xấu hổ giải thích: “Không phải kiểu ở chung này, tôi là chủ cho thuê nhà, anh ta thuê phòng của tôi, chính là như vậy.”

Hứa Thạch tới gần bên người Tô Trí Nhược, nôn nóng nói: “Chẳng lẽ cậu vẫn chưa làm xong?” (làm gì làm gì *cười gian*)

“Cái gì mà làm xong chưa làm xong, nói khó nghe như vậy.” Tô Trí Nhược bực mình ho nhẹ, cầm lấy chén rượu che đầy tính chất uống hai ngụm.

Ánh mắt Diệp Toàn ở bên kia nhất thời sáng ngời, nếu không phải còn cách một cái bàn nhỏ, anh ta đã muốn bỏ nhào tới bên người Lục Tiểu Phong, bởi vì cuối cùng anh cũng tìm được người cùng chung cảnh ngộ như mình.

“Sống cùng cậu ta dưới một mái nhà, việc này quả thực chính là hành hạ bản thân mình, Lục tiểu thư, tôi nói không sai chứ, tôi ở cùng cậu ta bốn năm, cái tính tình thối tha của cậu ta không ai rõ bằng tôi, kinh khủng nhất là một lần cậu ta dám phun nước khử trùng lên người tôi, vì vậy mà tôi phải quay lại nhà tắm.”

Tuy rằng Lục Tiểu Phong có ý đồng tình với người cùng chung cảnh ngộ, nhưng may mắn nàng ít nhất còn chưa bị Tô Trí Nhược bắt tắm thử bằng nước khử trùng.

“Tôi đã quen rồi.” Lục Tiểu Phong dẫn đo nói, cuối cùng quyết định ai cũng không thể làm mất lòng, tuy rằng ánh mắt của Diệp Toàn rất sốt ruột, nhưng ánh mắt Tô yêu nghiệt còn đáng sợ hơn.

Tô Trí Nhược sáp lại gần đá Diệp Toàn một cái: “Đừng có nói bậy về tôi. Còn cô nữa.” Tô Trí Nhược đứng lên tiện thể cùng kéo Lục Tiểu Phong lên: “Đi theo tôi xuống lấy đồ ăn.”

Lục Tiểu Phong còn chưa kịp lên tiếng đã bị kéo xuống dưới lầu.

“Ở cùng một chỗ với tôi rất khổ sao?” Tô Trí Nhược cầm bát đĩa, dùng một cái kẹp to gấp lên một con tôm lớn, đưa đến trước mắt cẩn thận quan sát.

Lục Tiểu Phong cảm thấy nàng giống như con tôm lớn đáng thương, đang bị ánh mắt của Tô Trí Nhược xâu xé: “Không phải, tôi không có nghĩ như vậy. Tôi chỉ cảm thấy có chút tò mò anh lại nói chúng ta ở chung, sẽ không gây ra hiểu lầm chứ?”

“Chẳng lẽ đây không phải là sự thật?”

Lục Tiểu Phong suy nghĩ đây đúng là sự thật, nhưng nói nghe quá thẳng: “Nhưng mà không tốt lắm.”

“Tôi không cho rằng nói thật là hành vi không tốt.” Tô Trí Nhược quét mắt qua, vẻ mặt bình thản làm cho Lục Tiểu Phong cảm thấy ranh giới tư tưởng của mình không đủ cao.

Chẳng qua, yêu nghiệt này bình thường nhìn vào khá thông minh lanh lợi, tại sao lúc này lại chậm chạp như vậy, thật ra nàng muốn tốt cho anh ta, mà thôi, người ta không cảm kích, đến lúc đó bị Diệp đại tiểu thư hiểu lầm không nên trách nàng.

“Quên đi, không có gì.” Lục Tiểu Phong quay mặt liếc nhìn vẻ mặt không có việc gì của Tô Trí Nhược, hỏi: “Chỉ có điều... anh sẽ không bắt tôi dùng nước khử trùng để tắm rửa chứ?”

Khóe miệng Tô Trí Nhược rút rút: “Đừng tin lời tên kia, cậu ta chính là một con sói đội lốt người.” Tô Trí Nhược lại lại chọc hai cái vào khay đựng tôm: “Mặc kệ cô có ý kiến gì hay không, nhưng mà tôi tuyệt đối sẽ không chuyển ra ngoài.” Nói xong nhìn Lục Tiểu Phong nhe răng cười, hoàn toàn làm tắt cả những sinh vật giống cái xung quanh chết ngay lập tức. (ý nói anh cười đẹp quá)

Toàn thân Lục Tiểu Phong nổi da gà, trong đầu giật giật hai cái khó hiểu, vẻ tươi cười này rất nguy hiểm, bản năng Lục Tiểu Phong có loại dự cảm tương lai rất không bình thường.

Một lần nữa hai người lại trở về trên lầu, ba người kia đang chụm lại nói thầm, chính xác mà nói chắc hẳn Hứa Thạch cùng Diệp Toàn đang ở đó hạ giọng sôi nổi bàn luận chuyện gì đó, Kha Dịch ngồi bên cạnh làm người nghe. Hai người kia nhìn thấy bọn họ trở lại, lập tức tách ra, làm ra vẻ bộ dạng không có chuyện gì bắt đầu trò chuyện về chuyện trời ơi đất hỡi, bọn họ đều không có vụ án lớn nào phải lo.

Lục Tiểu Phong cúi đầu bắt đầu ăn, sự chú ý của bọn họ khi đang trò chuyện sẽ không đặt ở trên người nàng, đương nhiên nàng bằng lòng làm một người trong suốt, tốt nhất cứ trò chuyện tiếp như vậy đi. Cũng không biết thế nào, trò chuyện trò chuyện lại nói tới việc xảy ra gần đây với Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược không cố tình lảng tránh, so với bộ dạng hai người kia né tránh muốn hỏi lại không dám hỏi, thì ngược lại anh ta nói lại tình huống một lần.

Lúc đầu Diệp Toàn còn chú ý cách diễn đạt, nhưng nhìn thấy Tô Trí Nhược cũng không bị kích động, ngược lại bình tĩnh thản nhiên thừa nhận thiếu sót của mình, anh hoàn toàn bị sock, anh nghĩ rằng về mặt này Tô Trí Nhược tuyệt đối tự kiêu, nếu không có kỉ lục của Mông Sa trước đây, cái đuôi của cậu ta thật sự phải vểnh lên tận trời rồi. Bởi vậy, Tô Trí Nhược mà cũng chịu thua đàn chị, người khác đều không để vào trong mắt. Sau khi chuyện này của cậu ta xảy ra đối với bên ngoài Nghiêm Đội phong tỏa tin tức, nhưng bên trong vẫn không thể tránh khỏi truyền ra ngoài, một ít người cùng khóa trước kia với Tô Trí Nhược nhìn cậu ta không vừa mắt nhưng mà hết lần này tới lần khác không vượt qua được cũng thăm chờ xem trò hay của cậu ta. Nói thật chính anh cũng lo rằng Tô Trí Nhược sẽ vì chịu đả kích mà xảy ra chuyện gì, hôm nay tìm Thạch Đầu lão ca ra ngoài cũng vì bàn bạc biện pháp đối phó, thời điểm vừa mới nhìn thấy trạng thái vô cùng bình thường của Tô Trí Nhược quả thực lấy làm kinh hãi, phải biết rằng lúc trước cho dù là một lần huấn luyện sơ sót cậu ta cũng chán nản hơn một tuần.

Là một trong những người hiểu rõ Tô Trí Nhược nhất, lúc này Diệp Toàn rất xúc động: “Nhìn thấy cậu như vậy tôi cũng an tâm.” Diệp Toàn chân thành bày ra khuôn mặt tươi cười, vỗ vỗ ngực tỏ vẻ thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tôi đang lo lắng cho cậu có phải giống như trời sắp xuống hay không, suy nghĩ cùng Thạch Đầu lão ca bàn bạc xem làm thế nào để khuyên bảo cậu một chút, không nghĩ rằng cậu điều hòa lại tốt như vậy.”

“Đúng nha, trưởng thành rồi.” Trong lòng Hứa Thạch có chút an ủi, cảm giác tư chất của tiểu tử này rất khá, chẳng qua quá vì cảm xúc, lần này thật sự thay đổi không giống trước đây, anh ta nói: “Lúc đầu tôi còn muốn để Kha Dịch nói chuyện với cậu, cậu ấy có quen biết với Mông Sa, có lẽ trước kia Mông Sa cũng gặp phải sai lầm gì gì đó, có khả năng giúp gì đó cho cậu.”

“Đàn chị... chắc không có sơ sót lớn như tôi đâu.” Tô Trí Nhược cười mất tự nhiên.

Lúc này Kha Dịch phần lớn thời gian đều duy trì im lặng cuối cùng cũng mở miệng, anh ta nâng chén rượu lên, nghiêng mặt qua nghiêm túc nhìn Tô Trí Nhược: “Nghe nói cậu rất sùng bái cô ấy, như vậy cậu cho rằng Mông Sa là một người thế nào?”

Tô Trí Nhược nghĩ một chút, nói: “Chắc hẳn là người không có khuyết điểm gì.”

“Vậy sao?” Kha Dịch thích thú cười khó hiểu, ánh mắt theo ánh sáng lướt qua trên mặt mỗi người đang ngồi, cuối cùng dừng lại ở trên chén rượu trong tay.

“Mông Sa mà tôi quen biết quả thật giống như một người không có khuyết điểm, cô ấy rất biết giấu dốt, nhưng trên thực tế không ai là hoàn mỹ. Ở một mức độ nào đó, cậu còn làm tốt hơn cô ấy.”

Tô Trí Nhược nhìn thấy khóe miệng anh ta có vẻ tươi cười thích thú kì quái, nhin không được nhả mày lại: “Trước kia tôi đã nghĩ muốn hỏi, có phải anh có thành kiến gì với đàn chị hay không?”

“Không, Không có.” Nụ cười của Kha Dịch dần dần lớn hơn, tầm mắt của anh ta loáng thoáng bắn chéo đến một vị trí ở phía trước: “Tôi và cô ấy là bạn bè mười lăm năm, nếu có thành kiến, tôi sẽ không duy trì quan hệ lâu như vậy với một người. Tôi hoàn toàn hiểu được vì sao cậu lại hâm mộ cô ấy như vậy, hoặc là nói sùng bái cô ấy, nhưng mà, đừng làm cho chính mình bị vùi lấp quá sâu, dù sao, cô ấy đã là nhân vật của quá khứ, quá cố chấp với quá khứ của cô ấy, đối với cậu, đối với cô ấy, đều là một loại gánh nặng.”

Giọng của Kha Dịch trời sinh lạnh lùng làm cho lời nói lần này vốn không dễ nghe lại càng thêm khó chịu, về mặt Tô Trí Nhược thật sự cứng ngắc, nhìn không ra có phải tức giận hay không, Hứa Thạch cùng Diệp Toàn liếc mắt với nhau, lại không ai dám nói chen vào, sau khi nói xong Kha Dịch liền rót đầy một chén rượu lại tiếp tục uống.

Lúc này, tiếng rơi xuống của một vật bằng kim loại phá tan bầu không khí im lặng khó xử.

Lục Tiểu Phong cười xấu hổ, không biết làm sao chỉ vào áo bị dính sốt cà chua: “Thật ngại quá, tôi đi xuống toilet.”

32. Chương 32

Làn nước chảy từ cổ tay qua kẽ ngón tay, cảm xúc lạnh buốt xuyên thấu qua làn da truyền tới trong lòng, đến khi nước từ cái bồn rửa tay cảm ứng dần dần nhỏ lại, Lục Tiểu Phong mới phản ứng lại, lấy khăn tay ra cẩn thận chà lâu đồng lõa xộn màu đỏ kia. Sốt cà chua đã thấm vào trong lớp vải trắng, cho dù có chà lau như thế nào chỉ có thể càng lúc càng loang ra, Lục Tiểu Phong quyết định thôi. Nàng im lặng ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, vẻ mặt cô đơn một lần nữa không thể khống chế được.

Nàng chính là người của quá khứ.

Nghe được câu này từ trong miệng một người bạn cũ, dù có tự an ủi mình rằng đây là sự thật, nàng vẫn khó tránh khỏi thương cảm. Lục Tiểu Phong quen biết với Kha Dịch mười lăm năm, từ thời cấp sách đến trường đã là bạn bè, khi đó anh ta vẫn giống như hiện tại, bề ngoài lạnh lùng, tính tình cố chấp, thích trầm mặc ít lời, thích ở trong bóng tối quan sát người khác, lời ra khỏi miệng đều lạnh như băng. Nhưng mà lúc đó bao giờ anh ta cũng bên vực nàng, bất kể là khi nàng cãi nhau cũng người kia, hay là khi đánh lộn, bọn họ là Tam Giác Sắt, Tam Giác Sắt chính hiệu. Nhưng quan hệ chắc chắn không phá nổi đó cũng bị một tay nàng phá vỡ.

Buổi tối hôm đó, hai mắt anh ta đỏ ngầu nói với nàng: “Mông Sa, nếu có thể, thật sự tôi rất muốn giết cậu, sau đó hai chúng ta cùng chết.”

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên những lời nói này cùng cặp mắt hận thù đó.

Hôm nay, từ trong miệng người từng dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng kia, nghe thấy anh ta thừa nhận bọn họ là bạn bè như trước, ánh mắt của nàng luôn nằm trong trạng thái đau đớn. Bởi vì lâu lắm rồi không khóc, cho nên đã quên cảm giác khóc, nhưng mà nhớ lại hậu quả kia cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hóa ra nàng còn không xứng được khóc, nàng không có tư cách này.

Lục Tiểu Phong đi từ toilet ra, vẻ mặt đã khôi phục lại bình thường, từng có người đã nói: “Mông Sa là cao thủ nguy trang, bạn vĩnh viễn không nhận ra được cô ấy đang đau khổ hay vui sướng. Nếu như nói nàng vất bỏ phần lớn trước đây, như vậy chỉ có bản năng này cùng sự hồi hận còn giữ lại ở trong cơ thể của nàng.

Cửa ra vào toilet có một con đường nhỏ không ngăn, trên mặt đất lát đá cuội, tia sáng nhiều màu từ những lỗ tròn nhỏ nhỏ tản ra, mọi ngọc gạch đều mờ ảo.

Có người từ bên ngoài đi vào, Lục Tiểu Phong ngẩng đầu, bước chân không tự giác dừng lại.

Kha Dịch đứng ở trước mặt nàng, Lục Tiểu Phong nhích sang bên phải, nhưng mà đợi một hồi phát hiện anh ta không có ý đi lên phía trước.

“Lục Tiểu Phong.”

Lục Tiểu Phong hơi chần chừ, ngẩng đầu.

Nàng nhìn đôi môi mỏng của anh ta từ từ khép mở, giọng nói trầm thấp từng chút một chui vào lỗ tai, xuyên qua màng nhĩ, chạy thẳng đến dây thần kinh: “Tên này rất hợp với cậu, Sa Sa.”

Nàng há hốc miệng ra, ngoại trừ thở ra không biết có thể nói gì.

Kha Dịch nghiêng mặt lại, như là đang nói chuyện với không khí: “Không cần ngạc nhiên, Nghiêm Đội đã nói chuyện qua với tôi nếu một ngày kia có gặp cậu ở trên đường, cũng làm bộ như không biết. Tôi làm sao có thể không nhận ra cậu, cho dù cậu thay đổi rất nhiều. Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ không làm hỏng cuộc sống bây giờ của cậu.”

“... Hóa ra vẫn nhận ra tôi.” Lục Tiểu Phong cười khổ: “Rất xin lỗi.”

“Cậu không nên nói rất xin lỗi với tôi, nên nói với cậu ấy.”

Lục Tiểu Phong có chút khó khăn nói: “...Tôi biết. Nhưng bây giờ tôi chưa làm được.”

Kha Định không nhịn được nói: “Cái câu người của quá khứ kia là nói với cậu, tôi muốn nói chúng ta đều nên quên những chuyện kia đi. Chẳng định cậu ấy đã không còn trách cậu, cho nên, đi gặp cậu ấy đi, chỉ cần cậu vẫn sống tốt, nhất định cậu ấy sẽ vui vẻ hơn người khác, với cậu ấy mà nói, không có gì quan trọng hơn so với cậu.”

“Tôi... biết, nhất định sẽ đi.” Yếu hầu có chút khô lại, tiếng nói của nàng cũng trở nên là lạ.

Trong lúc nhất thời Kha Định cũng không biết mở miệng như thế nào, từ góc độ của anh nhìn sang vừa đúng có thể nhìn thấy ánh mắt Lục Tiểu Phong rũ xuống. Thay đổi của cô ấy thật kinh ngạc, cho dù là bên ngoài hay khí chất đều kém trước kia rất nhiều, lần đầu tiên nhìn quả thật anh không có nhận ra cô gái trước mặt này là Mông Sa. Nhưng mà, bất kể một người thay đổi như thế nào, ánh mắt của cô ấy cũng không lừa được người khác, ánh mắt này anh đã nhìn mười năm, năm năm trước ánh mắt này biến mất trước mặt anh. Năm năm sau ánh mắt này luôn quanh quẩn ở trong đầu anh, không có lúc nào anh không cảm thấy sợ hãi, thậm chí anh không dám tưởng tượng có phải thật sự biến mất như vậy hay không. Lời nói đêm đó trở thành ma chú năm năm đối với anh, sao anh có thể nói ra những lời tàn nhẫn như vậy, chuyện này cũng không phải là lỗi của một mình cô ấy, mà người đau khổ nhất chắc hẳn là cô ấy. Cho nên hôm nay khi nhìn thấy ánh mắt này, máu toàn thân anh lại sôi trào lên, tâm tình từng phức tạp như vậy lúc này cuối cùng cũng rõ ràng, không có gì làm cho người khác yên tâm bằng việc cô ấy vẫn còn sống.

Chẳng qua, trong ánh mắt này đã không tìm được tia sáng cổ chấp mỹ lệ như lúc trước nữa, không chỉ có vậy, bộ dạng hiện tại của cô ấy càng nhìn càng giống người kia, tất cả bọn họ cùng quen biết người kia lại thấy đau đớn. Đây là căn cứ chứng minh cô ấy không thể buông xuống được, đem mình biến thành người kia, lại không để mình đi đối diện với người kia, không trốn tránh sẽ không có cách nào sống tiếp, không nguy trang sẽ không có cách nào cầm cự tiếp, cứ sống mâu thuẫn như thế.

Lúc này Kha Định nghĩ đến một người khác, im lặng một lát lại hỏi: “Định cứ dẫu cậu ta sao? Tô Trí Nhược.”

Lục Tiểu Phong lắc đầu: “Không cần phải cho anh ta biết, tôi chỉ là một người của quá khứ, thích hợp ở lại trong trí nhớ.”

“Cậu ta rất coi trọng cậu.” Anh nghĩ nghĩ một lát không biết nên nói cho dễ hiểu kiểu gì.

Lục Tiểu Phong nói theo cách hiểu của mình: “Việc này có thể trở thành trở ngại của anh ta, tôi sẽ tìm cơ hội để anh ta chuyển ra ngoài.”

“Ý của tôi không phải như vậy...”

Bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa lao xao, Kha Định chưa kịp nói xong liền ngừng lại, anh ta đi lên phía trước hai bước, ánh mắt rơi tại cổ tay phải bên người Lục Tiểu Phong.

“Lời nói đêm đó của tôi, cậu hãy quên đi, là tôi quá kích động.”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, vội vàng nhìn bóng lưng của anh ta khẽ hỏi: “Chúng ta vẫn là bạn bè?”

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi.” Anh ta đứng lại một chút, nghiêng mặt qua, “Nếu cậu không muốn có vướng mắc với những chuyện đã qua, từ nay về sau chúng ta chính là người xa lạ, tự cậu nên cẩn thận.”

Cuối cùng anh vẫn khắc chế tâm tình của mình, tuy rằng anh rất muốn giúp đỡ cô ấy, nhưng khúc mắc của cô ấy không phải anh có thể cởi bỏ được, điều anh có thể làm là nhìn cô ấy từ xa xa, không quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của cô. Có lẽ sẽ có một người kéo cô ấy ra từ bóng ma quá khứ, sẽ có một ngày như vậy, sẽ có một người như vậy, đúng không, Băng.

Tiếng nói cùng hình dáng Kha Định biến mất ở cửa ra vào toilet, đúng lúc này một tốp năm ba người trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào.

Lục Tiểu Phong từ toilet trở lại trong phòng, Tô Trí Nhược vừa nhìn thấy cô ta liền nhíu mày: “Tại sao lại vụng về như vậy.”

“Tôi cũng không biết... Làm sao bây giờ, có lẽ rửa không sạch.” Lục Tiểu Phong bối rối nắm chặt vạt áo.

“Về nhà nghĩ cách.” Tô Trí Nhược đứng dậy mặc áo khoác vào, nhìn Hứa Thạch cùng Diệp Toàn nói: “Đi về trước, sau này có thời gian sẽ lại tụ họp.”

“Không đợi chào hỏi Kha Định?” Diệp Toàn muốn giữ lại.

Tô Trí Nhược hoàn toàn không có một chút ý muốn chờ: “Cậu giúp tôi nói với anh ta một tiếng, đi thôi.”

Lục Tiểu Phong đành vội vàng chào tạm biệt hai người bạn họ, đi theo Tô Trí Nhược xuống lầu. Bởi vì Tô Trí Nhược uống rượu, nhiệm vụ lái xe liền giao cho Lục Tiểu Phong. Nàng lái xe rất chậm, mở cửa kính xe ra, gió lạnh thổi vào làm ùi rượu trong xe phân tán đi một ít. Mặt Tô Trí Nhược vẫn hồng hồng, làn da của anh ta cũng như vậy, tức giận dễ đỏ mặt, thẹn thùng dễ đỏ mặt, uống chút rượu cũng dễ đỏ mặt. (ui dễ thương á, muốn cắn *cạp cạp*)

Lục Tiểu Phong liếc mắt nhìn nhìn anh ta nhú mày lại, nói: “Tại sao tâm tình lại không tốt?”

“Tôi không thích người kia.” Anh ta có chút giận dữ nói. “Không Thích.”

“Kha Định?”

“Uhm, Lời của anh ta nói làm cho tôi không thoải mái.”

“Anh ta chính là như vậy.”

Tô Trí Nhược khó hiểu quay sang: “Làm sao cô biết?”

Lục Tiểu Phong toát mồ hôi, nhanh chóng giải thích: “Anh xem cả đêm anh ta đều không nói năng gì, chắc hẳn tính cách anh ta lạnh lùng, người như thế nói chuyện tương đối máy móc.”

Tô Trí Nhược không vừa lòng: “Anh ta nói anh ta và Mông Sa là bạn bè mười lăm năm, có thể có người nào sẽ dùng loại giọng điệu đó nói về bạn bè của mình không.”

Nhưng mà anh ta quả thật là người quen dùng loại giọng điệu đó nói chuyện rồi, Lục Tiểu Phong thầm nghĩ.

“Nhưng mà anh ta cũng không nói Mông Sa không tốt.” Lục Tiểu Phong thoáng nhìn Tô Trí Nhược vội vàng ngừng lại mấy lời muốn nói: “Không nói nữa, tôi ngậm miệng.”

“Tôi biết cô cảm thấy tôi rất ngang ngạnh.” Tô Trí Nhược nghiêng qua liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phong một cái: “Nhưng người này quả thật rất quan trọng với tôi, cô ấy thay đổi cả cuộc đời tôi.”

Đèn đỏ phía trước, Lục Tiểu Phong đạp chân lên phanh xe, tiếng bánh trước khó khăn đè nén thành một đường.

“Anh nói cô ấy thay đổi cả cuộc đời anh?” Lục Tiểu Phong cảm thấy chắc hẳn mình không nghe sai đi, nhưng vẫn hỏi lại một lần.

“Đúng. Tại sao có tôi bây giờ, vì sao lại đi trên con đường này, đều bởi vì cô ấy. Thật ra trong lòng tôi hiểu rõ, sở dĩ cô ấy rời khỏi đội cảnh sát, nhất định có nguyên nhân, rất có thể bởi vì cô ấy cũng phạm sai lầm, còn là sai lầm rất nghiêm trọng.” Tô Trí Nhược hất cằm lên, bên môi mỉm cười làm cho người ta khó có thể kháng cự: “Nhưng vậy thì sao, mặc kệ cô ấy đã làm gì, cái nhìn của tôi đối với cô ấy cũng không thay đổi.”

Lục Tiểu Phong ngơ ngác nhìn Tô Trí Nhược, linh hồn bay bay liên miên, đến tận khi Tô Trí Nhược đẩy cửa nàng nói: “Sao lại ngẩn ra như thế, đèn xanh.”

Đến tận khi bước vào cửa chính, Lục Tiểu Phong vẫn còn đang suy nghĩ về những lời Tô Trí Nhược vừa nói. Nàng đi đến cửa phòng bếp, mặc dù có chút khó mở miệng, nhưng nàng vẫn hướng về phía Tô Trí Nhược đang uống nước nói: “Anh... Có phải thích cô ấy hay không?”

Tô Trí Nhược sững sốt một giây, phun mạnh nước ra.

“Cô nói linh tinh cái gì đó?” Hắn cả kinh lại vừa xấu hổ vừa tức giận.

“Anh để ý cô ấy như vậy, lại luôn nói cô ấy tốt như thế nào, chẳng lẽ không phải thích cô ấy sao?”

Tô Trí Nhượng tức giận đến suýt ngất xỉu: “Có phải cô viết quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình hay không, chắc hẳn có chỗ đã suy nghĩ quá nhiều, không nên nghĩ lung tung đi.”

Lục Tiểu Phong thử hỏi: “Thật sự không thích?”

Tô Trí Nhượng bước một bước lớn đến trước mặt nàng, lời nói hùng hồn: “Tôi đối với cô ấy là tôn kính, sùng kính, không có loại tình cảm cô nói kia. Hơn nữa...” Ánh mắt Tô Trí Nhượng dao động một chút, nhẹ giọng nói: “Tôi có người mình thích.”

“Thì ra là thế.” Lục Tiểu Phong cười cười xấu hổ.

“Thật sự phục cô, mau cởi quần áo ra.” Tô Trí Nhượng hung hăng quay lưng đi, cùng may mặt hắn uống rượu vốn đã hồng, nếu không thật đúng là không che dấu được.

“Cởi quần áo để làm chi?”

Tô Trí Nhượng chỉ vào quần áo của nàng không khách khí nói: “Tự cô có thể giặt sao, sốt cà chua.”

“Ah~” Một bên Lục Tiểu Phong cởi áo khoác, một bên hỏi: “Anh thật sự giặt giúp tôi?”

Mắt hồ ly của Tô Trí Nhượng nhú lại, cười như không cười nói: “Hôm nay sao cô nói nhảm nhiều như vậy.”

Lục Tiểu Phong lập tức nhanh chóng mang quần áo đưa cho anh ta: “Cảm ơn.”

Buổi tối, Lục Tiểu Phong không có quá bận, nhưng mà nằm trên giường không ngủ được, hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện khiến tinh thần nàng vô cùng phấn khích, nàng đi đến phòng khách, liếc mắt nhìn quần áo phơi trên ban công, vết màu đỏ loang lổ thật sự không còn. Lục Tiểu Phong đứng trên ban công, sờ sờ đám quần áo ẩm ướt kia, không biết tại sao, trong lòng cũng ẩm ướt.

Hình như anh ta nói có người mình thích.

Có người mình thích sao?

Người... được anh ta thích, là cô Diệp Nhuận An kia sao?

Vậy thật đúng là... rất xứng đôi.

Đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, Lục Tiểu Phong đi vào phòng khách nằm xuống ghế sofa, trong đáy lòng có cái gì đó trôi qua rất nhanh, nhưng nàng co rúm lại, không có đuổi theo. Nàng trở mình đem ý tưởng trong óc đẩy ra ngoài, đổi vấn đề khác, Tô Trí Nhượng nói Mông Sa thay đổi cả cuộc đời anh ta. Nhưng mà tại sao nàng không thể nhớ nổi nàng đã gây ra chuyện phát sinh gì nghiêm trọng đối với anh ta để thay đổi cuộc đời người, trước năm này nàng thậm chí còn không biết người nào là Tô Trí Nhượng.

Nghĩ nửa ngày vẫn không có ấn tượng, quên đi, nếu nó thuộc về một phần quá khứ của Mông Sa, thế thì bây giờ nàng không cần phải ... truy xét, bây giờ nàng chỉ cần sống tốt như hiện tại là đủ rồi.

33. Chương 33

Sáng sớm mặt trời vẫn như thường ngày đúng giờ nhô lên từ phía đông, một ngày mới có trật tự lại bắt đầu, giống như tất cả đều không thay đổi, lại phẳng phất có cái gì đó không giống với lúc trước.

Lúc Lục Tiểu Phong tỉnh dậy Tô Trí Nhượng đã ra khỏi nhà đi làm, trên bàn ăn bữa sáng ngon miệng được đặt ngay ngắn, chất lượng cuộc sống của Tô đại gia yêu cầu rất cao, kèm theo chất lượng cuộc sống của Lục Tiểu Phong cũng được nâng cao, chẳng qua nàng ăn không quen bữa sáng theo kiểu Tây Âu của Tô Trí Nhượng, nàng thích nhất sữa đậu nành và bánh quẩy, nhưng nàng biết cửa hàng bán hai thứ này ở gần nhất cũng cách ba con đường. Nhìn một bàn đồ ăn sáng Lục Tiểu Phong nhéo nhéo mắt, đau quá, xem ra không phải nàng đang nằm mơ, nhưng tại sao nàng vẫn cảm thấy đây không phải là sự thật.

Trên bàn còn có tờ giấy: Nhất định phải ăn hết!

Anh ta muốn bắt nàng chết vì ăn no sao, nhiều như vậy, cho dù là ăn cả bữa trưa cũng chưa chắc có thể ngốn hết được.

Lục Tiểu Phong dờ khóc dờ cười ngồi xuống ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ, cầm di động trong tay đọc tin nhắn.

“Biểu diễn ca nhạc tối nay, có thời gian? —— Liêu Khả Nham.”

Lục Tiểu Phong lập tức trả lời: “Có.”

Chỉ trong chốc lát, di động lại rung lên: “Vậy tối nay 7h tôi qua đó đón em.”

Lục Tiểu Phong để điện thoại di động xuống, mấy chữ “Biểu diễn ca nhạc” phóng thật to trong óc, lúc này nàng mới cảm thấy buồn phiền, nếu muốn đi nghe ca nhạc không thể ăn mặc tùy tiện được. Nhưng mà quần áo của Lục Tiểu Phong tất cả đều hết sức hết sức bình thường giản dị, nàng lục tung hơn nửa ngày, cuối cùng tìm khắp góc ngách mới thấy một chiếc áo liền váy hơi đoan trang một chút.

Khi Tô Trí Nhược về đến nhà đứng chần chừ ở cửa nửa ngày, trong tay hắn cầm hai vé xem ca nhạc, đây chính là vé vào cửa khó kiếm đi xem ban nhạc quốc tế nổi tiếng biểu diễn, hắn cũng rất vất vả nhờ quan hệ mới kiếm được hai vé. Hai ngày trước Diệp Nhuận An đã ám chỉ hôm nay cô ấy có rảnh, cô ấy cũng muốn đi xem biểu diễn lần này, Tô Trí Nhược đâm một quyền bỏ qua đề nghị của cô ta. Hắn hơi nghĩ nghĩ một chút lí do hẹn để giải thích với Lục Tiểu Phong, tự cảm thấy không có sơ hở gì, lúc này mới mở cửa đi vào nhà. Nhưng mà vừa đi vào cửa chính liền nhìn thấy Lục Tiểu Phong vội vàng vàng chạy ra chạy vào, cô ta lại mặc một chiếc áo liền váy màu đen thất thất lừng rất không tầm thường, bên ngoài khoác một chiếc áo bành tô dày, tóc hiểm khi gọn gàng đã được xử lý qua, nhìn hắn hắn trở về cũng không kịp chào hỏi.

“Cô muốn đi ra ngoài?” Giọng Tô Trí Nhược quái dị đặt câu hỏi.

Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, nói: “Đúng vậy, nhanh không kịp nữa.”

“Đi đâu?” Tô Trí Nhược chạy theo sau lưng cô ta hỏi.

“Khả Nham hẹn tôi đi xem biểu diễn ca nhạc.”

“Cái gì?” Bàn tay Tô Trí Nhược đặt trong túi áo căng cứng.

Lục Tiểu Phong dừng động tác lại: “Làm sao vậy? Chưa ăn cơm tối sao, a, thật ngại quá, tôi quên không nói cho anh biết, hôm nay tôi không chuẩn bị cơm tối...”

“Làm sao cô có thể như vậy!”

Lục Tiểu Phong bị anh ta mắng bất ngờ khiến cho không nghĩ được gì, không khỏi giật mình, nhưng cẩn thận nghĩ lại mình cũng thật không chu đáo: “Thật có lỗi, thật sự tôi quên mất không nói cho anh biết một tiếng, làm sao bây giờ, hay là gọi người mang đồ ăn tới đi, tôi đi gọi giúp anh.”

Tô Trí Nhược một phen đoạt lấy di động của Lục Tiểu Phong, hùng hổ nói: “Không được đi!”

Lục Tiểu Phong càng không hiểu ra làm sao: “Vì sao? Tôi đã hẹn với Khả Nham.”

“Cô đi... Tôi, tôi làm sao bây giờ?” Tô Trí Nhược gấp đến độ đầu lưỡi thiếu chút nữa thất lại.

“Không phải bảo anh gọi người đưa đồ ăn tới sao, thỉnh thoảng ăn một lần sẽ không chết người.” Lục Tiểu Phong thật không nghĩ rằng lòng dạ yêu nghiệt này lại nhỏ nhen như vậy.

“Chết người!”

Tô Trí Nhược lập tức phản bác, con người trong lúc nguy cấp thường có thể cái khó ló cái khôn, Tô Trí Nhược đột nhiên ngã lăn trên ghế sofa: “Hôm nay tôi đau dạ dày cả một ngày, thật vất vả mới chịu được về đến nhà, bây giờ bị cô làm cho tức giận lại càng đau.”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, buông túi xách chạy tới: “Đau dạ dày? Uống thuốc chưa?”

“Uống rồi, không tác dụng.” Mặt Tô Trí Nhược hướng vào bên trong, cong lưng, từ phía sau nhìn qua giống như thật sự đau đớn vô cùng.

“Vậy làm sao bây giờ, đau lắm hả?”

Tô Trí Nhược nhíu mày, cổ ỷ run run nói: “Đương nhiên đau muốn chết, cô lại cứ bỏ tôi một mình ở nhà đi ra ngoài dong chơi như vậy.”

Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, lại nhìn Tô Trí Nhược, suy nghĩ một lát sau đó không khỏi nghi ngờ hỏi: “Không phải anh giả vờ đó chứ?”

“Giả vờ? Cái cô này... hừ...” Tô Trí Nhược lật người, một tay gắt gao đè bụng lại, từ từ nhắm hai mắt, lông mày cùng mặt nhăn nhó.

Lục Tiểu Phong sờ sờ trán của anh ta, vậy mà chạm phải một lớp mồ hôi, xem bộ dạng anh ta đau đớn như vậy thật sự không phải giả vờ, lương tâm của nàng đang quấy phá, không có cách nào, Lục Tiểu Phong đành phải gọi điện cho Khả Nham nói rất nhiều câu thật xin lỗi, cũng may Khả Nham rộng lượng không có tức giận.

Lục Tiểu Phong cúp điện thoại, nhìn thấy Tô Trí Nhược đau đến ngã trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao bây giờ: “Tôi không ra ngoài nữa, anh muốn tôi làm gì?”

“Đau...” Tô Trí Nhược chỉ nhắm mắt nói một chữ như vậy.

Lục Tiểu Phong nghĩ một lát, vội vàng chạy đến phòng bếp lấy nước ấm, Tô Trí Nhược nằm trên ghế sofa vừa mới rồi còn đau đớn nói năng lộn xộn lập tức không có việc gì, mở một con mắt liếc trộm Lục Tiểu Phong, cười giống như một con mèo thành tinh. Lục Tiểu Phong quay người lại, Tô Trí Nhược vội vàng lại bày ra một bộ dạng nửa sống nửa chết.

Lục Tiểu Phong nâng Tô Trí Nhược dậy: “Uống chút nước ấm trước đi.”

Tô Trí Nhược miễn cưỡng uống được hai hớp, lắc đầu, lại quay về co rút trên ghế sofa.

“Hôm nay anh có ăn cơm đúng giờ không?”

“Ăn... có ăn chút cơm trưa.” Tô Trí Nhược nhỏ giọng nói.

“Rốt cuộc có ăn hay không?” Lục Tiểu Phong không nhịn được nghiêm giọng.

Suy nghĩ của Tô Trí Nhược thay đổi, lập tức giả vờ có bộ dạng thật sự không tình nguyện nói: “Không có...”

Về mặt Lục Tiểu Phong không có cách nào: “Tôi chỉ biết, đại khái là do đói quá mức, tôi đi nấu chút cháo, đầu tiên phải đỡ anh trở về phòng đã.”

Sau khi thu xếp tốt cho Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong đi ra ngoài nấu cháo. Sau khi mưu kế được thực hiện Tô Trí Nhược liền vươn vai duỗi chân nằm ở trên giường, hần thở phào một cái bình tĩnh lại, may mà hần thông minh, cũng may hôm nay trong xe hần mở chút máy sưởi, nóng đến mức hần ứa mồ hôi mới gạt được ánh mắt của Lục Tiểu Phong. Tô Trí Nhược lấy từ trong túi ra hai tấm vé xem ca nhạc, tờ vé đã bị hần nắm đến hoàn toàn mất hết hình dạng, tuy có chút đáng tiếc, nhưng dù sao vẫn dễ chịu hơn để cô ấy đi xem ca nhạc cùng người đàn ông khác.

Xem ra không thể phớt lờ cái gã đàn ông tên là Liêu Khả Nham kia, địa vị đối phương cũng không nhỏ, hần còn nhớ rõ người này bộ dạng thư sinh chững chạc, ăn nói tài giỏi, gia cảnh cực tốt, trước mắt đang cùng hẹn hò với Lục Tiểu Phong. Theo hần quan sát thì mỗi tuần bọn họ đều tranh thủ thời gian gặp gỡ, nhưng nếu nói họ là bạn trai bạn gái lại có vẻ không đủ thân mật. Thái độ Lục Tiểu Phong luôn không rõ ràng, lấy tính cách của cô ta sẽ không hay tùy tiện ra ngoài cùng đàn ông, chẳng lẽ quan hệ thật sự của bọn họ là như thế? Tô Trí Nhược suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng phát bực, trước kia hần không đem Liêu Khả Nham để vào trong mắt, nhưng mà hiện tại xem ra bởi vì người đàn ông này hần sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất đời người.

Tô Trí Nhược còn đang ở đó miên man suy nghĩ một mình, Lục Tiểu Phong đã bưng bát đĩa đi tới. Tô Trí Nhược lập tức giả chết, Lục Tiểu Phong ngồi vào bên giường, vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Có thể ngồi dậy không?”

Tô Trí Nhược gắng gượng lật người, nhích dần hướng lên trên, Lục Tiểu Phong đem gối dựa sau lưng anh ta, cầm bát đĩa đưa cho anh ta, Tô Trí Nhược khôn đáo, cau mày cứ ần dạp xuống không động đậy, mắt hồ ly nửa nhắm nửa mở, ánh mắt có chút đáng thương. Lục Tiểu Phong ngán ra sau đó lập tức hiểu ý,

nàng múc một muôi, nhẹ nhàng thổi thổi hơi nóng, đưa tới bên miệng Tô Trí Nhược: “Chỉ là cháo hoa, bên trong có cho thêm ít ruốc thịt, lấy trình độ trước mắt của tôi không thể nấu cháo thịt hay cháo trứng được.”

Tô Trí Nhược không nói gì, im lặng ăn một ngụm này.

Lục Tiểu Phong tiếp tục múc muôi thứ hai lên để nguội, hỏi: “Cũng tạm chứ?”

Tô Trí Nhược nói một câu để nghe hiếm thấy: “Uhm, cũng tạm.”

Một bát cháo rất nhanh đã thấy đáy, Lục Tiểu Phong thu dọn bát đĩa xong, lại lấy ra một cốc nước mật ong nóng: “Uống chút đi.”

Tô Trí Nhược lại nhấp một hớp, Lục Tiểu Phong vẫn cầm trên tay, tầm mắt liếc hướng lên trên người Lục Tiểu Phong: “Tại sao cô phải ăn mặc thế này? Không biết hôm nay trời rất lạnh sao, còn mặc ít như vậy.”

Lục Tiểu Phong cúi đầu nhìn quần áo trên chính người mình, nói: “Tôi nghĩ nếu như đi xem ca nhạc chắc hẳn phải mặc cẩn thận một chút, cho nên sẽ mặc cái này. Có phải rất kỳ quái hay không? Cái này coi như là quần áo tương đối cẩn thận của tôi, rất lâu rồi không có mặc qua.”

“Vì đi hẹn hò có cần phải mặc thành như vậy không, đi thay đồ nhanh, mắt thẩm mỹ của cô thật sự làm cho người ta không dám gạt bừa.” Tô Trí Nhược cố tình chê. “Hai ngày nữa tôi dẫn cô đi mua quần áo.”

“Cái anh này, miệng vừa mới nói tốt một chút lại bắt đầu rồi đó. Còn nữa, vì sao tôi phải đi mua quần áo với anh.”

Tô Trí Nhược thản nhiên trả lời: “Bởi vì mắt thẩm mỹ của tôi tương đối tốt.”

“Anh thật đúng là...”

“Ôi chào ơi, lại đau.” Tô Trí Nhược cố tình đánh trống lảng.

Lục Tiểu Phong không chút thông cảm: “Xem đó, báo ứng đến đó.”

Ngoài miệng nói như vậy, Lục Tiểu Phong vẫn lấy một cái gối ôm đặt trên bụng Tô Trí Nhược: “Ôm chặt nó trên dạ dày, như vậy sẽ đỡ một chút, khi tôi đau bụng làm như vậy đều có tác dụng.”

Tô Trí Nhược nhướng mày: “Tôi không cần. Lúc trước tôi đau bụng, mẹ của tôi đều mát xa giúp tôi.” (ôi sặc =)), đây gọi là được nước lấn tới a)

Lục Tiểu Phong sững sốt: “Cái gì?”

Tô Trí Nhược không chịu buông tha: “Nếu không có ai giúp tôi mát xa sẽ đau rất lâu. A, lại đau, a, đau chết...” Tô Trí Nhược một bên kêu, một bên trộm nhìn sắc mặt Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong coi như hiểu rõ nếu anh ta không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, nhưng mà nàng hiện đang không có biện pháp gì với anh ta, từ chối một hồi, nàng đành phải nói: “Vậy anh nhắm mắt lại.”

Tô Trí Nhược rất nghe lời, lập tức nhắm mắt lại.

Tay Lục Tiểu Phong đặt ở trên bụng Tô Trí Nhược nhẹ nhàng ấn ấn: “Nơi này đau không?”

“Không phải, xuống dưới một chút nữa.”

“Nơi này?”

“Cũng gần gần như thế.”

Lục Tiểu Phong từ từ, nhẹ nhàng mát xa ở chỗ đó theo nhiều kim đồng hồ, bên trong phòng lập tức yên tĩnh, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng rất nhiều, hơi thở trong lúc đó cũng có chút dịu dàng không nói nên lời, khéo léo quấn quanh trong lòng người. Lục Tiểu Phong giương mắt nhìn Tô Trí Nhược, bởi vì ban này khó chịu mà trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra chút tính trẻ con, lông mi dài đáng ngạc nhiên, tôn lên độ cong hoàn mỹ, chỉ cần anh ta mở mắt ra liền sẽ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp lại sắc bén, so với màu đen nhạt hơn một chút, lại so với màu nâu thẫm hơn một chút, bên trong giấu đi sức hấp dẫn. Nàng thích nhất ánh mắt của anh ta, lại thường xuyên không dám đối diện cùng nó.

Một người đàn ông có thể lớn lên nhìn đẹp như vậy thật đáng ghen tị, nếu tính tình anh ta tốt hơn một chút nhìn chung liền hoàn mỹ.

Thời gian yên tĩnh rất lâu, động tác tay của Lục Tiểu Phong càng lúc càng nhẹ, Tô Trí Nhược nhắm mắt lại không có phản ứng gì, nằng nết đứng dậy, bưng bát đĩa lên đang muốn đi tới cửa, ống tay áo đột nhiên bị người bắt lấy.

Tô Trí Nhược nhắm mắt lại, giọng nói cương quyết: “Nhớ rõ cô đã đồng ý, hai ngày nữa đi mua quần áo.”

Anh ta bao giờ cũng cố chấp một cách khó hiểu như vậy, Lục Tiểu Phong thở dài: “Đã biết.”

Nghe được tiếng đóng cửa, Tô Trí Nhược lấy tay đặt ở bụng chỗ Lục Tiểu Phong vừa rồi chạm vào, nhịn không được nhếch khóe miệng một cái, lại nhịn không được nhếch khóe miệng một cái, cuối cùng nhịn không được kéo cằm trèm qua đầu cười to, hân nhin thẩu tính tình của cô ấy, bọn họ giảng co hân chưa từng thất bại.

Hôm sau là thứ bảy, tâm tình Tô Trí Nhược thật tốt rời khỏi giường, Lục Tiểu Phong còn đang ngủ, sau khi Tô Trí Nhược tập thể dục trở về, Lục Tiểu Phong vẫn chưa dậy, đến tận gần trưa, Lục Tiểu Phong đột nhiên hùng hục chạy vội từ trong phòng ra, sau khi đánh răng rửa mặt liền chạy ra ngoài.

Tô Trí Nhược giữ chặt cô lại: “Đi đâu vội vã như vậy?”

Lục Tiểu Phong vô cùng lo lắng nói: “Hôm qua bởi vì anh mà cho Khả Nham ăn thịt thỏ, hôm nay hẹn anh ta đi ăn cơm trưa. Đi đây, bye bye.”

Cái gì gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, Tô Trí Nhược còn chưa kịp ngăn cản Lục Tiểu Phong đã mất dạng, hân giống như bị người khác giáng một gậy vào đầu, sắc mặt đen có thể so với trong động tối om, tâm tình tốt cái gì tất cả đều ném vào thùng rác.

Khả Nham Khả Nham, gọi cũng thật thân thiết, Tô đại gia tức giận tới mức nghiêng răng.

Một lát sau, chuông cửa vang lên, tư tưởng Tô Trí Nhược đang âm u bỗng sáng lạn lên, hân nghĩ rằng Lục Tiểu Phong hối hận quay lại, bắt máy điện thoại nói: “Không đi?”

“Alo, Xin chào, làm ơn mở cửa.”

Vừa nghe không phải Lục Tiểu Phong, giọng của Tô Trí Nhược lập tức chuyển sang nóng nảy: “Cô là ai?”

“Hạ Kỳ.”

Khuôn mặt hùng hổ xuất hiện trong đầu Tô Trí Nhược, hân lập tức trả lời: “Lục Tiểu Phong đi vắng,” Nói xong liền muốn cúp máy.

Hạ đại tiểu thư vội vàng kêu Tô Trí Nhược dừng: “Từ từ đã, hôm nay tôi không tìm cô ấy, tôi đến tìm anh.”

34. Chương 34

Tô Trí Nhược đứng ở cửa trước mở cửa, Hạ Kỳ này tìm hân chắc không có chuyện gì tốt, lần trước hai người bọn họ gặp mặt cũng đã tranh cãi đối lập nhau vì Lục Tiểu Phong, Cô gái này mồm miệng rất lợi hại, quay về phái hân dùng dùng nói một đồng lời luyên thuyên, không biết lần này lại muốn tìm hân làm quái gì.

Quả nhiên, vừa vào cửa Hạ Kỳ đã không khách khí đi đến ghế sofa ngồi xuống, bỏ túi xách sang một bên, hân đầu nhìn Tô Trí Nhược nói: “Pha trà.”

Tô Trí Nhược mặt u ám khoanh tay trước ngực đứng ở cửa không nhúc nhích, Hạ Kỳ dùng khóe mắt nhìn anh ta: “Đây là đạo tiếp khách cơ bản.”

Chị em tốt nhất của Lục Tiểu Phong cũng không dễ gần với hân, Tô Trí Nhược cắn chặt răng, cố gắng nhịn xuống, tạm thời hân không tranh chấp với đàn bà.

“Trà.”

Tô Trí Nhượng mang chén trà đặt trước mặt Hạ Kỳ, chính mình ngồi xuống một bên ghế sofa cũng không thèm nhìn về mặt của cô gái này bây giờ như thế nào, hần nhìn thẳng nói: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Hạ Kỳ ngồi thẳng người, thẳng thắn nói: “Nhân lúc Tiểu Phong đi vắng, chúng ta cứ việc nói thẳng, hôm nay tìm anh, là tới cảnh cáo anh.”

Tô Trí Nhượng thiếu chút nữa hừ lạnh, hần miễn cưỡng bắt chéo chân, nghiêng mặt qua không đồng ý: “Hình như tôi với cô không quen biết.”

Hạ Kỳ tắc lưỡi lắc đầu, khuôn mặt của người đàn ông này cùng tính cách của anh ta thật sự tỉ lệ nghịch, mặt càng dễ coi, tính cách càng thối rửa, chẳng qua vì chị em của mình, cô nhẫn nhịn.

“Tôi hi vọng nếu anh còn muốn ở đây, sẽ không tiếp tục bắt nạt Lục Tiểu Phong!”

Tô Trí Nhượng chỉ vào chính mình khó tin nhìn Hạ Kỳ: “Tôi bắt nạt Lục Tiểu Phong? Cô có làm hay không vậy.”

Hạ Kỳ một bước cũng không nhượng bộ: “Làm sao tôi có thể làm, lần trước những lời anh nói với cô ấy tôi đều nghe thấy hết.”

“Có thể cô không rõ làm tôi và cô ta là kiểu mẫu ở chung...”

Hạ Kỳ không nhịn được chặn lời anh ta: “Kiểu mẫu ở chung, như vậy mà là kiểu mẫu ở chung sao, anh có thể nói mười câu, Lục Tiểu Phong không thể nói một câu, anh nói gì cô ấy đều phải nhịn, kiểu mẫu ở chung như vậy sao?”

Tô Trí Nhượng hơi nhíu nhíu mi: “Tôi không có bắt cô ấy nhịn, nói thật chính tôi cũng không quen nhìn bộ dạng cái gì cũng đều nhẫn nhịn của cô ấy, nếu cô ấy có gì không vừa lòng cứ nói thẳng ra.”

“Cũng bởi vì cô ấy không nói, cho nên tôi tới nói.” Hạ Kỳ uống một ngụm trà lớn khiến inh bình tĩnh lại một chút: “Cô ấy nhẫn nhịn anh không có nghĩa cô ấy sẽ không phản kháng, mà bởi vì cô ấy xem anh là bạn bè, cho nên cô ấy bao dung với anh, nếu như anh là người không quan trọng, cơ bản cô ấy sẽ không để ý tới. Bao dung cùng coi thường, có bản chất khác nhau, có lẽ anh nghĩ rằng Lục Tiểu Phong là một cô gái rất dễ lừa gạt, tính tình vô cùng tốt, nhìn cái gì cũng đều rất thờ ơ, nhưng thực tế cô ấy không phải là người anh có thể hiểu hết được.”

Tô Trí Nhượng nghe được câu nói của Hạ Kỳ còn có hàm ý khác, thu hồi bộ dáng uể oải, cẩn thận hỏi: “Cô có ý gì?”

“Mong anh sau này không nên hô to gọi nhỏ với cô ấy, cũng không nên nhảm vào cuộc sống của cô ấy mà khoa tay múa chân, không nên đâm vào nỗi đau của cô ấy, nếu anh xem cô ấy là bạn bè, xin anh kiên nhẫn một chút. Nếu anh không coi cô ấy là bạn, anh có thể lập tức rời khỏi nơi này.”

Tô Trí Nhượng ngơ ngàng: “Đợi một chút, cái gì gọi là tôi đâm vào nỗi đau của cô ấy? Cô có thể nói rõ cho tôi được hay không?”

Đột nhiên mặt Hạ Kỳ lộ vẻ lúng túng, rồi rầm cấn cấn môi, giống như cố sức hạ quyết tâm, cuối cùng nói: “Lần trước tôi đã nói qua, không phải cô ấy muốn cuộc sống như vậy, anh không thấy kỳ lạ sao, đến bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân, một cô gái lại ở trong một căn hộ lớn như vậy.” Hạ Kỳ cười khổ lắc lắc đầu, “Tiểu Phong cô ấy đã từng kết hôn, nơi này vốn là phòng tân hôn.”

Sau khi sét đánh giữa trời quan trôi qua, trong đầu Tô Trí Nhượng nhất thời trống rỗng.

Trong lòng Lục Tiểu Phong luôn luôn có một chuyện, lúc đầu vốn định tới qua lúc gặp Khả Nham sẽ hỏi thăm, nhưng vì liên quan đến Tô Trí Nhượng nên nàng đành phải hẹn riêng Khả Nham ăn cơm trưa. Khả Nham vì xin nghỉ tới quan nên cuối tuần phải làm thêm, buổi trưa Lục Tiểu Phong đi tới công ty của anh ta chờ anh ta cùng ăn cơm.

Chuyện này giống như một âm hồn không có hình bóng quanh quẩn ở trong đáy lòng nàng, người kia ngày hôm đó nhìn qua rốt cuộc có phải anh ta hay không? Tuy rằng một lần nữa nàng tự nói với chính mình chuyện đã qua, nàng không cần biết có phải hay không, nhưng mà ý nghĩ không thể khống chế lại nhớ lại

một lần nữa, trong nháy mắt đó quả thật nàng thấy được gương mặt quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức trong lòng nàng muốn đổ máu.

Lục Tiểu Phong đứng ở trên đường đối diện công ty của Khả Nham, trời rất lạnh, gió bắc quất trên mặt người mơ hồ bắt đầu thấy đau, nàng nhìn cửa lớn cao ốc đối diện, cảm giác giống như mình đứng ở giữa ngã tư đường, thiếu một phần can đảm bước đi, và nhiều hơn một phần không cam lòng lui lại.

Nếu biết được đáp án nàng nên làm gì bây giờ, nếu không có được đáp án nàng nên làm thế nào cho phải. Mặt trái của đáp án không chịu nổi quá nhiều, bây giờ nàng không có can đảm đem tất cả chuyện này xóc lên đối mặt một lần nữa.

Lục Tiểu Phong nheo mắt lại, tay đặt ở trong túi không khỏi có chút lạnh.

Chỉ trong chốc lát, Liêu Khả Nham từ cao ốc đối diện đi tới, mà phía sau anh ta lại có một người đi theo sát. Liêu Khả Nham cùng người nọ một trước một sau đi tới, anh ta không ngừng quay đầu lại nói gì đó cùng người nọ, người nọ đeo kính râm, khẽ cúi đầu không mở miệng, thỉnh thoảng cười cười.

Có một khuôn mặt trong trí nhớ Lục Tiểu Phong bị nàng xé thành muôn vàn mảnh vụn, lại nghiền thành vô số bột phấn, nhưng vĩnh viễn không có cách nào loại bỏ, chỉ cần một lần kích hoạt, bột phấn phát tán mọi ngõ ngách sẽ dùng tốc độ nhanh nhất hội tụ cùng nhau lấp vá lại thành khuôn mặt đầy đủ.

Trên thế giới tuyệt đối sẽ không có người thứ hai, sâu trong ánh mắt là nhiệt độ bằng không, khóe miệng mỉm cười nghiêng mặt là bíp bộp láo toét, phong độ gờ tay nhắc chân chính là để anh ta che dấu hiểm ác giả tạo.

Yếu hầu Lục Tiểu Phong như bị gió cắt rời ra, hô hấp trở nên tanh nồng. Nàng vô thức lui lại từng bước, không cần thận đụng vào người sau lưng, lại đứng ngây như khúc gỗ vô tri vô thức nhìn đối phương, quên nói một câu xin lỗi.

Người kia so với việc nửa đêm gặp ác mộng còn đáng sợ khủng bố hơn, người đàn ông làm cho thế giới của nàng từ thiên đường biến thành địa ngục, không sai, chính là anh ta.

Cho dù anh ta có hóa thành tro, nàng cũng có thể nhận ra.

Nàng nhanh chóng trốn vào quán cà phê phía sau, ở trên mặt kính phản chiếu nhìn thấy người nọ lên xe, Khả Nham chia tay với anh ta, sau đó chân thành đi tới chỗ nàng ở bên này.

Lục Tiểu Phong tìm một vị trí ngồi xuống, đúng lúc Liêu Khả Nham đi đến, rất nhanh tìm thấy chỗ ngồi của nàng.

“Thật ngại quá, vừa rồi công ty có chút việc nên về muộn, em đến lâu rồi ư?” Liêu Khả Nham mang theo vẻ mặt xin lỗi ngồi xuống đối diện Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong khẽ cười nói: “Không, em cũng vừa mới tới xong.”

“Vậy là tốt rồi, hôm nay muốn ăn cái gì?” Liêu Khả Nham mở thực đơn ra, “Lần trước tôi tới ăn cơm cà ri cũng không tệ lắm.”

“Vậy ăn cái này đi.”

Trong óc Lục Tiểu Phong nổ tung giống như hiện trường, vẫn không rửa hết sạch được, ý nghĩ chỉ chọt lóe qua khuôn mặt, tay nàng liền không tự chủ run rẩy.

Liêu Khả Nham gọi cho hai người hai ly cà phê, sau đó nhắc đến chuyện lỡ hẹn tối hôm qua: “Tối hôm qua nghe giọng em nói trong điện thoại rất khẩn cấp, rốt cuộc sao lại thế?”

“Ah, là người thuê phòng của em không được khỏe, em lo anh ta có chuyện, cho nên không thể để anh ta ở nhà một mình.”

“Vậy sao, khó trách nhìn sắc mặt em không tốt lắm, tối hôm qua có phải rất vất vả?” Bất luận anh ta nói cái gì ánh mắt cũng sẽ không chọt hiện, đôi mắt như vậy làm cho không người nào có thể nói dối.

Lục Tiểu Phong cười cười như trước: “Sau đó anh ta cũng không sao, cho nên thật ra cũng không có gì, thật ngại quá, hại anh đã ra ngoài lại quay trở về.”

Cũng giống như lần trước, Liêu Khả Nham không tiếp tục hỏi thêm, anh ta thực sự hiểu và bỏ qua nói: “Nếu cần gì, em cứ nói với tôi, không cần khách khí như vậy. Quan hệ của chúng ta chắc hẳn không cần khách sáo gì cả.”

“Uhm?”

Về mặt Liêu Khả Nham lộ ra vẻ mặt tự nhiên hiếm thấy: “Tôi nói, nếu tôi không có hiểu sai, chúng ta bây giờ hẳn là đang qua lại với nhau đi.”

Trong lòng Lục Tiểu Phong âm thầm ngạc nhiên, nhưng ngoài mặt không lộ ra chút nào.

Liêu Khả Nham thấy Lục Tiểu Phong không có ý kiến khác, liền tiếp tục nói: “Cho nên, nếu em không ngại, tôi nghĩ tìm một cơ hội giới thiệu em với anh của tôi.”

Trái tim Lục Tiểu Phong ngừng đập chậm lại một nhịp, nàng làm bộ như đang nhớ lại, hỏi: “Anh của anh, chính là người lần trước chúng ta gặp trên đường, anh nói anh của anh cũng ở tại đây, là anh ruột sao?”

“Không phải, là anh họ, chỉ có điều tình cảm của chúng tôi lúc nào cũng tốt, anh ấy rất chú ý đến tôi.”

“Ban nãy em nhìn thấy anh đi cùng một người đàn ông ra khỏi công ti...”

“Đó chính là anh họ tôi, biết thế vừa rồi nên kéo anh ấy qua đây cùng ăn cơm.”

Lục Tiểu Phong vội vàng xua tay: “Không, em chưa có chuẩn bị tâm lý cho việc này.”

Liêu Khả Nham cười nói: “Thật ra không cần phải chuẩn bị cái gì, anh của tôi rất dễ gần.”

Anh ta rất dễ gần? Lần đầu tiên sau năm năm Lục Tiểu Phong cười lạnh, chẳng qua chỉ cười ở trong lòng.

Lục Tiểu Phong cúi đầu, bình tĩnh xúc cơm cà ri: “Nếu như là anh họ, vậy anh ta với anh chắc hẳn không cùng một họ?”

“Uhm, Anh ấy họ Tiêu, gọi là Tiêu Duy.”

“Lục Tiểu Phong cô ấy, đã từng kết hôn?”

“Không cần phải... ngạc nhiên như vậy đi?” Hạ Kỳ nhìn thấy cả khuôn mặt Tô Trí Nhược cắt không còn giọt máu.

Tô Trí Nhược không có phát hiện ra giọng nói của anh ta đã bắt đầu phát run: “Cái này... Vậy tại sao lại ly hôn?”

Hạ Kỳ thở dài nói: “Cho nên tôi mới nói, đây là nỗi đau của Tiểu Phong. Tuy rằng những lời này không nên nói cho anh biết, nhưng tôi hi vọng người ở cùng một nhà với cô ấy tối thiểu có thể đối xử với cô ấy tốt một chút. Không phải ly hôn, chồng của cô ấy đã qua đời, ước chừng ba năm trước Tiểu Phong mới trở lại đây. Bởi vì cú sốc quá lớn, cho nên mới biến thành cái bộ dạng này, tính cách cũng thay đổi rất nhiều, cũng không phải cô ấy mong muốn như vậy, mà là thật sự rất đau khổ, có đôi khi ngay cả tôi cũng không nhìn được.”

“Chuyện kia...”

Hạ Kỳ lập tức lắc đầu: “Ngàn vạn lần không nên hỏi chồng của cô ấy mất như thế nào, chỉ cần anh nói đến một lần, tôi cam đoan cô ấy sẽ nổi bão lên với anh. Anh chỉ cần biết có một chuyện như vậy là được, có vài lời cho dù chết cô ấy cũng sẽ không nói ra, tôi cũng do dự rất lâu mới quyết định nói cho anh biết, nhưng tôi hi vọng anh có thể đem toàn bộ lời tôi nói hôm nay để ở trong lòng.”

Hạ Kỳ đứng dậy muốn đi, Tô Trí Nhược ngồi ở trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích, cô nhìn không được đẩy anh ta một cái, cố tình nói đùa: “Nghe thấy choáng váng, cảm thấy hối hận vì hành vi của mình rồi sao.”

“Họ... Tình cảm của bọn họ tốt lắm sao?” Tô Trí Nhược đột nhiên ngắt đầu hỏi.

Hạ Kỳ vẫn dùng bộ mặt cười lúc này nói với anh ta: “Đương nhiên, chồng của cô ấy có thể nói là người đàn ông tốt nhất trên đời này.”

35. Chương 35

Khi Lục Tiểu Phong về đến nhà, Tô Trí Nhược đang ngồi ở trên ban công không biết đang làm cái gì, trong nhà không bật đèn, TV lại tự nói một mình. Nhưng mà vừa vào cửa phả vào mặt là sự tĩnh lặng.

“Tôi đã về.” Lục Tiểu Phong một bên cởi giày, một bên bật đèn lên.

Người ở trên ban công một lát sau mới có phản ứng, Tô Trí Nhược đứng lên, anh ta dựa vào khung cửa bên cạnh, phía sau là một khoảng bóng đêm, không thấy rõ được vẻ mặt.

“Tôi có chút không khỏe, đi nghỉ trước.” Lục Tiểu Phong mệt chết đi được, không có hơi sức nói thêm điều gì, lê bước mở cửa phòng.

“Chờ một chút.”

Lục Tiểu Phong quay đầu lại: “Có chuyện gì sao? Nếu như có chuyện, có thể để ngày mai nói hay không, hôm nay tôi thật sự không khỏe.”

Tô Trí Nhược từ trong bóng tối đi ra, vẻ mặt có chút thận trọng: “Tôi đã chuẩn bị cơm tối, ăn xong rồi hay đi nghỉ ngơi.”

“Không được, thật sự tôi rất mệt.”

Tô Trí Nhược ngăn cô lại, khăng khăng nói: “Vì mệt, nên phải ăn cơm. Chắc cô chưa có ăn cơm qua, tôi thấy anh ta không có đưa cô về.”

“Hôm nay tôi không đói bụng, thật xin lỗi.” Lục Tiểu Phong day nhẹ huyết thái dương mệt mỏi nói.

“Không phải đi gặp Liêu Khả Nham sao, làm gì mà khiến cô mệt mỏi như vậy?”

“... Say xe thôi.”

Tô Trí Nhược vừa muốn mở miệng, chuông điện thoại di động vang lên dồn dập, anh ta không kiên nhẫn bắt máy điện thoại: “Alo, uhm... uhm, bây giờ? Được.”

Hắn ngắt di động nhíu nhíu mày: “Có nhiệm vụ.”

“Vội đi nhanh đi.”

Tô Trí Nhược nhanh chóng thay quần áo, nhưng mà trước khi đi kéo Lục Tiểu Phong lại gần từng tiếng nhắc nhở: “Nhớ rõ nhất định phải ăn cơm.”

Lục Tiểu Phong bị anh ta bắt ngờ dùng vẻ mặt nghiêm túc khiến cho không dám tiếp tục từ chối: “Biết rồi. Ăn xong sẽ nghỉ ngơi.”

Tô Trí Nhược vẫn còn không yên tâm, lúc gần đi quay đầu lại nhìn vài lần.

Thời điểm này trong phòng chỉ còn một mình nàng, sức lực toàn thân lập tức bị rút hết, các bộ phận trên người cũng bắt đầu phát đau, chỗ cổ tay phải đau đớn như bị thiêu cháy làm cho tay nàng luôn ở trong trạng thái run rẩy, đối mặt với một bàn đồ ăn nàng căn bản không thể hạ tay xuống được.

Chuông điện thoại lại vang lên, Lục Tiểu Phong vừa nhìn, trên màn hình nhấp nháy hai chữ “Yêu nghiệt”.

“Ăn chưa?”

Lục Tiểu Phong không khỏi buồn cười, có phải anh ta đoán chắc nàng sẽ không ăn được hay không: “Đang muốn ăn.”

“Không muốn cũng nên ăn một chút, vừa rồi quên không nói nhiệm vụ lần này có thể lại mất vài ngày, một mình cô không nên chỉ nấu mỗi mì tôm ăn.”

Tô Trí Nhược nói đầu ra đây, khiến cho Lục Tiểu Phong cảm giác mình như học sinh tiểu học đang được thầy chủ nhiệm răn dạy: “Hôm nay tại sao anh lại lải nhải nhiều như vậy.”

Tô Trí Nhược đột nhiên im bặt, một lát sau vội thét lên phân trần: “... Là tôi lo lắng tôi không... không... cô ở nhà lại làm cho trong nhà giống như bãi rác... Thôi ăn cơm đi, cúp máy đây.”

Lục Tiểu Phong lại bưng bát cơm lên, hít một hơi thật sâu, cầm đôi đũa lên, sự lo lắng vừa rồi vẫn tích tụ ở trong ngực giống như được tiếng thét bất chợt của anh ta làm cho thư thái đi không ít. Đột nhiên nàng rất cảm ơn Tô Trí Nhược về điều này, ít nhất không phải một mình nàng đối mặt với căn phòng trống vắng, anh ta nói rất đúng, cơm còn phải ăn, ăn no mới có thể suy nghĩ, sau khi suy nghĩ mới có thể đưa ra nhận định chính xác.

Tiêu Duy, cuối cùng anh ta cũng đã trở lại.

Bố trí nhiều hơn nữa cũng không tóm được nhược điểm của anh ta, giây phút cuối cùng vẫn có cách đem tội danh rũ bỏ hết sạch, sau đó biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Người đàn ông này, vì sao lại trở lại?

Tiêu gia là đại gia không khác gì Tăng gia, Tạ gia, Nam Cung gia, Nghê gia, nhưng sở dĩ không được xếp vào một trong tứ đại gia tộc là bởi vì họ có nền móng là xã hội đen, cho dù những năm gần đây Tiêu lão gia luôn cố gắng tẩy trắng (giống rửa tiền) sản nghiệp của gia tộc, nhưng vẫn không cách nào xóa hết dấu vết này. Nhất là sau khi chuyện của Tiêu Duy phát sinh năm năm trước, ông ta không thể không xuống núi lần nữa sử dụng lực lượng trước kia của mình đem cháu mình cứu ra từ trong dầu sôi lửa bỏng. Điều này cũng để lộ quan hệ giữa Tiêu gia cùng thế lực trong thế giới ngầm vẫn chưa hoàn toàn tách rời.

Lục Tiểu Phong viết lên trên vở hai chữ Tiêu Duy này, sức lực rất nhanh làm cho tờ giấy lập tức bị rách, nàng lại viết bên cạnh tên này chữ Liêu Khả Nham, vẽ một kí hiệu nối liền hai cái tên đó, hai người bọn họ là anh em họ ngoại. Như vậy Tiêu lão gia chính là ông ngoại của Liêu Khả Nham, nghĩ đến quả thật trước kia Tiêu Duy cũng từng kể qua với nàng có một cậu em họ đang du học nước ngoài, bây giờ biết được người này chính là Liêu Khả Nham.

Lần trước Nghiêm Đội nói qua bên phía Tiêu Duy bắt đầu có động tĩnh, lấy sự hiểu biết của nàng đối với Tiêu Duy mà nói người đàn ông này không phải loại dễ dàng chịu thua, công ty của Khả Nham tám phần có quan hệ với anh ta. Hôm nay Liêu Khả Nham nói tình cảm anh em bọn họ tốt lắm, vậy có phải anh ta cũng biết đến hoạt động của Tiêu Duy không, hay là chính anh ta cũng có vấn đề?

Tiêu Duy, chỉ vừa nghĩ tới cái tên này nàng đã cảm thấy đau lòng, tựa như quả cầu gai lặn qua một lần ở trong lòng nàng.

Trên cuốn lịch để bàn chỉ có một con số vẽ vòng tròn màu đỏ, ở bên trong màu đen lộ ra vết máu khô biểu hiện cảm nhận phía sau.

Cái ngày kia năm nay lại tới rồi.

Lục Tiểu Phong đem lịch để bàn kéo đến trước mặt nhìn chăm chăm vào cái vòng tròn màu đỏ, tay trái dùng sức nắm chặt cổ tay phải.

“Mày là Lục Tiểu Phong.” Lục Tiểu Phong dùng tay lấy tờ giấy trên bàn xé nát, “Mày không phải là Mông Sa.”

Mông Sa quen biết Tiêu Duy, Lục Tiểu Phong không biết Tiêu Duy.

Lần này cùng một lúc phá ổ cờ bạc, giai đoạn trước bọn họ đã âm thầm điều tra rất lâu, thăm dò rõ ràng tình hình bên trong của đối phương rồi sau đó quyết định mai phục hành động. Tô Trí Nhược bởi vì chuyện đã một lần bắn trượt vốn dĩ không nên tham gia hành động bất bớ nhanh như vậy, nhưng Nghiêm Đội khẳng định dẫn cậu ta theo. Đối phương là một đám phạm tội hình sự nhiều lần, làm việc rất cẩn thận, cũng không tổ chức đánh bạc cố định ở một chỗ, địa điểm lần này cũng là có người âm thầm báo lên, Nghiêm Đội cố ý ngầm bày ra lớp lớp lực lượng cảnh sát ở bên ngoài, đảm bảo chắc chắn ngay cả một con ruồi cũng

không thể bay lốt. Tô Trí Nhược trong lúc hành động im lặng ít lời hiềm thấy, gặp chuyện đặc biệt bình tĩnh, cho dù đối mặt với phản kích đột ngột của đối phương cũng xử lí rất gọn gàng.

Tô Trí Nhược trở về trong cực suốt đêm thăm vấn nghi phạm, ngày hôm sau giao ban, sau khi hân bàn giao xong vội cầm chìa khóa xe lao ra bên ngoài.

Quan Quân Đình nhìn thấy bộ dạng vội vàng của cậu ta không khỏi cười nói: “Xem ra tiểu tử này thật sự không có bị ảnh hưởng bởi sự kiện kia.”

Nghiêm Đội đang xem báo cáo, nghe như thế lại nói: “Cậu ta là loại người càng áp lực càng mạnh mẽ, thật đáng quý.”

Mặt trời vừa ló lên ở chân trời, trên đường còn chưa có nhiều xe cộ, Tô Trí Nhược về đến nhà rất nhanh. Hắn ở trước cửa nhà hít một hơi thật sâu, lúc này Lục Tiểu Phong có lẽ đang ôm máy tính viết linh tinh này nọ, Tô Trí Nhược một bên khinh bỉ chính mình, một bên đè nén trái tim đập cho chậm lại mới mở cửa vào nhà.

Nhưng mà, phòng khách lại không có bóng dáng như dự đoán, nhìn lại thấy cửa phòng Lục Tiểu Phong đóng chặt, có lẽ còn đang ngủ. Tô Trí Nhược tắm rửa xong trở về phòng ngủ, mấy ngày qua tập trung tinh thần cao độ làm cho hắn rất mệt mỏi, chỉ trong chốc lát liền chìm vào mộng đẹp, cảm giác ước chừng ngủ cả một ngày, đợi khi hắn tỉnh lại bên ngoài đã tối đen.

Tô Trí Nhược rời giường đi ra ngoài, lại phát hiện trong phòng khách vẫn trống không như trước, cửa phòng Lục Tiểu Phong vẫn đóng chặt như cũ. Tô Trí Nhược thử gõ cửa: “Lục Tiểu Phong?”

Đợi một lát, bên trong không trả lời.

Tô Trí Nhược nhìn sắc trời lại nhìn phòng khách, phòng ăn có vẻ như chưa có người động đến, hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng lấy điện thoại di động gọi cho Lục Tiểu Phong, một lát sau, trong phòng Lục Tiểu Phong truyền ra tiếng chuông kinh khủng kia, tiếng chuông vang lên thật lâu, chỉ là không ai bắt máy. Nhất định cô ta ở trong phòng, Tô Trí Nhược đột nhiên nhớ lại lời hôm đó trước khi đi Hạ Kỳ có nói với hắn.

“Vài ngày nữa chính là ngày giỗ của chồng cô ấy, thời gian này hàng năm cô ấy rất không bình thường, điển hình nhất của triệu chứng chính là đột nhiên bệnh nặng một trận, hơn nữa cảm xúc thực sự không ổn định, tốt nhất anh nên để ý một chút.”

“Lục Tiểu Phong!”

Cửa bị khóa từ bên trong, Tô Trí Nhược dùng sức đập cửa phòng, nhưng mà bên trong không có chút động tĩnh nào. Anh ta dứt khoát xô cửa tiến vào, trong phòng tối om, bầu không khí bức bối vì lâu không có gió thổi vào, ánh mắt Tô Trí Nhược dần quen với bóng tối, rất nhanh nhìn thấy người nằm trên giường.

“Ê, cô làm sao vậy?”

Tô Trí Nhược ngồi xổm xuống bên giường, bật đèn ở đầu giường lên, cả người Lục Tiểu Phong như con tôm khô cuộn tròn ở trong chăn, mày cau chặt, môi mất tự nhiên đỏ lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lục Tiểu Phong mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong ánh mắt như phủ thêm một lớp màng, mờ mờ ảo ảo, cô ta yếu xìu nói: “Anh xô phá hỏng cửa phòng của tôi.”

Tô Trí Nhược sờ trán Lục Tiểu Phong, nhiệt độ lòng bàn tay nóng hằm hập, cả người cô ấy đều đang rét run, cả người cũng rất nóng.

Tô Trí Nhược không khỏi vội la lên: “Tôi mới đi ra ngoài có vài ngày, làm sao cô lại biến thành hình dạng như thế này?”

Ánh mắt Lục Tiểu Phong không có tiêu cự nhìn về phía trước, mỗi một chữ nói ra đều thở ra hơi nóng: “Không có việc gì, anh không cần phải xen vào.”

Tô Trí Nhược nhìn thấy bên cạnh đầu giường là mấy viên thuốc nằm rải rác, trong cốc nước sớm đã không còn giọt nước nào, trên sàn nhà còn có cặp nhiệt độ nằm lẫn lộn.

“Không được, phải đi bệnh viện.”

“Không cần.” Lục Tiểu Phong rút vào trong chăn.

Tô Trí Nhược dùng tay gạt chăn bên trán của cô ấy ra, cố quyết tâm khuyên nhủ: “Nghe lời, tôi đưa cô đi bệnh viện, chỉ cần truyền chai nước sẽ thấy dễ chịu rất nhanh.”

Lục Tiểu Phong bất ngờ bướng bỉnh, chui đầu vào trong chăn: “Không cần, không đi, anh ra ngoài đi.”

Tô Trí Nhược tức giận: “Lục Tiểu Phong, cô muốn bị sốt đến chết như vậy sao?”

“A”. Lục Tiểu Phong đột nhiên cười cười, trên khuôn mặt được chăn phủ lên là bi thương vô tận: “Không chết được.”

Trong phòng đột nhiên trở nên yên lặng, Tô Trí Nhược mím chặt môi, đột nhiên lạnh mặt đứng dậy, lập tức đem cả người Lục Tiểu Phong đang quấn trong chăn bế lên.

Lục Tiểu Phong rút cuộc cũng phải thò đầu ra, cố sức nói: “Anh làm gì vậy?”

Tô Trí Nhược cũng chẳng thèm để ý đến cô ta, bước đi ra khỏi cửa phòng.

“Thả tôi xuống.”

Tô Trí Nhược tiếp tục đi.

“Tô Trí Nhược, thả tôi xuống.” Lần đầu tiên Lục Tiểu Phong lớn tiếng như vậy với anh ta.

Tô Trí Nhược sững sốt, đứng ở trước cửa chính tìm chìa khóa.

Lục Tiểu Phong chóng mặt một hồi, choáng váng dựa vào trên người Tô Trí Nhược, nhưng trên miệng vẫn bướng bỉnh như trước: “Tôi không cần anh quan tâm, chỉ cần tiếp tục ngủ một giấc liền sẽ không có việc gì.”

Tô Trí Nhược dừng lại, dường như nói qua kẻ rằng: “Lúc trước không có tôi, tôi mặc kệ cô làm gì dày vò bản thân mình, nhưng bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô tiếp tục như vậy nữa.”

36. Chương 36

Không nghĩ tới buổi tối phòng khám bệnh của bệnh viện cũng sẽ có nhiều người như vậy, Tô Trí Nhược đứng xếp hàng lấy số hiệu rồi trở lại trong xe, Lục Tiểu Phong đang dựa vào cửa kính xe im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bởi vì bị gió tối thổi, gương mặt của cô ấy ửng hồng đặc biệt, màu sắc đôi môi càng thêm tươi đẹp, liếc mắt một cái thấy đầy đủ biểu hiện của bệnh.

“Tại sao lại mở cửa sổ ra?” Tô Trí Nhược cúi người qua đem đóng cửa sổ xe lại: “Số hiệu đã lấy xong rồi, xuống xe đi.”

Cửa sổ vừa mới đóng lại, Lục Tiểu Phong lập tức lại mở ra: “Tôi lại dễ bắt nạt như vậy sao, đã nói không cần đến bệnh viện, ngày trước mỗi lần như vậy tôi đều ở nhà chịu đựng được, uống thuốc xong ngủ một giấc là khỏe.”

“Có lẽ không đến bệnh viện cũng sẽ khỏe, nhưng cô có biết có rất nhiều nguy cơ hay không?” Cửa sổ vừa mới mở ra, Tô Trí Nhược lập tức đóng lại: “Khi còn bé tôi sốt tới bốn mươi một độ cũng không chịu đến bệnh viện, sau đó ba tôi vẫn khiêng tôi đến bệnh viện, bác sĩ nói nếu đến chậm một chút có lẽ ý thức sẽ bị sốt cơn sốt chạy vào, huống hồ bây giờ lại có dịch bệnh gì đó, đây chính là chết người.”

“Tôi không sợ chết.”

“Cô không sợ chết, nhưng mà tôi sợ.”

“Vì sao phải bắt tôi làm chuyện mà tôi không muốn? Anh làm gì tôi đều nhường nhịn anh, anh không thể nhường nhịn tôi một lần sao?” Lục Tiểu Phong thở hắt ra, sau khi nói xong lại ho tiếp một đợt.

Tô Trí Nhược ngẹn lại một lát, thở dài: “Được, chỉ cần cô nghe tôi đi khám bệnh, cô muốn tôi làm gì tôi sẽ làm cái đó.”

Lục Tiểu Phong nói đặc biệt cương quyết: “Tôi không cần anh làm gì cả, tôi phải về nhà, nếu anh nói không đưa tôi về...”

Nói đến đây, Lục Tiểu Phong lại tự mình mở cửa muốn xuống xe, người rõ ràng ngay cả đi trên đường cũng không được còn muốn ngang ngạnh, Hạ Kỳ nói rất đúng, thời gian Lục Tiểu Phong sinh bệnh tính cách bướng bỉnh khó tưởng tượng nổi, căn bản là tính cách tách biệt hẳn ra.

Hay là, đây mới là cá tính vốn có của cô ấy?

Tô Trí Nhược một phen nắm chặt tay của cô ấy: “Coi như tôi xin cô, đi khám bệnh có được không? Xem như là vì tôi.”

Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm vào Tô Trí Nhược, ngay sau đó giống như rất khó hiểu hỏi: “Tôi đi khám bệnh có quan hệ gì với anh, vì sao tôi phải vì anh đi vào bệnh viện?”

Nếu nói nhẹ không nghe, như vậy chỉ còn cách dùng vũ lực giải quyết. Tô Trí Nhược không nói một lời xuống xe vòng qua phía Lục Tiểu Phong ở bên này, kéo cửa xe ra, lúc này Lục Tiểu Phong mới ý thức được anh ta muốn làm gì.

“Lại muốn dùng chiêu đó sao?”

Tuy rằng rất muốn giãy giụa, nhưng hiện tại tình trạng thân thể của nàng không phải là đối thủ của Tô Trí Nhược. Tô Trí Nhược dễ dàng ôm lấy ngang eo Lục Tiểu Phong, không để ý đến ánh mắt của người đi đường xung quanh đi thẳng tới phòng khám bệnh.

“Anh, anh muốn chọc cho tôi tức chết sao?” Đầu Lục Tiểu Phong choáng váng khủng khiếp, nói xong một câu, trên lưng của nàng lại ướt một tầng.

Môi mỏng của Tô Trí Nhược cong lên, mang theo một nụ cười nhẹ: “Không có cách khác, chỉ có như vậy cô mới nghe lời.”

Bác sĩ ở phòng khám chuyên về cảm sốt đeo khẩu trang, cẩn thận hỏi bệnh tình của bệnh nhân, xem ra sẽ không nhanh đến lượt của bọn họ, chỗ ngồi ở khu chờ đợi đã đầy kín, Tô Trí Nhược ôm Lục Tiểu Phong đứng ở cửa giống như một pho tượng điêu khắc.

“Chàng trai, cậu qua đây đi, ôm như vậy rất mệt mỏi.” Một vị bác gái tốt bụng nhường chỗ ngồi cho.

Tô Trí Nhược đi tới, một bên ngồi xuống, một bên cảm ơn: “Cám ơn, bạn gái của cháu sốt rất cao, đứng không vững.”

“Ôi, cậu thật đúng là không dễ dàng, đối với bạn gái của cậu thật tốt.” Vị bác gái kia nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tô Trí Nhược không nhịn được khen ngợi.

Lục Tiểu Phong hô hấp càng nặng nề hơn, tuy rằng nàng nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, nhưng mà nàng đã không còn sức để phản bác.

“Có phải rất khó chịu hay không?” Cảm giác được Lục Tiểu Phong càng lúc càng thở nặng, Tô Trí Nhược hận bản thân mình không thể chia sẻ một phần nhiệt độ cho cô ấy.

Lục Tiểu Phong cau mày không nói một câu, Tô Trí Nhược cẩn thận đem đầu của cô ấy dựa vào trên vai của mình, hẳn không tìm thấy đồ gì lạnh một chút, vừa rồi gió lạnh thổi qua gương mặt mình còn có một chút hơi lạnh, vì thế nhẹ nhàng áp lên trán Lục Tiểu Phong, trên gương mặt lập tức truyền đến nhiệt độ nóng giật mình.

“Tập sao lại nóng hầm hập như vậy, cứ tiếp tục nóng như vậy thì làm sao bây giờ?”

E rằng Tô Trí Nhược nhất định không thể ngờ có một ngày chính mình lại nhếch nhác như vậy, buổi tối trên người vẫn mặc đồ ngủ từ sáng, tóc cũng lung tung bù xù dựng thẳng lên, vô cùng thích sạch sẽ như hắn sẽ ôm một cô gái trong lòng ngực, ngồi ở cửa phòng cấp cứu chật kín người, chịu được mùi vị khó ngửi trong không khí.

Nếu đổi lại trước kia có đánh chết hắn cũng không làm chuyện mất mặt như vậy, nhưng bây giờ hắn chỉ hi vọng bác sĩ có thể nhanh một chút, bằng không cô gái này thật sự có khả năng sốt đến hồng đầu mất.

Cuối cùng đến lượt của bọn họ, Tô Trí Nhược vội vàng ôm lấy Lục Tiểu Phong ngồi xuống trước mặt bác sĩ. Nữ bác sĩ trực ban nhìn hẩn một cái, lại nhìn nhìn Lục Tiểu Phong trong lòng ngực hẩn, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên mặt hẩn.

“Bao nhiêu độ?”

“Bốn mươi, lúc đi từ trong nhà ra là bốn mươi mốt.”

“Sốt mấy ngày rồi?”

“Tôi không rõ lắm, hôm nay tôi mới đi công tác về lập tức đã nhìn thấy cô ấy trong tình trạng này.”

“Vậy hỏi chính cô ấy đi.”

Tô Trí Nhược cúi đầu hỏi Lục Tiểu Phong: “Lúc nào cô bị bệnh? Sốt mấy ngày rồi?”

“... Không biết.” Lục Tiểu Phong trả lời rất yếu ớt, nhìn qua thực sự đau đớn.

Tô Trí Nhược vội vàng đến mức trán toát mồ hôi: “Bác sĩ, nếu không thì trước tiên cứ tiêm thuốc hạ sốt cho cô ấy, cứ như thế này tôi sợ sẽ sốt cao quá mất.”

Nữ bác sĩ cúi đầu viết bệnh án “soạt soạt”, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Có dị ứng với thuốc nào không? Penicilin có thể dùng không?”

Tô Trí Nhược ngẩn ra một lát, lập tức hỏi Lục Tiểu Phong: “... cô có thể dùng được penicilin không?”

“...” Rõ ràng lúc này Lục Tiểu Phong không thể nói rõ được một câu nào.

“Anh là bạn trai của người ta, tại sao cái gì cũng không biết?” Nữ bác sĩ cuối cùng không hài lòng ngắt đầu: “Đợi trước tiên đi xét nghiệm thử. Nếu không được sẽ nói đến chuyện đổi sang thuốc khác.”

Tô Trí Nhược rất cứng rắn nuốt xuống những lời quả mắng, bên tai đỏ lên nói: “Dạ.”

Nữ bác sĩ kê đơn thuốc xong, Tô Trí Nhược liên tục gật gật đầu, cho dù chính hẩn đi khám bệnh cũng chưa từng vồn vã như vậy. Hẩn ôm lấy Lục Tiểu Phong cẩn thận đi ra cửa, cái bác gái tốt bụng kia nhìn theo bóng lưng Tô Trí Nhược không nhịn được nói với người đối diện: “Tiểu tử này không tệ, người gầy như vậy còn ôm bạn gái đi khám bệnh.”

Đợi đóng tiền thuốc xong, lấy được thuốc đầu Tô Trí Nhược đã đầy mồ hôi, may mà Lục Tiểu Phong xét nghiệm xong không có vấn đề gì, nhưng mà khu vực tiêm thuốc không có giường ngủ, hẩn lại khua môi múa mép với cô y tá, có thể bởi vì bộ dạng của hẩn rất đẹp trai, ôm bạn gái lại thật sự vất vả, lòng thông cảm và lòng mê trai của cô y tá đồng thời tuôn ra, đã tìm giúp hẩn một cái giường.

Động tác Tô Trí Nhược vô cùng nhẹ nhàng đem Lục Tiểu Phong đặt ở trên giường, cô y tá trở lại giúp Lục Tiểu Phong truyền dịch, nhìn thấy Tô Trí Nhược căng thẳng nhìn chăm chăm kim châm trên tay cô liền nói: “Căng thẳng như vậy làm gì, vẫn sợ tôi làm đau bạn gái của anh?”

Tô Trí Nhược cười xấu hổ, lập tức vẫn căng thẳng như trước nhìn chăm chăm mọi hành động của y tá.

“Được rồi, tổng cộng cô ấy có ba bình, khi nào hết thì gọi tôi.”

“Cảm ơn.”

Đợi ọi chuyện đều chuẩn bị xong, Tô Trí Nhược mới ngồi xuống trên ghế. Hẩn lắc lắc cánh tay, tuy rằng thể lực của hẩn không có vấn đề, nhưng cánh tay vẫn mỏi nhừ. Lục Tiểu Phong giống như đang ngủ mê man, nhưng mà lông mày vẫn không giãn ra, hiện tại sắc mặt tái nhợt hình như so với trước khi hẩn đi làm nhiệm vụ gầy đi không ít. Thật sự không biết cô ta làm cái quái gì, nói ốm liền ốm, muốn làm khó không giống với muốn làm khó. (chỗ này không hiểu lắm)

Từng giọt nước biển trong bình thuốc thông qua cái ống chảy vào tĩnh mạch của Lục Tiểu Phong, không gian hình như yên tĩnh lại, Tô Trí Nhược nhìn nghiêng mặt của cô ấy, trong lòng rất mất bình tĩnh.

Hàng năm đều cũng bị một trận bệnh như vậy, cũng bởi vì... ngày giỗ của chồng sao? Lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Chán ghét bệnh viện như vậy, buồng bệnh thậm chí nổi giận với hẩn, đều bởi vì người kia sao?

Chồng.

Tuy rằng tự nhủ với chính mình không nên nghĩ nhiều, nhưng vẫn không khống chế nổi muốn để ý đến cái người đàn ông đã không còn tồn tại trên đời này nhưng vẫn chiếm giữ sinh mạng của cô ấy. Tô Trí Nhượng không phải một người sẽ làm khó chính mình, hẳn biết một câu: “Không nên tranh giành với người chết”, cho nên hẳn tự nói với bản thân không cần để ý đến, hẳn còn có thể là hiện tại cùng tương lai của cô ấy. Nhưng cho dù như vậy, người đàn ông kia trông như thế nào, tại sao bọn họ lại quen biết, có phải cô ấy thực sự rất yêu anh ta hay không, cô ấy sẽ dùng giọng điệu gì nói chuyện với anh ta, những vấn đề như vậy thỉnh thoảng lại xuất hiện ở trong đầu hẳn.

Hạ Kỳ cảnh cáo hẳn không nên hỏi nhiều, bởi vì đó là vết thương Lục Tiểu Phong không thể khép miệng lại, hẳn đương nhiên không có ý muốn đi xé miệng vết thương của cô ấy, nhưng hẳn thật sự rất lưu tâm, hẳn cũng không để ý cô ấy đã từng kết hôn, hẳn để ý chính là có phải lòng của cô ấy từ nay về sau sẽ không tiếp tục mở ra nữa hay không?

Thiền Thâm từng nói cô ấy là người con gái đã từng chịu tổn thương, lúc đó hẳn còn cười nói chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nhưng sự thật chứng minh trực giác của Thiền Thâm đúng.

Nhân lúc Lục Tiểu Phong ngủ, Tô Trí Nhượng ra ngoài hành lang gọi điện thoại cho Hạ Kỳ.

Đầu kia bắt máy điện thoại rất nhanh: “Alo, Tô Trí Nhượng?”

“Là tôi.”

“Ngạc nhiên nha, anh tìm tôi làm gì?”

“Cô ấy bị ốm.”

“...” Hạ Kỳ đột nhiên hô lên sợ hãi: “Tôi tính thời điểm cũng không sai lắm, thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Sốt rất cao, chỉ có điều đã truyền nước biển, chắc hẳn sẽ hạ sốt rất nhanh.”

Hạ Kỳ khẽ thở phào, nhưng mà lại lập tức ngạc nhiên hỏi: “Cô ấy chịu đi bệnh viện?”

“Tôi kéo cô ấy tới, nói đến vì sao cô ấy lại chán ghét bệnh viện như vậy?” Tô Trí Nhượng nhìn xuyên qua cửa kính nhìn chằm chằm người nằm trên giường.

Hạ Kỳ im lặng một lát, thấp giọng nói: “...Chồng của cô ấy sau khi được đưa đến bệnh viện cấp cứu không có hiệu quả, tối hôm đó cô ấy ngồi ở cửa nhà xác cả đêm. Từ đó về sau, cô ấy liền đặc biệt ác cảm với bệnh viện, thay vì nói là ác cảm, không bằng nói là trốn tránh, cảm giác chỉ cần tiến vào bệnh viện liền sợ sẽ trải qua khoảng thời gian kia.”

“Nhưng mà, lúc tôi bị thương mỗi ngày cô ấy đều đến bệnh viện trông tôi.” Tô Trí Nhượng khó hiểu.

“Mấy ngày ngay trước ngày giỗ này cô ấy sẽ đặc biệt khác thường, ví dụ như sẽ tự mình ngâm mình trong nước lạnh cả đêm đến bị cảm lạnh, hoặc là một mình chạy bộ không ngừng, không bị bệnh một chút sẽ không ngừng lại...”

Tô Trí Nhượng không thể tin được chặn lời Hạ Kỳ: “Đợi một chút, cô nói bệnh của cô ấy hoàn toàn do tự hành hạ mình mà ra?”

Giọng nói của Hạ Kỳ nghe ra rất bất đắc dĩ: “Đúng vậy.”

“Vì sao?”

Hạ Kỳ thở dài: “Đại khái bởi vì đối mặt với ngày giỗ cô ấy nhất định phải chịu đựng thống khổ trên thân thể mới có thể giảm bớt thống khổ ở tâm linh, ở trong sự dày vò của ốm đau bệnh tật mới có thể sống dễ chịu thoải mái được.”

Tô Trí Nhượng gian nan mở miệng nói: “Rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào... có thể làm cho cô ấy thành như vậy...”

“A, chồng của cô ấy cũng không phải là loại người rất tuấn tú có nhiều tiền, nhưng là người yêu cô ấy nhất trên thế gian này.”

37. Chương 37

Người đó đứng ở bên kia bờ hồ, lẳng lặng nhìn chăm chú sang bên này, khóe môi mỉm cười thản nhiên, giống như vô số lần đứng ở sau lưng nàng nói với nàng: “Không sao, có anh ở đây.”

Lục Tiểu Phong kích động vừa định gọi anh ấy, lại chợt nhìn thấy lồng ngực của anh ấy nhuộm máu đỏ tươi, đem chiếc áo sơ mi màu trắng nhuộm đậm một khoảng đỏ như hoa hồng. Vết máu nhanh chóng xâm chiếm những chỗ màu trắng, dưới mép vạt áo thỉnh thoảng nhỏ xuống những giọt máu như đá quý.

Anh ấy vẫn mỉm cười như trước, trong ánh mắt không có một tia dao động.

Lục Tiểu Phong sợ ngây người, khi dưới chân anh ấy máu chảy thành sông là lúc, cuối cùng nàng cũng hét lên tiếng thét chói tai.

“A!”

Mở mắt ra là trần nhà màu trắng, trong không khí không có người thấy mùi máu tanh như đã nghĩ, nhưng cẩn thận hít hít cái mũi mới phát hiện ra bởi vì bị cảm cúm nên mùi gì cũng không ngửi thấy được. Lục Tiểu Phong không dám nhắm mắt lại, cái bóng đáng màu đỏ kia còn đang quanh quẩn trong óc nàng, nàng vội hít thở dồn dập, làm ình tỉnh táo lại.

Là nằm mơ, hóa ra là nằm mơ.

“Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong!”

Lục Tiểu Phong bừng tỉnh, cuối cùng cảm thấy được có người đang gọi nàng, nàng từ từ nghiêng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt vội vã, là Tô Trí Nhược, chẳng biết tại sao, cảm xúc mới vừa rồi còn hoảng sợ của nàng lập tức trấn tĩnh lại.

“Cô làm sao vậy, gặp ác mộng sao?”

Tô Trí Nhược khẩn trương nhìn Lục Tiểu Phong, đầu cô ấy đầy mồ hôi, tóc dính bết trên trán, ánh mắt trống rỗng mờ mịt, như là mất hồn nhìn hắn hơn nửa ngày mới thu hồi được tiêu cự.

“Tôi đang ở bệnh viện?” Lục Tiểu Phong giơ tay trái lên sờ sờ hai má hỏi không xác định.

Ánh mắt vừa rồi của cô ấy làm cho hắn kinh hãi, Tô Trí Nhược lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Đang ở bệnh viện, cô đang ở đây truyền nốt chai nước biển cuối cùng.”

Lục Tiểu Phong thử dùng tay trái chống đỡ chính mình, lại ngã xuống, đành phải nói: “Đỡ tôi dậy.”

“Cô nên nằm đi.”

“Không sao, đã khá hơn nhiều rồi.”

Tô Trí Nhược dùng mu bàn tay sờ lên trán cô ấy đo nhiệt độ, lại tìm cặp nhiệt độ để đo, đã bớt nóng, lúc này hắn mới đỡ Lục Tiểu Phong dậy, lại đem gối đầu kê lên để cho cô ấy dựa vào thoải mái một chút.

Đầu Lục Tiểu Phong đã không còn choáng như vậy, thật giống như có người giúp nàng đem khối chì nặng nề trong thân thể dời đi, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Nàng biết công lao này thuộc về Tô Trí Nhược, nếu không phải anh ta cương quyết rấn đem nàng kéo đến bệnh viện, có thể nàng thật sự sẽ xảy ra chuyện. Lục Tiểu Phong nghiêng đầu, nhìn thấy Tô Trí Nhược đang dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Lục Tiểu Phong khó hiểu nói: “Sao anh lại dùng loại ánh mắt đó để nhìn tôi?”

“Tôi đang nghĩ, có phải cô đã khôi phục lại bình thường hay không.”

Lục Tiểu Phong ngẩn ra, lập tức hiểu được, có chút xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, tôi vừa ngã bệnh liền sẽ không thể kiểm soát được tính tình.”

“Cô là người đa nhân cách sao?” Tô Trí Nhượng nắm được cơ hội ngay lập tức phản nài: “Cô có biết vì khám bệnh cho cô, tôi chịu bao nhiêu khổ khổ không, chưa có người nào dám giả giọng ra lệnh nói với tôi, còn phải ôm đến ôm đi, không chịu xuống đi từng bước, dọc đường đi có bao nhiêu người nhìn tôi, tôi lớn như vậy lần đầu tiên bị xấu mặt như thế.”

Trong lòng Lục Tiểu Phong cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt làm ra vẻ nghi ngờ: “Nhưng mà, hình như tôi nhớ rõ có người nói rằng chỉ cần tôi chịu đi khám bệnh cái gì anh ta cũng đều đồng ý, chẳng lẽ ngay cả việc nhỏ như vậy cũng không làm được?”

Tô Trí Nhượng kinh ngạc há hốc mồm: “Cò... Tôi nói như vậy lúc nào, khẳng định là cô bị ám đầu.”

“Vậy sao?” Lục Tiểu Phong thất vọng lắc đầu.

“Ánh mắt của cô như vậy là có ý gì?” Tô Trí Nhượng nhăn nhó tránh ánh mắt của Lục Tiểu Phong, nhưng mà lại nhìn không được chăm chú nhìn lại.

Lục Tiểu Phong nhìn không được nói: “Anh đúng thật là kỳ quặc, có điều là...” Nàng ngẩng đầu nhìn nước thuốc trong suốt trong cái ống, cong khoe miệng: “Cảm ơn anh đã đưa tôi tới bệnh viện.”

Vốn tưởng rằng sau này khi đứng ở chỗ này nàng sẽ không chịu được, nhưng cảm giác bây giờ lại rất bình tĩnh, thật sự giống như đang đứng đối mặt với một vực thẳm, sợ hãi tối tăm bên trong nó, đứng ở sát vách núi chậm chạp không dám bước một bước đến chỗ đất bằng phẳng đối diện, mãi cho đến khi mặt đất ở đây nứt toác, khi không thể không bước sang, mới phát hiện thật ra cũng không khó như vậy.

Cho dù nhớ tới cảnh tượng đáng sợ kia, cũng không có nghĩ tới bên trong không chịu nổi thống khổ, có lẽ bởi vì nàng không phải lẻ loi một mình, còn có người giúp đỡ ở bên cạnh nàng, cho dù cái gì anh ta cũng không biết, lại trở thành nguồn gốc làm yên lòng nàng.

Tô Trí Nhượng không chịu được vẻ cô đơn trên mặt cô ấy, cố ý nói lạc sang chuyện khác: “Hiện tại cô biết cảm ơn rồi, nói qua loa thì không được, cần phải có biểu hiện thực tế.”

Lục Tiểu Phong có chút mệt mỏi híp mắt lại, lại cố gắng giữ tinh thần nói: “Phải có quà?”

“Quà.” Tô Trí Nhượng nhíu mày, đáy mắt thoáng hiện vẻ khó lường: “Đây cũng là một chủ ý không tệ.”

“Uhm, vậy trước hết anh nghĩ xem mình thích quà gì, bây giờ tôi ngủ đã, đừng gọi tôi.” Mí mắt Lục Tiểu Phong vừa nặng trĩu xuống, nàng xê dịch xuống dưới, bắt đầu nằm vật trên giường bệnh.

Có đôi mắt đang nhìn nàng chăm chú, ánh mắt đó nhìn chăm chú đến ác mộng cũng không có chỗ có thể len vào, tự động lui bước, hô hấp của nàng nhanh chóng trở nên mềm mại yên ổn.

Lần bị bệnh này là lần nhanh khỏi nhất trong năm năm trở lại đây.

Tuy rằng đã khỏi bệnh được hơn phân nửa, nhưng thân thể Lục Tiểu Phong vẫn còn rất yếu, tinh thần không tốt, cái này cũng có liên quan đến việc nàng đảo lộn cuộc sống ngày đêm một thời gian dài, một khi sinh bệnh liền sẽ kéo dài rất lâu, cho dù không phát sốt không ho khan, cơ thể cũng cần điều dưỡng mấy ngày mới có thể hồi phục thể lực. Thấy như thế, Tô Trí Nhượng kiên quyết đặt ra một tờ quy định thời gian làm việc và nghỉ ngơi nghiêm khắc, nhất định phải tuân thủ ba nguyên tắc lớn: “Ngủ sớm dậy sớm, rèn luyện thân thể cùng với ăn cơm đúng giờ.”

Rèn luyện thân thể lựa sức mà làm, trước mắt nàng được điều chỉnh lại tình trạng sai giờ của mình, lúc gần tối Lục Tiểu Phong ôm gối mơ màng, ngáp mấy cái liền, phía bên tập nói ý tưởng mới của nàng có thể làm được, bảo nàng mau chóng viết bản thảo, bọn họ mới xuất bản một tập san tiểu thuyết để cho nàng đăng dài kì, nhưng mà tình trạng trì hoãn của nàng trước mắt thật sự không thể viết nhanh được, đầu giống như chiếc máy bị gỉ sét, đối với máy tính không có bất kỳ cảm xúc nào.

Khóa cửa chính trong nháy mắt truyền ra tiếng chìa khóa chuyển động, Lục Tiểu Phong tắt TV, ngồi xuống thấp một chút, bóng dáng Tô Trí Nhượng một lát sau xuất hiện ở cửa chính, mắt Lục Tiểu Phong liếc nhìn đồng hồ báo thức, anh ta về muộn hai giờ so với bình thường.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, dự báo hôm nay từ hai đến mười độ, nhưng mà gió bắc thổi tới, làm cho người ta có cảm giác dưới không độ. Thể chất vốn có của Tô Trí Nhượng cùng với thân hình gầy của anh ta trái

ngược nhau, thời tiết như vậy anh ta vẫn chỉ mặc áo sơ mi bên trong bên ngoài khoác thêm một chiếc áo khoác bằng lông cừu màu vàng nhạt. Hôm nay anh ta vừa vào cửa Lục Tiểu Phong đã cảm thấy nhìn có chút gì đó khác lạ, đến tận khi anh ta đi đến trước mặt cởi áo khoác ngoài lộ ra một cái bát đang ôm vào trong ngực nàng mới giật mình.

“Ném thử nhanh đi.” Tô Trí Nhược lấy cái bát đem đồ ra. “Vì mua cái này mà tôi xếp hàng một giờ đó, cần phải ăn ngay cho nóng, vốn định mang cặp nòng giữ nhiệt đi, nhưng mà không cần thận làm vỡ.”

Lục Tiểu Phong đi tới nhìn thấy trong bát là đồ tẩm bổ, lập tức hiểu được. Ở phía bắc thành phố có một cửa hàng cháo rất có tên tuổi, có bán đủ loại cháo, hơn nữa thực phẩm tươi sống, dùng nguyên liệu phong phú, nấu nướng kỹ càng chu đáo, thành phần dinh dưỡng cao, tuy rằng giá cao hơn các cửa hàng khác không ít, nhưng mà vẫn có nhiều người hâm mộ tiếng tăm mà đến, xếp hàng dài từ đầu phố đến cuối phố là chuyện bình thường. Lái xe từ nhà đi đến quán cháo cả đi và về mất ít nhất một giờ, Lục Tiểu Phong biết phải đi qua một nửa thành phố mới tới được. Bởi vì nàng rất thích ăn cháo ở đó, cho nên ngày xưa nàng cũng thường xuyên cùng người đó cứ tan làm sẽ đi thẳng tới đó, chẳng sợ phải xếp hàng, thời gian đợi rất lâu cũng không tiếc. Nếu nàng sinh bệnh, anh ấy sẽ lái xe đi từ sáng sớm tới nơi đó mua cháo về cho nàng ăn trước khi nàng tỉnh lại, đến tận khi bệnh của nàng hoàn toàn khỏi hẳn, vậy nên ông chủ ở đó đều biết anh ấy, từ đó về sau đều được bọn họ giảm giá.

Anh ấy đi rồi nàng không còn tới đó nữa, nàng nghĩ rằng cả đời nàng sẽ không bao giờ tới đó ăn cháo nữa, nhưng mà bát cháo bốc hơi nóng mang theo hương vị của thuốc kia đang kích thích thần kinh của nàng.

Hiện tại lại có một người mua cháo đến cho nàng.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngẩn của Lục Tiểu Phong, Tô Trí Nhược đặc ý nói: “Cháo ở cửa hàng này rất bổ, trước kia tôi bị ốm mẹ của tôi cùng đều mua cho tôi ăn, cô tới thử xem.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy Tô Trí Nhược đưa thìa tới hô hấp ngưng trệ một lát, nàng đón lấy chiếc thìa, hỏi: “Anh tự đi mua?”

“... Đúng lúc làm việc ở gần đây...” Tô Trí Nhược mất tự nhiên nhún vai, lại có chút chờ mong phản ứng của cô ấy.

Anh ta chỉ cần thận thùng liền sẽ đổ mặt, tuy rằng đã cố gắng che dấu nhưng vẫn như cũ không chạy thoát được tầm mắt của nàng, trên người củ anh ta mang theo hơi lạnh từ bên ngoài, cháo lại nóng, nghĩ đến bộ dạng lúc anh ta đang cầm cháo mới vào cửa, Lục Tiểu Phong mấp máy môi, trong cơ thể có một khối áp lực khiến nàng nói không nên lời, đôi mắt lại thấy chua xót dâng lên theo ý nghĩ.

Tô Trí Nhược thấy vẻ mặt Lục Tiểu Phong chậm chạp không ăn cũng khó coi, tâm tình mới vừa rồi còn rất cao giọng trong nháy mắt bị đè ép, mặt hắn chảy dài hỏi: “Tại sao lại không ăn?”

Lục Tiểu Phong cúi đầu, ăn một miếng nho nhỏ, ngay khi hương vị quen thuộc kia tràn ra, trong mắt nàng nhất thời nổi lên một tầng sương mù: “Bởi vì chỉ có một bát, tôi muốn ăn từ từ.”

Mặt Tô Trí Nhược căng cứng lúc này mới thả lỏng, anh ta nhập ngừng một chút, nói: “Nếu cô cảm thấy ngon, ngày mai tôi lại đi mua.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên buông thìa, nàng bưng bát dừng dậy duy trì tư thế cúi đầu như cũ nói: “Không cần, ngày mai là cuối tuần anh không đi làm, không cần tự đi, đường từ đây đi đến cửa hàng cháo cũng rất xa, xếp hàng cũng rất vất vả...”

Ánh mắt Tô Trí Nhược lóe lên nói: “Không có vấn đề gì, nếu cô cảm thấy ngại, vậy cô đồng ý với tôi một chuyện, xem như quà mà tôi muốn.”

“Chuyện gì?”

“Hai ngày nữa có một buổi tiệc, cần phải dẫn theo bạn gái, cô đi theo giúp tôi đi.” Tô Trí Nhược đem lời nói hắn đã luyện rất lâu cuối cùng cũng nói ra được.

Lục Tiểu Phong sửng sốt: “Tôi? Tại sao lại là tôi?”

Tô Trí Nhược hùng hồn nói: “Vì sao không phải là cô, không phải cô đã nói phải có biểu hiện thực tế sao, tôi cũng không bắt cô mua quà, chỉ là làm chút chuyện thôi mà.”

Lục Tiểu Phong đuối lý đành phải đồng ý: “Thôi được rồi, chỉ có điều là buổi tiệc gì?”

Tô Trí Nhược liếc mắt nói qua loa: “Đến lúc đó sẽ biết, sẽ vào ngày kia, ngày mai cô có rảnh không, phải chuẩn bị một chút.”

“Được, không vấn đề gì.”

“Như vậy...”

Chuông cửa vang lên, hai người cùng dừng lại, Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, gần chín giờ, lúc này còn có ai vậy?

“Tôi đi cho.”

Tô Trí Nhược bắt máy điện thoại: “Alo, ai đấy?”

Người đầu bên kia không lên tiếng, Tô Trí Nhược lại hỏi lại: “Ai đấy?”

Chốc lát sau, đầu kia truyền tới giọng nói trầm thấp của một người: “Liêu Khả Nham, tôi tìm Lục Tiểu Phong.”

38. Chương 38

Lục Tiểu Phong nhìn thấy bóng lưng Tô Trí Nhược đột nhiên cứng lại ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích, hơn nửa ngày mới ấn nút mở khóa cửa, cúp điện thoại sau đó xoay người, mặt đã đen hoàn toàn rồi.

“Là ai vậy?” Lục Tiểu Phong bị sắc mặt của anh ta hù dọa, cẩn thận hỏi.

Tô Trí Nhược hừ nhẹ một tiếng, trầm mặt ngồi xuống giữa ghế sofa, ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm cửa chính.

Lục Tiểu Phong cảm giác người tới không tầm thường, cho nên khi tiếng gõ cửa vang lên nàng chạy trước ra mở cửa.

“Khả Nham?”

Lúc thấy người đứng ở cửa nàng cũng không khỏi hơi ngẩn ra, Liêu Khả Nham gương mặt phong trần bộ dáng mệt mỏi, áo bành tô vắt trên cánh tay, trong tay mang theo mấy cái túi to. Thật sự nàng không ngờ rằng người tới là Liêu Khả Nham, nhìn thấy anh ta trong đầu không tự chủ được liên liên tưởng đến một người khác, dây thần kinh toàn thân cũng sẽ cảnh giác một cách vô thức.

Lục Tiểu Phong chỉ vào anh ta không biết giải thích tình huống này như thế nào: “Đây là...”

“Không mời tôi vào nhà sao?” Liêu Khả Nham không trực tiếp trả lời cô ấy.

Lục Tiểu Phong lập tức đứng tránh sang một bên, lấy dép lê, nàng đảo mắt nhìn Tô Trí Nhược ngồi trên ghế sofa, tiểu tử kia che giấu một chút cũng không biết, cứ cảm ghét nhìn chằm chằm Liêu Khả Nham, giống như muốn đốt cháy một chỗ nào đó trên người anh ta vậy. Lục Tiểu Phong lườm hắn một cái, hắn làm bộ như không phát hiện ra.

Liêu Khả Nham đi vào trong phòng, đem gói to cầm trong tay đưa cho Lục Tiểu Phong: “Thật có lỗi muộn như vậy còn tới quấy rầy, tôi mới đi công tác về, nghe nói em bị bệnh liền lập tức chạy tới, trên đường tới đây mua ít thuốc bổ.”

Lục Tiểu Phong bối rối tiếp nhận nhiều đồ như vậy: “Thật ra không cần, em đã khỏe hơn rồi.”

Liêu Khả Nham nhìn thấy mặt Lục Tiểu Phong rõ ràng vẫn gầy yếu áy náy nói: “Thật xin lỗi, lúc em bị bệnh tôi lại đi vắng. Nhưng mà vì sao em lại không nói cho tôi biết chứ, nếu không phải Hạ Kỳ nói với tôi tôi cũng không biết em ốm rất nặng.”

“Anh đi vắng cũng không sao, tôi ở đây là được.”

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên, chân mày Liêu Khả Nham khẽ chau lại khó nhận ra, nhưng lập tức trấn định lại quay đầu nhìn vào trong phòng khách, vừa định muốn chào hỏi, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ anh ta vẫn không tự chủ được giật mình ngạc nhiên.

Mặt nhìn rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, hình dáng hoàn mỹ, bởi vì là đàn ông, cho nên càng để lại ấn tượng sâu sắc cho người khác, gặp qua một lần liền thực sự khó quên. Khoảng khắc Liêu Khả Nham cùng Tô Trí Nhược bốn mắt nhìn nhau, vị khói thuốc súng vô danh liền lan tràn ra, một người đang đứng mặc dù toàn thân không có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt người đang ngồi bộ dạng uể oải kia lại tràn ngập kiêu khích.

Lục Tiểu Phong cảm giác hai người kia trong lúc đó có gì là lạ, lập tức tiến vào trong giới thiệu: “Vị này anh chắc hẳn đã gặp qua, lần trước ở trường bắn, Tô Trí Nhược, anh ta chính là khách thuê phòng của em.”

Liêu Khả Nham cũng không lộ ra vẻ mặt không không vui vẻ, lúc nhìn về phía Lục Tiểu Phong cười nhạt nói: “Tôi biết em có một khách thuê phòng, chỉ có điều không nghĩ rằng là Tô tiên sinh, có chút bất ngờ.”

Anh ta đi đến bên cạnh Tô Trí Nhược, vươn tay: “Xin chào, Liêu Khả Nham.”

Tô Trí Nhược nhú hàng lông mày tuấn tú lại, nhìn chằm chằm Liêu Khả Nham, nét mặt đối phương cũng không thay đổi chút nào, cũng vẫn duy trì tư thế vươn tay ra kia, một lúc lâu sau Tô Trí Nhược mới vươn tay: “Tô Trí Nhược.”

“Anh ngồi đi, em đi pha trà.”

“Đang bị bệnh còn làm những việc này làm gì.” Tô Trí Nhược đứng lên kéo Lục Tiểu Phong ngồi lại trên ghế, sau đó tự mình đi vào nhà bếp.

Liêu Khả Nham không để lại dấu vết thu hồi tầm mắt từ trên bóng lưng Tô Trí Nhược, nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Đã không còn vấn đề gì.”

“Khí sắc cũng không khá lắm, có ăn được cơm không?” Liêu Khả Nham quét mắt nhìn bát cháo trên bàn: “Ăn cháo sao? Vậy cũng không được, tuy rằng lúc cơ thể suy yếu không thể tắm bồn nhiều, nhưng cần phải tăng thêm dinh dưỡng.”

Khi Tô Trí Nhược đang ở trong bếp nghe được câu nói này lửa giận lập tức trỗi lên, hắn nhìn người đàn ông này không vừa mắt đã lâu rồi, hắn quảng chén trà xuống đang muốn lao ra, lại nghe giọng nói của Lục Tiểu Phong.

“Không phải, cháo này tốt lắm, là cháo thuốc, vừa có dinh dưỡng, mùi vị cũng ngon, rất hợp với người bệnh mới ốm dậy như em, em rất thích, ngoài ra những thức ăn khác đều không có khẩu vị.”

“Vậy sao, vậy cũng tốt.” Liêu Khả Nham gật gật đầu.

Tô Trí Nhược bưng chén trà đi ra, ngoài cười nhưng trong không cười ở trước mặt Liêu Khả Nham đặt xuống: “Xin mời.”

“Cảm ơn.”

Tô Trí Nhược không có tránh đi, mà lại ngồi xuống trên chiếc ghế sofa bên cạnh, tiện tay bật TV, anh ta cứ dựa vào đệm êm xem coi như bên cạnh không có người.

Lục Tiểu Phong xấu hổ nhìn Liêu Khả Nham một chút, Liêu Khả Nham lại cũng không để ý nhìn cô ấy cười cười: “Ngày mai em có rảnh không, tôi đưa em đi bệnh viện kiểm tra lại thân thể một lượt, ngã bệnh như vậy không thể qua loa.”

Lục Tiểu Phong còn chưa mở miệng, Tô Trí Nhược đã phóng tới một ánh mắt như dao, mắt hồ ly híp lại, ý nghĩa kia chính là: “Cô dám đồng ý”, Lục Tiểu Phong đành quay lại nhìn anh ta một cái: “Đã biết.”

Lục Tiểu Phong khéo léo từ chối: “Thật không đúng dịp mai em lại không rảnh, hơn nữa thật sự đã không còn vấn đề gì, anh yên tâm đi.”

“Có chuyện gì? Em không cần phải sợ phiền phức, tôi có quen với bác sĩ, đi kiểm tra rất thuận tiện.” Liêu Khả Nham cũng không có giống như ngày thường cứ như thế sẽ không hỏi tới cùng nữa.

Lục Tiểu Phong dẫn đo mở miệng: “Là chuyện riêng. Thật ngại quá.”

Liêu Khả Nham không lập tức mở miệng, anh nhìn vào trong ánh mắt Lục Tiểu Phong, giống như đang xác nhận lại lời của nàng, Lục Tiểu Phong mặt không đổi sắc nhìn lại.

Có cái gì đó chợt lóe lên trong mắt Liêu Khả Nham rồi biến mất, anh ta cũng không tiếp tục hỏi nữa, một lát sau đứng dậy tạm biệt, Lục Tiểu Phong không cố giữ lại.

Liêu Khả Nham đứng ở cửa trước, quay đầu lại nói: “Nhìn thấy em đã khỏe tôi cũng yên tâm, vậy tôi đi đây.” Anh ta lại nhìn Tô Trí Nhược ý tứ khó hiểu cười cười: “Lúc tôi không có ở đây cảm ơn anh đã quan tâm đến Tiểu Phong.”

Tô Trí Nhược cong khóe miệng lên ánh mắt lạnh dần, người đàn ông này cũng không tao nhã như vẻ bề ngoài, mặc dù anh ta không có thể hiện ra vẻ không vừa lòng, nhưng lại tỉnh bơ tuyên bố chủ quyền của mình như vậy, toàn thân đều phóng áp lực về phía hắn.

Nhưng mà, anh ta chọn sai đối tượng rồi, Tô Trí Nhược hẳn chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào.

Tô Trí Nhược đút tay vào túi quần, hất cằm lên, hơi có vẻ kiêu căng nói: “Quan tâm đến cô ấy là tôi tự nguyện, không có quan hệ gì với anh.”

Nụ cười của Liêu Khả Nham dần dần rút đi, con người sau mắt kính không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Trí Nhược.

Lục Tiểu Phong chắn ngang ở giữa hai người, kịp thời xen mồm nói: “Hay để em tiễn anh xuống dưới nhà.”

Liêu Khả Nham thu hồi lực chú ý, gật gật đầu đi ra ngoài.

“Cô vừa khỏi bệnh, đừng...”

“Anh, ở nhà đi.”

Lục Tiểu Phong ngắt lời Tô Trí Nhược, giọng nói cao lên tỏ vẻ không cho phép, vẻ mặt Tô Trí Nhược như được dán lên một tờ giấy rất đen. Tức giận ngồi trở lại trên ghế sofa.

Lục Tiểu Phong cùng Liêu Khả Nham một trước một sau đi ra khỏi khu nhà, Liêu Khả Nham dừng bước lại nhìn người đứng phía sau nói: “Có câu nói không biết có nên nói hay không, phân vân rất lâu, nhưng hôm nay cảm thấy vẫn cần phải nói ra. Tuy rằng tôi không biết Tô tiên sinh, cho nên không dám nhận xét bừa, nhưng mà đời sống của người trẻ tuổi như anh ta dám chắc rất phong phú, mà em lại cần môi trường yên tĩnh để sáng tác, hai người ở chung một chỗ nhất định sẽ có va chạm, tôi cho rằng em nên đổi khách thuê nhà khác, tốt nhất là cho phụ nữ thuê, như vậy càng an toàn. Thật ra tôi cũng đã từng nói, em không cần cho thuê phòng, nếu kinh tế có vấn đề, tôi có thể giúp em, em không cần cảm thấy ngại...”

“Điều này, vấn đề kinh tế là chuyện của bản thân em, anh không cần lo lắng.” Lục Tiểu Phong cần phải ngắt lời anh ta: “Còn nữa, anh thật sự không hiểu rõ Tô Trí Nhược, khoảng thời gian này em ở cùng với anh ta, đối với con người anh ta cũng có chút hiểu biết. Nhìn qua anh ta có thể rất kém cỏi, hình như là loại người có rất nhiều bạn gái, người đàn ông rất thích đùa giỡn, nhưng trên thực tế không phải như vậy. Cuộc sống của anh ta rất có quy luật, rất cẩn thận, buổi tối cũng không thường xuyên đi ra ngoài chơi, mặc dù lời nói hơi khó nghe, nhưng thật ra anh ta là...”

Hai chữ “cảnh sát” vừa ra tới miệng Lục Tiểu Phong thì dừng lại, lập tức thu trở về, nàng chữa lại nói: “Anh ta là một người lương thiện.”

Lục Tiểu Phong không biết vì sao lại phải giải thích hộ ô Trí Nhược, nhưng trong lúc nàng nghe thấy Liêu Khả Nham có hiểu lầm với Tô Trí Nhược thì nàng còn không kịp suy nghĩ, đã tự phản ứng lại.

Không khí bởi vì những lời nàng nói mà lạnh xuống, Liêu Khả Nham không nói gì, Lục Tiểu Phong cũng cúi đầu nhìn văng vẳng sáng trên mặt đất mà ngọn đèn đường cách đó không xa hắt tới, không nhìn tới vẻ mặt lúc này của anh ta. Chính vẻ mặt của nàng lúc này thì sao, có thể là không có cảm xúc gì.

Rất lâu sau, Liêu Khả Nham cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói của anh ta so với trước kia lại trầm hơn mấy lần: “Vì sao em phải như vậy, cần phải cảnh giác với tôi như vậy sao, tôi cũng không can thiệp tới đời sống riêng của em, nhưng không có nghĩa là tôi không thêm để ý.”

“Em cho rằng giữa chúng ta có hiểu lầm.” Mí mắt Lục Tiểu Phong chớp hạ, hờ hững nói: “Chúng ta cần bình tĩnh lại một chút.”

“Đây là có ý gì?”

“Tuy rằng cách chúng ta quen biết có chút đặc biệt, nhưng em coi anh như một người bạn tốt của em, nhưng mà chưa có tốt đến mức độ như này. Nếu anh muốn tìm một người làm bạn gái để giấu mẹ anh, em có thể giúp đỡ, nhưng mà không phải là thật sự. Thật xin lỗi lần trước chưa nói rõ với anh, thật ra em cũng không biết nên nói như thế nào.” Lục Tiểu Phong cảm thấy da đầu mình cũng đang run lên, nhưng nàng nhất định phải nói cho hết lời, nó một số việc nàng không thể kéo dài, nhất là người trước mắt này có quan hệ mật thiết với Tiêu Duy.

Lại một khoảng thời gian dài, giọng nói của Liêu Khả Nham mới vang lên: “Trời rất lạnh, em đi về trước đi, một thời gian ngắn nữa tôi sẽ tìm em.”

Giọng nói của Liêu Khả Nham hoàn toàn như trước đây nghe lọt tai không nhận ra anh ta có tức giận hay không, anh ta cũng không còn để Lục Tiểu Phong có cơ hội nói tiếp, nhưng mà lúc anh ta mở cửa xem chìa khóa liên tục rút xuống hai lần liền.

Lục Tiểu Phong nhìn theo xe của anh ta biến mất ở cửa khu nhà, nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, gió lạnh thổi lạnh cả da thịt, cũng thổi lạnh cả lòng người, khi nàng về đến nhà, mở cửa ra, Tô Trí Nhược ngồi ở trước bàn ăn, thấy nàng trở về, nói: “Cháo đã nguội, tôi giúp cô hâm nóng lên.”

“Không cần”, Lục Tiểu Phong đoạt lấy bát từ trong tay anh ta. “Tôi về phòng trước.”

Tô Trí Nhược đứng trước cửa giữ chặt nàng lại, cau mày có chút không chịu, lại không nhịn được hỏi: “Cô tức giận sao?”

Lục Tiểu Phong ngăn người, lập tức lắc đầu: “Không có, vì sao tôi phải tức giận.”

“Tôi không thích anh ta.” Tô Trí Nhược nói thẳng, nhân tiện lại phồng má lên giống như đứa trẻ bị tui thân khi ở vườn trẻ.

Lục Tiểu Phong hứng thú nhìn thấy bộ dạng khó chịu của anh ta, hỏi ngược lại: “Tôi muốn hỏi anh thích ai? Kha Định anh không thích, Khả Nham anh cũng không thích, anh thật sự rất khó tính.”

“Tôi...”

“Được rồi, anh đã không thích, tôi không để cho anh ta vào trong nhà, được không?” Lục Tiểu Phong xoa nhẹ ấn đường (giữa hai lông mày đỏ), lộ ra vẻ mệt mỏi: “Thật sự mệt mỏi, đi nghỉ trước, bằng không ngày mai có thể không chịu được bị anh hành hạ.”

Nói như vậy sắc mặt Tô đại gia mới dịu đi, giống như đứa trẻ được cho kẹo, hân hoan Lục Tiểu Phong ra: “Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Sau khi Lục Tiểu Phong trở về phòng, đem cháo để qua một bên, lập tức cầm lấy di động gọi cho Hạ Kỳ.

“Alo, Tiểu Phong, cậu sao rồi?”

Lục Tiểu Phong nghiêm túc nói: “Cậu đã làm những chuyện tốt gì?”

Hạ Kỳ rất vô tội nói: “Cái gì? Mình không làm gì a, nghe theo lời cậu gần đây cũng không quấy rầy cậu, làm sao vậy?”

“Khả Nham vừa mới tới, là cậu nói cho anh ta biết a.”

Hạ Nghi nghe thấy giọng nói của Lục Tiểu Phong lạnh lùng, không khỏi có chút kì quái: “... Chuyện này có vấn đề sao, anh ta là bạn trai của cậu, nên biết... Ah, có phải bị anh ta gặp được Tô Trí Nhược không, mình đã nói cậu hẳn là nên nói cho anh ta biết sớm một chút.”

“Tiểu Kỳ, quan hệ của mình cũng với Liêu Khả Nham không phải như vậy. Sau này cậu không nên hơi một tí lại đem chuyện của mình nói cho anh ta biết, tốt nhất chính cậu cũng không nên thân cận quá với anh ta.”

Hạ Kỳ cảm thấy Lục Tiểu Phong có chút bất thường: “Có chuyện gì sao?”

Lục Tiểu Phong hơi đắn đo, vẫn nói: “Nghe lời của mình, Liêu Khả Nham có quan hệ với... Tiêu Dục.”

Hạ Kỳ ở đầu dây bên kia sợ hãi hô lên: “Cậu... Cậu nói... Tiêu... Tiêu Dục? Trời ạ, chuyện này làm sao có khả năng.”

Lục Tiểu Phong thở dài: “Không có gì là không có khả năng, cụ thể mình cũng không rõ. Nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận hành động. Cậu cũng không cần quá cố ý xa lánh anh ta, nhưng không cần tiếp tục chủ động liên hệ với anh ta.”

“Được, thật xin lỗi, thật sự mình không biết gì, nếu không nhất định sẽ không để cậu đi xem mắt thay mình.” Hạ Kỳ hối hận vô cùng: “Làm sao bây giờ, y có thể sẽ tìm được cậu hay không, gây bất lợi cho cậu không, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Đây không phải là lỗi của cậu, cậu không cần hoảng sợ, sự việc chưa đến mức đó.” Lục Tiểu Phong bình tĩnh hơn Hạ Kỳ nhiều, nàng hiểu rất rõ trong cuộc sống có rất nhiều việc con người không thể kiểm soát được.

Sau một lúc im lặng, nàng nhìn nhìn bát cháo ở đầu giường, nói: “Còn nữa, có phải cậu đã nói gì đó với Tô Trí Nhược hay không?”

Hạ Kỳ lại mất tự nhiên, thẳng thắn nói: “... Là mình lo lắng cho cậu, cậu không để ỉn tới thăm cậu, mình đành phải tìm người kia để anh ta để ý đến cậu một chút thôi.”

“Vậy cuối cùng cậu đã nói với anh ta cái gì?”

“Cậu yên tâm. Mình biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, mình chỉ muốn để cho anh ta chú ý đến cậu một chút, nên nói với anh ta cậu trước kia đã từng kết hôn, cho nên từng bị tổn thương, những thứ khác mình không nói thêm gì.”

“Cậu nói cái gì!” Lục Tiểu Phong đứng bật dậy: “Cậu nói với anh ta những chuyện này? Tại sao cậu phải nói với anh ta những việc này?”

“Tiểu Phong, cậu đừng vội, cậu hãy nghe mình nói...”

“Đủ rồi.”

Lúc này Lục Tiểu Phong cúp điện thoại, vò đầu bứt tai đi qua đi lại ở trong phòng, nàng cắn ngón tay nhanh chóng suy nghĩ, ở trong đầu nàng hiện ra một cái sơ đồ quan hệ giữa các nhân vật rất to, quan hệ giữa người và người dùng các đường kẻ màu sắc khác nhau để biểu thị, màu sắc khác nhau đại diện cho ý nghĩa khác nhau, ví dụ như đường màu hồng, là cấp độ nguy hiểm, màu cam là cấp độ nguy hiểm thứ hai. Liêu Khả Nham bây giờ là màu đỏ, còn đường nối giữa nàng và Tô Trí Nhược, đang từ màu hồng ảm áp biến thành màu cam nhất định phải chú trọng hơn.

Lục Tiểu Phong đột nhiên ngồi xổm xuống trước nơi đặt bát cháo, nhìn chăm chăm nó một hồi lâu.

Xem ra, đến lúc mời anh ta chuyển ra, tuy rằng, nàng thật sự không muốn làm như vậy.

39. Chương 39

Trong phim truyền hình thường có những tình huống như vậy.

Bởi vì sau này phải làm chuyện rất có lỗi với đối phương, nhất định sẽ tổn thương đến đối phương, cho nên trước đó sẽ cố gắng hết sức làm thỏa mãn yêu cầu của đối phương, giống như làm như vậy sẽ giảm bớt tội lỗi của mình.

Lục Tiểu Phong kéo kéo cổ áo, chẳng biết tại sao bây giờ mình lại có cảm giác như thế. Bởi vì muốn mời anh ta chuyển đi, cho nên nếu anh ta mong muốn nàng có thể cùng anh ta đi dự tiệc, thế thì nàng liền làm anh ta hài lòng, sau này những lời nói khắc nghiệt mới có thể dễ dàng đi ra khỏi miệng một chút. Tô Trí Nhược biết rõ chuyện người kia của nàng đã qua đời, lại thể hiện ra cái gì cũng không biết, rốt cuộc anh ta nghĩ gì? Thông cảm với nàng sao? Lục Tiểu Phong tự cười với chính mình, không sao cả, dù thế nào đi nữa anh ta cũng phải chuyển ra ngoài.

Tô Trí Nhược bảo là muốn dẫn nàng đi chuẩn bị để ngày mai đi dự tiệc, nhưng mà Lục Tiểu Phong không hiểu được tham gia buổi tiệc gì mà cần phải đánh động mọi người như vậy? Cho nên, khi anh ta dẫn nàng dừng lại ở trước một cửa hàng đồ hiệu, Lục Tiểu Phong không có lập tức xuống xe, ló đầu ra nhìn những món quần áo ở trong tủ kính ở xung quanh liền biết giá cả không rẻ lập tức ôm chặt ví da: “Phải vào bên trong?”

“Uhm.” Tô Trí Nhược tắt máy, mở cửa xuống xe.

Lục Tiểu Phong nghĩ đến hai cái thẻ tín dụng của mình ở trong ví, thật sự lo lắng, Tô Trí Nhược đã vòng qua trước mặt nàng giúp nàng mở cửa xe ra: “Tại sao lại ngại ra ở đó, xuống xe.”

Lục Tiểu Phong đau đầu mắt chớp liên tục, bất đắc dĩ, đành cấp tiêu dùng ở chỗ này thật sự nàng không có khả năng tiếp nhận, ở trước lúc đâm lao phải theo lao tốt nhất nói rõ ràng chuyện này một chút.

“Cái kia, quần áo ở đây không thích hợp với tôi.”

“Cô cũng chưa có thử qua làm sao biết không thích hợp?”

Lục Tiểu Phong nói bóng gió không có tác dụng, đành phải nói rõ: “Hôm nay tôi không mang nhiều tiền như vậy.”

Tô Trí Nhược sững sốt, lập tức cười rộ lên, hẩn cúi người kéo Lục Tiểu Phong ở bên trong xe ra, nói: “Chưa nói là muốn cô trả tiền. Bởi vì muốn cô giúp đi dự tiệc cùng tôi, cho nên sẽ không để cô mất sức lại mất tiền, lại nói...” Hẩn ho nhẹ hai tiếng “Lần trước từng nói phải giúp cô mua quần áo sao.”

Lục Tiểu Phong vội vàng lắc đầu: “Nhưng tôi không muốn anh trả tiền giúp tôi...”

“Không cần nói nhiều, hôm nay nghe theo tôi.” Tô Trí Nhược trừng mắt, ngắt lời Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong đột nhiên nhớ tới hôm nay quyết định cho dù là yêu cầu gì cũng đều sẽ làm anh ta hài lòng, vì thế cứng ngắc đi theo Tô Trí Nhược vào trong cửa hàng.

Loại nhãn hiệu này trước kia Lục Tiểu Phong đã từng thấy ở đâu đó, chỉ có điều quên mất, nhưng nàng tiện tay lật cái nhãn mác lên hai mắt lập tức tối sầm. Loại cửa hàng xa xỉ này bình thường rất rảnh rỗi, hiện tại chỉ có hai người khách là bọn họ. Lục Tiểu Phong nhanh chóng giữ chặt Tô Trí Nhược, mắt nhìn thấy một cô nhân viên cửa hàng đang đi về phía bọn họ, nàng hạ thấp giọng vội vàng nói: “Nơi này đắt quá.”

Tô Trí Nhược cúi đầu một chút, khẽ nói: “Cô không cần phải quan tâm nhiều như thế.” Dứt lời đem người núp ở phía sau kéo đến bên cạnh dắt đi.

Trong đó một vị mỹ nữ dáng người cao ráo là nhân viên cửa hàng nhìn thấy Tô Trí Nhược mắt sáng lên, lập tức niềm nở: “Ô tiên sinh, đã lâu không gặp, hôm nay tại sao lại rảnh vậy?” Lúc nói chuyện ánh mắt cũng không có liếc qua phía Lục Tiểu Phong ở bên này — hoàn toàn coi thường.

“Gần đây có đồ gì mới không?” Tô Trí Nhược nhìn xung quanh hỏi.

Mỹ nữ nhân viên cửa hàng vội vàng giới thiệu: “Đương nhiên, hôm trước mới về áo khoác ngoài màu trắng anh thích nhất, còn có kèm theo hàng loạt áo sơ mi...”

Tô Trí Nhược ngắt lời ta: “Không, tôi hỏi có đồ mới của nữ hay không cơ.”

“Đồ nữ?” Mỹ nữ ngẩn người, lúc này mới kịp phản ứng: “Đồ nữ cũng có, một dãy bên kia toàn là đồ mới. Anh muốn mua cho bạn gái sao?”

Lục Tiểu Phong cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ sự tồn tại của nàng thật sự ít như vậy, hay là thị lực của vị mỹ nữ kia không tốt, nàng rõ ràng là một người to đùng đứng ở trước mặt cô ta mà hoàn toàn biến thành không khí vậy.

Tô Trí Nhược không trả lời vị mỹ nữ kia, quay đầu nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Đi tới chọn xem.”

“Là vị tiểu thư này mua sao?” Cuối cùng mỹ nữ cũng bừng tỉnh, ngạc nhiên nhìn Lục Tiểu Phong.

Tô Trí Nhược liếc mắt nhìn, không hài lòng lắm với thái độ của cô ta: “Có gì hợp với cô ấy không?”

Tô Trí Nhược lập tức đi đến trước một dãy mắc áo, chọn một cái váy trắng so tới trước người Lục Tiểu Phong, lắc đầu, lại lấy ra một chiếc áo màu đen, lắc đầu như cũ. Lục Tiểu Phong đi theo phía sau anh ta như rập khuôn, nàng cảm giác được mỹ nữ nhân viên cửa hàng kia đứng ở phía sau lưng bọn họ đang dùng ánh mắt chăm chọc bắn quét về phía nàng, làm cho cả người nàng không được tự nhiên.

“Này, anh thường tới đây sao?” Lục Tiểu Phong lật cái nhãn mác của cái váy trắng ban nãy, lập tức rụt rụt cổ, đề tiếng nói hỏi: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Tô Trí Nhược cau mày nghiêm túc lựa chọn quần áo, thờ ơ trả lời: “Đừng lo, tôi là người chấp pháp, không trộm không cướp, tiền của tôi rất sạch sẽ.” Tô Trí Nhược liếc mắt nhìn cô ấy một cái, từ từ nói: “Làm sao, tôi có tiền thật sự rất lạ sao?”

Lục Tiểu Phong nhớ lại cách ăn mặc đẹp đẽ quý giá của mẹ Tô Trí Nhược, lại nhìn lại cỗ xe thể thao đang dừng ở bên đường kia, ngẫm lại cũng thấy không kỳ lạ.

Đi tiếp hai bước, bước chân Tô Trí Nhược dừng lại, mày đang cau lại giãn ra, hần rút ra một chiếc đầm dạ hội màu bạc, lại tiếp tục lựa chọn một chiếc áo khoác ngoài màu hồng nhạt, hần đem hai bộ váy áo nhét vào trong tay Lục Tiểu Phong nói: “Đi thử đi.”

Lần gần đây nhất nàng mặc váy đã qua cách đây bao lâu? Lục Tiểu Phong ôm quần áo đứng ở trước gương của gian thử đồ ngăn người, trong óc đột nhiên hiện lên một bóng người mặc áo cưới màu trắng, cái bóng kia còn chưa rõ ràng, nàng lập tức thu hồi tâm trí lại bắt đầu thay quần áo.

Tô Trí Nhược chờ ở bên ngoài, cửa gian thử đồ vẫn chậm chạp không mở ra, hần có chút mất kiên nhẫn đứng lên đi thông thả hai bước, cô nhân viên bán hàng ghé vào lỗ tai hần nói gì đó hần cũng không thể nào nghe rõ được.

Lúc này, cửa gian thử đồ mới hé ra một khe nhỏ, Lục Tiểu Phong lộ ra nửa khuôn mặt, sau đó chậm chạp từ phía sau cửa bước ra.

“Làm sao cô lại chậm như vậy...” Tô Trí Nhược vừa mới mở miệng đột nhiên mất tiếng.

Lục Tiểu Phong không quá tự nhiên đứng ở trước gương, chiếc váy được cắt may rất vừa người, màu áo khoác ngoài thật sự làm tôn lên màu da, nhìn nàng ở trong gương giống như con người lập tức thay đổi, trong thoáng chốc còn có hương vị của ngày trước.

Lục Tiểu Phong từ trong gương nhìn thấy Tô Trí Nhược đứng ở sau lưng nàng vẫn không nói gì, hơi chút không yên tâm lôi kéo váy: “Có phải không vừa vặn hay không?”

Tô Trí Nhược như bừng tỉnh trong giấc mộng, hần đột nhiên cảm thấy hơi nóng, mở một chiếc cúc cổ áo. Theo dự đoán chắc hần rất thích hợp, mắt thẩm mỹ của hần không tệ, nhưng mà sẽ có hiệu quả hoàn mỹ như thế này, hần vốn dĩ không nghĩ tới. Quần áo mặc ở trên người cô ấy không có bất kỳ chút gì phản cảm, mặc dù không bằng Thiên Thâm chói rọi như kim cương, lấp lánh mê người, nhưng có thể so với ngọc trai sáng bóng, dịu dàng thanh lịch.

Hần đột nhiên cảm giác được Lục Tiểu Phong trước mắt, giống như không phải là Lục Tiểu Phong.

“Chị của anh mặc bộ này rất vừa vặn với người.” Cô nhân viên lấy tới một đôi giày cao gót màu bạc, “Phối hợp với đôi giày này thì đẹp hơn.”

“Uhm... Cái gì?” Tô Trí Nhược bỗng nhiên hỏi ngược lại: “Cô nói ai là chị của tôi.”

“Vị tiểu thư này... chẳng lẽ không phải sao?” cô nhân viên nhìn hai người một vòng, thấy như thế nào cũng không giống quan hệ bạn trai bạn gái.

Lông mày Tô Trí Nhượng lập tức nhíu lại, không nể mặt nói: “Cô ấy không phải chị của tôi, không bằng không cứ không nên đoán mò.”

Có lẽ giọng nói của Tô Trí Nhượng hơi nặng, cô nhân viên lập tức xấu hổ xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ sai rồi.”

Lục Tiểu Phong nhận thấy được Tô Trí Nhượng lại bắt đầu nóng nảy, nhưng nàng không biết anh ta tức giận cái gì, đối phương chỉ đoán sai, chuyện này rất bình thường, trước kia nàng cũng nhận nhầm dì đứa trẻ ở trong khu nhà thành mẹ của nó.

“Anh nhìn xem mặc như thế này đã được chưa.”

Nhìn thấy trên mặt mỹ nữ nhân viên cửa hàng lúng túng lúc đỏ lúc trắng, Lục Tiểu Phong muốn kéo lục chú ý của Tô Trí Nhượng lên trên người mình.

Nhưng mà Tô Trí Nhượng giống như nổi giận thật sự, anh ta kéo Lục Tiểu Phong đẩy mạnh vào gian thử đồ: “Đổi lại đi, chúng ta đến cửa hàng khác mua.”

Lục Tiểu Phong nhìn nửa mặt anh ta đã đen lại, không dám nhiều lời, lập tức đóng cửa lại thay quần áo. Đợi cho Lục Tiểu Phong đi vào, Tô Trí Nhượng lập tức nhìn cô nhân viên lạnh lùng nói: “Tôi biết Diệp tiểu thư thường xuyên tới chỗ cô mua đồ, nhưng tôi nói lại một lần nữa, cô ta không phải là bạn gái của tôi, còn nữa, tôi muốn xin rút VIP khỏi chỗ các người.”

Lúc Lục Tiểu Phong đi ra, sắc mặt Tô Trí Nhượng so với thời tiết bên ngoài còn lạnh hơn, anh ta không nói tiếng nào đi ra khỏi cửa hàng, bên ngoài lất phất mưa, Lục Tiểu Phong bước nhanh theo anh ta lên xe.

“Khoan đi đã, tôi hỏi anh, mới vừa rồi còn rất tốt, tại sao đột nhiên lại lại mất hứng như vậy?” Lục Tiểu Phong vừa lên xe liền rút chìa khóa xe của Tô Trí Nhượng.

Tô Trí Nhượng mím môi im lặng một chút, nói: “Không có việc gì, quần áo ở đây không thích hợp với cô, đi chỗ khác.”

Nếu như nói ở chung lâu như vậy còn không biết tính cách của anh ta, đây tuyệt đối không thể nào, vui vẻ hay mất hứng đều viết toàn bộ trên mặt, chỉ cần nhìn qua một cái liền có thể hiểu được.

Lục Tiểu Phong gạt đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng mà, lần này đi đến nơi tôi muốn có được không?”

Tô Trí Nhượng phồng má lên, cau mày nói: “Vì sao, tôi còn biết vài nơi nữa cũng không tệ.”

“Bởi vì quần áo là tôi mặc, anh đi theo giúp tôi, chẳng lẽ không nên đi mua ở chỗ tôi thích? Huống chi quần áo đẹp cũng không nhất định phải đắt tiền.”

“Tôi tưởng phụ nữ đều thích đồ hiệu.”

“Cũng không phải tất cả phụ nữ đều thích.”

Tô Trí Nhượng nghĩ một lát, một lát sau trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ tươi cười: “Xem ra cô rất dễ nuôi.”

Nở nụ cười, vậy chứng tỏ không có việc gì, Lục Tiểu Phong đem chìa khóa trả lại cho anh ta, sau đó để anh ta lái đến công ty bách hóa nàng thường đi.

“Buổi tiệc ngày mai cần mặc đúng đắn như vậy sao?”

Lục Tiểu Phong dẫn Tô Trí Nhượng lên lầu ba bán đồ nữ, cuối tuần các bà các cô dốc toàn lực lên đường, cả tầng lầu liếc mắt nhìn một cái toàn người là người, lò sưởi thật sự rất đủ, từ chân đến đầu, Lục Tiểu Phong bỏ mũ, khăn quàng cổ, găng tay, cuối cùng ngay cả áo khoác ngoài cũng phải cởi ra. Tô Trí Nhượng thì ngược lại, yêu nghiệt này giống như có yêu lực hộ thể, khả năng kháng lạnh là bậc nhất, trong áo khoác ngoài chỉ có T-shirt, nhìn ra rất tiện lợi.

Tô Trí Nhược giúp Lục Tiểu Phong cầm áo khoác ngoài, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cô ấy, đưa ra câu giải thích qua loa: “Cô nghe tôi sẽ không sai.”

“Được rồi, anh đi theo tôi, tôi nhớ chắc hẳn là ở xung quanh đây thôi.”

Lục Tiểu Phong quẹo trái rẽ phải, trên đường đi hai người bọn họ thu hút không ít ánh mắt, Lục Tiểu Phong tự hiểu được, nàng không cho rằng mình có phần mị lực này, mà cái vị ở phía sau nàng kia có lực hấp dẫn quá lớn, nhìn qua dọc trên đường đi có bao nhiêu ánh mắt dường như dừng ở trên người Tô Trí Nhược. Hai cho nàng không dám đi quá gần anh ta, sợ phá hủy khả năng thưởng thức cái đẹp của anh ta. Cũng không đi xa vài bước đã bị Tô Trí Nhược vượt qua, còn bị anh ta giữ chặt, trừng mắt nhìn nàng: “Cô đi nhanh như vậy làm gì.”

Lục Tiểu Phong bắt đầu đi, bước chân chậm lại, sau đó dừng lại ở trước một gian hàng: “Chính là trong này.”

Nàng đi lướt một vòng ở bên trong, ở trong đồng quần áo tìm ra một chiếc đầm dạ hội màu xanh ngọc, sau này có thể mặc khi không đi dự tiệc, tuy rằng đơn trang nhưng cũng rất tự nhiên, phần thắt lưng thiết kế cũng rất hợp mốt, nếu với màu sắc này hẳn là cũng tương xứng với màu da của nàng.

“Cái này lần trước tôi nhìn đến đã cảm thấy rất được.”

Tô Trí Nhược đánh giá một phen, nhún mày: “Cái này cũng không tệ lắm, xem ra mắt thẩm mỹ của cô cũng không có kém đến vô phương cứu chữa.”

“Tôi nên cho rằng những lời này là đang khen ngợi.”

“Lần trước tại sao không mua, cái này so với một đồng vải rách của cô còn tốt hơn nhiều?”

Trong lòng Lục Tiểu Phong bay ra một đám quạ đen, chẳng lẽ quần áo lúc nàng mua về trong mắt anh ta đều là đồng vải rách...

“Tôi không cần quần áo thật đẹp.”

“Ai bảo, mỗi người phụ nữ đều muốn làm đẹp bản thân mình.” Tô Trí Nhược chọn một cái túi nhỏ đưa đến trên tay Lục Tiểu Phong, “Như vậy cuộc sống mới có thể càng thêm tuyệt vời.”

Lục Tiểu Phong cúi đầu nhìn những viên thủy tinh lấp lánh trên cái túi nhỏ, như có suy nghĩ gì.

Hôm nay Lục Tiểu Phong phá lệ mua bảy túi quần áo to, toàn bộ do cổ vấn trang phục của nàng phối hợp lựa chọn, cho nàng từ quần áo khoác ngoài đến đây thay máu một lần. Khi về đến nhà cảm xúc của Tô Trí Nhược rất cao, trên mặt đỏ rực, không biết là vì bị gió lạnh thổi, hay là vui vẻ.

Không biết tại sao, Lục Tiểu Phong nhìn thấy đôi mắt long lanh trong suốt của anh ta, đột nhiên ngực cảm thấy rất buồn bực.

40. Chương 40

Thời tiết vẫn không chuyển biến tốt hơn, âm u, mưa phùn, cả ngày trời âm u và đổ mưa liên tục làm cho cái lạnh trong không khí càng thấu đến tận xương, Lục Tiểu Phong thử một lần chỉ cần tác phong không cần ấm áp, nhưng tay chân của nàng thật sự không hợp với loại trào lưu mới này. Váy màu lam, áo khoác màu xám, nhưng so với áo lông, áo len dạ lúc này thật sự chưa đủ ấm, may mà trên chân còn có đôi giày cao gót chắn gió. Bình thường loại thời tiết ác liệt này nàng nhất định ở trong nhà, nhiều năm trước nàng cũng có thể mặc một chiếc áo T-shirt bên ngoài là một chiếc áo khoác không dày lắm, nhưng mấy năm nay thông thường thì cửa chính không ra, cửa phụ không bước, cơ thể yếu đi không ít.

Lúc trước khi đi, Tô Trí Nhược dẫn nàng đi làm đầu, nói thật ngồi ở đó trên cái ghế da bị thợ cắt tóc cầm cây kéo tiều tuốt tức giận răn dạy và quở mắng: “Chất tóc tốt như vậy không chăm sóc thật tốt, quả thực là phí của trời” cảm thấy vẫn còn có chút kinh sợ. Cuối cùng Lục Tiểu Phong kiên quyết yêu cầu không nên chuyển đổi kiểu tóc một cách thái quá, chỉ cắt ngắn một chút, lại cuốn xoăn lộn tóc một chút, tóc mái tân trang lại chỉnh tề. Lục Tiểu Phong cũng không phải thực sự thích loại thay đổi này, cảm giác quen thuộc ở trong gương lan tràn ra, nàng chỉ cần vươn ngón tay ra là có thể kéo quá khứ ra ngoài.

Tô Trí Nhượng đang ở bên ngoài gọi điện thoại, trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Tiểu Phong đi ra trong đầu cuộn cuộn nổi lên cảnh tượng hoa anh đào thổi qua, tiếp đó sững sốt rất lâu, di động đặt ở bên tai bị chủ nhân của nó hoàn toàn quên mất, khi trong điện thoại có tiếng người quát lên hắn mới lấy lại tinh thần.

“Ah, Anh chắc chắn. Uhm, không lừa em... Được rồi, cứ vậy đi.”

Tô Trí Nhượng buông điện thoại di động xuống, cao giọng xoay người lại đối diện với Lục Tiểu Phong: “Xong rồi?”

“Có thể đi được rồi.”

“Chờ một chút, tháo cái này xuống.” Tô Trí Nhượng tiến lên vài bước, đưa tay muốn tháo kính mắt trên mặt Lục Tiểu Phong xuống.

Lục Tiểu Phong vội vàng nhảy cảm lui ra phía vài bước, hơi có vẻ căng thẳng nâng kính mắt lên lắc đầu nói: “Không được.”

“Cách ăn mặc này của cô không hợp với đeo kính, chúng ta mua kính áp tròng đi.”

“Không.” Thái độ của Lục Tiểu Phong rất kiên quyết: “Tôi có thói quen đeo nó.”

Tô Trí Nhượng bước lên một bước: “Chỉ một ngày.”

“Không được.” Lục Tiểu Phong lui lại, gót chân đã muốn chạm vào cửa kính của hiệu cắt tóc ở phía sau.

Hai người giương mắt nhìn nhau, cuối cùng Tô Trí Nhượng thua cuộc nói: “Thôi.”

Sở dĩ Tô Trí Nhượng không bắt ép Lục Tiểu Phong, bởi vì hắn cảm thấy Lục Tiểu Phong có ý nghĩ rất kiên quyết đối với chiếc kính này. Hắn nhớ lại thời gian lúc cô ấy bị bệnh cũng không có tháo kính xuống, từng nghe người khác nói qua có một số người sẽ có một ít đồ tùy thân, mặc dù không phải là bùa hộ mệnh gì đó, nhưng lại có tác dụng giống như bùa hộ mệnh, có thể làm cho bọn họ có cảm giác an toàn. Đại khái Lục Tiểu Phong chính là loại người này, không có kính mắt sẽ không có cảm giác an toàn.

Nhưng mà, ở trong lòng Lục Tiểu Phong, kính mắt không phải có gì huyền diệu như vậy, nó chỉ là một vật trang trí, mỗi khi nàng đeo kính nàng có thể luôn luôn nhắc nhở chính mình, nàng là ai.

Xe đang đi về phía Tây thành phố, Lục Tiểu Phong không hề biết mục đích, nơi này nàng cũng không quen thuộc, cho nên nàng chỉ nhìn từng giọt nước mưa chảy từ trên cửa kính xe xuống, một số giọt nước nhỏ trong suốt đi qua cùng một quỹ đạo, sau đó tập trung lại ở song cửa rồi biến mất.

“Vẫn chưa tới sao?”

Cuối tuần, đường ở phía tây thành phố cũng không hỗn loạn, nhưng mà đồng hồ cây số còn chưa chỉ tới 50km/h, thậm chí càng lúc càng chậm, Lục Tiểu Phong không nhận được đặt câu hỏi.

“Sắp rồi.”

“Đây là muốn đi đâu?”

“Tôi sẽ biết.”

Tô Trí Nhượng vẫn dấu mấu chốt sự việc, Lục Tiểu Phong nghiêng đầu lại phát hiện trên mặt anh ta có chút căng thẳng khác thường, môi mím lại rất chặt, cằm cũng căng ra, nhìn từ trên trán đến dưới cằm giống hình dạng một cây cung, hay là trạng thái chuẩn bị cho chiến tranh.

“Anh... rất căng thẳng?” Lục Tiểu Phong có chút khó hiểu, bên trong xe không có mở hệ thống sưởi, nhưng mà anh ta lại lại cởi bỏ hai nút cúc cổ áo.

Hai hàng lông mày thanh tú của Tô Trí Nhượng lập tức dựng thẳng: “Không có, tại sao tôi lại căng thẳng?”

Lục Tiểu Phong không trả lời, một tay chống cằm tiếp tục ngắm giọt mưa, đầu của nàng nhanh chóng quay một vòng, nghĩ đến bữa tiệc lát nữa có thể thoải mái hay không.

Một lát sau, tốc độ xe chậm lại, trời đã tối hẳn, đèn đường bị màn mưa bao lấy trong sương mù, Lục Tiểu Phong nheo mắt mới nhìn rõ đây là một villa cao cấp, ở khu vực ngoại ô. Tô Trí Nhượng lái đến giữa lưng

núi, dừng lại trước một cánh cổng sắt, một lát sau, cổng chính tự động mở ra. Xe lái tiến thẳng vào một bãi cỏ lớn, thấp thoáng có thể nhìn thấy đài phun nước, đi qua một cái dốc nhỏ đến trước một tòa nhà đậm chất Trung Quốc thì dừng lại. Mới vừa dừng lại, lập tức có người mở cửa nghênh đón.

Sau khi xuống xe Lục Tiểu Phong mới nhìn rõ nơi này to đến dọa người, phong cách đậm chất Giang Nam. Hai người hầu cung kính lễ độ đứng ở cửa cúi người chào hai người bọn họ, chính xác phải nói là chào Tô Trí Nhược: “Nhị thiếu gia, dạ tiệc còn thiếu ngài.”

Tô Trí Nhược ung dung tự nhiên nói: “Nói như vậy tôi đến muộn nhất? Anh đi thông báo, tôi lập tức đi vào.”

Đối với tình huống trước mặt Lục Tiểu Phong nhanh chóng phân tích, nếu từ Nhị thiếu gia trong miệng người hầu kia chỉ Tô Trí Nhược, như vậy đây là nhà Tô Trí Nhược?

Lục Tiểu Phong nghiêng đầu nhìn thấy chẳng biết từ lúc nào trong tay Tô Trí Nhược có thêm hai chiếc túi to, anh ta đang cởi bỏ áo khoác ngoài, cử chỉ mất tự nhiên hiếm thấy, sau đó anh ta nói với nàng: “Không cần căng thẳng, vào đi thôi.”

“Đợi một chút.” Lục Tiểu Phong giữ anh ta lại, “Đây là nhà của anh?”

“Đúng... à, không phải.”

“Rốt cuộc là phải hay không phải?”

Tô Trí Nhược giống như là không biết thế nào cứ rối rắm nói: “Nơi này là nhà của tôi, nhưng mà không phải là nhà chính của tôi, mà là biệt viện của nhà tôi...”

“Tiểu Quai!”

Ngay khi Tô Trí Nhược đang mất công giải thích địa chỉ gia đình phức tạp của anh ta thì giọng nói vui mừng xen lẫn không có căn cứ của phụ nữ chen vào.

Lục Tiểu Phong cùng Tô Trí Nhược đều sửng sốt, quay đầu lại, sau đó vẻ mặt của người đối diện kia cứng ngắc lại trước tiên.

Bà Tô cười được một nửa đột nhiên mắc kẹt, hai tay dang ra muốn làm tư thế ôm cũng dừng ở giữ không trung, bà gần như ngạc nhiên nhìn thấy Lục Tiểu Phong, sau đó lại dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn về phía con trai bà. Gương mặt được trang điểm cẩn thận lập tức hiện ra vẻ bị tức giận làm cho đỏ ửng, thần sắc thay đổi mấy lần, cuối cùng không chế tính cách lại, không nóng không lạnh nói với Lục Tiểu Phong: “Tại sao Lục tiểu thư lại đến? Tôi không nghe thấy trong nhà nói có mời người ngoài.”

Cần nói đến hết hồn, Lục Tiểu Phong tuyệt đối cũng không thua kém bà Tô, trong lúc khi nàng bước qua cánh cửa lớn này cũng cảm thấy có chút khác thường, quả thực nàng có biết đây là một buổi tiệc tư nhân, nàng đoán lát nữa sẽ gặp bạn bè của Tô Trí Nhược, hoặc là bạn học của anh ta, nhưng trăm triệu lần nàng cũng không đoán được Tô Trí Nhược dẫn nàng về nhà, càng căn bản không biết đây là “Bữa, tiệc, gia, đình!” Nàng không trả lời, tuy rằng trong lòng khiếp sợ, nhưng ở trên mặt cũng không lộ ra quá nhiều cảm xúc, nghĩ một lát nàng đưa ánh mắt chiều thẳng về phía Tô Trí Nhược.

Tô Trí Nhược lập tức bước lên trước cô ấy, ngăn chặn ánh mắt không thân thiện của mẹ hân: “Con đưa cô ấy tới.”

“Cái gì?” bà Tô vừa nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Con điên rồi, dẫn cô gái này tới đây làm cái gì? Con biết bà ngoại con hôm nay ở đây hay không, tất cả mọi người cũng ở đây, tại sao lúc này con lại dẫn cô gái này về... Tiểu Quai, con, con bị hồ đồ?”

“Mẹ, không nên gọi cô gái này cô gái nọ, thật không lễ phép. Mẹ cũng biết tên của cô ấy, Lục Tiểu Phong.” Tô Trí Nhược mơ hồ không vui, trịnh trọng đính chính lại.

Ánh mắt bà Tô trợn lên so với mắt lạc đà còn lớn hơn, đoán chừng đã thổ hển hển không nói nên lời nữa.

Lục Tiểu Phong cân nhắc trước sau, cuối cùng đứng ra nói chuyện: “Tôi nghĩ tôi nên...”

“Cô cảm mến, ở nơi này không tới phiên cô nói chuyện.” Bà Tô hùng hổ, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lục Tiểu Phong.

“Me!”

“Dì cả!” Từng tiếng lạnh lẽo đâm thủng không khí căng thẳng, “Lục Tiểu thư là con mời đến.”

Lục Tiểu Phong nghe thấy giọng nói quen thuộc lập tức nhìn về phía trước, là em họ của Tô Trí Nhược, Lương Thiển Thâm. Cô ấy chỉ đứng xa xa thì khí thế cũng không có người nào tồn tại có thể so sánh được, xinh đẹp tao nhã, sắc sảo lóa mắt, khe khẽ cười một tiếng cũng làm cho gian phòng trong phút chốc ngời sáng lên, khó trách Tô Trí Nhược gọi cô ấy là Nữ Vương. Chỉ là, Lục Tiểu Phong phát hiện ngày hôm nay Lương Thiển Thâm vô cùng khách biệt, là cái gì nhỉ, tầm mắt của nàng tập trung ở phần bụng nhô lên của cô ấy, đúng rồi, cô ấy có thai.

Bà Tô vừa nhìn thấy Lương Thiển Thâm, lại nghe thấy lời nói của Lương Thiển Thâm, sắc mặt khó coi lại càng khó coi hơn, nhưng mà Lục Tiểu Phong thấy bà ấy lập tức thu lại không ít tính tình.

“Ah, đúng không, là khách của Thiển Thâm, không có nghe con nhắc tới qua, tại sao Thiển Thâm lại quen biết với Lục tiểu thư đây?”

“Tiểu Phong là bạn tốt của con, là con bảo Tiểu Quai dẫn cô ấy tới.” Lời Lương Thiển Thâm nói ít mà ý nghĩa nhiều.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy bà Tô lại nhịn xuống, lớp phấn lót cũng không che được sắc mặt biến hóa của bà ta, sau đó đầu bà cũng không quay lại, đi thẳng về nhà ăn.

Lục Tiểu Phong khẽ nhạc nhiên với lực ảnh hưởng của Lương Thiển Thâm.

Lương Thiển Thâm đi đến trước mặt Lục Tiểu Phong, trong đôi mắt to tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tươi cười làm cho tầm mắt người ta không có chỗ để dời đi: “Ngại quá, để cô chê cười, bữa cơm hôm nay tổ chức vì tôi, Lục tiểu thư, không cần cảm thấy gò bó, mời đi theo tôi về bên này.”

Lục Tiểu Phong vẫn cảm thấy không ổn, bản thân mình là người ngoài bỗng nhiên vô cớ tới tới tham gia buổi dạ tiệc tối của đại gia đình nhà người ta đã rất kỳ dị, chính là... ánh mắt hồ ly của Tô Trí Nhược đang lóe ra tia sáng khó hiểu, khuôn mặt xinh đẹp lại cúi xuống.

Nói thật, nàng cũng không nghĩ rằng Lương Thiển Thâm sẽ nhớ nàng như vậy, có chút được yêu quý mà lo sợ, nếu đã đến đây, lại đồng ý với Tô Trí Nhược rồi, chỉ là tiệc gia đình, chắc hẳn không có vấn đề gì lớn, Lục Tiểu Phong quyết định ở lại xem một chút.

Bọn họ đi theo Lương Thiển Thâm xuyên qua mấy hành lang, bố cục ở nơi này thật khéo léo, nhìn qua bình thường không có gì lạ, thật ra chẳng khác chốn bồng lai, Lục Tiểu Phong đi theo, càng đi càng kinh ngạc. Nàng nghĩ rằng Tô Trí Nhược chỉ là đứa trẻ có hoàn cảnh gia đình khá một chút, cùng lắm là một cậu ấm nhỏ nhỏ. Nhưng mà mọi thứ trước mắt nói cho nàng biết, ý nghĩ của nàng thật sự rất chật hẹp rất ngây thơ, đây rõ ràng là nhà giàu có! Cùng ở chung với nàng dưới một mái nhà, Tô Trí Nhược cứ mỗi kỳ đóng tiền thuê nhà còn cùng nàng cò kè tính toán, là con cháu nhà giàu.

Sự thật luôn ngoài dự đoán của mọi người, cũng may Lục Tiểu Phong đã sớm rèn luyện thành quen, trong lòng vẫn đang dậy sóng, trên khuôn mặt ngoại trừ mỉm cười vẫn là mỉm cười.

Lương Thiển Thâm nghiêng nửa mặt qua nói: “Đây là biệt viện tôi thích nhất, cho nên đi dời địa điểm tổ chức ở nhà chính tới đây, đường đi hơi xa, vất vả cho Lục Tiểu thư.”

“Không sao.” Lục Tiểu Phong cười cười, hỏi tiếp: “Nhà mấy người có rất nhiều biệt viện?”

“Tạm tạm, trong nước có chừng mấy chục nơi, nước ngoài cũng có một ít, không nhớ rõ.”

Lục Tiểu Phong cong khóe miệng, quả nhiên là người nhà giàu, cái này cũng bảo là tạm tạm. Đương nhiên, Lương Thiển Thâm nói như vậy tuyệt đối không phải đang khoe khoang, trong lần tiếp xúc trước nàng kết luận Lương đại mỹ nữ cũng không phải loại người giả vờ giả vịt.

Nhưng mà, cái này cũng có chút khoa trương, nghĩ tới Tô Trí Nhược sai bảo nàng này nọ rất tự nhiên, giống như trời sinh chính là bộ dạng ông chủ, mua đồ này đồ nọ cũng không chùn tay. Lúc này Lục Tiểu Phong

đã hiểu rõ, hóa ra thật sự là trời sinh, sinh ở kiểu gia đình này, Tô Trí Nhược có thể tự mình giặt quần áo nấu cơm đã là kỳ tích.

Lục Tiểu Phong cười cười, không thể nói rõ là vui vẻ hay không, nàng nhìn lướt qua Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược cảm giác được có ánh mắt, cúi đầu giấu ra, trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện màu đỏ khả nghi, lập tức tiến gần đến bên tai nàng nói: “Lúc về tôi sẽ giải thích với cô.”

Lục Tiểu Phong vẫn cười, nàng cho rằng lý do nàng mời anh ta chuyển đi càng thêm chính đáng. Anh ta có tiền như vậy, không đến mức không tìm thấy chỗ ở.

Cuối cùng Lương Thiển Thâm cũng dẫn bọn họ tới nhà ăn, ngay khi Lục Tiểu Phong đứng ở dưới ánh đèn chói lọi trước một bàn đầy người nhận được một đồng ánh mắt thách thức ý tứ không rõ thì nàng đột nhiên cảm thấy bữa cơm này không dễ dàng nuốt trôi được.

41. Chương 41

Nhà ăn của biệt viện này cũng có phong cách đặc biệt, bàn ăn ghế ngồi đều kiểu Trung Quốc, bản gốc bức tranh sơn thủy cổ của tác gia nổi danh treo trên bức tường, ngoài cửa sổ hình như có dòng suối chảy qua, trong lúc ngẫu nhiên nghe được tiếng róc ra róc rách.

Lục Tiểu Phong liếc mắt nhìn lại, hơn mười người ngồi ở bàn dài, ngồi đầu là một quý bà, diện mạo đoan trang hòa nhã, toàn thân khoan thai lộng lẫy, nhưng mà mặt mày lại không phải hiền hậu. Những người khác căn cứ phán đoán của Lục Tiểu Phong hẳn là bậc con bậc cháu, vội nhìn lướt qua đều là tuấn nam mỹ nữ, quả nhiên là có giên vô cùng đặc biệt nha.

Tầm mắt của lão phu nhân (k biết tay = từ gì, ai biết chỉ mình với) chỉ nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt Lục Tiểu Phong, không nhận ra hỉ nộ, ngay sau đó tầm mắt của bà dừng lại ở trên người Tô Trí Nhược, khuôn mặt đầy nếp nhăn hơi mềm ra, mỉm cười nói: “Tiểu Quai cũng tới, như vậy có thể bắt đầu rồi.”

Lúc này, Lục Tiểu Phong nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở bên tay trái lão phu nhân đứng dậy đi về phía bọn họ, anh ta dừng lại ở bên cạnh Lương Thiển Thâm, đưa tay đỡ lấy cô ấy, vô cùng quan tâm nói: “Để anh đỡ em đi tới nào.”

Lục Tiểu Phong cảm thấy tò mò nhìn anh ta chậm chậm, nhưng đập vào mắt là diện mạo xấu xí, đầu tiên nhìn cũng không để cho người ta ấn tượng sâu sắc, nhiều lắm chỉ là sắc mặt trắng bóc, ánh mắt thanh nhã, nhưng toàn thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sạch sẽ. Người nọ hình như cảm thấy tầm mắt Lục Tiểu Phong, ngừng đầu nhìn nàng khẽ cười, tiếp theo đi cùng với Lương Thiển Thâm ngồi xuống.

Người này chính là chồng của Lương Thiển Thâm sao? Nhớ rằng Lương đại mỹ nữ từng nói chồng của cô ấy không ai có thể so sánh được, nàng tưởng tượng rằng sẽ là một người đàn ông đáng về anh tuấn, khí thế bất phàm, bây giờ nhìn thấy người thật hơi có chút kinh ngạc. Chỉ có điều, Lục Tiểu Phong đã sớm ngộ ra về bề ngoài của con người chỉ là một cái túi da, đẹp hay xấu đều đến từ chính linh hồn trong cái túi đó.

“Chúng ta ngồi bên này.”

Tô Trí Nhược dẫn theo Lục Tiểu Phong ngồi ở phía cuối chiếc bàn dài, khi Lục Tiểu Phong ngồi xuống đúng lúc đối diện với ánh mắt chán ghét của bà Tô bay tới, bên tay trái bà ta chắc là ông Tô, đeo kính mắt bọc vàng, một tay cầm chén rượu, cũng không nhìn Lục Tiểu Phong. Bên tay phải bà ấy có để lại một chỗ trống, xem ra là chuẩn bị cho con trai. Lục Tiểu Phong tiếp tục nhìn qua phía bên phải, lập tức giật mình, Diệp Nhuận An đang cúi thấp người cứng ngắc ngồi ở đằng kia.

Trong ý nghĩ Lục Tiểu Phong hiện lên nghi ngờ, nàng phát hiện các sự kiện đều không bình thường, lúc trước nàng nghĩ rằng hình như Tô Trí Nhược không có bạn gái nên mới tìm nàng nhờ giúp đỡ, nhưng bây giờ Diệp Nhuận An đang ngồi đối diện, tại sao Tô Trí Nhược lại kéo nàng đi cùng?

Lão phu nhân giơ chén rượu lên nói với mọi người: “Hôm nay hiếm thấy tất cả mọi người cùng tụ họp ở đây, ta biết Quân Nặc bận rộn nhiều việc, hôm qua còn ở nước Mỹ bàn chuyện điều khoản đầu tư, Vịnh Ngâm cũng có chuyện vội ký hợp đồng, nhưng mà hôm nay là ngày lành, mấy hôm trước Thiển Thâm đi khám

thai, bác sĩ nói vị trí thai của cháu nó đã ổn định, đây là đứa chất ngoại đầu tiên của Tăng gia, cần phải chúc mừng thật tốt.”

Thần kinh Lục Tiểu Phong được rèn luyện mãi đến cứng như thép lúc nghe đến hai chữ “Tăng gia” vẫn không cảm lòng được run lên, chỉ cần người chú ý qua đến tin tức xã hội không có ai không biết “Tăng gia” là gia tộc huy hoàng đến mức nào, đứng đầu tứ đại gia tộc, một tay che trời trong giới kinh doanh, nền móng xâm nhập giới chính trị, hễ người trong thế giới ngầm cũng phải kính sợ ba phần với Tăng gia. Lục Tiểu Phong từng ở bên cạnh Tiêu Duy nghe được anh ta nhắc qua tới đại gia tộc này, lịch sử vinh quang này nói ba ngày ba đêm không hết, lại có quan hệ thông gia với Nghê gia trong tứ đại gia tộc, địa vị càng vững chắc giống như núi Thái Sơn không thể lung lay.

Lục Tiểu Phong ngoài cười nhưng trong không cười quay đầu thì thầm với Tô Trí Nhược: “Nhà của anh thật lợi hại.”

“Cho nên tôi sợ nói cho cô biết, cô có áp lực tâm lý.” Tô Trí Nhược khẽ nói.

Lúc này lại nghe Lão phu nhân nói: “Nha đầu ngốc, có em bé là may mắn của con, đây là quà bà ngoại tặng cho con, nhận lấy.”

“Cám ơn bà ngoại.”

Lục Tiểu Phong phát hiện tuy rằng Tăng lão phu nhân diện mạo uy nghiêm, nhưng tương đối yêu chiều cô cháu ngoại Lương Thiển Thâm này.

Ngay sau đó, những người khác trong Tăng gia cũng đồng loạt đưa quà tặng của mình lên, Lục Tiểu Phong phát hiện ở một góc nhà đã bày đầy quà cáp, lẵng hoa, phía trên có các dải băng, đại khái đều là quà của những người thân bạn bè tặng cho Lương Thiển Thâm.

Tô Trí Nhược cũng tiến tới đưa quà tặng của mình cho Lương Thiển Thâm: “Đây là quà của anh cùng Tiểu Phong.”

Lục Tiểu Phong nghe thấy Tô Trí Nhược gọi nàng như vậy lập tức run rẩy trong lòng, phía trước là ánh mắt lạnh thấu xương của bà Tô không biết quét qua bao nhiêu lần trên người nàng.

Lương Thiển Thâm cười nhìn nàng tỏ vẻ cảm tạ, Lục Tiểu Phong vội nói không cần khách khí.

Tô Trí Nhược trở lại ngồi trên ghế, Lục Tiểu Phong nghiêng mặt qua phía anh ta liếc mắt một cái: “Cảm ơn đã giúp tôi chuẩn bị.”

Tô Trí Nhược ngẩn ra, cảm giác được sự bất mãn trong giọng nói của Lục Tiểu Phong, vội giải thích: “Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần để ý, dùng bữa dùng bữa.”

“Vị tiểu thư này là bạn của Thiển Thâm cùng Tiểu Quai nhà chúng ta?” Cuối cùng Tăng lão phu nhân cũng di chuyển tầm mắt về phía người lạ duy nhất trên bàn.

“Bà ngoại, vị này là Lục Tiểu Phong tiểu thư mà hôm qua con đã đề cập sẽ mời đến với người đó.” Lương Thiển Thâm lập tức đến bên cạnh Tăng lão phu nhân giới thiệu.

“Lại nói, là Tiểu Quai đưa Lục Tiểu thư tới, các người quen biết thông qua Thiển Thâm sao?”

Vị ngồi thứ ba bên tay phải Tăng lão phu nhân, một người đàn ông đeo kính mắt lịch sự cầm lấy khăn ăn lau miệng, khẽ cười nhìn về phía Lục Tiểu Phong và Tô Trí Nhược. Lục Tiểu Phong theo tình thế quan sát một chút, người đàn ông này tuy rằng mặt mỉm cười, hào hoa phong nhã, nhưng hai má hơi hóp, khóe mắt hơi nhú, vừa nhìn liền biết là một người tâm tư kín đáo, lòng dạ thâm sâu.

“Tôi quen cô ấy trước, sau đó Thiển Thâm mới quen biết với cô ấy.” Tô Trí Nhược trả lời chi tiết.

“Ah? Hiếm khi thấy cậu chủ động dẫn một cô bạn gái trở về.”

Không biết vì sao, Lục Tiểu Phong rất ác cảm với cách nói chuyện của người đàn ông này, đặc biệt lúc anh ta nhấn mạnh trọng âm bốn chữ “một cô bạn gái” này. Từng từ nhấn mạnh mà anh ta nói làm cho Tăng lão phu nhân hơi nheo mắt lại, ông Tô nhìn chăm chú vào Tiểu Phong, mặt Diệp Nhuận An căng lên đỏ bừng, đầu cũng cúi thấp đến gần sát vào bát cơm.

Lúc Tô Trí Nhược trả lời ngay cả mi mắt cũng không nâng lên: “Tôi dẫn bạn trở về không được sao?”

Lời nói nghe có chút khó chịu.

“Vậy mà cũng gọi bạn bè gì chứ.” Bà Tô kỳ quái nhấp rượu vang đỏ, thản nhiên nói: “Lục Tiểu thư làm việc ở đâu? Cha mẹ làm nghề gì?”

“Mẹ, tại sao mẹ lại hỏi thẳng như vậy.”

“Bạn của con thì mẹ cũng muốn hiểu biết một chút. Lần trước vội gặp qua, lần này nếu đã tới nhà, nên hỏi thăm nghe cho rõ ràng.” Bà Tô cũng không khách sáo.

“Bà ngoại.” Tô Trí Nhược trực tiếp kháng án.

Tăng lão phu nhân chậm rãi cắn một miếng sủi cảo thủy tinh hấp, lại chậm rãi nói: “Phép tắc vẫn phải làm. Lục Tiểu thư nếu không ngại thì nói cho bà già này nghe một chút đi.”

Xem đến đây, cuối cùng Lục Tiểu Phong cũng ngộ ra, hóa ra nhà này tưởng nàng là bạn gái Tô Trí Nhược dẫn về nhà, hôm nay ra mắt phụ huynh, con rồng đen (đoạn này từ ô long ta không hiểu lắm nên xin phép dịch tiếng việt, ai biết nghĩa bóng là gì giúp ta nha) này thật sự đủ lớn. Lục Tiểu Phong vừa định trả lời, một giọng nói đột nhiên chen vào.

“Cháu, cháu đột nhiên nhớ ra nhà cháu còn có việc, bà, dì, chú, Thiển Thâm, cháu đi trước.”

Diệp Nhuận An đứng dậy vội vàng xin phép về, Lục Tiểu Phong cũng thấy khuôn mặt của cô ấy lúc hồng lúc trắng, bộ dạng suýt khóc đến nơi, thật khó cho cô ấy sau đó vẫn phải cố gắng duy trì lễ phép. Lục Tiểu Phong đang muốn giải thích, lại bị Tô Trí Nhược âm thầm cầm chặt tay, nàng sửng sốt, đánh mất cơ hội, chỉ nghe giọng Tô Trí Nhược trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với Diệp Nhuận An: “Bên ngoài mưa to, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại.”

Một câu này của anh ta vừa nói xong, cả người Diệp Nhuận An giống như mới bị sét đánh trúng, ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, tròn mắt trợn to lên không thể tin nổi nhìn Tô Trí Nhược chăm chăm, ngay sau đó hai hàng nước mắt chảy dài xuống. Diệp Nhuận An dường như dùng tư thế trốn chạy để đẩy ghế dựa phía sau ra, loạng choạng hùng hục chạy ra ngoài, cũng không chờ người hầu lấy áo khoác ngoài đến.

Trong nháy mắt, trong phòng ăn yên tĩnh đáng sợ.

Một giây sau, bà Tô vỗ bàn đứng dậy, lập tức muốn xông lên mắng Tô Trí Nhược, lại bị ông Tô chặn lại, trách mắng: “Ồ trước mặt khách, còn ra thể thống gì nữa.”

“Khách, ở đây làm gì có khách, người chính xác là khách đã đi rồi.” Ngược bà Tô không ngừng phập phồng, hình tượng quý phu nhân hoàn toàn tan biến.

“Dì cả, lời này của dì thật không đúng, con đã từng nói Lục tiểu thư là do con mời đến.” Sắc mặt Lương Thiển Thâm cũng lạnh xuống.

“Em gái, rốt cuộc là em mời hay là Tiểu Quai tìm em làm bia đỡ đạn?” Lại một cô gái một bên cắt tảng thịt bò một bên nhả nhả nói.

Lương Thiển Thâm cười ngạo nghễ, ánh mắt lợi hại: “Chị Vịnh Ngâm, lời này của chị có ý gì.”

“Chính là ý nói Lục tiểu thư rõ ràng là bạn gái của Tiểu Quai, hà tất phải che giấu.” Cách nói chuyện của Tăng Vịnh Ngâm vĩnh viễn đều đều, âm ấm mềm mềm, tươi cười cũng duy trì tao nhã một cách không thay đổi.

“A, lời này của chị cả thật buồn cười, Tiểu Quai dẫn bạn gái trở về vì sao phải che giấu.” Lương Thiển Thâm quay đầu nói với Tăng lão phu nhân, “Bà ngoại, Lục tiểu thư chắc chắn là một cô gái tốt, rất hợp với Tiểu Quai, người nhìn xem nhiều năm thế này Tiểu Quai chưa từng nhắc đến một người bạn gái, lần này có thể dẫn về nhà không phải đã nói lên anh ấy rất nghiêm túc sao.”

“Thiển Thâm, con dâu của dì nhất định phải qua cửa ải của dì, dì nói không được liền không được. Loại con gái tư chất thế này làm sao có thể tiến vào nhà của chúng ta.” Sắc mặt bà Tô xanh mét.

“Là mẹ lấy vợ hay là con lấy vợ, đây là tự do của con.” Tô Trí Nhược không yếu thế chút nào, lập tức cãi lại.

Từ đầu đến cuối, Lục Tiểu Phong phát hiện ra một câu tự giải thích cho chính mình nàng cũng không thể xen vào.

“Được rồi, tất cả đều bớt lời đi!” Đột nhiên, Tăng lão phu nhân một lời uy nghiêm, một bàn toàn người tất cả đều im bật.

“Một bữa cơm ngon ẩm ỹ gì mà ẩm ỹ, thật mất thể diện, một đám làm cho ta đau đầu. Hôm nay là để chúc mừng Thiển Thâm, không phải thảo luận chuyện bạn gái của Tiểu Quai, tất cả im miệng cho ta, ăn cơm!”

Mệnh lệnh của lão phu nhân không ai dám không nghe, cho dù có nhiều hơn nữa không cam lòng cũng oán giận đều phải dè nén vào trong bụng. Trên bàn cơm lập tức im lặng chỉ còn lại tiếng gấp thức ăn và dùng cơm, Lục Tiểu Phong cúi đầu nhìn đồ ăn trong bát khẩu vị đều không có, tay của nàng còn bị Tô Trí Nhược nắm lấy. Lục Tiểu Phong khẽ giật lại, nàng nhìn về phía Tô Trí Nhược ra sức đưa mắt ra hiệu, yêu nghiệt kia cũng chỉ để ý đến ăn cơm của chính mình.

Lục Tiểu Phong âm ỹ tức giận, nàng cảm thấy mình thật sự oan uổng, bản thân mình rõ ràng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không có làm, lại bị người khác chỉ chỗ đã không nói, mấy người đó tranh cãi với nhau không ngừng lại gạt đương sự là nàng ở một bên làm người xem. Quan trọng hơn là, lần này Tô Trí Nhược thật sự đã quá đáng, nàng có thể khoan dung anh ta hung dữ đối với nàng, bộ dạng đại gia sai bảo nàng, cũng có thể khoan dung lòng dạ anh ta hẹp hòi cùng lời nói độc ác. Nhưng mà, chuyện này thì khác, anh ta không thể lợi dụng nàng, lừa gạt nàng, nhất là đối diện với tình cảm mà nàng để ý nhất.

Ngay tại lúc Lục Tiểu Phong quyết định nhất định phải nói ra điều không hài lòng là lúc, một người hầu ở ngoài cửa đi vào, anh ta đi đến bên tai Tăng lão phu nhân nói hai câu, Tăng lão phu nhân lập tức nhìn Tăng Quân Nhược nói: “Tiêu Dục của Liêu gia tới, con đi đón tiếp một chút.”

Lục Tiểu Phong bỗng nhiên kinh ngạc đến ngây người.

42. Chương 42

Tiêu Dục của Liêu gia. Nếu chính là Tiêu Dục, có thể là trùng họ trùng tên, có thể Liêu gia không chỉ có một người là Tiêu Dục. Tăng Quân Nhược ở bên kia đã muốn đứng dậy, trong óc Lục Tiểu Phong như đang bốc lên một trận hỏa hoạn, sức nóng cùng ánh lửa làm cho nàng cắn bản không thể nào tự hỏi. Nàng không thể tưởng tượng được gặp mặt lại người kia trong tình cảnh như thế nào, hoặc là nói nàng chưa từng nghĩ tới muốn gặp lại người kia. Qua nhiều năm như vậy nàng vẫn luôn đem ký ức về người này xé thành từng mảnh nhỏ, nếu có thể nàng thậm chí còn muốn đuổi anh ta ra khỏi trí nhớ của mình. Nhưng bất đắc dĩ, sự tồn tại của anh ta là một vết đen, chỉ cần Lục Tiểu Phong có đoạn quá khứ kia của Mông Sa, lại không thể không có người tên Tiêu Dục này.

“Tiêu Dục, ai là Tiêu Dục?”

Vẫn có người so với nàng còn ngạc nhiên hơn, thậm chí có chút giật mình, Tô Trí Nhược lập tức hỏi.

“Còn ai nữa, chính là Liêu gia, cháu ngoại của Liêu Trung lão gia.” Tiếng nói của Tăng Học Dương cha Tăng Quân Nhược cứng rắn lần đầu tiên vang lên, trong giọng nói hơi có chút khinh thường.

Lục Tiểu Phong thực sự lo lắng anh ta sẽ hành động nóng nảy, nhưng mà Tô Trí Nhược chỉ hơi ngần ra, lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi, một lần nữa cúi đầu ăn cơm, tuy rằng thoát nhìn anh ta đã có vẻ khôi phục lại bình thường, nhưng mà Lục Tiểu Phong cảm thấy được hơi thở trên thân người anh ta đang nhanh chóng thay đổi, nhưng bây giờ nàng không đoán được anh ta đang nghĩ gì.

“Cô ngần ra đó gì thế.” Tô Trí Nhược đẩy đẩy Lục Tiểu Phong.

Trong mắt Lục Tiểu Phong chỉ có bóng dáng Tăng Quân Nhược đi ra ngoài, nàng ép buộc bản thân bình tĩnh, lấy ra lực tự động kiềm chế trời sinh của nàng, nói: “Chờ một chút, toilet ở đâu?”

“Đi ra ngoài rẽ phải một đoạn là có thể nhìn thấy.”

Lục Tiểu Phong cười nhìn mọi người đang ngồi nói: “Xin phép vắng mặt một chút”, sau đó đặc biệt bình tĩnh tự nhiên buông đũa đứng dậy, ra khỏi cửa, rẽ phải, mỗi bước đi của nàng, tim liền đập nhanh hơn,

phẳng phát có gì đó như quái vật tà ác đuổi theo sau lưng nàng, nhìn nàng chăm chăm, nhưng bước đi của nàng không có một chút loạng choạng. Trong lúc nàng đi qua chỗ ngoặt, đúng lúc nghe thấy được tiếng nói chuyện với nhau ở bên kia.

“Lúc này tới quấy rầy thật sự là thất lễ.”

Giọng nói của đàn ông trầm thấp không mất vẻ du dương, vẫn giống như quá khứ, thích ở trong giọng nói hòa trộn một chút ngọt ngào khó có thể phát hiện ra.

“Đâu có đâu có, xin mời đi bên này.”

Chỉ còn cách một cái hành lang, nàng cũng cách quá khứ của nàng một đoạn chỉ có vậy. Cổ tay phải bắt đầu lên cơn bứt rứt đau đớn đến tận xương. Tiếp theo đó chính là muốn đâm vào nơi yếu nhất trong nhà giam trí nhớ để kéo nàng vào trong tối tăm sợ hãi. Lục Tiểu Phong tựa vào tường, tay trái gắt gao đè lên cổ tay phải, đầu của nàng quay vòng vòng rất nhanh, một lát nên quay về như thế nào, hay là cứ rời đi như vậy?

Ngay thời điểm chủ ý của nàng còn không chắc, bên kia lại truyền đến thanh âm.

“Xin tạm biệt.”

“Nếu đã đến thì ở lại cùng dùng cơm với chúng tôi đi.”

“Không được, hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn chúc mừng Tăng gia sẽ có bé chất ngoại đầu tiên, cũng hi vọng hai gia đình sau này có thể có nhiều cơ hội hợp tác hơn.”

“Nhất định rồi, tôi tiễn anh đi ra ngoài.”

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, cuối cùng không còn nghe thấy gì nữa. Lục Tiểu Phong từ từ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngạc nhiên phát hiện ra toàn thân mình mướt mồ hôi, có lẽ là ông trời không muốn vẫn phải nghe cầu nguyện của nàng, không có làm khó nàng, nếu thật sự để cho nàng và anh ta gặp mặt ở chỗ này, nàng hoàn toàn không thể dự đoán được anh ta sẽ có phản ứng gì, chính nàng sẽ làm ra những chuyện gì.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến Tô Trí Nhược, anh ta biết Tiêu Duy, có lẽ anh ta không biết Tiêu Duy và Mông Sa trước đây xảy ra những chuyện gì, nhưng nhất định anh ta biết chính bởi vì vụ án Tiêu Duy mà Mông Sa mới biến mất một cách thần bí. Vốn dĩ nàng nghĩ rằng cho dù Tô Trí Nhược muốn điều tra Tiêu Duy như thế nào, chỉ cần có Nghiêm Đội cùng Kha Dịch ở đó đè ép, anh ta không thể nào tiếp cận được với Tiêu Duy. Thật không nghĩ rằng anh ta là người nhà Tăng gia, Liêu gia cùng Tăng gia có chuyện buôn bán làm ăn thường xuyên qua lại không phải không có khả năng.

Thật sự mỉa mai, nàng luôn tránh đụng chạm tới quá khứ, vì bắt đầu cuộc sống lại một lần nữa, nàng thay tên đổi họ, khiêm tốn đến không thể khiêm tốn hơn, nàng chỉ muốn nước sông không phạm nước giếng, yên ổn sống qua cuộc đời này. Nhưng mà ông trời hình như cố tình không cho nàng thực hiện được, đầu tiên là Liêu Khả Nham, hiện tại là Tô Trí Nhược, chỉ vì là có lưu luyến rất sâu với gian phòng kia, không muốn đi nơi đất khách quê người, hiện giờ lại đưa tới nhiều phiền toái như vậy.

Lục Tiểu Phong cảm thấy tinh thần và thể xác nặng nề, nàng cắt đứt quan hệ cùng với Liêu Khả Nham, bây giờ nàng nhất định phải cắt đứt quan hệ cùng với Tô Trí Nhược, nghĩ đến đây, đầu của nàng đau đớn như muốn nổ tung.

Khi nàng trở lại nhà ăn, lập tức phát hiện không khí không thích hợp, nhanh chóng trở về chỗ ngồi, sau đó nhìn thấy sắc mặt Tô Trí Nhược lại đen lại, đang nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh trai của mình.

“Vì sao nhà chúng ta lại muốn có quan hệ với Tiêu Duy?”

Tăng Học Dương tức cười hỏi lại: “Vì sao không thể, nhà chúng ta từ xưa tới nay có quan hệ làm ăn qua lại với Liêu gia, có tiền mọi người cũng kiếm, chẳng qua hiện tại Tiêu Duy phụ trách bàn bạc thay mặt họ thôi.”

“Bác có biết tên kia là hạng người gì hay không?” Một tay Tô Trí Nhược buông đũa xuống.

Tuy rằng Tăng Học Dương đã bỏ phần lớn quyền cho con của mình, nhưng vẫn là một lão cáo già trên thương trường như trước, ông ta không đồng ý cười nói: “Tiểu Quai, bác biết nghề nghiệp của con đối với một số chuyện rất nhạy cảm, nhưng con cần hiểu rõ nhà chúng ta là dân buôn bán, chỉ cần Tiêu Dục không đụng chạm đến chúng ta, chúng ta liền tiếp tục hợp tác với cậu ta. Lại nói, mặt mũi của Liêu lão gia ở đó, coi như nhà chúng ta cũng phải nhún nhường ba phần. Con không tham gia vào công việc của gia tộc không hiểu phép tắc ở đây, quan tâm tốt chuyện của mình sẽ tốt hơn.” Dứt lời mắt hướng nhìn về phía Lục Tiểu Phong.

“Anh cả, lời này của anh nói cũng không đúng. Trí Nhược nhà chúng ta chẳng qua chỉ có hứng thú thích làm cảnh sát, sớm hay muộn nó cũng sẽ về giúp đỡ trong nhà, lại nói cổ phần của nó vẫn còn ở trong công ty, cho dù hiện tại nó muốn nhúng tay vào quản lý cũng là chuyện bình thường.” Bà Tô lần này trái lại rất nhanh chóng giúp con trai.

Tô Trí Nhược không tức lại cười: “Con chỉ hi vọng thanh danh nhà chúng ta trong sạch, không nên để đến lúc đó con tra ra cái gì. Về phần chuyện của con, không cần bác cả nói nhiều.”

“Tiểu Quai!” Tăng lão phu nhân cuối cùng không chịu nổi, vỗ mạnh tay xuống bàn: “Hôm nay các anh các chị nhất định phải làm cho tôi tức giận phải không!”

Tất cả mọi người buông bát đĩa xuống, ngồi im, không khí trong phòng ăn đều bởi vì bầu không khí căng thẳng trở nên bất động.

Tăng Vĩnh Ngâm cười híp mắt phá tan tình thế căng thẳng: “Bà nội, không nên tức giận, em bé trong bụng Thiển Thâm nhìn thấy khuôn mặt tức giận của bà nội sẽ sợ hãi.”

Về mặt Tăng lão phu nhân có một chút buông lỏng, Lương Thiển Thâm lại cười như không cười liếc mắt nhìn Tăng Vĩnh Ngâm. Lục Tiểu Phong chú ý qua đến chị cả ở Tăng gia này, dịu dàng trang nhã, nhưng nhận ra được đối nhân xử thế lão luyện, cũng không phải người dễ đối phó.

Tăng Vĩnh Ngâm làm bộ như không phát hiện ra ánh mắt của Lương Thiển Thâm, nói tiếp: “Hôm nay vốn dĩ rất vui, chủ yếu là vì Tiểu Quai đột nhiên dẫn theo một cô bạn gái trở về, lại không giới thiệu cẩn thận với chúng ta, khiến ọi người đoán lên đoán xuống ồn ào không thoải mái. Đây chính là do cậu không đúng, em trai, nếu dẫn về nhà, nên thẳng thắn vô tư đi.”

Đề tài cuối cùng lại quay trở lại người Tô Trí Nhược và Lục Tiểu Phong.

Đang lúc Tô Trí Nhược muốn mở miệng giải thích thì Lục Tiểu Phong nâng tay dè chặt lên bờ vai của anh ta, Tô Trí Nhược nhíu mày, ánh mắt vội vàng muốn ra hiệu cho nàng, lại bị nàng tránh đi không nhìn.

Tầm mắt Lục Tiểu Phong thản nhiên nhìn về phía mọi người, nàng nghiêm mặt, giọng nói đúng mực: “Đầu tiên, thật xin lỗi đột nhiên tới chơi quấy rầy hứng thú của mọi người, đối với Lương tiểu thư lại càng thật có lỗi, bởi vì lúc một giờ trước tôi cũng không biết tính chất của buổi liên hoan hôm nay, anh giúp tôi sắp xếp, tôi rất cảm ơn. Nhưng mà, có mấy lời không thể không nói rõ, quan hệ của Tôi và Tô Trí Nhược không phải như suy nghĩ của các vị.” Lục Tiểu Phong nhìn về phía bà Tô, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt: “Xin đi Tô yên tâm, tôi không phải là bạn gái của con dì, tôi chỉ là chủ cho thuê nhà của anh ta, bình thường cũng hay nói chuyện. Tuy rằng đến tận một giờ trước tôi mới biết được Tô Trí Nhược là thiếu gia của một đại gia tộc, nhưng tôi là một người rất khách quan, cũng thấy rõ hiện thực xã hội, tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ muốn bay lên cây làm phượng hoàng. Bởi vì, để cho dì không hài lòng là sai lầm của tôi, tôi sẽ lập tức hủy bỏ hợp đồng thuê nhà, để cho Tô Trí Nhược chuyển đi, để dì sau này không còn lo sợ. Như vậy nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

Lục Tiểu Phong tự mình cầm lấy túi xách cùng áo khoác ngoài, không hề quay đầu lại đi ra khỏi biệt viện Tăng gia, từ đầu tới cuối trên mặt nàng không có một chút biểu cảm nào, không có liếc mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch đáng sợ của Tô Trí Nhược ở bên cạnh.

43. Chương 43

Mưa mùa đông làm người buồn phiền thật khác xa so với tuyết, giọt nước mưa lạnh lẽo đập lên trên mặt, chảy vào áo, ướt lạnh từ làn da thấu đến tận xương, lại thêm một chút gió to, khiến cho toàn thân cũng đều

phát run.

Lục Tiểu Phong mặc kệ mưa ướt đẫm thân mình, chạy một mạch, giày cao gót dưới chân thiếu chút nữa làm nàng trượt chân, vì thế dứt khoát cởi ra. Vùng phía nam này vốn dĩ là khu nhà giàu, ban đêm lại càng ít thấy bóng người, chỉ có mấy người cảnh vệ tuần tra ngăn nàng lại hỏi một lúc.

Lục Tiểu Phong tiếp tục đi, lập tức sẽ đến dưới chân núi, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân phá tan màn mưa, ngay sau đó cả người nàng bị một luồng khí lực rất lớn kéo tới phía sau.

Toàn thân Tô Trí Nhược ướt giống như nàng, trên tóc càng không ngừng nhỏ giọt nước xuống, ánh mắt bởi vì nước mưa không thể không híp lại, đường nét trên mặt gắt gao căng cứng, cánh mũi khe khẽ rung rung, anh ta chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng, đôi môi lạnh đến tím ngắt, anh ta nhìn nàng chằm chằm không nói tiếng nào, sức lực trên tay lại nặng như sắt.

Lục Tiểu Phong cũng không nói chuyện, nàng đoán được anh ta sẽ đuổi theo, nhưng những lời muốn nói vừa rồi nàng đã nói xong.

Hai người đứng đối diện trong mưa hình thành một cảnh tượng kỳ quái, một người trên mặt không lộ vẻ gì, người kia rất muốn nhìn thấy biểu cảm trên mặt đối phương lúc này.

Cuối cùng, Tô Trí Nhược phá vỡ đoạn thời gian im lặng đối diện nhau nhìn như sẽ kéo dài vô hạn, hần cau mày bình tĩnh hỏi: “Vừa rồi cô có ý gì?”

“Chính là nghĩa đen của các chữ đó.”

“Cô muốn tôi chuyển ra ngoài?”

“Đúng.”

Tia sáng trong mắt Tô Trí Nhược ngưng lại trong chốc lát, hần không thể tin được cao giọng hỏi lại một lần: “Cô muốn tôi chuyển ra ngoài?”

Lục Tiểu Phong hít một hơi, gật đầu.

Môi Tô Trí Nhược hơi run lên: “Vì sao? Làm sao cô có thể làm như vậy?”

“Tôi là chủ cho thuê nhà, vì sao tôi không thể làm thế?” Lục Tiểu Phong khẽ cười, nụ cười trong nháy mắt kia nhanh chóng bị mưa gió thổi đi.

Tô Trí Nhược giống như không nhận ra được Lục Tiểu Phong mà mình quen biết, hần vẫn còn lắc lắc đầu: “Tôi không đồng ý.”

“Mong anh không nên quá đáng.”

Tô Trí Nhược bước bình nói: “Rốt cuộc là ai quá đáng! Vô duyên vô cớ đột nhiên muốn tôi chuyển đi, vừa rồi còn nói gì đó đem bỏ lại tôi ở nơi này, như thế này không giống cô.”

Lục Tiểu Phong không nhìn anh ta, lạnh mặt nói: “Đó là nhà của anh, không thể nói là bỏ lại. Anh muốn biết vì sao, được, tôi cho anh biết, bởi vì tôi cuối cùng cũng không thể chịu đựng được anh nữa.”

Về mặt tô Trí nhược trong nháy mắt trống rỗng, một lát sau hần mới lúng ta lúng túng hỏi: “Cái gì?”

Lục Tiểu Phong quay đầu đi, nhìn bồn hoa cách đó không xa: “Rốt cuộc tôi vẫn nói với bản thân, khoan dung một chút, nhường nhịn một chút, tốt xấu gì tôi cũng lớn hơn anh, mặc kệ thái độ của anh đối với tôi như thế nào, bất luận lòng dạ anh hẹp hòi ra làm sao, có đòi hỏi khắt khe như thế nào, tôi cũng có thể cười trừ. Nhưng mà, vì sao anh không thể thông cảm với tâm tình của tôi một chút? Chẳng biết tại sao lại dẫn tôi đến nhà anh làm bia đỡ đạn cho anh, nếu chính anh không thích Diệp tiểu thư anh có thể tự mình nói với cô ấy, lợi dụng tôi như vậy có phải có chút quá đáng hay không, để cho tôi xấu mặt trước nhiều người như vậy, chẳng lẽ cũng bởi vì tôi không hề gì, dễ nói chuyện?”

Sắc mặt tô Trí Nhược khó coi đến đáng sợ, trong đôi mắt như đang ngăm dậy sóng: “Cô nghĩ tôi như vậy?”

Thần sắc Lục Tiểu Phong như cũ.

“Cô nhìn thẳng vào tôi.”

Tô Trí Nhược dùng sức đem Lục Tiểu Phong kéo đến trước mắt, Lục Tiểu Phong ngẩng đầu tất cả trong đôi mắt đều là hờ hững, loại ánh mắt như vậy không nên xuất hiện ở trên mặt của cô ấy, Tô Trí Nhược đột nhiên hoảng hốt một lát.

“Cô nghĩ rằng tôi dẫn cô đến nhà của tôi vì muốn chạy thoát khỏi Diệp Nhuận An?”

Lục Tiểu Phong không đáp, nhưng ánh mắt của nàng đang nói: không phải sao.

“Chẳng lẽ một chút cảm giác cô cũng không có hay sao?”

Nước mưa rơi vào trong mắt, Lục Tiểu Phong có chút chớp chớp mắt, sau đó thờ ơ như cũ.

Tô Trí Nhược không thể tin được nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh không có gì khác lạ của Lục Tiểu Phong, hần chỉ chỉ vào lồng ngực của mình, lại giống như không biết phải biểu đạt như thế nào và đầu bứt tai, sắc mặt thay đổi mấy lần: “Cô nghĩ rằng tôi sẽ tùy tiện dẫn con gái về nhà, cô có biết đó là có ý gì không?”

Trong lòng Lục Tiểu Phong khê động, hình như cảm thấy được gì đó, nhưng ở thật sâu chống chọi lại.

“Bởi vì tôi... tôi thích cô.” Sau khi nói xong, vẻ mặt Tô Trí Nhược đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Lục Tiểu Phong giật mình, qua một lát lại giống như nghe được một câu chuyện cười cười châm biếm nói: “Đừng nói đùa, anh thích tôi, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.”

Tô Trí Nhược lại lớn tiếng nói một lần nữa: “Tôi thích cô.”

“Không cần nói đùa.” Trong đôi mắt không sợ hãi của Lục Tiểu Phong cuối cùng cũng dao động phát sinh biến đổi.

“Tôi không nói đùa.”

Lục Tiểu Phong quay cổ tay mạnh mẽ thoát khỏi khống chế của Tô Trí Nhược: “Anh thích tôi sao? Thích tôi ngu ngốc, lời thôi, còn thích tôi vĩnh viễn nghe theo ý của anh?”

“Thích chính là thích.”

Tô Trí Nhược tiến lên phía trước một bước, lại bị Lục Tiểu Phong đẩy ra không chút do dự.

“Hai chúng ta căn bản không có khả năng. Anh là thiếu gia Tăng gia, tình anh của giới cảnh sát, còn tôi là một người dân thường sống ngu ngốc cả ngày, tôi lớn hơn anh bốn tuổi, hai thế hệ khác biệt, cho dù chúng ta có tình cảm, chỉ bằng thân phận của anh cùng chênh lệch tuổi tác của chúng ta, chúng ta cũng không có cơ hội. Lại nói, anh giải thích cho tôi, tôi cùng anh biết những gì về tôi.”

Tô Trí Nhược khê động khóe miệng, hần cười rộ lên mắt hồ ly hơi hơi cúi xuống, ánh mắt hơi chua xót, nụ cười lại đẹp đến mức làm cho người khác xúc động: “Người trong nhà thì sao, cho dù là tất cả mọi người phản đối, tôi cũng sẽ không để ý. Tôi cũng không quan tâm cô bao nhiêu tuổi, cô đã trải qua những gì, tôi cần chính là tương lai của cô...”

“Anh biết tôi từng kết hôn, anh ấy đã rời xa tôi.” Lục Tiểu Phong vô tình chặn lời anh ra, nàng dè tay lên lồng ngực mình, gần từng tiếng so với nước mưa lạnh như băng còn lạnh hơn: “Nhưng anh ấy ở trong lòng tôi, vĩnh viễn ở trong lòng tôi, không có người thứ hai có thể lật đổ được vị trí của anh ấy.”

Nụ cười của Tô Trí Nhược đông cứng lại trong mưa.

Dây thần kinh ở huyết Thái dương của Lục Tiểu Phong giật liên hồi, cảm giác đau đớn làm cho nàng dường như không ý thức được chính mình đang nói gì: “Từ ngày đầu tiên anh xuất hiện ở trước mặt tôi, anh liền làm rối loạn cuộc sống yên tĩnh của tôi. Bây giờ, tôi cầu xin anh đem cuộc sống của tôi trả lại cho tôi.”

Tô Trí Nhược ngây ngốc đứng trong mưa, thân thể của hần đang phiêu diêu, môi từ tím biến thành hồng, cũng khuôn mặt tái nhợt hình thành vẻ tương phản kinh người, làn da của hần nóng hằm hập đến mức có thể bốc hơi, mà máu dưới làn da như đang đóng băng đọng lại ở trong mạch máu.

Hắn giống như một đứa trẻ bị thương, không biết nên cầu xin tha thứ như thế nào, hắn muốn cười, lại phát hiện ra sức lực chuyện trò đều không có, hắn tiến lên từng bước, người đối diện lại lui ra sau từng bước, hắn lại đi lên từng bước, người nọ lại lui tiếp về phía sau, vì thế, hắn bất động.

Hắn từng vẫn cho rằng nếu hắn thổ lộ bị từ chối, lấy tính cách của hắn nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, nhưng mà giờ này phút này, hắn chỉ muốn quên đi vẻ lạnh nhạt trên mặt cô ấy.

Tô Trí Nhược mặt trắng bệch, mắt có chút hồng, tiếng nói khàn khàn, còn mang theo giọng mũi kỳ quái: “Tôi... Tôi không bao giờ hô to gọi nhỏ với cô nữa, cũng không yêu cầu cô nhất định phải quét dọn phòng, cô không cần nhường nhịn tôi, còn nữa, mỗi ngày tôi sẽ nấu cơm cho cô, cô thích ăn cháo, chỉ cần cô muốn tôi sẽ đi mua cho cô, tôi còn có thể trả thêm tiền thuê nhà, chỉ cần cô có thể để cho tôi tiếp tục ở lại đó, được không?” Hắn chưa từng tạm nhân nhượng cầu toàn như thế. (đoạn này thấy thương anh Nhược đã man huhuhuhu)

Lục Tiểu Phong thở dài: “Anh có hiểu hay không. Ở trong mắt tôi, anh giống như một đứa trẻ lớn bốc đồng, thất thường, anh sẽ không để ý đến cảm nhận của người khác, giống như hôm nay, đem tôi kéo đến nhà anh nhận những chỉ trích cả ngoài sáng lẫn trong tối. Anh cho rằng đưa tôi đến ra mắt bố mẹ anh, chắc hẳn tôi sẽ cảm kích? Anh sai rồi. Nếu muốn tôi chọn giữa anh và Liêu Khả Nham, tôi nhất định sẽ chọn anh ấy.”

Lục Tiểu Phong về đến nhà cởi quần áo ướt ra cả người lao vào trong chăn, nàng cuộn tròn người lại lạnh run, nhắm mắt lại bắt buộc bản thân đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà, hình ảnh Tô Trí Nhược trong bóng đêm bị mưa ướt hết, quần áo phong phanh đung đưa quanh quẩn thật lâu ở trước mắt nàng, vẻ mặt người kia đau khổ không chịu nổi giống như trời sập xuống cứ kích thích làm cho đầu nàng đau muốn nứt ra.

Nàng giữ chặt chăn tự lẩm nhẩm với chính mình: “Mày không có làm sai, cắt đứt là tốt, như vậy đối với mày và đối với anh ta đều là lựa chọn tốt nhất.”

44. Chương 44

Muốn đem một người tiến vào cuộc sống của mình đẩy ra ngoài, không phải là một chuyện dễ dàng. Đây không đơn giản như việc cắt bỏ một đoạn tóc trên đầu mình, hay là cắt một miếng thịt, bởi vì đau đớn không thể tóm tắt được loại cảm giác phức tạp này, nếu chỉ là đau đớn đơn thuần, như vậy nhìn một chút là trôi qua được. Nhưng mà sự thật đều không phải như thế, ngoại trừ đau đớn, còn có rất nhiều điều mơ hồ, nói không rõ.

Thời đi học Lục Tiểu Phong từng làm một bài kiểm tra tâm lý, đề bài kiểm tra nàng sớm đã quên, nhưng kết quả nàng còn nhớ rõ. Trên sách viết thật là dễ nghe, bị nàng phiên dịch thông tục thành điều này nói đúng ra loại tính cách này của nàng thật ra tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng của người khác, không phải là không mềm lòng, mà là có năng lực mình vừa đổ máu rơi lệ, vừa có thể cắn răng đem người khác thành thương tích đầy mình.

Không phải không đúng, mặc kệ trước kia, hay là hiện tại, nàng luôn là một người lòng dạ độc ác.

Lục Tiểu Phong đứng ở trên ban công, bên ngoài đúng là hết mưa nắng lại hừng lên, vô cùng ẩm áp thoải mái. Buổi tối ba ngày trước một mình nàng thật sự đi về nhà, gió táp mưa sa, lòng bàn chân phát đau, sau khi về đến nhà sụp thẳng xuống. So sánh với cái lạnh như băng trên người, trong lòng nàng càng lạnh hơn, lạnh từ trong ra ngoài, cho dù mặc nhiều hay ít quần áo cũng không có cách nào giải quyết vấn đề.

Cách đó không xa, một chiếc xe thể thao bất ngờ quá mức xông thẳng tới, tiếng động cơ gầm rú làm cho người đi đường nhao nhao nhìn chăm chú.

Nhìn ra được, trong lòng người lái xe có chuyện không vui lắm.

Xe ổn định dừng ở trước tòa nhà nàng ở, sau đó người trong xe mở cửa xuống xe, T-shirt màu trắng, áo khoác màu trắng, anh tuấn khoa trương hoàn toàn như trước đây, chỉ là tem khuôn mặt đeo kính râm, đã che đi toàn bộ cảm xúc.

Lục Tiểu Phong lập tức lui vào trong phòng, đi đến trước cửa chính chờ.

Không ngoài dự đoán, hai phút sau có người dùng chìa khóa mở cửa, nhưng thử vài lần mở không được, ngay sau đó tiếng đập cửa rầm rầm vang lên, Lục Tiểu Phong không có lập tức mở cửa, người ở bên ngoài bắt đầu chuyển sang phá cửa. Cho dù còn cách một cánh cửa, Lục Tiểu Phong cũng có thể cảm nhận được vẻ âm thầm oán giận từ bên ngoài xuyên thấu vào trong này.

Cuối cùng Lục Tiểu Phong cũng mở cửa, Tô Trí Nhược lạnh mặt đứng ở bên ngoài, tuy rằng không nhìn thấy ánh mắt ở bên dưới kính râm, nhưng chỉ nhìn môi anh ta mím quá chặt, cũng biết anh ta hiện tại đang âm thầm muốn gắt gỏng.

Tô Trí Nhược đi vào trong phòng, còn không có thay giày liền u ám hỏi: “Cô thay khóa cửa?”

Vừa mở miệng đã dày đặc giọng mũi, chắc hẳn bị cảm. Lục Tiểu Phong chần chờ một lát, vẫn quyết tâm khiên quyết không pha trà cho anh ta.

“Uhm.” Nàng ôm chén trà ngồi ở trên ghế từ từ lắc lư hai bên.

Yết hầu Tô Trí Nhược chuyển động một chút, môi mỏng lạnh lùng nói: “Cô nghĩ rằng tôi sẽ không trả lại chìa khóa cho cô?”

“Tôi chỉ cho rằng như thế an toàn hơn.”

Lúc Lục Tiểu Phong nói chuyện mỉm cười bình thường, điều này ở trong mắt Tô Trí Nhược cực kỳ chường mắt.

Đêm đó sau khi Tô Trí Nhược chịu đả kích rất sâu, lại không quay về nơi này, ngay trong ngày hôm sau, Lục Tiểu Phong nhắn tin, bảo anh ta mau chóng quay về thu dọn hành lý, anh ta đề nên xuống tức giận cùng oan ức không lí do, căn cứ vào giao hẹn của cô ấy đến thu dọn đồ đạc, thật không nghĩ rằng cô ấy lại giáng cho hắn một gậy vào đầu. Từ nhỏ đến lớn Tô Trí Nhược chưa bao giờ khó xử như vậy, làm cho hắn muốn lấy cái hồ đem mặt mũi thể diện đã mất hết của mình chôn xuống.

Lục Tiểu Phong đương nhiên không biết lúc này Tô Trí Nhược đang im lặng nhưng tâm lý lại chuyển động, nàng duỗi lưng một cái, quay trở lại máy vi tính bắt đầu gõ bàn phím, nhân tiện nói một câu với người phía sau: “Anh làm việc nhanh lên một chút.”

Người phía sau không hé răng, giống như đứng yên thật lâu, tiếp đến nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng kéo cửa.

Cả một buổi chiều Lục Tiểu Phong ra sức đánh chữ, nhìn lên trên con trỏ ở màn hình cứ chột lóe, nàng một chút cũng không nhập tâm được vào trong câu chuyện của mình, Nam chính bị nàng viết thành một khúc gỗ khó chịu, nữ chính biến thành góc nghếch, xoa nhẹ mi tâm, vừa ngẩng đầu lên nhìn, ngoài cửa sổ không biết đã tối đen từ bao giờ, trong phòng chỉ có mỗi chỗ của nàng là sáng.

Chốc lát sau, Tô Trí Nhược từ trong phòng đi ra, Lục Tiểu Phong nghe thấy tiếng động quay đầu lại, lại thấy hai tay anh ta trống trơn.

Anh ta vẫn đeo kính râm, hai tay đút trong túi quần, chỉ có thể nhìn từ mũi trở xuống đến môi và cằm đang căng cứng: “Đồ đạc nhiều lắm, lần sau tôi đến lấy.”

Lục Tiểu Phong gật đầu: “Cũng được, nhưng phải nhanh một chút, lần sau tốt nhất tìm người giúp mang hộ toàn bộ đi.” Nói xong quay đầu lại tiếp tục đánh chữ, rồi sau đó nhớ tới một chuyện, còn nói: “Tiền thuê phòng của anh tôi đã gửi trả vào trong tài khoản, thêm bồi thường phá hợp đồng.”

Làm việc thật sự là gọn gàng.

Bỗng nhiên Tô Trí Nhược nhớ lại Hạ Kỳ đã từng nói qua, bao dung cùng coi thường có bản chất khác nhau. Trước kia cô ấy hết lần này đến lần khác bao dung hắn, hiện tại cô ấy không bao dung hắn nữa, cho nên coi thường hắn. Hắn làm sao lại không nhìn ra, lúc đầu cô gái này đối với tất cả đều rất lạnh nhạt, trên thực tế trong lòng cất giấu tàn nhẫn.

“Tôi đi đây.”

“Không tiễn.”

Trong phòng khách không có bật đèn treo, chỉ có đèn học trên bàn Lục Tiểu Phong, bóng lưng hờ hững của nàng bị ngọn đèn phóng to đến mấy lần.

Tô Trí Nhược hít một hơi, lại nói một lần nữa: “Tôi đi đây.”

Tiếng đánh chữ vẫn như cũ, Lục Tiểu Phong không quay đầu lại nói: “Đi cẩn thận.”

Đột nhiên, Tô Trí Nhược bước nhanh đến phía trước, nắm chặt lấy tay cô ấy một phen đem cô ấy kéo dậy từ trên ghế, hấn cứ cố nhịn, cuối cùng nhịn không được nói: “Cứ như vậy không thể tha thứ cho tôi? Tính cách con người là trời sinh, từ nhỏ tính tình tôi vốn là như vậy. Tôi nói chuyện không dễ nghe, thái độ cũng cứng rắn, cô nói lòng dạ tôi hẹp hòi, tùy thích, còn gì nữa, ah, ngạo mạn, không nói lý lẽ, không thông cảm cho cô, bản thân con người không thể không có khuyết điểm, tôi thừa nhận khuyết điểm này, nhưng tôi nói tôi sẽ sửa, con người ở chung không phải là quá trình mài giũa giúp đỡ lẫn nhau sao.”

Lục Tiểu Phong nhíu mày: “Tôi và anh ở chung cho tới bây giờ đều là một mình tôi nhân nhượng anh, anh cũng nói tính cách con người là do trời sinh, giang sơn dễ đổi, chỉ dựa vào khoan dung cùng nhân nhượng của tôi là không có biện pháp gắn bó quan hệ của chúng ta.”

“Một mình?” Tô Trí Nhược tức giận đến suy nghĩ choáng váng: “Một chút cô cũng không nhìn thấy nỗ lực của tôi?”

Lực đạo trong tay anh ta lại tăng thêm một chút, thật ra lực này cũng không lớn lắm, nhưng mà đối với Lục Tiểu Phong mà nói cũng không chịu được, tay phải của nàng bị đau, mặt lập tức trắng bệch.

Tô Trí Nhược phát hiện thấy Lục Tiểu Phong không bình thường, vội vàng buông tay, nhưng mà hấn cũng không có sử dụng bao nhiêu sức lực.

“Cổ tay cô sao lại thế này?”

“Không có việc gì.” Lục Tiểu Phong bình tĩnh xoa nhẹ chỗ đau: “Không cần thận bị trật.”

“Để tôi xem nào.”

Lục Tiểu Phong lùi lại phía sau: “Anh đi đi.”

Tô Trí Nhược đang vươn tay ra cứng lại trong không trung, đột ngột thu hồi, vẻ mặt hấn nhất thời luống cuống. Lúc này Lục Tiểu Phong mơ hồ nhìn thấy ánh mắt sau kính râm của anh ta sừng đỏ, không đợi nàng nhìn rõ, Tô Trí Nhược bỗng nhiên xoay người, không hề quay đầu lại đi ra khỏi cửa.

Tuy nhiên, Lục Tiểu Phong nghĩ tới hai ngày nữa anh ta sẽ lại đến, lấy hành lý của anh ta đi, nhưng mà nàng đợi vài ngày, Tô Trí Nhược cũng không xuất hiện lần nữa.

Cũng đúng, một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, thể diện của mình là tính toán so đo nhất, làm sao chịu được thái độ của nàng như vậy. Nhưng mà, một phòng đồ đạc như vậy nên xử lý như thế nào?

“Lục Tiểu Phong, ê, nhìn này, Lục Tiểu Phong tiểu thư!”

Lục Tiểu Phong sững sốt, lập tức phản ứng nói: “A?”

“A cái đầu của cậu.” Bộ dạng khuôn mặt Hạ Kỳ như kẻ thua cuộc: “Mình gọi cậu đi ra ngoài dạo phố, không phải ngày ra, làm đồ trang trí.”

“Ah~”, Lục Tiểu Phong vẫn còn ở trạng thái nửa ngây ngốc: “Cậu nói đến bộ quần áo kia mà, chúng ta xem một chút đi...”

“hai bộ đó mình đều mua rồi.” Hạ Kỳ thở dài, “Hôm nay tại sao cậu lại như vậy. ra ngoài không mang theo ví tiền, ăn cơm uống nhầm đồ uống của mình, vừa rồi mới vào cửa liền gây người ra, mình hỏi cậu váy đẹp hay là quần đẹp, cậu có biết cậu trả lời ra sao không, cậu bảo: ‘Mẹ của cậu mặc đẹp nhất.’” (ý nói mẹ Hạ Kỳ)

Lục Tiểu Phong nghe xong cũng ngạc nhiên.

Hạ Kỳ lắc đầu: “Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, tại sao cậu lại không tập trung như vậy?”

Lục Tiểu Phong cười cười: “Không có gì, có lẽ ngủ không ngon.”

“Trước kia cậu thường xuyên đảo lộn ngày đêm, cũng không có thấy cậu ngáy ngốc như vậy.” Hạ Kỳ ôm lấy Lục Tiểu Phong, hạ giọng nghiêm túc nói: “Là chuyện bên phía Liêu Khả Nham, chẳng lẽ Tiêu...”

Lục Tiểu Phong lập tức ngắt lời cô ấy: “Không phải, cậu đừng đoán bừa.”

Hạ Kỳ thấy sắc mặt cô ấy quả thật không tốt, không khỏi lo lắng: “Thế cậu làm sao vậy, hồn bay phách lạc, giống như đã đánh mất món đồ quý giá vậy.”

“A?” Lục Tiểu Phong sờ sờ mặt, “Có thật như thế không. Thật ra không phải là chuyện lớn gì... Mình bảo Tô Trí Nhược chuyển ra ngoài.”

Hạ Kỳ thoáng cái nghe không hiểu, sững sờ một lúc lâu, đột nhiên kinh hãi nói: “Cậu để cho anh ta chuyển ra ngoài? Vì sao? Anh ta chọc giận cậu cái gì?”

Bị hỏi một chuỗi vấn đề, Lục Tiểu Phong cười khổ: “Cậu kích động như vậy làm gì.”

Hạ Kỳ nghiêng đầu, nghĩ một lát, nói: “Mình khó hiểu a, thật ra tiếp tục tiếp xúc, anh ta chỉ là hơi độc mồm độc miệng, tính tình có chút quái lạ, nhưng là một người tốt.”

“Mình sợ, Tiểu Kỳ, thật sự mình vô cùng sợ hãi.” Lục Tiểu Phong đột nhiên nói không đầu không đuôi.

Hạ Kỳ vừa nghe đã hiểu: “Việc này rốt cuộc có điều gì đáng sợ, cậu không thể vĩnh viễn sống chung với loại trạng thái này... Cậu thích anh ta là mình thường.”

Sắc mặt Lục Tiểu Phong cứng đờ: “Mình không thể.”

Hạ Kỳ tức giận không có chỗ xả ra: “Vì sao cậu không thể, nhiều năm như vậy, mình vẫn mong có một người như vậy có thể dẫn cậu vượt qua cuộc sống bình thường.”

“Anh ta không được.”

“Vì sao, anh ta không thích cậu? Nhưng mình cảm thấy anh ta rất quan tâm đến cậu, chắc hẳn có hi vọng...”

“Tiêu Duy.”

Hạ Kỳ ngẩn ra nửa ngày, tiếp đó cả khuôn mặt cùng nhả lại: “Tiêu Duy? Mình không hiểu, tại sao y lại có quan hệ cũng Tô Trí Nhược?”

Lục Tiểu Phong đầu đầu nói: “Rất phức tạp, nhưng rất có thể sẽ có quan hệ...”

“Lục Tiểu Phong, cậu thật là...” Hạ Kỳ xiết chặt nắm tay, muốn đánh lại không thể xuống tay được, cuối cùng đẩy Lục Tiểu Phong một cái, thở phì phì nói: “Chỉ cần có một chút biến động nhỏ là cậu sẽ như vậy sao, sau này cậu có gặp lại người nào, cậu lại muốn tưởng tượng xem anh ta có thể có quan hệ với Tiêu Duy hay không sao.”

“Mình không tưởng tượng...”

“Được, cho dù là sự thật, vậy thì sao. Cậu sợ Tiêu Duy như vậy sao, trước kia cậu chính là người một chút cũng không sợ đàn ông kia mà, thậm chí có thể cùng họ đối diện tranh giành. Cậu nói là buông ra, thật ra cậu chưa từng nhìn thẳng vào chính mình, cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng đi thăm Trình Băng, cho nên cậu không thể nói được, cậu tự ti!” Từ trước đến nay Hạ Kỳ không có hung dữ với Lục Tiểu Phong như vậy, cô ấy thở phì phò, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Lục Tiểu Phong trong lòng vừa vội vừa tức.

Lục Tiểu Phong giật mình đứng nguyên tại chỗ, môi đều run lên, nàng không nói một tiếng nhìn vào mặt Hạ Kỳ, ánh mắt cũng trống rỗng.

Hạ Kỳ đột nhiên nhận ra được trong lúc mình tức giận đã phạm phải sai lầm lớn, vội vàng dịu xuống giải thích: “Tiểu Phong, vào miệng mình một cái, nói linh tinh, cậu đừng... Tiểu Phong, cậu nói gì đi.”

Hạ Kỳ vội đến muốn khóc, cô vừa mới đen tên người kia nói ra, cô liền nhận ra được thôi hỏng rồi, cho dù cô hô gọi như thế nào, Lục Tiểu Phong cũng không có phản ứng.

“Để mình một mình thử nghĩ xem.”

Hồi lâu, Lục Tiểu Phong cuối cùng cũng mở miệng, sau đó, không hề nghe thấy Hạ Kỳ nói gì, im lặng rời đi.

“Buổi tối mình muốn đi ra ngoài.”

45. Chương 45

Con người luôn luôn không hề mong muốn đối mặt với sự thật. Quên đi hay là trốn tránh, hoặc là vùi lấp, giống như là đem cây thực vật không muốn nhìn thấy ánh sáng giấu đi càng sâu càng tốt, sợ sau khi lấy ra liền thối nát hư hỏng.

Trong một câu nói của Hạ Kỳ, bóc trần vết sẹo của nàng, làm cho chỗ đã lâu không đau của nàng lại bắt đầu mơ hồ thấy đau.

Nàng là ai, nàng là một người phụ nữ thất bại. Lúc hăng hái không ngó ngang tới ai lao vào đấu tranh anh dũng, tổn thương người yêu, lọt vào hãm hại của kẻ địch, sau khi trốn thoát về, đối diện với đau thương trước mắt, ngọn lửa báo thù bởi một câu trước khi chết của anh ấy lại hóa thành bi thương, từ đó về sau không hề nhắc tới, an phận trốn ở trong nhà, viết tiểu thuyết, sống qua ngày.

Nàng không phải là một Mông Sa không có khuyết điểm như tưởng tượng của Tô Trí Nhược, khuyết điểm của nàng nhiều không đếm được, nàng cũng không phải là người phụ nữ mất chồng đơn giản như anh ta hiểu, tình trạng hiện tại của nàng đều do chính một tay nàng tạo nên, gây tội thì phải chịu tội, không đáng được thông cảm. Nhưng mà không giống với anh ta, anh ta tuổi trẻ anh tuấn, chỉ liếc mắt một cái cũng khiến cho người khác khó có thể quên, gia cảnh giàu có, lại tràn đầy lí tưởng của mình, tuy rằng đối diện với thất bại sẽ mất mát bất lực, nhưng không thất bại hoàn toàn, kiêu ngạo tự tin, thậm chí hơi thiếu trưởng thành, sức hấp dẫn tràn ngập như trước. Cho dù thỉnh thoảng tùy thích làm liều, nhưng khi hồi lỗi nghĩ lại cũng rất đáng yêu ấm áp. (siêu đáng yêu ấy chứ, em mà có n.y như thế thì *ực ực* =.=)

Đã lâu rồi, lâu đến mức nàng cũng đã quên cảm giác của mỗi tình đầu như thế nào, tâm trạng thích một người là như thế nào, cái loại mùi vị của nước chanh vừa chua vừa ngọt, quanh quẩn trong lòng, xua cũng không đi. Đã từng nghĩ rằng cuộc đời này cứ chấm dứt trong thanh tịnh ít ham muốn như vậy, cũng chưa từng nghĩ còn có người có thể làm xáo trộn một ao nước trong của nàng. Nhưng mà nàng đã sớm cho rằng, anh ta và nàng là không thể nào, phần tình cảm kia bị nàng chôn dưới đáy lòng còn chưa có nảy mầm đã bị nàng gắt gao ấn chặt xuống lòng đất, không thể chờ đợi, không thể mơ mộng hào huyền, có thích hay không còn phải nhìn xem có xứng hay không, tất cả đều bị nàng kiểm soát vô cùng tốt, ngoại trừ anh ta đột nhiên nói, thích nàng.

Nhưng mà ánh sáng của anh ta quá mạnh, làm cho nàng nhất định phải cúi đầu.

Nàng tự ti, tự giễu cợt, tiếp tục viết lời bộc bạch của nàng, cố gắng giành một vị trí cho nam nữ nhân vật chính của nàng.

Kỳ hạn biên tập cho nàng chớp mắt liền đã tới rồi, nhưng mà nàng vẫn không có cảm giác viết ra được, tình tiết lúc thổ lộ lại gặp chướng ngại, bất kể như thế nào cũng không có cách gì đột phá.

Đúng lúc này, có người gửi cho nàng một cái tin nhắn. Một dãy số xa lạ, viết thời gian địa điểm, hẹn gặp mặt nàng, kí tên Lương Thiển Thâm.

Quá trưa, trời trong chuyển nhiều mây, ánh nắng không quá gay gắt, nhưng gió bắc cũng không thổi lung tung như vậy, cành cây trơ trụi không có đung đưa đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy.

Trên đường giao thông không phải giờ cao điểm, xe buýt chạy thẳng một mạch đến tận mục tiêu, Lục Tiểu Phong bước từ trên xe xuống, đi vài bước, dừng lại ở một quán bar sa hoa. Nàng còn đang do dự có phải nên gọi điện thoại hay không, bên trong đã có người đi ra đón nàng đi vào.

Quán bar phải đến tối mới kinh doanh, hiện tại trong quán không có bóng người, chỉ có vài người phục vụ đang quét dọn vệ sinh, người quản lí ở đằng trước dẫn Lục Tiểu Phong đi đến lầu hai vị trí gần cửa sổ, phòng riêng nho nhỏ, có một bóng dáng màu xanh nhạt đã đợi ở nơi này, tuy rằng có bầu, nhưng xinh đẹp trên người cô ấy không giảm mấy may, thậm chí càng thêm mê người.

“Đến đây.”

Lương Thiển Thâm nghe thấy tiếng động quay đầu lại, trên khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân lập tức lộ ra nụ cười, tiếp theo đưa tay ý bảo Lục Tiểu Phong ngồi xuống.

Lục Tiểu Phong ngồi xuống đối diện với cô ấy, trong lòng có chút không yên, Lương Thiển Thâm tìm nàng, đại khái nàng đoán được là vì điều gì.

“Uống chút gì không?” Giọng nói của Lương Thiển Thâm hôm nay trong trẻo nhưng lạnh lùng, phát ra mềm mại, có loại mỹ diệu không giống người thường.

“Cũng được.” Lục Tiểu Phong cũng thấy trong cái chén của cô ấy là nước, nói: “Nước ấm đi.”

Lúc nước ấm được đưa lên, còn có bánh ngọt đáng yêu thơm nồng nàn, bánh ngọt của Lương Thiển Thâm là sô cô la, của nàng là một miếng bánh ngọt vị matcha. (matcha là bột trà xanh)

Lương Thiển Thâm cắt một miếng bánh của chính mình đưa vào trong miệng, rất hưởng thụ nheo mắt cười nói: “Không tệ. Tôi nghe nói cô thích vị matcha, thử một chút đi, thợ làm bánh ngọt ở chỗ tôi tay nghề tốt lắm.”

Lục Tiểu Phong ăn một miếng nhỏ, quả nhiên vừa vào miệng lập tức tan ra, ngọt mà không ngán, một chút vị matcha thoang thoảng tràn ngập ở đầu lưỡi.

“Nghe nói sau khi ăn bánh ngọt matcha cô còn thích uống một cốc ca cao.”

Vừa mới dứt lời, một ly ca cao nóng đã được bưng lên. Lục Tiểu Phong nâng cái chén nhỏ ấm áp lên, nhìn thấy sô cô la bên trong đang bốc lên hơi nóng, có chút sững sờ.

Hành mi thanh tú của Lương Thiển Thâm chớp nhẹ: “Không hỏi tôi biết được từ đâu?”

Lục Tiểu Phong hạ mí mắt xuống.

Lương Thiển Thâm mỉm cười nói: “Lục tiểu thư thông minh như vậy, nhất định hiểu rõ rồi.”

“Lương tiểu thư muốn nói gì, xin cứ nói thẳng.” Lục Tiểu Phong quyết định không vòng vo.

Ánh mắt Lương Thiển Thâm thu vào, thụ hồi một ít ý cười, lộ ra vài phần nghiêm túc: “Lục tiểu thư hẳn không phải người tuyệt tình như vậy, có thể cho Tiểu Quai thêm một cơ hội, cũng ình thêm một cơ hội.”

Lục Tiểu Phong đoán được cô ấy sẽ nói vậy, không chút suy nghĩ lập tức trả lời: “Không có khả năng, tôi và anh ta không phải người đi trên cùng một con đường.”

Đáp án này cũng ở trong dự liệu của Lương Thiển Thâm, cô không hề cử động, ngược lại cười cười, đổi đề tài: “Ngày đó cô cũng gặp qua chồng của tôi chứ, biết tôi và anh ấy làm sao ở cùng một chỗ không?” Cũng không đợi Lục Tiểu Phong trả lời, cô nói tiếp: “Cô cũng thấy đấy, nhà của tôi rất giàu, nhưng nhà của anh ấy lại rất khó khăn, tính cách của tôi rất cuồng ngạo, anh ấy vừa may tương phản, rất thu liễm, thời hai chúng tôi còn đi học, mới đầu chính là hai đường thẳng song song không bao giờ cắt nhau, có rất nhiều khó khăn, tính cách không hợp, người nhà phản đối, còn có cách trở hiểu lầm bên trong, nhưng chúng tôi vẫn ở chung một chỗ. Cho nên, trên đời này không có chuyện không có khả năng, mà là xem mình có ý dùng nó hay không.”

Cô chậm rãi uống một hớp, ánh mắt trong sáng lại chân thật đáng tin. Lương Thiển Thâm tao nhã ăn bánh ngọt, chờ Lục Tiểu Phong trả lời.

“Nhưng tôi không giống cô.”, nghĩ nửa ngày, Lục Tiểu Phong nói mang một chút tự chế giễu: “Cô xinh đẹp, tài giỏi, cái gì cũng tốt, tôi đây, tuổi cũng lớn, là một kẻ vô dụng, nói thật, tôi cũng không hiểu anh ta thích tôi ở điểm nào, làm người phải tự biết mình là ai.”

Lương Thiển Thâm bị lời nói của cô ấy làm cho nở một nụ cười: “Thật sự cảm ơn cô đã nghĩ tôi tốt đẹp như vậy, nhưng đáng tiếc, tôi rất tệ, từ nhỏ đến lớn, người có thể nói là bạn bè của tôi, đếm không quá một bàn tay, người chán ghét tôi nhiều không đếm xuể. Lục tiểu thư, cô không cần tự coi nhẹ mình, cô có đầy đủ ưu điểm để anh ta thích cô, hơn nữa thích một người có đôi lúc cũng không thể nói rõ, nếu như có thể liệt kê

ra một đồng lí do dài, ngược lại tôi cảm thấy cần phải nghi ngờ có phải thích từ thật tâm hay không. Lại nói đến xinh đẹp chẳng hạn, đều là nhất thời, từ trước đến nay tôi không thêm để ý, Tiểu Quai cũng vậy.”

Nhớ tới chồng của cô ấy dung mạo xấu xí, Lương Thiển Thâm đúng là nói thật. Nhưng mà, vấn đề của nàng không phải nhìn đơn giản như vẻ bề ngoài vậy.

Nhìn thấy Lục Tiểu Phong lại buồn bực không nói lời nào, biểu cảm trên mặt khó nắm bắt, Lương Thiển Thâm thẳng thắn nói rõ hết lời: “Lục Tiểu thư, nếu tôi đoán không sai, cô nhất định đã từng trải qua tổn thương tình cảm gì đó.”

“Vì sao Lương tiểu thư lại nói như vậy?” Trong lòng Lục Tiểu Phong thầm kinh ngạc, chắc hẳn nàng đã che dấu rất khá nha.

Lương Thiển Thâm lấy tay chống cằm, một đôi mắt bình tĩnh nhìn vào trong mắt Lục Tiểu Phong: “Cô luôn cười, nhưng trong mắt của cô không có ý cười chân chính. Không cần khó hiểu, có lẽ cô không tin, giống như cô không muốn nhắc đến quá khứ này, tôi cũng từng có đau đớn sống không bằng chết, bóng ma quãng đời kia phá hủy cuộc sống của tôi, tình yêu của tôi, thiếu chút nữa làm cho tôi không có cách gì không tiếp nữa, lần đầu tiên tôi nhìn thấy mắt của cô, trực giác liền mách bảo ở một mức độ nào đó tôi và cô rất giống nhau.”

Lục Tiểu Phong không khỏi kinh ngạc.

Lương Thiển Thâm lại rất bình thản, giống như chuyện đó không phải chuyện của chính cô, giống như cô ấy đang kể lại một câu chuyện cũ, một triết lý, trong giọng nói bình tĩnh có sức mạnh ngấm vào trần an lòng người: “Tôi đã vượt qua, nếu tôi cố chấp với quá khứ, thì cũng không có hạnh phúc ngày hôm nay. Tôi biết, muốn buông quá khứ xuống là một việc rất khó khăn, nhưng mà, chúng ta không thể vì quá khứ mà phá hủy tương lai, không để ý đến người khác chờ đợi. Nếu cô bằng lòng lấy ra can đảm để thử nghiệm, cô sẽ phát hiện, đời người của cô không chỉ có một mình cô đang đau khổ chèo chống, còn có người đi cùng cô, giúp đỡ cô, lại nhìn lại, những chuyện kia cũng có khả năng cười xòa một tiếng.”

Những lời nói của Lương Thiển Thâm làm cho Lục Tiểu Phong bị chấn động rất sâu, nàng không nghĩ rằng cô gái tất cả đều rất hoàn mỹ này cũng sẽ có một quá khứ cay đắng. Ông trời đúng là công bằng, nó cho bạn bao nhiêu hạnh phúc, bao giờ cũng lấy đi từ trên người bạn một ít để bù lại.

Ca Cao bị nàng khuấy trộn sớm đã nguội lạnh, mùi không hấp dẫn người khác như trước, Lục Tiểu Phong cười khổ thấp giọng nói: “Tôi có tư cách sao?” Giống như đang tự nói với chính mình, hoặc giống như đặt câu hỏi với người đối diện.

“Chồng của tôi từng bị rất nhiều người nói anh ấy không xứng với tôi, nhưng anh ấy cũng không có vì vậy mà lùi bước, anh ấy nỗ lực vượt quá cả người bình thường, luôn luôn không bỏ rơi tôi, tôi cũng từng tự ti, cảm thấy không xứng với anh ấy, rời khỏi anh ấy, nhưng mà xứng hay không người khác nói cũng vô dụng, tôi cho rằng anh ấy là người bản thân tôi muốn, như vậy anh ấy chính là người xứng đáng nhất với tôi, anh ấy nói anh ấy không có tôi, cuộc đời của anh ấy cũng không trọn vẹn. Tiểu Quai chọn cô, như vậy ở trong lòng anh ta cô chính là người tốt nhất, anh ta sẽ không để ý đến người khác nhìn vào. Tin tôi đi, về điểm này, hai anh em chúng tôi đặc biệt giống nhau.”

Lục Tiểu Phong ngơ ngác nhìn khuôn mặt xinh đẹp như vẽ của Lương Thiển Thâm, muôn vàn tâm tư trong một lúc, lấp kín cõi lòng, từng đợt thấy đau.

Sau đó Lương Thiển Thâm nhích lại gần, bày ra một nụ cười xin lỗi: “Hôm nay tôi nói nhiều, nhưng rốt cuộc tôi vẫn muốn nói một câu, nếu trong lòng cô cho dù chỉ có một chút, là thích Tiểu Quai, xin thử cùng anh ta ở chung một chỗ. Thật ra anh ta rất đơn thuần, không hay bày tỏ bản thân, nghĩ muốn để cô hiểu rõ anh ta, nên mới dẫn cô về nhà, lại không có được hiệu quả như dự đoán, hi vọng cô tha thứ cho anh ta. Gần đây anh ta không tốt lắm, đều ngủ ở trong cục cảnh sát, hình như ngã bệnh, lòng tự trọng của anh ta rất mạnh, thích cố chịu đựng... Lục Tiểu thư, cô nên cân nhắc thật kỹ.”

Ánh nắng mặt trời chiếu vào chiếc thìa kim loại nàng đang cầm, lóe lên một điểm sáng nho nhỏ, chập chờn trong tầm mắt của nàng.

Vào buổi tối, Lục Tiểu Phong đón xe lửa đi suốt đêm ra khỏi thành phố, lại ngồi xe buýt, xóc nảy một đêm, cuối cùng dừng lại ở trước một tòa chung cư.

Nàng hít vào một hơi, gõ cửa.

Đêm đã khuya, người trong nhà hình như đã đi ngủ, qua một lúc thật lâu, bên trong cuối cùng truyền ra một giọng nói cẩn thận của một người: “Ai đấy?”

Hốc mắt Lục Tiểu Phong nóng lên: “Mẹ.”

46. Chương 46

Nghe nói gần đây đệ nhất mỹ nhân giới cảnh sát tâm tình không vui, tính khí nóng nảy, nói chuyện cầm súng vác côn, ai chỉ cần nói một câu không hợp với ý anh ta, có thể bị anh ta nhe răng cắn chết, vì thế mọi người tránh xa ba bước, hơn nữa càng làm cho người ta không thể tưởng tượng được là hang ổ liên tục một tuần của anh ta đều ở trong cục cảnh sát, nhưng vấn đề là hai ngày qua cũng không có vụ án lớn nào yêu cầu anh ta phải bán mạng như thế.

Vì thế, Hứa Thạch trên danh nghĩa là đến tìm Nghiêm Đội nói chuyện, trên thực tế chính là đến xem Tô Trí Nhược xù lông lên ra làm sao.

Thạch Đầu lão ca hấp tấp tìm gặp Tô Trí Nhược, ôi, vài ngày không thấy, một khuôn mặt trắng đã biến thành một khuôn mặt đen sì.

“Anh tới để làm chi.” Lông mày Tô Trí Nhược đều dựng lên, tức giận nói, tiếng nói của hắn rất khàn, giống như cảm mạo mới khỏi.

“Ha ha, đến thăm hỏi cậu.” Hứa Thạch không đứng đắn đi qua bên cạnh ngồi xuống.

Tô Trí Nhược không để ý đến anh ta, tiếp tục quay về phía máy tính gõ gõ đánh đánh.

Hứa Thạch đến gần thật sự muốn nhìn trộm một chút: “Không có nghe nói bên đội hình sự các cậu giao cho cậu cái vụ án lớn nào, cậu vội vàng gì chứ.”

Tô Trí Nhược hốt ha hốt hoảng lấy tay che lấp màn hình, nhưng vẫn không che kín được hết, Hứa Thạch nhìn từ trong khe hở đại khái được ba bốn chữ, lập tức không nhịn được cười phì thành tiếng, rất không có hình tượng võ mạnh xuống đùi.

“Biến, đừng có ở chỗ này làm vướng mắt lão tử.” Tô Trí Nhược đột nhiên giận dữ, gân xanh trên trán dường như có thể thấy rất rõ ràng.

Hứa Thạch không phải người không có tầm nhìn, biết thấy tốt mới làm, huống chi vừa rồi chính anh trêu chọc tiểu tử này, đổi lại là lúc bình thường cậu ta nhiều nhất cũng chỉ quay người lại đấm một cái, không nghĩ tới hôm nay cậu ta thực sự không nể nang, xem ra vấn đề có chút nghiêm trọng.

“Anh không đúng, anh không cười.” Hứa Thạch che miệng lại, sau đó thần thần bí bí hỏi cậu ta: “Có muốn tôi nghĩ kế giúp cậu hay không? Theo đuổi con gái nha, tôi cũng có một số cách.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong đầu Hứa Thạch sớm đã nhắm nài đến bị nội thương, đều nói Tô Trí Nhược là đệ nhất mỹ nhân giới cảnh sát, trước đây khi cậu ta bước vào nơi này, bao nhiêu người kinh ngạc, lập tức so sánh với bản gốc đệ nhất hoa khôi cảnh sát, bao nhiêu cô gái nhìn thấy cậu ta mà đổ kị, ngay cả bọn anh ta ở đây tần suất tổ giác cũng tăng lên, mặc kệ vụ án có phải thuộc quản lý của cảnh sát hay không, tất cả đều chen chúc về phía nơi này của bọn họ.

Theo lý thuyết Tô đại gia tìm một người bạn gái quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ cần cậu ta ngoắc ngoắc ngón tay, rất nhiều cô gái chen lấn tiến đến bên cạnh, tại sao cái cô Lục Tiểu Phong kia lại kiên cường như vậy, dù sao cũng là phụ nữ có chút từng trải, không thể lấy cô ấy so sánh với những cô bé không hiểu biết gì.

Mặt Tô Trí Nhược thối ra hừ lạnh: “Theo cái gì mà theo, ai hiếm lạ!” Vừa nói, vừa hung hăng gõ bàn phím, phím chữ bị cậu ta đập xuống bộ dạng như đạn bắn không thể bật dậy.

Cái tính tình thối tha này, không hiềm lạ thì đem bản thân mình trở nên đàng đàng sát khí như vậy để làm chi, quấy cho lòng người hoang mang.

“Rốt cuộc làm sao vậy, cậu đừng có lại bắt nạt người ta, tôi đây sẽ không giúp cậu, đàn ông mà, nên có chút rộng lượng, có sai liền nhận sai, ngay cả khi không sai cũng nên nhận sai.”

Tô Trí Nhược lập tức đứng bật dậy khỏi ghế: “Tôi còn chưa đủ miến cường nhân nhượng hay sao, nhưng chỉ là, cô ta vẫn...” Nói được một nửa, Tô Trí Nhược nghiêng rằng, miến cường phun ra nửa câu sau, bên trong lời nói có chút oan ức: “Muốn tôi chuyển ra ngoài.”

Hứa Thạch sững sốt, không nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng như vậy.

“Chuyển thì chuyển, lão tử còn sợ không có chỗ nào để ngủ sao.”

Hứa Thạch nghĩ, đúng thật là không có chỗ ngủ, nếu không tại sao hàng ngày đều dọn ổ ở trong cục?

“Khụ khụ.” Hứa Thạch hắng giọng, tiện tay gõ gõ màn hình máy tính: “Ngoài miệng thì nói cứng như thế, ở trên đây lại viết cái gì, tuyệt đối không châm chọc, tự giác quét dọn nấu cơm... Ah, còn có cái gì mà không tuân theo một điều thì tùy ý xử trí...” (hahaha, anh Nhược ơi anh dễ thương quá, moahhhh!)

“Câm miệng!” Tô Trí Nhược cả kinh lập tức đỏ mặt, giống như con tôm bị người khác luộc chín.

Hứa Thạch lời nói thành khẩn vỗ vỗ bả vai Tô trí Nhược: “Cậu đừng ở chỗ này lừa mình dối người, tôi cho cậu biết, đàn ông càng lợi hại chỉ cần gặp phải phụ nữ, thì phải là con tôm nhỏ, phụ nữ đều thích dễ dàng, cậu so đo với cô ấy là vô dụng.”

“Tôi dễ dàng rồi.” Tô Trí Nhược cảm thấy mình bị oan uổng muốn học máu.

“Cái này của cậu gọi là dễ dàng, với tính cách kia của cậu, khẳng định chắc chắn lạnh mặt với người ta, nói chuyện lại chua ngoa. Dễ dàng cần không để ý đến hết thấy, thể diện bên ngoài cũng không cần, mọi việc đều phải nhẫn nhịn, nhất định phải cười, mặt dày mày dạn cũng không liên quan, phụ nữ thích bộ dạng này, không quá nửa ngày nhất định bình an vô sự. Cho nên, cô ấy bảo cậu chuyển đi, cậu sẽ không chuyển đi, dùng chiến thuật quẩn lầy cô ấy kéo dài thời gian, những lời nói chuyển ra ngoài, không nói đến nữa.” Hứa Thạch tự nhận là người từng trải, đem những điều mình từng gặp qua đúc rút thành kinh nghiệm đúc túi truyền thụ.

Mặt Tô Trí Nhược trắng bệch: “Xong rồi.”

“Xong rồi cái gì?”

Tô Trí Nhược cứng ngắc há hốc mồm: “Tôi bảo Ma Thú đi lấy hành lý giúp tôi...”

Hắn còn chưa nói xong, Ma Thú vội vàng vàng chạy vào, mở miệng nói: “Cường Ca, chủ nhà kia dọn đi rồi, nghe hàng xóm nói hai ngày trước thấy cô ấy kéo hành lý đi rồi.”

Tô Trí Nhược như bị sét đánh trúng: “Cậu... Cậu nói cái gì?”

Khi Lục Tiểu Phong trở lại trong thành phố thì trời đã tối, nàng kéo hành ký trở về khu nhà, đây là một chuyến đi rất gấp, không thông báo cho bất kỳ ai, biên tập không tìm thấy nàng, gấp đến độ thiếu chút nữa tức giận quay lưng lại. Lục Tiểu Phong vừa trả lời tin nhắn, vừa chậm chạp vào thang máy đi lên lầu.

Cửa thang máy vừa mở, trong hành lang không có đèn điện, hệ thống điều khiển ở nơi này bị hỏng, thợ điện đến sửa hai lần cũng chưa sửa xong, Lục Tiểu Phong đành phải bật di động lên, nhờ vào chút ánh sáng ấy tìm chìa khóa.

Đột nhiên, Lục Tiểu Phong cảm giác được có người rất nhanh tiến sát lại về phía nàng, nàng nhảy bèn vừa lui về phía sau, còn chưa ngẩng đầu lên đã bị người ta dùng sức ấn vào trên tường. Trong bóng đêm, ánh mắt Lục Tiểu Phong đột nhiên lạnh, đông lại thành một dòng không khí lạnh sắc bén, ngay khi nàng muốn nổi giận, đột nhiên ngửi được một hương vị quen thuộc.

Trên người Tô Trí Nhược là mùi bạc hà đặc biệt, anh ta thích dùng sữa tắm mùi bạc hà, cũng thường xuyên dùng nước hoa mùi bạc hà the mát, ngay cả không khí tươi mát trong nhà cũng đều do anh ta dùng mùi bạc hà. Lúc này tiếp tục ngẩng đầu nhìn kỹ lại, mờ mờ ảo ảo nhìn thấy rõ hình dáng của anh ta. Lòng cảnh

giác của Lục Tiểu Phong buông xuống, nhưng trong bóng đêm hơi thở trên người Tô Trí Nhược truyền đến không bình thường, nồn nóng, tức giận, bất an, trộn lẫn một chút quá đa tình, kết luận lại là có chút dọa người.

Lục Tiểu Phong nín thở chờ đợi một hồi, Tô Trí Nhược cứ ần ần vai của nàng lại từ đầu đến cuối không nói lời nào, sức lực dưới bàn tay hơi hơi phát run, còn cách một lớp áo khoác nhưng Lục Tiểu Phong vẫn có thể cảm nhận được.

Nàng do dự một chút, khẽ hỏi: “Anh tìm tôi?”

Một tiếng này của nàng như một mũi kim phá tan quả bong bóng bị bơm hơi tới cực điểm, hơi thở Tô Trí Nhược nặng thêm mấy phần, hơi thở càng rối loạn, sau một lúc lâu, hấn cương quyết thu tay về, sau khi quay mặt đi, như là dùng hết sức lực mới mở miệng, vừa mở miệng đầu tiên là cười lạnh tự giễu, sau đó nói: “Tôi đi, cô không cần cố ý chuyển nhà. Tôi sẽ không trở lại, cô... không nên ân hận.”

Người đàn ông kiêu ngạo còn chưa cúi đầu đã bị tuyên án tử hình, nếu cô ấy vì trốn hấn ngay cả chuyện chuyển nhà cũng có thể làm được, hấn chết cũng không buông thật sự không có tư cách về nhà, chính hấn cũng phải khinh thường chính mình.

Trong lúc nhất thời Lục Tiểu Phong không kịp phản ứng.

Tô Trí Nhược xoay người kiên quyết dứt khoát giống như đem xương cốt cứng rắn đều bẻ gãy, lại liên lụy đến cơ bắp, máu tươi đầm đìa, làm cho người ta chỉ nhìn lên bóng lưng của anh ta đã cảm thấy đau (ý nói anh ấy xoay người mạnh quá, cái này là ví von thôi nhé, chứ anh ý chả bị sao cả)

Lục Tiểu Phong sửng sốt, lập tức hiểu được yêu nghiệt này hiểu lầm, đang muốn đuổi theo, đúng lúc cấp bách khóa áo lại mắc vào trong cán vali, lôi kéo một phen suýt nữa đem khóa kéo kéo gãy, cuối cùng sau khi thoát ra, Lục Tiểu Phong dường như lấy ra tốc độ như năm xưa đuổi bắt tội phạm chạy thẳng xuống lầu. Nhưng thời điểm khi nàng đuổi đến nơi, Tô Trí Nhược đã khởi động ô tô.

“Chờ một chút!”

Mất thấy chiếc Lamborghini kia sắp đi mất, Lục Tiểu Phong nhanh tay lẹ mắt nhặt một hòn đá ném tới, vừa lúc đập vào sau mai xe, một giây sau, tiếng hăm phanh mãnh liệt xuyên thấu cả vùng trời khu nhà, tiếp theo bánh xe hưng hăng lưu lại trên mặt đất một vệt đen dài. Tô Trí Nhược vội vàng từ trong xe đi xuống, không thể tin được nhìn cái mai sau xe, sắc mặt khó coi tới cực độ: “Cô làm cái gì vậy?” (đụng đến “vợ” anh rồi =.=)

“Anh vội vã đi như vậy là sao, tôi còn có lời muốn nói.”

Trên mặt Tô Trí Nhược phủ một tầng sương, trên khuôn mặt vốn xinh đẹp có một chút sắc bén lại càng phát ra vẻ lạnh nhạt, hình như anh ta cố ý muốn đem vẻ mặt của mình giấu đi, thật không ngờ như vậy trái lại càng bộc lộ cảm xúc ở đáy lòng anh ta ra ngoài.

Lục Tiểu Phong thầm thở dài, làm sao bây giờ, anh ta kiêu ngạo như thế, lại bị nàng tàn nhẫn làm tổn thương tự tôn như vậy, nàng nên làm sao để dỗ dành đứa trẻ lớn kiêu ngạo này trở về đâu.

“Tôi chưa có chuyện đi. Chỉ là... đi về nhà.” Lục Tiểu Phong ngồi xuống ghé hành khách.

“Quay về ...nhà?”

Lục Tiểu Phong cười yếu ớt nói: “Uhm, bởi vì thật sự một mình không thể giải quyết, cho nên đi về một chuyến, sau đó, nghĩ thông suốt hết chuyện này.” Nàng nghiêng đầu, nhìn chỗ trống bên cạnh mình vỗ vỗ: “Lại đâu, tôi có mấy lời muốn nói với anh.”

Bản năng Tô Trí Nhược kháng cự, cứ đứng thẳng nguyên tại chỗ, nhìn thẳng tầm mắt của cô ấy: “Không cần, nếu lại là những lời này, cô không cần nói nữa, tôi đều hiểu rõ.”

Lục Tiểu Phong lắc lắc đầu, lập tức thở phào hơi, sương mù màu trắng hội tụ, tản ra, cũng như tâm tình của nàng trong khoảng thời gian này.

“Tôi nói rồi, tôi và anh bất luận là thân phận, tuổi tác đều có chênh lệch, giữa chúng ta là không thể nào.”

Tô Trí Nhược bị đâm chúng chỗ đau, lớn tiếng ngắt lời cô ấy: “Đủ rồi, tôi đã nói tôi biết rồi.”

Hắn quay người lại mở cửa xe, không muốn tiếp tục ngốc nghếch nữa, lại nghe thấy giọng nói thản nhiên khéo theo ngữ điệu nặng nề: “Đó là nói chính tôi, không phải nói anh. Anh giống như một tờ giấy trắng, nhưng tôi thì không phải. Anh có thể có mười phần sức lực để yêu đương, nhưng tôi có thể chỉ có năm phần, thậm chí ít hơn, có lẽ thật lâu lâu say này, tôi vẫn còn không có cách nào lấy ra hết sức để thích anh.”

Động tác của Tô Trí Nhược dừng lại, từ từ xoay người.

Lục Tiểu Phong không có ý thức sờ sờ cổ tay, bộ dạng nói chuyện có chút khó khăn: “Tôi đã nói với anh chồng của tôi ở trong lòng tôi, nói nghe có vẻ hay giống như tôi rất yêu anh ấy, nhưng trên thực tế tôi đối với anh ấy cũng không tốt, tôi làm tổn thương anh ấy. Con người chỉ có khi mất đi mới biết quý trọng. Nếu không muốn hối hận, như vậy liền dứt khoát không nên ham muốn quyền lực, như vậy cũng sẽ không mất đi.”

“Cho nên cô không hề tin tưởng tình yêu?” Tô Trí Nhược nhíu mày.

“Không, tôi không tin bản thân mình. Chỉ là, tôi sợ tôi sẽ hối hận.” Bộ dạng nàng cười khổ làm cho người ta cảm thấy được trên người nàng có một vết thương khổng lồ đang đổ máu, “Có thể tôi sẽ luôn đeo gánh nặng quá khứ trên lưng, cũng có thể không có cách nào toàn tâm toàn ý thích anh, hiện tại anh có thể lựa chọn ở lại hoặc là chuyển đi, nghĩ kỹ, một khi đã quyết định...”

“Những lời này nên là tôi hỏi cô.” Tô Trí Nhược đi đến trước mặt Lục Tiểu Phong ngồi xổm xuống, trong mắt lộ ra ánh sáng cảm giác sắc lạnh: “Nếu muốn tôi ở lại, sẽ không lại đổi ý, cô cũng nói, bốn đại gia là một tờ giấy trắng, là phẩm chất hiếm có, đồ đã nhận không thể trả lại. Nếu cô còn dám nói gì như chuyển ra ngoài, lời nói quá đáng như chia tay, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô.”

Mắt hắn u ám, lời nói có chút hung dữ, chỉ có điều, nếu kiểm tra tay của hắn liền phát hiện ra, mười ngón tay lạnh so với nhiệt độ không khí ban đêm còn thấp hơn mấy lần. Tâm của hắn hiện tại vì đóng băng quá lâu, đột nhiên có ánh mặt trời, ngược lại làm cho người ta không thể thích ứng, giữa nóng lạnh quá mức không ngừng run lên.

Lục Tiểu Phong đầu tiên là sửng sốt, lập tức tiếp thu ý kiến của Tô Trí Nhược, không khỏi cười thở dài một hơi.

Tô Trí Nhược cố ý sa sầm mặt: “Cười cái gì mà cười, tôi đang rất nghiêm túc.”

Lục Tiểu Phong ngừng cười, gật gật đầu: “Uhm, tôi cũng rất nghiêm túc như vậy.”

Tô Trí Nhược nhíu mày, hắng giọng một cái, cô ấy cũng nói nghiêm túc với hắn, ngược lại hắn có một chút khẩn trương, không phải, hắn rất khẩn trương. Hắn chăm chú nhìn tay Lục Tiểu Phong, theo bản năng lại ho hai tiếng, trên khuôn mặt trắng nõn đỏ lên kì lạ. Thời điểm mặt hắn đỏ đặc biệt đẹp, có loại hình dáng của hồ ly khó chịu cùng đáng yêu.

Lục Tiểu Phong ngồi không nhúc nhích, nhìn anh ta nghĩ xem phải làm sao bây giờ.

Tô Trí Nhược đi chậm chậm, vươn tay, giống như hạ tất cả quyết tâm, kéo tay Lục Tiểu Phong lập tức đem cô ấy ôm vào trong lòng.

Hai tay nắm cùng một chỗ mới phát hiện hóa ra tay của đối phương cũng lạnh như vậy, nhưng sau khi chạm vào nhau từ từ có nhiệt độ, loại nhiệt độ này xuyên qua làn da tiến vào máu, nhanh chóng hướng thẳng về phía trái tim.

“Này,” Giọng nói lúc hắn căng thẳng cũng rất dễ dàng dùng giọng điệu mạnh mẽ: “Tôi muốn sửa chữa một chút.”

Lục Tiểu Phong thấy lạ nhưng không trách: “Cái gì?”

“Tôi 27, không phải 26, không có kém cô 4 tuổi.” Đối với vấn đề này hắn vẫn canh cánh trong lòng rất lâu.

“3 tuổi vẫn còn là một sự khác biệt.” Nàng chân thành nói.

Nàng nghe thấy giọng nói lý sự của anh ta: “Cái này không đáng kể... sau này không được đề cập đến vấn đề này.”

“Được.”

Lục Tiểu Phong tựa vào đầu vai anh ta, một lúc lâu, lại nghe thấy anh ta âm ờ hỏi: “Vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý?”

Lục Tiểu Phong nhìn lên ngọn đèn âm áp trong phòng khách ở trên lầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Tôi thích hương vị anh lưu lại ở trong nhà.”

Nàng không có nghe được câu trả lời của anh ta, lại bị anh ta ôm chặt hơn nữa.

47. Chương 47

Khi Lục Tiểu Phong tỉnh lại, bên ngoài trời vẫn tối, mùa đông mặt trời không có mọc sớm như vậy.

Bây giờ vẫn còn sớm, thế nhưng nàng lại không ngủ thêm được nữa.

Hôm nay có chút khác biệt, nàng cảm thấy được, hình như là trái tim, nhịp đập so với ngày thường đều nhanh hơn, cũng rất nhẹ nhàng, lúc rời giường cũng không có cảm giác mê man, mạch suy nghĩ rõ nét đến khó tin.

Lục Tiểu Phong bước ra khỏi cửa phòng, đèn trong phòng khách đang bật, rèm cửa sổ mở một nửa, cửa sổ mở toang ra, có thể nghe thấy tiếng chim hót trên cành cây ở bên ngoài, Lục Tiểu Phong đứng ở trước cửa sổ vươn vai một cái, tinh thần cảm giác sáng khoái rất nhiều, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, nàng vừa quay đầu lại, Tô Trí Nhược mới từ phòng bếp đi ra, anh ta đang uống nước, thời điểm liếc mắt nhìn thấy nàng giật mình ngạc nhiên, lập tức ho khò khè, cả khuôn mặt bị sặc đến đỏ hồng. (đúng là có tí tình vào có khác, nhìn cái gì cũng thấy đẹp =)))

“Em... làm sao em lại dậy sớm như vậy.”

Anh ta vẫn chưa sắc xong, nước trong chén đều vung vẩy ra ngoài, đổ ừng trên mặt đồ thẳng đến tận sau tai, dường như còn đỏ hơn cả màu má nào thượng đẳng.

Nàng lại ngửi được mùi bạc hà nhàn nhạt trong không khí, sạch sẽ mát lạnh, giống như con người anh ta vậy. Thật kỳ lạ, bỗng nhiên nàng có loại dự cảm, hôm nay nàng có thể viết ra một tình tiết mới.

Lục Tiểu Phong lằng lằng quẹo vào phòng tắm, hỏi lại: “Vì sao em không thể dậy sớm?”

Tô Trí Nhược trái lại trong lúc nhất thời không thể trả lời được.

Một người ở trong phòng tắm, một người ở ngoài phòng khách, cảm giác có chút tinh tế. Không phải là buổi sáng đầu tiên chạm mặt, trước kia cũng chỉ chào hỏi, sau đó ai làm việc nấy. Nhưng hôm nay dù sao vẫn cảm thấy cần phải nói gì đó, không nói cái gì sẽ không cam lòng với cả đêm chờ mong, thật sự muốn nói, nhưng không biết phải nói từ đâu.

“Anh đi tập thể dục buổi sáng?” Lục Tiểu Phong đang đánh răng, thò nửa cái đầu ra, vụng về hỏi.

Anh ta chỉ mặc một chiếc T-shirt màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo khoác thể thao, chỉ là cách ăn mặc cực kỳ đơn giản, nhưng vẫn rất đáng chú ý, quả nhiên, có một ít người dựa vào cách ăn mặc, cũng có một số người làm tôn lên quần áo. Dù nói người đẹp ăn mặc như thế nào cũng đẹp, anh tuấn cũng dễ gây sự chú ý.

“Uhm, đang muốn xuất phát.” Tô Trí Nhược nghĩ một chút, hỏi: “Buổi sáng muốn ăn gì không? Tôi mua về.”

“Không cần.” Lục Tiểu Phong rửa mặt xong đi ra, “Anh chờ em một chút, em đi cùng với anh.”

Về mặt Tô Trí Nhược khó hiểu nhìn cô gái đứng ở bên cạnh hắn, qua một lát, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Em có làm được không, nếu không thì cứ thông thả một chút?”

Lục Tiểu Phong buồn cười, nàng cũng không hết hơi, cũng không có kêu khổ, anh ta ở đó nhìn thành nàng rất tệ, tuy rằng xao nhãng vào năm, nhưng phần còn lại cuối cùng trên thân thể nàng vẫn còn ở đây, nhớ ngày đó thể lực của nàng được công nhận rất tốt, ngay cả Nghiêm Đội cũng không khỏi khen ngợi.

“Em đi theo được.”

“Không nên đến lúc đó để cho tôi công em trở về chứ.”

Lục Tiểu Phong nghiêng mặt qua, nhìn anh ta một cái: “Anh không công?”

Mặt Tô Trí Nhược vừa mới trắng lại không được bao lâu lại bắt đầu ửng hồng, hắn im lặng quay đầu, im lặng nghĩ một chút, sau đó dùng giọng rất thấp nói: “Công.”

Nói là nói như vậy, Tô Trí Nhược vẫn chạy chậm lại.

Sáng sớm Tô Trí Nhược tập thể dục rất chăm chỉ, đầu tiên anh ta lái xe đến đường công viên bên cạnh hồ, sau đó sẽ chạy quanh hồ, Lục Tiểu Phong nói cho cùng nhiều năm nay không có tập thể dục buổi sáng, bước chạy quả thật có chút không theo kịp, nàng cũng không phải là người thích khoe sức, chạy mệt sẽ bước chậm lại.

“Không cần phải để ý đến em, em nghỉ ngơi sẽ khỏe.”

Nhưng Tô Trí Nhược dừng lại, nhìn xung quanh một lát, gần đây chỉ có một cửa hàng KFC bán đồ ăn sáng: “Đi vào ngồi một lát.”

Hai người mua phần ăn sáng, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Hiện tại là bảy giờ sáng, chân trời hừng sáng, trên đường đã có không ít người, dự báo sắp đến giờ cao điểm. Lục Tiểu Phong đột nhiên phát hiện nàng đã rất lâu không có như vậy, sau khi tập thể dục buổi sáng lại có một bữa sáng nóng hổi, ngồi ở trong cửa hàng, nhìn thấy người đông nghịt trên đường, mồ hôi cùng hơi nóng bốc lên tạo ra sinh lực dồi dào, chào đón một ngày tươi đẹp.

Tính rằng phải khoảng chừng năm năm không có biết đến loại cảm giác này, có chút tưởng nhớ cùng thương cảm, thật giống như một chén rượu long đông, sau khi bị hắt vào trong bụi rậm vẫn sáng óng ánh trong suốt như vậy, thậm chí có chút chướng mắt đâm vào trái tim. (đoạn này dịch thô, chả hiểu lắm)

Tô Trí Nhược ăn Hamburg, nhìn thấy Lục Tiểu Phong nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì, hai má ửng hồng vì chạy bộ mà hơi ửng hồng, khiến nhìn qua vẻ mặt cô ấy không trái nhạt như trước. Hắn không phải không tò mò lý do thay đổi tâm ý của Lục Tiểu Phong, cô ấy về nhà hai ngày nhất định chịu ảnh hưởng rất lớn, nhưng đương nhiên cô ấy cũng không có ý định nói với hắn, ít nhất là hiện tại không muốn nói.

“Cảm thấy như thế nào?” Tô Trí Nhược hỏi.

Lục Tiểu Phong thuận miệng cười cười, nhấp một hớp cà phê, nói: “Không tệ.”

Mí mắt của cô ấy bao giờ cũng hơi sưng, đó là đặc trưng của giấc ngủ không tốt, Tô Trí Nhược nhìn cô ấy chăm chú nói: “Có lẽ em chưa từng có ra ngoài tập luyện sớm như vậy đi, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của em quá tệ, cần phải sửa chữa.”

Lục Tiểu Phong lại im lặng, lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: “Không phải, trước kia cũng thường xuyên tập thể dục buổi sáng, cửa hàng KFC ở trên con đường này đã mở từ rất lâu.”

Tô Trí Nhược sững sốt, sau khi hiểu ra được hàm ý trong lời nói của cô ấy đột nhiên không biết nên nuốt xuống miếng thịt đùi gà trong miệng như thế nào, nghẹn một lát, mặc dù biết không nên hỏi, không thể hỏi, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng: “Em... trước kia hai người cũng tập thể dục buổi sáng cùng nhau?”

Sắc mặt Lục Tiểu Phong đặc biệt bình tĩnh, động tác quấy cà phê cũng chưa từng dừng lại, sau một lúc lâu, nàng nâng mắt nói: “Chuyện từ rất lâu trước đây.” Nhưng lại cúi đầu rất nhanh nói như bình thường: “Có thể không nói chuyện về anh ấy không?”

Sắc mặt Tô Trí Nhược đang lúc dò hỏi lập tức có chút áy náy, theo bản năng nắm chặt nắm tay, trên miệng ung dung nói: “Tất nhiên, em không muốn đề cập đến chuyện này tôi cũng sẽ không hỏi nhiều.”

“Cám ơn.” Nàng trả lời rất chân thành.

Cô gái này có một trái tim bằng thủy tinh, nhất định phải khẽ cầm khẽ thả. Có vài người dùng phản kháng mãnh liệt để tố cáo vết thương của mình, nhưng có vài người lại dùng im lặng cùng với cười nhạt để tóm lược, không phải bọn họ không đau, mà là bọn họ bị thương chỉ còn lại sức liếm miệng vết thương, Lục Tiểu Phong chính là loại người phía sau, cho dù nhìn qua cô ấy rất thờ ơ, thật ra đã bị thương rất nặng. Mãi cho đến sau này, Tô Trí Nhược mới biết được, cô ấy vì hấn xoải bước qua chuyện kia từng bước, là biết bao khó khăn. Nhưng hiện tại, có lẽ cô ấy thật sự không muốn nhắc đến người kia, có lẽ cô ấy không muốn đối diện với quá khứ của bản thân, có lẽ cô ấy chỉ không muốn bàn luận với người khác về chuyện tình yêu của cô ấy và người kia, hoặc là còn có nhiều chuyện hơn không muốn người khác biết, bất luận là thế nào hấn cũng sẽ không hỏi đến, bởi vì hấn đã từng nói điều hấn cần chính là hiện tại cùng tương lai của cô ấy.

Sau này, khi ở cùng một chỗ với cô ấy càng lâu, Tô trí Nhược dần dần hiểu được một đạo lý, đó chính là vĩnh viễn không nên hỏi Lục Tiểu Phong, ai là người cô ấy yêu nhất.

Mấy ngày qua có tin đồn, đệ nhất mỹ nhân giới cảnh sát khôi phục lại bình thường một cách thần kỳ, cùng với lúc trước quả thật là hai người khác nhau, cả ngày nét mặt rạng rỡ, mặt mày tươi tỉnh, anh tuần tiêu sai làm ột đám nữ cảnh sát thật sự muốn rơi lệ, một đám nam cảnh sát nghiêng răng nghiêng lợi.

Tâm tình mỹ nhân tốt, ngay cả nói chuyện với người khác cũng trở nên ôn hòa thêm mấy phần, ít đi mấy phần cay nghiệt, chỉ có điều đa số mọi người tỏ vẻ không thích ứng được, thậm chí không tự trọng mà vẫn tỏ vẻ thích liếc mắt nhìn người, Tô đại gia bỗng dưng giống như vừa học xong Tam Tự Kinh. Đánh giá lần này, Tô Trí Nhược đặc biệt độ lượng, không tính toán.

Thời gian bữa trưa, Ma Thú cùng vài đồng nghiệp khác nhằm đúng lúc cho Tô Trí Nhược một trận, Tô đại gia giống như một chàng trai đang đắm chìm trong tình yêu không thể tự kiềm chế, chỉ số thông minh giảm xuống trên diện rộng, mặc cho bọn họ xâu xé, xong việc vẫn còn cười híp mắt. Ma Thú nhân cơ hội này cố lấy hết can đảm thử mượn xe của anh ta, không nghĩ rằng anh ta đồng ý luôn, có thể nói là kỳ tích.

Trác Văn Nam không khỏi xúc động: “Cường ca, anh có thể không cần lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt hạnh phúc hay không, thực sự buồn nôn.” Dứt lời còn run lên.

Tô Trí Nhược cười ngoác miệng, độc mồm nói: “Trong lòng cô bất bình cũng nên đi nói chuyện yêu đương gì đó đi.”

Trác Văn Nam bị đâm trúng chỗ đau, trong lúc nhất thời thẹn quá hóa giận nhưng không có cách nào đánh trả lại, ai bảo người ta đang xuân phong đắc ý, cô lại không người hỏi thăm.

“Cường ca, anh thật sự đang yêu sao?” Ma Thú kinh hãi, nhảy tới hỏi.

Tô trí Nhược nhú mày, hừ một tiếng, xong lại cong khóe miệng, nhìn ra được là đang mỉm cười.

Ma Thú trợn mắt há hốc mồm, lập tức hiểu được Tô trí Nhược trong khoảng thời gian này không bình thường cuối cùng cũng có thể giải thích, nhưng vẫn làm người khác không thể tin được, Tô đại gia mắt cao hơn đầu tìm được bạn gái sao? Vậy đối phương sẽ là cô gái hoàn mỹ xuất chúng đến mức nào!

“Cường ca, khi nào thì dẫn chị dâu tới giới thiệu đây?”

Tô Trí Nhược thuận tay cầm một quyển sách trên bàn làm việc của Trác Văn Nam, không thể dấu được đắc ý nói: “Chị dâu cậu không thể tùy tiện gặp người khác, có cơ hội hãy nói.”

Ma Thú ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tô Trí Nhược lật lật cuốn ngôn tình tiểu thuyết có bìa ngoài màu hồng nhạt này, rồi nhìn Trác Văn Nam cười nói: “Tại vì cô đắm chìm ở trong loại truyện ngôn tình không thực tế này mới không tìm được bạn trai.”

“Anh thì biết cái gì.” Trác Văn Nam hùng hồn nói: “Đây là bởi vì đàn ông tồn tại trong đời thực đều làm cho người ta rất thất vọng! Tôi thích chính là tác giả cuốn sách này, lại thích nam chính của cô ấy!”

Tô Trí Nhược không đồng ý quét mắt nhìn tên tác giả, đang muốn bác bỏ coi thường, lại đột ngột ngậm miệng.

Lục Tiểu Phong.

Trác Văn Nam nhìn thấy Tô Trí Nhược đột nhiên nghiêm mặt lại, giơ cuốn sách lên nói với cô: “Cô đã nói như vậy, tôi sẽ đọc xem rốt cuộc là quan điểm đẹp như thế nào.”

“Được, tôi cho anh mượn luôn tập hai, xem thật kỹ, nhìn chớ có tự ti.” Có lẽ toàn bộ cục cảnh sát cũng chỉ có cô ấy không bị mê hoặc bởi đệ nhất mỹ nhân.

Tô Trí Nhược ngồi trở lại vị trí của mình, trong tay tăng thêm hai cuốn sách, nghĩ đến bộ dạng Lục Tiểu Phong mỗi đêm ngồi trước máy tính mải miết đánh chữ, hẳn đột nhiên rất tò mò tình yêu dưới ngòi bút của cô ấy rốt cuộc là như thế nào.

Tên sách là Rượt đuổi ở trong tình yêu phản bội, thoát nhìn không giống một câu chuyện kể âm áp.

48. Chương 48

Thời tiết mưa nhỏ liên miên làm tâm tình người ta không hiểu sao cứ buồn bực, Lục Tiểu Phong quàng chặt khăn quàng cổ vọt vào trong mưa bước nhanh về phía trạm xe buýt. Biên tập nói lối tư duy lần này của nàng không tồi, mấy ngày trước còn mở một chuyên mục riêng cho nàng ở trên mạng, áp lực thay đổi so với trước kia lớn hơn nhiều, chỉ có điều nàng thực sự thích trạng thái ở cuộc sống hiện tại như thế này, khoan khoái lại không sa sút, có người cùng ăn cơm với nàng, xem phim, cho dù là đấu võ mồm tranh luận đều có thú vị như vậy, thời gian làm việc hết sức chăm chú, lúc mệt lại tựa vào ghế sofa uống một tách cà phê, một ngày trôi qua tuy rằng đơn giản nhưng cũng rất hài lòng. Càng làm cho nàng thỏa mãn chính là “sự nghiệp sáng tác” của nàng có vẻ như có tương lai sáng chói, đầu tiên là mở chuyên mục ở trên mạng, sau đó lại có nhà xuất bản ngó đến Rượt đuổi ở trong tình yêu phản bội của nàng, vừa ý với sáng tác của nàng, muốn dốc sức thúc đẩy sách của nàng, điều này làm cho nàng có tự tin lớn lao.

Lục Tiểu Phong đi về phía trạm xe buýt cách đó không xa, xe còn chưa tới, hiếm khi thấy người kiên nhẫn như nàng có một chút sốt ruột, lần trước Tô Trí Nhược chơi Super Mario thua nàng, không cần nghĩ ngợi, Tô đại gia là Fan trung thành của Super Mario, tối nay anh ta hứa hẹn làm một bữa tiệc thịnh soạn, hai người đã hẹn đi siêu thị mua thực phẩm, chớp mắt thấy thời gian hẹn đã tới rồi, nghĩ đến cái khuôn mặt bày ra vẻ không kiên nhẫn Lục Tiểu Phong lắc lắc đầu, tiếp tục đợi không biết làm sao.

Xe qua xe lại, vũng nước đọng ven đường thường xuyên bị bánh xe phóng nhanh qua mà tóe lên. Người trong trạm xe quay về phía móng xe chữm mắt cũng không thể tránh được. Lục Tiểu Phong cẩn thận né tránh, nhưng đột nhiên vừa có một chiếc xe có rèm che chạy qua như bay, nước bùn lạnh như băng bắn tóe lên trên quần bò Lục Tiểu Phong. Lục Tiểu Phong sửng sốt, vội vàng lấy khăn tay ra, nhưng đã không còn kịp, vết loang lổ bẩn bẩn không lau được.

Chiếc xe màu đen kia có rèm che kia phanh ngừng lại ở cách đó không xa, lập tức lùi lại phía trước mặt Lục Tiểu Phong. Lục Tiểu Phong đang cúi đầu chiến đấu kịch liệt với vết nước bùn này, bỗng nhiên có một bàn tay tao nhã đưa đến một chiếc khăn vuông kẻ ca rô.

Ở trong trí nhớ của Lục Tiểu Phong, chỉ có một người sẽ đeo ở ngón tay trở chiếc nhẫn mặt hình thập tự giá được khảm thêm ngọc bích, cũng chỉ có một người mang theo bên mình chiếc khăn vuông kẻ ca rô.

Giống như là bị cây kim gây mê đâm vào một chút, toàn thân Lục Tiểu Phong tê dại trong chốc lát, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm bàn tay đang đưa cái khăn đến.

“Tiểu thư?” Người nọ đợi một lát thấy Lục Tiểu Phong vẫn ngẩn ra nên lên tiếng hỏi.

Cái giọng nói này khiến cho Lục Tiểu Phong giật mình, kiên quyết tỉnh táo lại, nàng cúi đầu từ đầu đến cuối, không để lại dấu vết bước lùi về phía sau, làm bộ như tiếp tục lau chùi, không mất bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Không sao.”

Cái tay kia ngừng lại một giây, từ từ thu hồi.

“Ngại quá, trời mưa xe khó điều khiển.” Trong lời nói nếu không lắng nghe rất khó phát hiện ra vẻ ngạo mạn thâm căn cố đế kia, nhưng giọng nói lọt vào tai lại cực kỳ dịu dàng.

Sống lưng Lục Tiểu Phong phát lạnh, lại lắc lắc đầu, nàng nín thở cường ép khắc chế cảm xúc, mới không chế được bản thân không tiến lên bóp chết người đàn ông này.

Đương nhiên, tỷ lệ tay không bóp chết anh ta bằng không.

Người đàn ông không nói gì nữa, một lát sau, chiếc xe có rèm màu đen rời đi. Xe buýt đúng lúc này loạng choạng tới, Lục Tiểu Phong lại đứng yên không nhúc nhích, xe buýt dừng lại ba mươi giây, khi chen chúc đến không thể chen chúc thêm nữa, lại lắc lư chạy đi.

Lục Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn về phía đèn xanh đèn đỏ ở xa xa, tầm mắt lúc mơ hồ lúc rõ ràng, vừa rồi nói mấy câu ngắn ngủi kia giống như gió lạnh thấu xương đâm vào lỗ tai của nàng, dừng lại ở trong đầu của nàng.

Tiêu Duy, đột nhiên bắt ngờ gặp lại, anh ta có nhận ra nàng hay không?

Đi đến chỗ hẹn trước cửa siêu thị, ở xa đã có thể nhìn thấy Tô Trí Nhược đang đeo một cái mặt đáng ghét khó chịu trừng mắt nhìn nàng.

“Thật xin lỗi, trên đường đi bị tắc đường.”

Tô Trí Nhược gật gật đầu, cười có chút giả vờ: “Bị tắc đường?”

Lục Tiểu Phong làm bộ như không phát hiện.

Tô Trí Nhược hít một hơi, ai mà không biết hần hận nhất chờ người khác, mùi vị chờ đợi làm cho hần có cảm giác mình giống miếng bò bít tết đặt trên miếng sắt nung. Chỉ có điều, lần này hần nhanh chóng thu hồi mặt đen, kéo Lục Tiểu Phong đi vào siêu thị.

“Sau này tình huống như thế liên bắt xe, hoặc là gọi điện thoại cho tôi đi đón em, gửi tin nhắn em cũng không trả lời, gọi điện thoại cũng không nghe máy.” Hần không vừa lòng không phải vì cô ấy tới muộn, mà là không có cách nào khác liên lạc với cô ấy, để cho hần không khỏi lo lắng trên đường cô ấy có xảy ra tình huống gì hay không.

Lục Tiểu Phong lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, trên màn hình hiện rõ 5 cuộc gọi nhớ cùng 7 tin nhắn chưa đọc.

Nàng đuối lý, cho nên nàng rất thức thời liên tục gật đầu: “Thực xin lỗi, sau này em sẽ chú ý.”

Tô Trí Nhược liếc mắt nhìn cô ấy một cái, sắc mặt hơi dịu đi: “Hôm nay coi như quên đi, đầu tiên đi mua thức ăn.”

Chọn đồ ăn chưa bao giờ là nhiệm vụ của Lục Tiểu Phong, nàng chỉ trông nom việc đẩy xe đi theo bên cạnh. Nhưng mà, Lục Tiểu Phong thường xuyên như mất hồn, đầu của nàng vẫn còn dừng lại ở cái thời khắc vừa rồi, cái thời khắc gặp Tiêu Duy.

Bây giờ nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Rốt cuộc Tiêu Duy có nhận ra nàng hay không? Chắc là không đâu, bằng không với tính cách của anh ta làm sao sẽ thả nàng đi đơn giản như vậy, nhưng có thể có khả năng thời điểm đó anh ta không nhận ra nàng, lúc này lại nhận ra, nếu là như vậy, anh ta sẽ có hành động gì?

Tay Lục Tiểu Phong trong găng tay nóng đến đổ mồ hôi, trên người cũng rét run từng hồi, mỗi một hơi hít vào dường như cũng đem bộ ngực đông cứng lại. Thủ đoạn của Tiêu Duy nàng hiểu rõ, anh ta thích nhất là tra tấn người khác, dùng đủ các thủ đoạn chen ép tinh thần và thể xác người khác, nhưng anh ta không lập tức đem người ta dồn vào chỗ chết, mà là đẩy mạnh từng chút một, thật giống như bạn là con kiến trong tay anh ta, anh ta dùng ngón tay bóp chặt dần, sau đó thường thì trên khuôn mặt anh ta là nụ cười cực kỳ vui vẻ, chân mày cũng mang vẻ hài lòng.

“Rốt cuộc em đang suy nghĩ gì?”

Lục Tiểu Phong vẫn căng thẳng tự hỏi, đột nhiên nghe thấy giọng nói ngữ ngàng ngàng đầu, vừa đối diện với ánh mắt Tô Trí Nhược gần trong gang tấc, mạnh mẽ lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh, lúc này mới

phát hiện ra bọn họ đã đi ra ngoài siêu thị, trên tay Tô Trí Nhược mang theo hai chiếc túi to, sắc mặt đã bắt đầu khó coi.

Nàng nở nụ cười mưu đồ che dấu bất an: “Không có gì.”

Tô Trí Nhược hít một hơi, cau mày nói: “Em cho rằng lừa gạt tôi dễ như vậy? Không nên coi thường sự nhạy cảm của cảnh sát.”

“Thật sự không có gì.” Lục Tiểu Phong nhún vai, tránh khỏi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh ta đi đến bên cạnh cửa xe: “Đi về thôi.”

“Đợi một chút.”

Tô Trí Nhược đề lên cửa xe, cúi đầu dò xét hỏi: “Hôm nay sắc mặt của biên tập khó coi đối với em?”

Lục Tiểu Phong vừa định nói không có, nghĩ lại lập tức sửa lời nói: “Gần như thế.” Thay vì để anh ta hỏi tới cùng, không bằng tìm một cái cớ để thừa nhận.

Tô Trí Nhược hiểu rõ khe hở phào, tiếp đó coi thường nói: “Tôi còn tưởng là chuyện quan trọng gì, loại chuyện nhỏ nhặt này không cần để ở trong lòng. Biên tập của em không có trình độ thưởng thức, em không cần bàn cãi với cô ta.”

Lục Tiểu Phong cười hỏi lại: “Anh cũng chưa có đọc tiểu thuyết của em, làm sao biết biên tập của em không có trình độ?”

Tô Trí Nhược đem hai cái gói đồ to ném vào phía sau chỗ ngồi, vừa khởi động xe, vừa từ tốn nói: “Ai nói tôi chưa đọc?”

Lục Tiểu Phong sửng sốt: “Anh từng đọc?”

Khóe môi Tô Trí Nhược cong lên, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý kiêu trẻ con: “Trong cục có một nữ đồng nghiệp đang đọc, liền tiện thể đọc một chút. Theo thực tế mà nói, em có phải lấy cảm hứng từ tôi hay không?” (độ tự sướng cao quá =.=)

“Cái gì?”

“Chính là đề tài cảnh sát và tội phạm bên trong Rượt đuổi ở trong tình yêu phản bội, viết rất giống một truyện được kể lại thật.”

Lục Tiểu Phong bắt đầu dể dặt dề dặt: “Bớt dặt vàng lên mặt mình chút đi, trước khi anh chuyển đến em đã viết xong quyển một rồi.”

“Vậy sao, vậy em cũng có chút tài hoa.” Từ trong miệng đại gia này nghe được lời khen ngợi đúng là không dễ, ngay sau đó, anh ta còn nói: “Nhưng mà cái kết thúc kia là chuyện gì xảy ra?”

“Kết thúc có gì không đúng sao?”

“Tại sao lại là bi kịch, để nam chính vào tù, nữ chính chết, em cũng quá độc ác đi.”

“Bi kịch có thể để cho người đọc ấn tượng sâu sắc, như vậy mới đậm nét.”

Tô Trí Nhược giống như có suy nghĩ gì liếc mắt nhìn cô ấy một cái, nhưng vẫn còn khó hiểu: “Kết thúc bình thường của tiểu thuyết ngôn tình không phải đều là kết thúc đại đoàn viên sao, như vậy mới được đón nhận.” Cách nhìn lần này của hắn là nghe được từ phía Trác Văn Nam, Văn Nam vì kết thúc này mà buồn phiền vài ngày.

“Vậy anh muốn em để cho nữ cảnh sát kia cùng tên tội phạm có kết thúc tốt, sau đó phiêu bạt chân trời?” Tay trái Lục Tiểu Phong không chủ định lần đến cổ tay phải.

Tô Trí Nhược bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, cảnh sát cùng tội phạm, đặt ở hiện thực tuyệt đối sẽ không có cái kết quả tốt gì, thế nhưng chỉ là tiểu thuyết, tiểu thuyết không phải khiến cho người ta thấy cái tốt đẹp để gửi gắm an ủi, hà tất phải chân thực như vậy.

Vì thế, hắn nói: “Tôi hỏi em, cái nữ cảnh sát em viết kia rốt cuộc yêu hay không yêu Lão đại kia?”

Lục Tiểu Phong hạ tầm mắt, nhìn chăm chăm cổ tay phải, nàng không có trả lời trực tiếp anh ta: “Anh cảm thấy thế nào?”

Tô Trí Nhược lại cân nhắc, nói: “Chắc là yêu, bỏ qua không nói đến thân phận xã hội đen, người đàn ông kia có chút hấp dẫn, lại nói nữ cảnh sát kia không yêu anh ta, vì sao sau khi anh ta chết lại chọn cách tự sát?”

“Không phải cô ấy tự sát, là bị người khác đâm chết.”

“Nhưng cô ấy có thể né được, nhưng mà cô ấy không làm.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên khàn giọng, trên cửa kính xe một giọt nước mưa bay xẹt qua bắn vào trên mặt nàng, thật giống giọt nước mắt rơi ra.

Sau một lúc, Lục Tiểu Phong bình tĩnh đưa ra đáp án: “Cảnh sát không thể yêu tội phạm.”

Tô Trí Nhược không đồng ý với lý luận của cô ấy: “Có lẽ cảnh sát không nên yêu tội phạm, nhưng mà tình cảm của con người là không thể khống chế, huống chi, tình yêu không có liên quan đến thân phận.”

“Tình yêu có thể không liên quan đến thân phận, nhưng không có chuyện thân phận sẽ bị vứt bỏ vì tình yêu, thân phận luôn luôn trở thành trở ngại của tình yêu.” Lục Tiểu Phong chuyển đề tài: “Ví dụ như anh và em, nếu để mẹ của anh biết quan hệ bây giờ của chúng ta, anh nói bà có thể tức đến vỡ mạch máu hay không?”

Tô Trí Nhược lúng túng, lập tức cứng rắn nói: “Bên phía mẹ của tôi em không cần lo lắng, bà chỉ là một con hổ giấy, tới cuối cùng vẫn sẽ nghe theo tôi.”

Suôn sẻ chuyển đề tài, Lục Tiểu Phong thầm khẽ thở phào, chẳng biết tại sao, cùng Tô Trí Nhược thảo luận về cuốn tiểu thuyết này lại làm nàng căng thẳng khó hiểu, tuy rằng cái gì anh ta cũng không biết, câu chuyện trong tiểu thuyết cũng không hoàn toàn giống những điều nàng đã trải qua, nhưng tóm lại vẫn có chút bóng dáng, lại thêm hôm nay ma xui quỷ khiến định phải Tiêu Duy, trong lòng nàng hốt hoảng khó hiểu, không phải chột dạ, mà là có chút sợ hãi không nói nên lời.

Một lát sau, Lục Tiểu Phong trả lời một câu: “Vậy sao, cái này thật không giống với mẹ của em.”

“Mẹ của em?” Tô Trí Nhược có chút tò mò.

“Mẹ của em là con hổ thật.”

“Tôm này em muốn chao dầu hay là hấp?”

“Hấp đi, tương đối tươi.”

“Cũng được.”

“Món tráng miệng ngọt sau bữa cơm hôm nay đừng có quên.”

“Đã biết.”

Hai người tán gẫu trong thang máy, nói tới ăn, Lục Tiểu Phong dần dần có chút hăng hái, khó có được người tự nguyện làm ô sin cho nàng, nàng nhất định phải nắm bắt cơ hội thật chặt.

Đang lúc bọn họ nói tới nên ăn món tráng miệng ngọt gì thì thang máy tới nơi, Tô Trí Nhược bước ra trước, lại lập tức dừng lại.

Lục Tiểu Phong theo sát phía sau bước chân vội dừng lại, khó hiểu đẩy đẩy anh ta: “Làm sao vậy?”

“Bác gái, bác tìm ai?”

Tô Trí Nhược quan sát bác gái không biết từ đâu xuất hiện, vẫn đứng ở cửa nhà hần, hỏi.

Vị bị anh ta gọi là bác gái kia trong tay cầm theo một cái túi hành lý, mặc một bộ quần áo lông rất dày, trên dưới toàn thân tản ra một loại hơi thở chặt chẽ cẩn thận nghiêm túc, khuôn mặt bà ấy giống như một

giáo viên đang đọc sách giáo khoa, đang chấm bài thi, không buông tha một lỗi nhỏ, nhìn Tô Trí Nhược triệt để, Tô Trí Nhược giống như chính là một con cá nằm trên thớt, còn đang bị đánh vảy.

Cuối cùng, bà đem tầm mắt bắn đến chỗ Lục Tiểu Phong đang ở sau lưng Tô Trí Nhược, không khách khí nói: “Tiểu Phong, đây chính là người đàn ông bắt nạt con?”

49. Chương 49

Có một giây Lục Tiểu Phong không kịp phản ứng với tình huống trước mắt, nhưng nàng nhanh chóng đưa ra phán đoán, mở cửa đem bác gái kia cùng Tô Trí Nhược kéo vào trong nhà, sau khi đóng cửa lại, dùng sức hít một hơi, không thể che dấu hết lo lắng hỏi: “Sao mẹ lại tới đây?”

Bác gái vỗ vỗ áo khoác trên người, nét mặt cứng nhắc như trước: “Còn không phải là con, đột nhiên chạy về nhà, nhốt mình ở trong phòng buồn ba ngày sau đó chẳng hiểu ra làm sao cả lại đi, mẹ thật sự không yên tâm.” Khi nói chuyện bà liếc mắt nhìn Tô Trí Nhược một cái, ánh mắt rất không vừa lòng.

Tô Trí Nhược căn bản không biết đây là tình huống gì, đầu tiên là mọc ra một bác gái, sau đó hần đoán chừng bác gái này là mẹ của Lục Tiểu Phong, nhưng tại sao mẹ của cô ấy là mang thái độ thù địch với hần lớn như vậy? Tô Trí Nhược nửa nghi hoặc nửa hồi hộp, trộm liếc mắt ra hiệu cho Lục Tiểu Phong, nhưng mà Lục Tiểu Phong chỉ đẩy hần một cái để hần nhanh chóng đi cất đồ ăn vào tủ lạnh.

Tô Trí Nhược vừa mới vào phòng bếp, Lục Tiểu Phong lại kéo mẹ vào trong phòng, đóng cửa lại, không yên tâm lại khóa cửa vào, lúc này mới hạ giọng hỏi: “Mẹ, không phải con đã nói rằng không có việc gì không cần tìm con sao?”

Vốn dĩ cũng không có gì, nhưng mà xế chiều hôm nay nàng còn đụng phải Tiêu Duy ở trên đường giống như đụng phải quỷ, thần kinh của nàng lập tức bị kéo căng, gần đây Tiêu Duy có rất nhiều hành động, nhất định nàng phải càng thêm cẩn thận. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nàng không nên nói thẳng, nếu không nhất định sẽ khiến mẹ của nàng lo lắng.

Bà Lục bày ra nét mặt già nua: “Không có việc gì đương nhiên mẹ sẽ không, nhưng mà con giống như không có chuyện gì sao, không có chuyện gì con có thể ôm...” Bà Lục dừng một chút, môi mấp mát một chút cuối cùng nói: “Ôm khư khư đi ảnh Trần Bằng một mình buồn bã ba ngày? Con không cần ép buộc chính mình, cùng lắm là trở về ở với mẹ, con đã chịu nhiều khổ sở như vậy, tại sao còn không nghĩ thông, không thích hợp cũng đừng có...”

“Không phải, con đã quyết định được rồi.”

Bà Lục nôn nóng, giọng nói không khỏi nâng cao lên mấy phần: “Nhưng mà cậu ta là cảnh sát, con ở cùng một chỗ với cậu ta sẽ có gánh nặng.”

Lục Tiểu Phong cởi áo khoác ra, quay đầu lại cười cười: “Con biết, nhưng chỉ lúc ở cùng một chỗ với anh ấy con mới có thể cảm thấy rằng cuộc sống không phải nặng nề như vậy.”

Giống như Lương Thiển Thâm nói, dám hay không dám chỉ cách nhau một chút tí tẹo thôi. Trước khi chết Trần Bằng cũng nói với nàng, không cần báo thù, không cần tự trách, chỉ cần sống tiếp thật tốt là được rồi. Nàng vẫn luôn đem những lời này ghi nhớ ở trong lòng, cho dù máu hận thù sôi trào như thế nào, nàng thay tên đổi họ biến mất trong đoàn người, mặc kệ Tiêu Duy có trốn thoát khỏi tròng trệ của pháp luật hay không, cũng không quan tâm anh có từng thề phải đưa nàng vào chỗ chết hay không, đối với nàng mà nói thời đại của Mông Sa đã qua mất rồi, nàng đem lòng mình trở nên hờ hững nhất, làm một người không đòi hỏi. Nhưng mà cuối cùng mới phát hiện, nàng đột nhiên vẫn cần có một người ở cùng với nàng, lưu lại hương vị hai người ở nhà nàng.

Sống tiếp thật tốt, có thể nói, nàng muốn thử một lần, ình cơ hội yêu lần thứ hai, cũng là cho đối phương một cơ hội.

Tô Trí Nhược ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, hôm nay chẳng biết tại sao hần lại tỉnh dậy sớm hơn bình thường một giờ, vừa mở cửa phòng lại nhìn thấy bà Lục đang ngồi trên ghế sofa xem Nam Phương cuối tuần .

Tim gan Tô Trí Nhược khó hiểu run lên. Dựa vào cảm giác nhạy bén vượt quá người thường của cảnh sát như hần, trực giác nói cho hần biết, vị bác gái này khó đối phó.

Tô Trí Nhược vừa đánh răng rửa mặt vừa lên kế hoạch tác chiến ở trong đầu, nhưng mà còn chưa chờ hần lau khô mặt, bà Lục đã mở miệng: “Cậu, lại đây.”

Tô Trí Nhược sững sốt, giọng nói này mặc dù không cay nghiệt nhưng lạnh nhạt đến mức làm cho người khác ớn lạnh, bà ấy cũng không giống vị Vương mẫu nương nương ở nhà hần ăn trên ngai trước kia, lại có một phần uy nghiêm làm cho không người nào có thể trốn tránh.

Tô Trí Nhược thu hồi tác phong du côn, định không động ta không động, im lặng ngồi xuống bên cạnh bà Lục.

“Cậu tên gì?” Bà lục nhìn không chớp mắt, nhấn chữ rõ ràng mạnh mẽ.

“Tô Trí Nhược.” Tô đại gia chợt có loại cảm giác giống như đang bị thẩm tra.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“27.”

“Nhỏ hơn ba tuổi.” Bà Lục nói thềm một câu, lại hỏi: “Nghe Tiểu Phong nói, cậu là cảnh sát?”

“Dạ.”

Bà Lục đột nhiên cười cười ý tứ khó hiểu, hình như không hài lòng lắm, nhưng mà bà không nói nhiều, lại hỏi: “Cha mẹ trong nhà có khỏe không? Họ làm nghề gì?”

“Cha mẹ là thương nhân.” Tô Trí Nhược khẽ nhú mày, ngồi thẳng lưng lên.

Bà Lục không bình luận, im lặng một lát, quay đầu lại nhìn thẳng Tô Trí Nhược, tia sáng trong đôi mắt tinh chuẩn lại nghiêm nghị: “Quan hệ của cậu và Tiểu Phong là như thế nào?”

Nếu đem bà Lục đối thành bất cứ người nào khác, Tô Trí Nhược nhất định chỉ vào mũi người kia không chút do dự mắng to: “Tên khốn kiếp này mày muốn đùa giỡn với ông mày sao?”

Nhưng mà, địa vị của vị trước mắt này đặc biệt, rất đặc biệt.

Xem ra bà Lục vẫn không biết tình hình, vậy hần nên tranh thủ có biểu hiện tốt một chút tăng thêm phần ình, Tô Trí Nhược bắt chước tươi cười nho nhã khí chất bất phàm như anh trai của hần, chân thành nói: “Cháu và cô ấy đang hẹn hò. Tiểu Phong không nói gì với bác sao?”

Lập tức Tô trí Nhược liên tưởng đến tình cảnh trước đây Lục Tiểu Phong đối mặt với mẹ của hần, tốt xấu gì vị bác gái họ Lục này cũng là một người hiểu biết, cũng không giống với mẹ của hần, có lý hay không cũng vẫn là bà ấy là nhất, Lục Tiểu Phong không có nổi dóa với tính tình của bà đã là giữ gìn mặt mũi cho hần lắm rồi.

Tầm mắt bà Lục nhìn về phía cửa phòng Lục Tiểu Phong: “Nó không nói gì với tôi cả, đứa nhỏ này thích giấu chuyện ở trong lòng.” Bà lục bắt đắc dĩ lắc lắc đầu: “Tôi rất tò mò tại sao nó lại ở cùng chung một nhà với đàn ông, từ nhỏ tôi đã dạy nó là một cô gái cần phải tự trọng, không thể tùy thích ở cùng một chỗ với đàn ông.”

Sáng sớm mùa đông, đầu Tô Trí Nhược còn chưa có tập thể dục buổi sáng đã đầy mồ hôi, nhớ tới lúc hần lấy súng chỉ vào đầu tội phạm cũng chưa từng căng thẳng như vậy: “Bác yên tâm, cháu hiểu được ý của bác.”

Bà Lục cũng không có bởi vậy mà lộ ra vẻ mặt yên tâm, ngược lại khẽ thở dài, thản nhiên nói: “Thật ra tôi không quá coi trọng chuyện của cậu và Tiểu Phong. Cậu hiểu nó được bao nhiêu, nói cho tôi nghe một chút.”

Lông tơ toàn thân Tô trí Nhược trong phút chốc dựng ngược, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Cháu biết cô ấy từng kết hôn, chồng không may qua đời, cô ấy rất đau khổ...”

“Chỉ như vậy?”

“Cháu đã đồng ý với cô ấy mặc kệ quá khứ cô ấy đã trải qua những gì, cháu đều không thêm để ý, cho nên, cháu cũng sẽ không hỏi. Cháu chỉ cần dựa vào con mắt của bản thân mình để hiểu được cô ấy bây giờ.”

Về mặt bà Lục không dễ dàng cười nói cuối cùng cũng có thay đổi: “Cậu thật sự không thêm để ý? Chàng trai trẻ, tôi nhìn ra được cậu là con trai của gia đình giàu có.” Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tô Trí Nhược, bà nói: “Không cần ngạc nhiên, tôi là giáo viên, đời này đã dạy bao nhiêu học trò đến còn không hết, từ lời nói đến cử chỉ, cách ăn mặc của cậu tôi đã có thể đoán được bảy tám phần. Cậu là đứa trẻ có xuất thân như vậy càng tính cách kiêu ngạo, cần nhắc nhở đề cũng sẽ không kĩ càng hơn một chút.”

Tô Trí Nhược muốn phản bác lại ngay, lại bị bà Lục ngăn lại: “Cậu không cần vội vã như vậy, nghe tôi nói cho hết lời. Ngày đó Tiểu Phong về nhà ôm di ảnh chồng trước của nó ngày ngốc ba ngày, sau đó lại không nói lời nào rời đi, tôi chỉ biết có chuyện xảy ra. Tôi nên cảm ơn cậu để cho nó cuối cùng cũng chịu bắt đầu cuộc sống mới, nhưng tôi cũng khuyên cậu rằng trước đây con gái của tôi chịu rất nhiều đau khổ, không nói dối cậu, cha của nó mất sớm, một mình tôi nuôi dạy nó, nghĩ rằng khi nó kết hôn, mới có thể có cuộc sống tốt đẹp. Không nghĩ rằng người chồng thanh mai trúc mã của nó lại đi trước một bước, đây không phải chuyện người bình thường có khả năng chịu đựng được. Tôi nhận ra lần này nó hạ quyết tâm rất lớn, nhưng mà cái nó cần không phải thứ gì chỉ gọi là yêu đương, nếu cậu chỉ có thể cho nó điều này, tôi khuyên cậu nên sớm chuyển đi, bởi vì ở cùng một chỗ với con gái tôi, không phải người bình thường có thể đảm nhận gánh vác được.”

“Xin bác không nên xem thường cháu.” Tô Trí Nhược đè nén sóng dậy trong lòng, hơi nâng nâng hàm dưới lên, vẻ mặt kiên quyết trước nay chưa từng có, nhưng mà trong mắt vẫn có thói quen kiêu ngạo như cũ: “Cháu nhất định đảm trách gánh vác được tốt hạnh phúc của Lục Tiểu Phong.”

Về mặt bà Lục vẫn giống một quyển sách giáo khoa như trước, bình tĩnh nói: “Chỉ hi vọng như vậy.” Nói xong, bà đứng dậy xách hành lý muốn đi.

Tô Trí Nhược thấy thế, ngạc nhiên nói: “Bác phải đi?”

“Xuyết. Đừng đánh thức nó, tôi chỉ qua nhìn nó có tốt không, không có chuyện gì tôi liền trở về.”

“Cháu tiễn bác.” Tô Trí Nhược vội vàng cầm lấy chìa khóa xe.

Bà Lục ngăn hãm lại vẻ mặt kiên quyết nói: “Không cần.”

Tô Trí Nhược vẫn khẳng khẳng, bà Lục dứt khoát nói: “Tôi không thích nhất chính là học trò không nghe lời.”

Tô Trí Nhược ngừng lại, do dự một chút, buông tay ra: “Vậy bác đi thông thả.”

Trước khi đi, bà Lục đột nhiên quay đầu lại nói: “Nghề cảnh sát này khá nguy hiểm, cậu có nghĩ rằng muốn thay đổi công việc không?”

Tô Trí Nhược lắc đầu: “Làm cảnh sát là chí hướng từ nhỏ của cháu, cháu sẽ không thay đổi công việc này.”

Bà Lục thất vọng lắc lắc đầu: “Nếu cậu muốn tiếp tục với Tiểu Phong, tôi đề nghị cậu nên đổi công việc đi.”

Tô Trí Nhược khó hiểu, nhưng mà không kịp hỏi rõ nguyên nhân, bà Lục đã bước vào trong thang máy rồi đi.

Coi như hần lĩnh giáo được cái gì là con hổ thật, Vương mẫu nương nương nhà hần so sánh với vị giáo viên nhân dân này, quả thật là thấp hơn mấy bậc. Người ta không cãi nhau với mình, giảng đạo lý với mình, bày ra sự thật, thái độ phải gọi là một người quyền uy nhất, hần giống như một tờ bài thi không đạt yêu cầu, chỉ có chịu tiếp thu, cuối cùng có cơ hội thể hiện, cô giáo đại nhân cũng không dễ chịu, phân tích rõ ràng lợi và hại đầu ra đẩy với mình, hiểu được khó chịu trong lòng mình.

Khi Lục Tiểu Phong tỉnh lại trong nhà không có bóng người, Tô Trí Nhược dán giấy nhớ ở trên tủ lạnh viết mấy câu, ý là mẹ của nàng sáng sớm đã bắt xe lửa đi rồi, để nàng không phải lo lắng, lại dặn bữa sáng ở trong nồi cơm điện v.v...

Lục Tiểu Phong không nói gì, vội vàng gọi điện thoại, mẹ vừa nghe đã nói: “Chàng trai kia cũng tạm, chỉ là có chút đẹp trai quá làm cho người ta không thoải mái. Mẹ cũng không dám nhìn vào mặt cậu ta, sợ chói mắt.” (hồ hô, đẹp quá khổ thế đó)

Lục Tiểu Phong dở khóc dở cười, tại sao còn có người mẹ chê bạn trai của con gái quá đẹp: “Anh ấy rất đứng đắn, không cần lo lắng.”

“Uhm, mẹ tìm cậu ta trò chuyện mấy câu, nhân phẩm cũng tạm.”

“Mẹ tìm anh ta trò chuyện cái gì?” Cánh tay đang cầm sữa của Lục Tiểu Phong run lên.

“Con yên tâm, mẹ của con biết chừng mực, chỉ thử cậu ta một chút, chỉ có điều Tiểu Phong à, mẹ cho rằng nếu sau này các con thật sự muốn ở chung một chỗ, con vẫn nên đem Trần Băng...” Bà Lục dừng một chút, nghiêng rằng nói: “Còn có chuyện của thằng khốn nạn kia, đều phải nói rõ ràng với cậu ta. Mặc dù nói người ta có thể không thèm để ý đến chuyện trước kia của con, con cũng không muốn nói lại chuyện cũ, nhưng mà hẹn hò quan trọng nhất chính là tin tưởng cùng thẳng thắn chân thành, nếu thật sự muốn làm vợ chồng, có gì là không thể nói?”

Lục Tiểu Phong gục đầu xuống, sắc mặt hơi tái, một lúc lâu sau nói: “Chuyện này có chút phức tạp... Con cần phải suy nghĩ. Mẹ, trong khoảng thời gian này chúng ta cần phải cảnh giác, đều tự phải cẩn thận.”

Lục Tiểu Phong lo lắng không sai, quả nhiên, Hoàng phó cục trưởng cục công an đột nhiên liên lạc với nàng, ông ta là người liên lạc của nàng, sau khi chuyện năm năm trước phát sinh nàng rời khỏi đội cảnh sát thay đổi thân phận mới đều chuyển từ phía Nghiêm Đội qua sự sắp xếp trực tiếp của Hoàng phó cục, biện pháp bảo vệ mẹ của nàng cũng do một tay ông ấy xử lý. Bọn họ từng giao hẹn, nếu không có việc gì không tùy tiện liên lạc, cho nên khi Lục Tiểu Phong nhận được điện thoại của Hoàng phó cục thì cũng cảm thấy được tình hình có thay đổi.

Nàng đi tới địa điểm hẹn gặp, xung quanh rất vắng vẻ, là một quán trà của nhà nông, lúc Hoàng phó cục đến vẫn còn chưa ngồi ấm chỗ, liền đi thẳng vào vấn đề: “Tình hình đòi hỏi, chúng tôi sắp xếp cho cô một nhân viên bảo vệ, để cho cậu ta tới ngay, hai người có quen biết, tôi cho rằng sắp xếp như vậy là phù hợp với thực tế nhất, có lợi với các bố trí ở chỗ khác.”

“Tôi quen biết, là ai?”

“Tô Trí Nhượng.”

50. Chương 50

Lục Tiểu Phong nghe thấy rất rõ ràng, nhưng vẫn không nhận được hỏi lại một lần: “Ngài vừa nói, Tô Trí Nhượng?”

Hoàng phó cục gật đầu, khẳng định: “Đúng vậy, chính là Tô Trí Nhượng hiện tại đang ở cùng nhà với cô.”

Trong nháy mắt đầu Lục Tiểu Phong trống rỗng, nàng hoàn toàn không có chuẩn bị tư tưởng, càng không thể tưởng tượng được chờ đến sau khi Tô Trí Nhượng nhìn thấy nàng sẽ là tình cảnh như thế nào. Anh ta sẽ nổi giận, hay là kinh ngạc, hoặc là không thể tin được Mông Sa trong lòng anh ta hoàn mỹ vô khuyết lại đúng là Lục Tiểu Phong có cuộc sống lười thoi chỉ biết viết tiểu thuyết ngôn tình?

Lục Tiểu Phong nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn Hoàng phó cục nói: “Trước mắt tôi tốt lắm, không cần bảo vệ...”

Hoàng Phó cục lập tức ngắt lời Lục Tiểu Phong: “Ôi chao, tôi biết cô sợ phiền phức, nhưng chúng tôi muốn phòng ngừa chu đáo thôi. Lại nói Tô Trí Nhượng đang ở bên cạnh cô, bảo vệ cô cũng tương đối thuận tiện đó, tôi nghe nói cậu ta vẫn luôn luôn sùng bái cô, tuy rằng nghe từ phía Nghiêm Đội nói cô vẫn còn lén lút thân phận của mình với cậu ta, nhưng từ tình hình trước mặt cậu ta là người được chọn tốt nhất, tôi cho rằng hôm nay cũng là một cơ hội, mọi người thẳng thắn một lần. Để tôi nói rõ tình hình với cậu ta, cô cũng không cần căng thẳng, cục diện trong tầm điều khiển của chúng ta, tuy rằng gần đây Tiêu Duy liên tiếp lộ diện, cũng không có động tĩnh gì đặc biệt khả nghi.”

“Là tôi không muốn để Tô Trí Nhược bảo vệ.” Lục Tiểu Phong nhanh chóng nắm chặt tay, gần từng tiếng nói: “Cũng không muốn cho anh ta biết thân phận của tôi, nếu Tiêu Duy thật sự muốn làm gì tôi, tôi không muốn liên lụy đến người ngoài cuộc, để y nhắm vào tôi là được. Tuy rằng tố chất Tô Trí Nhược rất tốt, nhưng tính cách của anh ta còn chưa đủ trầm ổn, nếu để anh ta biết chân tướng ngược lại sẽ khiến anh ra bị rối loạn, huống hồ Tiêu Duy vốn là một người âm tình bất định (tâm trạng thay đổi khó nắm bắt), trên phương diện tâm kế (mưu tính) Tô Trí Nhược tuyệt đối không đấu lại y, lúc này anh ta cái gì cũng không biết là điều tốt nhất. Những thứ khác, bản thân tôi có thể đối phó. Ngài yên tâm, nếu có nguy hiểm, tôi nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt.”

Sau khi Hoàng phó cục nhìn Lục Tiểu Phong thật lâu, dường như đang tự hỏi lời của nàng, ông sờ sờ cằm râu trên cằm, cười nói: “Nghiêm Đội nói cô thay đổi rất nhiều, nhưng hôm nay tôi vẫn còn thấy được Mông Sa bình tĩnh cơ trí kia. Nhưng tôi không thể mạo hiểm như vậy...”

“Tôi biết ngài muốn tốt cho tôi, mấy năm nay ngài cũng luôn âm thầm bảo vệ mẹ con chúng tôi, nhưng tôi không muốn cuộc sống cả đời mình ở trong vòng bảo vệ, tôi muốn một chút bình thường, một cuộc sống bình thường. Có thể lấy thân phận Lục Tiểu Phong quen biết Tô Trí Nhược tôi cảm thấy thật sự vui vẻ, tôi không muốn phá vỡ loại trạng thái hiện tại này.” Lục Tiểu Phong bình tĩnh rất nhanh chóng nói hết lời, ánh mắt sau thấu kính không tránh né ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đôi phương chút nào.

Một lát sau, Hoàng phó cục thử nói: “Nhưng thật ra cô muốn bảo vệ cậu ta, đúng không?”

Khuôn mặt bình tĩnh như nước của Lục Tiểu Phong lúc này mới lộ ra một chút khó xử, Hoàng phó cục lập tức hiểu được, thở dài: “Đi, sẽ không bố trí cậu ta, nhưng bên phía Kha Dịch tôi sẽ bảo anh ta chú ý một chút, từ giờ trở đi cô nhất định phải duy trì liên lạc với anh ta, cẩn thận chú ý đến những người bên cạnh.”

Nơi này không nên ở lâu, Lục Tiểu Phong vội vàng tạm biệt Hoàng phó cục, đội mũ, dùng khăn quàng cổ che mặt mình kín đáo, nhanh chóng rời đi. Sau khi nàng vừa mới đi tới trạm xe buýt, một chiếc taxi liền vọt qua sát bên người nàng, trên xe đúng là Tô Trí Nhược, chỉ là anh ta cũng không có nhìn về phía nàng ở bên này.

Lục Tiểu Phong khẽ thở phào, nhưng mà vị chua sót lập tức lan tràn ở trong lòng. Một lúc nữa anh ta biết được “Mông Sa” từ chối để cho anh ta đảm nhiệm chức vệ sĩ, không biết sẽ mất mát buồn bực ra sao.

Lục Tiểu Phong lên xe buýt, nơi hẻo lánh này không có nhiều người, trong xe rất trống, lò sưởi mở lên, trên kính xe phủ một tầng sương trắng, sương mù chìm vào trong lòng, lại từ từ biến thành màu đen, tạo thành một khoảng khói mù.

Hoàng phó cục tìm nàng để nhắc nhở nàng một điều.

Người thân cận với nàng ngoại trừ mẹ ra, bây giờ còn có một người.

Nàng là một quả bom hẹn giờ, nhưng điều khiển từ xa không ở trên tay nàng, có lẽ nàng có thể tìm một nơi bình yên sống nốt quãng đời còn lại đến cuối đời, có lẽ ngày mai người kia sẽ tìm tới cửa.

Lục Tiểu Phong suy nghĩ đến xuất thần, lúc đi vào khu nhà thậm chí còn không có phát hiện có người đứng chắn phía trước.

“Nghĩ gì thế, chăm chú như vậy.”

Lục Tiểu Phong vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, biên tập đại nhân đang cau mày rất bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

“Hong Hong, sao cô lại tới đây?” Nàng bày ra vẻ mặt nghi ngờ, bình thường biên tập đại nhân rất bận rộn, muốn tìm nàng đều kêu nàng đi thẳng tới văn phòng, chưa bao giờ tự mình tới nhà cả.

Mưu Hồng nắm chặt cánh tay Lục Tiểu Phong: “Vừa đi vừa nói chuyện. Tôi gọi di động cho cô mãi mà không bắt máy, vội vàng đi tìm đến nhà cô, ai ngờ trong nhà cũng không có người, may mà ở chỗ này tôi gặp được cô.”

“Có chuyện gì mà gấp như vậy?” Lục Tiểu Phong loạng choạng bị đẩy lên xe, nhưng vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Mưu Hồng cười trộm, hai mắt thông minh lanh lợi lóe ra tia sáng so với trước kia càng thêm thông minh lanh lợi hơn: “Vị bên phía xuất bản kia thực sự rất coi trọng sách của cô nên muốn gặp cô một lần, hình như muốn ký hợp đồng quyền xuất bản toàn bộ các tác phẩm từ nay về sau của cô, cô cũng biết đăng liên tiếp nhiều kỳ trên mạng tuy rằng tốt, nhưng không chất lượng bằng bộ sách in ra thành giấy cũng có nhiều ích lợi hơn.”

“Thật ư?” Lục Tiểu Phong thật sự không dám tin, chuyện tốt như vậy có thể rơi vào nàng? Nàng tự cho rằng tiểu thuyết của mình cũng có chút dễ xem, nhưng không đến mức được người khác thêm muốn như vậy đi.

“Đừng bày ra bộ mặt không có tương lai như vậy, văn vẻ của cô rất OK.” Mưu Hồng vỗ tay lên sau lưng Lục Tiểu Phong: “Ngồi thẳng lưng lên cho lão nương, lần này cô có thể tăng thể diện cho tôi, một lát nữa tôi sẽ giúp cô kiểm định, ký tên với giá tốt.”

Lục Tiểu Phong vẫn có cảm giác lơ lửng chân không chạm đất, đến tận khi đi theo Mưu Hồng vào phòng khách ban biên tập vẫn còn có chút lảng lảng không rõ. Cho tới bây giờ nàng không nghĩ tới viết tiểu thuyết có thể làm giàu, lại càng không dám hi vọng quá đáng trở thành cái gì mà thiên hậu ngôn tình, công chúa tình yêu, chỉ cần có thể kiếm miếng cơm ăn là đủ rồi. Cho nên, nàng vẫn tương đối bình tĩnh, như vậy cho dù một lát nữa đàm phán nàng cũng sẽ không bị chịu đựng khó khăn quá.

Một bàn tay Mưu Hồng đặt ở trên nắm cửa, quay đầu lại hỏi: “Chuẩn bị xong chưa? Nhớ kỹ những điều vừa rồi tôi nói với cô chưa?”

“Được rồi.”

Đây là một căn phòng khách nhỏ, liếc mắt một cái có thể nhìn xem toàn bộ căn phòng, cho nên, Lục Tiểu Phong hơi ngẩng mặt lên liền nhìn thấy người phụ nữ đứng trước cửa sổ. Người nọ đưa lưng về phía bọn họ, Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm tấm lưng kia có chút hoảng hốt, nàng neho mắt lại chú ý nhìn một chút, trong giây lát ớn lạnh vô tận đập vào mặt.

“Kim tiểu thư, để cô đợi lâu, Lục Tiểu Phong đã tới.”

Như có hai bàn tay túm chặt lấy chân của nàng, Lục Tiểu Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn người phụ nữ đang đưa lưng về phía bọn họ đang từ từ quay người lại.

Nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái đêm tuyệt vọng kia, chính là người đàn bà này trong thời khắc mấu chốt ném khẩu súng tới tay Tiêu Duy, làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch.

Lục Tiểu Phong không nhận được muốn cười lạnh, mới vừa rồi nàng còn nghĩ khi nào thì sẽ bị tìm tới cửa, người ta cũng đã đến nhà thăm hỏi, chẳng qua gương mặt này làm cho nàng có chút bất ngờ.

Kim Dục, người tình của Tiêu Duy. Người đàn bà này bị Tiêu Duy bạc tình vứt bỏ nhưng sau đó vẫn quyết một lòng như trước với anh ta, si tình không thôi, đối với Mông Sa càng hận thấu xương, ước gì róc xương cốt của nàng, ăn thịt của nàng, uống máu của nàng. Quảng thời gian trước kia, một lần gặp phải Kim Dục, cô ta đều nghiến răng nghiến lợi mắng Mông Sa: Tiện nhân. (hiểu theo tiếng việt là con đ*~). Khi đó, Mông Sa điềm đạm đáp lại một câu: “Tôi để cho cô đoạt lại, cô đoạt được của tôi sao?”

Hai người kết thù kết oán đơn giản là vì một người đàn ông, đều vì tranh thủ say mê và tín nhiệm của người đàn ông kia, chẳng qua mục đích của hai bên không giống nhau mà thôi.

“Vị này chính là Lục tiểu thư? Lần đầu gặp mặt, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Khuôn mặt trang điểm khéo léo của Kim Dục giờ phút này cơ bản nhìn không ra vẻ mặt thật của cô ta, nụ cười của cô ta là trải qua rèn luyện, hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Tuy rằng từng có quan hệ đối địch, nhưng đứng trên phương diện một phụ nữ Lục Tiểu Phong không thể không kính phục cô ta, mỹ lệ đẹp đẽ, thủ đoạn quả quyết, rất có tính toán, hơn nữa xuất thân từ danh môn, nếu không phải yêu Tiêu Duy, người đàn ông nào mà cô ta không nắm được trong lòng bàn tay.

Đại não Lục Tiểu Phong chuyển động với tốc độ cao, ý nghĩ sâu xa phía sau việc Kim Dục xuất hiện ở nơi này là gì, có phải nàng đã bị bại lộ? Người đàn bà này quả thật có khả năng hợp lại với Tiêu Duy sau khi nàng rời đi, như vậy cô ta tới đây là chịu sự sai khiến của người kia? Lục Tiểu Phong tỉnh bơ bắt tay với

Kim Dục, may mà nàng không có tháo găng tay xuống, nếu không đối phương nhất định sẽ phát hiện tay ủa nàng đang lạnh vô cùng.

Thời gian vài giây đồng hồ ngắn ngủi, Lục Tiểu Phong liền đưa ra quyết định. Trước mắt nàng không có khả năng mở đường chạy trốn, ở trong này đụng phải Kim Dục quả thật là ngoài dự liệu của nàng, nhưng phân tích dựa theo tình thế, tính toán xấu nhất đơn giản là bị Tiêu Duy theo dõi. Nhưng dù cho bị Tiêu Duy bắt được, anh ta cũng không phải là Tiêu Duy năm năm trước, nguyên khí của anh ta tổn thương nặng nề hiện tại dựa vào Liêu gia tập hợp lại, muốn giết nàng sẽ không trắng trợn như vậy, huống chi hiện giờ mọi hành động của anh ta đang bị cảnh sát chú ý chặt chẽ. Đương nhiên cũng có một khả năng khác, đây chỉ là trùng hợp, nhưng mà loại ý nghĩ ngây thơ như vậy, Lục Tiểu Phong thật không dám ôm hi vọng quá lớn.

Hai người ngồi đối diện nhau, trải qua lúc đầu lúng túng một hồi, Lục Tiểu Phong đã hoá toàn bình tĩnh lại, giống như Nghiêm Đội nói, Mông Sa là loại người tình huống càng khó giải quyết càng bình tĩnh. Lại nói, hiện tại chỉ là đụng phải một nhân vật cũ mà thôi, hoảng loạn sẽ chỉ hỏng việc, càng trong lúc như thế này, càng phải ổn định vị trí.

“Tôi chỉ là một tác giả nho nhỏ, chưa dám nói tới đại danh.” Lo lắng qua đi, Lục Tiểu Phong bày ra bộ dạng khiêm tốn cười nói.

Ngón tay thon dài của Kim Dục chỉ vào mấy cuốn sách trên mặt bàn của Lục Tiểu Phong, cũng cười nói: “Mấy cuốn sách cô viết đặc biệt thú vị, ông chủ của chúng tôi rất thích đọc. Chỉ tiếc hôm nay ông ấy có việc bận, đành phải phái tôi tới nơi này cũng bàn bạc với Lục tiểu thư.”

Thái độ của cô ta hoàn toàn coi Lục Tiểu Phong như là một người lạ lần đầu tiên gặp mặt.

Lục Tiểu Phong nhận lời nói: “Không dám, được ông chủ của cô coi trọng.”

“Lục tiểu thư không cần khiêm tốn. Tôi nghĩ tình hình sơ lược Mưu biên tập đã nói qua với cô, nói trắng ra là, chúng tôi muốn nâng đỡ cô, không biết ý của cô như thế nào?”

Lục Tiểu Phong không trả lời, hỏi lại: “Tôi có thắc mắc, vì sao ông chủ của cô lại nhìn trúng tôi? Tôi nghĩ có rất nhiều tác giả so với tôi vĩ đại hơn nhiều đi, lượng tiêu thụ của tôi cũng không phải là tốt nhất, chỉ có thể nói là bình thường, cho nên tôi rất tò mò.”

Mắt hoa đào xinh đẹp của Kim Dục hơi nhú lại, giống như dự đoán được Lục Tiểu Phong sẽ hỏi như vậy, không nghĩ ngợi gì nói: “Nếu tôi nói đây là một loại duyên phận, Lục tiểu thư tin không?”

Lục Tiểu Phong không nói.

“Duyên phận khiến cho ông chủ của tôi thấy được quyển sách này, duyên phận để cho ông ấy bắt đầu mở ra đọc liền muốn ngừng mà không được, cũng là duyên phận để cho ông ấy thưởng thức sáng tác của cô. Ví dụ như quyển này,” Kim Dục cầm lấy một quyển, chính là Rượt đuổi ở trong tình yêu phản bội, “Quyển sách này ông chủ của tôi khen cô viết đặc biệt xuất sắc, thật giống như... tự mình trải qua vậy.”

Kim Dục tạm dừng lại, nhìn lướt qua Lục Tiểu Phong, lông mi Lục Tiểu Phong cũng không nhúc nhích chút nào. Trái lại Mưu Hồng bên cạnh không nhịn được chen mồm nói: “Sáng tác của Tiểu Phong quả thực đúng lúc, một ít tình huống bên trong đều viết ra dựa vào tư liệu thu thập được.”

Kim Dục thần nhiên thu hồi tầm mắt, nói tiếp: “Chỉ có điều người khác tiếc nuối chính là tại sao lại là bị kịch, tuy rằng bị kịch trở thành kiệt tác, nhưng hiện tại khẩu vị của mọi người vẫn muốn lấy HE (happy ending) làm chủ, là một tác giả ngoài sáng tác tốt ra, lựa ý hòa theo nhu cầu của thị trường cũng rất quan trọng. Cho nên, ông chủ nói, nếu thay đổi kết thúc hai người yêu thương lẫn nhau, cả quyển sách liên hoàn mỹ.”

Kim Dục nói xong, trong phòng khách phút chốc lạnh ngắt, một lát sau, Lục Tiểu Phong mở miệng nói: “Kim tiểu thư cũng cho rằng như vậy?”

Kim Dục từ chối cho ý kiến, giọng nói không thể nói rõ là không vui, hay không có cảm xúc gì: “Đây là thị trường đòi hỏi.”

“Có thể xin hỏi tôn tính đại danh của ông chủ cô?” Lục Tiểu Phong giơ tay lên, thầm lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương.

“Ah, ông chủ họ Tiêu, gọi là Tiêu tổng là được rồi.” Khóe môi Kim Dục cong lên, hai chữ Tiêu tổng ở đầu lưỡi của cô ta hết sức dễ nghe. (Tiêu tổng là ông chủ Tiêu, giống như tổng tài ấy)

Lòng Lục Tiểu Phong tiếp tục chìm xuống, nàng cảm giác mình giống như một con mồi, thợ săn đã nhắm bắn cách đó không xa, ngón tay đã đặt ở trên cò súng. Nhưng bên ngoài nàng làm bộ như đang kính trọng, liên tục gật đầu: “Thay đôi cảm ơn Tiêu tổng, chỉ có điều, ý tốt của ông ấy lòng tôi xin nhận.”

“Tiểu Phong, cô nói cái gì đó.”

Kim Dục còn chưa mở miệng, Mưu Hồng đã nôn nóng, liên kéo giật giạt vạt áo của Lục Tiểu Phong ở dưới mặt bàn. Nhưng Lục Tiểu Phong không cử động, khách khí nói với Kim Dục: “Tôi còn cần rèn luyện, cách làm nhà văn may mắn loại này còn quá xa, lại cảm ơn lần nữa, tiếp theo, thật xin lỗi.”

Mưu Hồng nén cơn tức lại xin lỗi Kim Dục: “Kim tiểu thư, ngại quá, làm phiền cô chờ một chút, cô ấy có lẽ vẫn không biết rõ tình hình, tôi sẽ nói một chút với cô ấy...”

Kim Dục dùng tay ra hiệu ở miệng Mưu Hồng, tiếp theo cười nhạt nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Tiêu tổng dự đoán được Lục tiểu thư sẽ từ chối, cho nên ông ấy dặn dò để cho Lục tiểu thư có thời gian suy nghĩ, lần sau khi gặp mặt, chúng ta bàn lại. Như vậy, hôm nay cứ thế đã.”

“Tôi đã quyết định, không cần phải suy nghĩ nữa...”

“Xuyt.” Ngón trỏ của Kim Dục khẽ đặt ở trên môi Lục Tiểu Phong: “Không cần kết luận nhanh như vậy, còn có thời gian.”

Ngón trỏ của cô ta vừa rời khỏi một chút, Lục Tiểu Phong liền hỏi: “Kim tiểu thư cũng nghĩ rằng tôi nên ký tên hay sao?”

“Vì sao lại không? Tôi rất chờ mong được hợp tác tốt cùng Lục tiểu thư.”

Nét mặt Kim Dục tươi cười như hoa, làm cho Lục Tiểu Phong không khỏi liên tưởng đến đóa hoa hồng đen lạnh lùng xinh đẹp nhiều gai, cô ta mở cửa phòng khách, để lại một bóng lưng xinh đẹp. Cửa đóng trong nháy mắt, cũng lưu lại trong lòng Lục Tiểu Phong một bóng ma.

Kim Dục ngồi trên xe, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, đầu kia vừa mới bắt máy, cô lạnh nhạt nói: “Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.” Tiếp theo khuôn mặt căng cứng nhìn không được nhẫn nại, làm nũng nói: “Em không thích phần nhiệm vụ này.”

Người đầu bên kia nghe xong cười khẽ hai tiếng, dịu dàng an ủi: “Ngoan, trở về tôi thưởng cho em.”

51. Chương 51

Lục Tiểu Phong không biết làm thế nào mình thoát khỏi Mưu Hồng thở hổn hển chạy về nhà, hình như là ngồi xe buýt về, lại hình như là bắt taxi về. Tóm lại là khi về đến nhà, hai chân của nàng hoàn toàn vô lực, dường như là ngồi liệt ở trên mặt đất phòng khách. Tô Trí Nhược còn chưa trở về, điều này làm nàng cảm thấy may mắn, ít nhất nàng còn có thời gian chỉnh sửa lại cảm xúc.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng đối với Tiêu Duy... Cũng không đoán được anh ta sẽ làm gì.

Đây là bố trí dụ nàng mắc câu hay là chỉ thăm dò lai lịch của nàng?

Lục Tiểu Phong vọt tới toilet lấy nước lạnh mạnh liệt vỗ vào mặt, nước lạnh mùa đông nhanh chóng xuyên qua lỗ chân lông làm cho thân thể cùng đại não tỉnh táo lại. Hoàng phó cục nói gần đây tình hình bên kia không thay đổi, tạm thời không có vấn đề gì, để an toàn cần phải liên lạc với Kha Định. Trừ lần này ra, nếu định ở ngoài sáng, ta ở trong tối, phương pháp tốt nhất chỉ có là án binh bất động. Anh ta thích đem mọi chuyện làm thành phức tạp, quanh co ngoắt ngoáy, khiến cho người khác không hiểu được anh ta đang suy nghĩ gì, như vậy thì phải để gây ông đập lưng ông, không thể để cho anh ta biết nàng đang suy nghĩ gì.

Tiêu Duy, đối thủ giả dối âm hiểm nhất, năm năm trước nàng thua một lần ở dưới tay anh ta, hơn nữa là thất bại thảm hại, lúc này đây lại muốn đối mặt đấu tranh một trận sống còn hay sao?

Lục Tiểu Phong ôm đệm ngồi ở trên ghế sofa nhìn TV gần người, ánh mặt trời cuối cùng ở ngoài cửa sổ cũng tắt, từng đợt lạnh công từ khắp góc phòng giống như một loài động vật chạy nhanh ra ngoài. Lục Tiểu Phong ôm chặt đệm thêm một chút, vẫn cảm thấy lạnh. Nàng ghét mở lò sưởi, trước kia Trần Băng từng nói nàng thích tự làm khổ mình như vậy, có vẻ như Tiêu Duy cũng từng nói với nàng, nhưng cuối cùng bọn họ đều không còn cách nào khác phải chiều theo nàng.

Thật ra, so với lò sưởi, nàng lại thích nhiệt độ cơ thể hơn, tự nhiên, chân thật, hương vị ấm áp.

Đúng lúc này, cửa mở, Tô Trí Nhược vừa mới vào cửa đã trách: “Tại sao không bật đèn?”

Lục Tiểu Phong nhìn về phía anh ta, không lên tiếng.

“Này, em làm sao vậy?” Tô Trí Nhược nhảy bèn phát hiện ra có gì đó không đúng, buông chìa khóa, bật đèn lên, bước nhanh đi đến bên người Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong nằm ngửa người trên ghế sofa, cười cười: “Không có gì, không có việc gì làm, chờ anh quay về nấu cơm cho em.”

Tô Trí Nhược híp híp mắt, kéo Lục Tiểu Phong lên: “Không đúng. Vẫn có chuyện.”

Lục Tiểu Phong ngẩng đầu, mắt chớp chớp, bỗng nhiên lại cúi đầu vươn tay vòng qua ôm lấy eo Tô Trí Nhược.

Tô Trí Nhược bị dọa nhảy dựng lên, mặt trắng nõn đỏ lên, hai tay cứng tại đó không biết nên đặt ở đâu, nhưng nghĩ lại đâu là bạn gái của hắn, lại đang ở trong nhà, có gì mà phải xấu hổ.

“Khụ, nói đi, hiếm khi thấy em buồn bực như vậy.”

Lục Tiểu Phong quay đầu đi, chép chép miệng nói: “Hôm nay em từ chối ký hợp đồng với nhà xuất bản.”

“Vì sao? Lần trước không phải em nói đó là một cơ hội sao?”

“Em không thích ông chủ của bọn họ.”

“Ông chủ của bọn họ làm sao vậy?”

“Nhìn không vừa mắt, không muốn hợp tác.”

Tô Trí Nhược cúi đầu nhìn từ trên xuống dưới mặt cô ấy đánh giá một phen, giống như không tin nói: “Em cũng sẽ có lúc chán ghét người khác?”

Quái lạ, Lục Tiểu Phong hỏi lại: “Vì sao em không thể chán ghét người khác?”

“Tôi nghĩ rằng em là một...” Trong bụng Tô Trí Nhược tìm từ để miêu tả lại: “Người hiền lành, chỉ biết nghĩ người khác rất tốt.”

“Không đâu, em không phải là thần thánh.”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tô đại gia lộ ra một tia xúc động tươi cười: “Ồi, nhìn không thuận mắt thì không hợp tác, đồ phải sau này không thoải mái. Tôi nghĩ rằng hôm nay tôi buồn bực, không ngờ em cũng buồn bực.”

Lục Tiểu Phong từ từ buông anh ta ra, làm bộ như không biết hỏi: “Anh cũng buồn bực?”

“Không chỉ buồn bực, còn có chút thất vọng.” Tô Trí Nhược cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống nền nhà: “Hôm nay thiếu chút nữa tôi có thể gặp được Mông Sa.”

Trong lòng Lục Tiểu Phong nhảy dựng lên.

“Nhưng mà không gặp.” Tô Trí Nhược lại im lặng, thấy Lục Tiểu Phong không có phản ứng, nói: “Không hỏi vì sao?”

“... Vì sao?”

Tô Trí Nhược cười tự giễu: “Bởi vì cô ấy không muốn gặp tôi. Hôm nay cấp trên đột nhiên cho tôi biết, nói là chuyện khẩn cấp, trong điện thoại chỉ nói muốn phái tôi làm một nhiệm vụ, có quan hệ với Mông Sa. Tôi rất ngạc nhiên, lập tức đến địa điểm gặp mặt, nhưng ai ngờ tôi mới tới thì được biết Mông Sa vừa mới đi.”

“Có nói vì sao không gặp anh không?”

“Không biết, đại khái chê tôi còn quá non.” Sắc mặt Tô Trí Nhược có chút cứng nhắc, “Tôi không có cách nào hình dung cảm nhận ngay lúc đó, thật giống như một cục đá nóng đột nhiên bị ném vào trong nước lạnh. Tôi dám khẳng định cô ấy biết sự tồn tại của tôi, nhưng tôi không hiểu vì sao cô ấy ngay cả một lần gặp mặt với tôi cũng không muốn, tôi đứng về phía cô ấy, từ trước đến nay đều như vậy, nhưng cô ấy không muốn tin tưởng tôi.”

Tô Trí Nhược có chút không thể nói tiếp được, đối với hắn mà nói, Mông Sa là một sự sống cực kỳ đặc biệt, hôm nay khi nhận được tin báo, trái tim của hắn thiếu chút nữa nhảy ra ngoài. Bởi vì thân phận Mông Sa có tính chất đặc biệt, không điều tra được tin tức gì của cô ấy, ngay cả ảnh chụp cũng không có, hắn đi đến chỗ hẹn tâm tình phức tạp ngay cả hắn cũng không rõ rốt cuộc là cảm giác gì.

Chỉ là, có chút không giống như thần tượng ở trong lòng hắn, so ra càng biến đổi hơn, hắn lại bị từ chối gặp mặt.

Đầu Lục Tiểu Phong đã phủ đầy hắc tuyến, rốt cuộc Hoàng phó cục đã giải thích với anh ta như thế nào, làm sao mà đã kích người ta thành cái dạng này!

Lục Tiểu Phong cân nhắc một chút, thử an ủi anh ta: “Có lẽ Mông Sa cô ấy cũng không biết anh, chỉ vì an toàn cho nên không muốn gặp người lạ?”

“Không có khả năng, Nghiêm Đội khẳng định có liên lạc với Mông Sa, rõ ràng chính là cô ấy không muốn... chờ một chút.” Tô Trí Nhược nhũ mày, có chút nghi ngờ lại cảnh giác hỏi: “Làm sao em biết Mông Sa không an toàn?”

Lục Tiểu Phong giật mình, lập tức trả lời: “Trước kia em nghe anh nói về cô ấy là thần tượng của anh, nhưng mà anh lại chưa từng gặp cô ấy, đại khái cô ấy không ở đội cảnh sát, em đoán cô ấy có thể là người cần được bảo vệ... Em đoán, có phải như vậy không?”

Tô Trí Nhược tiến tới trước mặt Lục Tiểu Phong, im lặng một lúc lâu, mặt Lục Tiểu Phong nhanh chóng bị anh ta nhìn xoáy vào thành một cái hố, cuối cùng anh ta sờ sờ cằm, chậm chạp nói: “Em thực sự thông minh nha, không sai, chỉ có điều cái tên này không nên nói ở bên ngoài.”

“Em biết.”

Thấy vẻ mặt Tô Trí Nhược vẫn còn bộ dạng tích tụ rất sâu, nàng không khỏi trấn an: “Anh cũng không cần quá khổ sở, không gặp được cô ấy nói không chừng là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt?”

Lục Tiểu Phong chần chờ, khẽ nói: “Em không muốn anh đảm nhiệm cái nhiệm vụ nguy hiểm gì.”

Phòng khách lập tức tĩnh lặng, Tô Trí Nhược há hốc mồm, mắt hồ ly mở rất lớn, nhưng mà đến nửa ngày cũng không nói ra được một câu.

Lục Tiểu Phong nhắm mắt, nhìn chăm chăm cổ tay phải của mình, nói: “Nếu có dính dáng quan hệ với Mông Sa, anh nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

“...Nếu như là cô ấy,” Tô Trí Nhược nắm chặt tay: “Chẳng sợ gặp nguy hiểm, tôi cũng phải đi.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên ngẩng đầu, cực kỳ khó hiểu: “Không phải em muốn chọc anh tức giận, nhưng em thật sự không hiểu vì sao anh lại cố chấp với cô ấy như vậy? Cô ấy quan trọng như vậy sao, có thể để cho anh liều mạng?”

Tô Trí Nhược không nghĩ ngợi trả lời: “Đúng.”

Ngược lại Lục Tiểu Phong bị thái độ của anh ta như vậy làm cho tiến thoái không được, bất đắc dĩ nói: “Một người phụ nữ anh chưa từng gặp qua...”

“Sai rồi, thật ra tôi đã gặp cô ấy, chẳng qua ở một địa điểm và thời gian rất đặc biệt thôi.”

Lục Tiểu Phong kinh ngạc nhìn Tô Trí Nhược: “Cái gì?”

Tô Trí Nhược nhăn đầu lông mày lại, giống như nhớ lại: “Tôi nhớ không nhầm, năm ấy đúng lúc tôi học lớp 11, tôi đang trên đường từ trường phổ thông trở về nhà...” Hắn đột nhiên cười cười: “Bị người ta bắt cóc.”

“Anh? Bị người ta bắt cóc?” Lục Tiểu Phong không thể tin nổi nói.

“Rất quái lạ sao, mặc dù nói trong nhà mình có tiền có chút trơ tráo, nhưng mà quả thực nhà của tôi rất giàu, từ nhỏ tôi đã được dạy dỗ phải cẩn thận, tan học về nhà cũng có xe đưa đón. Nhưng hôm đó tôi đánh nhau với người khác, lại bị thầy giáo mắng một hồi, tâm tình thật không tốt, liền trốn khỏi tài xế, một mình chạy từ cổng sau của trường ra ngoài. Không ngờ, còn chưa đi ra tới đường lớn, đã bị người ta dùng một gậy đánh ngất đi.” Tô Trí Nhược liếc mắt nhìn Lục Tiểu Phong, có chút đặc ý nói: “Thế nào, có phải rất giống phim truyền hình hay không?”

Trong đầu Lục Tiểu Phong đột nhiên hiện ra một ít cảnh tượng mờ mờ ảo ảo, nàng day nhẹ huyệt thái dương nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Bởi vì đánh nhau tôi đã sớm bị thương, sau khi bị người đánh ngất xỉu không có một chút sức lực để phản kháng, từ đầu đến cuối tôi bị bịt mắt, bọn chúng có chừng bốn năm người, đem tôi nhốt vào trong một kho hàng vừa thối vừa nóng. Sau đó tôi mới biết được hóa ra bọn chúng đã sớm theo dõi tôi, chờ tôi đi một mình. Bọn bắt cóc yêu cầu nhà của tôi đưa ra năm trăm ngàn tiền chuộc, nhưng tôi nghe lén thấy bọn chúng căn bản không tính sẽ thả tôi ra, sau khi nhận được tiền chuộc sẽ nghĩ muốn giết con tin. Đó là lần đầu tiên tôi thực sự cảm thấy sợ hãi, thậm chí không cảm thấy đau đớn trên người, trong đầu chỉ đầy cảnh tượng chính mình bị giết.” Tô Trí Nhược nghiêng mặt qua, ý cười trên môi càng sâu: “Đúng lúc đó, có người tiến vào, tôi không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe có tiếng đánh nhau, qua một lúc lâu, đột nhiên có người chạy đến bên cạnh tôi, nói với tôi, không có việc gì, cậu đã an toàn, tôi tới cứu cậu. Người kia, chính là Mông Sa. Lúc chạy ra ngoài thì trời đã tối, tôi căn bản không đi được, là cô ấy mang tôi đi ra ngoài. Trước khi người trong nhà tôi tới đón, cô ấy muốn đi trước, tôi giữ chặt cô ấy không cho, cô ấy rất vội vã nói nhất định phải chạy về trường học, bằng không sẽ bị sĩ quan huấn luyện mắng. Cuối cùng, cô ấy chỉ chịu nói cho tôi biết tên của cô ấy là Mông Sa, sau đó rất nghiêm túc dặn dò tôi không cần cảm ơn cô ấy, cô ấy là sinh viên trường cảnh sát, công việc sau này chính là bắt tội phạm, chút này không tính là gì. Trái lại hôm nay cô ấy lén chạy ra ngoài trong lúc tập huấn, nếu tôi đi tìm cô ấy sẽ tạo ra phiền toái cho cô ấy. Tôi vẫn muốn cố gắng nhìn rõ bộ dạng của cô ấy, chỉ tiếc thật sự quá tối, tôi không thấy rõ lắm.”

Hình ảnh trong đầu dần dần rõ ràng, một cái kho hàng cũ nát, mấy tên cướp cẩn thận bố trí, còn có một thiếu niên bị đá ngã xuống đất, nhưng mà cẩn thận mấy cũng có sai sót, vừa khéo lại bị Mông Sa nhìn thấy, vì thế âm thầm theo dõi, quan sát tình hình thật tốt, một lần hành động phá tan.

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lục Tiểu Phong, Tô Trí Nhược nghĩ rằng cô ấy bị dọa sợ, bày ra bộ dạng không hề gì: “Bây giờ đoạn ký ức mà tôi vừa nói không phải là cái gì âm u kinh khủng đâu, nó là biến chuyển cuộc đời tôi. Thay vì đần độn cả đời làm Tiểu Quai, không bằng tự tìm mục tiêu phấn đấu ỉnh. Cho nên tôi làm trái ý của cha mẹ, thậm chí học lại một năm, thi đỗ trường cảnh sát, vốn dĩ nghĩ nhất định có thể gặp được cô ấy, ai ngờ khi tôi vào trường cô ấy đã tốt nghiệp. Tôi nghĩ rằng không sao, sau khi tôi tốt nghiệp dù sao vẫn có thể gặp trong đội cảnh sát, chỉ là... Tôi tốt nghiệp, cô ấy cũng biến mất.”

Đối với nàng mà nói, lần đó cứu người quá bình thường, cùng so sánh với công tác ở tiền tuyến sau này của nàng, không đáng nhắc tới, lâu ngày, ký ức không rõ, nàng liền đem cái ngày nguyệt hắc phong cao (ý nói trời k trắng, k sao, tối mờ mờ) đó, người thiếu niên gây gò cùng với tay phải của cậu ta cầm lấy cổ tay của mình run rẩy như trước, nhét vào sau đầu. (chị quên anh quá nhanh =)))

Nàng căn bản không thể ngờ được, từ ngày đó trở đi liền có một thiếu niên hoàn toàn đặt nàng ở trong lòng, đuổi theo mình mười năm. Nàng thay đổi đoạn đường sau này của anh ta, không chỉ có cứu lại mạng sống của anh ta, còn đưa cho anh ta lý tưởng, nàng lại hoàn toàn không biết, nàng chưa bao giờ quay đầu lại, cho nên nàng không biết phía sau nàng có một người vẫn đuổi theo bóng lưng của nàng. Tô Trí Nhược, hình như ở trong đội cảnh sát từng có nghe nói có một người sùng bái nàng như vậy, nhưng nàng chỉ nở một nụ cười trừ, đại khái là một đàn em bội phục kỹ thuật bắn súng của nàng, vì thế lại một lần nữa đem

anh ta cho quên vào sau đầu, cho dù là Mông sa trở thành Lục Tiểu Phong, cũng chưa từng nghĩ rằng, lý do anh ta cứ cố chấp với nàng lại đơn giản như vậy.

Anh ta nói, không việc gì, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy. Vừa nhìn thấy liền kéo dài tới giờ phút này, nhưng mà, cho dù ngồi đối diện nhau, anh ta vẫn không biết người ngồi đối diện, đến nỗi thậm chí trở thành người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mạng của anh ta, thật ra cũng là người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời của anh ta.

Vận mệnh trên người, bọn họ quen biết từ mười năm trước, gặp lại nhau ở mười năm sau.

“Cảm động như vậy?” Tô Trí Nhược quơ quơ tay ở trước mặt Lục Tiểu Phong, cười nói: “Ê, em làm sao vậy, không phải muốn khóc chứ...”

Lục Tiểu Phong cầm tay anh ta lại ngắt ra, đột nhiên khẽ đụng vào bên môi của anh ta, nhân lúc Tô Trí Nhược còn chưa kịp phản ứng, tiến lên ôm lấy anh ta, cơ thể anh ấy thật ấm áp, hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hơi ấm trên người anh ấy lập tức xua tan băng giá trong lòng nàng.

Lục Tiểu Phong hít một hơi, nói: “Thật xin lỗi.”

Thật xin lỗi, em đã quên anh, thật xin lỗi, để anh đợi mười năm, thật xin lỗi, em không thể nói cho anh biết chân tướng, thật xin lỗi... Không phải em không tin tưởng anh, mà là không thể để cho anh dính vào nguy hiểm.

52. Chương 52

Lúc ăn sáng, Lục Tiểu Phong vừa nhìn tờ báo trong tay, vừa ăn cái bánh nướng trứng tình yêu mà người nào đó chuẩn bị vì nàng, thêm một ly cà phê thơm nồng nàn, nếu như không có người liên tục trừng mắt nhìn nàng, bữa sáng lập tức trở nên hoàn mỹ.

Lục Tiểu Phong thật sự không chịu nổi thử dài, nói: “Anh trừng em làm gì?”

Tô Trí Nhược lập tức di chuyển tầm mắt, như không có chuyện gì nói: “Nói cái gì đó, tôi không có trừng em.”

“Em đã bị anh trừng đến mức ăn không vào nữa.”

Tô Trí Nhược có chút theo thói quen sờ sờ cánh mũi, vẫn không nhìn thẳng về phía cô ấy: “Không cho phép lãng phí bữa sáng.”

“Được rồi, anh đã không muốn nói, em có mấy lời muốn nói.” Lục Tiểu Phong đem cà phê uống xong, đặt ở trên bàn.

Tô Trí Nhược quay đầu lại, liếc mắt nhìn cô ấy một cái, lại cúi đầu.

Lục Tiểu Phong hơi chần chừ, cuối cùng quyết định nói thẳng: “Là như thế này, anh xem có thể tạm thời trước tiên dọn ra ngoài ở một thời gian ngắn hay không?”

Sáng sớm suy nghĩ bay bổng của Tô Trí Nhược đột nhiên bị người ta dùng sấm sét đánh trúng, tỉnh táo lại như một kỳ tích, sau hai giây ngắn ra, hắn đột nhiên nhảy dựng lên: “Em nói cái gì? Em không cảm thấy rất buồn cười hay sao, ngày hôm qua còn hôn môi với tôi, hôm nay liền muốn đem tôi đuổi ra ngoài?”

Anh ta vừa nói xong, vẻ mặt Lục Tiểu Phong cứng lại trong nháy mắt, tiếp theo tỉnh ngộ, khó trách sáng sớm nay tiểu tử này rất cổ quái, chung quy là nét mặt thua thiệt của anh ta với nàng. Chỉ là, cái điều tối hôm qua kia... không tính là hôn môi đi.

Tóm lại Lục Tiểu Phong ra hiệu cho anh ta đầu tiên nghe nàng nói xong đã: “Anh đã từng gặp mẹ của em, bà không thích... nam nữ ở chung. Nếu quan hệ của chúng ta chỉ là chủ nhà cho thuê cùng người thuê nhà, thì không sao, nhưng mà, quan hệ hiện tại của chúng ta thực sự làm bà lo lắng, cho nên, chỉ có trước hết để anh chuyển ra ngoài thôi.”

Nhắc tới mẹ của Lục Tiểu Phong, Tô Trí Nhược lập tức nhớ tới lúc đó giáo viên nhân dân kia cũng nói với hắn mấy lời, hình như, quả thật có nói đến vấn đề này. Tô Trí Nhược úp úp mở mở nửa ngày, phát hiện ra thật sự càng ngày Lục Tiểu Phong càng giáo hoạt, trước kia hắn thật sự xem thường cô ấy.

Tô Trí Nhược nheo mắt hồ ly lại, nghi ngờ nói: “Không phải em đang kiểm cố đi?”

“Anh không tin tưởng vào bản thân mình như vậy sao, sợ bị em đá?” Lục Tiểu Phong cố ý cười nói.

“Em nói đùa phải không?” Tô Trí Nhược xù lông.

“Như vậy không có vấn đề gì, nhanh lên đi, em không muốn mẹ của em quá lo lắng.”

Tô Trí Nhược không bằng lòng trả lời: “Uhm... Anh đi làm.”

Tô Trí Nhược thay quần áo xong đứng ở cửa, Lục Tiểu Phong chờ nửa ngày không nghe thấy tiếng đóng cửa, quay đầu lại nhìn thấy anh ta đang đeo một vẻ mặt kì quái không biết đang đấu tranh cái gì.

Lục Tiểu Phong nghĩ một chút, nói: “Muốn nói cái gì cứ nói thẳng ra.”

“...Tối hôm qua... Là em chủ động, nhớ kỹ, em phải chịu trách nhiệm!” (ô ô, ôi first kiss của anh =)))

Lục Tiểu Phong bắt đầu tiêu hóa xong lời này, đã không thấy bóng dáng của Tô Trí Nhược. Lục Tiểu Phong vẫn còn đang sửng sốt, lập tức bật cười. Chỉ có điều Lục Tiểu Phong nhanh chóng thu hồi tâm trạng lại, xuyên qua rèm cửa sổ nhìn chăm chăm xe của Tô Trí Nhược ở dưới lầu rồi đi, tiếp theo nhanh chóng thay quần áo đi ra ngoài.

Tô Trí Nhược suy đi nghĩ lại, vẫn có chút buồn bực, buổi sáng hôm nay hắn còn chưa kịp tỉnh lại từ trong giấc mộng đẹp, Lục Tiểu Phong lại đột nhiên dội cho hắn một chậu nước lạnh. Tô Trí Nhược rờ lên khoe môi, dường như còn có thể cảm nhận được chút mềm mại khi Lục Tiểu Phong hôn lên môi hắn...

Trác Văn Nam từ phía sau vỗ một nhát lên lưng hắn: “Ê, đại mỹ nhân nghĩ gì thế, vẻ mặt kiểu như đang phát xuân.” (k hiểu từ phát xuân lắm)

Tô Trí Nhược sợ tới mức thiếu chút nữa hồn bay phách tán, vội vàng giả vờ sờ sờ cằm, như không có việc gì gạt bỏ tay cô ta ra: “Đừng có xúc phạm.”

“Hừ, rõ ràng đang phát xuân.” Trác Văn Nam nói thảm một câu, nói: “Ê, Ngày hôm qua lúc tan làm trong lúc vô tình em nghe được Nghiêm Đội đang gọi điện thoại cho Kha Dịch, hình như hai người hẹn gặp mặt.”

Tô Trí Nhược lập tức đổi thành vẻ mặt nhay bén: “Thật sao? Có nghe được là chuyện gì không?”

“Đã nói là trong lúc vô tình nghe được, không biết là chuyện gì.”

Tô Trí Nhược ngẫm nghĩ một lát, quyết định trực tiếp đi tìm Kha Dịch.

Phòng cảnh sát của hai người bọn họ cách nhau một đoạn đường, khi Tô Trí Nhược lái xe đi tới đúng lúc đụng phải Kha Dịch ở cửa.

“Chờ một chút.” Tô Trí Nhược vội vàng xuống xe gọi anh ta lại.

Kha Dịch nhìn thấy Tô Trí Nhược trong phút chốc có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại thành bộ mặt băng giá ngàn năm không đổi: “Sau cậu lại tới đây?”

Tô Trí Nhược cười cười: “Tìm anh có việc, có rảnh không nói chuyện với tôi một chút?”

Kha Dịch hình như có chút khó xử nhìn đồng hồ trên tay.

Tô Trí Nhược lập tức nói: “Nhanh thôi, chỉ một lát.”

Kha Dịch gật gật đầu: “Có chuyện gì?”

“Hoàng phó cục tới tìm tôi.” Tô Trí Nhược quan sát phản ứng của Kha Dịch, nhưng mí mắt của đối phương cũng chưa từng động đậy, hắn đành phải nói tiếp: “Tôi biết hiện tại nhất định có biến, nhưng...”

“Nhưng là chuyện cơ mật nội bộ.” Kha Dịch ngắt lời cậu ta, “Nếu như là chuyện về Mông Sa, thật xin lỗi, tôi không thể trả lời.”

“Tôi không cảm thấy chuyện này không liên quan đến tôi.” Tô Trí Nhược không nóng không vội hạ giọng nói: “Tiêu Duy, tôi có khả năng giúp anh điều tra công ty của y.”

“Cậu? Dựa vào cái gì?”

“Thay vì đánh răn động cở điều tra y, có thể bắt đầu từ việc lui tới công ty của y. Gần đây Tiêu Duy đang tìm kiếm hợp tác với xí nghiệp của Tăng gia, tôi có chút quen biết với bên đó.”

Lúc này Kha Định mới nhìn thẳng vào Tô Trí Nhược, giống như muốn nhìn thấy thật giả từ trên khuôn mặt xinh đẹp, anh ta suy nghĩ, nói: “Tôi thề rằng không bắt được Tiêu Duy quyết không bỏ qua, nếu như không có hạ quyết tâm cũng đừng có quấy rầy.”

Tô Trí Nhược không chút do dự nói: “Tất nhiên tôi hạ quyết tâm.”

Kha Định lại nhìn cậu ta một lát, khẽ gật đầu: “Hôm nay cứ như vậy, tôi có việc phải đi trước.”

“Đợi một chút.” Tô Trí Nhược hệ thống lại từ ngữ, không để cho những lời mình nói có chút gì đường đột: “Xin hỏi hiện tại anh đang ở một mình phải không?”

“Đúng.” Kha Định nhú nhú mày, tuy rằng cảm thấy khó hiểu, vẫn thành thật trả lời.

Tô Trí Nhược cong khóe môi lên, trong nụ cười đầy vẻ tinh ranh: “Như vậy, có cần người chia sẻ tiền thuê nhà không?”

Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn, nhưng mà sao Kha Định còn chưa tới. Đây là một quán net, đầu năm nay quán net càng lúc càng ít, nàng ở chỗ héo lánh của phía bắc thành phố tìm được một cái quán net khá tồi tàn. Bởi vì buôn bán không tốt lắm, ông chủ cũng ử rữ ngồi ở phía sau quầy, ánh sáng trong quán net rất tối, bên trong cũng không có lò sưởi, mấy dây máy tính gần như không có người hỏi thăm, chỉ có mấy người dáng vẻ dần dộn đang ngậm điều thuốc lá nhìn màn hình không biết đang chơi trò chơi gì.

Lúc này, cửa tiệm phát ra tiếng két két kì quái, có người đi từ bên ngoài vào, sau đó đi về phía Lục Tiểu Phong, ngồi xuống vị trí ở bên cạnh nàng.

“Thật xin lỗi, đến muộn.” Kha Định làm bộ cúi người bật máy tính, vừa chào hỏi Lục Tiểu Phong.

“Không sao, là tôi đột nhiên gọi cậu ra ngoài, không cản trở công việc của cậu chứ.” Lục Tiểu Phong có vẻ như đang chuyên tâm chơi tú lơ khơ, hạ giọng nói.

Kha Định làm bộ như đang tháo khăn quàng cổ xuống, thật ra nhanh chóng quét mắt bốn phía xung quanh, trả lời: “Gọi tôi ra ngoài, có chuyện gì cần phải gặp mặt nói chuyện?”

“Hoàng phó cục nói hiện tại cậu đang ở đây phụ trách việc theo dõi người kia, tôi muốn biết tình hình trước mắt.” Lục Tiểu Phong đẩy kính mắt: “Cũng định sắp xếp nhân viên bảo vệ cho tôi, có phải có động tĩnh hay không?”

Mặt Kha Định không đổi sắc nói: “Chẳng lẽ cậu cũng chưa có tiếp xúc với người bên kia của y?”

Tay đang click chuột của Lục Tiểu Phong dừng lại, tiếp tục khôi phục, nói: “Tôi sẽ không tiếp tục dính dáng quan hệ đến y.”

“Cho nên chuyện báo thù để tôi thực hiện. Nhiệm vụ của cậu là trông nom chính mình thật tốt.”

“Cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.”

“Là cậu che giấu trước chứ.” Kha Định hơi nghiêng mặt qua, đường nét ở hàm dưới càng cứng rắn giống như được điêu khắc: “Vì sao y phải tìm cậu một lần nữa?”

Lục Tiểu Phong tự nói giễu: “...Có lẽ muốn làm phiền tôi hoặc là muốn giết tôi chẳng.”

“Không có lý do khác sao?”

Lục Tiểu Phong tạm dừng mới hỏi lại: “Cậu cho là còn có lý do gì?”

Hai người đều nhìn máy tính duy trì một khoảng thời gian dài im lặng, chỉ nghe tiếng lách cách bấm chuột, cùng trộn lẫn với mấy tiếng chữ bập ở phía trước.

“Nếu y không buông tha cho cậu, cậu định làm thế nào? Tiếp tục duy trì im lặng, hay là xuất hiện để chiến đấu?” Sau một lúc, giọng nói trầm thấp bình tĩnh của Kha Định truyền đến.

Lục Tiểu Phong khẽ cắn môi giống như đang ép buộc chính mình hạ quyết tâm: “Tôi đã từng đồng ý với Trần Băng, muốn có cuộc sống yên ổn.”

“Chỉ sợ đối phương không cho cậu toại nguyện.” Kha Định tắt máy tình, tựa lưng vào ghế thở dài: “Hoàng phó cục nói cậu kiên quyết không cho Tô Trí Nhược làm người bảo vệ, vẫn còn không muốn nói cho cậu ta biết thân phận của cậu sao?”

“Tôi không biết nên mở miệng nói với anh ấy như thế nào.”

“Cho nên hiện tại lại muốn đá anh ta ra ngoài, vạch rõ ranh giới?”

Nói gì vậy, Lục Tiểu Phong chau mày, khó hiểu nhìn về phía Kha Định.

“Hôm nay cậu ta tới tìm tôi, nói muốn ở cùng với tôi.”

Lục Tiểu Phong hít một hơi: “...Cái... cái gì?”

Kha Định đứng dậy, gọn gàng mang khăn quàng vào cổ xong: “Cậu ta nói đến kỳ hạn đóng tiền thuê nhà, cậu để cho cậu ta nhanh chóng tìm nhà mới, đúng lúc tôi lại có một phòng trống, liền cho cậu ta thuê.”

Lục Tiểu Phong đuổi theo tới cửa, vội vàng ngăn Kha Định lại: “Tôi không muốn anh ta dính dáng tới chuyện này, mới để cho anh ta ra chuyển đi, làm sao cậu có thể để anh ta ở chung một chỗ với cậu?”

Kha Định nhìn cánh tay bị tay Lục Tiểu Phong giữ lấy, lạnh nhạt nói: “Cậu có thể quyết định chuyện của bản thân mình, có thể trải qua cuộc sống cậu muốn, nhưng cậu không có quyền ngăn cản quyết định của người khác.”

53. Chương 53

Lục Tiểu Phong ngồi khoanh chân dưới đất nhìn Tô Trí Nhược chạy ra chạy vào đóng gói hành lý, còn vẻ mặt của nàng rất phức tạp giữ im lặng. Tốc độ của tiểu tử này quả nhiên rất nhanh, anh ta vừa chạy vào nhà liền tuyên bố với nàng anh ta đã tìm được chỗ ở, sau đó bắt đầu thu xếp đồ đạc, ngoài miệng lẩm bẩm, muốn Lục Tiểu Phong nói ẹ của cô ấy biết hẳn đã chuyển ra ngoài, hơn nữa là chủ động tích cực.

“Này, những thứ này anh sẽ không mang đi cùng, em đừng ném của anh đi.”

Tô Trí Nhược ở trong phòng tắm thò nửa cái đầu ra, cầm trong tay bàn chải, ca đánh răng cùng với khăn mặt.

Lục Tiểu Phong ngăn người, gạt đầu.

Tô Trí Nhược nâng mi lên, trong ánh mắt xinh đẹp lộ ra tia giảo hoạt: “Biểu cảm của em vậy là sao?”

“Hà?” Phản ứng của Lục Tiểu Phong vẫn chậm nửa nhịp.

Tô Trí Nhược đi đến ngồi xổm xuống trước mặt cô ấy, có chút côn đồ kéo người của nàng: “Không phải là không nỡ để tôi đi chứ? Aiz nha nha, là ai buổi sáng còn ở đằng kia hùng hồn nói muốn tôi mau chóng chuyển đi để đỡ ấu thân đại nhân phải lo lắng, hiện tại về mặt lại u oán...”

“Anh bớt lời đi.” Lục Tiểu Phong không chút do dự đẩy tay anh ta ra, lại hơi hơi hé tầm mắt, không nhìn vào ánh mắt của anh ta.

Tô Trí Nhược không đồng ý xoa nhẹ chỗ bị đánh đổ lên: “Khoan. Phải biết rằng bốn đại gia đi rồi, sau này em phải tự nấu cơm ăn cơm một mình, không ai giặt quần áo giúp em, không ai dọn dẹp nhà cửa cho em...”

Lục Tiểu Phong ngắt lời cần nhần liên miên của anh ta: “Anh... lần này chuyển đến nhà đồng nghiệp nào?”

Tô Trí Nhược đắc ý cười nói: “Quen biết của tôi rất rộng. Người này em em cũng từng gặp, là một trong những người bạn lần trước uống rượu ở quán bar, chỉ là không phải rất thân quen với tôi, cùng đội với Thạch Đầu lão ca, tên Kha Định.”

“Chính là bạn lâu năm của người tên Mông Sa kia?”

Lúc này đến phiên Tô Trí Nhược ngắt ra: “Trí nhớ của em không tồi.”

Lục Tiểu Phong nhăn mi lại: “Vì sao phải dọn đến ở nhà anh ta vậy?”

Tô Trí Nhược khó hiểu hỏi lại: “Anh ta đúng lúc có phòng trống, lại nói là bạn bè, làm sao vậy, tôi dọn đến ở đó có vấn đề gì sao?”

“Chỉ bởi vì như vậy, không có lý do nào khác chứ?”

Tay Tô Trí Nhược đang gấp quần áo khựng lại, quay đầu lại nhìn Lục Tiểu Phong, hơi do dự, nói: “Em ám chỉ điều gì?”

“Em ám chỉ điều gì trong lòng anh hiểu rõ.”

Lục Tiểu Phong rất ít khi dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hân, Tô Trí Nhược thứ nhất cảm thấy có chút khó hiểu không nói rõ, thứ hai lại có chút tức giận: “Đây là chuyện công việc của tôi, nếu quả thật gặp gỡ cũng không có cách nào khác.”

“Nếu quả thật chỉ là gặp gỡ công việc là tốt rồi...”

Nói chuyện đến mức này, tính tình bướng bỉnh của Tô Trí Nhược cũng nổi lên: “Em muốn tôi nói bao nhiêu lần, Mông Sa đối với tôi mà nói rất đặc biệt, làm sao em còn không hiểu?” (phải mình là cái nhau to rồi >”)

Lục Tiểu Phong đột nhiên im miệng nàng không có cách nào nói bởi vì Mông Sa không hi vọng anh làm như vậy, cũng không có cách nào gỡ giọng ngang ngược nói giữa mình là cô ấy anh chỉ được chọn một, điều này sẽ chỉ làm cho Tô Trí Nhược càng cảm thấy nàng chỉ là một cô bạn gái không biết suy nghĩ cố tình gây sự.

Chẳng lẽ đúng như lời Kha Dịch nói, nàng không có cách nào sao? Sau đó, Lục Tiểu Phong bỗng nhiên có chút ác cảm với cách làm của Kha Dịch, thậm chí đoán rằng không phải anh ta cố tình.

“Tôi đi đây.” Thấy Lục Tiểu Phong vẫn cúi đầu không nói lời nào, tính tình đáng ghét của Tô Trí Nhược cũng dần dần thiêu tan: “Không cần lo lắng, tôi không sao đâu.”

Lục Tiểu Phong vẫn đứng bất động, Tô Trí Nhược sợ nhất là cô ấy im lặng, cô ấy im lặng trong lòng hân liền sợ hãi, không còn cách nào đi đến kéo tay của cô ấy, có chút ý lấy lòng: “Yên tâm đi, cho dù tôi không ở đây cũng sẽ đến chuẩn bị cơm tối cho em.” (*ước gì mình được như cô ấy >”*)

Lúc này Lục Tiểu Phong mới ngẩng đầu, thấy sắc mặt cô ấy vẫn còn bình tĩnh, Tô Trí Nhược lén thở phào.

Nàng đưa anh ta ra khỏi cửa, thật ra anh ta cũng không có mang bao nhiêu đồ đi, chỉ thu dọn vài bộ quần áo, không giống như chuyển nhà, giống ra ngoài đi du lịch hơn, mấy ngày nữa sẽ trở lại. Nhưng nàng vẫn tiễn anh ta xuống dưới lầu, nhìn anh ta cất rương hành lý vào phía cốp xe, sau đó cố gắng một lần nữa đứng trước mặt nàng thể hiện bộ dạng thoải mái.

“Đi đường cẩn thận.” Lục Tiểu Phong nghĩ một chút, nói: “Đến nhà người ta không nên quá tự theo ý mình, nhìn người kia có vẻ sống chung không quá tốt, anh không nên mới ở vài ngày đã bị đuổi ra ngoài.”

Tô Trí Nhược trêu chọc nói: “Bị đuổi ra ngoài thì đành phải trở về nhà ở.”

Lục Tiểu Phong đẩy anh ta vào trong xe: “Bị đuổi ra ngoài liền tự mình đi tìm nhà.”

Không biết miệng Tô Trí Nhược đang lẩm bẩm cái gì, cuối cùng cũng rời đi.

Lục Tiểu Phong đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, trong lòng cũng không biết đang cảm thụ điều gì, mắt nhìn thấy Tô Trí Nhược nhảy từ hồ lửa của người này sang hồ lửa của người kia, nàng chỉ hi vọng anh ta đừng quá cố chấp, nếu không tóm lại sẽ làm mình và người khác bị thương.

“Tại sao em lại đứng ở dưới lầu?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lục Tiểu Phong lập tức quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người đứng sau lưng không biết nên để lộ vẻ mặt như thế nào trả lời: “Khả Nham... Đúng lúc em đi ra ngoài có chút việc.”

Liêu Khả Nham mắt nhìn về mặt Lục Tiểu Phong dở khóc dở cười, đột nhiên có chút cô đơn, nhưng may mà anh đã tu dưỡng để ặt không đổi sắc nói: “Tôi gọi điện thoại di động cho em nhưng mãi không có ai nhận.”

Nàng lập tức xin lỗi nói: “Ngại quá, di động ở trong phòng, tìm em có việc ư?”

“Hình như em rất thích dùng những câu nói này hỏi ngược lại tôi.”

Lục Tiểu Phong ghen lời, cười dượng hai cái, không khí trong lúc nhất thời trở nên ngại ngùng.

Liêu Khả Nham không muốn làm cho cô ấy khó xử, nói thẳng luôn mục đích tới của mình: “Hôm nay tới là muốn nhờ em một chuyện.”

“Hả?”

“Cuối tuần sau là sinh nhật của anh tôi, tôi... mẹ bắt tôi nhất định phải dẫn bạn gái đến dự tiệc, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có em thích hợp nhất.”

Nhưng thật ra là anh họ của anh muốn anh dẫn bạn gái đến, còn cố tình uy hiếp nếu không dẫn theo bạn gái sẽ không để cho anh vào nhà, anh dù ít dù nhiều có chút không biết làm sao, có thể anh họ của anh tuy nhìn như rất điềm đạm, nhưng chắc chắn là người đã nói là làm, từ góc độ của một người khác nhìn lại, đây có lẽ là một cơ hội của anh.

Lục Tiểu Phong đương nhiên không dự đoán được sẽ có một chuyện như vậy, nhưng nàng lập tức cảm thấy có gì đó: “Anh của anh là...?”

“Chính là anh họ của tôi.”

Gần như là phản ứng của bản năng, Lục Tiểu Phong lập tức nói: “Ngại quá, cuối tuần sau em có chút việc, cho nên...” Giọng nói của nàng rất uyển chuyển, nhưng chắc chắn có thể làm cho đối phương hiểu rõ được ý của nàng.

Thật không nghĩ đến Liêu Khả Nham luôn không làm khó nàng lần này kiên trì hiếm thấy: “Bởi vì truyện rất quan trọng, em có thể sửa lại lịch một chút hay không? Em cũng biết bạn bè là phái nữ tôi quen biết cũng không nhiều, nếu không dẫn bạn gái trở về, mẹ của tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi.”

Anh ta nói cực kỳ thành khẩn, trên mặt tuy rằng mang theo nụ cười, Lục Tiểu Phong vẫn có thể nhìn từ nắm tay đang nắm chặt của anh ta nhận ra anh ta rất căng thẳng. Nếu như là chuyện khác, nàng nhất định sẽ hỗ trợ, nhưng mà chuyện này e rằng kè dao vào cổ nàng, nàng cũng sẽ không đồng ý.

“Thật sự không có cách nào, anh hãy tìm người khác đi.”

“Rối cuộc là chuyện quan trọng gì mà em không thể điều chỉnh lại được?”

“Không được.” Lục Tiểu Phong cũng không giải thích nhiều, chỉ nói không được.”

Về mặt của Liêu Khả Nham cứng nhắc trong nháy mắt, có lẽ là không nghĩ rằng Lục Tiểu Phong sẽ kiên quyết từ chối như thế, nhưng anh ta là một người làm ăn thông minh, từ trước đến nay hiểu được nói chuyện không nói đến cùng, mọi việc đều để lại một con đường lui, vì thế nói: “Nếu em có thời gian, nhất định phải nói cho tôi biết.”

Tiếp theo lễ phép nói tạm biệt, lên xe rời đi, Lục Tiểu Phong cho là mình đã nói rõ hết, liền không đem chuyện này để lại ở trong lòng.

Sau khi Tô Trí Nhược dọn dẹp chuyển ra, không khí trong nhà lập tức lạnh lẽo hơn rất nhiều, tuy rằng mỗi ngày anh ta vẫn đều đến — nấu cơm tối cho người sẽ không tự lực cánh sinh, thu dọn nhà cửa, giặt quần áo v.v..., sau đó không khỏi chán ghét nói: “Tôi mới đi vài ngày, nơi này đã không ra hình thù gì.” Cuối cùng trước khi đi sẽ phun ở trong nhà mùi bạc hà mà anh ta ưa thích, tự nói rằng như vậy ở trong nhà sẽ luôn có hương vị của anh ta.

Chỉ là, cuộc sống như vậy không được bao lâu, Lục Tiểu Phong phát hiện Tô Trí Nhược dường như vội vàng lên một chút, tuy rằng anh ta vẫn gọi điện thoại cho nàng, nhưng đã liên tục ba ngày không tới gặp nàng.

Lục Tiểu Phong nhìn như không lạnh lợi, thật ra mỗi ngày đều tự đánh giá tình hình, trực giác của nàng có chút không bình thường, liền đến tìm Kha Dịch.

“Gần đây tình hình thế nào?” Lục Tiểu Phong dựa lưng vào sofa ở quán cà phê, giả vờ đọc báo.

“Không có động tĩnh gì lớn.” Người đứng phía sau thấp giọng trả lời.

Lục Tiểu Phong không hài lòng với câu trả lời của anh ta, hạ giọng hỏi: “Tiệc sinh nhật của y cũng không có vấn đề gì?”

“Làm sao cậu biết y muốn mở tiệc sinh nhật?” Kha Dịch hơi ngạc nhiên.

“... Ngẫu nhiên biết được.”

Kha Dịch im lặng suy nghĩ, nói: “Tôi nhận được thiệp mời của y.”

“Cái gì?” Lục Tiểu Phong không nhịn được nhún cao giọng.

Kha Dịch lại cực kỳ bình tĩnh: “Chuyện này cậu không cần quan tâm.”

“Nhưng mà, vì sao y lại tìm tới cậu...”

“Cậu đã không có ý định dính dáng đến y, cũng đừng hỏi nhiều, sau này không có chuyện gì quan trọng, nên ít gặp mặt.”

“... Đã biết.” Lục Tiểu Phong đổi đề tài khác: “Cậu vẫn ở chung với Tô Trí Nhược chứ?”

“Uhm.”

Người này thật sự là một trăm năm không thay đổi, nói chuyện có thể rất tinh tế.

“Gần đây anh ta hình như bận rộn nhiều việc?”

Kha Dịch nói rất qua loa: “Đại khái là có vụ án. Không có chuyện gì khác, tôi đi trước.”

Kha Dịch đi rồi, Lục Tiểu Phong vẫn cảm thấy chuyện có chút khó hiểu, ngay lúc nàng đang tính toán so đi nghĩ lại thì nhận được điện thoại của một người — Kim Dục.

54. Chương 54

Đầu tiên tiếng chuông vang lên liên tục, Lục Tiểu Phong không bắt máy, sau khi tiếng chuông ngừng lại, chỉ trong chớp lát lại vang lên.

Lục Tiểu Phong lấy ra giọng nói bình tĩnh nhất nói: “Alo.”

“Chào Lục tiểu thư.” Giọng nói mượt mà không ngán, là một điểm đặc biệt nhất của Kim Dục.

“Ai đó?” Lục Tiểu Phong làm bộ như không biết.

“Ha ha, Lục tiểu thư thật là, nhanh như vậy đã quên sao, tôi là Kim Dục.”

Lục Tiểu Phong tiếp tục giả vờ: “...Ah, là Kim tiểu thư, có chuyện gì sao? Tôi nhớ lần trước tôi đã nói rõ rồi mà.”

“Vì sao Lục tiểu thư phải nóng vội như vậy, lần trước tôi cũng nói, chuyện này cô có thể cân nhắc mấy ngày mà.”

“Tôi nghĩ không cần cân nhắc nữa, tôi không có hứng thú.”

“Như vậy a, vốn dĩ ông chủ của chúng tôi vẫn muốn sắp xếp thời gian để gặp cô một lần, đáng tiếc hai ngày hôm nay ông ấy vội vàng chuẩn bị tiệc sinh nhật, Lục tiểu thư chưa nghe nói sao, bạn tốt của cô cũng được mời đến.” Giọng của Kim Dục nói đến hai chữ “bạn tốt” càng nhấn mạnh thêm.

Tim Lục Tiểu Phong đột nhiên đập dồn dập, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Kha Dịch.

“...Tôi không hiểu cô nói cái gì, thôi nhé.”

Lục Tiểu Phong vội vàng cúp điện thoại, lấy tay lau trán, đều là mồ hôi.

Chờ sau khi tốc độ tim đập khôi phục lại bình thường, Lục Tiểu Phong vội cầm điện thoại lên, nhưng mà ngẩn ra không biết nên gọi cho ai. Chơi loại trò chơi “mày trốn tao tìm” là niềm vui của Tiêu Duy, có bao nhiêu người đã bị bức tử bởi thủ đoạn này của anh ta, không phải Lục Tiểu Phong không rõ. Cho nên, nàng biết, tiếp tục trốn tránh cũng chẳng ăn thua gì, anh ta đã đưa con mồi vào tầm ngắm, chắc chắn sẽ không cho phép chuồn mất dưới mi mắt của anh ta.

Huống chi, người đàn ông đề tiện này đã rõ ràng tìm tới Kha Dịch.

Nếu như chỉ là chính nàng, mặc kệ Tiêu Duy dụ dỗ uy hiếp thế nào nàng đều có thể thờ ơ không để ý, nhưng vấn đề là, nàng không thể trở mặt nhìn bạn mình mạo hiểm, nhất là người bạn đã từng cùng vào sinh ra tử.

Trái lại chiều nay Tô Trí Nhược lại tới, hình như là muốn bù lại hai ngày thiếu hụt hôm trước, hôm nay anh ta nấu một bàn lớn thức ăn ngon. Chỉ tiếc Lục Tiểu Phong thật sự không có khẩu vị, nhưng ở trước mặt anh ta lại không thể để lộ cảm xúc, đành phải miễn cưỡng ăn, trong đầu toàn nghĩ đến chuyện khác.

“Vết sẹo trên cổ tay em tại sao lại có vậy?”

Lục Tiểu Phong cả kinh, ngẩng đầu nhìn thấy Tô Trí Nhược đang nhìn chăm chăm cổ tay phải của nàng, lúc này mới tỉnh ngộ hôm nay tắm rửa xong quên đeo đồng hồ lên, thật sự là bị chuyện của Tiêu Duy đảo lộn hết suy nghĩ.

Trên mặt Lục Tiểu Phong bình tĩnh nói: “Không có gì, khi còn bé nghịch ngợm để lại.”

Tô Trí Nhược lại nhìn chòng chọc, cảm thấy có chút kì quái: “Vết thương kia hình như rất sâu. Ah, khó trách em luôn đeo đồng hồ, mục đích để che dấu cái này.”

“Đừng nhìn, không đẹp.” Lục Tiểu Phong lập tức đeo đồng hồ lên.

Tô Trí Nhược híп mắt, còn đang suy nghĩ về vết sẹo này: “Cảm giác giống như bị bỏng. Thật ra em không cần để ý như vậy, chỉ là vết sẹo nhỏ, tôi sẽ không để ý.”

Nguyên là hần vừa nói như vậy tự nghĩ rằng nhất định Lục Tiểu Phong sẽ cãi lại phản đối một câu, thế nhưng hôm nay cô ấy lại rất nghiêm túc nói: “Không phải là một kỉ niệm đẹp.”

Tô Trí Nhược ngẩn ra, mặc dù là còn rất để ý đến vị trí vết sẹo này của cô ấy, nhưng Lục Tiểu Phong nói như vậy, hần cũng không tiện tiếp tục hỏi tới.

Bữa tối coi như êm dịu, vốn cho rằng Lục Tiểu Phong sẽ hỏi han hần mấy ngày nay đi đâu, thế nhưng mà một câu cô ấy cũng chưa nói. Lúc rửa bát, Tô Trí Nhược tựa vào tủ lạnh ở bên cạnh nhìn Lục Tiểu Phong hết sức tập trung dọn dẹp bàn ăn, nửa ngày cũng không để ý đến hần, nhin không được hỏi: “Hai ngày nay em đã làm những gì?”

“Em?” Lục Tiểu Phong nghiêng mặt qua: “Không làm gì, ở nhà viết mấy chương truyện thôi.”

Tô Trí Nhược nhích tới gần một chút, cúi đầu nhìn cô ấy: “Em giống như một người không có sức sống vậy.”

“Em vốn đã không có sinh lực dồi dào như anh.” Lục Tiểu Phong lườm anh ta một cái.

Do dự cả buổi tối, cuối cùng Tô Trí Nhược cũng cố lấy can đảm mở miệng: “Hôm nay tôi muốn nói với em một chuyện.”

“Uhm, anh nói đi.”

“Nghe xong không được tức giận.”

Có chút hứng thú, Lục Tiểu Phong làm ra trạng thái chăm chú lắng nghe.

“Thứ bảy tuần này... Tôi không thể ở cùng em.”

“Thứ bảy?” Lục Tiểu Phong giật mình, sau đó trong lòng đột nhiên nổi lên chuông cảnh báo.

“Đúng, chính là lễ tình nhân... Đã nói không được tức giận.”

Tô Trí Nhược thấy sắc mặt Lục Tiểu Phong đột nhiên khó coi tinh thần hơi có chút hoảng hốt, chính hắn cũng biết, cái này có đến bao nhiêu tội a, để cho người bạn gái đầu tiên ở một mình vào lễ tình nhân, xử lý không tốt người ta sẽ nghĩ rằng mình không coi trọng cô ấy, có một tầng “dớp” từ nay về sau sẽ khó sửa chữa lại được.

Anh Thạch Đầu nói, bình thường cậu có thể vì công việc mà xem nhẹ vợ mình, nhưng tuyệt đối không thể quên mấy ngày lễ quan trọng nhất, sinh nhật vợ của mình, ngày kỷ niệm hai người kết hôn, còn nữa chính là lễ tình nhân!

Sinh nhật đã qua, ngày kỷ niệm kết hôn... chẹp, chắc hẳn tính là ngày kỷ niệm bọn họ yêu nhau đi, cũng là chuyện sang năm, nhưng lễ tình nhân thì không ổn, làm sao bây giờ, sắc mặt Lục Tiểu Phong càng lúc càng xấu, giống như tận thế đến nơi.

Tô Trí Nhược không biết lúc này căn bản hai người bọn họ nghĩ đến vấn đề hoàn toàn không giống nhau.

Lục Tiểu Phong im lặng một lúc, hỏi: “Anh đi đâu?”

“Chính là mẹ của tôi nói ông bác của tôi ở nước Mỹ đã trở về, muốn mời khách đến dùng cơm gì gì đó.” Tô Trí Nhược hiếm khi có chút lo lắng thở gấp nói.

“Thật sao?”

Tô Trí Nhược đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Lục Tiểu Phong thật sự sắc bén, tiếp tục giải thích: “Không có cách nào, ông ấy đi đã lâu, năm nay thật không dễ dàng trở về một chuyến, bà ngoại nói tôi không quay về chính là không thừa nhận tổ tiên...”

“Biết rồi. Anh đi đi.” Lục Tiểu Phong rất lạnh nhạt nói.

May mà có Tô Trí Nhược nhắc nhở, lúc này nàng mới nhớ ra sinh nhật của Tiêu Duy đúng vào lễ tình nhân.

Tô Trí Nhược há hốc mồm, cứ như vậy là xong? Lúc đến hắn còn liên tục rối rắm không biết như thế nào mới có thể tránh né được ba lần hội thẩm (ý nói hỏi nhiều), làm sao mới có thể xoa dịu cảm xúc, nhưng mà khả năng đón nhận của Lục Tiểu Phong so với hắn hiểu mạnh hơn nhiều lắm.

Một người phụ nữ không tranh cãi không ồn ào, thậm chí có chút không quá để ý đến bạn trai không ở cùng cô ấy vào lễ tình nhân, hắn chưa từng nói đến chuyện yêu đương, đây là mối tình đầu, tuy vậy nhưng hắn cũng cảm thấy không hợp lý lẽ. Tô Trí Nhược bắt đầu bị coi thường, hắn thậm chí suy đoán có phải Lục Tiểu Phong không quan tâm đến hắn hay không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, khiến có toàn thân hắn từ đầu đến chân khó chịu như bị kiến cắn.

Tô đại gia chưa xót nói: “Bạn trai đi vắng, hình như em không sao cả.”

Lời nói này, quả thật làm Lục Tiểu Phong muốn véo mũi. Nàng cời tạp dề, rửa sạch tay, xoay người, nhắm ngay khuôn mặt Tô Trí Nhược véo mạnh một cái.

Tôi véo tôi véo tôi véo chết nè.

Khuôn mặt xinh đẹp anh tuấn của Tô đại gia bị véo cho không còn hình dạng gì, hắn túm lấy tay Lục Tiểu Phong, giận dữ: “Làm cái gì đấy!”

Lục Tiểu Phong dùng ánh mắt kinh bỉ nhìn anh ta: “Bớt ở đó vờ vĩnh đi, không nghĩa rằng ai bỏ rơi ai trước, tôi khoan hồng độ lượng thì anh nên thoải mái hưởng thụ đi, đừng ở đó suy nghĩ linh tinh.”

Tô Trí Nhược trừng mắt với nàng: “Ánh mắt của em là ý gì kia.”

Tuy nói như vậy, nhưng mà tâm lý Tô Trí Nhược quả thật thoải mái không ít. Không có cách nào, cuộc yêu đương này vốn đã không công bằng, từ lúc bắt đầu chính là hắn nỗ lực nhiều hơn, thường thì cứ nỗ lực nhiều thêm một ít lại cảm thấy thiếu an toàn thêm một ít.

“Chỉ cần anh không đi làm chuyện gì nguy hiểm, ngoài ra đều không sao cả.”

Lục Tiểu Phong đột nhiên cúi đầu nói một câu như vậy, trái tim Tô Trí Nhược giật lên một cái, trong lúc nhất thời lại có chút chột dạ, lại có chút cảm giác tê dại, như là có một dòng nước ấm chảy vào trái tim.

Tô đại gia cự nự hứa hẹn nói: “... Tôi sẽ đền, đến lúc đó em muốn muốn chơi đùa như thế nào sẽ chơi đùa như vậy, cho nên, lần này không cần nhớ ở trong lòng, tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Lục Tiểu Phong cười cười, nâng tay nhắm ngay gương mặt của anh ta, Tô Trí Nhược cả kinh nghĩ rằng lại sắp bị tập kích, thật không ngờ cô ấy lại xoa nhẹ chỗ vừa rồi mới véo xong, trong lúc nhất thời Tô đại gia như nai con ngơ ngác.

“Đã nói, em đợi anh.”

Buổi tối Tô Trí Nhược kéo đến tận khuya mới bằng lòng rời đi, Lục Tiểu Phong tiễn anh ta xuống dưới lầu, anh ta đứng bên cạnh xe chần chừ nửa ngày cũng không có ý muốn rời đi.

Lục Tiểu Phong thở dài: “Nếu anh vẫn không trở về ngày mai sẽ đi làm muộn mất.”

“Em đuổi tôi đi làm gì?” Tô Trí Nhược cố tình bày ra bộ mặt đại ca không hài lòng.

Lục Tiểu Phong bắt đắc dĩ quàng xong khăn quàng cổ cho anh ta, nói: “Không phải đuổi anh đi, vì muốn tốt cho anh thôi. Trời lạnh như thế, mau trở về đi thôi, tới nơi nhắn tin cho em.”

“Oh.”

Đã đồng ý, nhưng mà nửa ngày không thấy cử động.

Lục Tiểu Phong đang khó hiểu, đột nhiên trước mắt nhoáng lên một cái, cảm thấy trên môi bị cái gì đó chạm vào, tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức nàng còn chưa kịp phản ứng đã xong.

“Tôi đi đây.”

“Đợi một chút.”

Lục Tiểu Phong giữ chặt Tô Trí Nhược, Tô đại gia sống chết cũng không quay đầu lại, Lục Tiểu Phong đưa tay kéo khuôn mặt thật sự nóng đỏ giống như tôm chao dầu quay lại đây.

Mắt hồ ly của Tô Trí Nhược lấp lánh không rõ: “Để làm chi, không phải hôn một cái sao, em kéo tôi lại làm gì?”

“Hôn, phải là như thế này.”

Không đợi Tô Trí Nhược kịp phản ứng, Lục Tiểu Phong kiễng chân, hôn lên môi của anh ta, nhẹ nhàng cọ sát, từ từ dán lại xoay chuyển, một nụ hôn dịu dàng nhưng lại mang đến cảm giác điện giật ngoài dự kiến.

Lục Tiểu Phong khẽ mở mắt ra, nhìn thấy Tô Trí Nhược vẫn còn ngơ ngác trợn trừng đôi mắt to, nhin không được cười nói: “Đồ ngốc, nhắm mắt lại.” [=))]

Sau khi sững sốt, anh ta bắt đầu đáp lại nàng, phản ứng cũng rất ngây ngô, làm cho nàng liên tưởng đến quả nho xanh còn chưa trưởng thành, lại mang đến cho nàng cảm giác ngây thơ cùng động tâm sớm mất đi, khuyến khích mạch đập nhiệt liệt.

Hơi khê mở miệng, đầu lưỡi đụng chạm càng thêm rung động.

Nàng có thể cảm nhận được hương vị bạc hà the mát trong cổ họng anh ta, hiện tại lại như là rượu vang hảo hạng, khiến cho nàng đột nhiên có chút mê muội lóa mắt.

Đèn đường vắng lặng, gió lạnh thổi qua, thân thể từ trong ra ngoài lại nóng lên một cách kì diệu.

Giống như bị bỏ bùa, rõ ràng đã tách ra, lại nhin không được hôn tiếp, qua lại vài lần, đến nỗi không cảm giác thời gian trôi qua.

“Được rồi... anh phải về.”

Lại một thời gian dài im lặng.

“... Nếu không quay về cẩn thận Kha Dịch sẽ làm âm lên.”

Lục Tiểu Phong nhẹ nhàng đẩy Tô Trí Nhược ra, thở hổn hển.

Cái trán Tô Trí Nhược dựa vào trán Lục Tiểu Phong, mắt của anh ta đặc biệt sáng lên, nhưng ánh mắt lại đang say, lông mi thật dài thỉnh thoảng chớp động, như là cánh bướm rung động ở trong lòng Lục Tiểu Phong, mặt của anh ta vẫn hồng như vậy, xinh đẹp đến mức không thể tin nổi, khiến cho nàng nhìn ngẩn ngơ.

Bờ môi của anh ta lại chạm nhẹ vào nàng, có chút không đành lòng nói: “Tôi đi đây.”

“Uhm, đi đường cẩn thận.”

Tô Trí Nhược dùng lực ôm lấy Lục Tiểu Phong, lúc này mới rời đi.

Lục Tiểu Phong trong gió rét bình tĩnh lại, từ từ xoay người lên lầu.

Sau khi vào cửa, Lục Tiểu Phong lập tức cầm lấy di động tìm trong danh bạ số điện thoại của một người.

Điện thoại nhanh chóng được tiếp sóng, nàng đứng ở trước cửa sổ, nhìn cái bóng của mình, mặt không chút thay đổi nói: “Alo, Khả Nham, là em. Em suy nghĩ lại rồi, thứ bảy em sẽ đi cùng với anh.”

55. Chương 55

“Cám ơn em hôm nay có thể theo giúp tôi, thật sự là đại ân giúp đỡ với tôi.”

Lục Tiểu Phong nghe thấy giọng nói nghiêng mặt qua mỉm cười nói: “Không có gì.”

“Trang phục hôm nay em mặc thật đẹp.”

Lục Tiểu Phong nhìn lại bộ váy đầm trên người mình, hôm trước vừa mới mua, không có điểm nhấn đặc biệt nào, nguyên nhân duy nhất mua nó là vì bên trong có lớp lót, thân váy không phải quá chật, dễ dàng cử động, giống như trong tiềm thức, nàng đã tính toán đến tình huống xấu nhất tối nay.

Lục Tiểu Phong nâng mắt kính lên, thuận miệng nói: “Không nên bởi vì em giúp anh liền dỗi lòng khen ngợi.”

Liêu Khả Nham cười khê: “Không phải, là nói thật lòng.”

Lục Tiểu Phong không nói nữa, nhìn mây trên trời cao, tối nay ánh trăng sáng tỏ, có chút giống cái buổi tối trước kia.

Hôm nay Liêu Khả Nham không phải lái xe, có tài xế chuyên môn phụ trách đưa đón, sau khi Lục Tiểu Phong nhìn thấy trang phục của Liêu Khả Nham sâu sắc cảm thấy một thân này của nàng đơn giản biết bao nhiêu. Khả Nham mặc một bộ âu phục chất nhung màu xanh đậm, nơ cùng màu, ngực phối với khăn lụa kẻ ca rô màu trắng xanh, cúc áo bằng thạch anh, găng tay da, thêm một chiếc áo bành tô màu đen, nhìn thể nào cũng giống như trang phục đi gặp người quan trọng.

Chỉ là tiệc sinh nhật có cần phải như vậy không? Cũng phải, Tiêu Duy tổ chức tiệc tùng chưa lần nào không ồn ào náo nhiệt, giống như muốn tuyên bố với thiên hạ, anh ta là bậc vương giả.

Tối nay yến tiệc long trọng, có phải biểu thị cái gì hay không?

Lục Tiểu Phong vờ nheo mắt lại, đáy mắt sắc lạnh một khoảng.

Xe đi vòng quanh đường núi được hơn hai mươi phút, bóng đêm dày đặc, cảm bản không thấy rõ phía trước có cái gì. Nghe Liêu Khả Nham nói mục tiêu chính là biệt thự trên núi của Tiêu Gia, đại khái là sợ để cho Lục Tiểu Phong bị áp lực tâm lý, anh ta chỉ miêu tả qua loa vài câu, còn dặn nếu không quen với loại không khí này chỉ cần đi theo anh ta là được.

Biệt thự trên núi của Tiêu Gia, Lục Tiểu Phong có biết, hay là nói khắc sâu vào trí nhớ khắc sâu vào xương tủy.

Năm năm trước, ngày đó chủ ngân buổi dạ tiệc từng dẫn nàng tới đây, cũng nói với nàng: “Tôi cảm thấy rằng cử hành hôn lễ ở chỗ này thật không tệ.”

Cũng là năm năm trước, tay phải của nàng bị phế bỏ cũng ở chỗ này, cũng mất đi người quan trọng nhất.

Biệt thự xây ở trên lưng chừng núi, có thể nói một đoạn vách núi dựng đứng này tất cả đều là của Tiêu gia, Tiêu Duy đứng tên quản lý, cha mẹ Tiêu Duy mất sớm, Tiêu lão gia đặc biệt cưng chiều cháu đích tôn này, cũng tạo cho anh ta tình cách ích kỷ. mà biệt thự trên núi kia thay vì nói là chốn bông lai tiên cảnh, không bằng nói giống với căn cứ địa của xã hội đen hơn, cho dù Tiêu gia đã tẩy trắng từ rất lâu.

Xe bắt đầu giảm tốc độ, dần dần có thể nhìn thấy cửa lớn phái trước đèn đuốc sáng trưng. Lục Tiểu Phong thầm đếm, từ lúc vào cửa đến cửa chính trải qua ba trạm kiểm soát, sau khi xe dừng lại, có người đặc trách việc nghênh đón, nói là nghênh đón không bằng nói là bị kiểm tra một lần cuối cùng. Bị một người mặc đồ đen từ đầu đến chân nhìn kỹ lưỡng thật sự làm cho cả người người ta không được tự nhiên, Liêu Khả Nham ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi nàng, thật ra không cần anh ta an ủi, đối với loại chuyện này Lục Tiểu Phong cũng không lạ lắm gì.

Sau khi tất cả thỏa đáng, hai người tiến vào đại sảnh bữa tiệc phồn hoa vô tận kia, lại ẩn dấu vô vàn âm u.

Lúc trước khi bước vào địa sảnh, Lục Tiểu Phong nhìn từ khóe mắt thấy một khuôn mặt rất quen thuộc, tuy rằng chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng làm cho sau lưng nàng trong giây lát ớn lạnh.

Bạch Phi, trợ thủ đắc lực nhất của Tiêu Duy, người này cũng xuất hiện ở đây, là ý bỏ toàn bộ lệnh cấm rồi sao?

Một khắc bước vào địa sảnh bữa tiệc này, vết sẹo ở cổ tay Lục Tiểu Phong đau đớn kịch liệt, máu huyết toàn thân trong nháy mắt chỉ vì đến nơi cũ này mà đóng băng.

“Tiểu thư, xin cởi áo khoác ngoài ra.”

Lục Tiểu Phong lấy lại tinh thần, vẻ mặt cứng ngắc trong nháy mắt, một lát sau nhìn nhân viên tạp vụ nói: “Cảm ơn.”

“Xin mời.”

Liêu Khả Nham đưa cánh tay lên, Lục Tiểu Phong hiểu ý, vòng qua tay anh ta.

Lục Tiểu Phong nhanh chóng lén quan sát một lượt, khách mời đến rất nhiều, không ít là người quan trọng trong giới kinh doanh và chính trị, nhưng tạm thời chưa phát hiện ra nhân vật chính đêm nay, Kha Dịch cũng chưa thấy xuất hiện.

Lục Tiểu Phong ra vẻ xúc động nói: “Không nghĩ rằng có nhiều khách như vậy, tiệc sinh nhật anh họ của anh thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

“Không cần căng thẳng, người ta tốt lắm.” Liêu Khả Nham vỗ vỗ tay cô ấy ôn hòa nói.

Lục Tiểu Phong sửng sốt, lúc này mới phát hiện tay nàng vẫn hơi phát run.

Căng thẳng của nàng so với căng thẳng mà Liêu Khả Nham nghĩ là một trời một vực, nhưng lúc này nàng chỉ che dấu cười nói: “Trong trường hợp này, thật sự đúng là em không thích ứng được.”

“Nói mới nhớ, anh họ rất muốn làm quen với em.”

“Em?” Lục Tiểu Phong ngạc nhiên.

Liêu Khả Nham tiện tay cầm ly rượu, lại cầm ly nước trái cây đưa cho Lục Tiểu Phong: “Bởi vì tôi nói với anh ấy hôm nay tôi muốn dẫn một vị tài nữ tới, anh ấy cảm thấy rất hứng thú.”

Lục Tiểu Phong bật cười: “Em tính là loại tài nữ gì?”

“Anh ấy đọc qua truyện Rượt đuổi ở trong tình yêu phản bội em viết, bộ dạng hình như thực sự thích thú.”

Lục Tiểu Phong cảm thấy trong lòng trầm xuống, ở ngoài mặt làm bộ như ngại ngùng: “Loại đồ đó không tính là gì.”

Liêu Khả Nham nhìn thấy sự lúng túng của cô ấy, nói: “Đợi tôi đi giới thiệu cho em.”

“... Được.”

Am nhạc nơi này dễ chịu tươi đẹp, là phẩm vị của Tiêu Duy. Lục Tiểu Phong không để ý theo sát phía sau Liêu Khả Nham, lặng lẽ quan sát tình hình xung quanh, tuy rằng Tiêu gia không phải một thành viên của tứ đại gia tộc, bọn họ lại có liên quan tới tổ chức xã hội đen, nhưng không thể phủ nhận, thực lực của Tiêu gia không kém bốn nhà kia.

Quả thật có tiền có thế là không có việc gì khó, cho dù năm năm trước bị phá hoại thiếu chút nữa trở thành phạm nhân, hiện tại anh ta lại có thể có thể diện nở mày nở mặt như trước lấy thân phận người của Tiêu gia tổ chức tiệc sinh nhật. Anh ta chỉ là ẩn cư năm năm rồi lại rồi núi, không thiếu một miếng thịt, còn nàng đây, mất mát sao mà nặng nề.

“Khả Nham, con đã tới rồi. Mời vừa rồi mẹ còn muốn gọi điện thoại thúc giục con.”

“Mẹ, ngày quan trọng như vậy con sẽ không thể tới trễ.”

Lục Tiểu Phong lập tức kéo Lục chú ý ra khỏi sự thờ ơ, gương mặt vừa nhìn, đứng trước mắt là một vị phu nhân đoan trang, cho ra vẻ nhan sắc hơn vị mẫu thân đại nhân của Tô Trí Nhược kia, nhưng khí chất toàn thân lại tốt hơn, khí độ trên người Liêu Khả Nham có lẽ chính là di truyền từ người mẹ này đi.

Liêu phu nhân khuôn mặt hiền lành, cười đánh giá Lục Tiểu Phong: “Vị này là?”

Liêu Khả Nham giới thiệu: “Bạn gái hôm nay của con, Lục Tiểu Phong, Tiểu Phong, đây là mẹ của tôi.”

“Chào Liêu phu nhân.” Lục Tiểu Phong lập tức kính trọng nói.

Liêu Phu nhân cười hiền hòa: “Không cần khách khí, gọi tôi là dì là được rồi. Tôi thường nghe Khả Nham nhắc tới cô, tiểu thuyết cô viết nó và anh họ của nó đều rất thích.”

Như vậy mới chính xác là tiểu thư khuê các, cười không lộ xỉ, lấy lễ đối xử với người, cũng không có nhìn thân phận và trang phục của Lục Tiểu Phong mà lộ ra vẻ coi thường, vị này chắc hẳn là con gái của Tiêu lão gia, không nghĩ tới có thể có khí độ phong thái như vậy.

“Để ngài chê cười, chỉ là một công việc bình thường mà thôi.”

Liêu phu nhân vẫn hòa nhã nói: “Cảm ơn cô có thể tới tham gia cùng Khả Nham, không chỉ là tôi, anh họ của nó cũng cảm thấy hứng thú đối với cô, cô gái có thể làm cho Tiểu Nham nhà chúng tôi vừa gặp là không bỏ xuống được nhất định rất muốn quen biết.”

Lời này tại sao nghe có chút quái dị.

“Mẹ.” Liêu Khả Nham có chút xấu hổ xen vào một câu: “Khi nào thì anh họ đi ra?”

“Nhanh thôi, tính tình anh con con cũng không phải không biết, cái gì cũng phải hoàn mỹ vô khuyết mới được.” Liêu phu nhân cười cười nhìn Lục Tiểu Phong: “Cứ đi ngắm nhìn thỏa thích đi, trước hết tôi xin lỗi không thể tiếp chuyện tiếp được.”

Dứt lời, vỗ vỗ bả vai của Liêu Khả Nham.

“Không cần quá để ý đến lời nói của mẹ tôi.” Chờ mẫu thân địa nhân đi rồi, Liêu Khả Nham nhìn Lục Tiểu Phong nói.

“Mẹ của anh là người rất tốt.” Lục Tiểu Phong nhìn theo bóng lưng Liêu phu nhân nói.

“... Có khỏe không. Nếu anh của tôi vẫn chưa đi ra, tôi dẫn em đi ăn một chút gì nhé?”

“Không cần, nơi này hẳn là có rất nhiều người anh quen biết, anh đi chào hỏi bọn họ, em có thể một mình được.”

Liêu Khả Nham đang muốn nói gì đó, đúng lúc có người đi tới chào hỏi anh ta, Lục Tiểu Phong nhân cơ hội trốn đi.

Khác bắt đầu tới nhiều, giữa một nơi nhiều người trang phục hoa lệ như vậy Lục Tiểu Phong giống như là một con vịt con xấu xí, nhưng nàng không để ý mấy may một chút đến ánh mắt của những người đó, mục đích nàng tới nơi này không phải để xem náo nhiệt. Lục Tiểu Phong đi một vòng quanh hội trường, có chút

không khớp so với trong trí nhớ, rất nhiều nơi đã sửa sang lại, nhưng chủ yếu vẫn là vẻ xa hoa Tiêu Duy yêu thích như trước đây.

Bên ngoài hội trường còn có một dài vườn hoa, cũng là một bộ phận của bữa tiệc, bốn phái được đốt lửa sáng, cho nên cũng không cảm thấy quá lạnh. Lục Tiểu Phong đi ra bên ngoài nhìn một chút, một vòng hệ thống bảo vệ an ninh làm rất cẩn thận. Nàng băng qua lùm cỏ, không ngờ bị người ngăn lại.

“Tiểu thư, bắt đầu từ đây không cho phép tiến vào.” Một gã mặc đồ đen đột nhiên chặn trước mặt nàng.

“Uhm, ngại quá, tôi lạc đường.” Lục Tiểu Phong lướt qua vai người đó nhìn về phía trước.

“Mời đi thẳng về phía bên kia, lại quẹo trái là có thể trở về sảnh tiệc.”

“Cám ơn.”

Tiếng sóng biển vỗ bờ dưới vách núi giống như tiếng mãnh thú gào thét, cái loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng làm cho nàng không khỏi liên tưởng đến cái đêm sợ hãi năm năm trước kia, tối đen, màu máu, còn có, tiếng súng.

Lục Tiểu Phong lắc lắc đầu, không để ỉn chìm sâu vào suy nghĩ thêm nữa.

Nếu đến đây, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho dù mà ác mộng như thế nào, nàng cũng sẽ không trốn tránh, nàng cần kết thúc vào hôm nay.

“A!” Tiếng phụ nữ sợ hãi kêu lên.

Lục Tiểu Phong cả kinh, nàng chỉ lo suy nghĩ vấn đề, đã quên trước mắt, khi hoàn hồn một ly nước trái cây đã đổ toàn bộ vào trên bộ đồ âu phục màu đen của người đàn ông đứng trước mặt.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không cẩn thận.”

Hồng bét, đều do nàng nghĩ quá say sưa, bộ quần áo này nhìn qua thực rất sang quý... trước sau Lục Tiểu Phong đều có lỗi, bên người cũng không có khăn tay.

“Không có vấn đề gì, không cần khẩn trương như vậy.”

Cái giọng nói này... dịu dàng như gió xuân, nhưng mà vào lúc này đối với Lục Tiểu Phong như tiếng sét đánh ngang tai.

Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm cái cái áo sơ mi ở trước ngực người kia ngây người một hồi, sau khi đại não hoạt động lại một lần nữa, nàng cố tự bình tĩnh ngắt đầu, đầu nâng lên một nửa, lại nghe bên cạnh có người nói: “Đây không phải là Lục tiểu thư sao?”

Lục Tiểu Phong giật mình, lập tức kịp phản ứng xem chủ nhân của giọng nói này là ai.

“...Kim tiểu thư.” Lục Tiểu Phong cảm giác yết hầu của mình đau đến mức giống như bị thiêu cháy.

Tiếng kêu sợ hãi vừa rồi chính là xuất phát từ cửa miệng của cô ta.

Môi đỏ mọng của Kim Dục bĩu một cái, nhìn người bên cạnh cười nói: “Ông chủ, vị này chính là Lục tiểu thư mà anh ‘mong nhớ ngày đêm’ đó.”

Khóe mắt Lục Tiểu Phong khẽ giật, đưa mắt lên nhìn.

Từng mảnh nhỏ ký ức dùng vận tốc ánh sáng tập hợp lại đầy đủ thành một khuôn mặt, đúng lúc trùng hợp với người trước mắt này.

Một đôi mắt đào hoa dịu dàng như nước của Tiêu Duy liếc nhìn: “Hóa ra vị này chính là Lục Tiểu Phong tiểu thư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tại hạ là Tiêu Duy, Tiêu trong Tiêu Hà, Duy trong Duy Nhất.”

56. Chương 56

Tiêu trong Tiêu Hà, Duy trong Duy Nhất, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt anh ta cũng tự giới thiệu như vậy.

Năm năm qua đi, rất nhiều chuyện trở nên thay đổi hoàn toàn, nhưng mà người này lại không thay đổi chút nào, không bị cận lại thích đeo một bộ khung kính mắt giả bộ trí thức, mắt đào hoa vĩnh viễn có bộ dạng cười như không cười, còn có một đôi môi mỏng, làm cho người ta có cảm giác bạc tình bạc nghĩa, bộ lễ phục trên người màu đen, găng tay màu trắng, cực kì tôn lên khí chất của anh ta. Dung mạo không thay đổi gì, thứ duy nhất thay đổi chính là thái độ càng thâm trầm càng làm cho người ta thấy chán ghét.

Bởi vì trong đầu đã diễn thử qua không dưới trăm lần cảnh tượng như vậy, cho nên Lục Tiểu Phong dùng tốc độ nhanh nhất thu lại cảm xúc tiêu cực, cực kỳ bình tĩnh nói: “Kim tiểu thư... Tiêu tổng.”

Giả vờ không biết nàng? Lại coi nàng như là Lục Tiểu Phong mà cư xử sao?

“Tiểu Phong, hóa ra em ở chỗ này.”

Khi Liêu Khả Nham tìm thấy Lục Tiểu Phong, đúng lúc chen giữa ba người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt Lục Tiểu Phong có chút căng thẳng, sắc mặt của anh họ giống như không có gì, bộ dạng bạn gái của anh ấy hình như có biết Lục Tiểu Phong.

“Không nghĩ tới gặp được hai người ở trong này.”

Liêu Khả Nham đang muốn tiến lên giới thiệu, lại bị Tiêu Duy ngắt lời.

“Đã quen biết rồi, Lục Tiểu Phong tiểu thư.” Ánh mắt Tiêu Duy không che dấu chút nào quét lên người Lục Tiểu Phong từ đầu đến chân: “Tôi thường xuyên được nghe đại danh của cô, còn tất cả sách của cô tôi đều đã từng đọc, ngoại trừ Rượt đuổi ở trong tình yêu phần bội không hoàn toàn hợp ý người khác lắm.”

Liêu Khả Nham ngạc nhiên nói: “Anh, không phải anh nói thích nhất quyển này sao?”

Tiêu Duy cười nhạt nói: “Cốt truyện rất hay, nhưng anh không thích bị kịch.”

“Cái này, nhất định phải là bi kịch.” Lục Tiểu Phong không chút nể nang nói.

Tiêu Duy lộ ra biểu cảm vẻ mặt tiếc nuối: “Cho nên mới nói, Lục tiểu thư không hiểu rõ lắm thị hiếu của thị trường. Nhắc mới nhớ, Lục tiểu thư rất giống một người quen cũ của tôi, cô ấy cũng từng nói, cảnh sát cùng tội phạm không thể nào ở chung một chỗ, thật không lãng mạn chút nào.”

Lục Tiểu Phong mím môi, không nói lời nào.

Liêu Khả Nham thấy không khí có chút quái lạ, lại nói: “Anh, anh màu vào đi thôi, tất cả mọi người đang đợi anh.”

“Đúng, nếu không vào sẽ thất lễ. Hai người đi cùng tôi vào thôi.”

Tiêu Duy cùng Kim Dục đi đằng trước, Liêu Khả Nham cùng Lục Tiểu Phong đi phía sau.

Liêu Khả Nham cảm thấy rằng Lục Tiểu Phong không có ấn tượng tốt đối với Tiêu Duy, vì thế khẽ nói với cô ấy: “Anh của tôi chỉ nói vậy thôi, thật ra anh ấy rất thích sách của em.”

“Không có chuyện gì, em cũng không quá để ý.”

“... Anh ấy nói chuyện có đôi lúc tương đối thẳng.”

“Em không để ý.”

Cách thức nói chuyện của anh ta như thế nào, so với anh ấy nàng còn rõ hơn.

Nhẹ nhàng giết chết người.

Tiêu Duy ra sân diễn không nghĩ ngờ gì là điểm sáng của tối nay, toàn thân bao phủ bởi trang sức xa hoa tạo cảm giác quý tộc, từ xưa đến nay anh ta thích được muôn người nhìn chăm chú, anh ta cùng nghĩa với xa hoa, anh ta theo đuổi hoàn mỹ, Lục Tiểu Phong nhớ rõ anh ta từng nói, cho dù chết, anh ta cũng muốn chết trong hoa lệ.

Lục Tiểu Phong đứng ở một góc, nhìn thấy Tiêu Duy ở trước mặt mọi người chậm rãi diễn thuyết, tài ăn nói của anh ta là đệ nhất, bất luận là trong trường hợp gì cũng có thể nhanh chóng thu hút lực chú ý của người khác, sau đó mê hoặc lòng người.

Liêu Khả Nham nhìn thấy mặt Lục Tiểu Phong có chút lo lắng không thay đổi như trước, lại có chút nghi hoặc, Lục Tiểu Phong không phải là một người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, cô ấy đối với việc với người đều rất bao dung, nghĩ lại mấy câu Tiêu Duy nói, nhiều nhất cũng chỉ như một độc giả phát biểu cảm tưởng với tác giả, tác giả có quyền viết, độc giả cũng có quyền bình luận, không có ảnh hưởng gì, nhưng mà nhìn qua Lục Tiểu Phong không quá vui vẻ.

Tiêu lão gia tuổi tác đã cao, cũng không có xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật này, Tiêu Duy là chủ nhân tiếp đón khách khắp nơi, loại tình cảnh này trong năm năm trước Lục Tiểu Phong cũng thấy không ít. Tuy rằng Tiêu Duy mong muốn mọi chuyện không để lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng mị lực của bản thân anh ta cùng với năng lực xuất sắc làm anh ta ở dưới ánh mắt trời vẫn như cá gặp trước giồng trước đây, từ kinh doanh đến chính trị đều một đường thông thoáng, đương nhiên Tiêu gia phía sau cũng là hậu thuẫn cho anh ta. Cho dù cuối cùng sa vào nguy hiểm khó khăn, cũng có thể cải tử hoàn sinh.

Thế giới này chính là không công bằng như vậy.

Người tới dự tiệc sinh nhật nhiều hơn dự kiến của Lục Tiểu Phong, nàng vẫn luôn tìm kiếm ở trong đám người, nhưng không thấy bóng dáng của Kha Dịch. Lấy tính cách của anh ta, cho dù phía trước là cạm bẫy chết người anh ta cũng nhất định nhảy vào. Có lẽ anh ta cũng giống nàng, đang ở một nơi bí mật gần đó cẩn thận quan sát, nhưng có thể... Lòng mày Lục Tiểu Phong chau lại, hi vọng không có xảy ra chuyện gì không tốt là được.

Tiêu Duy mời siêu sao ca nhạc Italy đến biểu diễn phục vụ khách quý, nhưng ở trong mắt Lục Tiểu Phong đây chỉ là một mớ rác thanh cao, giống như người đàn ông này, dưới lớp da người hoa lệ là một trái tim thối rửa.

Ngọn đèn mờ đi, sự chú ý của tất cả mọi người đều bị phần biểu diễn trên sân khấu hấp dẫn. Lục Tiểu Phong neho mắt lại, nâng lên một trăm hai mươi phần trăm tinh thần, sự nhanh nhạy luôn ngủ say trong cơ thể dường như được thức tỉnh trong một khắc này, ánh mắt nhìn xuyên qua bóng đêm cũng có thể thăm dò về mặt người bên cạnh.

Bỗng nhiên, Lục Tiểu Phong tóm được bóng dáng của Bạch Phi, còn có hai người đi theo y, nhanh chóng ngấm ra khỏi sảnh tiệc. Lục Tiểu Phong cẩn thận nghĩ một chút, từ chỗ đó đi ra ngoài vừa vặn có thể đi thông tới phía sau vườn hoa.

Trực giác Lục Tiểu Phong mách bảo phải đi tới xem, thấy Liêu Khả Nham đang chăm chú xem biểu diễn, liền lặng lẽ tách khỏi đám người đi ra ngoài.

Lúc này trong vườn hoa không có ai, tất cả mọi người đều tập trung ở sảnh tiệc, gió lạnh ban đêm thổi thật to, hơn nữa đây là lưng chừng núi, rất nhiều ngọn nến trang trí bị thổi tắt, đuốc lửa sưởi ấm cũng bay phần phật về cùng một hướng. Lục Tiểu Phong mò mẫm đi tới sau vườn hoa, càng tối tăm càng im ắng, càng cảm thấy tim của mình đập mạnh đến nỗi màng nhĩ có thể rách ra.

Đột nhiên nàng nghe thấy phía trước có tiếng người nói chuyện, mặc dù còn cách nàng một đoạn, nhưng nàng vẫn cẩn thận ngừng bước chân lại.

Rốt cuộc là ai ở nơi đó? Dựa vào bóng dáng nhìn thấy có năm người. Dựa vào ánh trăng không thấy rõ gương mặt, gió rất lớn cũng không nghe được cụ thể đang nói gì. Nhưng lẽ mờ có thể đoán được có hai người nói chuyện, một người trong đó tương đối kích động, bởi vì đa số tiếng nói chỉ có của người này, mà giọng nói của người kia chỉ nghe không được rõ.

Giọng nói kia có chút quen thuộc, hình như là... Kha Dịch.

Trong chớp mắt Lục Tiểu Phong thêm căng thẳng, máu trong huyết quản di chuyển vô cùng chậm.

Tuy rằng không nghe rõ giọng nói, nhưng Lục Tiểu Phong cảm thấy hai bên nổi lên tranh cãi. Từ xưa đến nay Kha Dịch vẫn lạnh lùng, người vừa quen biết với anh ta cũng đều bị tính cách giống như tảng băng của anh ta dọa nạt, trước kia ba người anh ta, Mông Sa, Trình Băng, Trình Băng là người tính tình dễ nóng nảy nhất, so với anh ấy Lục Tiểu Phong khá hơn nhiều, nhưng vẫn thua kém Kha Dịch.

Không bao lâu trôi qua thì Lục Tiểu Phong mơ hồ nhìn thấy hai bên bắt đầu động chân động tay, ba người vây quanh một người, còn có một người giống như việc không có liên quan đến mình đứng ở một bên. Người

vị bao vây nhất định là Kha Dịch, mà người kia... chỉ sợ là Tiêu Duy.

Từ trước đến giờ, chỉ có Tiêu Duy có thể đem dây thần kinh miệng như khối sắt lạnh của Kha Dịch chạm ngồi đến giống như nhanh thạch bị nóng chảy, huống chi hiện tại đối với Tiêu Duy Kha Dịch hận thấu xương.

Mắt thấy dấu hiệu đánh nhau càng lúc càng rõ ràng, Lục Tiểu Phong kiềm chế xúc động tiếp tục trốn vào một góc.

Nhưng mà đánh nhau càng lúc càng quyết liệt, nhìn qua không giống như đang đùa giỡn, tuy rằng Kha Dịch lợi hại, nhưng Bạch Phi lại là người hung ác, hơn nữa ba đánh một... hèn hạ.

Mắt thấy Kha Dịch bị bao vây, Lục Tiểu Phong không có cách nào tiếp tục nhẫn nại nữa. Thân thể chuyển động như là bản năng, lựa đúng thời cơ, từ góc độ nhỏ nhất tiến vào giữa chỗ đánh nhau, không cần đấu thô bạo, sức lực của những người này đủ để cho xương cốt nàng gãy vụn. Lục Tiểu Phong mãnh liệt tấn công xương sườn của người bên cạnh Kha Dịch một nhát, cũng đủ để khiến người kia một trận đau đớn, lập tức hoàn toàn ngừng lại luôn, xoay người lại nhanh như gió đá cho người ở phía sau đang muốn vung nắm đấm về phía nàng. Bạch Phi đang đối phó với Kha Dịch, Lục Tiểu Phong giống như mũi tên nhanh đến mức làm cho người ta không thấy rõ bóng dáng, người khác lấy lại tinh thần, khuỷu tay nàng đã áp vào bên cạnh mặt của Tiêu Duy, khuỷu tay vung qua mang theo tiếng gió sắc bén xẹt qua mặt Tiêu Duy, nhưng ánh mắt của anh ta không có một tia gì thay đổi, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đứng trước mặt. Ngược lại Kha Dịch đứng ở phía sau ngạc nhiên hô gọi nàng một tiếng: “Lục Tiểu Phong? Cậu tới làm cái gì!”

Lục Tiểu Phong không trả lời câu hỏi của Kha Dịch, nàng chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Duy, nàng cũng không nghĩ rằng muốn tìm trên mặt anh ta cái biểu cảm gì tương tự như khiếp sợ, lạnh lùng nói: “Cái gì cũng nên một vừa hai phải thôi.”

“Đây không phải là Lục tiểu thư sao?” Lúc này Tiêu Duy cố tình lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: “Tại sao cô lại ở chỗ này, chẳng lẽ diễn tấu piano rất nhàm chán? Cũng đúng, hình như trước đây Lục tiểu thư không làm sao yêu thích được loại nghệ thuật cao nhã này.”

Cách nói chuyện của người này càng lúc càng mâu thuẫn, Lục Tiểu Phong cảm thấy buồn cười: “Làm sao Tiêu tiên sinh biết được trước đây tôi không làm sao yêu thích được loại nghệ thuật cao nhã này?” Nàng không muốn tiếp tục làm trò giả bộ biết rồi còn cố hỏi cùng anh ta.

“Lục tiểu thư rất giống một người quen cũ của tôi, cô tên gì?” Khuôn mặt Tiêu Duy bày ra vẻ buồn bã nhìn về phía Bạch Phi.

Bạch Phi đã cùng Kha Dịch ngừng lại, lúc này y cười nhạo nói: “Hình như gọi là Mông Sa.”

Tiêu Duy tỉnh ngộ nói: “Ah, đúng rồi, Mông Sa, nhớ ra rồi. Ngại quá, mấy năm nay trí nhớ của tôi không tốt lắm.”

Lục Tiểu Phong đang muốn nói anh không cần giả bộ, không ngờ nghe thấy Tiêu Duy nói tiếp: “Hình như tôi nhớ rõ năm năm trước lần cuối cùng tôi cùng cô ấy gặp mặt, sau đó cô ấy mất tích, không biết sống hay chết. Nếu cô ấy sớm nghe theo lời tôi khuyên có lẽ cũng không rơi vào kết cục như bây giờ.” Mối mỏng của Tiêu Duy nhếch lên, mắt kính phản chiếu ánh trăng, cực kỳ giống quỷ hút máu, nhưng mà trong miệng anh ta vẫn là biểu cảm nhẹ nhàng: “Cũng khó trách, phản bội chồng của mình, lại tự tay bắn chết chồng của mình, tay phải cầm súng cũng bị phế bỏ, người bình thường sớm đã điên rồi.”

Mặt Lục Tiểu Phong trong nháy mắt trắng bệch như quỷ, vết sẹo bị chôn sâu dưới đáy lòng bị lời bịa đặt của người này xé mở, lồng ngực của nàng đau đến thiếu chút nữa ngạt thở. Nhưng trước khi đến nàng chỉ biết, lần gặp mặt này tuyệt đối sẽ không dễ chịu, nếu không phải chuẩn bị tâm lý chu toàn, chắc hẳn nàng sẽ không đứng ở chỗ này.

“Đủ rồi, Tiêu Duy, hung thủ giết người đích thực chính là mày!...”

Kha Dịch bị hai người giữ lấy, Bạch Phi tiến lên nắm một cái: “Lời nói chú ý một chút.”

Chỉ trong một thời gian ngắn Lục Tiểu Phong khôi phục bình tĩnh, Tiêu Duy muốn giả bộ, nàng không giả bộ, cái trò chơi này nàng không có hứng thú để chơi.

“Lại ba lần bốn lượt muốn bức bách tôi xuất hiện, rốt cuộc là có mưu đồ gì? Hôm nay chúng ta đem mọi chuyện nói cho rõ, Tiêu Duy!”

Tiêu Duy mơ màng nói: “Không phải Kim Dục đã nói rồi sao, muốn tìm cô ký hợp đồng xuất bản, chẳng lẽ cô ấy cũng chưa nói rõ ra sao?”

“Không cần giả bộ, tôi cảm thấy thật sự không thú vị.” Lục Tiểu Phong không muốn nói nhảm với anh ta: “Anh trăm phương ngàn kế để tìm ra Mông Sa rốt cuộc muốn làm gì? Nếu chỉ là có liên quan tới tôi, xin anh thả người không liên quan ra.”

“Trăm phương ngàn kế?” Tiêu Duy cân nhắc đọc lại từ này một lần, buồn cười nói: “Mông Sa là người như thế nào của tôi, vì sao tôi phải ‘trăm phương ngàn kế’ mà tìm ra cô ấy? Người này trông như thế nào, tôi đều không nhớ rõ.” Nói xong cúi đầu nhìn Lục Tiểu Phong cười cười, rõ ràng là coi thường.

“Chẳng lẽ nói cô nghĩ rằng tôi đối với một tiểu tình nhân như cô còn có quyến luyến gì?”

Cái từ tình nhân này nghe thật sự là chói tai, Lục Tiểu Phong làm bộ như không có nghe thấy, nói: “Không phải anh hận tôi sao?”

“Hận? ha ha.”

Khó hiểu, Tiêu Duy cười ha hả, bốn phía ngoại trừ tiếng gió chỉ có yên tĩnh, tiếng cười của anh ta tại đây trong bóng tối có vẻ càng đáng sợ.

Tiếng cười dần dần ngừng lại, Tiêu Duy đột nhiên nghiêm mặt nói: “Cô ta không đáng để tôi lãng phí tình cảm quan trọng như vậy.”

Lục Tiểu Phong nhắm mắt lại, tháo kính mắt xuống, lại ngẩng đầu trợn mắt: “Anh thật sự càng sống sảng càng thơ, lời nói lừa mình dối người mà cũng nói được.”

Trong nháy mắt nàng tháo kính mắt xuống, đáy mắt Tiêu Duy có cái gì đó chợt lóe lên.

Anh ta không có tiếp tục trả lời Lục Tiểu Phong, đột nhiên khó hiểu nói với không khí: “Nói lâu như vậy, anh bạn bên kia không phải có thể đi ra được rồi.”

Lục Tiểu Phong sững sốt, cái trán giật thành thịch.

Nàng nhìn theo tầm mắt Tiêu Duy quay đầu lại, dưới bóng đêm, trong bụi cỏ nhoáng lên, tiếp theo từ trong bóng tối một người từ từ đi ra.

Khi Lục Tiểu Phong nhìn rõ người nọ, tim nàng như ngừng đập.

Tô Trí Nhược toàn thân mặc lễ phục màu trắng đứng ở dưới ánh trăng, mặt của anh ta cùng màu giống như quần áo của anh ta vậy.

57. Chương 57

“Kẻ nào!”

Bốn người mặc đồ đen đột nhiên leo ra bao vây quanh Tô Trí Nhược.

Không biết có phải khiếp sợ quá mức hay không, trên mặt Tô Trí Nhược không có biểu cảm gì, thân thể còn ở trong trạng thái cứng ngắc, ánh mắt của anh ta dừng lại ở trên mặt Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong không dám nhìn vào trong đó xem cất giấu cảm xúc gì.

Nàng quay đầu lại khẽ nói với Tiêu Duy: “Tôi nhắc lại một lần nữa, không cần dính dáng đến người không liên quan, bảo người của anh lui ra.”

Tiêu Duy giống như không nghe thấy, lẩm bẩm: “Tôi lại nhớ ra rồi, nơi này hình như chính là chỗ nổ súng, không, phải đi lên phía trước một chút, thật là nguy hiểm, nhớ tới đều cũng nghĩ mà sợ.”

Kha Dịch tức giận nói: “Tiêu Duy, không nên nói nữa, cô ấy sẽ sụp đổ mất!”

Đôi môi Lục Tiểu Phong tím ngắt giật giật, khẳng khẳng nói như trước: “Xin anh... bảo người của anh lui ra.”

Lông mày tuấn tú của Tiêu Dục hơi nhướn, giống như cảm thấy bộ dạng của Lục Tiểu Phong thật thú vị, lại giống như đang cười nhạo Lục Tiểu Phong không biết gì, nói: “Hình như cô đang hiểu lầm, những người này đều là cảnh sát, tôi nay đặc biệt hợp tác với tôi bảo vệ an toàn tính mạng cho các vị khách.”

“Cảnh sát?” Lục Tiểu Phong biến sắc.

Bộ mặt Tiêu Dục bày vẻ vô tội: “Tôi là công dân tốt. Nếu không phải vị tiên sinh này đi dò la cũng sẽ không gây nên hiểu lầm, lại còn vị tiên sinh đứng ở chỗ kia, có phải tôi đã từng gặp anh ở đâu hay không?” (đề tiện, ta đập ta dẫm >”)

Lục Tiểu Phong lại chán nản khinh thường bản thân mình, Tô Trí Nhược nói cái gì nàng cũng tin, trước khi đi đáng ra phải xác nhận với Lương Thiển Thâm xem có chuyện ông bác này hay không. Nàng nghĩ hết các biện pháp nguy trang trong quan hệ của bọn họ, chính là không muốn anh ta dính dáng vào trong ân oán của nàng là Tiêu Dục, cũng không muốn Tiêu Dục chú ý đến anh ta, nếu biết quan hệ của bọn họ, không biết Tiêu Dục sẽ lại nghĩ ra thủ đoạn gì để tra tấn bọn họ nữa.

Trong đầu Tô Trí Nhược trống rỗng, nhưng ít nhất hẳn vẫn không quên thân phận đêm nay của hắn, cố gắng bình tĩnh nói: “Tiêu tiên sinh, tôi là Tô Trí Nhược của Tăng gia, tôi vô tình làm phiền, chỉ vì nơi này quá lớn, trong chốc lát tôi không tìm thấy đường trở về.”

“À?” Tiêu Dục phát ra một cái âm điệu quỷ dị, ngay lúc thần trí mọi người đều đang bay lơ lửng trên không trung, anh ta hòa nhã nói với Tô Trí Nhược: “Nhớ ra rồi, ngày trước tôi tới Tăng phủ từng gặp anh, tại sao hôm nay anh lại thay Tăng Quân Nhược tới đây?”

“Đúng, anh họ của tôi không ở trong nước.”

“Thất lễ, hóa ra là tiểu thiếu gia của Tăng gia.”

Anh ta vừa mới nói dứt lời câu này, bốn cảnh sát vây quanh Tô Trí Nhược lập tức tản ra.

Tiêu Dục dẫn dò nói: “Mấy người dẫn vị Tô tiên sinh này trở về trước, tôi sẽ theo sau.”

Lục Tiểu Phong đưa lưng về phía Tô Trí Nhược, nghe được mấy tiếng bước chân người dần dần đi xa, cuối cùng chỉ còn lại có tiếng gió.

“Boss, nếu là hiểu lầm, không bằng coi như xong.” Bạch Phi đi đến bên cạnh Tiêu Dục nói.

Tiêu Dục gật đầu: “Cũng phải, tôi còn phải trở về chào hỏi khách khứa.”

Dứt lời, coi hai người còn lại giống như không khí, quay đầu bước đi.

“Chờ một chút.” Lục Tiểu Phong gọi anh ta lại.

Bước chân Tiêu Dục dừng lại, vẫn không quay đầu lại.

Lục Tiểu Phong hít một hơi, nói: “Dừng ở đây đi, tôi không muốn báo thù, chỉ muốn yên ổn qua ngày, nếu hiện tại thật sự anh là một người công dân tốt, cũng đừng nên tiếp tục tra tấn người khác.”

“Tôi nghĩ rằng cô lại hiểu lầm.” Tiêu Dục khẽ cười nói: “Vốn dĩ là Kha Định tìm tôi gây phiền toái trước, tôi thật sự không làm gì cả, mà cô là được Khả Nham mời tới, không phải tôi tìm cô làm phiền, là cô tìm tôi làm phiền mới đúng. Còn có báo thù gì đó, đừng nói là tôi dường như đã làm một chuyện gì rất có lỗi với cô chứ.”

Lục Tiểu Phong nghiêng răng nói: “Được, sau này tôi sẽ không tiếp tục xuất hiện trước mặt anh, cũng mong anh nhớ kỹ những lời nói hôm nay, cái gì cũng không cần làm.”

Tiêu Dục hừ một tiếng, dẫn theo Bạch Phi rời đi.

Khi chỉ còn lại hai người, Kha Định đứng sau lưng cô ấy gọi một tiếng: “Mông Sa.”

Sống lưng Lục Tiểu Phong đột nhiên cứng ngắc.

“Vì sao cậu lại tới, không phải đã nói cái gì cũng không liên quan tới cậu sao, hơn nữa biết rõ y sẽ nói những lời nói tàn nhẫn như thế này...”

“Y sớm đã điều tra tình hình của tôi, cho dù có như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho tôi. Tôi chạy càng xa, y đuổi theo càng nhanh, đã không thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra được.”

“Năm năm, y vẫn còn cái kiểu đó, đáng ghét.”

Bên tai Lục Tiểu Phong phát ra tiếng ong ong, Tiêu Duy vừa đi xương cốt toàn thân của nàng đều được thả lỏng, giống như gãy tay bị người ta nắn bừa đau nhức mệt mỏi. Tóm lại là kém hơn trước, thậm chí nàng căng thẳng đến mức lòng bàn tay ướt đầm.

Trở về sảnh tiệc, Liêu Khả Nham đang đi khắp nơi tìm nàng, Lục Tiểu Phong tiện thể tìm lí do tại lúc này lạc đường. Nàng tìm kiếm xung quanh, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tô Trí Nhược, nghĩ đến cái biểu cảm khiếp sợ vừa nãy của anh ta, đầu của nàng bắt đầu đau.

Kéo dài đến giữa bữa tiệc sinh nhật, Tiêu Duy và Kim Dục không khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ. Kim Dục từng cầm dao dè lên mặt của nàng điên cuồng mắng nàng, nói nàng là “tiểu tam” hèn hạ (*tiểu tam là kẻ thứ ba nha*), là nàng chia rẽ bọn họ. Mà hôm nay bọn họ lại đứng chung một chỗ, giống như trời sinh một đôi, chưa từng có khoảng cách gì.

Lục Tiểu Phong nhìn Liêu Khả Nham nói: “Em muốn đi về trước, hơi mệt một chút.”

Liêu Khả Nham cảm thấy có gì khác thường, thời điểm vừa rồi không thấy Tiêu Duy cũng không thấy Lục Tiểu Phong, đợi đến sau khi Tiêu Duy xuất hiện Lục Tiểu Phong cũng xuất hiện liền kề, mà từ lúc gặp mặt đến giờ thấy quan hệ của bọn họ cũng rất khó lường. Nhưng anh ta không có hỏi nhiều, ra ngoài lấy áo khoác, cùng rời đi với Lục Tiểu Phong.

Kim Dục thoáng nhìn bóng lưng hai người rời đi, ở bên tai Tiêu Duy thấp giọng cười nói: “Cô ta đi rồi.”

Tiêu Duy đang nhận rượu người khác mời, sau khi nghe xong nụ cười không thay đổi, chỉ có ánh mắt lạnh hơn vài phần: “Tương lai còn dài.”

Liêu Khả Nham đưa Lục Tiểu Phong về đến nhà, dọc đường đi Lục Tiểu Phong không nói câu nào, đến tận lúc xuống xe mới nói ba chữ “hẹn gặp lại.”

Cuối cùng Liêu Khả Nham không nhịn được hỏi: “Có phải có chuyện gì xảy ra hay không? Là anh của tôi làm cho em không thoải mái?”

“Không có việc gì, em chỉ thấy mệt mỏi thôi.”

Liêu Khả Nham còn muốn hỏi, chỉ là Lục Tiểu Phong căn bản không muốn nói chuyện, nàng cũng không quay đầu lại đi vào trong cửa nhà.

Khẳng định có gì đó. Liêu Khả Nham trầm nghĩ.

Thang máy như mũi tên luôn hướng lên trên, cuối cùng dừng lại ở trước cửa nhà. Lục Tiểu Phong đứng ở trước cửa chính không có lấy chìa khóa, cũng không có gõ cửa. Nàng cảm giác được, trong nhà có người, anh ta đang ở bên trong. Một lát nữa đối mặt sẽ là một hồi đại chiến như thế nào, khóe miệng Lục Tiểu Phong gợi lên ý cười chua xót. Trên đường trở về trong lòng trong trí óc đều nghĩ nên giải thích như thế nào, nhưng mà cuối cùng phát hiện trong đầu lộn xộn đến mức cái gì cũng không nghĩ ra được.

Mọi chuyện thật ngoài dự kiến, nàng đã sớm đoán được Tô Trí Nhược sẽ không bỏ qua chuyện của Mông Sa, nhưng làm cho nàng không ngờ được chính là anh ta lấy thân phận của Tăng gia đi gặp Tiêu Duy, có lẽ có một lớp quan hệ với Tăng gia, Tiêu Duy không dám dễ dàng động đến anh ta, vấn đề lúc này Tiêu Duy có biết quan hệ của bọn họ hay không... Đợi một chút, y biết rõ Tô Trí Nhược trốn ở bên cạnh còn cố ý nói những lời tàn nhẫn như thế với nàng, hay là không phải y kích thích nàng, mà là nói để cho Tô Trí Nhược nghe?

Cửa đột nhiên mở, Lục Tiểu Phong sững sốt, đập vào mắt chính là một cái quần tây màu trắng bao bọc lấy đôi chân trắng tấp thon dài.

“Đứng đó làm gì, đi vào”

Lục Tiểu Phong cởi giày da, đi dép lê vào, đóng cửa lại.

Bên trong phòng lạnh hơn so với bình thường, trong phòng khách chỉ mở một chiếc đèn nhỏ đặt dưới mặt đất, Tô Trí Nhược tựa vào ghế sofa, chân trái gác lên trên đùi phải, hai tay bắt chéo nhau đặt ở đầu gối, áo vest bị ném ở dưới chân, anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nơ cũng tháo ra, cởi hai cúc áo, để lộ xương quai xanh xinh đẹp. *(cái gì của anh cũng dùng từ xinh đẹp hết ^o^)*

Mặt của anh ta giống một khối ngọc bằng băng, sắc mặt rất bình tĩnh, lông mi thật dài đã che đi toàn bộ ánh mắt, nhưng từ cánh mũi đến hàm cười ban ra thành một đường, mới tiết lộ lúc này không bình thường.

Lục Tiểu Phong đứng đó suy nghĩ, nếu giải thích chính là che đây, vậy nàng sẽ không chủ động giải thích.

Nàng nói: “Anh muốn hỏi cái gì cứ hỏi thẳng đi.”

“Đưa kính mắt cho tôi.” Chỉ có khi anh ta thật sự tức giận mới có thể dùng giọng nói thấp như vậy để nói chuyện.

Lục Tiểu Phong tháo kính mắt xuống đưa cho anh ta.

Tô Trí Nhược lập tức đem kính mắt đeo vào, tiếp theo tháo xuống, cầm ở trong tay lật qua lật lại quan sát hai lần, đưa ra kết luận: “Kính không số.”

Lục Tiểu Phong nhìn thấy kính mắt ở trong tay anh ta thay đổi hình dạng.

Anh ta lại nói: “Tay phải.”

“Cái gì?”

“Nhanh.”

Lục Tiểu Phong tháo đồng hồ xuống, đi đến trước mặt anh ta, còn chưa dừng lại đã bị anh ta nhanh chóng tóm lấy cổ tay nàng kéo tới.

Vết sẹo trên cổ tay rõ ràng hiện ra ở dưới ánh đèn, hình trăng lưỡi liềm, rất sâu, không xấu xí.

Tô Trí Nhược nắm lấy cổ tay của cô ấy nhìn rất kỹ: “Đúng là súng bắn bị thương.”

Lục đạo trên tay anh ta rất mạnh, nhưng mà nhìn thấy khớp xương ngón tay của anh ta bởi vì dùng sức mà khớp xương trắng bệch, Lục Tiểu Phong cảm thấy xương cốt của mình đau một chút, nhưng nàng không kêu một tiếng. Tô Trí Nhược buông mạnh tay của cô ấy ra, Lục Tiểu Phong liền tiếp giật lùi lại phía sau hai bước.

Lục Tiểu Phong xoa nhẹ cổ tay: “Em không muốn giải thích gì cả.”

“Thật sự không cần, bởi vì tôi đã biết được rất rõ.” Tô Trí Nhược nhìn chằm chằm ánh mắt của Lục Tiểu Phong đọc từng chữ từng chữ một: “Mông, Sa.”

Thần kinh trên trán giật thành thịch, Lục Tiểu Phong cúi mắt xuống: “Nếu anh thật sự tức giận, em có thể giải thích.”

“Tôi không tức giận.” Tô Trí Nhược từ từ đứng lên, thân thể của anh ta che mất ánh sáng: “Tôi rất thất vọng.”

Cầm Lục Tiểu Phong tê rần, khuôn mặt bị nâng lên.

Tô Trí Nhược bóp cằm của cô ấy, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ này, lạnh lùng nói: “Khi tôi nói rằng thân tượng của tôi là Mông Sa thì cô nghĩ như thế nào? Khi tôi cho cô biết Mông Sa có bao nhiêu phần quan trọng với tôi thì cô có cảm giác gì? Rõ ràng chính là cô, cô vẫn còn giả bộ không biết với tôi?”

Tay của anh ta càng bóp càng chặt, trong mắt của anh ta có một ngọn lửa: “Năm lần bảy lượt đuổi tôi ra ngoài, có phải là sợ tôi biết thân phận thật sự của cô hay không? Ở trước mặt tôi giả vờ như không biết Nghiêm Đội, Kha Dịch, từ chối chỉ thị của Hoàng phó cục, có phải ở trong lòng cười nhạo tôi không biết tự lượng sức mình hay không? E rằng đồng ý ở chung một chỗ với tôi, có phải cũng là một loại thủ đoạn lừa gạt tôi của cô không?” *(lúc này tức rồi, xưng tôi cô thôi, mọi người đừng thắc mắc nha)*

Con mắt Lục Tiểu Phong mở to, cổ họng phát đau.

Tô Trí Nhược đột nhiên cười cười: “Lục Tiểu Phong, Mông Sa, ha ha ha, tôi tin tưởng cô như vậy, cô lại làm cho tôi trở thành thằng ngốc.”

“Không phải, anh hãy nghe em nói...”

“Không phải nói không giải thích sao?”

Lục Tiểu Phong đau đến mức hít vào một hơi, mạnh mẽ ngậm miệng.

“Tôi cảm thấy mình thật mất mặt, ở trong đoạn tình cảm này biến thành đạo cụ của cô, một vật thay thế.” Ánh mắt của anh ta rất đỏ, môi lại trắng bệch, “Cô nói cô có thể không có cách nào toàn tâm toàn ý yêu thương tôi, tôi không để ý, tôi nghĩ cô nhất định rất yêu thương chồng của cô, anh ta mất đi tạo cho cô một sự tổn thương không thể nào bù đắp. Tôi có thể hiểu được, cho nên tôi chưa bao giờ nhắc đến anh ta, bởi vì sợ cô đau lòng, tôi cũng không muốn thay thế vị trí của anh ta, bởi vì tôi không có cách nào đi tranh giành với người chết. Nhưng mà, hiện tại cuối cùng tôi cũng hiểu, điều thật ra mà cô sợ đối mặt căn bản không phải là chồng của cô chết, cũng không phải là nỗi thống khổ vì cô hại chết anh ta, mà sự thật là cô làm tổn thương anh ta vì cô yêu Tiêu Duy!”

58. Chương 58

Thời gian dừng lại ở một giây này. Trong phòng khách yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng không có, tiếng tim đập vào lúc này bị không khí lạnh như băng làm cho đông cứng.

Câu nói cuối cùng của Tô Trí Nhược kia thanh âm không cao, nhưng lại giống như búa tạ nện vào trong lòng Lục Tiểu Phong, khiến nàng lập tức đau đến mức toàn thân co rút, loại cảm giác này khi truyền tới đầu ngón tay ngoại trừ run rẩy ra không có thêm bất kỳ phản ứng nào.

Ảm đạm hờ hững trong mắt Tô Trí Nhược lại tuôn ra, Lục Tiểu Phong nghe thấy hắn nói mà cũng không có thanh minh một câu nào. Như vậy, chuyện Tiêu Duy nói cô ấy phản bội chồng mình, bắn chết chồng mình đều là sự thật?

Hắn không tin, nữ thần hoàn mỹ trong lòng hắn không phải như thế này. Hắn tin rằng Mông Sa là một cảnh sát đóng vai trò gián điệp kiên cường, cho dù như thế nào cũng sẽ không thông đồng với cái loại người tiểu nhân đê tiện như Tiêu Duy làm bậy. Nhưng mà, cô gái trước mặt mở to đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn hắn, hắn không nhìn ra từ trong ánh mắt kia có tức giận, chán nản, bi thống, đối với việc hắn lên án cô ấy... chấp nhận?

Hơn nửa ngày, Lục Tiểu Phong mới chậm chạp phục hồi tinh thần, như là mới trải qua một vết thương lớn, lời nói không có sức lực: “Anh muốn nghĩ như vậy, em cũng không biết phải làm sao.”

Một chút lửa giận vừa mới được dập tắt lại bị thiêu đốt lên, trộn lẫn trong đó càng nhiều oan ức cùng đau khổ.

Kiều ngạo, Tô Trí Nhược từ nhỏ chính là một thiếu gia vô cùng kiêu ngạo, cho dù hấn chán ghét của cải quyền thế trong nhà chồng chất như núi, nhưng hắn hiểu được toàn bộ khí chất cùng với lòng dạ tính cách của hắn đều có quan hệ với xuất thân của hắn. Hắn tùy thích thoải mái lựa chọn đường đi cho cuộc đời của mình, bởi vì dung mạo tài hoa, có lẽ vô tình gặp kẻ tiểu nhân, bị người ghen ghét, nhưng gạt bỏ những ngăn trở gập ghềnh, cuộc sống của hắn luôn để cho người ta ao ước thêm muốn.

Cho dù hắn làm cái gì đều phải chọn theo ý mình thích, nghề nghiệp cũng là mình thích, xe cũng là mình thích, ăn, mặc, ở, đi lại đều phải là mình thích mới hài lòng, yêu đương, lại càng cần thích đến mức trong lòng không bỏ xuống được mới bằng mọi giá theo đuổi.

Chỉ là, ngay khi hắn đang nắm giữ niềm kiêu hãnh lại bị người khác không thèm để ý chút nào quét sạch nó khỏi mặt đất, hắn còn ngốc nghếch lo nghĩ cho cô ấy, không dám hỏi chuyện bị thương của cô ấy, kiểm hãm tính tình lại để kết giao, cố gắng làm mình trở nên trưởng thành đáng tin cậy. Tin tưởng lẫn nhau, hấn tin tưởng cô ấy, còn thiếu chút nữa không đem bản thân và gia đình ra trao hết, cô ấy đối với chuyện của

hắn rõ như trong lòng bàn tay, nhưng mà đến bây giờ hắn mới phát hiện người hắn thích hóa ra chỉ là một cái vỏ bọc vô hồn, linh hồn kí sinh ở trong cái vỏ bọc ấy, là một người khác.

Nếu hắn vẫn không đáng để cô ấy tin tưởng, thì nói gì đến tình yêu.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy ánh mắt Tô Trí Nhược bất ngờ thay đổi, biến đổi mấy lần, biết lúc này anh ta sớm đã tức giận đến tận tim, lửa giận thiêu đốt, hiện tại cho dù nàng nói cái gì cũng đều phí công, cùng diễn giải với một người không còn lý trí chỉ có thể rơi vào kết cục nói nhiều sai nhiều, càng nói càng sai.

Cầm đã đau đến tê dại, nàng khẳng khái duy trì im lặng, nhưng chính loại thái độ này làm cho Tô Trí Nhược càng thêm phát điên.

Trong lòng cô ấy hẳn quả thật không có một chút xú địa vị gì.

Ánh mắt Tô Trí Nhược đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, Lục Tiểu Phong hơi hoảng, một giây sau trên môi đau xót, mùi máu tươi lập tức tràn ra ở trong cổ họng. Anh ta cố chấp hôn lại giống như là đang cắn hơn, giống như một con thú nhỏ bị thương không có chỗ trút hết đau đớn của mình liền muốn đem đau đớn như vật trút lên trên thân người khác.

Nàng không đáp ứng cũng không phản kháng, mặc cho anh ta chạm vào, cắn môi của nàng làm càn làm bậy, cho dù đau, nàng cũng không có nhú mảy một chút. Hơi thở của anh ta rất hỗn loạn, hơi thở nóng hầm hập, một đôi mắt đỏ đậm mở to nhìn nàng chăm chăm, đẹp đến mức nhìn thấy mà đau lòng. Lúc này đột nhiên nàng cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, khóa kéo chiếc váy đầm đã được mở ra, một bàn tay lạnh buốt từ sau lưng đang tiến vào mở nút thắt áo ngực.

Thân thể Lục Tiểu Phong đột nhiên cứng đờ, cố nén cảm xúc muốn đẩy anh ta ra, nhắm mắt lại cũng không có phản kháng gì.

Nhưng lúc này Tô Trí Nhược dừng lại.

Lục Tiểu Phong mở to mắt, nhìn thấy anh ta ngơ ngác nhìn mình: “Vì sao không phản kháng? Vì sao! Vì sao không đẩy tôi ra, không đánh tôi, thương hại tôi sao, hay là ở đây lòng đang cười nhạo tôi!”

Nàng không biết nên nói như thế nào, trái tim giống như đang bị người khác bóp nghẹt, ngoại trừ đau, còn rất chua xót.

Nàng lắc lắc đầu, không qua để ý lau đi vết máu ngoài miệng, tiếp theo đối diện với ánh mắt của anh ta, nói: “Bởi vì ánh mắt của anh thực sự bị thương.”

Toàn thân Tô Trí Nhược đều khẽ chấn động, ngơ ngác dừng lại, đem cái trán gục ở trên vai của cô ấy, hít hai hơi, cắn răng khàn giọng nói: “Tôi... thích em.”

Nói xong không đợi Lục Tiểu Phong có phản ứng gì, xoay người đi ra khỏi nhà.

Lúc Lục Tiểu Phong tỉnh lại mới phát hiện mình thậm chí cứ nằm ở trên sàn nhà phòng khách ngủ qua một đêm. Ngoài cửa sổ vẫn còn chưa sáng, có lẽ vẫn còn rất sớm. Đầu của nàng rất nặng, cổ họng cũng có chút đau, sợ là nhiễm lạnh bị cảm.

Lục Tiểu Phong đứng dậy uống hết chén nước, tựa vào ghế sofa lại ngẩn ra, có lẽ đại não đang đình công, không muốn suy nghĩ bất cứ chuyện gì, cơ người lại nghiêng nghiêng đầu, khoe mắt liếc tới chiếc áo vest màu trắng trên mặt đất.

Lục Tiểu Phong vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm chiếc áo vest kia, ánh mắt chua xót đau đớn, nàng cũng không chịu chớp mắt.

Chua xót đau đớn đến khi thật sự không chịu nổi, trong giây lát có cái gì đó nóng nóng tràn ra khỏi mi. Lục Tiểu Phong ngẩn người, đưa tay lên sờ, ướt ướt, mẩn mẩn, nàng dùng hai tay lau không ngừng, nhưng càng lau càng nhiều, càng lau càng đau lòng, cảm xúc bị đè nén cả đêm toàn bộ đều bộc phát hết ra.

Nước mắt của nàng cạn khô từ lúc Trình Bằng biến mất trong khoảnh khắc, từ đó về sau cho dù gặp phải chuyện gì nàng cũng đều không khóc, hốc mắt có hồng lên, nhưng tuyệt đối không chảy xuống một giọt nước mắt.

Vừa nấc vừa lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, bấm một số điện thoại. Chỉ chốc lát, đầu kia vang lên tín hiệu nhưng một lúc lâu sau mới bắt máy, Hạ Kỳ bị đánh thức rõ ràng rất tức giận: “Alo, ai!”

“Tiểu... Kỳ...” Vừa mới lên tiếng mới phát hiện ta đúng là ngay cả nói cũng không nên lời.

Ở đầu dây bên kia Hạ Kỳ sững sốt, lập tức giống như bị điện giật, giật mình một cái bật dậy từ trên giường, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Tiểu Phong! Tiểu Phong à?” Trời sắp sập, đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu của Hạ Kỳ, nhưng cô nhanh chóng ổn định tinh thần, hướng về phía di động liên tiếp nhấn nhủ: “Mình lập tức tới ngay, đừng nhúc nhích, ngàn vạn lần đừng nhúc nhích, chờ mình.”

Bà Tô thông thả ngồi ở trong phòng ăn thưởng thức bữa sáng, nhìn thấy Tô Trí Nhượng từ trên lầu đi xuống đang muốn chào hỏi, đã thấy khuôn mặt của con trai đen như mặt tử thần. Vốn dĩ tối hôm qua con trai đột nhiên trở về nhà bà phải rất vui vẻ, trước kia pho tượng thần này mời tới mời lui đều bất động, nhưng mà nó vừa vào cửa đã cảm thấy được không bình thường, tuy biết tối nay nó đến Tiêu gia tham dự tiệc sinh nhật của Tiêu Duy, bà cũng không đoán được có chuyện gì xảy ra, ông Tô dùng ánh mắt ra ám hiệu cho bà không nên hỏi nhiều, cho nên bà chỉ dám nói với con trai một câu nhanh chóng đi tắm rửa nghỉ ngơi. Tô Trí Nhượng không có phản ứng gì đi thẳng lên trên lầu, sau khi vào phòng không từng trở ra ngoài.

“Đã tắm rửa chưa? Lại đây ăn bữa sáng.” Bà Tô đương nhiên rất yêu thương con trai bảo bối này, tiểu tổ tông này trước kia cùng bà đối nghịch cũng không biết phải làm sao, cho nên sắc mặt của nó luôn không tốt.

Tóc Tô Trí Nhượng còn ẩm, đổi qua một bộ quần áo sạch sẽ, không nói gì ngồi xuống bên cạnh bàn ăn.

“Muốn ăn cái gì, mẹ bảo phòng bếp làm cho?”

Qua cả đêm, sắc mặt con trai vẫn còn rất khó coi, khuôn mặt hốc hác trắng bệch kia làm bà đau lòng muốn chết. Bà Tô cũng là một người rất có mắt nhìn, bữa tiệc tối hôm qua chắc hẳn không có vấn đề gì, vì có tài xế đi theo, cho nên càng nghĩ càng cảm thấy vấn đề chỉ có thể là hai thứ: Sự nghiệp, tình yêu. Sự nghiệp trước đây cũng từng có lúc không được thuận lợi, nhưng có đánh chết Tô Trí Nhượng cũng không trở về nhà, nếu về nhà khác nào tự thừa nhận với gia đình mình không hợp với nghề cảnh sát, cho nên chỉ có thể là chuyện tình cảm. Nghe tài xế nói tối hôm qua thiếu gia rời khỏi bữa tiệc đi thẳng đến nhà Lục Tiểu Phong, để cho anh ta về trước, sau đó con trai liền trở về nhà, khẳng định vấn đề nảy sinh ở đây. Nghĩ đến Lục Tiểu Phong bà Tô lại tức giận, khuôn mặt bị bôi đen của cô gái kia phóng đại ở trong đầu của bà, con trai của bà muốn cái gì có cái đó, làm sao mắt lại bị mù yêu thích một bà cô già hơn tuổi như vậy.

Bực bội thì bực bội, chỉ có điều sau đó bà cũng biết không nên chọc vào vết thương của nó, nếu không đứa con này của bà trở mặt đều nhanh hơn so với người khác.

Bà Tô đổi đề tài: “Nghe nói chưa, Thiển Thâm dự tính ngày sinh là vào tháng tư, tính ra còn có hơn một tháng. Cho dù là con trai hay con gái, bên phía bà ngoại của con nhất định đang tính toán chuẩn bị giống trống khua chiêng, cho nên chuyện quà mừng cũng phải chuẩn bị đi thôi.”

Tô Trí Nhượng ngẩn người, gật gật đầu: “Được, con cũng sẽ chuẩn bị một phần quà.”

Bà Tô hình như không quá tình nguyện nói: “Nếu như muốn tặng, đến lúc đó đưa cả Lục tiểu thư đến đi.”

Sau khi nói xong bà lập tức nhìn chằm chằm mặt Tô Trí Nhượng không tha, quả nhiên mặt Tô Trí Nhượng lúc này trầm xuống, một lát sau ậm ừ nói: “Nói sau đi.”

Trong lòng bà Tô có manh mối, lại có chút khê vui sướng, xem ra tám phần hai người kia đã phát sinh vấn đề. Cũng đúng, cho dù gia thế, điều kiện cá nhân bọn họ đều không xứng, cho dù bà không ra tay chính bọn nó cũng sẽ tan. Nghĩ tới như vậy tâm tình bà Tô tốt lên không ít.

“Mẹ, Tiêu Duy của Tiêu gia, mẹ biết được bao nhiêu?”

“A, Tiêu Duy?” Trí nhớ của bà Tô chuyển tới một người buột miệng thốt lên: “Không phải kẻ tốt lành gì.”

Thấy lông mày Tô Trí Nhược lập tức chau lại, nhận thấy nói như vậy có chút không tốt, bà giải thích: “Lão già họ Tiêu năm đó là Mãnh hổ đầu đàn, cháu của lão cũng không thể nào chỉ là mèo con. Tuy rằng nhà bọn họ không phải là tứ đại gia tộc, nhưng mà thực lực tuyệt đối không thể coi thường. Tiêu gia trong hắc đạo nhiều năm như vậy, mấy năm nay được lão già họ Tiêu tẩy trắng trở lại, người tên Tiêu Duy này mẹ tiếp xúc không nhiều lắm, có điều nghe cha của con nói nên phòng ngừa một chút cho tốt, người này khó đối phó. Ngày hôm qua tại sao con lại đột nhiên nghĩ muốn tham dự tiệc sinh nhật của y, cha của con có chút không yên tâm.”

Tô Trí Nhược thản nhiên nói: “Không có gì, cậu có việc, anh trưởng lại không ở trong nước, con phải làm thay thôi.”

Tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng bà Tô cũng không hỏi thêm, bà cũng không vì chuyện này mà quá vui vẻ, dù sao bà biết con trai của bà dù hết hy vọng làm cảnh sát, nhiều năm mài giũa như vậy cũng không thể lập tức có thể có chuyển biến.

Bà Tô còn nói: “Nhưng thật ra nhà chúng ta không có thường qua lại làm ăn với y, đều là anh của con giao thiệp, à, nghe nói gần đây Quân Nặc kéo cả chồng của Thiển Thâm vào cùng làm ăn.”

“Tân Tử?”

“Uhm.”

Tô Trí Nhược lại suy tư, chỉ trong chốc lát đứng lên đi ra ngoài: “Ăn xong rồi, con đi ra ngoài.”

Bà Tô không gọi lại, cảm thấy buồn bực, đứa nhỏ này tại sao ở lại cùng với mẹ của nó lại khó khăn như vậy.

Tô Trí Nhược từ trong nhà đi ra lúc đầu vốn định lái xe tới cục, nhưng mà nghĩ một chút vẫn tính trước tiên đi gặp mặt Tân Tử một chút. Hắn lái xe đến làn đường cho xe chạy, bật chút nhạc, đột nhiên một chiếc xe có rèm che từ phía sau chen lên dấn chắn ở phía trước xe hắn.

Tô Trí Nhược phanh gấp, nhảy xuống xe không suy nghĩ liền muốn mắng chửi người, không ngờ cửa sổ cổ xe có rèm che phía sau kia từ từ kéo xuống, từ bên trong một khuôn mặt cười như không cười hiện ra.

Tiêu Duy nhìn về mặt âm u của Tô Trí Nhược ngoắc ngoắc ngón tay: “Tô thiếu gia, hàn huyền một chút?”

59. Chương 59

Coi hắn như là cú sao?

Gân xanh ở thái dương Tô Trí Nhược giật giật, nhưng mà quan trọng nhất của đàn ông là phong độ, đặc biệt là ở trước mặt tình địch.

Tuy rằng rất ghét người đàn ông này, nhưng Tô Trí Nhược vẫn dè dặt tính cách lại, một lần nữa xoay người đi về phía xe thể thao, lạnh nhạt từ chối nói: “Tôi và anh không quen, có chuyện gì tìm anh trai của tôi ấy, hôm qua tôi chỉ thay mặt anh ấy đi thôi.”

Tiêu Duy quay đầu mặt nhìn về phía trước, khóe miệng mang ý cười: “Không muốn biết sao, chuyện của Mông Sa.”

Chân phải Tô Trí Nhược đang muốn bước vào trong xe đột ngột ngừng lại, mắt hồ ly nhíu lại, lại quay người lần nữa, về mặt ngờ ngàng: “Mông Sa? Là ai?”

Tiêu Duy cười nhưng không nói.

Tô Trí Nhược thấy như vậy trong lòng lập tức sáng tỏ, tuy rằng hắn luôn lấy thân phận là người của Tăng gia gặp mặt với y, có điều với khả năng của Tiêu Duy điều tra ra được hắn cũng dễ như trở bàn tay, có lẽ là bại lộ. Nghĩ tới điều này, hắn cũng không giả vờ nữa.

“Tôi có thể tin anh?” Tô Trí Nhược lạnh lùng nhìn người đàn ông ra vẻ nho nhã kia, bắt chước bộ dạng của y khước miệng cũng ngậm mang ý cười.

“Chỉ có tôi chịu nói cho anh biết chân tướng sự việc.” Tiêu Duy nghiêng nửa khuôn mặt, giọng nói rất ung dung: “Không phải sao?”

Y cười làm cho toàn thân Tô Trí Nhược nổi da gà, ý nghĩ lại cực kì nhanh chóng đảo qua một vòng, đương nhiên hẳn không tin y sẽ nói ra cái loại chân tướng chó má gì đó, nhưng mà... Hẳn rất tò mò, đặc biệt tò mò, năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cho dù biết tự để chính mình đi tìm đến tai vạ, cũng biết những lời Tiêu Duy nói chưa chắc đã là thật, nhưng Tô Trí Nhược do dự vài giây, vẫn ngồi lên xe của Tiêu Duy. (vật Lamborghini ở lại k sợ mất sao anh :-s)

Trên xe ngoại trừ hai bọn họ ra đằng trước còn có hai người ngồi là lái xe và vệ sĩ. Tô Trí Nhược nhanh chóng nhìn xung quanh tiến hành quan sát phân tích, ở bên ngoài chỉ là một chiếc xe Limousine bình thường, có góc gác gò khác hẳn cũng không biết. Trong xe đang phát nhạc không biết là của nữ ca sĩ thịnh hành nào, nghe như là bài hát cổ từ mấy năm trước, chẳng lẽ Tiêu Duy thích loại âm nhạc này?

Tiêu Duy ngồi yên bên cạnh hẳn, lò sưởi bên trong xe rất đủ ấm. Y chỉ mặc một cái áo sơ mi màu hồng nhạt, bên ngoài phối với một chiếc áo ghi-lê lông chồn, phẳng phất có thể ngửi được một mùi hương... bạc hà.

“Có điều gì cứ nói đi.” Tô Trí Nhược chỉnh lại áo khoác ngoài, vắt chân chữ ngũ, không quá bình tĩnh nói.

Tiêu Duy tuyệt đối không sốt ruột, chậm rãi nói: “Xem ra tin tức rất đúng, tính tình đệ nhất mỹ nhân giới cảnh sát quả thật không tốt lắm.”

Tô Trí Nhược nghe thấy hai chữ “mỹ nhân” gân xanh trên thái dương lập tức giật lên, hẳn kiềm chế cơn tức giận, quay đầu đi không thèm nhìn khuôn mặt chọc cho người ta chán ghét.

Tiêu Duy không thèm để ý đến thái độ của hẳn, giọng điệu vẫn ôn hòa như vậy: “Biết ai đang hát không?”

“...” Tô Trí Nhược bình thường không nghe nữ ca sĩ hát, nhạc thánh phòng và nhạc rock lại nghe tương đối nhiều, đối với bài hát này có chút ấn tượng nhưng không nhớ nổi tên.

“Asan với bài Diệp tử . Bài hát Mông Sa thích nhất.”

Tô Trí Nhược sững sốt, Tiêu Duy ở bên kia lại nói tiếp: “Thật khó nghĩ rằng một người vui tươi như cô ấy lại thích bài hát buồn như vậy.”

Nhìn thất trên khuôn mặt Tô Trí Nhược lóe lên ngỡ ngàng, Tiêu Duy làm như đang tiếu nói một câu: “Anh không biết là chuyện bình thường, tính cách của cô ấy mấy năm nay thay đổi cả tôi cũng không nhận ra.”

Tô Trí Nhược bắt đầu bị nội thương, nhưng mà trên mặt vẫn ngang bướng đáp lại một câu: “Đừng nói là anh rất hiểu cô ấy, quan hệ của các người là gì?”

Tiêu Duy cúi đầu một chút, khẽ cười nói: “Quan hệ của chúng tôi?”

Tô Trí Nhược thấy y lấy ra một chiếc nhẫn đính kim cương, kim cương rất chói mắt, nhưng nhìn kĩ không phải quá mới.

“Biết đây là cái gì không?” Tiêu Duy từ từ quay cổ tay, ánh sáng trên kim cương có chút chói mắt: “Nhẫn đính hôn, một chiếc này là của tôi, ở đó cô ấy cũng còn có một chiếc. Anh nói, quan hệ của chúng tôi như thế nào?”

Tô Trí Nhược im lặng nhìn chiếc nhẫn kia, sau một lúc lâu mới có thể tỉnh táo, lập tức bác bỏ dữ dội: “Muốn lừa tôi sao? Chồng của Lục Tiểu Phong là ai tôi đương nhiên biết rất rõ.”

Tiêu Duy bình tĩnh cất chiếc nhẫn đi, hừ nói: “Chồng của Lục Tiểu Phong là Trình Băng, nhưng mà chồng của Mông Sa, không phải là Trình Băng.”

Giọng nói của Tô Trí Nhược có chút run run: “Anh có ý gì?”

“Có biết anh ở cùng một chỗ với một cô gái như thế nào không? Lúc đầu cô ấy bỏ rơi bạn trai thanh mai trúc mã để yêu tôi, sau khi đã đồng ý lời cầu hôn của tôi lại phản bội tôi, tiếp theo bởi vì sai lầm của chính mình mà hại chết bạn trai cũ, lại đem cái tội danh này đổ lên trên đầu tôi, cuối cùng khi ở trong tình cảnh bạn trai cũ hấp hối mới đồng ý lập gia đình cũng với anh ta, biến thành Lục Tiểu Phong hiện tại.” Lúc đầu Tiêu Duy cười, sau đó càng nói càng nhanh, lời cuối cùng nói xong trên mặt hoàn toàn không có chút ý cười, một tia lạnh buốt từ đáy mắt từ từ tản ra.

Bên trong xe vẫn cứ lặp lại tiếng hát trầm thấp hơi khàn khàn của Asan, những ca từ nhẹ nhàng trong đó kể rõ ưu thương khó nói lên lời.

Sau một thời gian dài im lặng, Tô Trí Nhược dùng lý trí đè nén tình cảm của mình, lạnh mặt trần giọng nói: “Cô ấy không phải là người như vậy.”

Tiêu Duy khinh thường lặp lại một câu: “Không phải là người như vậy?”

Đột nhiên y đưa tay chạm vào mặt Tô Trí Nhược, Tô Trí Nhược giận dữ, dùng sức chụp được tay của y: “Mày làm gì đó!”

Tiêu Duy căn bản không thèm để ý đến bàn tay đã muốn đổ lên, thản nhiên hỏi Tô Trí Nhược: “Biết không, anh rất giống với tôi.”

“Cái gì?” Lỗ tai của hắn bị hồng rồi, nếu không chính là đầu óc của người đàn ông này có bệnh.

Tiêu Duy tháo kính mắt xuống, vén tóc mái lên: “Chúng ta đều vô cùng ... xinh đẹp.” Trong mắt Tô Trí Nhược đều là khinh thường cùng phiến chán.

Tiêu Duy không đồng ý nói tiếp: “Không chỉ có như thế, chúng ta đều rất tự do phóng khoáng.” Tiêu Duy nhìn thấy sắc mặt Tô Trí Nhược có chút biến đổi, cười cười, giống như mèo bắt được chuột, nham hiểm lại đắc ý: “Chúng ta đều thích nhạc cổ điển, đều thích sạch sẽ, đều có nhiều tiền, đều thích dùng ... sữa tắm mùi bạc hà. Mông Sa thích mùi bạc hà, trước kia như thế, hiện tại cũng như vậy.”

Nhìn thấy Tô Trí Nhược ngẩn mặt ra, Tiêu Duy rất hài lòng hỏi: “Có phải đã hiểu ra điều gì hay không?”

Tô Trí Nhược nghiêm mặt, nói: “Vì sao anh phải nói với tôi những chuyện này?”

“Tôi có ý tốt, hi vọng có người không cần phải đảm đương gì cho cô ấy.”

Tô Trí Nhược châm chọc nói: “Anh cho là anh nói như vậy tôi sẽ tin anh sao?”

“Không biết.” Tiêu Duy khẳng định.

“Vậy anh...”

Tiêu Duy lại đeo kính mắt vào, ánh sáng trong đôi mắt đào hoa chìm xuống vài phần: “Nếu như lời nói của chính chủ, anh sẽ lập tức tin chứ.”

Lục Tiểu Phong nhìn đồng hồ, đã qua hơn hai tiếng, cho dù kẹt xe, từ nhà Hạ Kỳ đến nhà nàng chắc hẳn không cần thời gian dài như vậy. Sau khi gọi điện thoại cho Hạ Kỳ xong, tâm tình Lục Tiểu Phong bình tĩnh lên không ít, nàng tắm rửa qua, thay đổi quần áo trên người, tuy rằng ánh mắt còn hơi sưng, nhưng chủ yếu không nhận ra bộ dạng vừa khóc xong.

Trở lại phòng khách ăn chút gì đó, Hạ Kỳ vẫn còn chưa tới, điện thoại của Lục Tiểu Phong lại vang lên, là Hạ Kỳ đang gọi.

“Alo, cậu vẫn chưa tới sao?”

“Lục tiểu thư.” Là giọng của đàn ông.

Linh cảm bất an bùng nổ ở trong đầu Lục Tiểu Phong: “Anh là ai?”

“Không cần biết tôi là ai, Hạ tiểu thư đang làm khách ở chỗ của chúng tôi, nếu muốn gặp cô ấy thì chính cô đến đây một chuyến.”

Lục Tiểu Phong nắm chặt lấy khăn trải bàn: “Tiêu Duy? Anh là người của Tiêu Duy đúng không?”

Giọng của người đàn ông cứng nhắc nói: “Mời lập tức đến đây.”

“Ở đâu?”

“Cô biết rõ mà.”

Nói xong liền cúp máy.

Lục Tiểu Phong nhìn điện thoại ngầy người hai giây, lập tức chạy như điên ra ngoài.

Nhưng mà, rốt cuộc Hạ Kỳ ở đâu? Lục Tiểu Phong đứng ở trên đường lớn ngừng bước chân lại, lòng nóng như lửa đốt, nàng cần phải bình tĩnh, cần tỉnh táo, nghĩ lại một chút, cái tên điên kia sẽ đưa Hạ Kỳ đến đâu? Rốt cuộc là ở đâu?

Bỗng nhiên có một chỗ hiện lên trong đầu Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong lập tức bắt taxi. Nếu nàng đoán không nhầm, chắc hẳn là ở chỗ đó. Lục Tiểu Phong lo lắng ngồi ở trong xe, nàng đã không suy nghĩ vô ích xem lát nữa sẽ phải đối mặt với điều gì, nàng chỉ cần Hạ Kỳ ngàn vạn lần không xảy ra chuyện gì.

Xe đi rất nhanh, nhưng Lục Tiểu Phong lại cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, xe vừa đến nàng lập tức vọt vào nhà hàng trước mắt.

Trong nhà hàng không có một bóng người, Lục Tiểu Phong giật mình, đây là chuyện gì, chẳng lẽ là cạm bẫy? Lúc này một người từ bên cạnh đi ra, Lục Tiểu Phong cảnh giác lui ra phía sau vài bước, mỗi một khớp xương đều đang đề phòng.

Bạch Phi nhìn Lục Tiểu Phong khẽ gật đầu, nghiêng người qua nhường đường: “Mời Lục tiểu thư lên lầu.”

Khoảng cách gần như vậy cuối cùng có thể thấy rõ vết sẹo ở đầu lông mày phải của người này, là dấu vết đỡ đạn cho Tiêu Duy bị xẹt qua.

“Hạ Kỳ ở đâu?”

“Mời Lục tiểu thư lên lầu.” Bạch Phi hoàn toàn không để ý đến Lục Tiểu Phong.

“Tôi hỏi anh Hạ Kỳ ở đâu!”

“Mời Lục tiểu thư lên lầu.”

Hai người giằng co một lúc, Lục Tiểu Phong nhẫn nhịn lại, cuối cùng bước từng bước lên lầu.

Trang trí của lầu hai đã hoàn toàn được thay mới, nhưng bố cục không thay đổi, giữa bàn với bàn được dùng bình phong ngăn thành các phòng nho nhỏ, chỉ là giấy dán tường cũ màu vàng lúc đầu đã được thay thành giấy dán tường mới, rèm cửa sổ màu vàng kim cũ đã được đổi thành rèm cửa sổ màu vàng kim mới, bình phong hoa văn tối cũ đã được đổi thành bình phong hoa văn tối mới, cũ biến thành mới, nhưng toàn thể cũng chưa từng thay đổi... vẫn là hình dạng của năm năm trước kia.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy có chút hoảng sợ, tầm mắt đảo qua một người ở phía sau, đứng ở cuối cùng bên trong góc gần cửa sổ, bình phong bị chuyển qua một bên, nàng có thể nhìn thấy người ở bên trong.

Tiêu Duy gơ chén rượu lên, nhìn cô ấy cười: “Tôi còn lo rằng em không tìm ra chỗ, xem ra em vẫn còn nhớ.”

Sao thế, hôm nay không có ý định giả bộ sao? Chỉ là hiện tại nàng cũng không có tâm trạng cùng anh ta tính toán những chuyện này.

Lục Tiểu Phong đi đến trước mặt anh ta, mặt trầm như nước: “Hạ Kỳ ở đâu?”

Mí mắt Tiêu Duy vẫn chưa nâng lên, chỉ nhìn vào chén rượu trong tay, nhàn nhã nói: “Chai rượu vang này hôm nay mới từ vườn nho của nước Pháp chuyển chở bằng máy bay đến đây, nếm thử chứ?”

“Hạ Kỳ, anh đã đem cô ấy đưa đến nơi nào rồi?”

“Em thật sự là càng ngày càng không đáng yêu.” Ý cười trên khóe miệng Tiêu Duy hơi lạnh: “Ngồi xuống, rót rượu.”

Ngay khi người này không cười, hơi ấm toàn thân trong nháy mắt biến thành những lưỡi băng lạnh đọng ở trên mặt người khác.

Không phải Lục Tiểu Phong sợ anh ta, mà là nàng lo lắng đến an nguy của Hạ Kỳ đang ở trong tay anh ta. Nàng hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt ngồi xuống chỗ đối diện với anh ta.

Nàng ngồi xuống, Tiêu Duy lại cong khóe môi lên: “Tối hôm qua là tôi thất lễ, ngủ một giấc chợt nhớ ra em chính là người quen cũ kia của tôi, thật là khéo.”

Nàng không muốn vòng vo cùng anh ta một chút nào, lòng dạ người đàn ông này quanh co, thay đổi thất thường, không cẩn thận sẽ tự mình vướng vào luẩn quẩn: “Rốt cuộc anh tìm tôi để làm gì?”

“Vội vã như vậy làm gì, trước tiên uống một chén đã.”

“Không phải anh không biết, tôi không uống rượu.”

“Nhưng tôi muốn thấy bộ dạng mặt đỏ sau khi uống xong của em.”

Tiêu Duy không nghiêm túc sờ sờ cằm, đáng tiếc Lục Tiểu Phong không có bởi vì thế mà bị chọc giận: “Anh vẫn biến thái như vậy.”

Đối với cái lời đánh giá này, Tiêu Duy thản nhiên thừa nhận: “Ha ha, trước kia em ít nhất còn biết giả bộ cười cười, hiện tại ngay cả diễn trò cũng không làm sao? Nơi này chính là nơi chúng ta đính hôn.”

Trong con mắt phẳng lặng của Lục Tiểu Phong cuối cùng cũng có tí ti gợn sóng, một lát sau cười giấu cợt: “Chẳng lẽ, anh đang ở đây tưởng nhớ đến tình cũ?”

Tiêu Duy hí hí mắt, nhưng nhanh chóng nở nụ cười: “Hóa ra tôi và em, là có tình cũ, tôi vẫn không biết đấy.”

Lục Tiểu Phong bỗng nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười.

Tiêu Duy không để ý nâng ly rượu lên uống cạn rượu bên trong, sau đó nhẹ nhàng đem cái ly không đặt ở giữa hai người: “Em đã không muốn nói đến chuyện này, như vậy chúng ta nói chuyện khác một chút, Tô Trí Nhượng.”

60. Chương 60

Lông mi Lục Tiểu Phong khẽ run lên, nhanh chóng chuyển hướng tầm mắt từ trên tay Tiêu Duy lên trên mặt của anh ta.

Tiêu Duy thấy môi cô ấy có một chút trắng bệch, hỏi: “Em rất căng thẳng?”

Đúng rồi, cảm xúc của nàng lộ ra ngoài quá mức, thật là không tốt chút nào.

Lục Tiểu Phong liếm liếm môi, hướng về phía xung quanh nhìn một chút: “Khát.”

“Bạch Phi.”

Chỉ chớp lát, một ly nước lọc được đưa đến trước mặt Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong uống nước xong, môi không còn trắng như vừa rồi nữa: “Nói tiếp đi.”

Tiêu Duy cười cười, lại gõ gõ mặt bàn, nghĩ một chút rồi nói: “Tô thiếu gia là cháu ngoại của Lão phu nhân Tăng gia, có điều lại là một cảnh sát, có từng nghe nói?”

Lục Tiểu Phong không thể nghĩ quá lâu, nhưng mà sau đó mỗi một câu của nàng nói đều rất then chốt, vốn dĩ nàng cho rằng nhất định Tiêu Duy biết đến người tên Tô Trí Nhượng ngày hôm đó mới nói nhiều lời tàn nhẫn với nàng như vậy, nhưng hôm nay anh ta lại chuyển lời hỏi như vậy... nhất thời Lục Tiểu Phong không chắc chắn, nói: “Không phải anh biết rất rõ hay sao, trong năm năm này tôi hoàn toàn không có quan hệ gì với cảnh sát.” Đã không thừa nhận cũng không phủ nhận, trả lời lập lờ nước đôi đánh lạc đề.

“Cho nên, cũng chưa từng nói cho Tô thiếu gia thân phận thật sự của em, đúng không?” Câu trả lời của nàng giống như đều nằm trong lòng bàn tay của anh ta, Tiêu Duy nhận lấy từ trên tay Bạch Phi một tập tài liệu, đưa cho Lục Tiểu Phong: “Ở cùng một chỗ với một người sùng bái bản thân mình, có phải có cảm giác rất an toàn hay không?”

Lục Tiểu Phong thản nhiên nhìn lướt qua, nhưng trong lòng lại ớn lạnh, đó là bản sao hợp đồng cho thuê phòng.

Lục Tiểu Phong thay đổi tư thế ngồi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sau khi anh ta tới ở tôi mới biết anh ta là cảnh sát, nhưng chuyện của tôi không cần phải... nói cho anh ta biết.”

“Tô thiếu gia kia thật đáng thương, ở chung một nhà với một người, cũng không biết thân phận của đối phương rốt cuộc là gì...” Nói đến đây anh ta bỗng nhiên ngừng lại, qua một lát, lại nói: “Tôi hôm qua anh ta ẩn núp nghe chúng ta nói chuyện, sau khi trở về, có phải trở mặt với em hay không?”

“Trở mặt?” Lục Tiểu Phong ra vẻ khó hiểu, “Anh không biết anh ta đã chuyển ra ngoài rồi sao? Quan hệ của chúng tôi chưa đến mức đó.”

Thật ra Lục Tiểu Phong căng thẳng đến mức không thể tiếp tục căng thẳng được nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn tới ánh mắt của người trước mặt kia.

“Ah?” Tiêu Duy có chút hứng thú hỏi han: “Tôi còn tưởng rằng em lại muốn lấy chồng.”

Ý châm chọc thái quá trong những lời này làm cho người ta không thể chịu đựng nổi, nếu như là cô gái khác nghe xong có lẽ đã sớm xấu hổ và tức giận không nhận được, nhưng mà Lục Tiểu Phong nghe xong cũng không có nhiều phản ứng, chỉ nhăn đầu lông mày nói: “Làm sao có khả năng?”

“Nói như vậy em và anh ta không có quan hệ gì?”

Lục Tiểu Phong im lặng nhìn bên ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Anh ta muốn cố chấp về chuyện Mông Sa thế nào, tôi mặc kệ, tôi cùng anh ta không có bất cứ quan hệ nào.”

Nếu là Mông Sa trước đây, có lẽ nói đến chỗ này, sau khi rũ bỏ sạch sẽ quan hệ không nói gì nữa. Nhưng bây giờ Lục Tiểu Phong biết chỉ phủ nhận là không đủ, vì thế tiếp tục nói: “Cho dù chúng tôi có quan hệ, lại cũng đâu có liên quan gì đến anh. Để tôi nghĩ thử xem.” Lập tức cười lạnh, lại nhìn xung quanh bốn phía nhà hàng một vòng, bắt chước giọng điệu trào phúng của Tiêu Duy nói: “Hình như anh đã hoà hợp lại với Kim Dục như lúc ban đầu, hẳn là không còn có ý nghĩ gì với tôi đi?”

Tia sắc lạnh trong mắt Tiêu Duy chợt lóe lên, lập tức xóa đi bày ra khuôn mặt tươi cười, dịu dàng hỏi lại: “Em thì sao, có ý nghĩ gì đối với tôi không?”

“Chỉ nghĩ rằng coi như không quen biết anh.”

Tiêu Duy tiếc nuối nói: “Vì yêu sinh hận, tôi có thể hiểu được.” (Mặt dày, ta đập, ta ném đá)

Mặt Lục Tiểu Phong trở như gỗ mặc kệ anh ta lại ăn nói diên khùng, đứng lên nói: “Tôi thấy không còn sớm lắm, Hạ Kỳ đâu?”

Tiêu Duy không nói gì, giơ tay ra hiệu.

Chỉ chốc lát, hai người mặc đồ đen từ phía sau đi ra, Hạ Kỳ đi theo phía sau, tuy rằng sắc mặt bị dọa cho tái nhợt, nhưng vẻ mặt coi như bình thường. Nhưng vừa nhìn thấy Lục Tiểu Phong liền lao người bổ nhào đến bên cạnh cô ấy, đôi mắt lập tức đỏ lên.

“Không có chuyện gì, đừng sợ.” Lục Tiểu Phong vỗ vỗ lưng của cô ấy, đem chân cô ấy ở sau lưng.

Nàng còn chưa kịp nói, Tiêu Duy liền tranh mở miệng trước: “Xem ra Hạ tiểu thư không quá thích Tiêu mẫu, ngay cả ý tốt ngồi xuống uống một chén cũng không nhận.”

Lục Tiểu Phong khinh thường: “Sự đề tiện của anh cũng hoàn toàn như trước đây.”

Tiêu Duy không đồng ý: “Không dùng chút thủ đoạn, em sẽ ra ngoài? Tiểu Dục lại cho người mai phục mấy lần. Hơn nữa, chuyện này cũng chưa tính là cái gì.”

Nói xong, anh ta đứng lên vỗ vỗ tay.

Lục Tiểu Phong nghi ngờ, ngay từ đầu vẫn không hiểu ý của anh ta, nhưng ngay sau đó nhìn thấy Bạch Phi đích thân dẫn người đi ra, trong chốc lát sắc mặt hết trắng lại hồng, lại từ hồng thành trắng, đứng ngậy tại chỗ.

Tô Trí Nhược không có biểu cảm gì, ánh mắt đang quét một vòng trên mặt mọi người, cuối cùng dừng ở trên mặt Lục Tiểu Phong.

Sau khi khiếp sợ lúc đầu qua đi, lúc này Lục Tiểu Phong muốn cười lại cười không nổi, sáng sớm nàng thấy đầu choáng ghê gớm, ở trước mặt Tiêu Duy vật lộn một phen đã sớm khiến nàng văng đầu hoa mắt, nhưng mà những lời nàng thật cẩn thận trả lời hóa ra đều rơi vào bẫy của anh ta, tâm tình trong nháy mắt tột tới cực điểm.

Tuy rằng hết lần này tới lần khác nói với bản thân việc nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn, nhưng mà... đối với loại tiểu nhân này, không đáp lễ thì làm gì nữa!

Lục Tiểu Phong chỉ cách tiêu Duy có một cánh tay, Bạch Phi đang nhìn chăm chăm vào Tô Trí Nhược, Lục Tiểu Phong bước một bước dài, xông lên phía trước tung ra một cú đấm. Tiêu Duy không tránh né, thật sự ăn đủ, liền giật lùi vài bước dừng lại, quay đầu đi, kính mặt rơi xuống đất giòn vang làm cho lầu hai này lập tức yên tĩnh lại.

“Cô...”

Bạch Phi phản ứng nhanh nhất, một đám vệ sĩ không biết từ nơi nào toàn bộ xông ra, lại bị Tiêu Duy đưa tay ngăn lại.

Còn Hạ Kỳ đã bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ tới mức không biết phản ứng như thế nào, tuy rằng sắc mặt Tô Trí Nhược có chút khó coi, nhưng ở trong khoảnh khắc Bạch Phi muốn động thủ đã đứng ở bên cạnh Lục Tiểu Phong.

Lục Tiểu Phong không để ý những cái khác, đi đến trước mặt Tiêu Duy túm cổ áo của anh ta kéo anh ta tới trước mặt mình, lại thấy người nọ vẫn còn cười, liếm liếm vết máu ở khóe miệng, nuốt xuống.

“Thật là khiến cho người ta tưởng nhớ, chỉ tiếc khả năng của em không thể so với năm đó.” Tiêu Duy cúi đầu nhìn khuôn mặt tức giận đến xanh lét của cô ấy, vẫn còn có ý muốn trêu chọc: “Trước kia một quyền của em có thể đánh ngã tôi trên mặt đất.”

Tiêu Duy không kinh hoảng một chút nào. Dù sao nơi này đều là người của anh ta, có cái gì mà anh ta phải sợ.

“Trước kia tôi còn có thể lấy súng bắn chết anh.” Lục Tiểu Phong buông tay ra, quay quay cổ tay trái: “Điều cả đời này tôi hối hận nhất chính là một phát súng kia.”

Khuôn mặt Tiêu Duy mới vừa rồi còn đang cười đột nhiên âm trầm khủng khiếp, lệ khí (tia tàn nhẫn) ở đáy mắt anh ta không có kính mắt che lấp giống như một đám mây sấm lượn lơ tập hợp, từng đợt khí làm cho người ta sợ hãi bao trùm toàn bộ.

“Nói gì mà không muốn báo thù, em vẫn còn muốn đẩy tôi vào chỗ chết.” Tiêu Duy nâng cằm Lục Tiểu Phong lên, cẩn thận đem mặt của cô ấy đánh giá một lần: “Vì sao làm chuyện ngu xuẩn như thế, em nên biết kích thích tôi không có lợi đối với em.”

Lục Tiểu Phong cười ngắt lời: “Dù đâm chọc kích thích hay không, tôi cũng biết hôm nay tôi không thể ra khỏi cánh cửa này.”

Hạ Kỳ và Tô Trí Nhược nghe thấy vậy trên vẻ mặt đều ngạc nhiên.

Tiêu Duy mở mắt tiến đến bên môi Lục Tiểu Phong, từ tốn nói: “Em thật hiểu tôi?”

“Bình thường thôi.” Lục Tiểu Phong ngoài cười nhưng trong không cười.

Tô Trí Nhược nắm chặt nắm tay, dây thần kinh toàn thân đều nhin đến phát đau, nhưng lại không thể nhúc nhích.

“Thả bọn họ đi.” Lục Tiểu Phong không sợ hãi chút nào nhìn Tiêu Duy nói: “Tôi ở lại.”

“Tiểu Phong!” Hạ Kỳ kinh hãi hô to, “Không thể!”

Tinh thần Hạ đại tiểu thư hoảng hốt, tình thế như thế này làm sao cô từng gặp được, xung quanh là một đám người mặc đồ đen mặt lạnh, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đi lên đòi cái mạng nhỏ của cô, hàng ngày cô thường rêu rao chuyện tên khốn kiếp Tiêu Duy này, nhưng hôm nay cô mới biết thế nào là đáng sợ, hóa ra Mông Sa luôn phải đối mặt với một người đàn ông như thế này.

Hạ Kỳ níu lấy tay Tô Trí Nhược liều mạng nói: “Này, anh mau nghĩ cách gì đi, đừng im lặng thế, không phải anh là thiếu gia Tăng gia sao?”

Mắt Tô Trí Nhược sắc lạnh nhìn Hạ Kỳ: “Một người phụ nữ không liên quan đến tôi, tôi nghĩ cách gì?”

Hạ Kỳ giật mình.

“Cô ấy cũng không phải là Mông Sa. Mông Sa trong lòng tôi đã chết.”

Mặt Lục Tiểu Phong cắt không còn giọt máu, đưa lưng về phía Tô Trí Nhược mặt thì ngẩn ra.

Tiêu Duy nhếch mày, đem Lục Tiểu Phong kéo ra phía sau, tiến lên từng bước nhỏ nhìn Hạ Kỳ nói: “Mời Hạ tiểu thư về trước, yên tâm, tôi sẽ không làm gì Tiểu Phong của cô đâu.”

Hạ Kỳ sợ hãi rút lại về phía sau, vẫn không cam lòng nhìn Tiểu Phong.

“Cậu trở về đi, mình có thể ứng phó.” Lục Tiểu Phong cúi đầu xuống bình tĩnh nói.

Tô Trí Nhược nhanh chóng mím môi, sau đó cúi đầu bước đi, hạ Kỳ ngạc nhiên, bước chân chao đảo theo sát ở phía sau anh ta, thỉnh thoảng ngoảnh lại như trước.

Ra cửa chính, khi ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, Hạ Kỳ có cảm giác như sống lại, nhưng mà cái loại sợ hãi như mụn mọc trên lưng không thể nào trừ khử. Cô đi theo phía sau Tô Trí Nhược, người nọ đi cực nhanh, cô thế nào cũng phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, hai người đi qua ba con phố, cuối cùng Hạ Kỳ không nhịn được chạy lên trước dang hai tay chắn ở phía trước Tô Trí Nhược, tiếp theo không giải thích tát một cái thẳng vào mặt anh ta.

“Không nghĩ rằng anh là một tên khốn kiếp như vậy! Tiểu Phong sẽ bị y giết chết!”

Nói xong khóc lớn thành tiếng, nhưng mà khóc một lúc lâu cũng không thấy Tô Trí Nhược có phản ứng, Hạ Kỳ lúng túng ngẩn đầu, nhìn thấy mặt của Tô Trí Nhược thì đột nhiên ngẩn ra.

Bởi vì dùng sức chịu đựng quá mức, bờ môi của anh ta bị chính mình cắn nát, máu không ngừng trào ra bên ngoài, môi đỏ tươi ướt át, cùng đối lập với màu da trắng nõn tươi sáng của anh ta.

Giọng Hạ Kỳ run run nói: “Anh...”

Tô Trí Nhược không nói lời nào, hẩn tiện tay bắt một chiếc xe, sau khi ngồi trên xe, hẩn ngửa đầu nhìn trần xe như mất hồn, một lát sau, tay phải vẫn nắm chặt từ từ mở ra, bên trong lộ ra một tờ giấy bị mồ hôi làm ẩm..

61. Chương 61

Lục Tiểu Phong ôm đầu gối ngồi ở trên bệ cửa sổ, ngoài cửa sổ là vườn hoa tiêu điều, cùng với tiếng sóng biển phía sau vỗ vào vách đá, dưới lầu đều là nhân viên canh gác, người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được, kín không có kẽ hở. Trời cũng chẳng hề trong xanh, trong phòng không có bật lò sưởi, Lục Tiểu Phong chỉ mặc một cái áo len, một cái quần bò, cứ ngẩn người im lặng như vậy.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Nàng không nói mời vào, người ở phía ngoài cũng sẽ tiến vào tự nhiên.

“Lục tiểu thư, hay phải gọi cô là Mông Sa?”

“Tùy ý.” Lục Tiểu Phong cũng không quay đầu lại, thuận miệng nói.

Kim Dục vén mái tóc dài lên, cười dễ thương, theo thói quen lắc mông, ngồi xuống ở trên giường.

Kim Dục không dễ chịu nhú nhú mày, “có ý tốt” khuyên giải nói: “Nơi này thật là lạnh, cô như vậy cũng vô dụng, vẫn nên bật lò sưởi lên để tỉnh thoải mái một chút, không cần làm khó cho cơ thể của chính mình.”

“Từ xưa đến nay tôi không thích bật lò sưởi, không tin cô có thể hỏi Tiêu Dục.”

Kim Dục không thích cái loại giọng điệu tự tình là đúng của cô ta, có điều cô cũng không phải là cô của trước kia, hiện tại không thể so sánh được địa vị của hai người, trước kia Mông Sa được sủng ái, cô chẳng qua cũng chỉ là một con chó cái bị quăng đi, nhưng hôm nay khác rồi, cô mới là nữ chủ nhân ở nơi này, cho nên, cô không phải tức giận, cô cần khoan dung.

Lục Tiểu Phong nhìn thấy những đội bảo vệ nối nhau trong sân nhà, hỏi Kim Dục: “Khi nào thì Tiêu Dục đến?” Đây là ngày thứ ba nàng bị giam ở trong này, từ ngày đó đến nay Tiêu Dục vẫn không xuất hiện.

Kim Dục không chịu được lạnh, bật lò sưởi lên, tiếp theo lộ ra ý xấu cười nói: “Cái này phải xem tâm tình của anh ấy, ngày nào đó tâm tình tốt lên, nghĩ ra muốn gặp cô, dĩ nhiên sẽ đến.”

“Có thể nói cho tôi biết, nguyên nhân đem tôi nhốt ở trong này không?”

“Tôi không biết.”

“Không phải cô là người thân thiết nhất của anh ta sao?” Lục Tiểu Phong khiêu khích nói.

Sắc mặt Kim Dục khê biến, nhưng khôi phục rất nhanh, cô bày ra một bộ dạng không chịu thua cô ta: “Hừ, cô từng làm anh ấy tổn thương sâu như thế, anh ấy có làm gì cô cũng đều không quá đáng đâu?”

Lục Tiểu Phong không để tâm cười cười, không hề có ý e sợ.

Kim Dục đứng dậy, lạnh lùng nói: “Tóm lại, cô tự thu xếp ổn thỏa, đừng tưởng rằng Tiêu Dục còn có thể nghĩ đến chuyện nhân từ khoan dung với cô như trước kia.”

Lục Tiểu Phong hừ một tiếng, đặc biệt coi thường: “Nhân từ khoan dung?”

Trong lòng Kim Dục âm ứ, cả người khó chịu, rõ ràng hiện tại cô mới là chủ nhân, nhưng tại sao ở trước mặt Lục Tiểu Phong cô lại không tìm thấy chút cảm giác nào về sự vượt trội, cô ta dựa vào cái gì còn có thể bình tĩnh như thế, mỗi một câu nói ra đều mang giọng điệu mọi chuyện không liên quan đến mình, thật giống như bảo vật cô coi trọng trước mặt cô ta căn bản không đáng để nhắc tới.

Nhưng cô không thể thất thố, thất thố liền biểu hiện chính mình chịu thua.

Lục Tiểu Phong nghe được tiếng bước chân Kim Dục đậm mạnh rời đi, lén khê thở phào. Nhưng mà không đợi nàng thở phào xong, cửa lại mở ra. Bạch Phi đeo lên một khuôn mặt khó chịu nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Tối nay Boss tới đây, chuẩn bị một chút.” (Nghe như kiểu phi tần chờ hoàng thượng đến ấy nhỉ =))

“Chuẩn bị cái gì?” Vẫn còn nghĩ là hoàng đế giá lâm. Chuẩn bị cung nghênh thánh giá sao.

Bạch Phi khinh thường nói: “Tắm rửa, thay quần áo.”

Lục Tiểu Phong nhú mày, lúc này mới quay đầu lại nhìn anh ta: “Uhm, biết rồi.”

Bạch Phi đã chuẩn bị xong những lời ngay khi cô gái ngày phản đối hoặc từ chối sẽ nhục mạ cô ta, thật không ngờ Lục Tiểu Phong thần nhiên đồng ý, toàn bộ những lời nói này đột ngột nuốt trở về trong bụng, sắc mặt Bạch Phi lúc rời đi càng đáng ghét hơn so với lúc đến.

Buổi tối, Lục Tiểu Phong dựa theo chỉ thị thay quần áo khác, được đưa đến một cái phòng của biệt thự trên núi, được báo cho biết ở chỗ này chờ đợi Boss đại giá quang lâm. Nàng nhìn xung quanh một chút, gian phòng xa hoa đến mức làm cho nàng váng đầu, chỉ có một mình nàng, nhưng ngoài cửa có không dưới mười người canh gác. Toàn bộ đồ đạc trên người nàng, tất cả kể cả điện thoại cũng bị mất, không thể trốn đi, cũng không có cách gì liên lạc với bên ngoài. Tiêu Dục làm như vậy là giam giữ trái phép, nhưng điều này đối với anh ta mà nói ngay cả cái tội danh cũng chẳng coi là gì.

Lục Tiểu Phong vô cùng buồn chán ngồi chờ, không phải nàng không căng thẳng, mà là ở trong tình cảnh này của nàng có căng thẳng cũng vô dụng. Tiêu Dục thích đem con mèo đùa giỡn như con chuột, trên đùa

xong rồi, trong lòng anh ta thoải mái, tự nhiên sẽ nhắc tới việc chính. Lục Tiểu Phong đoán được tám phần tâm tư của anh ta, nếu nàng đoán không lầm...

Cửa mở.

Lục Tiểu Phong lập tức thu hồi toàn bộ tâm tư, đem toàn bộ sinh lực chuyển tới trên thân người kia.

“Vì sao còn chưa dọn cơm?” Tiêu Duy nhìn cái bàn trống trơn nhú mày.

“Tôi nghĩ rằng phải đợi Boss trở về...”

“Nhanh mang đồ ăn lên.”

Bạch Phi lập tức lui ra.

Sau khi vào cửa Tiêu Duy cũng không nhìn Lục Tiểu Phong, ngồi thẳng xuống đối diện cô ấy. Lục Tiểu Phong quan sát sắc mặt của anh ta, phong phát hiện ra hỉ nộ, lại nhìn quần áo hôm nay anh ta mặc, vẫn là áo sơ mi màu hồng nhạt, thêm một chiếc áo lông cừu. Ý của màu hồng nhạt, tâm tình chắc hẳn không tệ.

Tiêu Duy tự rót ỉnh một ly rượu vang, mang theo ý cười nhẹ hỏi: “Hôm nay đã làm những gì?”

“Đợi.”

“Đợi cái gì?”

Lục Tiểu Phong tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn anh ta hất cằm lên: “Đợi anh đến khi nào mới nói vào việc chính.”

“Ha ha.” Tiêu Duy lắc lắc ly rượu, bên thành ly trong suốt phủ lên một lớp chất lỏng màu đỏ hơi mỏng. “Thật ra mấy năm nay tôi luôn nghĩ đến một vấn đề, nếu lúc trước người em chọn là tôi, kết quả sẽ như thế nào.”

Lục Tiểu Phong không do dự chút nào: “Anh chết tôi mất mạng.”

Tiêu Duy không trả lời cười cười, tiếp theo đứng dậy ôm lấy Lục Tiểu Phong từ phía sau, cúi xuống áp vào tai của cô ấy dịu dàng nói: “Như vậy, hiện tại tôi lại cho em một cơ hội, em phải quên tên tiểu tử kia đi không để ý tới nữa, một lần nữa lại... trở về bên cạnh tôi?”

Tô Trí Nhược cùng Kha Dịch hai mắt nhìn nhau, không ai mở miệng trước, giữa hai người cách nhau bởi một cái bàn ăn, trên mặt bàn để một tờ giấy. Bên này vẽ mặt Kha Dịch khó dò, không biết đang suy nghĩ điều gì, bên kia khuôn mặt Tô Trí Nhược tái nhợt, trong mắt có vệt vàng khó che dấu.

Kha Dịch trầm ngâm hồi lâu, thở thật dài: “Cho dù hiện tại biết Tiểu Phong ở đâu, chúng ta cũng không có cách nào. Chúng ta không có chứng cứ, huống chi bối cảnh của Tiêu gia không phải bình thường, muốn điều tra về cơ bản là không có khả năng. Nhưng mà cậu cũng không cần lo lắng, Tiêu Duy sẽ không động đến cô ấy.”

Tô Trí Nhược nhú mày, giọng điệu không tốt lắm; “Làm sao anh biết?”

Kha Dịch chỉ vào tờ giấy, nói: “Y vẫn chưa lấy được thứ mà y muốn lấy.”

“Trên tờ giấy này rốt cuộc viết cái gì?”

Lúc tờ giấy này rơi vào trong tay hắn thật sự chỉ là chuyện trong nháy mắt, hắn còn chưa kịp phản ứng, Lục Tiểu Phong đã thừa dịp nhét vào trong tay hắn, tiếp theo xông lên trước nắm áo Tiêu Duy thu hút sự chú ý của mọi người. Dụng ý của tờ giấy trong tay nói ý của Lục Tiểu Phong cho hắn biết —— cô ấy ở lại, hắn rời đi. Tô Trí Nhược biết ngay lúc đó cho dù thế cục như thế nào hắn cũng không có kế hay, cho dù lấy danh nghĩa cảnh sát, nhưng mà Tiêu Duy cơ bản không phải là người đem cảnh sát để vào trong mắt. Hết lần này đến lần khác nhần nại, hắn mang theo tờ giấy rút khỏi, tính toán lập tức tìm người giúp đỡ, sau khi suy xét hắn đi tìm Kha Dịch. Sau khi Kha Dịch xem qua tờ giấy, lại hỏi tình huống một lượt, tiếp theo không nói lời nào liền đi sắp xếp, nhưng mà đợi hai ngày, kết quả lại không có cách nào? Tô Trí Nhược

đương nhiên rất tức giận, nhưng mà hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hạ quyết tâm cùng ngồi xuống bàn bạc với Kha Định.

Trên tờ giấy viết qua loa hai từ: Công viên, IX.

“Đằng trước là một địa điểm, đằng sau là một đồ vật.”

Tô Trí Nhược rất không kiên nhẫn vỗ vỗ bàn: “Địa điểm gì, đồ vậy gì? Anh có thể nói rõ một lần hay không.”

Kha Định không ngừng bẻ khớp ngón tay, hình như vẫn còn đang suy tư, Tô Trí Nhược nhìn thấy bộ dáng này của anh ta, cười lạnh một tiếng: “Tại sao đến bây giờ còn đang do dự có phải nên nói cho tôi biết rõ chân tướng hay không? Đến nước này, còn tính toán cái gì!”

Cuối cùng Kha Định buông tay ra, ngón tay từ từ vuốt phẳng tờ giấy, thấp giọng nói: “Công viên là chỉ công viên khi còn bé tôi, Mông Sa và cả Trình Bằng thường xuyên tới chơi, Ở khu vực phía bên kia thành phố, IX là một mã số, năm năm trước Tiêu Duy tìm người nghiên cứu phát minh ra một loại ma túy kiểu mới, độ tinh khiết rất cao, không màu không mùi, nhưng chỉ có một hàng mẫu, người nghiên cứu phát minh không hiểu sao mất tích, IX bị Mông Sa trộm đi, khi kết thúc vụ án Mông Sa bàn giao lại món đồ này chẳng biết thất lạc lúc nào, cảnh sát tìm kiếm rất nhiều lần vẫn không tìm thấy, Cũng bởi vậy mà không đủ chứng cứ, chúng tôi mới không có cách nào đưa Tiêu Duy vào chỗ chết. Hiện tại xem ra, vật này không có bị thất lạc, mà là bị cô ấy giấu đi...”

Tô Trí Nhược ngây ngốc lặp lại một câu: “Giấu đi? Vì sao cô ấy phải giấu đi?”

“Tôi không biết.” Giọng Kha Định nói có chút nặng nề.

“Không thể nào, cô ấy không thể nào giúp đỡ Tiêu Duy thoát tội...” Nói đến đây, Tô Trí Nhược đột nhiên im lặng, ngay cả hắn cũng không chắc chắn, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ cô ấy thật sự đối với Tiêu Duy... Chỉ cần nghĩ đến cái khả năng này cả người hắn giống như bị lửa đốt, đau muốn chết.

Hai người đều có suy nghĩ, cùng lúc im lặng không nói.

Một lát sau, Kha Định tỉnh táo lại trước: “Tóm lại đây đều là chuyện năm năm trước, trước mắt quan trọng nhất là nếu cô ấy đã nói cho chúng ta địa điểm giấu đồ, chính là muốn cho chúng ta cơ hội. Tuy rằng mấy năm nay Tiêu Duy rất an phận, nhưng mà tính cách vốn có của y sẽ không dễ dàng buông tha cho IX, chẳng qua hiện nay không rõ Tiêu Duy có biết hay không...”

“Đợi một chút, khu Công viên ở bên kia thành phố?” Tô Trí Nhược giống như nghĩ ra điều gì, đột nhiên đứng dậy, sắc mặt đại biến: “Y đã biết.”

“Cái gì? Cậu đi đâu?” Kha Định không hiểu ra sao cả.

“Việc này không nên chậm trễ, tôi đi tìm người hỗ trợ.” Tô Trí Nhược mặc áo khoác vào chạy thẳng ra cửa, trước khi đi quay đầu lại nhanh chóng nói với Kha Định: “Khu vực bên kia thành phố chính là khu trung tâm thương mại mới đang được mở rộng, người đứng phía sau, chính là Tiêu Duy.”

Lục Tiểu Phong cười cười, nghiêng đầu, chóp mũi của nàng vừa vặn đụng trúng anh ta, hơi thở hai bên quần lay cùng một chỗ, bốn mắt nhìn nhau, sau vài giây im lặng đối diện, Lục Tiểu Phong nhìn vào đáy mắt thâm sâu của anh ta, bình tĩnh nói: “Tôi biết anh giữ tôi lại tuyệt đối không phải là để ôn lại tình cũ, anh cũng không cần phải diễn trò, đi thẳng vào vấn đề đi, không phải anh muốn biết IX ở đâu sao?”

Ý cười trên khóe môi Tiêu Duy đông lại ở trên mặt.

62. Chương 62

Môi Tiêu Duy gần chạm tới mặt Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong căng thẳng chú ý nhất của nhất động của anh ta, bỗng nhiên, anh ta đứng thẳng dậy, dạo bước quay về chỗ ngồi, khóe miệng của anh ta vẫn còn

mang ý cười, nhưng mà sắc mặt có chút cổ quái, sau khi Lục Tiểu Phong nói xong anh ta không nói gì thêm. Bữa tối được dọn lên trên bàn, món Pháp của Tiêu Duy, trước mặt Lục Tiểu Phong đặt món ăn Nhật Bản.

Từ ngày trước nàng đã không thích đồ ăn Pháp, ngược lại đặc biệt thích đồ ăn của Nhật Bản.

Về mặt Tiêu Duy không tranh luận, trong phòng ăn yên tĩnh đến mức hoảng sợ, ngoại trừ tiếng của dao nĩa đụng vào đồ sứ, chính là tiếng nhai nuốt. Sushi ở trong miệng Lục Tiểu Phong giống như đang nhai sáp, nàng vừa bình tĩnh ăn cơm, vừa không ngừng suy đoán tâm tư Tiêu Duy. Nếu nàng đoán không lầm, IX là mục tiêu mà Tiêu Duy tới tìm nàng, năm năm trước vật này bị nàng trộm mất, Tiêu Duy nổi trận lôi đình, giận không kìm được không ngủ không nghỉ tra khảo nàng ba ngày ba đêm, nàng thiết chút nữa bị bắn chết.

Hiện giờ, nếu không phải điều này, chẳng lẽ lại là tính mạng của nàng?

“Có phải nếu Trình Băng không chết, hiện tại em cũng sẽ không có thái độ như thế này?”

Lục Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn lên, động tác của Tiêu Duy như trước tao nhã sạch sẽ uống canh cá của Pháp, nếu không phải thật sự nghe được tiếng nói của anh ta, nơi này lại không có người thứ ba, nàng căn bản nhìn không ra là anh ta đang ở đó nói chuyện với nàng.

“Anh nói cái gì?”

Tiêu Duy buông dao nĩa, xoa xoa tay, nhìn Lục Tiểu Phong nói lại một lần: “Em hận tôi thấu xương, có phải bởi vì Trình Băng chết hay không?”

Ngực Lục Tiểu Phong căng lên, như một phản xạ có điều kiện muốn né qua vấn đề này: “Hiện tại vì sao phải nói đến chuyện này, hiện tại tôi không có cái gì, nếu anh muốn IX, tôi không thể trả lời, nếu anh muốn tra tấn tôi...” Lục Tiểu Phong cười không biết sợ nói: “Tùy anh.”

Tiêu Duy lại nói tiếp lời vừa nãy: “Phát súng kia chính là em bắn, chỉ là chính anh ta không kịp tránh né.”

“Đủ rồi.” Lục Tiểu Phong ác cảm nói.

Tiêu Duy đi đến bên người cô ấy, nắm lấy cổ tay phải của cô ấy, lộ ra một vết sẹo, dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên hình dáng của nó: “Đó không phải lỗi của tôi, còn việc này, tôi có thể bồi thường. Nhẫn của em đâu?”

Lục Tiểu Phong không bắt kịp với tốc độ của anh ta, ngăn người: “Nhẫn?”

Tiêu Duy lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn kim cương: “Nhẫn của chúng ta.”

Lục Tiểu Phong tập trung nhìn tới, giật mình: “Không có.”

“Em ném đi?”

“Ném rồi.”

Cổ tay phải hơi chặt, nàng bị kéo đến trước mặt anh ta, Tiêu Duy cúi đầu bắt Lục Tiểu Phong nhìn thẳng vào anh ta: “Em đem nhẫn đính hôn ném đi?”

Lục Tiểu Phong cảm thấy Tiêu Duy càng lúc càng khó hiểu.

“Tôi nghĩ rằng đây chẳng qua là gặp dịp thì chơi, không phải anh cũng cho rằng như vậy sao?”

“Gặp dịp thì chơi phải không?”

Một giây sau, Cổ tay Lục Tiểu Phong đau đớn, bị Tiêu Duy kéo mạnh đến trước một cánh cửa, Tiêu Duy mở cửa, ra sức đem nàng quăng vào trong, Lục Tiểu Phong lao đảo một cái suýt chút nữa đập đầu vào góc nhọn của tủ ly.

Hóa ra đi tới đây còn có một cái phòng ngủ.

Tiêu Duy đóng sầm cửa lại, trong phòng không bật lò sưởi, kém bên ngoài nhà ăn phải tới mười độ, Lục Tiểu Phong không chịu được run lên, nàng cảnh giác nhìn Tiêu Duy, từ từ đứng thẳng người lên, hỏi anh ta: “Anh muốn làm cái gì đây?”

Tiêu Duy cười bung hai cúc cổ áo ra, tiếp theo đem kính mắt tháo ra, ném xuống đất: “Em thử nói xem, không phải em muốn tôi tra tấn em sao?”

Lông tơ Lục Tiểu Phong dựng đứng lên, tim đập mạnh, trong đầu bắt đầu bắt đầu suy nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu thật sự năng cần phải liều mạng với anh ta, lấy sức lực hiện tại của nàng nhất định không đấu lại anh ta.

“Thủ đoạn hạ lưu như vậy cũng làm được sao.” Lục Tiểu Phong quay đầu lại nhìn giường lớn phía sau: “Định cưỡng gian tôi sao?”

Tay Tiêu Duy đang cởi cúc cổ tay áo tạm dừng lại một giây, lập tức cười to, tiếng cười lại dừng lại: “Còn có cái so với điều này càng hạ lưu hơn.”

Lục Tiểu Phong nhảy bèn liền lùi về phía sau hai bước, nhưng mà Tiêu Duy xuống tay nhanh hơn, đột nhiên dùng một cước đảo qua sau đầu gối Lục Tiểu Phong, hai chân Lục Tiểu Phong mềm nhũn, lập tức quỳ rạp xuống đất, lập tức một cánh tay của Tiêu Duy nắm lấy áo của Lục Tiểu Phong đem cả người nàng ném lên trên giường.

Trên giường chông lên đệm êm rất dày, cho dù như vậy, sau lưng Lục Tiểu Phong bởi vì đập vào vẫn âm ỷ đau.

Năm năm trôi qua quả thật làm cho khối thân thể này không còn nhanh nhạy khỏe mạnh như trước kia nữa, nàng vừa mới lật người, Tiêu Duy liền lấy thân đè xuống, trong bóng tối một đôi mắt hơi tỏa sáng, có một loại hung ác của dã thú, bên trong sâu không thấy đáy, anh ta đang không hề chớp mắt chăm chú nhìn Lục Tiểu Phong.

Tiêu Duy từ tủ đầu giường lấy ra cái gì đó, Lục Tiểu Phong xoay đầu lên nhìn, chỉ nghe anh ta dán sát lại xuống tới vành tai của nàng gọi một tiếng: “Mông Mông.”

Lục Tiểu Phong chợt giật mình như mất hồn.

“Em hận tôi sao? Nói thật.”

Lục Tiểu Phong sững sốt rất lâu, lặng lẽ lắc đầu, rồi lại gật gật đầu. Đột nhiên, đến khi chỗ cổ Lục Tiểu Phong hơi lạnh, có cái vật bén nhọn gì đó để lên động mạch chủ của nàng... Kim tiêm.

Lục Tiểu Phong nghiêng cổ đi: “Đây là cái gì?”

Đầu lưỡi Tiêu Duy liếm liếm động mạch của cô ấy, cười nói: “Có thể làm cho em muốn sống muốn chết gì cũng được.”

Kim nhọn liền đặt ở trên làn da, chỉ cần anh ta vừa dùng lực, có thể đâm xuyên quan lớp da, tiến vào máu.

Hô hấp Lục Tiểu Phong cứng lại, dưới tay nắm chặt lấy mền, hai mắt mở to không dám tin nhìn Tiêu Duy.

Tiêu Duy ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Chỉ cần thử qua một lần, thì em vĩnh viễn sẽ không – rời khỏi tôi.”

Lục Tiểu Phong rõ ràng bị bức đến mức toàn thân toát mồ hôi, sợ hãi ở đáy lòng bắt đầu phóng đại lên, nhưng mà nàng cố gắng bình tĩnh đối đáp lại: “Muốn tôi ở lại bên cạnh anh làm cái gì, để cho anh tra tấn dài hạn thỏa mãn khoái cảm biến thái của anh?”

Tiêu Duy không đáp, trái lại nắm lấy tay phải của nàng, cúi đầu xuống hôn đè lên chỗ vết sẹo, nụ hôn này rất thành kính, giống như chuộc tội. Lục Tiểu Phong ngạc nhiên không thôi nhanh chóng hiểu ra được là gì, nhưng mà nghĩ lại thật không có khả năng, vì thế tự nói giễu: “Hay là để tôi lại làm tình nhân ngầm của anh?”

Tiêu Duy lạnh lùng nhìn nàng một lát, đột nhiên buông tay ra, ngồi dậy, đi xuống giường, ống kim tiêm trong tay bị anh ta ném qua một bên, đưa lưng về phía Lục Tiểu Phong im lặng một lúc lâu.

Đang lúc Lục Tiểu Phong nghi ngờ, nàng nghe thấy anh ta nói: “Ở trong lòng em, tôi vĩnh viễn chỉ là một tên ác ma biến thái, vĩnh viễn là một kẻ điên chơi đùa với ma túy, vĩnh viễn không có ánh sáng mặt trời như Trình Băng, cũng không có trong sạch như Tô Trí Nhược.”

Khi Tô Trí Nhược tìm đến nhà Tân Tử, Thiển Thâm cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng hắn không giải thích gì thêm, lập tức kéo Tân Tử vào trong thư phòng.

Tân Tử buồn cười nói: “Chuyện gì phải bí mật như vậy, còn muốn gạt cả Thiển Thâm.”

Sắc mặt Tô Trí Nhược nghiêm túc, Tân Tử cũng từ từ thu hồi vẻ tươi cười: “Xảy ra chuyện gì?”

Tô Trí Nhược đi đi lại lại tại chỗ ba ba vòng, cuối cùng chuẩn bị xong nên mở miệng như thế nào, ngay sau đó hắn cố gắng đem một loạt chuyện thuật lại những điểm chính đơn giản rõ ràng cho Tân Tử nghe một lần.

Nửa giờ trôi qua, sau lúc đầu kinh ngạc Tân Tử lấy lại tinh thần, thử tổng kết nói: “Ý của anh là, hiện tại em hợp tác với đồng bọn của Tiêu Duy là một phần tử phạm pháp, y giam giữ bạn gái của anh, làm như vậy để moi từ trong miệng bạn gái của anh cũng chính là nữ cảnh sát kia một chuyện, mà sở dĩ y muốn khai phá mảnh đất kia là bởi vì nơi đó có thể cất giấu một loại ma túy cùng với phương pháp điều chế loại ma túy kia, anh muốn em ở đó giám sát động tĩnh của y, hơn nữa cố gắng tìm kiếm món đồ kia?”

Tô Trí Nhược gật đầu nói: “Đúng vậy, tình hình rất khẩn cấp, anh phải mau chóng nắm được nhược điểm của y... anh biết đột nhiên nhờ em như vậy rất không thỏa đáng, nhưng chuyện này anh không muốn để anh của anh nhúng tay vào, bọn họ đều là thương nhân đặt lợi ích lên trước, sẽ không hiểu lời của anh, nhưng anh tin rằng em khác họ.”

Rất hiếm khi nhìn thấy rên mặt Tô địa thiếu gia vẻ mặt vội vàng nghiêm túc như vậy, toàn bộ khuôn mặt xinh đẹp đều mỗi một, nhưng vẫn còn kiên cường thúc giục tinh thần, nói như vậy tình hình nhất định rất nghiêm trọng, bằng không anh ta cũng sẽ không tìm đến chính mình.

Tân Tử lập tức đưa ra quyết định: “Tiểu Quai, ân tình của anh đối với em là Thiển Thâm em vĩnh viễn không quên, cho dù không có điều này, chỉ với chuyện anh là anh họ của Thiển Thâm, em cũng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chuyện này em sẽ bắt tay vào xử lý.”

Tô Trí Nhược đột nhiên ngồi phịch xuống đất, khẽ thở phào thật mạnh, kéo kéo áo, cười nói: “Cảm ơn nhiều.”

Nhìn thấy phản ứng của anh ta như vậy, trên khuôn mặt màu trắng mộc mạc của Tân Tử lộ mỉm cười, nhin không được hỏi: “Làm sao, anh sợ em không đồng ý?”

Tô Trí Nhược có chút xấu hổ vỗ vỗ bả vai Tân Tử: “Làm gì có chuyện đó, đối nhân xử thế của em rõ anh tin tưởng nhất.”

Tân Tử cười nhưng không nói.

Tô Trí Nhược nhanh chóng vội vàng rời đi, Thiển Thâm gọt hoa quả, nhưng mà làm thế nào cũng không giữ anh ta ở lại được. Xem bộ dạng tiêu tụy của anh ta, cô không khỏi có chút đau lòng: “Này, vụ án đương nhiên quan trọng hơn, nhưng mà thân thể của mình, thời gian nghỉ ngơi nên nghỉ ngơi, nhìn mặt của anh xem, xấu chết đi được.”

Tô Trí Nhược mãi mãi rằng, không tính toán với phụ nữ có thai: “Yên tâm. Em cứ an tâm chờ sinh đi. Sinh bé yêu ra anh tới thăm em, đi đây.”

Tô Trí Nhược vừa đi, Lương Thiển Thâm lại kéo Tân Tử đến trước mặt, hồi hộp nói: “Có nguy hiểm gì hay không?”

Thật là không có gì có thể gạt được cô ấy, Tân Tử nói trấn an: “Không có chuyện gì.”

Lương Thiển Thâm bất đắc dĩ nói: “Em biết chắc là có chuyện, chuyện của Tiểu Quai có thể nào cũng phải giúp, nhưng chính anh phải cẩn thận.”

“Biết rồi, được rồi, đừng cau mày, sẽ ảnh hưởng tới con yêu đó.” Tân Tử cười đỡ lấy Thiển Thâm đi vào trong, ở góc độ Lương Thiển Thâm không nhìn thấy khẽ cau mày.

Trong phòng rất lạnh, Lục Tiểu Phong ngồi dưới đất co toàn thân vẫn còn phát run, sau đó nàng đột nhiên nghĩ đến Tô Trí Nhược. Khi ở nhà nàng cũng không chịu bật lò sưởi, Tô đại gia nổi giận mấy lần nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được nàng, đành phải tìm áo khoác ngoài quần lại trên người hai người,

cùng nàng rúc vào trên ghế sofa chơi trò chơi, cuối cùng phát hiện bàn chân của nàng lạnh lẽo liền không hài lòng tháo tất ra, nhón nhấc tháo tất của mình ra đi vào cho nàng. Trên tất của anh ấy có hơi ấm, chân lập tức liền ấm, sau đó trên người cũng ấm, một chút nhiệt độ ấy xuyên qua làn da, tiến vào trong máu, sau đó chạy vào trái tim. (HuHu, lãng mạn quá đi mà, Tiêu Quai a tiểu Quai, anh ở đâu trong thực tại đây)

Trong bóng tối Lục Tiểu Phong không khỏi nở nụ cười, chợt nhớ tới ngày đó khi anh ta rời đi nhìn về mặt của mình, về điểm này nụ cười nhanh chóng cô đơn.

Không biết anh ta có hiểu điều trên tờ giấy kia không, không biết lúc này anh ta có còn tức giận không, không biết khi gặp lại anh ta có bằng lòng nói chuyện với nàng hay không? Những lời này của nàng cho dù ai nghe xong cũng không thể không thêm để ý một chút nào, huống chi là một người yêu luôn để ý đến những chuyện vụn vặt, chung quy là lòng dạ hẹp hòi, một người đàn ông lúc nào cũng không có cảm giác an toàn.

Tiêu Duy đi rồi, cũng không có người nào đến, nàng ngồi cô đơn, trong tay cầm ống kim tiêm kia. Miên man suy nghĩ một hồi, Lục Tiểu Phong thở dài, dò dẫm sờ bật đèn đầu giường, ngọn đèn bật lên liền nín thở tập trung suy nghĩ, thật cẩn thận lấy ra một chút chất lỏng từ trong ống kim tiêm, nhìn qua không màu, ngửi thấy không mùi.

Lục Tiểu Phong kinh hãi, IX?

Nhìn trừng trừng chất lỏng kia chừng mười phút, tay chân Lục Tiểu Phong lạnh buốt, nắm tay nắm chặt lại buông ra, so với vừa rồi lúc Tiêu Duy để kim tiêm lên nàng còn khấn thương hơn, đây không phải là chuyện đùa, làm không tốt chính là đi đến đường chết.

“Ở trong lòng em, tôi vĩnh viễn chỉ là một tên ác ma biến thái, vĩnh viễn là một kẻ điên chơi đùa với ma túy, vĩnh viễn không có ánh sáng mặt trời như Trình Băng, cũng không có trong sạch như Tô Trí Nhược.”

Những lời này vang lên ở bên tai, Lục Tiểu Phong hết lần này đến lần khác không ngừng nhớ lại, cuối cùng cổ lấy dũng khí, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào chút chất lỏng trong suốt kia.

63. Chương 63

Ngày thứ hai, khi Lục Tiểu Phong tỉnh lại trong phòng vẫn tối đen như trước, ở đây không có cửa sổ, trên tường treo một chiếc đồng hồ quả lắc, đã là sáng sớm. Tinh thần nàng lại hoảng hốt, sau đó lập tức tỉnh táo, nghiêng đầu nhìn lại, trên tủ đầu giường còn đặt cái ống tiêm nho nhỏ kia, chất lỏng trong suốt nằm im lặng ở bên trong thành ống.

Nàng nhớ lại thử nghiệm mạo hiểm đêm qua, lại sờ sờ gương mặt của mình, cánh tay, hình như không có vấn đề gì. Không có phản ứng có hại, cũng không có cảm giác vui sướng mơ mơ màng màng, nàng đợi thật lâu cho tới lúc ngủ đều không thấy điều gì. Lục Tiểu Phong giờ ống kim tiêm cẩn thận nhìn lại, xem ra cái này thật sự chỉ là nước cất trong veo bình thường. Nghĩ đến tối hôm qua Tiêu Duy cầm vật này đe dọa bản thân, Lục Tiểu Phong không nhịn được cười, nhưng rất nhanh lại rơi vào trầm tư, anh ta làm như vậy là có ý gì?

Tiêu Duy lại liên tục ba ngày không xuất hiện, mà Lục Tiểu Phong biến thành bị giam lỏng ở trong phòng này, đến giờ sẽ có người gọi nàng ra phòng ăn bên ngoài ăn cơm, sau đó không có chuyện gì làm nàng liền nằm ở trên giường ngắm người, ngủ, thời gian này nàng thử yêu cầu gặp Tiêu Duy, hoặc là tìm hiểu tình hình bên ngoài, nhưng tất cả mọi người ở nơi này đều như uống thuốc câm, một câu cũng không trả lời. Đến tận buổi chiều ngày thứ ba, gian bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cãi nhau, Lục Tiểu Phong khó hiểu, đang định đứng dậy đi ra cửa, cửa bị người từ bên ngoài xô mở, sau đó Liêu Khả Nham về mặt giận dữ đứng ở cửa.

Sắc mặt Bạch Phi khó coi đứng chắn ở trước người Liêu Khả Nham: “Biểu thiếu gia, xin trở về cho, tránh để cho tôi phải khó xử.”

Nhưng lúc này Liêu Khả Nham đã nhìn thấy Lục Tiểu Phong, vẻ kiêu ngạo trong mắt càng sâu, Lục Tiểu Phong rất ít khi nhìn thấy Liêu Khả Nham tức giận, không khỏi giật mình, càng không có thời gian tự hỏi tại sao anh ta lại xuất hiện ở trong này.

“Tôi muốn nói chuyện với Lục tiểu thư một lát.”

Thân mình Bạch Phi cứng ngắc nửa bước cũng không chịu nhường đường, nói thế nào Liêu Khả Nham cũng là người của Tiêu gia, Tiêu Duy cũng rất quý trọng anh ta, nhưng mà...

“Anh có thể chờ ở bên ngoài, chỉ cần mười phút thôi.”

Bạch Phi do dự trong chốc lát, lại nhìn gian phòng kín không kê hở này một chút, trầm mặt đi ra ngoài, Liêu Khả Nham lập tức đóng cửa lại, xoay người đối diện với Lục Tiểu Phong.

Hai người dường như cũng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng trong nửa khắc lại không biết nói bắt đầu từ đâu.

“Làm anh sao biết em ở đây?” Sau một lúc lâu, Lục Tiểu Phong ngồi xuống bên mép giường, bình tĩnh hỏi.

Liêu Khả Nham nhìn cô ấy, chỉ nói hai chữ: “Hạ Kỳ.”

“Cô ấy có khỏe không?” Cô nàng kia chắc là đang vô cùng lo lắng sợ hãi đi.

Liêu Khả Nham ngồi xuống bên cạnh cô ấy, nói: “Khi cô ấy tới tìm tôi nước mắt cứ chảy mãi không ngừng.”

“Chuyện gì anh cũng biết rồi sao?”

Lại im lặng một lúc, Liêu Khả Nham điều chỉnh cảm xúc xong, nghiêng đầu nhìn thấy Lục Tiểu Phong bình tĩnh quay mặt qua, khuôn mặt quen thuộc này, lại rất xa lạ, mặt mũi không coi như xinh đẹp, nhưng đường nét lại rõ ràng, thông thấu trong suốt, anh khẽ gật đầu: “Không ngờ em chính là Mông Sa, tôi rất kinh ngạc.”

Liêu Khả Nham dừng một chút, thấp giọng nói: “Mông Sa là người duy nhất anh họ của tôi từng động chân tình.”

Lục Tiểu Phong sững sốt: “Là anh ta nói cho anh?”

“Uhm.”

Lục Tiểu Phong lắc lắc đầu: “Không nên bị lừa.”

“Nếu tai nghe là giả, như vậy mắt thấy là thật. Trong mắt em anh ấy là người xấu, nhưng ở trong mắt tôi, anh ấy không có phức tạp như vậy. Tôi không hiểu anh ấy vì lý do gì vô duyên vô cớ mua một cái nhà hàng, hàng năm cứ ngày mùng 9 tháng 5 đều một mình ngồi đứng một chỗ uống rượu, nhìn một cái nhãn đến gần người, không chỉ có vậy, nghe nói công viên cũ trong thành phố bị bỏ hoang trở thành nghĩa địa, anh ấy giao thiệp thật lâu mới có thể mua được chỗ đất vô dụng kia, ông ngoại không đồng ý, không chịu bỏ vốn hỗ trợ, anh ấy tìm Tăng gia bàn bạc rất lâu mới làm cho đối phương đồng ý cùng khai phá mảnh đất kia, mà nguy hiểm thì do một mình anh ấy chịu trách nhiệm. Em biết tại sao không?”

Liêu Khả Nham nói xong, lại nhìn thấy mắt Lục Tiểu Phong nhìn chằm chằm sàn nhà không chớp, không biết đang suy nghĩ gì, cũng không biết có nghe lọt tai lời nào của anh ta hay không.

Qua một lúc, Lục Tiểu Phong động dậy, lùi sát ra sau, giọng nói lạnh nhạt, không biết là nói cho người bên cạnh nghe hay là nói cho mình nghe: “Hành động của một kẻ nghiện không đáng tin. Nếu anh ta là người tốt, vậy vì sao anh ta phải bắt em giam lỏng ở trong này? Cải tạo công viên cũ trong thành phố, anh cho rằng thực sự đơn giản như vậy sao?”

Liêu Khả Nham hỏi lại: “Nếu thật sự chính là đơn giản như vậy thì sao?”

Lục Tiểu Phong dao động một chút, nhưng chỉ một lát, nàng trả lời rất nhanh: “Anh ta lợi dụng anh âm thầm quan sát em, anh còn nói dối cho anh ta?”

“Quả thật anh ấy lợi dụng tôi, nhưng tôi có thể hiểu được. Đối diện với một người đã từng phản bội bản thân, thì có mấy người có thể ôm tư tưởng bình tĩnh?”

“Phản bội? Em và anh ta không có gì có thể nói là phản bội.”

Liêu Khả Nham cười khê: “Cho nên, so với anh ấy em tàn nhẫn hơn. Tôi sớm cảm thấy em là một cô gái không đơn giản, nhưng mà không ngờ em so với suy đoán của tôi còn không tầm thường hơn, lại chính là

người cảnh sát phải tới nằm vùng giám sát anh họ của tôi. Tôi muốn hỏi em một câu, em có yêu anh ấy hay không, lúc này em đang nghĩ gì?”

Ánh sáng trong mắt Lục Tiểu Phong chìm xuống một chút, nàng không thích vấn đề này, chẳng biết tại sao, mở miệng có chút khó khăn, nàng không trả lời thẳng: “Trước kia, em trung thành với nhiệm vụ. Hiện tại, em muốn sống chung cả đời với một người.”

Liêu Khả Nham buột miệng nói: “Tô Trí Nhược?”

Lục Tiểu Phong không do dự, gật gật đầu.

Liêu Khả Nham thản nhiên nói: “Tôi không nhận ra cậu ta tốt ở điểm gì, trẻ tuổi dễ nổi nóng, vô lễ ngạo mạn.”

“Quả thật anh ấy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà...” Trong đầu Lục Tiểu Phong hiện ra khuôn mặt đặc ý xinh đẹp của Tô Trí Nhược: “Khi ở bên cạnh anh ấy, em mới cảm thấy được thế nào là cuộc sống, có tương lai, có xúc động, có hi vọng.”

Liêu Khả Nham sửng sốt, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thấy qua biểu cảm ảm áp trên mặt cô ấy như vậy, giống như đường phèn mộc nhĩ, nhẹ nhàng lại có một tia ngọt ngào tiến vào trái tim.

“Em yêu cậu ta?”

Tuy rằng anh nghe từ trong miệng Hà Kỳ đã biết được sơ lược, nhưng chỉ dựa vào việc thanh mai trúc mã qua đời, cùng anh họ của anh trở mặt thành thù, hai điểm này cũng đủ để cho cô ấy tổn thương hoàn toàn, sau này không yêu không đau. Thật khó tưởng tượng, một người mà tình cảm đã sớm bị hành hạ thành ra như thế dù lại có được một phần tình yêu, có lẽ chỉ là cảm động, hoặc là tình thân.

Lục Tiểu Phong dường như đoán được Liêu Khả Nham đang nghĩ gì, nàng nở nụ cười, trong mắt xẹt qua vẻ ôn tồn: “Em nghĩ rằng nên quý trọng cơ hội lần này, cho dù sức lực của em không còn lại bao nhiêu, em cũng muốn cho anh ấy tất cả.”

“Em thật là một người phụ nữ nhẫn tâm.” Tấm lòng của anh sợ rằng đã phí hoài rồi, tinh thần Liêu Khả Nham chán nản một lát, nhưng nhanh chóng thu hồi lại tâm tình, Anh ta bình tĩnh như thể anh ta chưa từng có đau buồn tức giận quá mức.

“Cho dù như thế nào, em nên cùng anh họ nói chuyện một lần thật tốt thì hơn.”

Lục Tiểu Phong cảm thấy rằng đề nghị của anh ta thật buồn cười: “Cùng người như anh ta nói chuyện có tác dụng, em sẽ không phải ở chỗ này. Anh ta thiếu nợ em càng nhiều, em có thể gạt đi không so đo, thậm chí trải qua cuộc sống yên ổn, hiện giờ anh ta cũng có một cuộc sống hoàn toàn mới, nhưng mà anh ta không buông tha cho em, em có thể làm sao?”

Tâm tình Liêu Khả Nham cũng phức tạp, gần đây anh ta thích Lục Tiểu Phong, nhưng mà cô gái này lại là người làm tổn thương Tiêu Duy, thứ hai là Tiêu Duy lừa anh, biết rõ thân phận của Lục Tiểu Phong, cũng biết ý muốn của anh, còn lợi dụng anh để ép cô ấy xuất hiện, điều này làm cho anh rất khó chấp nhận. Anh kẹt ở giữa hai người này, tình thế rất khó xử.

Cuối cùng, chỉ có thể nói một câu: “Tôi sẽ nghĩ cách cứu em ra ngoài.”

“Đã đến giờ.” Bạch Phi chẳng thèm gõ cửa, xông thẳng vào: “Biểu thiếu gia.”

“Biết rồi.” Liêu Khả Nham lạnh giọng trách mắng: “Cái chỗ này quá lạnh quá nhỏ, đổi cho Lục tiểu thư chỗ khác.”

Bạch Phi đứng chùng mực: “Thật xin lỗi, đây là do Boss sắp xếp.”

“Không sao, ở chỗ nào cũng giống nhau thôi.” Lục Tiểu Phong cũng không có ý kiến gì, nói xong nhìn Liêu Khả Nham cười: “Không cần lo lắng, em không sao.”

Liêu Khả Nham nhìn cô ấy sâu sắc, xoay người rời đi.

Liêu Khả Nham đi rồi, Lục Tiểu Phong cầm cái ống kim tiêm kia nhìn thật lâu, chất lỏng trong suốt loáng thoáng chiếu vào con ngươi mắt đang nghỉ ngơi của nàng: Nếu thật sự chỉ có ý đơn giản như vậy...

Trong lúc đang trần trở qua mấy tiếng, khi gần tới giờ dùng cơm, nhưng mà vẫn không có ai gọi nàng, Lục Tiểu Phong gõ gõ cửa, hướng ra phái bên ngoài nói: “Có ai không?”

Đợi mãi cũng không có động tĩnh. Chẳng lẽ ở bên ngoài không có ai trông giữ? Đang lúc Lục Tiểu Phong sinh lòng nghi ngờ là lúc, khóa cửa có tiếng động, sau đó cửa lớn vừa mở ra, Lục Tiểu Phong sửng sốt, hồn chưa kịp có phản ứng, bên ngoài ào ào tràn vào mười mấy người, phòng ngủ nhỏ lập tức liền đầy người.

Bạch Phi chắn ở trước người Lục Tiểu Phong, trên mặt mặc dù cười nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ hung ác, mu bàn tay buông xuống ở bên người đang nắm chặt thành nắm đấm, nổi gân xanh.

“Tô thiếu gia, anh đang tự tiện xông vào nhà dân đó.”

Trong đầu Lục Tiểu Phong chợt ong ong, tim đập rộn lên, chính nàng cũng rất khó hiểu, chỉ vì nghe thấy tên Tô Trí Nhược, nàng liền không thể khống chế trở nên kích động. Thoáng lẩy lại bình tĩnh, nàng giương mắt nhìn lướt qua đầu vai Bạch Phi, chỉ thấy Tô Trí Nhược toàn thân mặc đồ cảnh sát, cao to mạnh mẽ, tuấn mỹ bức người, sắc mặt lạnh lùng đứng ở cửa.

Tô Trí Nhược vung tay đem lệnh lục soát bày ra trước mặt Bạch Phi, lại bước lên hai bước, so với Bạch Phi anh ta cao hơn một chút, liếc xéo xuống Bạch Phi, lạnh giọng nói: “Tôi nhận được tin báo, nói ở chỗ này của các người có giam giữ trái phép.”

Nói là nói như vậy, nhưng anh ta không có liếc nhìn Lục Tiểu Phong một cái. Sau đó, quay về phía sau gờ tay ra hiệu: “Đem dẫn vị tiểu thư này ra ngoài.”

Bạch Phi làm sao có thể để cho anh ta thực hiện được, vài tên thủ hạ đã bao vây quanh Lục Tiểu Phong. Thật sự y không nghĩ rằng lá gan Tô Trí Nhược lại lớn như vậy, thật có can đảm dẫn người trực tiếp phá cửa, nhưng nói thật y cũng thật sự không dám động đến anh ta, nếu anh ta chỉ là một cảnh sát quèn, thì không có gì đáng sợ, nhưng mà sau lưng của anh ta là Tăng gia, việc này cũng có chút nan giải. Thật trở trêu, hôm nay Tiêu Duy lại bởi vì chuyện mảnh đất ở trong thành phố kia xảy ra chút chuyện không thoát thân ra được. Chuyện tới nước này, y chỉ có thể kéo dài thời gian.

“Tô thiếu gia, có phải anh đã nghĩ sai rồi không, vị tiểu thư này là vợ chưa cưới của ông chủ chúng tôi, tại sao lại là giam giữ?”

“Tôi có thể làm chứng.”

Liêu Khả Nham mặt không chút thay đổi từ phía sau đi tới.

“Biểu thiếu gia...” Bạch Phi không thể tin được nhìn anh ta.

Lúc này, ba chữ “vợ chưa cưới” giống như một cái chày gỗ cỡ đặc biệt lớn nện vào trên đầu Tô Trí Nhược, trong chốc lát não chấn động, sắc mặt giống như bị mây đen bao phủ.

Tô Trí Nhược hung hăng nói: “Dẫn đi, một người ở nơi này cũng không được để lại.”

Bạch Phi cũng không phải dễ trêu vào, lập tức lấy lại tinh thần ngăn cản, mắt thấy hai bên muốn động chân động tay, một cái giọng nói lại thản nhiên không hồn không giận từ phía sau vang lên: “Chuyện gì thế.”

Hai mắt Bạch Phi sáng lên, lập tức lớn tiếng nói: “Boss, có cảnh sát gây rối.”

Hôm nay Tiêu Duy mặc một bộ âu phục màu đen, áo choàng bên ngoài cũng chưa cởi đã đi thẳng đến trước mặt bọn họ, ngay sau đó một cỗ không khí lạnh đập thẳng vào mặt mọi người. Lục Tiểu Phong linh cảm hôm nay tâm tình anh ta không tốt.

Mắt đào hoa của Tiêu Duy quét qua trên người Tô Trí Nhược hai cái, cười như không cười nói: “Cảnh sát Tô, chuyện gì mà phải hung hăng như vậy?”

Tô Trí Nhược nhìn anh ta, ngón tay chỉ về phía Lục Tiểu Phong: “Giam giữ trái phép.”

“Mông Mông, em phải giải thích với vị cảnh sát này một chút, quan hệ của chúng ta tại sao lại biến thành giam giữ trái phép. Hôm nay tôi đã gọi điện thoại báo lại ẹ của em, nói với bà em đang ở đây cùng tôi rất tốt.” Tiêu Duy nhìn Lục Tiểu Phong mỉm cười, dịu dàng như nước, lạnh buốt như băng. (ý là dùng mẹ chị ý để dọa chị ý ấy mà :-s)

Mông Mông... ùng ùng, hai dây thần kinh trong đầu Tô Trí Nhược lập tức bị chặt đứt.

Không đợi Lục Tiểu Phong trả lời, Tô Trí Nhược hừ lạnh một tiếng, tuấn mi hơi nhíu, khẽ khom lưng, cầm lấy một cái ống kim tiêm ở trên tủ đầu giường: “Tiêu tiên sinh, hiện tại xem ra, cần phải mời anh theo tôi quay về trong cục để phục vụ điều tra.”

64. Chương 64

Bao phủ toàn cục cảnh sát là một bầu không khí đáng sợ, trong cục chưa bao giờ từng yên tĩnh như vậy, buổi tối cục cảnh sát có chút vắng vẻ lại ẩn dấu không khí nguy hiểm, không khí yên tĩnh quá mức làm tăng thêm mấy phần bất an, mấy cảnh sát trực ban ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc trộm mấy vệ sĩ mặc đồ đen đeo kính râm cứ lượn lờ ở bên ngoài cục cảnh sát, có chút tò mò, có chút sợ hãi, có chút chán ghét, có chút không hài lòng, mà tất cả mọi người lại càng để ý đến hai người vừa được dẫn tới phòng thẩm vấn kia.

“Ê, rốt cuộc sao lại thế này? Người bên trong là ai?”

Trác Văn Nam vừa thấy Ma Thú đi ra lập tức đi đến bên cạnh, sắc mặt Ma Thú không tốt, trên trán lấm tấm mồ hôi, cậu ta thở phào một cái, lắc đầu:

“Đừng hỏi nhiều, Cường ca đang ở bên trong thẩm tra đây này, nói chung không phải là người tốt.”

“Vậy còn có một cô gái mà? Tôi nhìn kiểu gì cũng thấy có chút quen mắt?”

Lời nói của Ma Thú úp mở: “Ai da, cô đừng có để ý nhiều như vậy, không có việc gì cô có thể đi về trước.” Nói xong vội vàng rời đi.

Mà giờ này phút này, hai gian phòng thẩm vấn đang đồng thời tiến hành thẩm tra.

Tô Trí Nhược cởi áo khoác, nói lỏng cúc áo sơ mi, hung hăng nhíu mày trừng mắt nhìn Tiêu Duy, phong độ tên họ Tiêu này vẫn an tâm, vắt chân, tựa người vào trên ghế cứng giống như đang ngồi ở trên sofa thoải mái bình thường. Trên tay anh ta không đeo còng, thái độ hợp tác của anh ta rất tốt, nhưng cứng mềm cũng không chịu thua, điều này trái lại làm cho Tô Trí Nhược không cách nào xuống tay được.

Trong phòng lạnh như hầm băng, không khí quỷ dị bao quanh hai người trong lúc đó, nhân viên ghi chép khẽ rùng mình một cái.

Tô Trí Nhược vênh lên đôi mày thanh tú, làm ra một trạng thái âm trầm: “Tiêu tiên sinh, theo người báo tin nói, anh vô cớ giam giữ Lục Tiểu Phong đến hơn một tuần lễ, anh có gì muốn giải thích không?”

Tiêu Duy cười nói: “Không giải thích, anh có thể tự mình hỏi cô ấy một chút, tôi có giam giữ cô ấy hay không.”

Tô Trí Nhược chán ghét nói: “Tiêu Duy, không nên giữ thể diện cho anh thì anh lại không biết xấu hổ. Anh cho rằng Lục Tiểu Phong sẽ nói đỡ cho anh?”

Tiêu Duy vẫn cười, không trả lời.

Về mặt Tô Trí Nhược sắc lạnh, đầy trong trí óc chỉ muốn đem người ở trước mắt này dùng mười loại khổ hình của thời Mãn Thanh giày vò cho thành bộ dạng chết đi sống lại, đáng tiếc đây là xã hội pháp trị hẳn không thể dùng tư hình.

Một lát sau, hần điều chỉnh lại cảm xúc, chuyển đề tài với người kia: “Chuyện này tôi đương nhiên sẽ điều tra rõ ràng, như vậy, chúng ta nói đến vấn đề cái ống kim tiêm trong phòng kia đi.”

Tiêu Duy thoải mái nói: “Không cần trả lời, anh có thể tự mình cầm đi kiểm tra đo lường, có kết quả rồi xin nói cho tôi biết.”

Sắc mặt Tô Trí Nhược không tốt, hừ một tiếng nói: “Tiêu Duy, tội tàng trữ ma túy cũng không nhỏ đâu.”

“Tôi là công dân tuân thủ luật pháp.”

Xem bộ dạng giống như bình tĩnh tự nhiên của anh ta căn bản không sợ Tô Trí Nhược điều tra ra được cái gì.

“Vậy còn hạng mục cải tạo lại công viên cũ ở trong thành phố, anh có gì muốn nói không?”

“Hạng mục này Tăng gia cũng có tham dự, anh có thể hỏi anh trai của anh.”

“Căn cứ vào điều tra, chúng tôi có lý do nghi ngờ anh mượn có thi công để dò xét tung tích của — IX.”

Tiêu Duy không có phản ứng gì, giống như đối với anh ta mà nói IX căn bản chỉ là một cái tên xa lạ: “Anh không có bằng chứng.”

Tô Trí Nhược gõ gõ mặt bàn, ý tứ sâu xa cười cười: “Vậy sao, anh nghĩ rằng tôi không có cái gì mà dám đem anh giam ở trong này?”

Tiêu Duy vẫn ung dung nói: “Mời.”

Tô Trí Nhược quan sát Tiêu Duy, thấy đối phương ung dung thản nhiên, không có chút kích động nào, thậm chí còn có bộ dạng mong chờ Tô Trí Nhược đưa ra bằng chứng, hẳn không khỏi có chút nghi ngờ, biết đối phương là con cáo già, cùng chơi tâm lý chiến với y khẳng định mình không phải là đối thủ. Đang cân nhắc thì Ma Thú chạy từ bên ngoài tiến vào, nhìn qua rất vội vàng.

“Như thế nào?”

Ma Thú tiến đến bên tai Tô Trí Nhược thì thào hai câu, Tô Trí Nhược biến sắc, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Duy, vẻ mặt người bên kia vẫn bình tĩnh, thấy anh ta nhìn mình còn nở nụ cười rất tự nhiên.

Tô Trí Nhược dẫn Ma Thú ra bên ngoài, đóng cửa lại lập tức kéo Ma Thú qua khó tin hỏi: “Đó là nước?”

“Là nước, một chút thành phần khác cũng không có, lúc đầu em cũng không tin, bắt kiểm tra đo lường lại hai lần, vẫn là nước.” Về mặt Ma Thú cũng ảm ức.

“Tại sao lại...” Tô Trí Nhược muốn chửi mẹ nó chứ, tức giận trừng mắt nhìn Ma Thú, Ma Thú mặt buồn rười rượi lắc đầu.

Tô Trí Nhược nhanh chóng nghĩ một chút, vọt thẳng tới một gian phòng thẩm vấn khác, người ở bên trong lập tức ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cùng im lặng một lát. Trong lòng xao động, Tô Trí Nhược cảm thấy có chút khó thở, tầm mắt né tránh lấy lại bình tĩnh, rồi sau đó cúi đầu xuống, hai tay chống lên mặt bàn, nhìn đồng nghiệp đang làm ghi chép nói: “Tôi muốn nói chuyện với Lục tiểu thư một lát.”

Người nọ gật gật đầu.

Tô Trí Nhược âm thầm cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn về phía Lục Tiểu Phong: “Trong cái ống tiêm kia là gì?”

Lục Tiểu Phong rất bình tĩnh nói: “Nước.”

Tô Trí Nhược không cam lòng: “Chỉ là nước? Y không có cho cái gì khác?”

“Nước, chính là nước.” Lục Tiểu Phong trả lời rất kiên quyết.

“Y đã làm gì đe dọa em?”

“... Không có.”

Tô Trí Nhược buồn bực càng thêm buồn bực, lần này thiếu lý do để định tội, mắt hắn buông xuống suy tính một lát, nhìn nhân viên ghi chép nói: “Đưa bản ghi chép cho tôi xem một chút.”

Mắt Lục Tiểu Phong buông xuống.

Tô Trí Nhược nhanh chóng lật qua nhìn một chút, bỗng nhiên hai mắt choáng váng, hắn liên tục xác nhận chính mình không có hoa mắt, lập tức khó tin: “A, bác bỏ sự thật việc bị giam giữ?”

Lục Tiểu Phong không lên tiếng, nhân viên ghi chép bên cạnh nói: “Lục tiểu thư nói Tiêu Duy không có giam giữ cô ấy.”

Nội tạng giống như đang bị máy xay thịt nghiền xoắn, Tô Trí Nhược hít một hơi đè nén lại, bình tĩnh hỏi Lục Tiểu Phong: “Vì sao không không chỉ thẳng chính là y?”

Lục Tiểu Phong liếm liếm đôi môi khô khốc, thấp giọng nói: “Bởi vì em không có bị giam giữ.”

Biểu cảm của Tô Trí Nhược trống rỗng một giây: “Em... Được, không sao, dựa vào những chứng cứ ở khu công viên kia tôi cũng có thể...”

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, Ma Thú mở cửa bước vào: “Cường ca, ... sắp đến đấy.”

Tô Trí Nhược sững sờ, lập tức đi ra ngoài, quả thật là Nghiêm Chính, cái khuôn mặt nghiêm túc kia đen thui như vừa bị gội mực lên, ánh mắt vừa nhìn thấy Tô Trí Nhược đã chứa tia nghiêm khắc.

Nếu dám tiền trăm hậu tấu, Tô đại gia cũng dự đoán được có những biểu hiện như thế, tâm trạng bình thản nghênh đón. Mắt sắt của Nghiêm Chính ẩn dấu một tia nhân khí (nguyên văn CV, k hiểu là gì, ai biết giải thích cho ta với), trừng mắt nhần nhin nhìn Tô Trí Nhược, lui sang một bước: “ Vị này chính là Kim tiểu thư, người bảo lãnh.” Ánh mắt của ông ta đang nói, tí nữa sẽ tính sổ với cậu.

“Người bảo lãnh?” Tô Trí Nhược cười chế giễu nói: “Bảo lãnh ai?”

Một người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu đứng ra nói: “Vị cảnh sát này, hành vi của anh cũng trái với pháp luật, tôi là luật sư của Tiêu tiên sinh...”

Tô Trí Nhược chau mày, ngắt lời phát biểu của vị luật sư kia: “Không được, điều tra còn chưa có kết thúc.”

Kim tiểu thư dịu dàng mở miệng: “Tô thiếu gia.”

Tô Trí Nhược cười để hở ra một hàm răng trắng bóng: “Gọi là cảnh sát Tô.”

Sắc mặt cô ta cứng đờ, nhanh chóng lại thay đổi trở về bộ dáng dễ bảo: “Boss của chúng tôi từ trước đến nay phẩm hạnh đoan chính, mấy ngày gần đây công việc cũng quá bận rộn, chắc hẳn trong chuyện này cũng có chỗ hiểu lầm... Cục trưởng đã dặn dò lại là thả người.”

Cô gái này bày ra vẻ mặt thương lượng, nhưng thật ra là vừa đấm vừa xoa, xin lỗi chứ, Tô đại gia hẳn không thể để mình bị xoay như chong chóng, lần này hẳn quyết tâm phải chinh đốn bằng được Tiêu Duy, cô trực tiếp nhảy thẳng tới chỗ Hoàng phó cục tìm người làm chỗ dựa, không sao, Tiêu gia có cách của Tiêu gia, Tăng gia hẳn lại không có cách của mình hay sao. Ở trong này hẳn chỉ đúng là một cảnh sát quèn, hẳn cũng ghét phải ỷ vào quan hệ sau lưng mình, nhưng mà xã hội lại thối nát như thế, kẻ địch giở trò gian trá, chẳng lẽ hẳn lại trở mặt đứng xem y làm mưa làm gió?

Tô Trí Nhược không đồng ý nói: “Tôi không nhận được thông báo.”

Dứt lời muốn xoay người bỏ đi, lúc này cửa phòng thẩm vấn của Lục Tiểu Phong mở ra, cô ấy từ bên trong đi tới, vừa mới ngừng đầu, trên mặt đã thấy bóng râm.

“Không biết điều.” Tiếng nói của Kim Dục lạnh lùng, nói xong rồi còn xoa nhẹ tay phải của mình. (mụ này vừa tát chị Phong xong ạ)

Một cái tát này làm mọi người ngạc nhiên, Tô Trí Nhược còn chưa kịp bùng lên, lại nghe thấy một tiếng vang giòn khác, tiếng vọng truyền tới trong hành lang một lúc lâu mới biến mất. (Yeah!, đúng là Phong tỷ)

Kim Dục bị đánh đến mức lệch đầu đi, sững sờ, ngẩn người kinh ngạc nửa ngày không quay đầu lại, giống như không kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra.

Lục Tiểu Phong lạnh nhạt lắc lắc tay trái: “Cô không có tư cách đánh tôi.”

Mọi người mới vừa từ trong đợt kinh ngạc rồi phục hồi tinh thần lại lại kinh ngạc một lần nữa, ngay cả Nghiêm Chính cũng đều phải ngạc nhiên một phen.

Lục Tiểu Phong quay người lại, nhìn Tô Trí Nhược nói: “Em có mấy câu muốn nói chuyện một mình với Tiêu Duy.”

Giọng điệu của cô ấy có chút cương quyết, dường như không phải hỏi ý kiến.

Huyết thái dương của Tô Trí Nhược giật thành thạch, tơ máu trong mắt dường như đỏ hơn. Thái độ hiện tại của cô ấy là tỏ rõ lập trường sao, lại thêm một lần nữa bao che cho Tiêu Duy, lại một lần nữa không để hấn vào trong mắt.

Lục Tiểu Phong thấy Tô Trí Nhược mãi vẫn không nói lời nào, liền nhìn về phía Nghiêm Chính hỏi: “Nghiêm Chính, ông tin tôi chứ?”

“Cô ít tự ra chủ trương ở nơi này một chút.” Kim Dục rất vất vả mới duy trì được vẻ mặt bên ngoài bình tĩnh không có lập tức phát điên đối với Lục Tiểu Phong.

Nhưng mà Lục Tiểu Phong căn bản không có nghe thấy cô ta nói cái gì, nàng chỉ chú ý đến thái độ của Nghiêm Chính.

Nghiêm Chính nhìn chăm chú khuôn mặt bình tĩnh kiên quyết của Lục Tiểu Phong rồi lâm vào trầm tư, như là từ chối một lát, ông nói: “Chỉ có năm phút. Những người khác đợi ở phòng bên cạnh.”

Lục Tiểu Phong liền không hề nhìn sắc mặt những người khác, lập tức đi vào một gian phòng thẩm vấn khác.

“... Tôi không đồng ý...”

Nghiêm Chính giữ chặt Tô Trí Nhược lại, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện giữa bọn họ.”

Chuyện giữa bọn họ, không có liên quan tới hấn. Tô Trí Nhược sững sốt, đột nhiên im lặng lại.

Người trong phòng thẩm vấn đi ra, chỉ chừa lại Tiêu Duy cùng Lục Tiểu Phong, nhưng camera theo dõi còn bật, người ở bên ngoài có thể nhìn thông qua hình ảnh xem tình hình bên trong.

Lục Tiểu Phong đi tới, ngồi xuống đối diện Tiêu Duy, người đối diện không kinh ngạc chút nào, vẫn bày ra khuôn mặt cười như không cười.

Không biết tại sao, Lục Tiểu Phong đột nhiên lại thấy khuôn mặt này cùng khuôn mặt năm năm trước thật trùng khớp, khi đó lần đầu tiên nàng gặp anh ta, anh ta cũng cười như không cười thế này nhìn nàng.

Lục Tiểu Phong nhắm mắt lại không để ý nghĩ nhiều, khi mở mắt ra, sắc mặt đã trấn tĩnh hơn nhiều.

“Tôi chỉ có ba vấn đề. Hi vọng anh có thể nghiêm túc trả lời tôi.”

Tiêu Duy nhún vai: “Dựa vào cái gì?”

Lục Tiểu Phong hít một hơi, gần từng tiếng nói: “Dựa vào việc tôi tin rằng anh thật sự đã thay đổi tốt hơn.”

Khuôn mặt luôn như không có chuyện gì của Tiêu Duy không ngờ lại xuất hiện một tia lộ vẻ xúc động nhỏ không thể nhận ra.

65. Chương 65

Trong camera hai người vẫn không nhúc nhích, tiếng nói rất khẽ, hình ảnh giống như bị đứng hình thường thấy trên tivi, không biết bên trong đang tiến hành đối thoại như thế nào. Tô Trí Nhược kiểm chế cảm giác lo âu cùng với uất ức và nhục nhã, hấn nhìn chăm chăm vào gương mặt mơ hồ của Lục Tiểu Phong trong màn hình, giống như đối với người này càng ngày càng xa lạ, cô ấy không còn là một người ngốc nghếch ngoan ngoãn phục tùng đối với hấn, cũng không còn là bạch cốt tinh luôn làm cho hấn thấy tức giận. Tô Trí Nhược nhắm mắt lại, trong đầu lộn xộn như một mớ bòng bong, sau khi cái mặt nạ của cô ấy được kéo xuống, rất nhiều chuyện đều không giống với lúc trước, rốt cuộc hấn đang theo đuổi cái gì, không biết từ lúc nào dự tính ban đầu điều tra Tiêu Duy lại trộn lẫn cả ghen ghét, ngay cả hấn cũng khinh thường chính mình.

Vừa đúng năm phút, Lục Tiểu Phong đứng dậy, người ở bên này cũng lập tức từ trong phòng giám sát đi ra.

“Nói chuyện xong rồi?” Nghiêm Chính âm thầm quan sát vẻ mặt Lục Tiểu Phong, không có gì bất ổn.

“Uhm.” Lục Tiểu Phong nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt tạm dừng ở trên mặt Bạch Phi, lại lặng lẽ dời đi, sau đó giọng nói không cao không thấp của nàng nói ra những lời khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc: “IX không còn tồn tại, tôi đã sớm tiêu hủy nó, cho nên, không có gì để tiếp tục điều tra.”

“Em nói đùa gì vậy.” Người đầu tiên tỉnh táo lại là Tô Trí Nhược: “Lục Tiểu Phong, tôi cảnh cáo em, không nên ngay cả nhiệm vụ mật thám của chính mình cũng đều bỏ qua.”

Lục Tiểu Phong nghe anh ta rống lên, lúc này môi trắng bệch, nhưng nàng đặc biệt kiên quyết nói: “Nếu cần truy xét trách nhiệm mà nói, hướng về tôi là được rồi, là tôi không có báo cáo chi tiết tình hình với cấp trên, Nghiêm Đội, có thể thả người.”

Tô Trí Nhược hơi hỗn hển, như thế nào hẳn cũng không thể nghĩ ra được Lục Tiểu Phong sẽ đứng cùng một phe với Tiêu Duy, cô ấy bị tẩy não sao, ngay cả việc đơn giản như thiện ác cũng không phân biệt được, hẳn quá thất vọng rồi, thất vọng tới cực điểm, hình tượng Mông Sa sụp đổ trong nháy mắt, thế giới của hẳn lung lay sắp đổ.

Kim Dục cười lạnh mấy tiếng: “Vẫn còn thất thần làm cái gì, Nghiêm đội trưởng, thả người đi, nhân chứng vật chứng đều không có, cảnh sát tự ý bắt người, thật sự là không có pháp luật gì hết, Boss cũng không phải người bình thường, cho phép các người...”

Lục Tiểu Phong chán nản nói: “Kim tiểu thư, bớt tranh cãi, nơi này không phải chỗ để cô ra oai.”

Tia sáng trong mắt Kim Dục chợt co rút rất nhanh: “Cô nói cái gì?”

“Chẳng lẽ cô muốn ông chủ của cô cứ ngồi ở bên trong chờ cô nói nhảm xong rồi sẽ giúp anh ta lo liệu thủ tục?”

Kim Dục ngẩn ra, khóe miệng co rút, nhin nội thương xuống, đi theo luật sư lo liệu thủ tục.

Ánh mắt Nghiêm Chính sắc bén, đôi mắt nhìn chăm chăm Lục Tiểu Phong, da mặt ông ấy căng chặt khó mà kiềm chế được lửa giận.

Đúng lúc này, Kha Định từ bên ngoài vội vàng đi tới, anh ta vừa nghe được tin đồn nói Tô Trí Nhược tự mình dẫn người mượn danh nghĩa của Nghiêm Đội bao vây biệt thự trên núi của Tiêu Duy, cứu được Lục Tiểu Phong ra, lại ép buộc được Tiêu Duy trở về, trong lúc nhất thời sợ bóng sợ gió, giống như sắp có chuyện lớn gì sẽ bùng nổ. Kha Định biết Tô Trí Nhược sẽ có hành động, nhưng không dự đoán được hành động của cậu ta nhanh như vậy, cậu ta sử dụng quan hệ trong nhà, đã điều tra hạng mục cải tạo công viên, lấy được một chút căn cứ xác thực bắt lợi từ chỗ Tiêu Duy, chỉ có điều, thời điểm khi anh ta đi tới lại cũng nhận được tin tức Tiêu Duy được thả.

Địa vị của Tiêu Duy rất lớn, có Nghiêm Đội ra lệnh, những người khác không dám làm khó anh ta. Chỉ chốc lát, Tiêu Duy liền toàn thân chỉnh tề khuôn mặt mỉm cười đi ra, không có một chút vẻ chật vật của nghi phạm vừa mới trải qua thẩm vấn, anh ta đeo kính mắt, vài vị bạn thân chào đón anh ta nói: “Đều là người quen cả, thật sự là rất nhớ. Nghiêm Đội, khi nào cũng nhau uống chén trà, giải tỏa hiểu lầm giữa chúng ta.”

Nghiêm Chính không muốn nhiều lời với anh ta, chỉ cương quyết nói: “Muốn cút thì mau cút đi.”

Đối đãi hung dữ đối với anh ta, Tiêu Duy không để ý chút nào, vẫn nho nhã nở nụ cười, quay đầu lại nhìn đám tùy tùng của mình một chút, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Bạch Phi rồi lại chuyển qua, lại quay đầu hướng về phía Tô Trí Nhược nói: “Anh cần phải cảm ơn Lục tiểu thư, cô ấy để anh khỏi phải xấu mặt.”

Gân xanh Tô Trí Nhược nổi lên, không thể nhịn được nữa: “Mày nói cái gì?”

Lục Tiểu Phong chắn ở trước người anh ta, không có biểu cảm gì nhìn Tiêu Duy nói: “Anh đi đi.”

Nhìn đến Lục Tiểu Phong thì Tiêu Duy dừng lại, nhìn ánh mắt tập trung của cô ấy làm người khác nghi ngờ, tiếp theo anh ta cúi xuống nói thầm bên tai cô ấy một câu gì đó, Lục Tiểu Phong không trả lời, anh ta đứng thẳng lên tiếp tục đi về phía trước.

Đợi khi Bạch Phi đi lướt qua Lục Tiểu Phong, Lục Tiểu Phong đột nhiên mở miệng: “Tự cầu được nhiều phúc đi.”

Câu khuyên bảo chân thành này lại làm cho toàn thân một người tàn nhẫn như Bạch Phi hơi bị run lên, bước chân tiếp theo nâng lên nặng nề hơn một chút.

Một đám người cứ như vậy nghênh ngang rời đi, hành lang ngoại trừ tiếng thở còn có một đám tiếng tim đập nhảy lên rất nhanh, tiếng tim đập tức giận, thất vọng, khiếp sợ.

“Cô, vào đây với tôi.”

Lục Tiểu Phong không nói câu nào đi theo Nghiêm Chính vào phòng làm việc của ông ấy, Tô Trí Nhược, Kha Dịch cũng đi theo sau bước vào.

Kha Dịch còn chưa đóng cửa lại, Nghiêm Chính vừa nhấc tay đem một tập tài liệu thật dày ở trên bàn ném vào trên mặt Lục Tiểu Phong. Lục Tiểu Phong không tránh né, mặc kệ góc nhọn của tập tài liệu cắt qua đầu lông mày của mình, say khi đau đớn qua đi trong nháy mắt, chất lỏng ướt ươn ướt từ từ chảy ra.

Nghiêm Chính sững sốt, nhưng mà khuôn mặt vừa xanh mét lập tức đen thêm vài phần: “Tiền đồ, Mông Sa, tôi thật sự không nghĩ tới, một kẻ như Tiêu Duy có thể biến cô trở thành cái bộ dạng này!”

Tô Trí Nhược nhìn thấy cái chất lỏng màu đỏ kia phản ứng đầu tiên là xông lên trước bảo vệ cô ấy, nhưng mà những lời nói của Nghiêm Chính giống như một chậu nước lạnh đập tắt hoàn toàn kích động của hắn.

Lục Tiểu Phong còn chưa kịp nói gì, những lời của Nghiêm Chính như lưỡi dao lạnh buốt bắn tới: “Cô nói cô không muốn tiếp tục bị cuốn vào, được, thái độ hiện tại của cô là sao? Hay là nói, cô sớm đem chuyện Trình Băng chết như thế nào quên không còn sót lại chút gì sao?”

Sắc mặt Tô Trí Nhược trắng nhợt, hô lên cùng lúc với Kha Dịch: “Đội trưởng!”

“Bọn họ không dám nói, tôi nói.” Nghiêm Chính đi qua đi lại trước mặt Lục Tiểu Phong, giống như muốn đem toàn bộ oán khí trong trái tim dầm nát dưới chân: “Tôi thì một giây một phút không dám quên cậu ta chết như thế nào, cậu ta vì ai mà chết. Cô thì sao, cô làm gì!”

Tô Trí Nhược vẫn cho rằng Tiêu Duy nói Mông Sa hại chết Trình Băng là do y bịa đặt nói dối, không ngờ là sự thật, trong lúc đó hắn tiếp nhận không nổi, phòng tuyến trong lòng lại như đang bị bóp nghẹt.

Lục Tiểu Phong giống như bị ma cà rồng hút cạn máu, sắc mặt nhợt nhạt đến mức đáng sợ, yết hầu như có nham thạch nóng chảy lăn qua, mỗi một câu phát âm đều đau: “Tôi biết cách làm của tôi ngài không thể chấp nhận, nhưng mà, tôi có cách nghĩ của chính mình.”

“Suy nghĩ của cô chính là bao che? Hay là thông đồng làm vậy?”

“Những lời tôi nói đều là sự thật.”

“Cô vẫn còn u mê không chịu tỉnh ngộ?”

Lục Tiểu Phong đưa tay lên day day thái dương, không nhanh không chậm nói: “Tôi chưa từng quên anh ấy chết như thế nào, thậm chí tôi còn có thể miêu tả tất cả tình huống đêm hôm đó chi tiết ra được, cho nên tôi cũng thường xuyên hỏi mình, sai lầm này chỉ có một mình Tiêu Duy sao, không phải, chúng ta đều có trách nhiệm, đủ loại quá khứ đã qua lúc này nhắc lại căn bản không thể nói rõ. Trong thời gian bị anh ta giam giữ tôi đã từng nghĩ cuối cùng tôi nên lựa chọn con đường như thế nào, tôi lại đưa cho Tô Trí Nhược tờ giấy, cũng là bởi vì ngay từ đầu muốn đẩy tâm anh ta vào chỗ chết, đấu tranh của tôi cũng chưa từng dừng lại, nói không khách khí là, Nghiêm Đội, ngài không thể hiểu được tâm trạng của tôi.”

Nghiêm Chính mở lớn hai tròng mắt, lại nhanh chóng nheo lại, tia sáng bùng lên: “Vì sao cô phải đưa ra quyết định ngày hôm nay? Bản thân tôi muốn hỏi cô một câu, trước kia có người nói với tôi cô động chân tình với Tiêu Duy tôi có thể tát một cái cho nó chết ngay, ngược lại lúc này cô nói cho tôi nghe một chút đi, rốt cuộc quan hệ của cô và Tiêu Duy là gì?”

Hơi thở của Tô Trí Nhược cứng lại, hắn rất muốn bịt lỗ tai lại, nhưng hai tay lại không có phản ứng gì.

“Tôi cũng muốn hỏi vấn đề này.” Kha Dịch xa xôi nói: “Tôi muốn biết cái chết của Trình Băng rốt cuộc có đáng giá hay không.”

Vài giây ngắn ngủi lại chợt bừng tỉnh vào năm, chờ đợi hành hạ giống như người ta đang xát muối lên vết thương mới há miệng.

Nghĩ rằng Lục Tiểu Phong sẽ không mở miệng, nhưng mà cuối cùng nàng lại nói: “Quan hệ của tôi với anh ta cho tới bây giờ không có gì để định nghĩa nữa. Mà quả thật tôi không có lòng ý chí chiến đấu như trước kia, nói tôi yếu đuối cũng được, nhát gan cũng thế, hiện tại tôi chỉ muốn tin những lời nói của Trình Bằng, không cần báo thù, trải qua cuộc sống yên ổn. Tôi phát hiện, thật ra ý nghĩ này không phải chỉ có một mình tôi, anh ta (ở đây chỉ Tiêu Duy) cũng vậy. Ở giữa tin và không tin, tôi chọn tin.”

Nghiêm Chính không thèm che dấu cười nhạo báng: “Tin, cô dựa vào cái gì mà tin tưởng cái loại cặn bã đó?”

“Cặn bã cũng có tình cảm.” Lục Tiểu Phong lẳng lặng nói: “Nếu anh ta còn có tình cảm đối với tôi, anh ta cũng sẽ không làm chuyện để tôi xem thường.”

Lời này của nàng làm cho trong lòng ba người đàn ông dậy sóng.

“Cô thật sự là càng sống càng thất bại, tôi thất vọng quá rồi.” Nghiêm Chính vịn vào ghế ngồi xuống, những nếp nhăn in hằn trên mặt giống như trong nháy mắt đều hiện ra, thân hình nhanh chóng trở nên già nua.

Lục Tiểu Phong có chút không đành lòng, nhưng nàng vẫn còn muốn nói, nàng quay đầu lại mặt hướng về phía Tô Trí Nhược, nhưng không có nhìn ánh mắt của anh ta, chính nàng cũng thấy buồn cười khó hiểu, sau đó nàng lại vẫn sợ nhìn thấy trong mắt anh ta sự coi thường: “Anh cho rằng anh đi thu thập chứng cứ Tiêu Duy sẽ không biết chút nào sao? Không ai có thể động chân động tay được ở dưới mi mắt của anh ta. Những chứng cứ kia chỉ sợ phần lớn đều hướng về phía Bạch Phi, là y (ở đây chỉ Bạch Phi) từ đầu đến cuối bố trí sắp xếp người đào bới mảnh đất kia lên tìm kiếm IX, Tiêu Duy không có nhúng tay vào. Anh ta chỉ giả vờ như không biết, anh ta làm bộ như người không biết gì ngược lại là muốn nói cho chúng ta biết một điều, hiện tại anh ta không có nhược điểm. Em nghĩ kết cục tốt nhất là để không có chuyện gì là mọi người đều lùi lại một bước sẽ thấy biển rộng trời cao. Nếu lại đi bắt anh ta, lý do chính nghĩa ban đầu sớm đã bị vì báo thù mà bóp méo, mà trở thành người cứ vì báo thù mà đánh mất chính mình.”

Ba người cùng lúc rơi vào im lặng, giống như đang tự hỏi những lời nói của Lục Tiểu Phong có đạo lý hay không, nhớ lại chính mình trong trận chiến này đóng vai người như thế nào. Cho dù có không cam lòng nhiều hơn nữa, lời của cô ấy giống như độc dược, nhưng bọn họ lại không có cách nào tránh né, không thể phủ nhận.

Trải qua một lúc lâu, Nghiêm Chính từ trong trạng thái cứng đờ khôi phục lại như cũ, ông mệt mỏi bất đắc dĩ hỏi: “Cô khẳng định không phải là bao che cho y, y cũng không phải trả thù?”

“Tôi khẳng định.”

“Cuối cùng y đã nói với cô những gì?”

Lục Tiểu Phong cắn cắn môi, nói: “Anh ta nói ba ngày sau đợi tôi ở sân bay.”

66. Chương 66

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã tới tháng ba.

Gió nhẹ mang theo chút hương vị của mùa xuân thổi qua, ánh mặt trời trở nên quyến rũ, dường như cái lạnh giá trong lòng người của mùa đông cũng bị ấm áp hòa tan.

Trong cục cảnh sát tất cả vẫn như thường lệ, người trong cục cảnh sát rất bận rộn điều tra vụ án, chuyện ba ngày trước tuy rằng tạo thành một sự xôn xao không nhỏ, nhưng nhanh chóng bị cấp trên đè ép xuống, mọi người cứ tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm làm việc cho tốt. Cho dù người khác nhìn qua giống như không có việc gì phát sinh, nhưng mà người mẫn cảm vẫn sẽ nhận thấy được có khác thường rất nhỏ.

Nghiêm Chính nói xong Trần Từ tổng kết, tuyên bố tan họp, những người khác túm năm tùm ba đi ra khỏi phòng họp, chỉ có Tô Trí Nhược vẫn ngồi bên cạnh ông, nhìn qua chính là đang ngăn người, cả cuộc họp đều là cái bộ dạng này.

Nghiêm Chính ngậm thuốc lá, hút mạnh một hơi, thấp giọng nói: “Hai ngày qua đã làm những gì?”

Tô Trí Nhược nghĩ máy móc, hai ngày qua thật ra hắn cũng không có làm gì, gọi điện thoại cho Tân Tử, cảm ơn cậu ta có nghĩa khí như vậy, sau đó rời khỏi phòng ở của Kha Dịch, lần thứ hai dọn về nhà, tiếp theo sau đó là đi làm, điều tra vài vụ án nhỏ... Tô Trí Nhược mơ hồ nói: “Không có gì.”

“Cô ấy đâu?”

Nghiêm Chính hiểu chuyện của bọn họ cũng chỉ có trong hai ngày qua, giải cho tên tiểu tử này giữ bí mật được tốt như vậy, hiện tại ông hiểu được vì sao trong khoảng thời gian này cảm xúc của Tô Trí Nhược không ổn định như vậy, dù sao đã kích đó quá lớn.

Cô ấy?

Như là bị dao nhọn đâm một nhát, Tô Trí Nhược có chút phản ứng, rồi sau đó nhanh chóng lại im lặng, lời nói lạnh như băng: “Không biết.”

Nghiêm Chính cũng im lặng theo, đến tận khi điều thuốc trong tay cháy hết mới mở miệng lần nữa: “Bây giờ đi tới sân bay chắc hắn còn kịp.”

Tô Trí Nhược rầu rĩ, lại có chút cảm hận nói: “Cái loại chuyện này, đã làm một lần, sẽ không làm tiếp lần thứ hai.”

“Chớ có hối hận.” Nghiêm Chính nói xong, dập đầu thuốc lá, lại nghĩ ra điều gì đó, nói: “Có lẽ cô ấy chỉ muốn bảo vệ cậu.”

Nghiêm Chính đi rồi, phòng họp chỉ còn một mình Tô Trí Nhược, bên trong còn nồng nặc mùi thuốc lá, hắn không hút thuốc lá, cũng không thích mùi thuốc lá, mùi này làm cho hắn rất buồn bực. Bây giờ là 3 giờ chiều, Tiêu Duy bay chuyến 5 giờ. Từ nơi này đi tới sân bay cần khoảng chừng một giờ.

Tô Trí Nhược lại ngồi nghĩ, trong đầu lần lượt hiện lên cảnh tượng sau khi gặp gỡ cùng Lục Tiểu Phong, hắn đột nhiên phát hiện ra những ngày hạnh phúc ngọt ngào của bọn họ lại ít như thế, nhìn như quan hệ của hai người bọn họ hắn làm chủ đạo nhưng thật ra mơ hồ đã bị cô ấy kiểm soát. Có đôi lúc hắn cố gắng suy nghĩ có thể cô ấy thật sự cảm động, mới đồng ý ở chung một chỗ với hắn. Ở trước lúc Tiêu Duy xuất hiện, hắn có thể không thêm để ý đến sự tồn tại của Trình Băng, chỉ có điều Tiêu Duy không giống như vậy. Nếu mà chỉ nói đến tố chất, hình tượng, khí thế của lãnh đạo, hắn căn bản không sợ y, nhưng mà Tiêu Duy không tệ, y vừa trưởng thành vừa anh tuấn, tuy rằng cơ trí có chút狡 hoạt, nhưng không thể phủ nhận y rất có quyết đoán, ở trước mặt người đàn ông này những thứ kiêu ngạo đáng giá của hắn dường như không đáng một đồng.

Thăm thoát, đồng hồ lại chạy qua 20 phút.

Hắn tự hỏi chính mình, như vậy Lục Tiểu Phong thích hắn hay là thích người kia, suy nghĩ không đến một giây, hắn phát hiện ra đáp án vẫn giống như lúc trước. Có lẽ hắn tức giận, là oan ức, là tức giận, càng là thất bại, nhưng con người thường hay không thể khống chế chuyện tình cảm, cho dù hắn biết mình bị lừa, thậm chí không đoán ra địa vị của hắn trong lòng cô ấy, nhưng mà khi hắn nghĩ đến buông tay lại cảm thấy đau lòng. Loại tình cảm này từ xưa đến nay hắn thường coi thường không phải là của đàn ông, hiện giờ chân thực phản ánh ở trên người hắn.

Lại năm phút trôi qua.

Tô Trí Nhược không tiếp tục do dự, cho dù hắn không bằng Tiêu Duy thì sao, MD, nhưng hắn là bạn trai chính thức! Chính nghĩa bao giờ cũng chiến thắng tà ác, không phải sao.

Xe thể thao chạy thẳng một đường đến sân bay, trong đầu không có còn những ý nghĩ lung tung lộn xộn gì đó, người cũng chột nhanh nhẹn, Tô Trí Nhược cẩn thận kiểm tra lịch bay, hắn nhớ rõ chuyến bay của Tiêu Duy là... thấy rồi, chuyện tới sát nút lực chú ý của hắn tập trung cao độ, ánh mắt không buông tha cho từng người qua lại.

Hắn đến đây là đêm xem Lục Tiểu Phong lựa chọn, nếu cô ấy đến đây, như vậy lựa chọn của cô ấy chính là Tiêu Duy, nếu cô ấy không tới, như vậy lựa chọn của cô ấy chính là mình. Về phần tại sao không hỏi thẳng

Lục Tiểu Phong, kiều ngạo của người đàn ông khiến cho hắn muốn tận mắt thấy kết quả. Cho dù cô ấy đến đây, hắn cũng muốn tranh thủ nốt lần cuối cùng.

Người như Tô Trí Nhược trở thành điểm gây chú ý ở sân bay, Tiêu Dục cũng là người rất gây chú ý, cho nên đầu tiên Tô Trí Nhược nhìn thấy anh ta, sau đó... nhìn thấy Lục Tiểu Phong.

Tiếp theo sau đó, hắn nhìn thấy bọn họ đang đứng một chỗ ôm nhau.

Giống như tình nhân.

Lúc Tô Trí Nhược bỏ đi có thể dùng từ hồn bay phách lạc để hình dung, rất nhiều người cũng khó hiểu nhìn người đàn ông xinh đẹp này sắc mặt tái nhợt chạy ra khỏi sân bay. Hắn nghĩ rằng thần kinh của hắn đã trải qua huấn luyện phải rất kiên cường, nhưng mà sau khi tận mắt nhìn thấy một vài cảnh tượng, hắn mới phát hiện hóa ra bản thân mình căn bản không chịu nổi. Tay mở cửa xe run bần bật, xe khởi động hai lần mới thành công, một chân giẫm xuống chân ga nhưng hắn không biết nên lái đi đâu.

Lục Tiểu Phong im lặng bị Tiêu Dục ôm, cảm thấy được trong thân thể của anh ta kiềm nén sức lực, nàng hơi có chút cảm thán.

Dường như là muốn mãi mãi ôm nàng không buông tay, qua một lúc lâu Tiêu Dục cũng không có nhúc nhích, Lục Tiểu Phong do dự một chút, nói: “Thời gian không còn sớm.”

“Cứ chờ một chút đi.”

“Cũng không phải không quay trở lại.”

Lần này anh ta chỉ đi đến Mỹ đàm phán một số chuyện làm ăn.

“Nhưng mà sau này sẽ không còn như vậy nữa.”

Nàng lại im lặng, để cho anh ta ôm. Nàng chỉ tới tiễn biệt, hơn nữa nói cho anh ta biết, bọn họ không hợp nhau, nàng sẽ không đi cùng anh ta. Liêu Khả Nham nói rất đúng, nếu bình tĩnh cũng nói chuyện với anh ta, hiệu quả so với giương cung bạt kiếm đấu tranh tốt hơn rất nhiều.

“Lần trước em hỏi tôi ba vấn đề, bây giờ hắn phải nên đến phiên tôi hỏi em ba vấn đề chứ?”

Một lúc lâu, bên tai truyền đến tiếng nói dịu dàng bình tĩnh của Tiêu Dục, rất lâu rồi không có nghe thấy anh ta dùng loại giọng điệu này nói chuyện với nàng, không có cảm xúc hỗn loạn dư thừa gì, giống như có thể vượt phẳng nếp gấp ở đáy lòng.

Ở trong phòng thẩm vấn nàng hỏi anh ta ba vấn đề.

Thứ nhất, rốt cuộc anh ta có tiếp tục dính dáng đến ma túy hay không.

Anh ta trả lời, không có.

Thứ hai, anh ta có phải muốn trả thù nàng hay không.

Anh ta trả lời, Không có.

Thứ ba, rốt cuộc anh ta muốn nàng làm cái gì.

Anh ta lại im lặng, trả lời, ở chung một chỗ với em.

Lúc này, Tiêu Dục hỏi vấn đề thứ nhất: “Em có hận tôi hay không?”

Lục Tiểu Phong nói chi tiết: “Từ hận, hiện tại không còn.”

Đối với đáp án này Tiêu Dục rất hài lòng, vì thế lại hỏi: “Nếu lúc trước chúng ta không phải có thân phận như vậy, có phải có thể ở chung một chỗ hay không?”

“Có lẽ vậy.”

“Nói như vậy, có phải chứng tỏ em có yêu tôi hay không?”

Vấn đề này, có quá nhiều người từng hỏi nàng, nàng chưa từng có đưa ra một cái đáp án chính xác, hoặc có lẽ chính nàng cũng không biết đáp án là gì.

Nàng giơ tay lên, vỗ nhẹ lên lưng của anh ta, tầm mắt xa xăm: “Tôi hi vọng rất lâu sau này, khi chúng ta ngồi lại cùng nhau, có thể mỉm cười nhớ đến thời gian đã qua.”

“Boss, thời gian đã đến...”

Bạch Phi không nhìn được đi tới nhắc nhở, nhưng mà đến gần liền nhìn thấy hình ảnh như vậy, có chút xấu hổ đứng ở đó.

Tiêu Duy cũng không chú ý tới y, anh ta nhẹ nhàng nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Tôi hiểu.”

Anh ta buông nàng ra, trên khuôn mặt tuần mỹ nửa là tươi cười nửa là không đành lòng, rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt anh ta như thế.

“Biết vì sao tôi bằng lòng buông tay không?”

Lục Tiểu Phong lắc đầu.

“Bởi vì lần đầu tiên em chịu thẳng thắn chân thành đối với tôi, cũng là lần đầu tiên bằng lòng tin tưởng tôi. Nếu em không làm như vậy, có thể tôi sẽ thật sự không bỏ qua.”

Lục Tiểu Phong nhìn anh ta không nói lời nào, có lẽ là nàng cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tiêu Duy nở nụ cười, khôi phục bộ dạng thường ngày của anh ta: “Đối với chuyện anh ấy mất tôi thật xin lỗi, ba chữ thật xin lỗi kia, tôi chỉ nói một lần. Nhưng tôi nghĩ, hiện tại em đã không cần nữa. Như vậy, hẹn gặp lại.”

Bạch Phi đứng ở trước mặt Lục Tiểu Phong dường như muốn nói gì đó, Lục Tiểu Phong hiểu ý của y, thẳng thắn cướp lời nói trước y: “Boss nhà anh lợi hại thế nào anh chắc hẳn rất rõ, không nên tiếp tục làm ra vẻ khôn ngoan, lần này giữ được mạng, sau này liền trung thành nghe anh ta dặn dò sai bảo.”

Tuy rằng vẻ mặt Bạch Phi nhăn nhó như bị táo bón, nhưng cuối cùng vẫn thấp giọng nói câu cảm ơn, sau đó chạy bộ lên đuổi kịp Tiêu Duy.

Tiêu Duy đi rất nhanh, anh ta không có quay đầu lại.

Chẳng biết tại sao, bóng lưng của anh ta ở nơi này trong nháy mắt khiến nàng cảm thấy có chút bị thương.

Nàng không hỏi anh ta dự định cùng Kim Dục như thế nào, cũng không có hỏi anh ta khi nào thì trở về, dù thế nào đi nữa cuối cùng bọn họ vẫn là hai người hai con đường riêng, chỉ cần biết rằng tất cả mọi người đều buông xuống, là đủ rồi.

Khi Lục Tiểu Phong rời khỏi sân bay, cảm thấy mặt trời hôm nay nắng thật không bình thường, áp lực trong lòng rất lâu tự dưng hẫng hái lên. Nàng nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra bấm một chuỗi số rất nhanh nhẹn.

Chỉ chốc lát, đầu bên kia truyền đến giọng nữ dịu dàng: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Lục Tiểu Phong ngăn người, dứt khoát gọi thẳng tới cho Nghiêm Đội.

“Alo.” Giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Đội từ tốn vang lên.

“Là tôi. Tô Trí Nhược ở trong cục không?”

“Không có, buổi chiều tiểu tử đó xin phép nghỉ.” Nghiêm Chính chậm chạp nói: “Có lẽ đến sân bay.”

Sân bay? Nàng không nhìn thấy anh ta, Lục Tiểu Phong mơ hồ cảm thấy rằng không tốt.

Thật ra hẳn không biết mình nên đi đâu, lúc mơ hồ dừng lại xuống xe, phát hiện đã ở dưới lầu nhà Lục Tiểu Phong. Trong cửa sổ tối đen, chứng thực trong nhà không có ai.

Hắn còn nhớ rõ lần trước khi chuyển ra khỏi nơi này tức giận đến thế nào, hiện tại lại bước nào nơi quen thuộc này, không biết có phải hợp với nơi này hay không, ngoại trừ cảm thấy thân thể rất nặng nề, tư duy rất hỗn loạn, hắn không có những cảm giác khác, ngay cả cười hay đau lòng đều cũng tê dại.

Không có việc gì có thể làm, hắn đem cả người vùi trong ghế sofa, Tivi sáng lên, không phải vì xem, chỉ vì có chút âm thanh, quá im lặng mà nói, hắn sẽ có nhiều ý tưởng điên cuồng khó hiểu.

Nếu như nói Lục Tiểu Phong là một người lý trí lớn hơn tình cảm, vậy Tô Trí Nhược chính là một người tình cảm lớn hơn lý trí.

Sắc trời đã tối đen, ánh đèn trên màn hình Tivi lúc sáng lúc tối, đem mặt của hắn làm nổi bật lên rất quý giá.

Đột nhiên bên ngoài cửa truyền tới tiếng mở khóa.

Tô Trí Nhược trì trệ suy nghĩ, có lẽ là ảo giác đi, người cũng đã ở trên máy bay rồi.

Nhưng mà cái thanh âm kia quá chân thực, rất rõ, sau đó, cửa mở.

67. Chương 67: Chương Cuối

Đến tận khi người đứng trước mặt hắn, Tô Trí Nhược cuối cùng cũng tỉnh táo lại, lập tức trốn mất há hốc mồm nhìn Lục Tiểu Phong nửa ngày không nói nên lời một câu. Lục Tiểu Phong không chú ý đến vẻ mặt ngớ ngẩn kia, tảng đá trong lòng xem như đã hạ xuống, nàng tìm kiếm rất nhiều nơi, gọi điện thoại cho tất cả những người quen biết, cuối cùng chỉ mang theo may mắn trở về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy hình dáng Tô Trí Nhược ngẩn người.

Không hiểu sao, trong lòng thấy chua xót.

Ánh sáng màn hình lập lòe, mặt Tô Trí Nhược nổi bật lên có vẻ quý giá, làm cho vẻ mặt của anh ta càng quý giá, giống như rất quý giá.

Hắn há hốc mồm, hốt hoảng nói: “Tại sao em lại trở về đây?”

“Đây là nhà của em, tại sao em lại không thể trở về?” Lục Tiểu Phong không khách khí ngồi xuống bên cạnh Tô Trí Nhược.

“Không đúng...” Tô Trí Nhược cảm thấy có chút rối loạn, trong rối loạn đột nhiên sinh ra chút gì đó vui sướng, nhưng vui sướng này vẫn chưa đến mức phát điên, đã lại bị nghi ngờ chặn lại: “Em quay trở về làm gì? Không đi cùng vị hôn phu của em?” (ôi vẫn bị ghen, hô hô hô)

Lục Tiểu Phong như không có việc gì nói: “Tháng sau anh ta sẽ trở về thôi.”

Tô Trí Nhược ghen lại, tốt lắm, hắn lại tự ngược đãi chính bản thân mình.

Lục Tiểu Phong cầm lấy điều khiển tivi ở trong tay gỗ gỗ, hỏi lại: “Nói mới nhớ, đây là nhà em, anh tới nhà của em làm cái gì?”

“Tôi...”

Tô Trí Nhược ghen lời, không tìm ra lý do, nhưng mà nghĩ lại, oan ức của chính mình còn chưa đủ nhiều hay sao? Bởi vì Lục Tiểu Phong, thể diện của Tô Trí Nhược mất hết, việc hắn nhẫn nại như vậy không phải người bình thường nào cũng chịu được, còn phải đối mặt với một cái kết cục chán nản. Tô Trí Nhược cũng không biết từ khi nào thì chính mình biến thành một người dễ bảo như vậy, bị lừa bị bắt nạt bị giấu diếm bị vứt bỏ, một người đàn ông đã ném sạch thể diện vì một người phụ nữ, hắn vẫn còn ngu ngốc nhớ tới cô ấy như vậy. Nửa đời trước của hắn, bởi vì được cô ấy giải cứu mà cứ khẳng khẳng đi theo bóng lưng của cô ấy, lấy cô ấy làm tinh thần làm động lực của hắn, sau này hắn biết được sự thật về cô ấy, lại từng nghĩ rằng cô ấy chính là người cùng đi với hắn đến suốt cuộc đời, ngốc quá đi, trên thế giới này tại sao còn có người ngốc như hắn vậy, ngốc đến chính hắn cũng muốn tát vào mồm mình mấy cái.

Tô Trí Nhược bày ra một bộ mặt như mặt quan tòa, lạnh cứng nói: “Quan hệ của chúng ta bây giờ là như thế nào?”

Lục Tiểu Phong nghe giọng điệu của anh ta cũng biết anh ta nhất định đã hiểu lầm, cũng may bây giờ anh ta vẫn còn bình tĩnh, nàng có thể từ từ giải thích.

“Khi hai mươi bốn tuổi em quen biết Tiêu Duy, lúc đó em và Trình Băng đã là thanh mai trúc mã hai mươi năm.” (oa, quen nhau từ học mẫu giáo a ^^)

Tô Trí Nhược nghe lời nói không đầu không đuôi của cô ấy ngẩn người, không biết cô ấy muốn làm gì, hiện tại hẳn chỉ cần nghe thấy cái tên Tiêu Duy là toàn thân cứng ngắc, nhất định phải gắng hết sức kiềm chế mới không để ỉnh tức giận: “Hiện tại nói với tôi chuyện này để làm gì...”

Nhưng mà Lục Tiểu Phong cứ tự mình nói tiếp: “Đó là một chuyện rất vô tình, lúc em lái xe motor bị xe của Tiêu Duy đụng phải, khi đó còn trẻ, lá gan cũng lớn, không để ý đến ai liên can nhau với tài xế của anh ta, đang muốn gọi sư huynh ở đội giao thông đến giúp đỡ, lại bị Tiêu Duy ngăn cản, anh ta nói vội đi có việc, để lại cho em số điện thoại, nói sửa xe xong thì tìm anh ta đòi tiền. Sau đó, em đột nhiên phát hiện người này chính là nhân vật luôn được chú ý đặc biệt ở trong đội, có thể nói khi lần đầu tiên em cùng anh ta gặp mặt xong liền lập tức đưa ra quyết định sẽ tiếp cận anh ta.”

Về mặt Lục Tiểu Phong rất thờ ơ, cũng làm cho Tô Trí Nhược ở bên cạnh từ từ bình tĩnh lại, đây là một đoạn quá khứ cô ấy không muốn nhắc tới, giống như đây mà ma chú của cô ấy, là cấm kỵ, nói ra, cô ấy sẽ chết.

“Anh ta rất tốt với em giống như có chút hứng thú, đúng như chính anh ta nói, chưa từng có người nào dám lớn tiếng nói chuyện với anh ta như vậy, cũng không có người phụ nữ nào dám không giả bộ cứ ở trước mặt anh ta cười liên tục, mắng liên mắng. Qua một thời gian, em và anh ta đã có chút quen thuộc, em đem chuyện này thông báo cho cấp trên, bản thân xin làm người nằm vùng. Đó là một cơ hội, cấp trên sẽ không phản đối, cho nên thân phận cảnh sát của em bị xóa đi hoàn toàn. Chỉ có Trình Băng không đồng ý cho em làm như vậy, khi đó em cùng với anh ấy đã nói đến chuyện hôn nhân, anh ấy cho rằng một chiêu này của em quá nguy hiểm, nói không chừng chính là có đi không có về, nhưng khi hai mươi bốn tuổi em làm sao để nào tai những lời này. Em chỉ nghĩ em muốn lập công, phải trừ bỏ cái ác, em là thần súng, em sợ cái gì. Chuyện hôn nhân của em và Trình Băng vì như vậy mà gặp trở ngại, bởi vì em rất kiên quyết, anh ấy cũng không có cách nào ngăn cản, từ nhỏ đến lớn, anh ấy đều nhường nhịn em.”

Ánh mắt dường như hơi khô, Lục Tiểu Phong dụi dụi con ngươi, điều chỉnh hơi thở, nói tiếp: “Sau buổi tối em tiếp cận Tiêu Duy em hiểu được người đàn ông này không đơn giản, ánh mắt của anh ta giống như có thể nhìn thấu tất cả, em ở cạnh anh ta giả ngây giả dại, sắm tốt vai diễn mới của em, một người sáng tác tự do, không dám có chút sai lầm. Mới đầu em thầm nghĩ cùng tạo quan hệ với anh ta thật tốt, làm bạn bè, nhờ quan hệ của anh ta nghĩ sẽ tiến vào công ty của anh ta, như vậy có thể thuận tiện cho việc điều tra vụ án của em. Thật không ngờ sau hai tháng, anh ta thông báo cho em, muốn em làm bạn gái của anh ta.”

Trong tivi tiếng thông báo tin thời sự rất lớn, nhưng mà giọng nói êm ái của cô ấy lại rành mạch truyền vào trong tai của hắn, tác động lên nhịp điệu tim đập.

“Em rất khiếp sợ.” Lục Tiểu Phong nói đến đây tự nở nụ cười giễu cợt: “Ý niệm đầu tiên trong đầu là có phải anh ta đã phát hiện ra thân phận của em hay không, do đó muốn tới thăm dò em. Cho nên, em từ chối. Nhưng mà đến nửa tháng sau tuy rằng anh ta không nhắc lại chuyện này, nhưng em cảm thấy được anh ta dùng phương pháp dụ dỗ với em ám chỉ ý tứ của anh ta. Nửa tháng sau, lần thứ hai anh ta chính thức thông báo đến em. Nghĩ đến có lợi, như vậy càng có thể tiếp cận được anh ta, tìm hiểu tin tức, sau này báo cáo cho cấp trên. Thật ra, nếu chỉ đứng trên phương diện là bạn trai mà nói, anh ta là một người bạn trai hoàn hảo, dịu dàng, cẩn thận, chăm sóc, dường như em không tìm được tật xấu của anh ta, có đôi lúc em cũng tự hỏi, một người như vậy, vì sao phải đi buôn lậu ma túy? Say này càng thâm nhập càng hiểu rõ được anh ta, em đã tìm được đáp án rồi, anh có biết là gì không?”

Tô Trí Nhược mù tịt lắc đầu.

“Kích thích. Cái gì anh ta cũng có, anh ta khát khao được kích thích, khiêu chiến với ranh giới đạo đức để được kích thích, cùng liên hệ với hai bên trắng đen để kích thích, so đo trí tuệ nắm toàn cục trong tay để được kích thích. Anh ta tự nhận rằng không ai từng thắng được anh ta. Quan hệ của em với anh ta đạt tới mức nhất định, nhất là sau khi anh ta cầu hôn với em, anh ta cũng cho em thấy anh ta làm một số chuyện “lạm ả”, em nghiêm nhiên trở thành Chị Hai, càng lại có thể dựa vào tên tuổi của anh ta tìm hiểu một số

tin tức, em tự cho rằng việc mình làm rất bí mật, nhưng vẫn bị người khác phát hiện, người phát hiện ra không phải là Tiêu Duy, mà là Kim Dục. Cô ta hận em thấu xương, bởi vì trước khi em xuất hiện, cô ta là tình nhân của Tiêu Duy, tuy rằng Tiêu Duy luôn một mực không thừa nhận bọn họ từng có quan hệ yêu đương. Khi phụ nữ đang ghen thì trái tim và giác quan thứ sáu rất mạnh, em mơ hồ cảm thấy bất thường, lập tức âm thầm thông báo cho Nghiêm Đội, khi đó ở trong tay em đã nắm giữ không ít chứng cứ, có thể rút lui, vì vậy chúng em hẹn hành động vào một buổi tối. Trước đó một ngày, em thừa lúc anh ta đi vắng liêu lĩnh tới biệt thự trên núi trộm IX ra ngoài, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, trước kia chúng em vẫn cho rằng anh ta sẽ đem đồ vật này đặt ở cái nhà xưởng bỏ hoang, hoặc là một chỗ bí mật khác, nhưng mà anh ta lại đem thứ này đặt công khai ở biệt thự nhà mình, coi như vận may của em tốt, lúc em trộm xong đi ra không bị người nào phát hiện. Em nghĩ, em đã công đức viên mãn.” (Công lao và ân đức đã toàn vẹn.)

Lục Tiểu Phong ngừng lại, giống như cảm xúc đang nổi lên, Tô Trí Nhược cảm thấy rằng kế tiếp chính là đoạn trí mà mà cô ấy không bằng lòng nói đến nhất.

Một hồi lâu, cuối cùng Lục Tiểu Phong mở miệng nói: “Trình Bằng vẫn luôn phản đối chuyện em làm nằm vùng, cho nên, lúc em rút lui anh ấy tự mình đến tiếp ứng cho em. Sau khi chúng em gặp mặt thả lỏng cảnh giác là lúc, Tiêu Duy dẫn theo Bạch Phi, còn có một đám đông thuộc hạ xuất hiện. Em chưa từng thấy anh có bộ dạng nổi giận như thế. Anh ta nói anh ta tin em, không để ý tới chuyện Kim Dục tố giác, nhưng mà kết quả là em ở sau lưng hung hăng đâm anh ta một dao, nếu không có chuẩn bị sớm, có thể anh ta sẽ chết ở trên tay của em. Mất thấy thân phận bại lộ, em cũng không giả bộ, nói với anh ta, em là cảnh sát, anh ta là tội phạm, cảnh sát bắt tội phạm là chuyện đương nhiên. Những lời này hoàn toàn chọc giận anh ta, em cho rằng anh ta sẽ bắn chết chúng em ngay tại chỗ, Trình Bằng không mang theo súng ra ngoài, em cũng không có vũ khí, chúng em đều rất hồi hộp, nhưng sau đó Tiêu Duy lại đem cả hai chúng em dẫn về biệt thự trên núi, cái biệt thự đó ở trên vách núi, phía dưới là biển. Khi đó em chỉ biết, anh ta nhất định muốn tra tấn chúng em.” Lục Tiểu Phong càng nói càng khó khăn, nàng không kìm lòng được cuộn tròn chân lên, cánh tay ôm chặt lấy đầu gối.

“Suốt ba ngày ba đêm, không ăn uống không ngủ nghỉ, không ngừng tra hỏi, em mới biết được bản lĩnh mắng chửi người khác của anh ta cũng là hạng nhất, tinh thần của em thiếu chút nữa thì sụp đổ. Nhưng em biết, anh ta chỉ mắng chửi em, công kích em ở trên phương diện tinh thần, vẫn chưa dụng hình đối với em, anh ta muốn hỏi em về IX, nhưng mà lúc trên đường chạy trốn em đem nó giấu ở trong một cái công viên cũ, có lẽ là trực giác của em nói cho em biết sẽ có chuyện gì đó phát sinh. Tiêu Duy ở bên này không ngừng gây áp lực với em, vậy nhất định Trình Bằng cũng không dễ sống, bởi vì anh ta đã phát hiện ra quan hệ của em với Trình Bằng, anh ta sẽ không bỏ qua cho Trình Bằng. Tiêu Duy tuyệt đối sẽ không khoan dung cho chuyện người của anh ta phản bội, em nghĩ anh ta nhất định sẽ lợi dụng Trình Bằng để tra tấn em, quả nhiên, anh ta nói với em anh ta muốn cho Trình Bằng dùng ma túy, để cho anh ấy đang từ một cảnh sát dũng cảm của đội phòng chống ma túy, biến thành một người không có ma túy thì không sống được.”

Tô Trí Nhược không tự chủ xiết chặt nắm tay, giống như có thể nhìn thấy Mông Sa cùng đường bị trói chặt vào ghế, sau đó Tiêu Duy ở bên cạnh cô ấy tra tấn cô ấy từng chút một, cái loại biến thái cùng tàn nhẫn này, hẳn chỉ hơi tưởng tượng một chút, cũng đã bắt đầu không chịu nổi.

“Em rất sợ hãi, Trình Bằng đối với em rất quan trọng, anh ấy là người thân của em, em có thể chết, nhưng em không muốn nhìn thấy anh ấy chết. Đúng lúc đó, Nghiêm Đội, Kha Dịch dẫn người tìm đến nơi này, đột nhiên ngoài dự đoán của mọi người kiên cường cứu người. Trận chiến hỗn loạn kia, một khắc em cũng không muốn nhớ lại, nhưng cũng không một khắc nào có thể quên hẳn. Cuối cùng, Tiêu Duy ép em đi tới bên vách núi, Trình Bằng cũng đã được cứu ra, khi anh ấy xuất hiện ở trước mặt, em gần như không nhận ra anh ấy, anh ấy bị đánh đến máu thịt lẫn lộn, nhưng mà anh ấy dám chạy tới cứu em. Tiêu Duy lấy súng chìa vào đầu em, lần đầu tiên em cảm thấy được hòng súng hóa ra lạnh băng như vậy, lúc ấy em đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ chết. Trình Bằng liền phục kích ở sau lưng Tiêu Duy, anh ấy tấn công Tiêu Duy, đánh văng súng của anh ta, em thừa dịp hỗn loạn trốn thoát khỏi tay thủ hạ của Tiêu Duy, còn dụng đến được khẩu súng vừa rơi trên mặt đất kia.”

Tô Trí Nhược biết được tiếp theo sẽ là gì, hẳn có một tia sợ hãi, đột nhiên rất sợ cô ấy sẽ nói ra những lời tiếp theo, vội lên tiếng ngắt lời: “Không cần nói, có thể...”

Sắc mặt Lục Tiểu Phong dần dần trắng bệch, giọng nói cũng hơi hơi phát run, nhưng mà nàng cố chấp nói: “Đầu óc của em trong nháy mắt trống rỗng, sau đó em giơ súng lên, nhắm ngay Tiêu Dục, nhưng mà hai người bọn họ đang hỗn đấu, em căn bản không thể nào xuống tay. Tay của em rất ổn, nhưng mà ý thức của em lại mơ hồ, em không muốn tìm một lý do, bởi vì không thể phủ nhận, khi đó trạng thái của em căn bản không thể nổ súng. Nhưng tay giống như là không thể khống chế, đến tận sau khi tiếng súng vang lên, em mới ý thức được em làm cái gì, bốn phía giống như đều yên tĩnh lại, động tác của hai người kia đều dừng lại, là Trình Bằng dừng động tác trước, anh ấy quay đầu lại nhìn em, mở miệng không biết nói những gì, sau đó từng giọt máu trên người anh ấy từ từ chảy xuống, ngã nhào trên mặt đất. Em hoàn toàn ngu muội, ngay cả phải sợ hãi kêu lên cũng quên mất, cứ ngơ ngác nhìn anh ấy nằm trên mặt đất, đôi mắt còn nhìn em chằm chằm.”

“Đủ rồi, tôi nói đủ rồi, tôi biết rồi, em không cần nói nữa.” Tô Trí Nhược rốt cuộc không chịu đựng được nữa, hần kiên quyết quay người của cô ấy về phía hần, hần nghĩ rằng cô ấy sẽ khóc, nhưng mà cô ấy không khóc, có điều biểu cảm bày ra so với việc khóc còn khó coi hơn.

“Là em giết anh ấy, Tiêu Dục nói không sai, em không xứng làm thần súng, sau khi em bắn một phát súng xong, cũng không biết là ai hướng về phía em nã một phát súng, em được Kha Dịch xô qua, nhưng vẫn không tránh thoát, đạn bắn vào tay, để lại vết sẹo tội nghiệt này. Trình Bằng không có chết ngay tại chỗ, cấp cứu năm ngày, bác sĩ nói ý chí của anh ấy thật kiên cường, thậm chí có thể trước lúc chết nói chuyện với em, nhưng cuối cùng anh ấy, vẫn đã chết.” (huhu, ta buồn a *sụt sụt*)

Trong phòng im lặng, tiếng nói trong tivi đã trở thành chủ đạo.

Tô Trí Nhược hồi hận, hần luôn tò mò muốn biết cái đoạn quá khứ cô ấy cứ giấu diếm kia, nhưng bây giờ, sau khi chính tai hần nghe thấy cô ấy gắng hết sức kiềm chế nói hết mọi chuyện xong, hần đột nhiên cảm thấy sao mình lại tàn nhẫn như vậy, đây rõ ràng là muốn cô ấy trải qua một lần nữa cái quá khứ không dám nhớ lại kia, cái loại cảm giác này so với bị lãng trí còn thống khổ hơn, thật sự là sống không bằng chết.

“Trước khi Trình Bằng chết, em cùng anh ấy đăng kí kết hôn, sau khi anh ấy chết, em nghe lời của anh ấy, kiềm chế lửa giận báo thù, tiêu hủy IX, từ đó về sau thay tên đổi họ, trải qua cuộc sống của người bình thường. Có lẽ thương hại em sau một đêm mất đi quá nhiều, cấp trên cũng không có trách móc em nặng nề, mà lại sắp xếp cho em cuộc sống mới, cũng bảo vệ người thân cuối cùng của em, là mẹ của em. Có thể Nghiêm Đội tự trách lúc ấy chỉ phải mỗi Trình Bằng đi tiếp ứng em, gây ra sai lầm lớn, chủ động xin từ chức, điều khỏi đội phòng chống ma túy, Kha Dịch vẫn còn tức giận em, từ đó về sau vẫn không liên lạc với em. Mà từ đó, trên đời này không còn Mông Sa, chỉ có Lục Tiểu Phong.”

Về mặt của nàng từ từ ôn hòa, cuối cùng cũng bình tĩnh, nàng nghiêm túc nhìn anh ta, đáy mắt lộ ra tia sáng làm cho anh ta không thể tránh né: “Mông Sa là một giấc mộng trong lòng anh, em không muốn phá hoại nó, không phải em không tín nhiệm anh, mà là em nghĩ muốn cho giấc mộng của anh có thể mãi mãi hoàn mỹ như vậy. Em thì khác, em là người nhất gan, đã làm nhiều chuyện sai, sau đó trốn chạy, em có nhiều khuyết điểm như vậy, làm sao có thể là thần tượng trong lòng anh? Em không xứng đáng.”

“Không phải...”

“Có phải anh cho rằng em chỉ bắt anh làm một vật thay thế cho đỡ cô đơn hiu quạnh hay không, ở trong lòng em anh không quan trọng chút nào?”

Lông mày xinh đẹp của Tô Trí Nhược lập tức nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú rất tiêu tụy, nửa ngày mới phun ra một câu: “Không phải sao?”

“Chẳng lẽ hôm nay anh cho rằng mình đã thua? Đồ ngốc, nếu em không xuất hiện ở trong này, anh liền định đặt dấu chấm hết cho quan hệ của chúng ta., như vậy là chia tay không rõ ràng?”

Tô Trí Nhược hơi giận: “Rõ ràng là em muốn chia tay không rõ ràng.”

“Em nói muốn chia tay khi nào?” Lục Tiểu Phong mở to hai mắt nhìn, “Anh cho rằng bạn gái của anh là ai? Nếu như vậy, em sẽ nói cho anh hiểu. Rất nhiều người, ngay cả anh, đều muốn biết cảm giác của em với Tiêu Dục là gì, ở sân bay Tiêu Dục cũng hỏi em vấn đề như vậy, em không có thẳng thắn nói với bất kỳ ai, hiện tại em nói cho anh biết.”

Nàng vươn tay, sờ lên gương mặt của anh ta, tay của nàng rất lạnh, anh ta không có tránh né.

Tô Trí Nhược nhìn thấy miệng của cô ấy khê đóng khê mở, giọng nói tốc độ rất chậm truyền tới đại não, thúc cho hắn hiểu: “Em cùng Trình Băng quen biết hai mươi năm, thay vì nói tình yêu của chúng em có bao sâu, không bằng nói chúng em sớm đã thân như người một nhà, chúng em cảm thấy ở bên cạnh nhau như một thói quen. Còn Tiêu Duy, anh ta luôn khiến cho em nghi ngờ, anh ta nửa chính nửa tà, dịu dàng lại nham hiểm, em biết anh ta yêu em. Bằng không anh ta sẽ không năm lần bảy lượt dung túng cho em. Nhưng đối với anh ta em từ đầu đến cuối chưa đây là người yêu.”

Hắn ngây ngốc nhìn cô ấy, giống như trong chớp lát vẫn không thể giải thích được ý của cô ấy.

“Đoạn quá khứ kia, đời này em chỉ nói một lần như vậy, em nghĩ nếu như là người muốn đi cùng em cả đời, anh ấy có tư cách được biết. Em còn muốn nói cho anh ấy biết, tuy rằng anh ấy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng mà, em thật sự vô cùng yêu anh ấy. Em không phải là người hay treo chữ yêu hay chữ thích ở trên miệng, nhưng nếu anh ấy không tin em, em cũng có thể nói rõ từng chút một cho hiểu, hi vọng anh ấy có thể nghe và hiểu được. Em còn muốn nói một câu thật xin lỗi, em lừa anh ấy, làm tim anh ấy bị tổn thương, nhưng em chỉ muốn bảo vệ anh ấy, em không thể mất đi một người quan trọng như anh ấy.”

Tô Trí Nhược ngây người vài giây, giống như đang nín thở, hắn vừa nghe thấy gì? Thích, là ý giống như của hắn sao, muốn cùng người kia ở chung một chỗ, muốn ôm cô ấy, hôn môi cô ấy, thương yêu cô ấy, bao dung cô ấy, vĩnh viễn không chia lìa.

“Em... Không phải... đang lừa tôi?” Càng kích động, Tô Trí Nhược cũng trở nên có chút đa nghi, cho dù trong lòng mình đang mừng đến phát điên, vẫn không nhịn được hỏi lại lần nữa.

Lục Tiểu Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, nhìn gương mặt xinh đẹp này nhịn không được cầu, véo nói: “Không lừa anh, nếu không tại sao em lại ở đây? Đã sớm đi Mỹ với Tiêu Duy rồi.”

“Không phải tôi hỏi chúng ta có phải đang nằm mơ hay không, sao em lại cầu tôi!” Tô Trí Nhược sống lại, phản kháng nói: “Không được, tôi muốn nghe thêm mấy lần cơ.”

“Cái gì?”

“Yêu.”

Lục Tiểu Phong sửng sốt, trên mặt lập tức có chút nóng lên, may mà ánh sáng mờ mờ, chắc hẳn anh ta nhìn không ra, vì muốn dỗ dành đứa trẻ lớn này cho tốt, nàng hắng giọng một cái, nói: “Yêu.”

“Không đủ.”

Lục Tiểu Phong không có cách nào: “Yêu anh, em yêu anh.”

Tô Trí Nhược ôm lấy eo của cô ấy, không nghe lời không buông tha: “Còn chưa đủ.”

Lục Tiểu Phong tới gần anh ta, chóp mũi đụng vào chóp mũi của anh ta, anh ta rất oan ức, cho nên nàng chỉ thấp giọng nói một lần: “Em yêu anh, thật sự, yêu anh.”

Trong Tivi không biết đang lại đưa tin tức gì, hai người hôn nhau không để ý đến chút nào, giống như là muốn đem sinh mệnh của nhau từ giờ phút này dung nhập vào tính mạng của mình, hoặc là muốn đem toàn bộ áp lực tình cảm và oan ức trong khoảng thời gian này trút hết ra ngoài, nụ hôn này giống như một cơn bão, mãnh liệt lại sâu sắc, nhiệt độ nóng bỏng khắc sâu vào trong linh hồn.

Nàng hôn hai bên má của anh ta, thở dài một tiếng: “Đồ ngốc, em có cái gì tốt, đáng giá để anh yêu như vậy.”

Cho dù nàng nói gì, làm gì đối với anh ta, quan hệ với Tiêu Duy mập mờ không rõ, anh ta đã bị nhiều lần kích như vậy vẫn không có từ bỏ, có thể kiên định như trước nói thích nàng, nhưng mà anh ta không biết, đêm đó, khi anh ta nói chữ thích đã sớm làm linh hồn của nàng dao động, mà ánh mắt đau khổ của anh ta giống như bàn là nóng hừng hực là trong lòng nàng, đau đớn như vậy nếu vẫn chưa thể nói rõ tình cảm của nàng đối với anh ta, vậy còn có gì có thể chứng minh đây?

Tô Trí Nhược nhấc đầu áp vào lồng ngực của cô ấy, nghe tiếng tim đập dồn dập của cô ấy cùng với hắn, hài lòng nói: “Mông Sa chính là thần tượng của tôi, nhưng người tôi yêu là Lục Tiểu Phong, không có cách

nào, hãy còn tiếp tục ngược tôi tôi vẫn yêu. Tôi không có hi vọng xa vời muốn lật đổ vị trí của Trình Băng, cũng không muốn để ý quá khứ em và Tiêu Duy có ra làm sao, chỉ cần trong tương lai của em chỉ có tôi, tôi có thể lập tức không so đo.”

Yêu em, muốn ở chung một chỗ với em.

Yêu em, mặc kệ trước kia em là ai, đã trải qua những gì.

Yêu em, có thể bây giờ tôi còn chưa đủ trưởng thành, nhưng xin hãy tin tưởng tôi, trái tim này yêu em, sẽ không thua kém so với bất kì ai. Tôi nhất định sẽ bảo vệ em, không để em chịu bất kì tổn thương gì, để em mỗi ngày sau này đều vui vẻ, tôi thề, muốn để cho em thoát khỏi bóng ma đau khổ, trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Yêu anh, muốn ở chung một chỗ với anh.

Yêu anh, có lẽ em không xứng với anh tuổi trẻ tài giỏi.

Yêu anh, có lẽ em đã từng trải rất nhiều, tâm hồn tang thương, nhưng xin hãy tin tưởng em, trái tim này yêu anh, em sẽ không vì thế mà giảm bớt. Em nhất định sẽ luôn bên cạnh anh, cùng bên anh trưởng thành, để cho anh mỗi ngày sau này sắc mặt đều phấn khởi, em thề, mỗi ngày em sẽ yêu thích anh thêm một chút, để cho anh có thể biết anh là người quan trọng nhất của em.

————HOÀN CHÍNH VĂN————

68. Chương 68: Phiên Ngoại (18+)

“Anh yêu, anh vẫn còn chưa xong sao!”

Cuối cùng Lục Tiểu Phong nhìn không được, ném tờ báo xông vào trong phòng Tô Trí Nhược, sau đó nàng vô cùng chán nản nhìn thấy chồng áo sơ mi, âu phục, áo khoác ngoài, cà vạt, khăn quàng cổ... chất cao như núi. Đây đâu có phải là đi thi hoa hậu, chẳng qua chỉ là đi gặp mẹ của nàng, có cần phải chịu sức ép như gặp phải đại địch thế không, ngày hôm qua nàng nên liều chết cũng không cho anh ấy mang nhiều quần áo ra ngoài như vậy.

“Em nói xem có phải gần đây tôi bị đen đi một chút hay không, tại sao phối hợp với cái áo sơ mi màu lam lại không hài hòa như vậy... Hay là mặc đồ màu trắng.” Tô Trí Nhược nói một tiếng vứt cái áo sơ mi trong tay qua chỗ khác, xoay người tìm một cái áo sơ mi màu trắng viền bạc thay vào.

“Anh đã rất tuần tú rồi, không cần chú ý cách ăn mặc quá. Mặt của anh có thể thu hút toàn bộ lực chú ý của mẹ em ở trong đó.” Lục Tiểu Phong vỗ vỗ trán, nhớ tới thời điểm tuần trước nàng đi gặp mẹ của anh ấy quyết chiến không có một nửa căng thẳng như Tô Trí Nhược ở thời điểm hiện tại.

Tô Trí Nhược lập tức so sánh: “Không được, đây là vấn đề lễ phép.”

Lục Tiểu Phong không thể nhìn được nữa, lấy ra đồng hồ xem: “Được rồi, bây giờ là 6 giờ, nếu anh tiếp tục làm đi làm lại nữa chúng ta sẽ bị muộn mất. Mẹ của em ghét nhất là người không tuân thủ thời gian.”

Lông mày Tô Trí Nhược dựng thẳng, kinh ngạc nói: “Cái gì, đã 6 giờ rồi! Làm sao em không nói cho tôi biết!”

Lục Tiểu Phong quay lưng lại, tự mình đi tới cửa: “Em đếm đến ba, mau đi ra cho em.”

Vì thế, cuối cùng Tô Trí Nhược khoác lên một cái áo khoác ngoài màu vàng nhạt, vội vàng rời khỏi cửa.

Lần này bọn họ chỉ đến nhà Lục Tiểu Phong chào ra mắt người thân của cô ấy, để tỏ lòng không muốn mẹ vợ tương lai thêm phiền lòng, Tô Trí Nhược ở tại khách sạn, sáng nay khi Lục Tiểu Phong tới đón anh ta, anh ta đã ở trong biển quần áo vật lộn hai tiếng đồng hồ, từ trên giường đến ghế sofa, phủ kín toàn quần áo của anh ta.

Tô Trí Nhược ngồi ở trên xe taxi không yên lòng chỉnh sửa lại khăn quàng cổ, Lục Tiểu Phong vỗ vỗ bờ vai của anh ta: “Không có việc gì, thả lỏng nào.”

“Em nói nghe thật dễ dàng.” Tô Trí Nhược tức giận nói: “Nếu mẹ của tôi là thái hậu, mẹ của em chính là thái hoàng thái hậu. Lần trước khi bà thăm vấn tôi, tôi thật sự cảm thấy bà chắc hẳn đã học được toàn bộ khóa học “thăm vấn” trong đội của chúng tôi.”

“Mẹ của em làm cho anh nghĩ đến thấy đáng sợ như vậy sao.”

Hiện tại mặc kệ Lục Tiểu Phong nói cái gì, Tô Trí Nhược đều nghe không vào, hắn đang ở đó lẩm nhẩm lại lời thoại, cuối cùng lại kiểm kê quà biếu mang theo có đủ hết không. Lục Tiểu Phong bất đắc dĩ quay đầu đi, nhìn cửa sổ khe khẽ cười.

Lúc bọn họ tới, vừa đúng thời gian, Tô Trí Nhược nặng nề khẽ thở phào, kéo lên một trăm hai mươi phần trăm hăng hái của tinh thần, lưng cố gắng uốn thẳng tắp, lần thứ n vuốt lên cổ áo của hắn, cố gắng bày ra một tia mỉm cười tự nhiên, hiệu quả không tốt lắm.

Lục Tiểu Phong khẽ thở dài, ngoắc ngoắc ngón tay về phía anh ta: “Lại đây.”

“Để làm chi...”

Hắn còn đang nghi hoặc, đột nhiên trên môi âm ỉ nóng lên, Lục Tiểu Phong hôn anh ta một chút, lại vỗ vỗ gương mặt của anh ta: “Mẹ của em chỉ muốn gặp anh một chút, không có gì khác, bình thường anh như thế nào thì giờ cứ thế đi, OK?”

Tô Trí Nhược cứ ngẩn ra gật gật đầu: “OK.”

Lục Tiểu Phong mở cửa, bà Lục đeo tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy mặt con gái yêu lập tức cười nói: “Thật là có lộc ăn, đồ ăn vừa mới làm xong, mau vào đi.”

Một cái bàn vuông không lớn, Tô Trí Nhược ngồi bên cạnh Lục Tiểu Phong, đối diện là bà Lục, hắn vội vàng đưa quà biếu lên: “Nghe Tiểu Phong nói bác đặc biệt thích thưởng thức trà, cháu biếu bác một chút trà Phổ Nhĩ, còn có vài thứ khác là một ít thuốc bổ để bác bồi bổ cơ thể.”

Bà Lục đưa tay nhận lấy, để ở một bên, thản nhiên nói: “Ah, cảm ơn.”

Tươi cười trên khuôn mặt Tô Trí Nhược cứng đờ lại, ngồi trở về trên ghế, ở dưới mặt bàn Lục Tiểu Phong lập tức nhẹ nhàng cầm tay anh ta.

Bà Lục lại bày ra khuôn mặt tươi cười nhìn Lục Tiểu Phong nói: “Ăn cơm đi, hôm nay mẹ nấu riêng cho con những món mà con thích, ăn nhiều một chút.”

Bà Lục ra sức gấp thức ăn cho Lục Tiểu Phong, Tô Trí Nhược bị lạnh nhạt bưng bát không, gió lạnh trong lòng lại phần phật thổi lên.

Tay nghề của bà Lục thật sự không tệ, nhưng mà cả bữa cơm Tô Trí Nhược đều mang theo cảm giác tim đập chân run, ăn một chút cũng không yên ổn, cũng không có ăn được bữa cơm tinh túy này, u mê trộn lẫn thành no bụng rồi, nghĩ lại Tô đại thiếu gia hắn đã từng chặt vật như vậy bao giờ đâu. Phía bên kia hai mẹ con nói chuyện gia đình, hàn huyên tâm sự rất vui vẻ.

“À đúng rồi, nghe nói các con chuẩn bị đi đăng ký kết hôn?”

Chung quy cuối cùng, Tô Trí Nhược đợi được đến chủ đề chính, hắn lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận gật đầu nói: “Dạ.”

Bà Lục Không nhanh không chậm nói: “Có phải hơi nhanh một chút hay không, ý kiến mẹ của cậu phía bên kia hình như vẫn còn vấn đề, cũng đừng gây ra mâu thuẫn gì.”

“Không sao, mẹ của cháu ở bên kia đã không còn vấn đề gì, tuần trước cháu và Tiểu Phong đã đến nhà của cháu nói chuyện xong xuôi với cha mẹ cháu. Bà Ngoại của cháu cũng không có ý kiến gì, nếu như thuận lợi mà nói, trong vòng sáu tháng cuối năm nay có thể tổ chức đám cưới.”

Bà Lục khe khẽ nhíu mi: “Làm sao thoáng cái đã nghĩ đến đám cưới rồi. Tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm nhà cậu làm nghề gì, lần trước cậu nói cha mẹ của cậu là thương nhân? Nhưng mà theo tôi được biết, nhà của cậu cũng không phải gia đình buôn bán khá giả bình thường, cũng coi như là nhà giàu sang quyền thế. Chúng

tôi là gia đình nghèo, để Tiểu Phong kết hôn với cậu, tôi cảm thấy không môn đăng hộ đối, nó sẽ rất vất vả.”

Giữa mùa đông, Tô Trí Nhược nín thở đến mức mồ hôi túa ra sau ót, trên khuôn mặt xinh đẹp tuần tú bị bao phủ một lớp màu hồng nhạt.

Con rể gặp mẹ vợ quả nhiên cần qua năm cửa, chém sáu tướng, Tô Trí Nhược duy trì bình tĩnh trả lời: “Dì, nhà của chúng con cháu chính là có chút kinh doanh lợi hại, quen biết rộng rãi. Nhưng mà gia tộc của chúng cháu không phải là một gia tộc bảo thủ, cha của cháu rất văn minh, thực sự ủng hộ chuyện hôn nhân của chúng cháu. Cô em họ của cháu năm kia cũng gả ột người gia đình bình thường, nhưng mà hiện tại cô ấy thực sự hạnh phúc. Cho nên, cháu cảm thấy nhà giàu có gì gì đó không phải là vấn đề. Lại nói, cháu sớm đã tự lập, có công việc của mình, sẽ không chịu ảnh hưởng trong nhà.”

“Vậy là tốt rồi, tôi rất không mong muốn đến lúc nào đó đại gia tộc của cậu tranh chấp lợi ích, sau đó kéo Tiểu Phong liên lụy vào.” Bà Lục gật gật đầu, nhưng đột nhiên còn nói thêm: “Ah, còn nữa, cậu không cần kế thừa gia sản v.v..., cho nên Tiểu Phong không sinh con, cũng không sao chứ.”

Nửa câu trước Tô Trí Nhược vừa mới thở hắt ra, nghe đến nửa câu sau thần kinh lập tức co rút rất nhanh, hần sừng sốt hơn nửa ngày: “Không sinh... con?” Tô Trí Nhược nhanh chóng nhìn về phía Lục Tiểu Phong, kinh ngạc đến tột đỉnh: “Em không muốn sinh con?”

Lục Tiểu Phong khó xử do dự nói: “Ừm...”

Bà Lục ngắt lời nói: “Cậu dám nói rằng cậu không có để ý không?”

Tô Trí Nhược im lặng suy nghĩ, trong lòng của hắn rối rắm, nhưng hắn vẫn đau đớn hạ quyết tâm.

“Nếu cô ấy nói không muốn, cháu tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy, cháu sẽ không để ý. Dì, cháu biết cho tới bây giờ dì vẫn ôn thái độ nghi ngờ như trước đối với cháu, nhưng mà, chúng cháu đã đi đến nơi này, đã trải qua rất nhiều thử thách, cho dù dì có gây khó dễ cho cháu như thế nào, mặc kệ như thế nào cháu vẫn sẽ cưới cô ấy.” Nói đến lời cuối cùng, Tô Trí Nhược không khỏi lấy ra bộ dáng bình thường.

“Đây là cách nói chuyện với bề trên hay sao?” Sắc mặt bà Lục trầm xuống.

Tô Trí Nhược không nhịn được kéo kéo cà vạt, lúc hắn đang chuẩn bị giải thích thì đột nhiên bà Lục nở nụ cười: “Đứa bé này thật đúng là đơn thuần, bị bức ép một chút liền nóng nảy, tôi vẫn còn chưa nói không gả nó cho cậu mà.”

Lục Tiểu Phong ở bên cạnh bật cười hì hì, Tô Trí Nhược chẳng hiểu ra sao cả nhìn cô ấy, ba giây trôi qua, đột nhiên hiểu ra được —— hắn bị rơi vào bẫy.

“Đến đây, ăn canh, canh của mẹ các con nấu đảm bảo là đệ nhất, uống nhiều một chút, mau hạ hỏa, nhìn con xem căng thẳng chưa kìa.”

Sắc mặt của Tô Trí Nhược từ trắng thành hồng, lại từ hồng biến thành trắng, khi nhận lấy bát canh trong lòng trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, ngựa già cũng có lúc mất móng. Nhưng mà, ngọn lửa vui sướng ở trong lòng lại cứ lép bép vang lên. Hắn liếc nhìn về phía Lục Tiểu Phong một cái, cô gái này đã cười đến đau cả hai bên sườn. Khóe miệng Tô Trí Nhược rút rút, tức giận vô cớ, lúc về sẽ trừng phạt cô ấy.

Một trận đánh ác liệt ấy lại có kết cục thoải mái ngoài dự đoán của mọi người, Tô Trí Nhược đứng ở ngoài cửa, Lục Tiểu Phong còn đang tạm biệt với mẹ của cô ấy. Hắn mơ hồ nghe thấy mẹ vợ tương lai chính xác đang nhắc đến hắn nói: “Tiểu Tô đúng là quá đẹp, mẹ nhìn chăm chăm cậu ta cũng thấy xấu hổ, vừa rồi khoảng cách gần như vậy cũng không thấy lỗ chân lông trên mặt cậu ta. Sau này nếu con sinh con, nhất định phải xinh đẹp giống nó.”

Sau đó, hắn nghe thấy vợ tương lai nói: “Việc này không phải con có thể điều khiển.”

“Sinh một cô con gái, con gái hay giống cha.”

“... Đến lúc đó con sẽ bàn bạc với cái bụng một chút.”

Tô Trí Nhược lén cười đến mức bị nội thương.

Lục Tiểu Phong đi cùng Tô Trí Nhược trở về khách sạn, ngồi một lát dự định sẽ về nhà, Tô Trí Nhược giữ chặt cô ấy lại, đem cô ấy kéo vào trong lòng, cười cười không có ý tốt: “Em dám trêu chọc boss địa gia.”

Lục Tiểu Phong để mặc anh ta ôm, cười tủm tỉm nói: “Cái gì em cũng không biết...”

“Ah, phải vậy không? Vừa rồi là ai cười sung sướng như vậy?” Tô Trí Nhược cúi đầu, đặt lên bờ môi của cô ấy một nụ hôn: “Trêu đùa boss địa gia, sẽ phải trả giá thật nhiều.”

“Anh đang quyến rũ em?” Lục Tiểu Phong không cam lòng yếu thế, cắn ngược lại một cái.

Tô Trí Nhược không nói gì, trong mắt hồ ly điểm thêm vô số tinh quang, tỏa ra nhiệt độ dịu dàng, từng chút một hòa tan trái tim Lục Tiểu Phong.

Hắn cúi đầu xuống, hôn môi của cô ấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hai hàm răng của cô ấy, cùng cô ấy quấn quýt một chỗ.

Đang lúc triền miên, hắn khẽ giọng hỏi: “Ồ lại?”

Lục Tiểu Phong trả lời vâng, cởi bỏ nút thắt cổ áo của anh ta.

Tô Trí Nhược sững sốt một giây, máu ở toàn thân lập tức xông lên đỉnh đầu, đến nỗi lúc cởi áo Lục Tiểu Phong tay chân luống cuống đến mức không kéo được khóa xuống.

“Đừng nóng vội!”

Lục Tiểu Phong đề tay của anh ta lại, nhẹ nhàng kéo một cái, quần áo tự động rơi xuống.

Giường khách sạn rất lớn, bọn họ ôm, hôn môi, lăn hai vòng cũng chưa rơi xuống đất.

“Mặt của anh thật hồng.” Lục Tiểu Phong sờ soạng trên mặt Tô Trí Nhược một cái, trêu chọc nói: “Thật xinh đẹp.”

Hắn nhếch đuôi lông mày lên, Tô Trí Nhược có chút lúng túng xoa xoa mặt, cả giận nói: “Không cho phép nói tôi xinh đẹp.”

“Vậy phải làm sao bây giờ.” Lục Tiểu Phong ngậm chặt bờ môi anh ta: “Em chỉ thích bộ dạng xinh đẹp của anh.”

“Em thật là...”

“Đừng tưởng rằng em không biết anh gọi em là bạch cốt tinh.”

“Đường tưởng rằng tôi không biết em gọi tôi là yêu nghiệt.”

“Được lắm, yêu quái đối phó với yêu quái, xem ai bắt được ai.”

Tô Trí Nhược sững sốt, lúc này mới phát hiện ra tình hình trước mắt là nữ ở trên nam ở dưới, hai người chỉ cách nhau một bước ngắn.

Thời khắc mấu chốt, trái tim Tô Trí Nhược đột nhiên đập mạnh như sắp bung ra khỏi lồng ngực, hắn căng thẳng nói: “Tôi thật sự?”

Lục Tiểu Phong vén mái tóc lên, nhếch lông mày: “Giả làm sao được?”

Tô Trí Nhược nuốt nước miếng, hiện tại đôi mắt Lục Tiểu Phong quyến rũ như tơ, so với bình thường là hai người khác nhau, nhưng mà hắn lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của cô ấy.

Biết sắc mặt của mình không thể chuyển khác được, Tô Trí Nhược rõ ràng ‘vò đã mẻ lại sứt’, sau đó mặt vô cùng khó chịu nói: “... Đây là lần đầu tiên của boss địa gia, em chú ý đón nhận cẩn thận.”

‘Vò đã mẻ lại sứt’: ý nói mặc cho đến đâu thì đến, hỏng rồi thì hỏng luôn.

“Ai nói em không phải lần đầu tiên.”

Trước mặt Tô Trí Nhược choáng váng một lúc, trái tim chợt co rút lại, ngây người hơn nửa ngày, ngồi bật dậy, nói năng lộn xộn: “Em là... ý của tôi là...”

Lục Tiểu Phong nở nụ cười: “Gia huấn của nhà em là phải giữ mình trong sạch.”

Chiêng trống trong lòng càng gõ càng vang, màng tai đều đang chấn động, Tô Trí Nhược đột nhiên nhào về phía Lục Tiểu Phong, giống như cuồng phong mưa rào hôn khắp toàn thân cô ấy.

Hắn vừa cởi phòng tuyến cuối cùng của cô ấy, vừa ở bên tai cô ấy cười nhẹ nói: “Thiên Thâm sinh con trai... Hay là, chúng ta sinh con gái?”

Nàng ôm lấy cổ của anh ta, đỡ lên đầu mũi của anh ta, thở hổn hển khe khẽ, bắt đầu khấn nguyện: “Em không có ý kiến.”

“Còn nữa, ngày mai phải đi đăng ký kết hôn.”

“Sai vị trí rồi... Uhm a... Anh nhẹ một chút...”

“... Lính mới bắt đầu mà.”

. . .

Hoa đẹp, trắng đẹp, người càng đẹp hơn.

HOÀN TOÀN VẮN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-to-dai-chien-bach-cot-tinh>